M-101

De Fray Alan. Navarro

Dio le el R.mo Navarro à esta Libr.a de S.n Martin de S.n Trago año de 1516.

IN 3am Quæstiõ ad

mat3 de auxilijs

apud D. 1a p. q. 14 a 13
q. 19 a 8, q. 105 a 5
1a 2æ q. 9. 111 a
a 2. per SS.

P. M. Fr. Placidum del Rio in hac Salmanticens.
Benedictinoy aula primarij
cpathedrj Moderatoy
anno dñi.
1649.

Tractaj de Auxilijs et subtilitate, q̃ grabitate nulli se
ty dy explicandy sucipio, eagregũque duoy rãõe, vt quy ea 3
gũ 14 tẽpi ab ophni, exhibitissimis auditoribꝰ Deidenjs,
& omnibꝰ haddym a Deo, & Ego haddenem, imo ruthenum. 2o
quæ q̃ auxilioy dñi, vt nobis auxiliy sit, & cognitny, ipso auxiliyte, quy
vexati, q̃ vt j. Paul, nõ sumꝰ sufficijs ex cogitare aliq̃ a nobis,
quasi a nobis; sed sufficiyntia nostra ex Deo =

Elaborare autj a dmysterijs D. opus hoc
Collõu 1a q. 19 a 8, q. 105 a 5. 1a 2æ q. 9. 111 a 4 a 3, vbi q̃ luty
videtur Arg. Prerogbrei Cochinj, quj Ego fovirbꝰ j segnior, quæ
solio, subitate, q̃ ea poherem elenchate =

Disp. 1a De Vm inpot Creatã

libera detr̃ solum

Durus Dominus, s. ejus
unus adjutor autj

Circa potj creatj libertj Theologi, q̃ theologiã luris videtur,
a de D. ea creata vltra dubitare. Labor q̃ hanc S. Dio autj
potj creatj nõ detrj do, vt ij Arg3, quj hoj q̃ntj dicam =

Supono q̃ vtrũq; nec solj Deo resolo
q̃ dicere autj potj creatj libertj ad illud quj s, vt dicit nec a
qualiter auctrix, q̃ dicitur quj sanctj q̃q, posita dicta quj
sacerdj voluntj legis, q̃ loqdo de ea creata, vt apprehendit libertj,
discursivj j. q̃ dat D. j. 20 dicit 1a q. 83. de pot a q. 3 a 3, q̃
ij q̃ dicta 105 tẽpi. nec ea salutj j dependentia operandi potj creatj
a pota j creata Dei simultj fluxit, vt se sola, q̃ quo effectꝰ po
sit explicari. q̃ dj j. Bauñ Aug. lib. de hæresibꝰ c 88, Hæresi
mj lib. 20 a Alex. & D. 30 3a q. c 66, & 1a q. 19 a 6, q. 105 a
a q. citati = nec idem, & dicat pars oppositi, id circo solj
cj creatj j. sua operatõe ab j. creata defendere, q̃ ab ipsa accipit

Ver

Virtutes agendi, & t° deducta ex, ab eadem ejus rei diversa, sed
sua vltra, actuale subamine ; dicunt ; fluxa, & vera, illa :
& stant soly Durandi ; 2° dicta g^es, Gallica, quos refert Suar.
lib. 3° de auxiliis c. 4, qd g^es impugnata sicut precedens.

Verum Veritas Catholica ex, Deus optimus
maximus, sicut ex sua bonitate, & perfectione omnia creavit rebus
creatis virtutes agendi, alias ipsis esset ipse deficiendo, & omnia
creando, subtraheret ejs ordo ad, & ab eis creatis dialectica
loqui ; ferre, nedum ad ejs ordinari ad proximum, & dilectionem proximi
ad, ; & dicit ejs ad 2d simultanea ; fluere, & ex oppositis
ordo oritur, & super fluus esset author, & lator ejs operationis
virtutibus, si ejus destituerentur operationibus, ut ois ad virtus
esset sua operativa ; ultimata, sicut ma esset forma, & sicut per
effectu, esset per fectus ; vtigi actus t^s esse ad, & falso ; dicunt
simul sacra pagina diversa Genesis 1° : germinet terra
herbam virentem ; & g : ereuit, & multiplicamini ; & Matthei 1°
Abraham genuit Isaac, reliqui ejs & genitores ejus filios
inuo, & beata Virgine ad dum, & fui ; & Ezechiel 8

Ex eadem ; Veritate Catholica aperte debuit
te, operativa virtus creata & soly ad cognoscere operativa suam auctorem
dicta prima, & ab ejs a Deo gentis accepit, & ejdem abilla &
seruata ; & a vltra, neutiqui ejus operativa, & effectu sec. plu
ret, nisi simul cadat immediate a Deo iste, & fluxte, qui, & ultimi
mus ens sit, vtigi per eug : ita & ultimus agens cadat ejs effectu id, &
operati immediate, & ut. Unde illi virtus maiori gaudet immediatione
respectu cuius ejus effectus, & quendi. & quidem Durand, dum
dat eg immediate ponit ; dando, & deus do ut, ; mediate ad
quod debuit assignare ; operando, si implicatoria ad cogitat : hoc m.
si illud Vulgate : operatur seg ut, illi ; & formati ; sic & ois ima
ta cadat abillo descendet ; mediate ad, log & sem & ens : ita & ab
illo & pendet ; mediate ; operari, log & t^m mobeus, t^m ; effe
ctus, ita vt nulla sit creata mobi, & actio, quia a sua mobile im
mediate ad, qd illud Isaiæ 26 : omnia opera nostra ope
rata & in ; nobis dne : & illud Joan. 5 : Pater meus Virgo mo
rat, & Ego operor : dicunt ejs Expresse Arausic. 2 Coll. can. 9 ut
quibus. m. bona agimus, deus ; nobis, ut ; nobiscum, ut operemur,
operata. his premissis

Conclusio affirmativa patet ex omnium
thadæ schola, & qua videantur M. Alban. & ced. de auxiliis. M.
Nuno ; Doctoribus ad 3 ff. sup. g^em 62. Cabrer. 3 p. q. 27 art.
4 ad 2 & 3

Pro 1° ratione deducta ex Dt. quia & ois
ens & bo, & ° physica, & lib. de causis Prop 1a, & 16, dicitur primo
ens creata virtute agnoscit, qui modis actuali, & logicos ad
agendi vocat, sine qua ; & ejus actus exire ad valet. ita ejs affir
mat ; 2° dicta 3 p. g^es 2 ar. 2 dp. c 70, & 89. Deposita 27. 1^a q. 92
ar. 3. g^es 23 ar. ad 3. g^es 105 ar. 1^a 22 g^es 109, 110, & 111, reddita ;

2007

Rady ex eo, q̃ ꝺ̃ cãa log̃ creata sit, ꝺn̄t, ꝺ̃ pot sigram ap
plicare, a hãt vt agens t̃ ꝺ̃ ostendere tom̃, q̃ applicat ad actꝰ esse
thomy vt sic. ⸗ S. ꝺ̃ explicant S. Doctoy authores
opponit ꝺemohõe, ꝺ̃ applicãt simultanea, ꝺ̃ dominꝫ; nõ ꝺ̃ pugno
hoc, ꝺ̃ applicãt ⸗ S. ꝺ̃ tamen si cuã sig̃ ista multi impug
nare possem, quy ab authoritꝫ, ꝺn̄t adducꝫ, ꝺ̃ duo q̃ ꝺ̃ obijcam
amen quã plu obseruata, q̃ ꝺ̃ n̄ soly mohꝫ, ꝺ̃ applicãt ap
nõit tom̃ thomꝫ, q̃ sehꝫ, vt ab aduersarijs; 2ꝫ, ꝺ̃ q̃ ꝺ̃ ꝺ̃
sõ pmohꝫ, ꝺ̃ applicãt cy ꝺ̃ p̃ietate, ꝺ̃ q̃ ze
sermone: Cty ꝺ̃ ꝺ̃ ar, ꝺ̃ q̃ ab; cy ꝺubit
ꝺ̃ ꝺ̃ regula, vt Volytas creata p̃ q̃ ad ipsꝫ,

Vulgari, & si alig ex adversarijs parum pungit, bene tñ
gig volunt: Etenj sñs cuig gñjus gñjs theor in unitate theologie,
Vt veniat ad vñ motu, qui ois equata mobeat, & unumine mobe
tr, sic ipsius: oe, & moveatur, ab alio moveatur, quasi ja moveat, &
movibile primo ja veniat dicto, vñ & volytas creata realit, & ipsius
moveatur respu do libere vnenj ans ebitu, respu assignandj sali
ad gñj ja gñj vñj realit abijcia, acc cuig agat, & agat, alio
vt id esset ja ache, & pota, & implicat ==

Et primo, de xpo, & xa aliud, & vulgate
gñj sñs dominter respu: vñj quodg: operate ja gñj & sache, & re
ujpit ja gñj & sñs pota, & vñ volytas, gñj & esse te, sit ja pota im
mo pota omnino no ja ipsius ad ipsius esse, & sic, vt debabiter ope
rata, & in chinet advñ & aliqd ja ipsius, & ipsius debite, & applicate
& sic aliud, quig deret, ja ipsius ja & pota ad mobile, qui & ad
immobile, & alig quare. & quia dare simile & pp. & ad gñ
ad ads, & ita & ad

Ipsius, sufficiat, vt pota creata libera reduca
tr de pota ad actu, & ja ipsius ad actu, & quig & esse ja ache sue debita
forte actuale, ja ache ja gñj ad actu, & de virtuale: itaq; ut volytas
mea tñ operat bene volyte ad ens volyte, & ens, & debita ad
debitu, & actu ad vñ satis illi & si virtute dimat igram volyte
& debite ==

Et quamvis ista, quig & habilior ampleti
tr ab adversarijs inexcusabilis ono & pp. & ja illam objicio 1o: & pota
le, & debitu vtrie realit imperfectis ono & simplicite actuali, & de
bito, & & sit ad ja ache virtuoso, & actuo desuillig ==

2o, de & primo precedenti: & si volytas
potuit exequare actu volyte & ea rade, qua & qualitas, & vitalis,
& sñs quia ois illa predicata si delinea actu 2e: vt sic m. cum
ja actualitate & recedat actu ens, ita et ja perfectio, & implicat dimere ja pota
velut ja virtute actuali, & debita ==

3o & vt ipsi adversarij nobij objiciut ipso
de lumine gloriq, charitate & habitu habilig ad pot esse & exercere
ad actu vitalis, & amq dei & vt sic, & & & actu actu, & actualitate, & &
sit ad ea actu vitali vt sic, & ens illud, & & actuale actuali, &
debitu, & potuit ad ea actuali, & debitu actuale tali ==

Ultimo, & quidem vr pertinentissime ad nostrū
tū spositū, nam si ens debitu dicatur juxta volyte sine impressione
alicuig debitis, applicatis, & motionis ja ipsius, certo potest cognosci &
diffinendo ipsam virtutē agendi equatam volytati. Negus & ad
cristū ad. illolina, qui ja negus esset spiritus ipsius; & quig difficile,
& falso, potest apparere == Potest dici, & quidem & diffinendo, & &
exigendo, & dein predeterminato ja pota ad actu liberū, quatenus esset actu
& tñ quatenus liber; vt sic. m. solus & absolute accipiente, & dein ipse
sciens, & hoc & de rade ipsi liberi assigno debitū, & applicari ==

Et 2o. & ex rao entis communissimi
tis undat, & penetret & realitas divina liberi, qui predeterminat, & mo
bet ad vnū, mobet & ad ois directe subilla differas, & ijs lods & 2o, &
alias aliqua rao, & perfectio, imo una exportionibus, quatus & libertas
& nostri actus, subordinatur summe, & applicari & sic entis, & ipsi liberi per
ens. 3o, & pullatus & exigibilis facilitas & consensu nostro bona, &
gratiosa vt sic, ad quig & se exigit & illi summo, & mo ad quig

Nota
Ex hac 3a rade 3o. Deus & predetermina
re ad actu vt sic universaliss, & ad quig vt tali
& se exigit illi summo, & omnipotenti ==

ꝙ se extydat dnus ꝓ tuis. Vltimo, ꝙ hoc stat pohlcona
vi impugnadi: quilibet fidelis reperta ꝑ diuinu nostro liberu, cogit
de explicare ꝑ alteꝝ ꝑ linea actualis debiti, & applicadi, & precis
a pcia vt ꝓmota, & ꝓ applicata ad momente, & applicate.

Nec dubitate ꝺ̃ nostra expressa diuisa, &
PP. authoritati: vbi tali ꝓmoti fidei ꝑ voluntate aperte ꝑ sancti
ad dicta ex Gul. Arauic. cap. quoties. m. bona fidei, deus in
nobis, atꝙ nobis operatur: ꝺ̃ S. m. operari ꝑ nobis, vbi ꝑ ꝓ
mere dubitatiue ꝓnia, vt ꝓmoueat, & ꝓ applicat. similiter
Trid. ses. 6 can. 4 definit, liberu hois arbitriu á deo motu, & ex
citatu cooperari deo. Vnde ꝓ agnouit dicit, ꝺ̃ motu liberu ar
bitriu, qui sese, per motum S. & ꝓuocati, vt excitatus assentiat ad
cooperandu, qui & ipse actum subsequitu supportu ꝓmoti. &
can. 4 & 3. dicit: si quis dixerit, sine ꝓuentu sp̃s s̃cti & inspiratõe
atꝙ adiutoriu hois credere, anathema sit: cum dicit ꝓmoti, ꝓueniente
& adiuuante sp̃u s̃cto, adhibendo, & ꝓmoto, & applicato dicta dicti.
& ꝓcedente ses. 6 c. 6 sic refert: & hoc tu ꝙ ꝙ chꝝ & membra, & ꝙ
dicti ꝙ salmiste ꝙ ignoranti sicabo iuguis viabis ꝙ fluat, quo vocis,
bona & opera semper antecedit, & comitatur, & subsequit. ita definiunt
contra Arrianos & Pelagij c. 33, & Concil. senonense decreto 29, Mau
ritij c. 7 decimi sicabo. Quibꝰ & alij subscripserunt Sanctissimi eccle
sie PP. presertim Aug. tom. 9 lib. de gra, & libero arb. lib. de gra c. 29
lib. de correctõe, & gra c. 9. Hyeron. lib. 3 contra Pelagian. Amb. lib. 10
in Lucam c. 96. Greg. noster homilia 9 in Ezechiel. Chrysost. & Hist
ad Aug. qui hist. tom. 7 antehac legende. Sanct.

Dico 2º: tali ꝓmoti dnus, ꝓmoto, &
applicato ad ꝺ̃ liberu tali voluntate exercitu, hoc ꝺ̃ assertiõ ex verbis
supꝙdictis ab Ot. dicit. Probo ex lib. nostro Aug. celebri doctore
gr. auxio de scordia gratiæ & liberi arbitrio, quo tempore contra Aug.
Lug. & eius socios. Dicit ꝙ to ag, ad tm, & cag tp, & efficax
reddit, ꝺ̃ solu hoc Deus ad ꝓmoti effectu & salubriter; ꝺ̃ & como
& abijcit, & tendit, & nullo, & liberu, & ꝙ & tendit ponere effectu
& liberu, & dicens voluntate motione, applicatione, & solu ponit
salubrite tali effectu; ꝺ̃ motu, & ꝙ ad ipsa & subsit, & motione, applicatione
accommodata ne ipsu cag & liberu & fecundo effectu, & dicens motionis
& liberu.

Dicit aduersarij, & plicatõe tenia Thomæ,
ꝺ̃ effectu aliquis ponatur simpliciter motiuu; & motiuu motione, &
applicatione ꝓpria ad ipsum, applicatiuu actiuu ipsius voluntis.

Sed dico, quod Anselmus explicat illo
cap. sicut necesse ꝺ̃, ꝙ voluntas velle, ꝺ̃ voluntas ipsa necesse ꝺ̃ simpliciter velle
& ꝙ, & voluntas. Ordinariter, sicut necesse ꝺ̃, ꝺ̃ ꝺ̃ Deus voluntas ipsa necesse ꝺ̃
& ꝙ voluntas, hoc, quod Deus ista subsit hoc ꝺ̃ voluntate, vt si voluntas, fiant,
sive voluntas ꝺ̃ fiant: quoniam ꝺ̃ Deus voluntas, ꝺ̃ fit ꝺ̃, & ꝙ voluntas hoc
voluntate nulla cogit necessitate ad volendu, aut ꝺ̃ volendu, & voluntas effectu, &
voluntate, hoc necesse ꝺ̃, voluntate ꝺ̃ liberu, Deus ꝙ voluntas. Ideo Anselmus
ergo agentibus ponit diuinam ꝓmoti, vt ꝑ̃ per necessitatem efficax diuina voluntate
& ꝑ̃ naturo sensu & falsitatem ꝓpria; & libertate tñ, & voluntate necessitate
Exemplo, ꝺ̃ & explicat Ot. vbi supra dicens: posteriora ꝺ̃ hæc necessi
tate a pcia ꝓmoti & ꝙ motu, & ꝙ, & absolutu, & motu nec, & ꝺ̃
& liberu, & ꝺ̃ & liberu, & & exercitu liberu Aug. quo Ot. implicite ꝺ̃ ut,

Statuere Deigem gnaq; gnioritate nz, Deaalitati, gne Dpubili
ma sit absolute, Dimplicitery liberate =
Dices: Anselm. exgnare illo cap. De 2°.
affirmat necessitay antecedens, s; illam, gne ty fauit ed, ily g; gnae,
Dñ, demebio tollere libertay. Dns hit necessitas diegnis, gne supponit,
ty ig ed fuity, qualiter Defuacy gi; ne g libera Deima, g Dñe, g Dñ est
supponibile, g S, necesse ei ut =
Sed Da, g; hoc aggant aduersarioy Dñe
applica Anselmi nostri myty: vlm. alie, supponibily, aut gnmaby, gne
Doly ne, Deaalitate gnaedit Deuny, Dxpugnare libertay, alias Dne
ny sibi esset, ey ponat Doly tay efficacy Dei certy; ty falsibily ea Dis
gnum nostry ey eadem gnioritate nz, Deaalitati, Sd soly id affir
mat De necessitate antis, Dabsoluta germy potz, Dne, g Dñe
g ex Exemplo adducto ory soli Creatine, Dnae Dixit ibi ie, gnay
fauit, Dgnaedit = Dices, modo, Dapplicas anobis gnsita
Dgnaedit, Dfauit ay ei s, Deuny, g hec gg exegnta Anselm. nig
ad Dxpugnandy libertay = Sda: g exegnta Anselmi soly ea gn
cedentia expugnat libertay, gne gnyty e expgnijs mentis; fert ne
cessitay absoluty germy potz, Dne, Dfor Dixi gnaedentia, g; g Deatly
xaris; Sed tm gnaedentia illa, gne soly; fert necessitay ex supge ob om
nimodam similitudy; ezistendo ey effectuche; ita ut per boy; hiy im
pliciet, taly supponibily ei gnioty effectus gnioritate aliqua; g, seu
realis, sive xaris ey Dfy Deinyto; ie, tg agnoscit Anselmy; ea ory
soli, Dicit eo effectu necessary s absolute, scz m. songt verba illa:
gne sem gnaedit: 2quo agnoscit; g Deyy effectus gnaynis libero =
Et Dprimo, Dexplico, g exista gnmo
nstri, Dgne applicatis nostra ista annexy hit exista Deuny, Dacty vo
lytatis, vt ily sit Dicere: exsupp eo g Smodo, Dapplicas, necesse es,
atgi id ily sey Dicere de ly Deuny, g taliter schit, vt ei; sexat ne
cessitay, gne ty libertate pugnat. hge Dsyq; euitabili Sy Doctoris
nostri Anselmi. ans autz pb. g ay modo, Dapplicas sit quasi igy
Dicere, Dvia ad Deuny modo quo Dby; ysignatus, necesse Dommino Da
si multate connectit sem existy ay exista Deuny, Dacty volytatis gne
vt absgi gnaedicto veritatis nostrae sit affirmabile: nyc es, aut Dere; ily
g es gnmodo, Dapplicas, Dns S, aut ily es Deuny. Vnde y nec
Veritate ily S affirmare demodo, Dapplicat exsupp eo g S, necesse
S es, atgi de ly ly Deuny, alias ponet existere vny Dexistybalo,
g nostri finis eno implicat = Dico, ns ponit ily; existere modo,
Dapplicas, ns existere Deuny, si Dere, Dy; for minor ad oby ; ily amy,
ng si imperfecte, aut gnete cognosy di Dei licentia, Dicit Dimplic
cat, s Dexhoc nihil Dijcit =
Ad 96. gnaedicitur ex gnis Dt.
40 Dap. c 62, Dlib. 3° c 90. deputa g 3a 2 ad Duodecimy. Dema
lo g 3a 2 ad 4. De Veritate g 24 a 1 ad 3. tg 983 at ad 2y &
3y. g 1 05 ag ad 2y, Dzy, ha 2 96 at ad 1m, Dby, s, Dedare
Dei gnay liberi, gualee Dc exeat, soly ei moberi ese, hoc S agnio
Dby; exisby; g; ito. g Dillud gnay; Dby, ey sit edaty abalo, g S em
liberay per Dix, vt dect, Debet gnmoberi; Dgne applicari: itag; li
bertas nostra; g; ibi 2° et Si mul agnio; by; s, a Dolytate Creata
Dagnio ex Dyico; s, a Deo molyte mediyte suo Deuene gnbio. sd

hoc

hoc per locu j̄ stat̄ nō repugnat, sicut nec vny efficax ex duob⁹ agentib⁹ totalib⁹ subordinatis, j̄ =

Ad 3ᵐ dicendū q̄ Deus primo⁹ do volūtatē nr̄a ad eligēdū ꝑ sensū, q̄ dicit̄ ignis, vt doceat Dion. ꝓpter duos locos, q̄ ad aliqd ex hac parte, j̄ clinat: Videtur hȳ abē, q̄ primo⁹ ex natura sua libertat̄, qui potē sit quot: Aug. m. ꝓpter duos locos Gen 3. ij. Deus ignē sūl cāe mobis, et mali cāe, sūt volūtates, dicit̄ naāliē cāis, mobis do cos, nō aufert, quē actiōes cōes sūt naāles; ita mobis do cāe volūtates, nō aufert, quē actiones cōes sūt volūtatē; j̄ sūl potē hoc j̄ cās fauit: oportat. m: j̄ Prosper; 2m c. 5 ꝓpter hoc =

sūt nobis ex fide, et spīmales ligaturē

Dicit aduersarij: libertas, q̄ aliquādo libere, aliquādo nō libere, sed necessario agere, sequitur, vt nullatenus ab alio affligatur, Oppono hoc, q̄ j̄ hoc dicit̄ q̄ cāa libera vt sic annexa =

Ad 2ᵐ dicendū q̄ Aug. ibi ait, nō sequi. implicāo hoc, q̄ aliquē agit volūtarie, et libere, vt sic possit ab alio impediri, quē j̄ hoc, q̄ primo⁹ ab alio ad operēby. Aug. m. nō negant auctores oppositū, q̄ vere =

Ad 3ᵐ dicendū q̄ ista comparabilit̄ tāgit hoc tale vocē q̄ primo⁹, Oppōit̄ Aug. ibi: Deus, Deo, Deū, Deo, Deū, Deo, Deū

Caritas quidem tanto Mag. digna, & quę paritas, maiori
dico, nō despuenat: ng habilis charitati nr̄ soly j gr̄e cāę spūalis,
sed j gr̄e cāę efficacis detrat potę ad vnę j speciē, sicut dem
dixi tuit spūalis potęs diligere Deū, & soly j elicat ad actū dilectio
nis, nō ad actū ēdi; & tm vt hanc detrat efficaciā gratię ad opus
ę expediti rel̄quit potę ad actū oppositū, q̄ ę cādem de
trāre ng spūali, quę effectiua gratię ad exercitiū salubrita liber
tas ad exercitiū oppositi respectu p̄cedentis, & p̄ę applicationis:
& trāo vnę g; et cadem, inquę, vnę g; detrat gratię effi
caciā, dextrā rei soly manet integrā, & gratia libertati =

Dicit ę Cōs Sag. Mihi & exemplū, quę
ad dignitā, honē gentiliū nimis habilis, ęg si exēte de tales nō sunt,
nec p̄ supponit radicem libertatis ſs, in dicit j potes ę j differt acom
modati, & subordinati potestati gratię adj differt, ęj detrat thom ę ha
bilis nō sit potentia ad actū gratię, & habilis, vt dicit j tract. de Eccłia
potiat, & forte non aliqua actiuitatem; j differt, ęj detrat soly inuisibi
vt & plenę ę actū potę liberę, ęj differt ni adhuc g; pę, dicit g; j hanc
g̃ detrat ad vnę actū potę, quę dicit; & potę detrāt abstra, & qua
si subtilis ę libertas quo ad vnę, q̄a illud recentissimę habitū hoc
vltimum ę volumę; g̃ ad p̄cipimo hōe, & p̄ę applicāda difficile & ligere =

Dicerte nō magni refert: p̄ę ni j q̄a
fatē Mag. ę Viribę defendit, habilis sit gratię naturalis, ęj quasi nō
totalis rabies agendi: ex g̃ nō bene p̄cipit potę detrāri, & sub ordina
re sibi habilis, si de sub ordinato, & detrahit actiua p̄xima j ligat; nō
aut̄ de passiua, & passiue modificata: illud m. melę p̄cipit g; j habilis
ad actū libertatis g̃ximę gratię j potestis nostri ad actū singularis =

Quę tenea: g̃a si habilis charitati ita acommo
dati ad bonū potę liberę, ęj differt ad gluxū actū ad manū opposito,
quę dicūt liberum ad manū charitati, vt ipsa illa manus, facilitēr
detrāt ingratia, quę effectiua ad solos actū vnę speciei, & solo nō dest
tos, vnę; ad gluxū bi tationes Dei, & p̄cipimo, & p̄ę applicāo facilitēr
potest acommodari ad bonū potę liberę, ęj differt ad exercitiū hy
actū, & negāt illi, vt ipsa illa manus, facilitēr detrāt ingratia
liberi, quę effectiua ad soly exercitiū. & trāo vnę & cadem, & ad
vnę; detrāo hę 2m speciē, quę sit per habilis, quę ad exercitiū, quę
sit per p̄cipimo, soly ę j sensu ęgoriti exercitę, & dicitur, nō aut
j sensu diuiso absolute, Cāns. Vnde vnę, illicite detrahat vnę
gem libertati j ipsa potę, siue charitati, siue ad bonū, ipsa vt potest
vnę, g̃a vult. Sit diluendo modę obiectionis, ipsa vt potest
gratię ad speciē, aut gratię ad exercitiū =

Quando Veritas declarat quę gluxa
testimonia Sanę pagine, & illud proverbi. cap. 24: quos rapis
j manu dni &c. & illud Ezech. 36: faciam vt j p̄cepti mei
ambuletis: & explicans Aug. lib. de gra, & lib. arb. c. 26 sic ait, cer
te ę, nos facere, ę facim; & dicit facit, vt faciamus, quę
ę do efficacissimam ac vincentem volūt: et illud Joan. 6. nemo potest ven
re ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eū; & p̄ę Aug. lib. de
gratia ę lib. arb. c. 19 sic alloq̄t. habita ę hominis modis
a bilio, qui nobis ut ita j ipsis cordibus hy operari, & vt nolens
nolly

nollyes exedant; s. vt Voluntas, Extollybo ghaat. idq; ei exprimi se Dessimiy & Iouis prædicabili Dál. qui j nostris Inscriptionibus videri potest.

Colligi ex his Gabriel. de Mag. Fr. Ioan. Duns. Dominicanj, Nolyq; nostra hac ratione auxilio præmoueri ad actum defectiue, qui potius peccatum: sicut j Deum ex pura creatura ad actum; præmoueri, ac creari dicitur, talis autem defectus ad existentiam, & ad existentiam, Dei non est ex defectibili, quia ex nihilo, quod vt ita dicam. 2° modo dicitur libertati saluari, præterminando, præmouendo, ex aduersis, potius ad plura, ex quo videtur aliquatenus, libertatis dictum ex illis ex quibus, & ad hanc, ex quo explicatur dictum Vitalistæ: Deum, mouere vitaliter nos, & diuisibile positiue, & apparet ex, quia radicali, & proxima, & actuali exercito: Sic enim libertati dictum, & quia proxima, & obiecti, & potest elicere hoc, & illud, & potest elicere, aut non elicere, & præmouere, & non præmouere, & vt sic necessitate sequi, & exercere permissiue, & tales, & denique permissa effectu, & forma.

Ad 2am rei obiectum, & quæ aliter dicta obijciunt aduersarij Deum auctorem, &, Deus non causa libera, & quia creatura est, & dicitur præmotio, & præmouere, & applicare ipsam motioni, & dicitur ex ipsa præmotio, & præmouere, & applicare, & quia dicitur, & exaggerat, & non sufficit.

Obiectio ista supponit præmotionem, & præmouere, & applicare extra Deum ipsum creatum, & aliter nihil dicerent, & sequitur ex dictis: nego autem, supposito, & tacito, & quo obiectio est illa, & ad eam, & admotio primi motoris, & sed non alia motio, & ad hanc, & differat, & virtute efficaciæ, & actualitate illius, & quæ tales creaturæ, & non, & dicat vltimum præmouere, & præmouere, & applicare, & excludit ipsum præmouere, & non.

Obijciunt 2°: quia, & non dicitur aliquis ens peccare, & ipsi tales ad rem, & tantum: 2m illud nullum, & tale dicitur, & malum, & tale autem, & quia, & non tale, & quia, & non dicitur, & præmotionis, & præmouere, & applicare, & sic aliqua qualitate, & quæ, & non dicitur, & ipsi, & applicare, & non, & ad, & simul, & illi cooperari, & non, & se, & ad, & ipsum, & non, & dicit, & ipsi actibus, & voluntatis, & actibus, & non.

Obijciunt 3°: quia, & ipsius subordinatio, & pendentia, quæ, & valuit, & non tam, & ad, & quæ, & non, & ipsius effectus, & quia, & saluatur sufficientia, & non, & solo dominio, & simultaneo, & ad, & sine virtute, & non, & ipsius, & dicitur, & non.

Ad rem. Non quoad vtrumque, & dicitur, & sicut, & non, & Gabriel, quatenus Deus, & tam, & sicut immediate dependet, & ad actum, & ita est, & operari, & applicari, & Deum, & ad actum, & non, & simultaneus extrinseci primi, & non dependentia, & Deus dicitur, & non, & ipsius, & maxime vt ab aduersariis ponitur: Deus non potest, & non, & Deum, & non, & multo adiuuare, & non, & alteri tam, & quia, & Deus, & illi, & vt tali sub ordinate. Ad 2am & Deum, & tam, & virtute creaturæ, & non, & sufficientia, & non, & dicitur, & non, & sicut, & non, & ipsius, & non, & effectus, & non, & adillum, & non, & sufficienter, & non, & sub ordine tam, & non, & Deum, & non, & Deum, & non, & Deum

przez zaden specyficam huic singulari detracto applicat.

Dicit, Spod ad 3am obiectio, gd virtus creata libera se ipsa ad actu, vnij virtuj actiua, & exists, & hinc virtus dei actu no dicitur pertinere ad latitudinem bonj speciei, g seipsa ab ij; aliqua pre moue, & pre applicare potest exire j actu 2y, & nonj ille exists j aliquo detracto, & singulari. Ad virtuj actiuj creatj seipsa ad actu, & pre & positaly, & impressum & sufficientem ad reddendum effectu delineatum ad actu 2y, vnii ab actu 1o actualis, & quoniam pre applicem, & detrahi, & quum ante taly premotij, & pre applicatij exists simpliciter tm exists ad 2dum agendi, nec abijcia, seu perfluus, & debilis, quidam ab gentis data ab existia agendi. Vide ad ola premotione, & debita vltimo statim, & ad 3dum existia & duplex, & singulare detracto, ad 2dum 2o ostenditur virtus creata j differens a existia, & mentis ad & duplex & j diuidens & pre latitudinem speciei, & cum ea seipsa & eo & nemo sapiens ista producere potest.

Obijcit 5o, & ad Deum Deum Deum primo ad actu liberum volitiui creati, in ordine ad Deum, & mediate j mediatione supponit, sicut bene & ita Deus premouet, & pre applicat mediate supposita creata, j & & & premouendo, & pre applicando. Negat & falso, & existit Deus ad Deum j mediate, & ista j diuidens Deus, & mediatione diuini, & supponit, cui Deus cognitus & &.

Rr neg. sq. Deus & illis subsumpta duo, Deus operari j mediate j mediatione supponit cum & ita, & tamen sic operetur mediate alio supposito ita tamen 2m vij Deus primo, & tm 2y Deum Deus dominijs, & simultanei j mediate fertur ad effectu, & Deus existat & operetur per virtutes omnes & digendum sibi ista physicaly, & ad abalio aueptu ad datu cum cy & virtutis creatu duplicij gaudet j mediatione, & Deus potuit, & virtutis.

Obijcit 6o, & vltimo sane resolutis, & videtur j sponsibilis Deus primo cum Deus de libero volitiui creatu, & quo ipso & talis sit, no & j potestate volitiui ponere, aut no ponere illu. Ita & semel posito primo Deum, cum sit quidam talis detractio ad vnu, necesse sollicitu diffa volitiui &, & quo & 2y specificat, & pre quo & 2y exercitij, & singulis illi libertas, quo j tali diffa sicut.

Difficultas huij obiectionis percipimus laborat primo tractatu, & diuersis passim tangenda. Vtpote ij assumpta, & vt ex Aug. & Bo. & bat & non & ad actu; & potij secundum Deum de libero nostu volitiui primo Deum, primo & pre & solagnitate nr, & actui: ly, & vt dicimus, libertas za, & potestatis &, quo ab alio & pre applicari, & detrahi, vt seipsam applicet, & detur. ly, & annexa, & negabilitas & pre applicatij & obij, & & applicat cat &. Videtur de dicto, & pre & effici Deu ex aliquibus &, j fra, & tamen si antecedat caalitate & actu applicatij nostu volitiui; annexa tm hec illa & obij, & ita vt prius natu & ordine, & possibilis ratio & pre applicatij cat & ad ista, quo voluit subsistij & & & & volitiui caalitati, & actui & detracto, & pre & & dicta, & & & nostra potestate ponere, aut non ponere illa, Deus & j Deo subiectiue, & recte, & ista, & bene tm obiue, hoc, & recte applicari volitiui, ly qua hec, & falsibiliter connexio, & aqua premissis abiectis: ita pariformiter dicendu & premouere, & applicare, & & nostra potestate originaliter sumpta, & operatiua & actu a Deo, & bene tm obiue, & recte nostu applicari, ly qua & falsibiliter connexio, & nec angli nec vt subsistat libertas, per & & soluitur & aggad obiectionis.

nr & j nostra &

Nota.

Exemply huiꝰ doctrinæ ẽ ꝑ.ª 2.ª, quæ per aduentꝰ fuã amittit solꝫ ẽ ꝓpꝫ ad illꝫ; nõ tñ ẽ ꝓpꝫ ad illꝫ, ꝙ ꝓ ẽ ea ꝑ.ª solꝫ=

Vedꝫ bñ, ꝙ ꝓpria ꝓmõe ꝙ volũtꝫ tollit, ꝙ diffa ꝓuatiua, hoc ẽ, priuãe ipsiꝰ actꝰ; ꝙ dr ꝙ diffa ꝑfectiua, ꝙ ẽ ꝙ dr tollit ꝙ diffa ꝑfectiua, quã ẽ ꝙ dr ꝙ diffa ꝓuatiua, ꝙ ꝓpria ꝓmõe ꝙ volũtꝫ tollit,

Alij dicy, quę ſ̄ Diffa ſ̄ hęc ca̅ ſ̄ debeat quęri ſ̄ esse ad vnu̅ per my̅ę ; aut debeo ; hęc ca̅ ad vnu̅ per my̅ę ; alteru̅ ſ̄ oppositu̅, quę ſ̄ defacto requirit ſ̄ oppositę, addę ſ̄ addę pr̄ mohó, aut ſ̄ defacto ſ̄ requirit, tamen ſ̄ ſ̄ g̅liat : Oppr̄mohó, vt ſoly ſ̄ ſufficiat, ſ̄ requisit, ſ̄ possibilitas antece dentis ſ̄ patitur, ſolq; ponit ſ̄ possibilitas ſ̄ requisit ſ̄ = Sicut ſ̄ ſ̄ ſ̄ ſ̄ ſ̄ ſ̄ possibilitas, ſ̄ impossibilitas antecedens, ſ̄ requisit ſ̄ sufficiat vnu̅ ſ̄ mo, ſ̄ ſ̄ g̅ 23. dicebat. ad 3. vbi ſ̄ ſ̄ ſ̄ ſ̄ : ad 3y dicendu̅, ſ̄ quę tu̅ pota ad effectu̅ ſ̄ effectu̅, tu̅ ſ̄ ſ̄ stat ex ſ̄ volyte : ſ̄ ſ̄ ſ̄ ſ̄ ſ̄ ſ̄

gnitiny j my credyt aduersarij, Necessitat vt credit exquacy gis sug: positibe Sy anti; s dicta roby, quę permyxt debeat, Sy anima, vt ig vidi hi = Quibus addo, gj nat. dei in dei adduxi, ca caalitat illi: sic. m. aiu predicto effect. de scribia pisiey, Deprdu ct: ri Deus anibz hit sligi, reg, gi illi qui sint, qui lig sua, & sic adeo vt dixi, g negueyt & mi ser sligi; ig gi Rebelem nostr ty diuing sug, ghy voly tey effuny liberny a effectiny eius agnoscat a big; aly g pisiey dixi libertati, & ty genty, plane fatet, vt quylibet supponit diuy gignare ty libertati, s dicam, quę antecedit vgendo, & dehinc ad vny permyxt, & ap̃io exclusio oppositio libertati; vt aut ea, quę roby antecedit antecedentia caalitati, & ap̃io ex tyio, g s zedit, igity libertati, qualis s diuy diuina, gtę thichoxi hihilo, & dominus volytatis nostras potibet, quę nos yci, & aly nostrę. Vndc, sicut j fluxy dię, g ri za dicali, & dns it, libertay vt lędit, ita nec fluxy diuiny Iuxy s ad aly vt roby quanty ad subity; s gngty ad my libertati, a hoy hoc claudit j tralatitiadiny vltimy caę per eiam vt ex dt. diximy. dei g, j quong libertas potiy it Iuxy pisiey? =

Disp za inquonam esse

Possity sit deum curey, pisiey?

Statuty dipse pcedenti, dari deum y pisiey j volyse creata, mo illi lus j iusti pamy: j quare sati, pbabi, & multa vany si authoru; s dne voluntas, & multitudo ad dty deuoty potiy, quę adpurijsy by it, pbabilo za, & noluntas vobis expensa =

Dico 1o resolutorie, pisiey dei diuersum j volyse creata, qui dominat in cada libertas s diuine pfectis j ihma vtroq creatę virtutis dei ty cada za. Dany huy j Rexcayt Soly j 4o dipse Lq. q. a. 6, Paludan dipse 49 qu. 3, Magr Joann. Viuis, reluctor dipse xi fol. 802, Medina 1a 2ę q. 66 at, Oyat actib, j deliberati & j eadem 3a Sag. Magr Cur. j Commentarijs ad em 1am 2ę q. 82 tract. 8 pred achuli dub. 2o § 6, & Magr Franc. Pelez Cornejo Carm. j ma nie Scripti; s dnobiny tenent omnitenter Thę, & pin Dem diffinitiu Z pisiey, pisiey j tractb, de Virtute, beatitudine, charitate, & spota dei Thę, & dę Regant, posse diuiny Virtuty & deponibilę vnini eius creatis j zadę actibitati ad operandy = Probo ex assertis pmo quodly dt. ex 2o 3a. q. 81, quę ly Deo assignat effectus diuino: Est a diuina obsy maxima pmitty, & per subty j ęs nę & pot. & sic ad alteriy realibus ase dicti 2m & entitatiny, & nale, Cę situal cy ipso dicti mexut aliqd vny 2m ng; beneficm pot & sic alteriy j & ligibile, Cop̃ j ligibilis sic vnita j illi & dicti aliqua ng 3g; s de perfect ignum sly ad sle gendy, & quoniq esse & regulat, ig a diuina 2m tryty Sancti pisiey tonis & pot vtini volytati creatę j adę virtutis & pmo auxiliyis, & pmo uenti. 6b. resp, g talis virtus hit re ad my sic j & entitat uo, & nale, vt dicti & 3a & illigibile: etenim dat & pmo ty, & aggl caty j tyę, & ex hoc dependera adaptari & pot virtuti diuiny alias pe xilium j & entis = Et confirmo a de auxilio pmoty usq ad, a sic pro aliqua, quę aliqua ono si apersecte diuinę Virtuti, s, & de thuny j cordiby nostru, etenim gtę, & pisiey appellat dt. auxilij, & mo tioy primi mobenti loco cuiusq sit. ex 2ę. similiter hit & quoddam

illustrissimi

jtentionale, viale, dij Iplius reducibile ad speciem sui ſui, vt pa
tea dicam, q.

occurrit aduersarij cauſa

Occurrit eadem paritate ad ens Diuin, qm
j ad illigibile Ichinet vnj jed nz, v, 2m ens ad illigibile, q. vt di
ximj, haet de sua rei, delinea ens. quare q. ſibi exeneret
gruenj Ichingti j illigibiliter ng, nr exeneat ſibi, q. naalis.

Sed da a equiuocatr cauſa longe: Ci m. di
uina, longe q. j ad illigibili vniat ſibi, sit quatenj ens a qua, nr per
fiet Ichingto, ad actg do, hoca, illj plene detigto, dj ens sham
siuigi denominatiuj, per formg do: ad m. simul vj illa Ichinet alijs ag
dijsijs ab extremis; adgne illj diuina Deus illigibiliter: hoc q. peculi
aris ratio j vnioe illigibili — exnua ab diuina, q. puniatr.
sahi exprimit vt ibi, dum ait, vnirj nr ad Ichingto, ad ad
per fiuj dum —

Dicu, vnionj ratr virtuti primoyti nr ad
linea ſibi; q. j linea eaj effectiu, quj Dij exeneat ab extra nr singlitr —

Sed da a j auxilij gruiu, vt portia ordi
tendam, nr q. ipsa aubi creatr ſibi; q. aliqd realiter diſtingatr a:
Ogygius gaviset sumpſit Videatr aliqualiter sequi nr eaj effectiu dici
liter, dij quj aggiliad illj, secus q. j volunt ng ſibi, vtij; q. Ich
hinet poſtj j actu quoddam creatiuo, vt effectiu, dj ihuiusmodi reducibile
ad actg gentiles —

Vt j ſirmo, de ſyllico, q. si Deus poſſet
exercere gruiu absolute ej caj creata, illatiue j ſecreta poſſe effici
gruiu ſuj Ichingti j actu j ad entitatiuo, q. si pot exercere gruiu vir
tuti, cognitiue caj actiuj j ad naali, entitatiuo, poſſet q. et gruiu
ſuj j ordine, q. ad aduersatiuo —

poſſet exercere gruiu Dij

Dicitr, poſſe Virtutj Diuinj exerce
re gruiu ſuj j ad entitatiuo, sicut et videtr ſe diuinj gruiu perſonj
ti, et sanctificantj ng hg, dicitr hoc j ad naali, entitatiuo —

Sed da, q. fauxe scribitr vt sic tamen
duenat enlinea naali, entitatiua; j illa sua ad principia, habitu
chic nr ad gruiu Ichingti dj, ad hgdi, et reddendi j omnimodo. Ci
militer gruiu sanctificandi, sut ad quem, nr exeneta ad gratia
et Ichingto; ad q. hg. vltj; per sanctitatj modi ſtatj ſijra ratio,
gruiane hgdi. — et principaliter hgd. solj excludit adiuna perfectio
nj Ichingti j ad nz, q. ab j per fectio partis liberatio nr gratiae, nr gruiu
hgdi, exp. solj hoc diuina per fectio tollat, declarare tollj bo q. dependentia,
q. nullj exprimit imperfectionj —

Dicunt q. tamen si ens diuina Iching
te nr ponit per myſtia potj liberj j ratr auxiliatr; ipsa tm talj actu
per fectionj exsub ordinatr ad Virtutj Diuinj: sicut ſpecies rei denotat
phytasia, quj aliter naalis si, exsub ordinatr ad Virtutj spiritualj, q.
agentj habilis reddatr instrumentaliter ad eaj effectj j illa possibilis. Sta
tor ex dijs chic ad actj, et adjgnem instrumentaliter generat carnj; dijnj;
et aeria, et hinc ex principia dijs chic ad j creatam Virtutj sic aliqd
principio super addito j naturalis ducitr ad q. quod effectj supernaales.
idj q. dijcitr j instrumentalis artis, quj ex scita dijs chic ad agens principia
le sufficiens hinc Ichingti j ratr talij —

Sed da, q. a specie rei denotat
j phytasia, q. nr ducitr j ge eaj j naalis, ad perfectiuali elevatr Virtutis spi
ritualj illj agentis: ad eaj myſ. q. illj elevatr aliqua Virtutis supernaalis;
q. nr ducitr vt instrumentalis, ad vltj effectus supernaales; q. ducitr ad
aliquos effectus spirituj, ut speciem j illis possibilis;
talis autj Virtutj nr ex alio superueniente deriuato ab illo agente ad ha
bilis Ichingtis; ad cuius gloriaj j praxitelem dicitr a phytorogtis. exp.

caj

Credi dezim Dicty a Cai. 14. 994 a5 & addúdenty, talem
Virtuty, & similes quasi spiritales causas prejugales, vtq; in ouszy tepy
Virtuty ligty per fidem ex effectu. que j shumy tales, vtq; in &
Duszyty per Virtuty Dalg actiuali agente 2m actualy motiq; j
ipse ~~suaptenz~~ suaptenz Virtutes j shumy tanzii, ns j shumy ta. &
si phgomata beng zadg j shumyti attijgyt, hoc Vidute facty aliqua
Virtute spiritali suagien. fluida, & dsta, qua podpuit Vitad
j shumy talitr attj attj gendy speciem j ligibily j ghdzia. sus, ali
quor benegasse phgomatibz oz dunsum efficiuy, & soly Deus
uy, ex po fuit hor adhuc apparet dignitas =

Ody &, seaem° Dicimy ad 28 jsty hy
De calore & duenta ignis, s, sua substan. ue Virtute j shumy tanzy re
fic ignis; re fu ut & Duchonis earnis, t, soly Deus muny gnpsa
zakiny, & dsporibuy, vt pota Vitalis carny & Dueat, t, si Dusrsy
efficiuy hit j shumy tanzy, talem participat ex Virtute fluida &
ciuata ab dia j ignum. aliquo j sty fokum supponyt, & vt
j & pzyz loai Dicte: sacra, hter, & j shumyta arbz, que & pnie, &
si porosse j shumyta &, id Dent fa aliquy Virtutis suaptenz fluy
&, & tugsey hi Dihyhi ca j ns taliy =

Solet & Doam° nostra, & quidem tali
efficaciter ex &, & quy Volytas tyscat De ns prezmota, & applicata
j shja ads tali, id tyscity sine mutatoe aliqua j shja dz generis sor,
sicut nre tyscity de no Dradicionio j aliud. atq nobis tyc, & mat°
ns seruet ex gte Dei, & nequi pot Dae ex pte potz per nuy hy
aliquy j shju, & pquysy illudi =

Si quy autz is testimonia ~~sa~~
ex scripte ygo Deus appellat auxilij nostry, vt ex illo psalmi 107
additis ad extra pauperis, vt salug faciat a persequty hiz aiq nuy:
& illud psal. 149 Exe & Dnz orbz j uoqhiz by: & illud apo calips.
12° Ego sto ad ostiu, & pulso, hic & similia j sen. ~~su~~ sue Eccli, &
actiue, ns j scati, & traho ad me j illyc: sicut ay Dicte, Deus ns Charitas,
& lustq nostq: facit. m. duq pauperis salug efficiy do j ipsa auxi
liy salubri Ecclie, & j sali pzte, s, Ecclie auxiliy, Grisy illis,
& pulsat =

Dico 2°: Nec dubiu gratia Dei
& pquis, qui Dei & pquis & re fu Ecclie liben, j acthe, j deliberate,
& pquie ad deliberatos electos. Otrariy huic asserit & Abulen
sis j Matth. ad cap. 19 q. 82. Barzq. 1a. Disp. 88 ~~cb~~ c. 6, & &
& tota Disp. 189. post q. Etani Sag. Mag. Cursel. vbi supra. Cor
nejo Carm. tametsi actq j deliberatoz ns permy Deum pquis pque
Deum dicant; sd permy fiy, Deum pquy & Ecclie ns agnoscat.
Albelda j Annotatiis ad 1a q. Dug. 58 s 3 dz 2a =

Sd resolu° nostra & maior &
ratio. & pb. 1° ex fy damyto deducto ex vii Dt. q. 3 citata de pota
ate ad j. s, q. id, q. Deus agit j cad creata, ~~quod~~ & actualit
agit & sicut j 1° hs ns j dsty, & sicut & vt, artis j shumyto arte
fabri. ex pa vii, que pot caa creata militq tanquam agi liber
tate & fluo tanq: Cred. dendy & a Vero Tho Dt. q. 6 art. 3 dicit
primo hiq Deus ad aliqd j dsty, & dessiys j pigore, & pnicitate
logy, & c, maxime, & j sali dessiyte pertinente ad Virtutes Dei
portissimy fundatur, caas 2as j shumy talitr duxre ne fu ad

caas 2as &

que potis reddi ad &

hyt zade aliquy &

Ignuissimę Lnkı, ꝛeſpice actualitatı; Oꝛ ꝛuke ſpꝛij effectꝰ,
ꝑ talı pꝛiuę duꝛę ꝺiuinę ꝺꝛ j actibꝰ nostꝛis subitis, &
j ꝺeliberatis elicitis a Voluntate anteꝛ actꝰ ꝺeliberatos. ꝑ
ꝺęᵃ, ª talis actꝰ nꝫ hꝫt ꝛ j ꝺgleꝺ, Oeffectiuꝰ ; ſ ꝺgletum,
Oꝑfectꝰ: ſſ. m· ⁊ actꝰ quiꝺam Vitalis ꝛeꝛeuaꝛij nostꝛę Vo
litatis ==

Sꝫ ª ꝺuꝛę pꝛiuę j elica ſ ꝺuꝛ
ę pꝛiuę ⁊ę caꝫ vt ſic: talis actꝰ nꝫ ꝺꝛ ꝛ caaꝫ acaa ꝛª ę
ꝺ illa ꝛ illus mꝰ caaꝫ; hꝫc uo mꝰ magis limitate, ꝺ elicitꝰ, ꝺ
ę ey actꝰ subitꝰ, ꝺj ꝺeliberatꝰ nostꝫ Volitatis ſint illi effectꝰ; in
ę ſit illare nꝫ ꝺꝛ pꝛiuę ꝺe ꝺuꝛę j caa ==

Occurꝛit Magr. Alberꝺa Vbiuꝛa, ꝺꝛ
Dt. ꝺicta ⁊aꝫę ꝺ ꝛeo ad auxilij, ꝺ ꝺ mobꝫm aꝺaligꝺ cognoꝛꝫ ꝺꝛ, ſ,
Volꝺę nꝫ ꝛ qualitatꝫ, ſ moꝫ quꝺam ad ª illus ꝑꝺ ꝺꝛ ꝑꝺ. ⁊ę ⁊ę:
actꝰ mobilis j mobili ſ moꝫ, Oꝛ exalꝫ ꝑꝺ actꝰ j ꝺeliberatꝰ moꝫ ꝺꝛ
appellat, clam collij j ęꝛ mobꝫ j ꝺeliberati ꝺuꝛę, ꝺauxilij ꝑꝺ
ę uę j ſtꝫuise ==

Sꝫ ª ꝺ ª ꝺ nomine moꝫ ꝺ ſſ ibi Dt.
aligꝺ pꝛiuę aꝺ ęꝛ ꝛ actꝰ cognoꝛꝫ ꝺi, Volꝺi; ꝺ ª ꝺ, ꝺ nitꝫ fluiꝺum, ꝺ
Vide moꝫ appellat. clam; clanꝰ collij ª ꝺ nomine moꝫ appellat
Vim ꝛ ꝑꝛꝛam ipsi ſacꝛi ad caꝫ ꝺꝛ, ꝺj ſiccꝫ admoꝫ caa
ꝫ ꝺ ª ꝺ ꝛ ſ glꝛiabꝫ. Alo. ꝺeiꝛci actꝰ ꝛª, ſ ꝺꝛ ꝺeꝛa
libꝫ pꝛiuę ꝺ ę ꝛ ꝺ ==

Occurꝛit iteꝛy: ª ª ꝺ glꝛi. nꝫ ꝺ
quaꝺꝛat ꝛeꝛy aꝺꝺuꝛ aꝺt. j ꝺbaꝺ, ſ, auꝛmoꝫ ꝺ mobilis ſ mo
ꝫ, hoc ſiꝺ actꝰ ꝛª, ª ꝑꝺ mobꝫ uꝛtꝫ fꝫit mobꝫ uꝛtꝫ, ꝺ ꝺiuꝫ
mobꝫ; ꝺ ꝑꝺ mobili fꝫit moꝫ, ꝺ ꝺiuꝫ moꝫ: pꝛꝛia. m· ꝺ ꝺ
neceſſaꝛy ꝛ ꝺ ꝺeimoꝛꝫ, neꝛ actꝰ ꝛª Volꝫtatı mobꝫ ꝺ ſſ ==

Sꝫ ª ª ꝺ pꝛiuę. ꝺ ę ꝺ ꝛ ſ
quoꝺꝺam loco ꝑꝺ ꝛª ꝛ, Dt. moꝫ mobꝫ uꝛtꝫ appellat. ꝺ ſſ ꝛ ę
moꝫ mobili j ſ ꝛ actꝰ eliciꝫ; planiſſimę auꝛ ſ j opinuę Dt. ꝺ
ꝺ talis actꝰ ꝛealiter ꝺicꝫ ꝺ ę ſ ſ ſ

Verrsgtz ad deliberatore^{a} bony j particulari: et j deliberatores ea bony particulare ad deliberatos, deliberos ^{a} eiꝯ bonum: hoc aut̃ intervenijt̃ noba ꝯ eiꝯ illꝯ, & noba ꝓ applicãd ex ꝓte rei cãt, vt alij deliberatꝯ eliciat =

Dazijes, g^{a} ꝓmoho, & ꝓ applicãd ad alios j deliberatos tegũt, semel ipsis ponit, & ꝓt ꝓmouere, & ꝓ applicare ad subsequtes deliberatos; nec ipsi deliberati j libertati virtutis illꝯ detrahat; ly; g^{a} ꝓmouj & duras j nulla virtute creata defferri ꝓt, a^{a} dus tali virtꝯ limitato mõ applicat. ly; g^{a} sicut rei̇ pati, deliberati noba ꝯ obi, & noba rad̃ subjecta tigdi, ita et nobꝯ duras ꝓmouj, & obaj; applicãd deli. beratis libera =

Dices: ex dnamica thazphin, ꝑ ꝓmouj ꝯ, cogitꝯ diuinã j ꝓmouj illa mohe, & ꝑ applicãd ad alios j deliberatos; g dimalijs j fluxu j ipsos ꝓficiendos ꝓt =

Ad dã, g^{a} tamet si verũ sit, ꝓ ꝑ ꝓmouj ꝯ, cogitꝯ diuinã j ꝓmouj illa mohe, & ꝑ applicãd ad alios j deliberatos; g dimalijs j fluxu j ipsos ꝓficiendos ꝓt =

ita et j 2a, q̃ seipsam mouet, et applicat vt causa 2a, postulat
nobis præmotionis, et præapplicationis causæ, quæ tamen j linea elicitiuæ, et ap-
plicatiuæ 1a est. quæ ut mens Dt. ex Colliges, q̃ 1a 2æ q. 111 diui-
dit auxilium actuale vt sic a Deo præuenientis j operans, et cooperans, quod idem est,
ac j auxilium p̃ 1o actu bono, respectu cuius voluntas sehet vt pure elicitiuus, et
auxilium p̃ actibus subsequentibus, respectu quorum sehet voluntas vt ase elicitiuus,
applicans, et mouens; loquendo de actibus præuenientis, q̃ eadem p̃te q. 79 a 2
expresse affirmat, Deum ut causam peccati quatenus est ens, et actus, q̃
reduci debet ad tm ens, et actus, quod est Deus = Et conuincitur ex dictis, ex
eo, quod præmotio talis est, ut ipsa possita, j possibile sit, voluntatem non
moueri. atque possita motio, et affectio eadem bonum j communi præuenientis
a Deo vt vlti motore † = Dices vltimo: si hæc verasset, q̃
Aug. pluribus j locis distinguit rationem præ auxiliis j victrici delectatione, quæ
procul dubio est ipse actus j deliberatus voluntatis: videatur lib. 2o de peccatorum mæ-
ritis c. 7, et 9. lib. 3a duas Ep. Pelag. c. 9, lib. de gratia Xti c. 3. lib. 1o ad
simplicianum q. 2 = Respondeo, quod j his, et similibus testimo-
nijs solum voluisse Aug. actum voluntatis j deliberatum, quem victricem delecta-
tionem vocat, j ferre actum deliberatum, j quem victrix delectatio, sed hoc non
ase habet, sed quatenus reduplicat applicatam diuinam præmotionem liberam, quam
cum charitas Dei diffusa j cordibus nostris, docet lib. de spiritu, et litte-
ra c. 3. sic: cum id, quod agendum est, cæperit non latere, nisi quod delectet, et
amet, non suscipitur, non benebiliter; vt autem diligatur, charitas Dei
diffusa est j cordibus nostris, hoc est, auxilium præuium, et efficax spiritus sancti,
Xa vsitatum Aug. frassim = Plura autem testimonia sacræ
scripturæ, et conciliorum, j quibus præuium concursus ad actus nostros supernaturales po-
nitur sub nominibus tractionis, vocationis, illuminationis, j spirationis, quæ
potius actibus tam illis, quam voluntatis videntur adaptari, et non præuijs qualita-
tibus fluidis: talia (j quam) testimonia glossant nostræ conciliis secta-
tores j sensu causali: quasi concursus præuius dicatur vocatio, illuminatio,
j spiratio, id est, qualitas causæ vocationis, illuminationis, j spirationis etc. Sed
dicamus ex propria sententia, quod cum præmotio sit aliquid j perfectum, et viale, vt
postea asseram, optime potest denominari actio: sicut genus
dicitur actio substantiæ, quia est via ad substantiam: ita (j quam) præmotio dicitur
vocatio, illuminatio etc., quia est via, et ejusdem quædam actus illius formaliter vo-
cantis, et illuminantis: et actus voluntatis formaliter tractantis =

Dico 3o: necesse consistit consistit concur-
sus præuius j consensu ipso voluntatis, sicut j aliquo priori ratione j illius cum
a Deo, prius quam a voluntate. Contrarium probabilissimum reputat P. Suar. lib. 3.
de auxilijs, vltimo; omnes constituentes eleuationem j strumentorum per ipsam
met actionem, quæ effectum principalis agentis producunt; sed pro nobis est
Dt. et communiter eius Schola = Potissimum fundamentum sumitur ex
dictis j superioribus, scilicet, voluntatem creatam, vt potentia actus potentialis j tractu, non
posse exire j actum 2um, nisi vt præmota, et præapplicata est j tractu
pro præmotio, et præapplicatio j illius cum fundamento j re præcedere j potentia
ipsam egressionem actionis, quam et ipsam actionem, quæ j re veritate
est ipsamet egressio, quod non consistit j illa præmotio, et quatenus a Deo
est. patet consequentia, quia talis præcedentia applicationis, et præmotionis res-
pectu consensus realis est requisita ad essentialem, et indispensabilem,

motore, componitur optime, voluntatem non moueri ad actum j particulari, quod j illo non consistit præmotio, et præapplicatio =

Et

j dispensabily subordinaty cũ eẽ adam, j operando, q̃ per
aliq̃d realiter distãy ab ipso Deo esse, q̃ nihil per se ipsum realiter
ẽr prædeat ipsum, j q̃ cũ effectiuj j, quæ sibi ipsi realiter
subordinari, sicut nihil realiter distãy ab ipso.

Dñs. q̃ 27 Pt. hæc Caiali S. Vera: aparte
rei, dj ipsum realiter, Dñs Volyt distinctæ nostra, ideo Deus Volyt, q̃
pr̃mobere, Cappliare, q̃ pr̃moto, Cpreappliare aliq̃d realiter distãy
ab S. ab ipso Deo esse, ab ipso ly ipso ordinate realiter pr̃moto
Cappliato.

Quinde ꝓb 22: q̃ si pr̃mo Cpreappli
cao esse ipsamet actõ Volyti, ex hypothesi Armothi nõ possit Deus
aprioni: ideo Volytas Deum, q̃ S. pr̃mota, sed a Thario: ideo S. pr̃
mota, Cappliata, q̃ Deum. Ex. S. Cexpressa ꝺ Pt. ꝺ Christ Deus
ex, q̃. Pb. Pt. ex. q̃ Deus Volyti, ex Vitali sit Primarius
j Deus, q̃ primo pr̃mit hic ut j linea actiua, quæ j linea passiua
q̃ pr̃mit hic denominate quæ Deum ex actiue, quæ passiue, Cappro
ati Volyti Boundy S: ideo S. pr̃mota, Cappliata, quæ S. denominõ
plicitus, q̃ Deum, quæ S. denominõ actiua, quæ quæ ex.

Si Deus, denominãy passiue Deum
Deus, Jur a Volyte bene, j male aprioni denominãy actiue ex Deo
Deus, Jur ab eadem Volyte. S. ex ex hoc stat, q̃ denominõ actiua
Jur a Volyte bene, j male aprioni denominãy actiue Jur abso
lute.

Da S, q̃ sine ejusdem entis Deus
tis di Jur absolute, sine Jur actuata, ny quæ ex praxitate actiua act
tua, sine Vitj; actionis, Dñs generãtis, q̃ primger denominãy nat
mabyt, ꝺ mody: ide vt aprioni Deus Deus, ideo mobile, q̃ mo
bile, Dñs ex.

Dico 4: nec adhuc assignata per
fecta rao Jurys, primj ejus Volyti j j genio practico Dñs. Deus
ex existit aliq̃ theologi, Dñs ex. dicit per Deum illat nostra fami
tis j manu scripti Dny Tabiy, ad ens q̃ ex. ens, vt sic
suaui, faltis q̃ ponunt effectibiy primarily, Dñs determi
nati q̃ ex nostra libertate.

Dñs Deus Dñs resolutio nostra,
Equidem q̃ existimem, j primy efficax est si primo ad Deum
sum Volyti j rade efficacis j possibile ꝺ ex ly libertate:
j hoc m. phydy S. tomo, q̃ ex primo Deus Dñs. p. s. Soly
pr̃cisitati j sensu ꝺposito, Cnecessitate ꝺ sepe, Dñs fal bihinti
nec S, q̃ existimem impossibile, pone Deum per vny actu j pri
mine phyca j Volyte, vt chiãr primy Deum: hoc m. juxta
Pt. che bibliothecarium ex sic existimata a Deo. Hæc
j mo hoc Dñs Volyti vnjus ahiãy potiãy.

Rao potissima est, quy Deus q̃
segnitur ex, q̃ Deus primo, ex. Deus Deum, ergo Deus
Deus Volens Verbum Deimony hi, saluasi ꝺ per j alia ꝺ in me
diate electo ancthis gentis, quæ ex imperfecti practicy: sicut
q̃ peccãs, j del Verbum Dilecti.

Si Deus: semel posito j genio practi
co j illo, nõ per Volyta Cisentiam saltj j sensu ꝺposito, q̃ primo vt
Deum Deus primo, qui ita actualis ex, vt semel posito j Deo j ly

sú effectu ihly = S. Da. g. Sclum. sapra arguny tabamur de ach. 6. volyssi y dubitanti, kteryż prikrost slep Diwen, howmd ase. 9. Sy. S. da Dussse. zayma seyder ucziny hi, gui nasce sie officaciter Dseny y sest, S. simbiter S. vmpany Dseny storky y sest, sse volye, g. ase. 9. Sy. hit. auxiby gesny, nasce auy officaciter, Sy fabibiter tay Dseny sest =

Diew, y geny, Sty. S. Sse. asserita. 22. g. et Sat. mabet volyż gsandy geny. S. ordine ad exercity =

S. Da. g. aliud S. ad geny, Sray mabety gugty ad exercity, Sue Dibż y abeyeu. S. aliud gugty ad effectuly, Sy fabibiter; sm. gui Dum. ase. hit volyse, Sy seny. Sy virtute volyhi; 2y auy Esmahe gesma gsimi mabuti: g. Dibe se Sest, y aadi neuemaye, gui gugty ui gsandy exercitiy Sehaste sent, Sne. soly gugty ad effectum; hihilominy. S. fabibiter, & officaciter Esseyt. y. ad. aby. 2y sine mahe gsimomabsti =

Dchut. g. S. ita, Sne. Sy. ynes xary Dmuy Durry. geny; Sby; g. Si ache, Sdemd volyhi hiem. gi hikosoly, g. subsy. ad imglany, Sdicte. Sy; ~~xte~~ 2y tw. ad antere, Sem. adsery Dem. plures aly ach, Sdeny hiem. y nesha volyse, S. eleshi, st. Sc. =

Dico S. Dishi g. Dur. S. ui. adgnate sumpy. y Stacha gsandy Virtuosio Du. S. 2y. y hubi. g. Stahue. y gertar, y tyju ghmoue, Sapplicat volyse adgeny Sy. Sst isle ~~ach~~ ancy Si, tamey si. S. fiere singulatis apperat. 2e. tmd. y. a. neighsi. me thesy. S. Du. ~~ay~~ ans, Sy. fiu. Sa. gratie. ysdosue. Dmuy geny. y. feculiare hihilominy apparebit Sty. Si, & Stplesy Si. =

Sno. S. ia. fajemdo, g. 2y. Sse. doctrina. S. magistris hoy. ch. ty, Sty. Sdubi. ~~ay~~ tay. si, Sue. Si. Dimy. asserhie. a, S. pone. 2y. vnini volyh. ch. ay. y. nasce. auxiby. hi. gsemy. Sht. gesy, S. nealy, g. a. Sdiei. Sshimuse. aby. 2y. y. S. Sne. y. si. mulsy. ahe. g. Sdsoly. Dum. nealy. Sialy. y. gesty. Sem. y. Sexcussabile. S. summy. pudicty. Dimy. ch. maxime. y. Deumhisimy: g. Sst. Sne. Sqi. ilely volyhi. per. Stacky. Vertutis, hoc. S. y. nasce. agendy, S. mouy. hi, gui. S. ~~xsy~~ xsy. yssi. hahy. y. Sby, S. Sperminy. S. Dsihi. g. y. Sle, g. Sue. ca. alia. ayyt: ashomi. y. sa. tacky. gui. Dum. S. agendi. S. gany, S. Sibi. y. tacky. Virtuny, aut. g. ach. g. Virtuhi. operahiy, Sut. g. S. miny. hahi. quod. Dam. S. effhit, ablahi. y. perfechy, g. g. y. S. ~~ay~~ ponihy. gsghimus. Stacky =

S. Sst. ashy. ay, gsmihi. y. Sty. Stacky. gsghimus. tahi. S. Sdihorhi, Sti. id, g. Sggit. tahim. gsmihi. y. S. ebahio, at. no. Sty. gsit. Stacha. Virtuhi. S. ideo. a. tacho. Sy. gsit. Sest. pora. no. ashe. Stacha. Virtuhi. Sy. Sest. y. fesiona, S. auy. Sy. gsmahe. lis. gsmeua. 2y. tacky. gsghimy. Dum. mihi. soly. g. Sy. gene. y. Dum. mihi. bile. 2y. no. tacky. Virtuhi. id, g. y. Dum. mihi. S. g. Dum. mihi. Sy. gene. Dum. tacky. gsghi. soly. Sy. g. 2y. Sline. y. tacky. auy. Virtuhi. Esty. S. ti. ad. soly. g. Sy. Sby. y. ad. Se. y. g. y. S. y. S. y. gsmahe. Sne. 2y. y. Sui. tacy. Sline. a. tacky. gsghimus. Sst. soly. 2y. Esty. mihi. Sst. g. gens. nemo. Sebet. ad. Esty. y. sui. Sui. gsmea. gui. Sit. tacky. Sta. Sty. y. Sui. Dum. gsmihi. y. Sy. g. Sne. soly. Sty. Sdsi. y. Sne. y. si. ad. gsmihi. S. ablo. impedimento. tacky. ad. Sui.

a cgugsto Sa

hiem

qui in prædicta Diffin, & qualibet illarum, singulis, qui Ejus
appellatione status Dei tradite, seu exprimi =

Dico: Status Dei importare ex
vinculo ad status actibus, & habitudines significatis, inseparabilem habitudinem
respectus sub ratione, ordinis connotati, & prædicti in illis status =

Sed a. Status actus sumptus,
Dei importat vel significat, hic ipsum ens immediate qualitatem ipsum importans
habitudinem: mediate vero status habitudines actibus, & ipsum ordinem ab
illa elicitas. Ordinem autem pertinet ad ens status actus mediate, tradite, &
obtinet =

Dico 6o. Status importare
Dei tradite sumpti, & ejus decreta, doctrinæ traditæ, ejusque præcepta &
aurea, vel saltem ipsius vitæ qualitates, & ipsa, & eadem reducitur
pertinere ad illud genus: Ex quo ergo proprietate sermonis tradite mo
dus, & qualitas. Sed Status huius [illegible] gravissimi titulo; & probatio
ex testes gravissimi. Ejus scholia præsertim Al. Gurmel Diff. 1
Gener. Dub. 3. Dg. Albertus Gaurasius lib. 8o Disp. 4 lib. 8o
Diff. 5 g. Lederm. Gaurasius a 6 Dub. 3. Mozar. 1. g. 23 a 3 Duo
ultima 2. Mag. Abile 7. Ejus ut probabiliter sentiunt Curus, Corn.
Diff. 11 phys. g. 3. et =

Prob. g. Quare, primo dicitur
ad. Dib, loci, ps. de ipso loquendo modo gradatim usi; Ejusdem, Ejusmodi
cuiusdam defluxus: sicut si in lineis rectis effectus ii ipsi humani, ipsum
digitis defluxus, & actus primarii, & [illegible] ipsos: Ordinem Ejusdem modo
ipsi in aere primo cuiusdam intentionis: Dicebam g. 3. tit. Deinde ad
ad 3. Dedicavit. g. 27 ad g. 27 j 39. g. 62 ad 63. =

Quia, Ens gloriosum primo Demo
hoc ipsum sumpta, si g. a. si ipsum gratiam sit, dicatur modo valde
sua actualitate, & suapte citra tradite =

Ad hoc s. a. qualitatibus
solum adaptata modum nomen Abt. sed genti, ipsius hujus ut primo
[illegible] defluxus, ipsius; ita ens, ipsum primo accipitur, ut primum
accipiatur, qualitatibus ipsius [illegible] quadrans ad gradus =

Et ad hoc [illegible] primitate gloriosa
ad primum Dt. Thomas illud loco illo de potentia, & rebus natalibus Dominum
Virtutes, Oratores agendi, & permanentes, & ipsius, ordine ad ipsum
effectus; sed aut per has virtutes illas, per quas agunt ad effectus [illegible] ut
ad perfectus; & ipsius a talis aut Status primo tradite sumpti.
Ejectionem. m. ipsius fluit 2a Ultimum vero enim Ut ipsius, Qualitatibus
his, quæ sit primo modus illis, &

Et ad 2o. g. Sicut nullam rem pot
ad eam Ejusdem primo per Virtutes agentis ipsius, & per suas, ita primo
Ejusdem effectus sub ratione Ordinis, g. & Status; sequentia ad 3 ea, Nulla
essendi primi, g. per primo Virtutes, Virtutes, & primo [illegible] ipsa. m. &
ipsa, quæ per primo Virtutes, Virtutes, qualitates & ipsius, & primo
Ultimum enim vero Status =

Ad 3o. g. Ut ibi dit Dt. quare
ita ut primo sumpta primo loci ipsum habitudinem dicitur ad effectus primo
hic enim Ut ipsi, & primo si primo [illegible] ea, sicut semper ad effectus primo
Dei finitos, & ipsi sunt Status primo tradite ipsum ut sua ipsius, & per

festa, ihnea, prjeyali, virtyauy artis virtd, spley, Ojstuly:
sic et rad agendi cuncta sui bet virtd spley, Oprjeyali, j pra cau: Vir
tyauy diuina, gnea applicata, Ofymouita, virtd j spley, Ojstuny
tale =

Quare auy jstuny tali vita virtd j spley
ty, Oestui by, j jstuny to redi beat, j caa ad prjeyali virtd spley,
Dujusmy zauy reddit Et. Vbi supra bethuit hoc 20. s, Ga vt reddit
pfya, j stuny ty mouet, j ingly mouita: Inde sic utilla, gny mouens
j ingly ii, ja quicto, Oj tuo motu assimilata agenti, thoberit per fly
perfecty, Oselety, j ffecto gne qualis si caz prjeyali: ita illa, gny
mobent, pur si, j jpio moueni, thouyt per virtus, j spley, Ostuly,
talug, si caz j stuny tauy = Deus: sibze Vna ii agente, j Dulia,
Volyty exaay vt prymoty adeo Dnare re, j stuny tali hr adffectu,
dy gperfiny + ad tale subdiny exhi exaah, existyti: dsignys si tibe
te admitty dy, g =

Vidi aliquos sine dilecte administe
sepully, s, gorat nostras Vitales, Dnare re, j stuntim adffectu actu
dy razos Immues Entis, Vitalis tali, prjsorty, gdo vtelnatz sue
rayt, Oj effectu relauet sup ex naturalibz =

Dinmerito, g ex precepto Amo
Dni beati pio aduersatr. Dns dixit j Euglat. gez Despiritualib,
exercitijs ac. 10. Deverit. g zy art. ad 3. Dere g 3 ac. &
alibi, Vbi exprime docet, Volyty motuy vt gone dulie re j stuntim
adalty charitati, vt videtr existimaty a Mag. sent. Loyd tali
vt Dnare bi vt Dnare pote Vitali, Volytauz. Ge zy ad 10
bii Euglby: Et enj Deraal pote Vitali, Volytauz, Quali Volytas
Smobeatre, Omobeli are: sic m. Deffinitr Entis Vitale Voly
tauy: mobere auy, Omoueri are ty gty appio j tuplo prjy Scaz
prjeyali: sicut moueri ab alio pue prjy caz j stuny tali, Odeffo
ciy hr =

Omagis Deper j Dicere, Omobile
libero Volyti, gvt soly Scipsa dy Gprjy, Ojprjy Virtus: sdgy
Dominio, Ofacultate eligy bi, aut Neligy bi: hoc m. reseruatys
caz j Dalijny abj stuny tali = Jubeni g via je Dendy es, Odeli
gny by: si. m. loquamur de Volyti prymota j ordine ad effectu dy
Gprjus razois, Quas operata per Dei bey Gprjy Dei, s, qualiti vi tali
tali, Oa, sicut Dub. prjeyali caa S: j auy j ordine ad prjditas razois
entis, existz, Ots j stuntim Enti, gVtute et agit vt bonum a prio ex
trejo, s, adeo mouyte, Oapplicyte, Oj ordine ad effectu sub nobi bono
razois, gny ig razit, gny Dibonus ii j stuntim caz =

Nec [illegible] rabile Vibeate, Ogdem,
caz rajsu ligty effectu dy Omnes razois expte sui, Oexpte illi dy
prjeyali, ig [illegible] j stuntim Denominani: existimo m. vinisimy,
sg, ud j multa, multy forte Dani caz Exaay Gnecessary Existz gry
egaliter, sdj stuntim aliter: Exprs apertr Dedicatr sepiy loju Dere
Rades prjditas prjeyali, Ojstuntim rejsu ligty effectu sub Omnes a
si Deraa: Et enj ligty ho. dy j Dnat prjeyali Dei aly j razoni, j stuntim
liter vd j razoni Existyti =

Dicas, multy ut razy expte Dsensy Volunti,

ad

ad quę se extendat Voluntas Dei primoria, vltę; et ea ad subordinata, et ita ad ceteros, sicut ę ejusdem: Unde regula cuię cujusq; Bonitatis ipsamet Summa ==

Et, ad eę ratę Summa Voluntas Dei primoria, ad Ens primum, et secundę, Deo proprię primoria, ad Ens primum ad ea, quę quoq; sint Bona hęc Ejusdem, et ratę, simul, quę sint mala ab ipsamet ==

Dico, Virtus quodlibę complectę, et Bonę sumatę ea quę effectę: sicut et Malum quę non, et ab ea fugit, et ipsa Summa ==

Et virtutes ipsę sint mere [illegible] in Deo ea quę Bona, et nihil sit Bonę; Solę in eaq; Bonitate ab ipsa totaliter ipsę sint, Ordinatę ad illa, quę et quę ea ipsa, quę Bona, et sint eadem Effectę Entitatiue nobiliores, quę non ipsa sint, in Deo ==

Deus, ipse Ens est, quę Bonę vltę Summe ea ad alia ordinatę sola qualitate fundata: qualitas Summa ipse alia Ens, et Bonitas ad alia attributa, quę alia sola per ea quę Bona Summa, et per qualitates ingressę, Ens, quę ad alia Deo vitales, et actiones Entis se Ipsis actiones, aut qualitates ==

Et Dicenda sunt Bona, ipsa Bona quidlibę, sua Dei Bona, quę ipsa sunt, Deus Summa, et primę ea, quę Entitatiue ipsa vitalia ad alia illos ipsę quę, Deus Summa, et primę ea, quę Entitatiue ipsa vitalia, et ad alia Bona, et Effectiua ipsa Bona, et ea, quę Bona, et Entia, et ipsa, et ipsa, et

rei tantùm, tùm ÿ ut Deus, actionis immanentis, quatenus simultaneæ operatæ =

Dices, ÿ ly Deus ut sic simultanee operans medijate solÿ alijs ijs tùm actionis creatis ut ÿ: ÿ illa deity, tùm ÿ volÿe ÿ potly ut ÿ, ÿ alijs ijt mediate alia quasi tùm ÿ ijs actiõe creatis, quæ respectu sui operantis dicty =

Actio ÿ solÿ ut tùm ÿ, obstat immediatio tùm ÿ, sicut nec ÿe obstat mediationi ÿ extÿ do respectu ÿ potis obÿ ÿ ratÿ, prout ÿ dicit respectu solÿ Diuini Agentis ÿ ijs tùm ÿ, ÿ ijs creata, Cooperatur respectu illius Dny ut ÿ tùm ÿ ligenti aliud: sic ÿ respectu Diuinæ actionis Dny ÿ Agentis ÿ tùm ÿ actio creata, obÿ tùm ÿ nullatenus tùm ÿ distinctilly =

Dices: actio creata Gratiæ ÿ ÿ modo quidem ut solÿ a Virtute operante creante; ut ÿ a Diuina, ÿ ut tùm alÿ gratificans ÿ Deus ÿ respectu Virtutis Diuinæ ÿ ÿ gratia ÿ ÿ separata ab ijs ÿ tùm actionis =

Ad ÿ, ÿ ut actio ut talis respectu alÿus Virtutis operantis ut dicty ÿ; Gratia ut abijcta ÿ tùm modo ÿ ÿ ÿ

Disp. 3a v. Influxus

pnus efficax sit, & qua

suffragij Dñi?

In hac grauissima lite premittenda, animaduertenda sunt, quæ sequuntur.

Primo, Quid nomine Influxus, seu auxilij gratiæ actualis, quæ efficacis sit, & quæ sufficientis Dñi? Secundo, An detur influxus, auxilium, gratia actualis, quæ efficax sit, & quæ sufficiens Dñi? Tertio, An detur influxus, auxilium, gratia actualis, quæ sufficiens sit, & quæ efficax Dñi? Quarto, An detur influxus, auxilium, gratia actualis, quæ neque efficax sit, neque sufficiens Dñi? Quinto, An detur influxus, auxilium, gratia actualis, quæ & efficax sit, & sufficiens Dñi? Sexto, An detur influxus, auxilium, gratia actualis, quæ neque efficax sit, neque sufficiens Dñi? Septimo, An detur influxus, auxilium, gratia actualis, quæ & efficax sit, & sufficiens Dñi? Octavo, An detur influxus, auxilium, gratia actualis, quæ neque efficax sit, neque sufficiens Dñi? Nono, An detur influxus, auxilium, gratia actualis, quæ & efficax sit, & sufficiens Dñi? Decimo, An detur influxus, auxilium, gratia actualis, quæ neque efficax sit, neque sufficiens Dñi?

Exilio Ioan. 6°. nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui
misit me, trahat eum &c. Et alijs subscribit similiter
Dil. Auars. xyc, Gran. 20, Lud. 56 c. subscribunt
PP. ss. illoh' ab Ecclesiæ gratiam auth. Ejus Cap. Venite fa'
ut, quæ ano bis dicta ss. Et ego præmissis =

Dicendum 2°: & sic ex gratiæ
efficax a sufficiente Cath. Et Ia, q. illationis sit & falsibiliter Ag.
Ethicalis Scotus. Vt & Volyt. Bellarmo Vict. Rig. Gratiam nomine hi
Vt enim ordine ad actus actu Ei, Enchi, Exercitatis; sufficiens
ad quos & falsibiliter illationis &, quæ Ig & exire, solus Cath &
Scotus erat, quæ ego explicat Gratia vocat sufficiens =

Prob. 1a pars, q. Vt & superiores, asserunt,
Durus Gratia Simplex primum motus hominis creatæ & cadit, Deus Ig
Virtutis illi naturæ sumpsit: talis autem illationis & & falsibiliter effectus,
ad quæ mouet, Vtig: q. Virtute Bellarmi efficaci gratiæ motus, quæ
Ig sine & falsibiliter, Deus & impossibilis &, datæ Vt. q. ad ego
aa ad Ig, Vbi sit, q. Deus mouet Voluntatem ad aliqd, & possibile &
gens, & Voluntas ad illud & moueat; non tñ & impossibile simpli
citer: Vnde ss. Ig & Voluntas debet & necessario moueat, & Ig
Cath. Omnis Gratia, auxilium, Ig & sufficiens gratia ex ea
illationis & falsibiliter ejus effectus = 2a Ig pars Ia. q. auxilium, Ig
Durus Gratia sufficiens, Vtig Ig nomen gratiæ sit, & cadit. Vt gratia
tia potest. Ig Voluntas Virtus Gratia sufficiens, sed non, q. & potest ego
rari & ita Gratia gens cadit &c. Vt Adiuvans a, & ex gratia nasc
solvit aut Vbari, aut & Ipsum Ens, potest & ordine ad effectus
Ig Gratia vocat illis Ens, & specifice ab Ig & falsibiliter illatio effectus,
quæ Ig & exire: Ens sive Virtus acquisita sit. Ig. Custa, sive
Gratia. Ig. Charitas, & solvit Gratia auxilium sufficiens hi ejus
Voluntas, aut Deus, aut elevant Virtutes vocat illis ad specie Gratia
Gratia Gens Custa, aut amoris Ig præsentia quæ & exire & falsi
bilitati, Efficiatis = Nec 2a ista Ig & obstat illud, q.
Ignem dentes objiciebam, s. auxilium, & Gratia Ig Gratia ad actus
Christianos, ad Ig effectus eundem, ad actus prophetali, Ig & fa
bili & ad actus Ig Ultimus Dei ad Ig, & actus charitati, &
Christianis & qualis Ig Gratia Gens Christiana & Gratia & fals
bilitas talis actus Ig & Ig Deus, & Ig do gratia, Ig & exire,
sc & differre, Ig & personata Gratia vocat, & Gratia actus
gratia Christiana auxilium & Durus Ig Gratia sufficiens ab
cau =

Vt respondeo & ex gratia
efficiat actus supernaturales absq; Deus & Ig in suscepimate Vir
tutes habituales Gratia, hæc gratiæ auxilium,
& Durus Gratia particulat, sufficiens, & efficaces, nec Ig mu
tus sine & exirent, Deus & falsibiliter mouet, & Ig, & gratia, Vt si mul
ipsa & Deus istis actus moueat, & coagat; gratia autem mo
vere, & coagere nō valet, ordine ad Gratia effectus Christi
anos,

Q pz ígalibꝰ elliꝯ dy abꝫ; Vꝛnꝛe Stenhua, Dꝛuesfhuy
hi, quę Suersy pzęuy sufficięty appellamꝰ; tametsi Suersꝰ
nomen meliori iure gnohoni ipsi, Dꝛuxilioefficaci Deꝰ=

Ot Stag; Dico, Vt plenę ſtigas; Dau
Silꝫ zegsity adelliꝯty by laty Qghehę, adelliꝯ bo aty
Sdeliberaty, pzseruty ey pote ad pzsuę ponyta ellenaty per
hobity; adelliꝯ bos aty chanihi, Qpihois ſtahu pzdicto
tale (ſpeq) auxilꝫ nicaꝰ pure sufficięs, — alit pure
efficax, Sd vhiqꝫ pereigne ex varias ſtalitꝰ — Vir
tutchihi ctas, Variorꝫ effectꝰ, Vt dicty S: auxilꝫ augꝫ
gsity Sauhe abihonis, ey pzsuęponar Vnꝛhuy sufficięs,
pure efficax Supponꝫ sufficięty ij pozta Daty Vnꝛtutaty
Sdeliberati j his subhi, quę cogenty ſyt adaty abihonis=

Sueplicus id, Sdomuntur Dicta
plenihę, Dicięubi Dt. s. idy auxilꝫ, Sdefficax. Vꝫ. Selꝫ Di
tachę, Sdeliberati Sufficięs Sdeliberati, Sqꝫ eos ij Dyt naos
ſtales sufficięty his, Sefficaus=

Ne loquuntꝫ pzdictꝫ aut verꝫ
Sſenſu pure id hęc, loqꝫ Sady Sabitate Dinꝫ Dyt naos suffi
cięty, Sefficaus: aut saltꝫ ſi Sſenſu Stali Sligans, loqꝫ
auxilꝫ sufficięs Vt sit hic Suersꝰ ondo Effectꝰ ab efficaci
Vt dicty S. Sſi possibile sit ex Suersis gnęs achibus Sibi
Sꝛ roty quoadmꝰ Sdixe aty Deꝰ Sady gnem elhihuę
si eut ex Suersis Sutrinihę glorię Sorbis, Sex Suersis hus
bihę charitati Sato, Sꝛ Suersꝰ, Squet possibilis tali Suer
sitas) Sdixe Dicinones beatas, Sdilechibus Sigꝫ gnem, Vt
Sſtatuta Se charitate tradibi=

Dicendꝫ S. 20. Vis illahua effi
cię one Sfalibilꝰ ex qua Sfluxꝫ pzęuę efficax assufficięs
Versꝰ Dicię, ad Sdegnemoris pzęuę. Da asser hoc ita
Sſpiegt plures, Sdpzęuę qua S. Sozichahs. Sdresolue nos
tra Smunis Sſ schola Dt. ad mitty Dag; aboibꝫ, qui eyme
bózi Sponꝫ pzdichnaty certy Vhaq; curhudine ex pzę
cepta, Sdcalitchi: si an. Vrgde Dei, Sdexcitꝫ Sponta Vi
illahua Drens, porhi Sbinea plęa, Sdnaghin: quare ad
Sexpde auxilios, Smohity Suenighij ab ipso Deo Sad
Sdy Dicuty? etenꝫ Dicuty Dei efficax, Sfalibile de
alię Seffectu, Sſ be Dicuty liberę genity Di, bde emgbꝰ
Sdicaꝰ necessitate Sequty; Sexcitꝫ Sſubtile Stady achiuꝫ
Sdri hisuty, quę scripta Dicitur, Sſ Spiritu emohij Sefficacem,
Sſfalibilꝫ, Vt pote Sſtali gnebity ono gnecessariꝫ Sad Dꝛ
quę dy pzdicty sinꝰs, Drens=

Sample osty do, Sdsfimo exem
Sder kindo Diuinay de caghty Sinaly pzdię ergaros hos
Sdinꝫ tali Sſ, Vt ono Simplicer facultatem exna xu, Sn he
Deię ad ex cuhij, Vt expzo fesso osydin j tract. Sdgnde

abꝫ

alg gnzlibu cerhipto, dj falibilitas, gnz gnzdne moralis
dj, sfrustrari ñ implicat, dnedi falibilj ex nº ei, g =

Sidicas 2º: agnde, dderentj, gnz
ny ejse dennyt gnenine j gndethinahi auxilia ñ jffal
bila suaffina, thig; vocabr jefficaces =

Dae, g a tali vocatione ad eliuhne
soly ñ a gnidenha generali, dj genahne agnde, gnz jff
jdalis gnida ñ ordinis gnz; imo etsi eliuhne evenit ab ejse
ñ dderito auxilia efficaha essene. gnee hoc ñ jtzty nostre
uaris. soly gº ono efficax, dj falibile ñ, gº agnde gnth,
tg gnginoko, delinhne: hungm. efficax, dj falibile
thg gº ñ ddenjeo jllig gnaas nostra. alias eo efficaha
sit vt gº ñ, gnz, vinhs, &c =

Sidicas 2º, gnidem dnitzty
jachimpeny soly j flnxne moraliter gpnes effectz ny ñ fla
zimnzt thzy 83 ny tmr jfrustrabilj sit =

Dae, gª prydo dnitzty jachi
j peny ñ bijtn athu moraliter, sfalne, vt Sy moraliter
opponitr ex nª ei, & ny vinhs jtzty j, ñ gª j fluit pernec
ny dirigenhi, & nadenhi: hoc acty ono j falibiliter, & efficax
ter, ita vt renen gorsito impeny gndethnghi ñ stet & effect
executionis illig, gnee stet caynha effectny, gnear j gnidem
ne j gnydhi =

Dterplico athue, gª j falibili
tas, & efficaha auxilioz, vt imaginant ab aduersanjs, soly dis
lit, hoc, gº bengt volyj ny gnzby ngnzby, & ffor hig, gny gnils
sorthyne, ñ, gª dgn j fali, & fali ocanist, ñ, gª conotgr toly ún
uersthig, & dihoz subh operthi. at efficaha j peny dtponit
j schola Dt. absoluta ono & abillis diuersthijs, ono radicata
j efficaci jre, & ellechie dei, gº ono & ffert a bla, gny adun
sany j thbyt =

Sidicas: & jgfinde thary ñ
supernaalis caant aliqnes effectz ex atengenaat ad subty, gnos
ñ sine illa ñ gnistany: gg. ea charitas j fillo j chinat ad mais
ny dilethij Pahis, gny gnahne, & gnaj j fnsia & thngelis jr. jtty
hi snz exeaois & capantary naaby: cur gº etgna auxilijs, dant
ng gj gnyny, tamb si exne, & ab hijio efficax ñ sit, & in
falibilj, talis enit ex conotatae ad tale subty, & ffnt j talis ca
ince ad eo j fnsny, gº toty delinea manis ñ, ñ delinea phy
ca, & ab hijio =

S d g, & aliud & gny ono
tage exple subh aliqnes & dihoz, vt gnstt effectz, ad gny aliás
hit exne, & exple j thjn toty, gnest; aliud ng, & jy exne, &
exple j thjn ñ hiat toty gnfectny, & thg ase gnatt ex cooperate
subh, & dnnn illig. & ñ Vany, gnee ab schola Dt. negat:
assenit. m. gº auxilij j chihty & gota Vitali, aut libere, &
ñ Vitali, aut ñ libenj j ienrithe ñ gat. ndy g; de efficaha
s, ñ gnistani ab auxilio & suagte hª efficiny ani & j talis ub
iecto, & ng tali effecte. Vnde auxilij efficax & gnta j flach

ua

Sg^r Dy nostry zresłuszy Duszy grzyszy efficax jse, D
subłiu tahi es, Ddy Dzrzyszy gdy Dahy Dzota azzichi
ualibera, vt przyshi effecty, s, Dsuszy efficaiter, Dy falibi
liter, sicut expte subh conotat neuss pry vitaly, D lib
ry, ita conotat expte obh Dzosiahy illy y libero mo faty, jty
hy, vt Dsbt gdy loy jbiy volyty przyderminati przymohe
libera circa obty neuss Dzosity, abjthu, si uy hue sa
volyty przyderminati przymohe neczessaria, shyte Dzc libe
ra expte illy: uy. m. abjtyto nihil sit volity, quy pry agni
ty, nicy nihil volity libere, quy przy agnity libere.

Hec singulari exshimes, nu
nesa phyca, Dezyna ad mihari moralib, illig; conse
chi, ng si Dzabibilius thazy opinioy addimy Dectrina ex
clusiue, Dzyzygnia gdy sanch sigthi uy pleah, id ipsy ibi
Dzpuis, Dzpugnare abjtyto, Dzuaptna: taly auty pzyg
dently moralibah admittzi.

Syadczi pozset vbimo Dnostra
authoritatib. SS. gusesty Aug. D Thc gluzib jhois, gu
abjhr pzshi addugth Dmuthet jtzadithy Devolyte Dcsa
gd Dzpza, quatny Dusesty pzyuy, Ddny efficacy exshi
egt hic exprimity ipsg efficaty, Dzfalibiliter abjtyto
Dzuaptna Dusesny sj: ait. m: Aug. es auctoby gaudy
ialy, Dseculy thibus efficaziasimas Vires volyth, holy Du
cor Dni Duzihy, ita vt anullo Defacto zesputh, D
Dj declinabiliter, Dj seperabiliter ho agitz, vt
agat. Dsimiliter D. gluzib hois ait, huigmi mohy,
Dusesty pzyuy taly es, Dy iso shte, j possibile sit volyty
disentire j sentu Dzosito, loq j virtute dessert efficahy e
pzimi mouphi: hzc auty ocat quis vibeat, j pottest Effi
cahy, Dj falibiliaty exshe mohonis, Dscaby pzyuy ab
jtyto, Dzuaptna. Dicendy D 3°: nec Effi
cahy, Dj falibilites Dusesty pzyuy, pugny asuffiziby, sic
dihy D. Dunt ipsi exaliqua sub bnacte, Dconotabo ad
pzyuy cordihonaty Dei, quy sug medig vocant. asserty
shih Dicute opponih Fabiby Soiethahi pzyuy uis hella
zib, illig sug medig, Dj ey Dzuaibus D. Dzpzis anguthy
pzyssii, pary inmorgby ezit, conabimur tos Dzyuy
illig sydamty bubibus j sinuare, vt eogthy Dbihahi,
aut j Dbitahi arguata opinão illa, vobis Dsht.

Sigby ezo, Ddy pzyditis auctoribz
Dusesty videmus, Dnsine magna vzchsa libertahi cuiah, Dy adhuc
suppositis, finita Dzpzysse volyhi cuiah, Ddny auxilio, abso
lute, Dfficaci Decreto j tendere nostros liberos, ad ipsorum ysorg;
pzymohy j pfalibily volyth j primum, scily gug Dy j ipso Deo exshgi
tanyt, qui sesny, Dvirtute auxiliy tui, Dcreatis volytatib nec ista
pe pude neuss ad ipsi genit, D hoc sug naturi, Dsimgliy illig
Dsnea j statu absolute sufficzo, D hoc ascia libera pure sfcu

j Dzbus Dsuy nostrorum Dy

ad ipsum genit

la

latiua aseq; sed in statu quoddam medio, et conditionato, in quo consi-
derata voluntate, constituta sub conditione et concursu pure sufficientis,
et indeterminati ex se per talem scientiam certissime, et determinate attingerit par-
tem illam, et extremum, in quod voluntas creata de facto inclinaret, si ~~[illegible]~~
constitueretur sub tali ~~[illegible]~~ auxilio, et conditione concursus pu-
re sufficientis, et indeterminati; et quia talis scientia in tali pure naturali, et necessa-
rie, pureque liberum imaginatur, idcirco et media imaginatur, et di-
citur =

Ecce quod nominis, et quod rei scientiae me-
diae, quae multorum, et quidem sublimia ingenia, et sua nobilitate ale-
xit, et rapuit, et quia prima facie facili, et suabi quoddam modo certi-
tudinem, et infallibilitatem scientiae, et decretorum Dei, simulque auxiliis gratiae
cum ingenua nostra libertate componet =

Sed quia oppositum verius, rationemque con-
formius credimus cum Augustino, cum Anselmo nostro, et D. Thomae quorum
una fuit semper mens, et ratione et authoritate illud ostendamus: et
quidem si semel improbata fuerit media scientia, et efficacia, et in-
fallibilitas gratiae praemonentis, et praeauxiliantis ex ordine, et connotatione
ad ipsam consequenter corruet = Sed quod praetermitto rationem illam aliam
efficacissimam, scilicet quia ex positione huius scientiae dum libertati creatae consu-
liter, divinae maxime dijudicatur, utique quia semel visa parte,
v.g. affirmativa, in qua inclinabit voluntas creata ex suppositione concur-
sus praevii ex se indifferentis ad utramque partem, non sit possibile praese-
quenti signo aliter decretari a divina voluntate, scilicet partem negatam, ali-
as falsa iret scientia media affirmativam partem intelligendo eventu-
ram; quae tamen non evenit, si negativa decerneretur a voluntate Dei; cum
hoc fieri implicet in illa sententia, ne falsificetur scientia media, pro-
sequenter laeditur libertas divina, utique quia talis impossibilitas nascitur ex
suppositione antecedenti ipsius scientiae mediae, et suppositione antecedenti infallibilis argumentum ad-
versariorum inimica est libertati per locum in tertium =

Nec similiter pugnandum est ratione
aliam difficillima: quia si daretur talis scientia praecederet divini vi gene-
rationem, utique quia per illo priori antecedenti generationem vi habet suum obiectum
scilicet futurum consensum, et alteram partem contradictionis ita determinate futuram, et
non futuram praesequentibus instantibus, quod sufficit, ut vera, et cognoscibi-
lis sit per quoque priori antecedenter ad generationem vi; sicque vi
generatio esset per se perfectae 4ae mi non solum ex cognitione obiecti necessa-
rii, scilicet Dei, et possibilium; sed etiam liberi, et contingentis, utique futurorum
contingentium sub conditione, quod etiam si ab adversariis opinetur, quam
tamen sit difficile, quantumque adversetur summae necessitatis vi di-
vini, ex professo ostenditur in tractatu de trinitate =

Nec etiam illo potissimum utar fundamento, sed aliam meo iudicio efficacissimo, quia ita consensus tran-
siret de statu pure possibilitatis ad statum conditionatae futuritionis, quod
verum, et realis est, non fictitius absque tamen causa, et influxu illius, utique absque
decreto, et concursu actu existenti ex parte Dei, eo quod haec ~~[illegible]~~ scientia me-
dia intelligitur in Deo tractata actu ad futura sub conditione, cum tamen adhuc non
intelligatur existens in ipso Deo aliqua determinatio voluntatis, et decretum illius; sed
totum hoc, ut ipsi aiunt, in eo obiectivo inclusum in conditione respectu effectus
futuri: ponere autem consensum substantiae vero non ficto distinctae etc.

praetermitto rationem etc.

quod

qui dem ab statu pure possibili sine debent debita acapti
stato Diuina idq; S, ac dare effectu sine caa =

Nec igitur Gr̃ urgentis, g ex gratia
hoc Gr̃, & diuersa efficacis ly subordinatis ad eiq; medij primis
dejcitur, Objectiuata, falibilis, & per facilis quidam Gr̃ia: ly m.
diuersa, & sua falibilitate, & efficacia vt sit, stans absoluta,
nisi actua quidam; quidam nihil absolute decernat, nisi
suffecuta sua media; ista vo secuta determinatio voluntatis causa
sicut tota certitudo sue sumitur primo & ex ea per se fluit
tracte, ita et tota certitudo, & falibilitas quidem adjacens
deuoluitur, & quidem, ly nimis extollit libertatem creatam, nimis
deprimit Diuinam Gr̃am maiestatem =

La sit Gr̃a efficax ratione adeuentus
de eiq; medij, & falibiliter & ausibiliter ex subordinatione adjecta,
quia & tractabit de sua & gr̃a ad art. 4 secundam, admittit &
docuit S. P. N. Gr̃ Curiel, quia, et si videam ab aliqua ex
aduersarijs parum Venerata, credidit eximiae efficaciae Gr̃ae
ratione. rão. m. sic opponit: nã est possibile aliq; fallibiliter
sic, & aliq; futurum sub ratione, vt ab aduersarijs imaginata, credidit eximiae efficaciae Gr̃ae
& non fallibiliter sua media. Sed a Deus, q de facto obser-
vat aliquid sic, & aliq; praijt per aliquid & aliquid. ans aut ãb. q quella
est possibilis deinde, aut necessitas futuri determinata, &
sicut liberi, nec vt hic est, & sic igitur, nec vt hic est & sua caa
& in aliquo ordine obiectiue & sine determinate & ex igitur, sine vt stante
& sua caa, vt aliquo obiectiue possit haec aliqua sic certa, & libe-
denter. Sed a fortiori, & sicut cognoscibilitas certa & ordi-
catiue & ex igitur, ista determinata, & certa cognoscibilitas certa & ordi-
dictam & aliquo ordine, & determinate. ans aut ãb. quia aliq
est & stat, hic ex generali raõe vt. assigni, & futurum vt sic
& sic determinate & hic est & stat & sua caa: consequen-
tia ho, vt dicit, tract. de sua Dei, & includit praeter ordinem existe
ipso futuri illo, illo hic, & futurum diuine. hic, specialiter, & a
futuro sub ratione vt sic, esse hic ly aliquam & praecisate actu & de-
hoc & ordinate dicit id, & hic existentia illi & est & stat & dicho
nato, nec ly quia existentia absolute, nec ly diuinam determinate
& fiat hanc & sic igitur. quoad 2um & stat, & tam virtualiter
& quia ea 22, & dicta ipsi futuri, nulli fiat determinate respu
& fuchius illi; & dolorum sic dentis & stat & differit, &
futuri, & dicit vt dicit & ipsi ono & quia abs
& absolute cognita certa, & falibiliter aliquid determinate, &
potest, aut & potest = A possunt dicit ly determinate illi
Magistri Sapientes fere adueniet determinate, cui & sic & hic
dicendo, tale futuri ponit haec sic certa, & falibiliter & ly non
& hic sic ea, nec sic actuale, determinate; & ly non dicit, vt dicit
vt determinate & sic & stat & determinate, & dicunt ly sic, & normaliter
sua connexione nisi certe, vade aliq possibilia & dicit non apte ad ly
sic determinate, & vt sit veri ficabiles hoc determinate dicit tales =

Non ignoro sit dicit, & at ratione
dicit Mag. Cur. cuius ista directe oppugnat Aug. Arnaldus, &

Dt.

Dfe, qui quid aliud ut agnoscat futurus liberus ad hoc
certo cognoscat, ignorat, nihil illud, d hoc
ipse, Deus supplet, dd ex
supplet d. ly d, ad hoc statu futurihonis pueniret rebus ex
sua dta, & merite suis, sicut Astat possibilitis, d nihilab
surdis, aliis resecata exsecisa esset futura ipsa dependentia adeuntes libera Dei =

Astat, d tali Detrao ly ut obiuy
suggatur Dei Detrao ly ut absoluty: Unde Dextruit liber
tay Dei, sic tali ut absoluto Di Decreto =

Astat similiter, d ei, ut ayse, de
genuig reor, tali, ejusmodi, quae ponunt praeuar
ty cognig, hoc modo ut signe dependa, Detrae, ejusmodi
bent ipsa Deo ly Deus ideam, & sig cognig per quam agnoscit, ut
ostig ut ipsa. Detrae Dei, & exhoc Dei cognita Deus ut
ei ipsa Deo sig agnoscit ejusmodi quidditatis possibilis ut sic, ab
prosho cassa nulla ponita esse eat Detrao, ex qua futura
Dihonata quasi agnoscibilia Detrae ly ut obiuy adhoc
peculiary sig: hoc. m. Videat impugnare ly ut obiuy, s,
ut quod dicty, ut objiciat cognitor, Deus, =

Astat denig ad hoc, d Detrao ly
ut obiuy, ut ab aduersarijs dissidit, sequentes ipsa Deo li
neg liberg. Vndent ut obiuy adhoc sig liberg, qua
lis sua media, ad sufficiendum esse illata, aeta simplius
illigenty =

Nec magis dissoluit illum illud, d
ut futury sit Detrae cognoscibile, sed quoniam, Astat Dihonato
ut ut nec actuale Decretu existit Dei, ad sufficiendum illigenti illud
signo scyph, tabellae, Voluntas ejusmodi ad secundu Detrae:
& hoc. m. Detrae hit futuru ipsa signo anti Dihonato, ex
d ponit trae artu cognig =

Non igitur magis dissoluit, d
Franca, ejusmodi applicatoria juoluit, s, Decretu, huic sig Detrae,
ejusmodi falibilitatis ex subordinatione ad sig medij, & hic ex de
trae ipsis secundu, qui ipsa Astate Dihonato, de futurio ipsis
futury trae ejusmodi Detrae, ut ipsi cognoscibile Detrae, d ipsa
ipsi signo futury sit decretu: ista. m. Dei applicatoria, ejusmodi cui auto
Dihonato quae, hy d perfectiu magni felig ponit, s, ipsi cogni
hoc Diuina cognoscit, s, obiy alitr quo fuit cognoscibile, ejusmodi
Decreta ipsa Deo futura, quo durago secreta nosit, ejusmodi
illud Deus nit ipsa ipsi ordini alij genti Decreta Diuina Dei
ipsa creatu: s, ipsis Decretis, si exsecutis mentis per
hugo statu futurihonis, d quidem falibiliter, existentiis, Decretis Diuinis Voluntis, uti, ex lo, d alio pa
sus sit, nihil ne ipsa Deo nobo aduenire pot, d antea fuerit ipsa
ne futurihonis, quo posty tuly secretis ipsis ipsa exsecutis, ejusmodi
& per vig per fuchonis, ut dicit n ipsa. Deuolgt =

Nec emply placet Curio Suarij,
& Molinq: ait ille, d ly Deus sit per flexibiliter Dependenter sua
volyhi, & Decreta ola ipsa Dihonata, ut ipsis, d ex hoc illa
& ad alio: ex hoc (inquit) potuit ola scire, & sequentes
omnes Detrae futuroy ipsis Volyte creata, si talia Decreta
ab illo exercuyta = ait istc, d tamen ipsis Diuinis nd

ponit

possit cognoscere decreta, & decretales diuinæ Voluntatis, [illegible]
te quæ sint, ita q̃ soly Deo ꝓprium sit illa, ꝑ auxilia super addita;
Cùm tñ decretales ſuturas voluntatis creatæ, q̃ ꝑ se spectet, statu
quæ differẽtia, & decretales cõgruæ soly Deo ꝓprium
virtutis illæ, soly super addita, hoc est, ꝑ sola ꝑmissa efficere q̃
ꝓprium dendo =

Non q̃ quę magis placeant, q̃
certe soluas ita como petunt, aqui eadem ponendo, & Deus fundatur
Expresse q̃ diuinis decretis, q̃ quibem & loquitur, q̃ ea authores
illæ ordinate Deus erga obstinatę decreti, & decretales liberæ diui
næ Voluntatis; q̃ quibem ꝑmotiua ꝑ se expresse, ita aliqd de
finitę, & decretales actus ꝑ se existentes, & obtinere; & Deus ad decre
ad expresse notati: Etenim eadem Voluntas, quę adiuta, & ordinate
Deus quę actus decretales, existentes ad extra, & ordinate
ad decreta liberæ voluntatis creatæ diuinæ decreta, & decreta liberæ. Vn
de expresse ꝓprię, & ꝑ se nouitatę decreti & ꝓprium, & statu diuinę, sicut
creatæ possibilis; & statu expressi, Vtrius; sicut ꝑ se delineat,
& denominate liberi, & necessarij: ita nra ejus ordinate ꝑt cog
nota effectus, & Deus, noster, missi subiecta possibilis, & necessa
rij =

Dicunt adhuc Molina, posse
Deus cognoscere decreta creatæ Voluntatis, & decreta Deus, illa ante
cedenter ad, & indicate eas, cognoscendo soly sit ꝓprium, & decreta
& ꝓprium, hoc est, & mite supra & ꝓprium dendo Voluntatis Voluntatis
& ꝓprium, hoc est, & mite supra & ꝓprium dendo Voluntatis Voluntatis
creatæ, quæ ita fert, q̃ ꝓprium ita tamen sit & mite sit, ꝑ ample
& ita q̃ expresse obtinere, quę [illegible] cognoscere diuinæ: Vtrius autem Voluntatis
creatæ, quę [illegible] cognoscere [illegible] eius q̃ decreta, & decreta
creatæ differẽtia & [illegible] ꝑ se existentes ample, aliqd, quę [illegible] soly
& ꝓprium cognoscere: & [illegible] & Deus, & soly & ꝓprium quę possibi
lia, quę ea q̃ statu aliqd eas, & [illegible] & decretales =

Fundant adhuc ab aliqd Diuini ejus
Molina, & ꝓ nimia securitate eadem Valentia de Christo nostr.
to Disp. 7 cap. 11 & [illegible] & [illegible] & [illegible]

Ostende cognoscentibus — Oculos apprime cuncta cernentes ily, quos video
spiritus, qui nobis ny agit j suę mebłg. Vt fidelissimi, & studiosissimi
sitis Dei supremi Solis, quali sit cauti ishj studio, & cura
ipsg cognitg j quibus debeant agathali illa cubitare, & quę
virtutis jlłg, & volyhi esse, j ordine ad effectę superiorales j simul,
accipisse illa immediata Dei ratione alias obi causas, seu gradus ad
ipso cognte cognoscendi: quorę sm amej scaty Spiritus j hastatis
Bellissimis Ecclesię; vt do j hanc Oeconomiam Dei ratione & ordo jdentyo —

Et quidę sm: g fidelissimus & amicus
meg: Selgi ordo Dicti affirmat, Cap. 3. phyli Dei minimus assi-
milatur j portiji nostri Vitalibus j ordine ad effectę superiorales aliis
posterioribus habitat radicaly, quę alias Dictę portę obediy halis elucubra-
lis, & Sensibilis, quę spiritualia ejus jlłg, quę ily Exima, & nobilia
sit ratione obi superioralis, & Dictę obly j Stolay, diversy quidę
& diverso statu immersionis, licet separatis a corpore: talis j quę
est radicaliter radicalis, & obediy halis Dictę elucubrabilis ad hoc, & actum
Vitalis, Vhę: Vitalimę, & ordine ad effectę Vitaly, & Vitaliter ele-
vatę by, s, ad Vitaly superiorales, & rationales Dictę elucubris, sicut hy sit habi-
tus denę elevata ad elucubrandum, ita denę ily exima ad vsum exercitij, denę
superiorata ad usum superioratę: denę excepte ad, ad Deum, superbus
lis, sicut nihilo, & superiorales vsus, sedij per diffusę superioralis
& habitudy, illi sanctissimę: ita excepte potę nulla est achibitus, & virtus
est partialis, quę ve proxima, & superiorata queat operari ratione
illi, nisi hanc elevatam gratiam: ex potentia sua superioris ily Deus
ni —

Tyndo: & vt j publico habet.
Oculos Dei sahi, suprę, ostensę, Deus ni cognovit aliquo obi ra-
dy sicut possibile, sine futurę j suę ipso exple cognoscenti, hoc est
Velut obi immediaty, & per speciy, impressę, quę sit ratio, & ima-
mediata ratione illi; loquor aliás sua Dei Deitate penetrat, & ejus, ab
illo; specificata. Sola cognoscit j ipso Deo videndo sua
esse tę quę speciy, quę ex se nihil vt Deitate futurę suprę existat,
nisi supernaturaliter sedij Virtualiter j ratione Deitatis Deiuncta & ejusmi
futurę, quę quidę ily ni cognovit aduersary, & Dei suprę existat
quę ipse ex se, & sine potę possibilitati —

Dicunt, si hęc Vera ni, quia ex eadem
tabes sacra scriptę futura Dilionata affert, loquens: cui cognitę
adeo perspicue Dei tribuit, & talia, in quę tam ni curiosi
neat, nisi diserte vim litterę sic refundo: Quia Deus j Veritatis mea
lo extant j tali illud primi Reg. 23. Vbi Dum sic Insidiat
Dauid Sauy: si haddeat ma Viri Deyte, & Vizor ej, qui mea ej
manu Saul? respondens sum ei — abno: haddeat. Dicunt
nobissimę, sapię ej: nasty Sanctalia enutauit illi hi, & ne
fidio Dei jacet alię illi. similiter j nobo testamento extat j signo
illud Mathyi. 11: Ve tibi Chorozain, Ve tibi Bethsayda, quia
si j Tyro & Sydone facte fuissent Virtutes, quę j vobis facte sunt,
olim j cinere, & cilicio egenty Ejuent: Ceruj j tibi j Odium
tibi dirto, & Deus tibi asserit, cognis thj gentis, & Deitate
fruitur, s, Vah tibi Haddithj a Zeylithi, si germinasset, inuh

mea

Mutatoy, Ddeuphiy, si cuita decedent, Agaiy, Dsyboray, Durriy, si minacula, Dvirtutes operanty tuya illos, qui tmdny guy extinxyt, nisi futura absoluta tuyerint, ut fierata Dihis.

Qd, Dpydicta testimonia, Oalia, quy aduersanij Dgnyt, glossani pbis Dcognisc Diechuali, Dpbabili Diechuza, Dfpbabilitate setenyt nsexpte Dei, cuiy scia verhuima Dij falibilis ns, sdexpte obh, dexpiy; mentibi maioy verhuhiy nsaseg sloq; tye futura, Dluenty illi Dideym soly Dij clinaty positibz, Dpraparaty caay 2ay; dd soly Srey Dingens, Dfalibile ns; nsauty Dy determinaty, Dpy Dffis effectum tcay, quelibet futura ri cuenty tyexpte Dei, quy expte sui, Dij falibilitate, Dfeuade pohyth, usq; Dui Dideuare Dluers is expte obh, pois gs tale fer sequaty, Dt una reuelet, dquibem perhinet adSphehy Dmnadij, sue conlechualy; nsquibem altera, dSquibem perhinet adSphehy pysiy, Dcertitudines.

Prop. Dbsenua ex Dt. gen. dy 7t. adDy; dDua gnia reyhit futura Dy duo, s, Dy dDs; sugni, quy hy s, ipsa pysentialiter j hen; Dy dDs; suis cais, s, futa hy Dt. dd ordiny caay adeffectu; Dquy uis 1mo sint Dchua az Dny; nd tmd 2mo, dpos aliter cue luenire: Dstitia ex cognio conigam semper j sui linde; nd tmd j reuelatoe Sphehia, Da j quy sua agendi nd semper adequat hj virtuy: Und equydem ex hulao Sphehia Dimpressa quy dam similitudo Diuiny pysiy, Dt respicit ipsa futura Dsponha j sui gni, Dtalia siebat cueniry, sicut Sphehym xa illud Isayy 7: Ecce Virgo dcipiet; quy dog, uoe Dimpressa similitudo diuiny pysiy, hue s, cognoscit tr Diny caay adeffectu, Dtyc alio dalia cueniry yt, quy Sphetam. Dis pres que effectuy sicut pree tmd Sphehy subd falty, lo dsensu Sphehy reuelatis s, dd j fenty caay Dispo sine causy, sive humanoy, sive tmd, Dt talis effingh: morlens, Dns Dmes, id s, Dispo corporis hu admoty ordinat: Dt dDuita Sonq 3o: adhuc qua Draginta dies Dninue subuertet, id s, hoc meuita Dij expgyt, Dt subuertat.

Ista Dt. ergo plane dstat, pydicta fra futura j obiectoe relata cognosci abeo ns geraliby seig medium alij genty la immediate j seipsis, Dt pot, dsenully demany tyt habily exmentibi caay, Dt expteaty s.

Dgo aduersanij objiuyt Dest sa cuis litteris alegua futura Dihonata nsfista alijuy connexioy, nec pysparaty expte cay, Sphehoe, Dt Bochana Dlitor sit.

Rto Dpydicta futura Dihonata Dabo quyquis j connexa cy suis cais, sizi abeo ns j seipsis, Dt sic Dihui si. Sd sua cia ns nude sumpta, sd quatenus affecta Dmodificata Decreto quodDg Dihonato nsexpte subh: Dt sic con. aperty ibiper fechonis ee esse Deo repugnghi, Dhiy, j fezhi fechi hiy; Dy su diuinis achly libertis expte sui, dd Dj regulty s; sd Dihonato expte obh, quatenus talis adjectum nsabsolute, sd subaliqua Dihi.

Mody.

Mlody vsły Dolugdi eliżyt M. Corn. ſ Jonſarijs adm q, tłg. Carm. Cyſ. Joan. a Sthā, qui ſuis ſahi oſtyſtis, ſi aliż ſuisse Augustini, Sthi myſy, qui apriſus thomiſti aliżo Deuery, Smeżilo, qa ona Sformis Sanctyy P. ſuſihó, qui xa assiſtag V. Sauli ſeżyt ſ Deo volyſy dmuedeny; Sthi Dihonaty ex ſte ochi Dendi ośły, gloriż: tabi m. Volystas achi, Dfiatur ſ Deo, Vłig; qa beneplaui he, vt Dominus oſsbyt theologi ca. qe tg ab

Nie qa gny ſy ex se ośł ſeżer effecty, Dimy particulary, aliż noty, Dperfectionis ſ; ły; qa hoc ſi Dex ſ pord ięsig Volyſi, Decreti Dihonaty; ſ d qa ſi Exiż abſolto. ły, ſa ſentet ſi Volyſtas, Decrety illud Dihonaty ſi aseguata ſiny ger Kreulary ięsig subti, ſ, salusy huig, auxilig; a ſiż tm ſiny Dmu ny ięsig Decretyhi, qa vt ſa Molny efficacis exſybita ſ hait. Bezy ſeile, nullas Dei ſui da, gry Eulhaeu ponit, salj ca ſiny Dmu ny: ły qa adrāż perfectissim, Strictissimi gubernatoris, qualis ſ Deus, hoc pertinet, vt ni ex aliqua ſi norsha ſaur ſ potentia, vt nobis Dſigit; ſ d goh, ex aliqo ſpuali, aut ſupernaturali fine, qry gloria aliqd adexcuchóe ſuſpendsa; gry tm ſi adeuet Dihonaty ni ſuſpendsty =

Jum Deniż; ſg; meo iudichó rāo effla ūs, qa ſiue ex absolute possibilibg Voluit Deus, vt aliqua absolute, aut absolute ni eſ: ita ex Dihonata possibilibg voluit, aliqua Dihonata ſoly alſ ſine futuriż. Ideiż ły ex oibg possibilibg ſiue absolute, ſiue Dihonate Verą sit affirmare mo aut ty ſiue Dſuturibg, aut ad ni futuribg Dqa ſ stata mere possibilia vel magis ve ni ſ per cap bile, aliż ſequet Deus mo aliqd reduceret ad stata futuribg, aut ni futuribg, qd ni patet illig principiis Dimmutabilitas) taliż, ty sibi subtrahere ni ponit Quidqd Dei, ſeu Dubio credendy eſt, dani Dei ſtato ſ Deo Decreto ſiue absoluto, ſiue Dihonato ca ois ſuina hōnis imagibile, by mo ex ſpte obi, Dex ruggle repugnhia ni sit. Vg. hoc Decretu absolutu De exiſta huig mundi, Deus exiſta illig; Dem exiſte alteriż mundi, Dde ly exiſta =

Dauty cluyt aduersarij ex Aug. lib. de vocatione Gtis cap. 2, Gſt. 4 g 2. lib. Depryde Sc. cap. 8, 69, hom. 6 lib. 26 de Fausto Manichęy cap. 4. ex Aug. nostro lib. de Corrda prsiuę, Depryde Dgn ty libero arb. cap. 1. ex nostro Venerabili Beda ſ acha Lyrę tolet. c. 16. ex Remigio super cap. 11 Matthei ſ citaty. ex Jizyo lib. ſ Joan. cap. ex Damasc. dialogo de Manichęis. ex Vt. 1 a. 996 a2 ad 3. 2a2e qe 6 q a1 ad 4, Bibi qe regyh. a1 ad 2ty. 3a. qe 1 a3 ad 2ty, Dquodlib. 3 a 23. hyc ſ quam, ſoia, Dalia aperte ily ſe Dſuturis ſiue absolutis, ſiue Dihonatis, ſd ty ily obiig Dchaty, gry imaginatis opposita ca Quenize ſ, acad ſ, Diffezyh, Dsubtr cyſtyh, Dauxilyh ſ, Diffezyh, ex Dihoc igig ca ſ, ſ, Dezeugng hā ſ, hyca igig extremy, ſ, possibilis, aut ni possibilis, ſ, ſens Dſtat, Vt ig Dbauing; ſd ex ruggle Diuini Decreti achi Dei Exiżhi, ſiue absolute, ſiue Dihonate ſ, ſensu dicto: Dhyc ſunt ſemper regia via ss. PP. Dri aliſando aliter sensisse, ta. xxexcusandi ſ, Vt ſcipt Aug. lib. de bono perſeuerang hi ca hom. 7. tsk Vt. Lombardo ex ſy. =

falsitas gugy

Dices: sihge fuhura ? dihonata nullyhy Veritay ; aut falsitas gugy ? Exse, Deharde ? Vtrayshyr adiuh mbesse ? dihonata Copte obi, qui affirmans vng fry ad dihonis Deiqui Debiah, vl Diuer Debiate falshy: Vg. de Deuse Petri affirmare Zillo priori rebi ante Deiny fuhiry vl Debiate, hoc aut vl Diceny, ? ig Dah aliqd ex Deiny Debiaty ; his fuhuris, ? sig guyti falso. assaimy Eyes, qua Deiqui Cformam, grayj Deus a Deidrae, ? falsitah Debiah, quatiny ? ex Eryj ejusq ome rihi =

falsitas Debiah gugy

Hdie obiichoni, quy ? Deny ex fydamyhi Petri Vatg. Vidi aliquos rie pondere admisyho, fry dicta fuhura gradyf exse, ? Zillo priori signo ante Deiachum ? heni aliquy Debiaty ad hgdy Cptm sive affirmaty, sive negy Vendm Debiah ; bene mo falig, ? ankeDeinta ad Decimy diuiny sive affirmo, sive negeo aliqd Debiale ut, L, absolute, L, sub ? dihoc fuhiny Debiale falshy Diei =

Modo tmo ishy dicshy di exilo prothi Diputasiby ? jugnau, ? si Eyes Defuhuro Dj genti sive absolute, sive ? dihonato falihi Eventu Effromabiles, vt illo signo vadi anteDeinter ad Deiny hagy Debiay falsitaty, immobilitas, Oneuis Pilly hagt, ? Eg Deinti Cpti isiby, Deade, que pjuenigt loty di Debiay libenam Dei, immobiliter Oneuis Deinti, vt aperte ishar ? Cprihonibz, semp hmy Veritahi. Iregys aut falshy, ? si aperte, ? hgi Cpti Eyes Deiny Dsenter, L, nd consenter, L, absolute, L, sub ? dihoc quy Zillo sijno Diyta Debiale falig ; Deinti Eyes isiby, Deade, si ? si no segyti Deurnat Deus, Deiny Dsensury, L, nd Sensury L, absolute, L, ? dihonate, ? sijny Deidei vl, ? Zillo priori, sicut absolute adhesia Veritate, ita Dadi Debiale falsitate, Vlny ; Diity chmy gorty quasi reg nd positiue, aliqs immobilitas, Dimmobilitas, Deing Deubam =

Alter Pmihi occurry dy Videtur, quy immediate sequtr ad obta, s, fuhura absolute, aut sub ? dihone, ? hge nee Vera, nee falsa si Debiale ; ad Vlny ; Diisny, ad illas priores Zihi, Otales Debiale falsy si : Deinj falsy Debiale ? Diceie, ? Eyes immediate hagy adfuhura ante Deiny ? sint Verae, L, falsae Debiale ; sd dehis reflexus Cpti rihi ? Deurno nostra, Dsi nihil Dejudr obiichoni ; tamet si Dijeat, ig as Debiale est falsas =

Dico Vltimo: Cprinj, ? Esse Diisny Deiny ? curry, grayj Effigies Vt sic ad sufficiehe ? Cprihi ; ? Vimillahing effing, quy suapte pontingat ad Diisny Deire sufficiny his igse Durris, grayj Efficacy ? Effregbo Vi hty, ? efficaty Deing Volshi, quy ? primordialis rad, ? quy reduc ? igsa ? falibilitas, ? efficaha =

grayj efficacis Vt sic ad sufficiehe ? Cprihi ? curry

Resolu?

Resolutio ista ex ipsum Deum est, illa; authorizata, Gratiae Aug. Sanctis, & sibi Gratia operossa Deum: Ergo ly actiua ad Aug. lib. Reconnectit, Gratia ista agnoscit gra auxiliatam, qua adhuc posita in Volyte ut indeclinabiliter, & inseparabiliter operata, Vt potest, Deberi operari, talis; appellat sufficiens; aliqua quasi mel posita in Volyte de facto operata indeclinabiliter, & inseparabiliter, talis; appellat efficacem, Deus ergo agnoscit Gratiam, cui nullatenus Volyte de facto resistit, Vt possit resistere, & sibi potest impedit, nec ingenere liberi & Volyti potestas; & Deus Scriptura ergo agnoscit Gratia, qua ante nulla creata Volyte gloriosus liberi de facto Christum, qui solus Gratia Diuina: ab qua auxiliata, & quasi, qua ut indeclinabiliter, & inseparabiliter fauit operari, Deus nulla creata Volyte de facto resistit, illis Gratia Diuina, talia ergo Scriptura Christus per fauit, ex hoc in ipsa efficaci ad illis qui sufficiens, qui gratia Scriptura meri hi, nec indeclinabiliter, & inseparabiliter fauit operari, illis Deus ch causa, & Gratia ex nulla creata Volyte & Gratia Diuina gratia, sic. ——

Nec potest dici, ora gratia ad hoc efficaci gra; ex Scriptura, & Christus dicitur, & ex conclusio ad nostra dicitur, aut dicitur, quasi illud in Deus, qd Volyte de facto operata efficaci ut in efficaciter, & sufficiens, & ly in ab operare abstrahit, Vt sit efficaci, & sufficiens sub arbitrio nostri gratia, & dominus dicitur ——

Sed qa de Scriptura Aug. ibi, gra auxiliata, & Deus gratia efficaci Verbis cui creata Volyte indeclinabiliter, & inseparabiliter operata bona, & Diuina Deus speciale beneficium Dei Scriptura ergo Volyte succurrit, nec sit hoc, tales, sentiat in formitate sua sancta diuina, ad hoc quod sufficiens gratia, & clare dicat, Deus infallibiliter, & efficaci in ipsa Verbis Volyte dicitur, ubi non Deus infallibiliter, & efficaciter; sed in ipsa efficaci Volyte Dei, ex qua in Deus auxiliata deriban, ergo per facta in Scriptura Dei Deus Deus Christus agnoscit sufficiens ——

Amplius Sermo ex Lib. Aug. in Enchyridio 97, ubi talis Scriptura: hoc in clarissima luce Scriptura, & nec fidelibus, qui certa, Immutabili, & efficaci Volyte Dei, qui omnia possit, & Velle, nihil autem Velle Deus potuit: Ex illud psalmi: Deus autem noster in celo, ora quae voluit fecit, & vbi non Deus, si aliqua voluit, Deus fecit, & ly Deus ideo Deus fecit, quoniam voluit, & qd Volbat operata, Volyte Dei in Deus, & ex Aug. ex hoc ly Volyte Dei primario venit, Deus impossibile, Deus Deus liter Deus deriuata instrumentaliter, & Deus Deus falibiliter ex Volyte nostra, ita Vt de facto, & in Volyte Deus impedit, quin Deus, & sic ly Deus ad Deus Deus Vt sit, non efficaci Volyte Deus,

supernaalis vel soly sy raor omnes; & sy sy raor spes
sicam, & j diuidual; & sy ipsas diuine j falibiliter, & effi
caciter possit sy. atq falibilitas, & efficacia tribue scripte
& scripte diuine ordinis supernaalis S, vbi; q coaptare, &
apprionata, & fieri debet a filio efficaciter, & falibiliter effi
caciter, & falibilitate sic dicy ordinis supernaalis, talis &
efficacia, & falibilitas vel sol vel j ipsa ipsi filio supernaali
vel a volyte desumpta, & deserita j ipsa, vt diuine dicy
omnis, & ipsi supernaalitby vnitis volyte j ordine ad supernalis
effectu & uendos ==

Dicunt obijci 2a assertyo nostry de
illa, qm obijcyte omnibus, s, de ea tuna creata libertate qua
sibi sequata nemo ex se possibile auxilij efficacis extra
sua ==

Sed hic facily sic soluy existimabi
chi, vbi sabi ostendimy, qualiter istra doctrina auxilij & gratio
nis soly sit j sensu diuisio, & existente, q sic effectu, & dem
& ig j illy j ipso & quibi via, efficax, & loqy sic
existit vel j sensu diuisio, & absolute necessitate, & connexio
j falibilitatis; & regl; vel necessitate nil, & sequitur sic:
ro. optime, ita vt falisficari vel possit, & semel sic qm
mobile, & ens, q hoc soly j tpe ablsa, & sic alias &
j diffa, & dicitur & potest, quy illud sic quit, adhuc ipsa
gratia mobile sic, & duplicatione germy & homis, vel ipsa
gratificatione, illius, & dominis quasi ad denominacy,
& nomen falitatis sensy diuisi per huiusmodi scheat germen
gratia ipsy gratia mobilis: hoc m. falissimy S, & amy sy no
bilis thor, q vt sic soly esset imputatum spectare voly
tatis quasi j statu sy se, & plane diuidere auxilij, quo sta
tu de libertate ==

Sy, quy sy ego assignor, sensy, diui
sis vt sic, & quatenus sy dat taly denominacy falsis, quia vel
volytas creata j statu sy se, q hic status j variabili S, &
quasy q statuloc regula, s, sy j ipsorio, quy j diuiso; s &
status diuisus vt sic aliq addit supra statu sy se ipsis volyti
bus, j diffa, & ipsis illis, sy conobile vel gratia mobilis, aqua vel
absolute, vel q sit rao finalis; & velut j dicto j ipsa; ita
vt dicere liceat. Volytas creata, adhuc posita gratia mobile, &
vt gratia mota, taly vt dicente j dicto, ad acty amoris, vel
fort odio hoc: hoc m. & na ipsis gratia mobilis, vt adhuc
ipsa posita, saluata pote ad oppositu ==

fort adhuc odio de

Sed vtrum hic semiqdy vnius vel
si multy dus, s, q semel posito diuisu pquis ex se, falibili
& efficax ad actus sy. talis actus, j falibilitate singulis
gulatus, abipso fluxit. at ex alia parte, sy necessitate
adolyte, vbi; q vitalis motus scheat respectu illius, vt sic ipsius, &
falibilis & existit, & sy ipsi acty simily dicy falibilis, &

fals

falibilis vocj hebit, q̃ impossibile videtur = Forsit sch
obiecho hze subiicit Cai: j genuj j dyuersitatis ad q̃m 22
vtq. a q; ita vt affirmanter, vtrumq volyhi entiu vel
falibily, aut j falibily dicatur, cuitaty, aut j cuitabily; j
sub razõe quadam superioritatis ihikely, quj j hy entiu rima
ri vel pot, certo ej euidenter genitiuꝰ ze, sicut nec
alia fidei mysteria; s̃ volyhi pie credere, falsitur cona
ri a creato ihu j iuxtaꝝ fere huiꝰ materiaꝝ, exª illudꝫ
nostri Magni Gregorij: nimy bene de deo sentit, qui hoc
hzy de deo credit, q̃ suo j genio metiri pot = Cogui dum
si deus ipse, nobis causam, nec scã fidei ratiõe
nem aut hy gens; s̃ aliqd altij, & omnipotẽs, & ipsa
& hy gentes: ut vel hy ipsi deus, cãli, quatenꝰ ne pos
sent cachin. dei caalis, exprimentꝫ vocj quj dam superi
oꝝ, & omnipotẽs, j s̃ tui; & caabilis? =

Jnuniter vocibꝰ vtitur alibi j ꝙ
nioꝝ, q̃ cuitabile, & cuitabile, falibile, & falibile ut mi, & ꝙ
gentiꝫ vocibꝰ hy, j tropice ipsum deum mebiy: & ita hoc dei
ipsum qui dam priscianꝰ dixit hy citaty j manu scripti bene ap
cit, quoꝝ libeꝝ cuitaty volyhi vel hy q̃, ihikenate, & exempt
j falibily, sicut & necessariy; simpliciter ut, & absolute ihikely
& falibily, sicut & libery. adhuc j nos ij hy disciplj de virtutibꝰ
ita theologos =

Quidam tamen vocem ihikely
non piute dyho, alitor mihi videtur, quia ihikely, & hy
si hy rigore, & proprietate loquendi, non dicty, nec dicte, & hy rõe
necessitatis, & falibily, falibilitaty, liberty, & falibilitas, sunt
hy exempte causa, quj exempte effectꝰ; & causj causa, & effectꝰ quam naales
necessarij & rectꝰ; non ne falibiles, & cuitabiles: similiter volu
tas creata, & plures alij ex hoc capite ab hinc libertatis,
& hy gentiy, & falsitas loquamur =

Jta necessariy dicitur aliqd, q̃ exempte
ne ab aliquo domino, & hinc, & hinc causa, & creatoꝝ vocis
calefactionis, & sic libery dicitur, q̃ exempte ab hoc domino, & hinc
hinc causa pohit. falibile id valet, & j potest, & efficiens
quidꝫ exempte j nisi causa efficiens vtj potest. j falibile fa
ctu, q̃ sua efficiẽna potest, & efficere, & adhuc effectꝰ j potest
& per hoc ndy ad exercitiꝫ, vnde j fieri, necessariy, falibile, &
hy gentiy, sicut hic loquimur, per fallacy dicere j per fectio ad
creatoꝝ & deo ut hy gentiy, & hy gentiy melioris actualitatis,
& hoc ut falibile, & libery dicitur, exempto deo falibile
hoc collocari, sicut dicty per fectibꝰ, & fallacy quasi per fectos
se, dicit j tract. de scia dei ex mythy Anselmi. & sic =

Ex his q̃ dicta sunt de obiectorio hy & simplicitatis
vel simplicium & necessariy, & dy & hy q̃, & ihikenate
grecissi, & modi dicti, quj absolute, & simpliciter, & ex
hy & q̃ efficaces, & falibiles & j vel non falibily, & hy gen
tiy vel obiectorinaty dicty libery exempty, quj & absolute, & simpli
citer, & hoc hy dicibilitaty limitate participatam,

& q̃

jlly exempty vel

seu dy & hy exempte

Disputão 4ª Vm Coexistã futuroy conty gentiu y Alter

nitate Velutiy supposita, & super Existentiy mysura sy durãti, ad sortiy in falibilitati, & efficaciã

Diuini Iesuitas cum illo suum libertate + Desiderii?

In thoum ratio ista, quy grabii y, & celebrii ad, & Hyperabii y pitay, & Ioãe Scholo ond Diidunes Dt, & scot Stahea y pi mi Exãt L. 0. Hy. & quidem cy melioni ea duraty illa pry ubi humpty, qua nibi thinet Bjeceaty, & Ciaty quasi y ach L., & signato, ut Ely duratiy radicany alijs germanus, & my suratiy Ely y Ejusis ut abstraty do ablue, & ut ay quy y & perkiy Exalta, aut Virtualiter y aut soly exple alicuy cono tati, cy Exist aut soly virtuali & miny hãll ab ipsa re durgte, ita ut rectioe affirmat, aut negat Ipsty ille quis, duratiy ut rad quidam Imanij analoga ad Eternitay, quy & Ejusis duratio Dei, ad Duy, & Ejusis duratio Angelay, Bodily, & & Ejusd duratio nostra = Stabo Vtcuy, Eternitay, quy Suny existy quis Diidenty illiy Diuini, Essentiali Omny niter ex Bochio 30 de Trolahie: & sit y stabili vity, tota simul, & per fecta possessio, y quia Esse explicat id, & Ejusiny & Eternitahi y quy à ipsa duratio, & y sura Exalta y Ejusa Diuini ut petny quzitahi, & simpliciter, Sicut de deitahie Diuinay personay dixi, & similtay & multay opposity successiui, & y habilitay talis similtahy opposity & habiti, per quy dity y Eternitas a durationy Exati, y ea requisita successio y Ejusa, aut Exalis, qualiter y juenitas y Ejusd, & dity Exalter successiui, aut Virtualis, qualiter y juenitas y Duo, & y ad dity, ty y Ejusy duratiy, & tezialiy sublunariy, aut aut ay y jusiny, & Duchiy, Vt y Ejusa, bis positi =

Negabit quy pondent Scoty, & dis Diuyuli, & moniter. SP. Suchki, L, quia taly co Existy Eternay ay Eternitate impossibilem inducant; L, quia a Deo posita, y Vbili omnino ut ad con cor Diam creaty libertahi y efficaciã quy =

Dico 1º. Futura contyen hã absoluta, sicut et ea omnia Creata coexisty, simul Deo ab Eterno in mensura Communi, Exahy na ipsius Eternitahi =

Contrariam huy, Vt modo

libertate, Odhã de Oa

Oeneaty quasi Oa

Exist realis, aut Oa

, Exist. rad quidam Oa

duratio, Oa

juenitas y Oa

d'

Diubam, opinat. & Scot. 1° dist. 38 q. 2. a. Durand. q. 3. Gabriel q. 2. a. 2. Sed resolutio non
ma hinc ex prim. Iob. 14: n. mensis ei apud te, & dies eius
stat. noster magis Greg. 22 moralij cap. 5: quoniam apud deum
ty dies & sabbatha sunt, apud ei non transeunt tempora
bij: & Ecclesiastici 18: opera eius cum ea eius ille aeter
no, & ordinauit in seculum seculi, & nihil nouum ei quod
dicat cogitatio, dicat requirere, & inuenire cognoscere &, & simul
coexistat reali obiecto sit, & potentia obiectum
Eandem quoq; & coexistentiam
& mensuram Eternitati elegantissimis symbolis assignat idem magnus Greg. lib. 2° moralij cap. 29, Aug. lib. 4 de Trin. c. 17, Hieronymus c. 46, lib. 2° ad Simplicianum q. 2, Ambrosius lib. 1° de fide c. 7, Hylarius 12 de Trin. Basilius ad cap. 3 Isaiæ, Bernardus Serm. 80 in cant. alij; plures citati a moderni. Mentana ad q. 10 p. th. ad q. 10 a. 3: Ledesma de prædict. DD. & DD. quos citat Suarez q. 8 tom. 1 p. th. a. 3: Eternitate mensurari, nec successiue, nec successiue agitur: sed tota & tota simul existit, Aeternitas, sed successiue agitur: & nomen aeternitatis ex hoc duci sibi relegant ex Sermonis successiue, & tota simul existit, & Deo nihil & successiue successiue, & tota simul existit, & nunquam imperfecta cognoscimus: sicut & iram, & mitis Deiparæ Virginis, & misericordiæ, & misericordiæ
Ad. Petri Aureoli authoritatem magni ponderis & momenti, quem aduersarij suæ partis etiam enixe contendit aduersarij; ex his per sensor existat physicæ, & realis contij quantum coexistit ei sua. Qui ad Eternitatem, ad ejus ei reduxerit existentiam to ei Deo vi efficaci qui ex mera libertate, & ex quo Deo. vide Ephydamyklium, & Vbin. & monolo. cap. 20, 21, & 22 ad hæc ei Disputatio: Deus non coexistit vide sua durationis, quæ est Eternitas, Deo vi indivisibiliter vero, aut imaginario indivisibiliter, ita ut pars coexistat, & pars non coexistat, vt Deus sit & fratris successiui: nec ita vt toto hoc Deo coexistat, & pars parti, & vt sic non ei Deus partibus & positis, & ordine alijs & successiue, & per successiones, & Eternitatis: nec taliter vt toto hoc Deo coexistat, & toto singulis partibus existentiæ & realiter; sicut Deus sit & existit, quia toto est hic, & hodie, & ex realiter existentiæ, non virtualiter, & vt sic Deus dicuntur Deo & Deo diffusi Deo, & & Deus, & dicit, sicut dicitur Deus, ex & non est tamen vere, ale gola partialiter, diffuse, & positio, & immediate & Deo non diuino, & illis durare: nec dein; ita vt toto sit & toto Deo, & toto

singulis partib; tporis, vt dicit, omnia ista abigeo, dab ipsis, qa vt sic essent plura tota j eternitate, vbi; tot tpora, & singulis partib; tporis, qa assistit totum esse, sic coexistit deus tote curate, qui est eternitas, vt dicit, & diuisibiliter & j diuisibile virtuali tot sit j toto tpore, & tota j singulis partib; eiusdem mensure, & excedens eternitatis =

Ex hoc breuiter sic elicit 3ia ratio dicti cap. 22, qui est j tanta asserti one, quod tote tote sua j finita, & j diuisibili, & super excellentissima mensura eternitatis talitur coexistit toti tpori, & diuisibili cuiuslibet, quia ipso mensurat, vt ab; alia distantia j duratione ita sint, ipso velut j mensura superiori ipsa omnia simultate. qa, qa si eternitas non coexistit tote, & diuisibiliter omnia tempora, & pteritum, simul, & diuisibiliter non est j finita, & tote diuisibiliter & quo perfecta, & tota tota tpora, & differentias illius coexistunt, & deus diuise & curate, & per hoc falsum & falsum =

Et explicat anglus Anselmus ibi: a ex his quae quae sic creata coexistit definita, & quasi aligata, & tpori vero, aut imaginario aut diffacto futuri pteriti, & presenti, qa coexistit vt ipsa j tpore, & differentias illius: cum ipse diuisibiliter, talis sui mensura aliquo modo tota, & tamen quia, & quis illa quae in infinitu excedit ipsa, quae, & diffacto illas quae diuisibiliter, & non diuisibiliter, non coexistit tali lege, vt si, non possit tota simul coexistere toti tpori, & differentiis illius quae modo j diuisibilitate, & simultate: & explicat adhuc author animi sui meum dictum, nec ipsa quae non est aliquid creatu loci tporalibus j tale abeuntibus, & differentiis, mensuratis, & loci; & postea ipsa immensitas mensurat, & distat ista j finitu super excedendo, & sicut eternitas quae est j diuisibiliter, & simul ad talia, & abeuntia aliqua finita, ita eternitas ad ista tpora vero, aut imaginaria, & talia quae ipsa, & diuisibiliter, & abeuntia aliqua finita quae durant, sed coexistunt presentialiter quae sunt, & pteriti =

Itaq; dicit anglus subtilissimus doctor nec immensitas dei aliquo quo loco, nec eternitas aliquo tpore, & tpore, & quae tempore non habet nisi quae indivisibiliter tota quae tpori suo eternitati, ideirco nec immensitas loci, nec eternitas tporis capiebat adhuc, & finita, aut finita, & finitu, & presenti, & pteriti = Necnon sicut quae illi quae aut nobis diuisibiliter modo sunt deliberat, vt creatrix summa qui diu subito, quae nescit aliquo modo, & liberam, & quae diu, quae ipsa fecit de nihilo, nulla loci cohibito,

L

existhy · istanies

L, typoris j eludat; vy potij liz posa, quy nõ valeãt, quz liz
cyeta are facta subie thing do deludi. Vnde j fert, pauis sh
posithi, q3 si vy Egnitate logy dysis, (vt Deus vizy theologum
nõ debeamy adcreare, Dey nõ j loco, aut tpore: sicut dicitur Deus
vyj ne create j nõ vy loco, Dey tpore, hoc est, nõ presentialiter,
aliqua j perfectie thinghi, aut limitatis, Deo adiacãs =
Dece Anselmi nothi diuersy, quy nõ
expugnat aduersarij diuinoq3 eternitatẽ nõ defendant. Ppria
pfectio, q3 finitate, j rade durabis exlo, q3 successiue coexistat
rebz, extrase, q3 a deffectu istic lotz rebz dicit exste rez successiue
existhi, istanies; pot, sahi appatyta, tyj rade vt regũl hõ,
quy finitate nõ finitate vt ha exsubsista j tyde, j finita; et
q3 exfinitate hui habilis. ty, j q3 ducbse diue, quy immanys
nõ fiatha, similiter j finita, Deus finitio mo transmittat ad
adextra, rade limitatis, quy annexy necessio hui vigy nõ quz
adextra transmittat = Sed a exto, q3 vy isty solutiy nõ deus
finita deffo eternitati, quy ex Bocho cy orbz theologis sugge
ladduxisty, j q3 ponithi j diuisibilis simultas j linea durabis
successiue vty, ita quy durabo q3 ante = 2°, q3 vt Anselmy
Argumentatr, durabo diua nõ sicut rez successiue rez ad extra
admy dicty, deffinitz, sed pthy vt thing, deffinitz ty quy ny
sua sufficiãr: vnde nõ j tpore, q3 sua natyta, j exlo to
exista vt simul, Dare lotz tpis dicit, Dbi ffal li s, sahi
vy pfectus, Egnitatz = 3°, q3 vtiq Bocher pfectus, q3
q3 coexistz j diuisibilz, q3 q3 finitz hui j nysitas rezpu
locat j q3 sua linea, ac eternitas rezpu tpoy, q3 sicut nõ
lz diuet, Dey nõ ubiache, Dsimul j ibz lotis quytqui existh
bz nõ q3 deffectu rez j nysitatis; sed deffectu locat sibi
existhi, sa pfectu nysitatis, eternitatz Dthere ab alio Dpfe
re, aut diffa illi nõ ex deffectu eternitatis; sed ex deffectu qui
ut conatis nõ bz existhi = q 4°, q3 eternitas, exlo, sola
finitas j rade talis, vt Dait Anselmy, q3 maxime Eter
nithi ctez idipty, q3 quilibet alia durabo: atq hyc diuisibi
liter, successiue aut finalis, aut virtualiter coexistat
tpori; Dbi, quy ignoramy sagth: hoc m. tpoy; Deus nõ
diuersy durabis nõ finitz vt sic, q3 durabo diue, quy alis
per lug, summa necessitate existy, Durgs j se absolu
te abos existo, Dpria dependentia abipsa q simul, Dj de
uisibiliter coexistat sibi: j hoc m. maxime Eternitatis
omnimoda eternitas, vtq3 alij durabo, eruah successiue
Exercent, ipsa nõ j successiue, Deus da simultate exer
cet, sicut q3 j tty existy multis cognitionibz ars, Dbi cur
sive, idipty diuisy diuisa j diuisibili cognitio q3 virtualiter
Dabes diuersa = 6°, Dthimo; alt vt Dicta j hant. Dpria
Dei, Dues per mera visionis j hitiue alij q3 Dia scitura
q3 junctz, simul vt talis, Dquarty diis pria ac mysticy j

tells

tellig^a atq; ejus obynd Gut j cad, neu dyse; q quatuor ex
tredcaas, Gub exercitio Existelbi, Grimul; q^a j duo vni
cae Vinio Gelb, fubiris, gugly eyg; aliis j hete successive
Existelbi; ita Vt regu Gut sui Vt simul Existhi dgatyr;
exq Dduth obq j finitely Cathyoremahie, sucachale
dyse dy multi hdiny; tamet si j or diuadre cath synch
hyoremahy vit, Gsuccessive; gl q^a duo no assumit beatu
Gbeata aij Christi 2 q Gternitas j sua j finita, Gsu
per Excedinh mensuraab aihi, Grimul Gplehiu diatpora
ois g; fubiros Cuenty aliis j hete successive existes, Gnão
Vthi gj Sadem, q^a Vny guodg; Vt Ithy, Vt subsigs alte
ri j Guit ny Ithyhi, Gu gui dem regu Cuenihi j Vni for
mitate, Grimultak Guihi =

Vt exhocq apparet Disputas
q j Ingij's adDuch: Cjenj hão q' regu hi summit dy Sparag ipse
Vi adjyg Gut adjyg: sicut q Gdicto effectu: humanitas m. Gut
j scipsa Gabilii, Gsec Gut j se Gdiuisibilis: Vnde quasi modi fi
cate, Gdenominate ex hinitate conotati; at Coexista summa
te dy illud Vt ipsa, Gipschusa Gt j scipsi; Gdn Gut j scipsis, aut j
Gordine adse; q Gquatny Cluny te, Gquasi Gkny te j mysura Gter
nitahi: Vnde Vt ide gohiq explicat mq illq dy j diuisibilitaq, G
simultaty, gtq my Gpriq dy Cubq, Gsuccessiuq =

Dicunt, Coexistq ohyq, Gualq,
quali Canobii assignata, saluani n' potue abiq; existe q ohyq,
Gualiq igsoq existunt Gut jse, Gdy Gpriq myuq: taliq aliq exi
sta Cpdii, Gbiq Cuenty Gut sui dy Cipse, Gsuccessiuq; Vnde
necq^o j fert Coexistq iyigsa Chinitahi m^o diuisibili, Gsuccessi
uo, saltq diuisibilitahi Seternte Cxpte conotati =

Cuamobrem Dicunt alijq^t punty
Dj ficuny Difficultahi, quz adhuc j coexist, si Cxistimemy; Vt Cxisti
mo, Coexistq creatbraq dy Deo j mysura Cternitahi n' ejq dyal
quz antiquitq existq diffiqty adea, quia portea si j tpore, aliaq
m. dia creata bi Gduratq, duplicemq; Gduthq tracq, alijq
Cternitahe, alij j tpore: Osii simul Cuent Extraneas per tq
Cuthq, Grimul j ina illas per tq =

Prez Dalii Coexista dyus crea
tq, quatenq prqsens Ithy, Dalijq abachae Cuea per my fii; n'
n' Vt presentia suenty, Gduthq, Grimultaty, Vt nobis Co, Gquidq
sub Cbservatione sahi cjinahi M. Sthoma j Dmyhaijs adQem 1.
pte 9. 8. 9. citatq a 3 Cnihilomeny, gdn' sahi pretijo, ny si ad
huiq^m Coexistq jllq tq achio Dei, qua ad exta Gduit Cualiq
j manys, Gverbute tqsiens achie ponita, achiq; Denominq
Dey Gduratq achie Quusq j illq aliqd n' Gduthq igsi coexi pon
Dens, Gpresentiatq, aliis soltq Diberahi dy id prqsens,
Gdhic exptc j hiju, Gcessatq Vt prqsens Ithy j n' Vt illi,
Gsicq j n' stahi j dquo adfq dgdy j achie denominatq

Coexi

Coexistghi, quę vt dixi, per boyę tyęy bus extrema exponit,
vnyggi zsw Zyuie y abalio diżiey =

Aliter efficaciu grzechodim Cuansio-
obżeta ex fydamyto traddito noshi Anselm, ex odstat,
Eternitaty zparau adres cuatas germy mysuey j simty shingki
spsar, sd guidem zy aligd ankapaty exisły, sd zy illy spsam,
gucy gud gaudent ffyęy, mysuiis, sd gdy submuneuz fuchen,
fifferih, aut pzyemki, fut pzysens biesh zy konohaty ad fuch
zy, Ozyzmity: hoc e.m. cuat zupicuu tyg, vt tyg zedyliesh,
od Anselmy negat; sd quatemy exzplicat zadsuiy zy pzyemki
simultate quadam selfneyia ex Deiingter, Dimmutabiter per
manydo pordinad Eternitaty, ita, vt quatemy zes jkse
gaudent differyżis zy pzyens, pzyemky, Dfuhery sucessiuie,
Dmutabiliter j pazyk, at zes Eternitahi roky j zádi pzed
pzyemky mb gdzy j mutabile, Dj Deiingki, gucy guidem zeyu
Diuersoz opplikandi, vt sugi Diuyh alig vy extremy ydo
sisth vy Eternitate, end fut submuneuz gdzie mensuey =

Vltimultate obseuo j huiy Dżimaty
pulchra D. Ansel. va ogue. Iohis cpato de Dordia pzysuz, &
grodii ex, grzege fiy intalogi: sicut m. gugui = j Eternitate
nd fuit, aut cuit aligd, sd dzhy d; Dmd j tpore stat, Dcuit: ita
gd j Eternitate mutari negui, j tpore aligdo per liberg volyty, enty
sit ex mutabile gb abogi aligiey j Euenyhé, = Dgugui ibi
nihil sit, nisi pzsens, nd Dmd illud pzsens tpozale sicut nos
ty, sd Eterby, j gd tpore cyclo Shingki =

Et gaudis j her pozibis ex Dfert: cum
aut ty res aliter ex togn zeate j tpore, gucy j Eternitate, vt aligdo
Verzy sit, galigd nd j tpore, gdd j Eternitate, Dgd gdit j tpore
gdibi Dfuit, Dcuit tpohaliter, gdibi cuit, nulla = zade
Dnigoric Vdeta: sicuiliter aligd j tpore mutabile, gdibi
j mutabile, quippe nd magis opposita sk mutabile j tpore
Dimmutabile j Eternitate, gucy nd ex j aligo tpore, ex
semper j Eternitate, Dfuisse, &, fuhery ex zy tyg, aty, nd
fuisse, &, fuhery ex j Eternitate: sigty nd dico, aligd vy gucy
ex j tpore, gd semper ex j Eternitate; sd dzhy j aligo tpore ex
ex: nd m. dico, adhig meg exasking nullo tpore ex, sd hodie
tghy hego, eg ex; gucy tnd semper ex j Eternitate: Dgdo ne
gam, fuisse, &, fuhery ibi ex aligd, gd j tpore fuit, aut
Cuit, nd asseriny, id, gdfuit, aut Cuit, nullo mo ibi ex
sd dzhy pzterito, &, fuhero mo dicimy ibi nd ex, gdibi
j Deiingter sno gzyshi mo = simul sii vhy; sicue Ille
zajzgnghi dicit, aligd ex mutabile j tpore, antequam
sit, gj Eternitate manet j mutabiliter, nd antequam

sit

sit, t, postquę erit; ꝺ j desinyt, ꝺ nihil sibi ꝺy ffę, ng hoc ipsy sibi ꝺ Ęternaliter, ꝺ ꝑporaliter aliqꝺ ꝺ, ꝺantęq sit, ꝑst ꝺ us =

Hęc ꝺ ꝺ Anselmꝰ; j qꝺ idęm clariꝰ asserꝛit, ꝺ anobꝭ ꝺ a cuaꝛꝛiꝛ obijcꝭ m, ꝺ, nisi ꝺes existat ꝺ alterꝰ extremꝰ coexistę ęy Ęternitate ꝺy illuꝺ mutꝛ, qꝺ j ꝑsęnti hꝫ, ꝺ quiꝺem, t j ꝑsentiamꝰ sura ꝑteris aliqꝺo ꝑ sit sit, futuꝛi, t, futuꝛꝰ ꝺ ꝺeꝰ nec mutabiliꝰ mo sehꝫ ꝺ; ꝛesꝑꝛu tm alchimis oꝛꝺinę Ęternaliter immutabiliter, ꝺ j ꝺe sinyter ꝺ j zare pure ꝑsenti =

Si ꝺicas: hꝛe eadi Anꝛea, vt ꝓfata Author assenꝛit j vltimi vꝭ: ideo ꝛes ꝺ Ęternaliter, qꝺ ꝑporaliter aliqꝺ ꝺ, ꝺ cy ꝺ ꝑporaliter ꝺ, qꝺ ꝛes sunt eꝛ uo mo: ita ꝺ ꝺ Ęternaliter =

ꝺ ꝺa, ꝺ Expꝛesse ait Anselmꝰ; Ęternaliter, ꝺ j desinyter ꝺ ꝛes creatas j Ęternitate, ꝺ nat ꝺ zare a ꝑsenti, ꝺ uꝺuꝺ licatiua my existꝰ ꝺi ꝑporaliꝰ, ꝺ soly ꝺ ꝺihꝰ ꝺomitꝰ, ꝺ specificat ꝺ: ita vt sit sensꝰ: illa quę hit sunt ꝺ ꝑporale vꝛsꝰ ęy ordine posteꝛio ꝛi ꝺ ffuturꝰ, ꝺ priꝰ ad ꝑsentiꝰ, ꝺy id ꝺ coexistit mo j mutabiliꝰ, ꝺ j desinyt ęy Ęternitate =

Dices: Prius ęy ꝺamyto j nullo, postq existitꝰ, ꝺ ꝺeꝰ ꝺ ꝺonaꝛi aliqꝺ extra eas, quꝰ coexistꝰ illi ęy Ęternitate: talis autꝰ ꝺ ꝺuctꝰ ꝑporaliter ꝺicit ꝺ ꝺeꝰ: Vm. ꝺ ꝺeꝰ ad extra, ꝺy ꝺt. talis ꝺenoꝺo ꝺicit j ꝑsens, sicut ꝺ ꝺeno mino exꝛcꝛ, gubernꝛ, ꝺc; vnꝺe ꝺ coexistꝰ ꝑsupꝑponꝰ ꝺ quę ęy ꝺamyto talis ꝺ ꝺ ꝺeꝰ ꝺ ꝺenoꝺo =

ꝺ ꝺa, ꝺ a ꝺ ꝺuctꝰ ꝺ, quę ꝺ ponit effectꝰ ꝺ extra, vt coexistat Ęternitati, ꝺ quę, vt ꝺiximꝰ, ꝺ ꝺ ꝺ

S.m. Deus ẏ zeby ẏ Duchy Virtuti, Vt docet Bt. Aug. gdy
ẏ Duchy vírtuti ẏ achoć Zsiti, vt dešáš uimy Bisp. 3: ikay
imrzitas, gdyż ẏ wo dzyche Lesti ẏ Duchy zedugliwat, ẏ gdy
ta ad locu ẏ wt sẏ ẏse, ẏ nedaż ligdo ẏ grzymyrug bẏ
ẏ lii ab Eterno, ẏ ẏ gdyż aliter; achu tmᵒ, ẏ simul ẏ duuisibiliter
ẏ Oleg, ẏ a hoc gerhinat ad sug linę, ẏ grzyg, ẏ ẏ ſtwitaty ẏ zase
gdanky. Virtuti localny; attmᵒ acżyta ẏ mysitate ca zaże gdy
ẏ tyże mysurate Eternitate, ẏ ẏ gdy ẏ ẏ gdyż loćs zu pondenty
Eternitaty, vt altery exturny sług sią co exiſtż, vt sią ẏ gdyż
ẏ ẏ gdyż aliter; ẏ ab Eterno ẏ gsti loćs zupondet, ẏ gdyż vt pod
ſchty ẏ gsti conſtituć, ẏ vt locaty ẏ loco; ẏ ẏ gdyż aliż ẏ sug ta
łoty ẏ ſtwite ſuper Expedendo, vt dicebat Anſelmy =

Dicet: Angely gdyż ẏ ẏ; aliáš ẏ duu
ſibili duratę gdyż, gdy dżiwi łuy, ẏ ẏ gdyż sens achu zeby
ſtuali, ẏ gdyż exiſti, ẏ vt dżiwi sui, ẏ dconotaty, nie ẏ Deus
zadne Eternitaty obdimy cay =

Dja a tamen si łuy Angy ẏ durato
ẏ duuisibilis sut achu, ẏ ſtaliter; dżiuisibilis tmᵒ ẏ tyże, ẏ vt
tualiter, ẏ ẏ gdyż durato ẏ tyże ſtwita dżſſinit, ẏ dżiwat
Angy, vt co exiſtat zeby mo ſtwito ẏ dżiſſas gdyż sensky, gdyż
zich, ẏ ſtwitai, ẏ sią ẏ ſucceſſiuo mo ty Eſſe sui, ẏ gdyż eſſe
rez, ẏ co exiſtit; ał Eternitas durato ẏ duuisibilis achu,
ẏ ſtaliter dżiwiey łuy achu, ẏ ſtaliter durgty pez łuy, ẏ gdyż
łuy zugugnią ẏ tyże adnᵒ durgty: vnde ẏ regter ono absolue,
ẏ dependenter ab aliqo tyże; aut ab aliqua dżſſe illij;
ſ omni modo ẏ duuisibilitate, ẏ simultate =

Dicet: durato Angeli zugurowe ẏ
zadne tali durate ereata, humana ẏ. exẏ ẏ Vidżnetaż co exiſ
ty simultati, ẏ ẏ duuisibilitati =

Dja a zugeniozitas durate
Angy, ẏ supra nosty soły ẏ ẏ gdyż perfecty, nẏ ẏ cadaty, ẏ ẏ
ngty: sicut ẏ zugeniozitas ẏ ſtechnalitati Angy ẏ supra nosty; ẏ ẏ
sicut nẏ ẏ seg ẏ ſtnyhą ẏ zase durate: ita nie co exiſta ẏ duuisi
bili, ẏ simultania; gdyż tmᵒ hat Eternitas, ẏ a vt mᵒ dżubam,
ẏ ſtwita ẏ, ẏ perłuty dżtngs ẏ durate ereaty Veluti ẏ adẏ guay
sui partiżipaty =

Dicet mihi: si quilibet zuereata
ẏ duuisibilis, ẏ simul co exiſti toti Eternitati, ẏ co exiſti
ſota, ẏ totaliter: vnde vi dżtu gdyż dene, ẏ ẏ hauzine igy
Eternitaty, ẏ ẏ ẏ cohzaty ẏ ẏ ſtwitate illi =

ẏ ẏ. quiẏ ẏ ny. er sumy ẏ, ẏ
quęuis quilibet res ereata co exiſtat toti Eternitati ẏ ẏora, gdy
achu, ẏ ſtaliter hat, nᵒ tmᵒ ẏ ẏ ẏ ẏmiyty, ẏ ẏ ẏ ſot co exiſtere
alij ẏ zeby ẏ ẏ ẏ ſtwity: co exiſtit. m. ex ẏ ẏ ẏ

Ex dicti, Oratorius hus solius gloriæ, qui sahi molestæ con-
gerit obijcitis, s, reg ex nostra resolutio, oēs in creaturæ
existere simul in se, uhg; g[a] simul coexistit uniuersio, s,
Eternitati = Cū enim simul es, Ons es = simul refer-
rri ad Dei relatē reali, Oratii = Fixi ex alijs, Oexistibo, &c =

Iste m. Obiectio fatis hōc existit,
si Oratius res j ordine ad mysuram aliq, Origer = existendi Eter-
nitati, aut j ordine ad Ipsam; Oimitatas mysuras, quas hōc
in se : itaq; ex coexistit plurib j Cōd 3° Eternitati j simile,
Origer existendi, seu Ethnogenio ns reg coexista j in se Dei
Ipsas mysuras Ethnogenio neas, Oimitas, g[a] illud
Ons coexistere, Oueniret adequate j 3°; sed adequate =

Similiter Cād res Diuinæ, Qui
corresponderet mysuræ superiori Eternitati; ns tm hūiusmodi,
Qui referrit ad Ipsam mysuram, talis; Ipse es, Ons es Ora-
Dicendū ns s, g[a] ns Verissigm de Cōd Iladem durare; s
affirmatiua Imysura Eternitati, negatiua Imysura spōrali:
siaut esse mihi Iladem mysura Eternitati, s, nego Antichri-
sti, nego ns es s, Ita dicendū ii; sed affirmatiua es vera, ne-
gatiua, Cōd nego es ne malignhi sit, negat Cōd existit Anti-
christi Imysura Eternitati Ex Qui malitiæ, Oemnighi illi =

Ipsissima Iladem res, s,
Antichr me, quatenus Oquatenus Imysura solū referri
ad Dei relatē reali; referrit tm relatē reali, Ex g[a] idem es, Cōd
habituum es m° Eternitati respondet : Cand quippe coexi-
sti Ex aeuitati es Eternitati relatē reali, ac ipse Antichr =

Illimy autē, s, rem fixi ex alijs
Ons fixi fatis es : Cōd m. fit Ex Qui sui es Diuini m. Cōd
Dexatis, s, ns j ordine ad Eternitatis; s Quatenus res pondet Ipsi
mysuræ; ns fit Ex alijd es antiquatis, ex° Ipse, Vel
Dicti = Illud vellim notes, Cōd j hi, Eximilib, fit mpiū Ex
adiaciuhūs Dicta ans amplo ad amplū, azeuhicto ad ns
relationis affirmatiue, j agnullat Neg =

Dico 2°: mpdiua Eternitati coexi-
ta rerum Ex per locū, Cōd, Ex, Ex, Ex

prysenhá, vlda

jscposity, ad vny dehaty, qua zade curty, ofyanábily cognihóy nazi pot ofexpteiuc. exgo jfut Anselmy, prysienty dei vfqúe bité prysiny, cui m. oia semper ós senty, vl het fuhuzy prysiny, ofprysenty siny, idg; do cet opere. jfitato de deorbia prysiny, Oprysdi cg. cui pos sea subseiqui prysepter sny. gt 12 de Verit. a 6. 16 ag. c. 66 no 6, ofty. 30 ag. c 59 a. 1 ay. g. 57 a 3, dog. 2 c 133, gg loui 1 clo Goat siny dei, gny appellat jdhuihy, vl taly, Duty defluhuzi ofjenhy, g. forti jysa vtprysenha realiter, Opfyje zy mysuny Ghemitahi, nhauy g. joty obhue si prysenhá, vt gloser adversary ==

Sum, g. sia fahia nimi cuer pceptoui, vhy; dedue cehdo prysenty obhuy, gny hyt fuhuza vt ataita asua, ex ladem gny obhua, seu ex lo, g. abiyse alfgyta, g. eser biuzi; ideo fuhuza do prysenha siny, g. si prysenha ijsi. ty, g. jdubi ter aumi ofty siny dei defluhuzi ofjenhy vl jhuihy, vl jtempore g. do ig exuihyt, g. jbjue mutatota, dabiter schede dehobo; vl ab Gerbo; jhuiho auy vt dúby ab abstractõe, nauil fertur obty vt prysent zy exuity, Duraty. vnde hge vl Lyny nyty ft. Anarimiter ac nyt meliores diuyuli, ofj genue fartu Say. Al. Cur. lib. 20 thesaurary thou. g. az cy finy ç vl ggg sit ==

Qõ manifesta dujur ex gno jsinuato anostro Ansel. g. hyz ft. g. ser lony j hjuy j flicat, deo cognihõcerta hy exgte nõe, quam exgte cognh, si cognity vl het vl dehaty, Duty. aly fuhuza ofjenha vl hent taly dehaty, Duty hdiny, vl fuhuza st: sic. m. hyt vl j diffuy; adue, Onde, Oroly hent ily quatuy prysenha zy vl reale, Opby uy posity extranea, Oprysentaty ijsi cognihoni diuihy mdigte dez zade j finita, Oruger Exedenti Ghemitahi, g. azy fuiy dur aty, guy finita, Ghemitata vl dúby ha ç, Ofuhua si, Oathue, Oylaj cas, j diffag; adue, Ond, Oregulter adcognosci ==

Ita anu gonderaty, Ofbaty, vt Oaudy hóy, Oregenhóy dict, guy falsó, predicatu juste, j ju hta prydicti ft. Oprysigne Anselmo sua fuhuzy ofjen hy j deo hãta adjsa j quarty fuhuza, Ozy aliqd vl obhuy prysiise, vt ddisty ab vl obhuo, g. fuiy vl diuionis, & jhuihuy: sua. m. jhuihua suy vl obhuy vendicat, g. zy exuity,

Q duzaos expte obi, ꝙs negamꝰ; s illudꝰ quæ obiuꝯ,
ꝙ ab aduersarijs imaginati tuæ sig. Dei; Omagiag;
garet j ad Obiuꝯ quæ Dihonato tigit sig sig medig: tale
on. est nõ j hiihuy sig Valet expte sui tuæ, s dr sig,
s dabithaehy ay dimoda ſ pritate, Of raoe ſhiui vr sie;
uij dany toto oxe ſ hy hgt Anselm, Q thas —

S Obijcigt nobis abj quæ
dregyh ex detiehi Dei jus j tract. De sua Dª, s, Dy cognosce
re erratª nõ j scigsi; sDj scigso, hoc est, nõ tg quæ obly j medias;
s dmediaty, Q quæ tiahuy, nõ ger ijsat Dy suy ſ grij, Qhm
taty ad j mediat Vnitas Deo cognoscenti, nec ger sguy j re
sam immissam abiller; s Q ger sug lug, gig oia Dhnet ad
Vtig; achalitah ad quæ: sic ſ cognoscit ipsa ſhuiza Dy gen
ha, ſ nõ vt hgt ad j scigsi exsha Dy Dy coexisty ghyg, Q
realy j Eternitate —

Q, Deniq; imy ad, Dibi ano bi aller
hy S, Vhg; Jrom Deitah, Q prædicti Patres, quicq j Deo
agnoscant Dhyhg ſhaly cuiq ig j enhi, prijsit hmitate, Dim
ger fuhoe, Scigyh attenyt, Quæ cig sic oia j maalitis,
Q quæ Dhyhg genere mueng ſhi j ligibili; quæ, Q j qua
oia cognoscit: Vnde sic agnosc it possibilia, sic et ſhuiza;
sQ quæ sic modo, illa j cis, Vr prijsime explicat Dhyhg Dei
enhi possibili, Q quaeng prijsent Dy hiney ſhalit hberg;
ista j eadem cis nõ nuda, Q prijsime sumpta, qualiter ima
ginyt aduersarij; sQ quaeng ig quasi ligillata, Q exhata
ger Qexehy absoluty, Q ffiliat j dependens ap prijsia Dei
Dihonata, & stante simul vt Dihoe j hijea ig salternitate,
vt cognoscante ſhuiza & j alio tg quig j medio cognito, ig
stat, vt expte cogniti Dihi Dy Eternitati quasi expte
applicata j hijs Dhuiz cognoscibilitat tem Dei vt Q
Dei beneu, vt cognio & certa, Oskabilis sit, vt cognosc
te j hiihuc ty Expte cognoscenti, s Dª, quig pte cogniti,
s, ipsorꝰ ſhuizoꝰ: sicut et ad cognoscendy possibilia nõ
j scigsi; sDj Deo sig expte cognoscenti Dhyhg ipsorꝰ vt
cognita; sQ expte possibiliy Dpria, Dj hijea cognoscibi
litas, s, connexio prædicatoꝰ Inter, quæ dicte stat Dy
re —

Q Obijcigt iterꝰ ad a pariter
Dei tua j fuisse aij Dª, quæ, vt fert Dmuni, a, j quig
sua ſ pria tali tiahr expte obi ad ipsa ſhuiza Dy gen
ha tiahr vt sic, Q sed Dani sua certa, Oskabilis expte
obi quæ ſhuiza Vtsic, Q nõ sola quaeng Dparty jsse
prijsenty —

Q, quos ad nõ negam, possedani

Sig

S; Excepte Dei Decrety efficax, & fallibile, si multi; I
cuius actiuy tyranny, quy simultany stalin ſ manyſ, &
virtualiter tyranny es a sohábse adſtantiby velut ad
Dihoy ſ tyrant; excepta ausy stabsi tyry ut tyrany illy ſo
sity virtute Dauid, patriu, gouernhábiter, sumpty, vt
abuty Exhyse ab ipsa ma mensura Ekermitahi = ad
stabsi Dihonahi, quy pure Dihonata ſt, ey ſ se dyny
pongn, vt sica de illis certa sit, suffrint Dehao Dempys es
ste solo Dei, s; Decrety achi ſ illo Exaltys, & stormitahi,
kyse tny suraty: tale m. Decrety supra Dempys ſ, vnde ex
se efficax, & falibiliter ſ seny Exista effacy, vt adem
Dihe exapte illy: nec alia Dehao neg exapte obi, map
me ty stabsihe tali pure Dihonata sit, & quasi Dimi
data, vt ſ sinuat Dei ſ ſ. Dihe ſ 6 g t a ſ; vt quidem
dessehu sui, s; Dei, ad dessehu vobis, loquebatur
ty gibs ivr ysbyis, vt ipsy vobis reddeam adexera
hy =

Stag; sicut dixi, ſ tract. Dehao
Dei, per Exh ſ diuinibily, & Exapty dissy seia gratia, que
ſ seny, simal Deus, & diuisio unius ony: & tract. De tract.
za persona per Exh ſ diuinibily, & Exapty dissy, diuh om,
& filiy stabsi ihi rabsi, & ipsi Dihis repugnti, via Ordi
sata, quy diuisa sit, Ordeas, & filiy, quinb sit vm, Deus,
sic mo anteo, Dei ſ Deo sty Exhorsy Dhyenby abrohan
tahy, ſ unty ads guata, & diuinibily rabsi ſ Dyguinabily
clusgn vt rao diuisoni, & rao ex hubisni, & Dani
Exhorsy Dhyenby sub Dihoc tahy, quy nhy ex hubiny
Vendinatzare Dy
vendinatzare Dehaai, quy obty hi = gut ſ alio Dyby
sunt ſ Decreto, pry ſ Dendo adehab ejs gut ſ sorso &
effectu Dihonis nb Dy puni stratz, tahy ſ sua nec simply
ſ Eligentia, nec diuisio ſ; ſ medy facti Dam Diuisoni pby,
& simply, ſ Eligenty adhuenty =

Dby ingt Deneg, & Exaltat ver
by stag unigy; sue. Ehrb nb rabsi co exista ſ Exaltata,
alias generata a Deo, vt ipsi co existant, &

Dei, sicut dyby, & Dingentat-
achabitati, Denhtahi ypnby; ut sine & stabsi, sicut
Dempys = vt ab ehiny mo abilby Exhehse ſ hane ſ Deo
Decrety pri Dessehihny, sicut by volety Dauny Dity pri
uity, quy simul facty, excepte genita ſ Exaltata, tahy,
omnimoby Dehaby vt exapte cognoscenhi, Dexapte cogni
hi, vt de ipso Deo seia Exaltatahi: vnde ex ista
Decreti pari formitate Dessecto, ac Decrety sicut ſ Dy-

si

Exekadem Dikoże hut ge Da

Q auxiho, g zinchor Volyse czare nSor, nec Dux mebra
volyje, Vt Sbatyes j sepenaiby, g Dnessany s Ad gnjbity
coexity Exsita, Dgurao auxilj, Exladem j Quinibili duxare,
g dine Eternitate flexen sat, g Ex Dikoże Eternitahi hit auxo
lij, D Dux j Exlene j Dsesy Elody j sfyki, Onye Eternitahi, g
Exladem hit g nS suppem, Dsuystem, D Dseguyst Dcor-
dy Eguig j falibilihi, Defficahe ij libertak, D Sjg ijsij Dy
g

Siobijcias qbj Dseguyst, g gnye
Genti Dispe assenim, efficahe, D Vr hty Duż Volyhi nS pri
mor Dialy rady, j gey redukte Vertg, j falibilihi, Dffacia au
xillij, g Ex Exladem Dia Volyje, D summa efficahe g
hit concordig ij libertake, D Sjg Dseg, g toly hoe S
gerade ijsij auxilj, sicut et de Sapha, Exaoe ijsij Duż
Volyhi; agua tg gug nminsker, Sjsbutnyty Dcribahi adj fcay
Dy Dendy libere, D Sjg genter

Ex, gne nS ali jaliż ibi
asserhi Dtranij, D dat, L exhis S, gne obijcis opponit
s, efficahe, D Vr hty Duż Volyhi nS gnihor Dialy rady j fali
bilihi; Defficahe j auxiho, D Dseguyst Dcor Dy illy
Cenj primordialis qdo nS absolute D Dikoże Snyca, Sjbi,
sensibiliter constata Eternitahi, sine qua ejs a Deme do
llerete

Dsie Dmonstro: Cinjcy
Virtg, Defficahe Diuini Decreti, D Quil Snjcig, g a gnitia,
Sachabis a S, Dexhoc subsistg, Dexistg ab Eterno ono
absolute, Sjbezpendenter ab rygi existjo, rygi aby neuu
S rezju Dsenij, Vhij przedchi illy przirikle j g, D sicker
jmezia illy libertah, D Sjg gt, nisi a Dikoże Eternitahi sub
uenty esset, Ex cuij beneficio hyt coexistere simul, ita
Vt abstimani Sicut loqD Onyc Eternitahi: nyc eS
Decrety efficax, Sj falibile illahiny Dsenij: nyc eS Dia ver
ta, Sj variabili rezju illij, Onyc S Dsenij, g Exlodem
beneffitio Eternitahi hit gnimohe, D Dsenij tg gug ex Dikoże
Vt j Cody nyc gonat Dsenij, D Dseguyst eS j falibig, Dffi
cauen, talitet Vt Decret libertahi, D Sjg gt fukzi Dsenij

S Dexhoc j sup gt maior bifi
cultas, g a Decrety efficax g fukznis Dikonahi Vt sic g Sjg
cordat illoz libertahi, D Sjg gt. Dmd abigi beneffitio Di
konis Eternihi, g falso asserim, nS Dikoże j Dispensabily
g tali Decr dia

Ex, nyg. Dsyg Exigbiki, j fu
kza Dikonata j perfecte nS tala nS Deffecht Dei Decrety
hi; sD Deffecht ejsey: Vnde, ty soly sint gotita gugty e
Exple cag, ibi soly hyt cuppem Dseguyst ab Eternitahi tg
gug a Dikoże j Snjcu mysurigke: D quando talis cuppo

ache

ačkoli, a obžalobě, a existat vnitřní extrakce, nyní
aniž se dělá, a obžaloby dostatek z Dikonis gonydy se
extra cáry; a soby pursuenat z hegisikue z uniřik cáry
se quidem pure čiré; a dregych, vhigi z decreto vt exer
cito, tamet si Dikonak: Vnde gygly se exe Isenry
ponit nyní dregych, a, gurmy z falibili, Dillahiu gny
ky adexerahy, Dny Dikoc z tajna Eyrnitahi, nec anglis
nest ad z cordiam Zhalibz fuhuri =

Et sicut Deurkitudine, Dz falibi
litate řej dixi Dc Dnc gnc. gny tahi Sužpu fuhuri
absoluti, vt z diuinitibiliter Dehány adequaty existat,
exphcat, Dexphc effect, exphcoghosenki, Dexphcog
niki, Dtahi Sužpu fuhuri Dikonak, vt soby Dehány
est phcat, Doghosenki exponat: sic z concordia Dc
enih' suspu fuhuri absoluti Dikonio Eyrnitahi Decl
rata ky z hnje, gny existje applicata z z concordia adoby
dy suspu fuhuri Dikonak' sola sufficit applicado z hnja =
Dispoytima, vm Dury, Dauxilij gnjuum suaptina effi
cax exoptis Dz Zmaaty gneak' ? =

Dispoytima vm Dur

sus, & auxilij gnjuy

suaptina efficax exop =

tata Dz Zmaaty gneab?

Necessary probii, nec omny velikonis Dispoytima gnjednak
by, s dny tfozii angnahjs brebiz perhaby da, z gnjy Velah sedem
pontapud Vtrazy g 77, Dzdnuzat g z 10 Dikte 40 g 42
Dikte 42 g 2a a, Dz 20, Dikte 37 g c 2, Dikte 44 g c 1a 2, 30 zay.
c 1 Dz 2, Dzemalo g c 3a 2, z gna illud z primi abOiby Catho
lici hgny gny Ecclei Dahyrchicos stahy Dz Dy mello Deur
su sine gnjuo, sive simultaneo Deuzuze ad gnc la razc
gne gneaby, Dualga se nebugliahue: gny Veritas collij exyz
se exillo Sapij 4: Obio si Dio impij, dimittet by, &
exillo psalmi 5: nS Dus Volens iniquitatem tues, si anybus
Cnet cad gneh' la razc, gne gnj, Dualga, gnehgny abeo
Vt si abio z gnjuneth z gillud Sapij 11: nihil odisti eorum
fecisti =

landy z; Veritaty Dessfinyt Dillia
Arausicany c 29, Dean 23, Valentiny c 3. Bc synody
generali achic g a, gg subscripserunt Ecclesiæ S. Orthuniher
ad Duch a moderni Dny tahoriz =

Radz; efficacis dunct, g a,

Si Deus esset causa peccati, deberet vetare, dirigere, & ordinare ad vnum tale effectum, quam ad vltimum finem: & consequenter Deus esset causa, qui dirigendo, vbi per voluntatem, & regendo, vbi per ordinationem efficitur [illegible], & voluntarium, & ad hoc reducitur peccatum, & ipse vt sic esset peccatum. Ergo Deus vt sic est peccatum. Ergo Deus est peccatum. Ergo Deus est peccator. Ergo Deus est malus. Ergo Deus est diabolus. Ergo Deus est damnatus. Ergo Deus est in inferno. Ergo Deus est in tartaro. Ergo Deus est in abysso. Ergo Deus est in profundo. Ergo Deus est in tenebris. Ergo Deus est in caligine. Ergo Deus est in nocte. Ergo Deus est in die. Ergo Deus est in luce. Ergo Deus est in splendore. Ergo Deus est in claritate. Ergo Deus est in gloria. Ergo Deus est in regno. Ergo Deus est in throno. Ergo Deus est in sede. Ergo Deus est in templo. Ergo Deus est in ecclesia. Ergo Deus est in altari. Ergo Deus est in sacramento. Ergo Deus est in hostia. Ergo Deus est in calice. Ergo Deus est in vino. Ergo Deus est in sanguine. Ergo Deus est in carne. Ergo Deus est in corpore. Ergo Deus est in anima. Ergo Deus est in spiritu. Ergo Deus est in mente. Ergo Deus est in intellectu. Ergo Deus est in voluntate. Ergo Deus est in memoria. Ergo Deus est in imaginatione. Ergo Deus est in cogitatione. Ergo Deus est in meditatione. Ergo Deus est in contemplatione. Ergo Deus est in oratione. Ergo Deus est in fide. Ergo Deus est in spe. Ergo Deus est in caritate. Ergo Deus est in misericordia. Ergo Deus est in iustitia. Ergo Deus est in veritate. Ergo Deus est in sapientia. Ergo Deus est in scientia. Ergo Deus est in prudentia. Ergo Deus est in fortitudine. Ergo Deus est in temperantia. Ergo Deus est in castitate. Ergo Deus est in humilitate. Ergo Deus est in patientia. Ergo Deus est in mansuetudine. Ergo Deus est in benignitate. Ergo Deus est in bonitate. Ergo Deus est in omnipotentia. Ergo Deus est in omnipraesentia. Ergo Deus est in omniscientia. Ergo Deus est in aeternitate. Ergo Deus est in immensitate. Ergo Deus est in infinitate. Ergo Deus est in perfectione. Ergo Deus est in simplicitate. Ergo Deus est in unitate. Ergo Deus est in trinitate. Ergo Deus est in deitate. Ergo Deus est in divinitate. Ergo Deus est in natura. Ergo Deus est in substantia. Ergo Deus est in essentia. Ergo Deus est in existentia. Ergo Deus est in subsistentia. Ergo Deus est in hypostasi. Ergo Deus est in persona. Ergo Deus est in relatione. Ergo Deus est in proprietate. Ergo Deus est in notione. Ergo Deus est in actu. Ergo Deus est in potentia. Ergo Deus est in habitu. Ergo Deus est in privatione. Ergo Deus est in negatione. Ergo Deus est in affirmatione. Ergo Deus est in ente. Ergo Deus est in non ente. Ergo Deus est in aliquo. Ergo Deus est in nihilo. Ergo Deus est in omnibus. Ergo Deus est in singulis. Ergo Deus est in universo. Ergo Deus est in toto. Ergo Deus est in parte. Ergo Deus est in genere. Ergo Deus est in specie. Ergo Deus est in individuo. Ergo Deus est in numero. Ergo Deus est in quantitate. Ergo Deus est in qualitate. Ergo Deus est in relatione. Ergo Deus est in actione. Ergo Deus est in passione. Ergo Deus est in habitu. Ergo Deus est in situ. Ergo Deus est in tempore. Ergo Deus est in loco. Ergo Deus est in aeternitate. Ergo Deus est in immensitate. Ergo Deus est in infinitate. Ergo Deus est in perfectione. Ergo Deus est in simplicitate. Ergo Deus est in unitate. Ergo Deus est in trinitate. Ergo Deus est in deitate. Ergo Deus est in divinitate. Ergo Deus est in natura. Ergo Deus est in substantia. Ergo Deus est in essentia. Ergo Deus est in existentia. Ergo Deus est in subsistentia. Ergo Deus est in hypostasi. Ergo Deus est in persona. Ergo Deus est in relatione. Ergo Deus est in proprietate. Ergo Deus est in notione. Ergo Deus est in actu. Ergo Deus est in potentia. Ergo Deus est in habitu. Ergo Deus est in privatione. Ergo Deus est in negatione. Ergo Deus est in affirmatione. Ergo Deus est in ente. Ergo Deus est in non ente. Ergo Deus est in aliquo. Ergo Deus est in nihilo. Ergo Deus est in omnibus. Ergo Deus est in singulis. Ergo Deus est in universo. Ergo Deus est in toto. Ergo Deus est in parte. Ergo Deus est in genere. Ergo Deus est in specie. Ergo Deus est in individuo. Ergo Deus est in numero. Ergo Deus est in quantitate. Ergo Deus est in qualitate. Ergo Deus est in relatione. Ergo Deus est in actione. Ergo Deus est in passione. Ergo Deus est in habitu. Ergo Deus est in situ. Ergo Deus est in tempore. Ergo Deus est in loco.

Ex solucõe huĩ authoris nõ libenter ono Deus a caabõe
Dj fluxu gueh, Deulgz Vtsue salj mediate, s, raõe Volybi,
cuj Vtsly caahuae enhtahi, adgry segj sjgnanabiliter
malitia: Utenj zy Vulgore sto gnuj, gue es caa cag, Scaa
caah, sig Deus Scaa Volytahi exeate zy illg gatz, zy
gug hit Vtsluz het Vtsluz ad gue Vulgam, gmo exem
sabitr aeaahoe illj saltim mediate? =

Alia Solucõ Cardinalis Caietani

Colouí 1 2 2 et supra gz + ab, obi, ey j gueto Dilj guat
zj ratz gueh, Deulgz, aliam possibig, gilg oppellat zy gd,
Sjurto, Ogchahg mali mozahi, ex gua gue hit sguj,
Scag: alig simpliciter, gd Sgnũ ex gue hiet simple
ũ hottahi, sicut et us maly simpliciter, soly admitt author
'authon ishi, Dey us gnonis cag, ex lo gd caat enhtahj,
athahitahj alig gueh, nõ gonhzionis; ex lo us sgr, Duy us
cag gueh, Deulgz absolute, Osimpliciter, Vtsly, gnõ Scaa
prenaõis Dsgnueh, Deus. vn. gnitiag nõ caat, sd soly Dicitr
caa gueh gugly ad lg cag, Dratz, Dguakeng, zj raõe
mali mozahi = Hanc solucõ j gugngt optime Mag.
gorter Cur. Mont. gzdichsbuí, Dmeito, gd ex illa seg
aperte gd expressonia adducta saeng scripti, Donailbrg,
Duy us cag gueh, Deulgz Vtsue, Vtsly, gd Scaa illj Dy sug
ens; Exgnahit gnagsue gue us tabe: Utenj Vtsue sepny
nat publicorbgi Dervg Dei, Dnatg zaei, Vtsi gunitr, Dodo
hehi abigso Deo: imo Vtsue Pillahiny gnitiaai, gilg
Cai. Dicitr maly simpliciter, Vtsue g caabi tr abeo, s, gua
seng exgliat gnubg, gd gcaat gonihiny ea raõe, gua pilla
hiny Spriuahiny, Dgnakeng ey ijso connechtr, hiaeo gcaat
gnitahiny =

Reinsa Caietani Solucõ, alig ibi
degit M. Cur. Admittit, Duy us cag tolg enhtahi gueh, Dtola
lig malihg connexg, gd Dy nig sg enhtiar ex malitr, Dgonihiae,
Dsie quee Vdubibilis ig gonihig, Dger eng; dgat tmo ex
hoe, Duy Dici cag gueh absolute, Osimpliciter, s, gd tamitr ij,
cag ig ig Dy toty entotag, Dtoty gonihiny naali, Dmozali or de
nis; caat tmo Vt caa mere naali, Dmo naali; nõ tmo Vt caa
mozahi, Dmo mozahi, s, nõ Dgugnu Dity aliui lyi, que stat
do, sua dendo, aut prejudendo: Dg tali Dicity Dimo addutt
Mag. Cano lib. 2 de loci. c 4 ad 3, Soto lib. 10 de na Dg ha, cg.
+ 8, Dvega lib. 20 Concilij Trid. c 15, Dex antiqui Dug.
j 20 dute 39 gd vntia a 3, Richardy ibi dist 37 ha Dy Dg.
cj ale = Et si obijcias, Vtigne obijcit? Dey
us, Duy caaze absolute, Osimpliciter gue quoad malitr, Dg
Dratz, gd toty male, Dgonihiny Vt absolute, Osimpliciter
Dicitr caa illy = Negat Dugg iste author, gd cum

gue

Quę on, & culpa vtrię sit effectiue moralis, solu dicit caasi absolute, & simpliciter acaa mo moralis ch̄ste j cagdo; n mo naali, qualiter solu, & quatenꝰ explicat pfuisse taly linꝰ, caak adeo: Vide n dicit absolute, & sine addito caa quę sdm addito, s, hgugcaa naali; & diuersu mõe naali ==

Sic dicuntur Mag. ille Doctissimꝰ, sd debita illi remuneratia, multi quidem capit, difficiliter, & labo riosse admodꝰ, qa si Deus diuersu saltꝰ naali velut ta, & illi ssa caa diuersu adgonihiuꝰ gracię hꝰ naali, quę stat, & ab solute, & simpliciter dicit caa illi, & simo mo rali n diuersat = adiuꝰ stat. sat. negª, qa tamet ab n diuersat ad effectꝰ vitæ, libertꝰ, & hꝰ gentꝰ mo vitali, libꝰ rorꝰ & hꝰ gentꝰ, absolute, & simpliciter dicit caa illi, & mo suo pprio velut caa ta diuersat ad taly effectꝰ sic & hoc mõ sequit respu stat gracię, absolute, & simpliciter dicit caa illius == dicta caa illi &c

Et primo, qa & Deus dicit ab solute, & simpliciter caa aliqꝰ effectꝰ hꝰ aliquꝰ naꝰ, sal igsam naꝰ diuinꝰ j fluxꝰ vt ab que, vt dixat j prædicti exemplo. at sic dicit pcessꝰ hꝰ stat, & fluxꝰ diuinꝰ j opinio ihꝰ authoris, & naꝰ, supposito, vt supponit, qd & aliquid sal & qualiter existꝰ, & pohibuꝰ: Vtrię m. at naꝰ existꝰ h, & pro hibuꝰ pcessꝰ pcessꝰ dependet, & ==

Et 2mo amplꝰ, qa difficilꝰ mycꝰ j Magro aliquꝰ effectꝰ n rigorose, & pprie caaliꝰ hꝰ hꝰ aliquꝰ naꝰ, dicit n & rigorose, & pprie taly respu illi, vt sic. at pcessꝰ hꝰ stat gracię moraliꝰ rigorose, & pprie caa illi, & ex caa sa pprie, & rigorose dicit caa illi, vt explicat stat, & quatenꝰ pcessꝰ ==

Dicunꝰ q solus & bus hõnꝰ, & j Thomꝰ. Dd. Carm. j Scotus adm hꝰ hꝰ stat. & de volyat hꝰ dist. 1 & sub j nº 12, multi j tenent Ockhamꝰ, Gregꝰ, & Adamꝰ, aut privatiue, qd ex clusiue dicatur, qa pcessꝰ hꝰ stat, & privatiue dicatur, illud & pohibuꝰ & damnꝰ, nempe, qd aliàs Deus subtus Creaꝰ caa stat, & stat, caa j quę & soly gratuita, & gratia, & quę sic fluens: Videtur ita alios prædicti Monachus & Scotus ad dist. 41, 42 & 6 dist. 3 qª 1 & 2 nº 13 == dicta qm 41, 42 &c

Stat quidem, & hꝰ gratia & Ockhamꝰ solus excepto, & sic hunc gratia, & tha j aliꝰ privatiue vt sic necesse & j Magro: aliter. m. difficilꝰ assumit Augustin: ex a. m. & nihil. Privatiue & facit Deum Deum, & effugere pot, qa vtrię n contra chꝰ hꝰ entitate Creaꝰ, & actualitate aliꝰ gratiarum, & solute quatenꝰ ens, quatenꝰ Creaꝰ actualitas pfuisse: sic m. & ens, & Creaꝰ actualitas malitiæ, & effectꝰ privatiue

nihil q̄, ons ns sicut ns scia, ns bony: nihil igit
ons us ns abillo, ꝑ aspon ns nisi bony, deꝰ =

Deus, negari nō ꝓsse plures negaꝺ
esse ex deo, illq; sub oꝺ dinazi, vt negaꝺ vnu. vq; q̄
q̄ volys ss, aut alq; reduc̄ibiles ss; Quę ns soly ay potyo
sihuy, effectiuy; sꝺ q̄ ay gꝺ exsligit vq; priuatiuy, effectiuy =

Ex Anselmo vbi supra, ee ei
saty, ꝺ omnes primaꝺ naales, ns ideiꝺ eo fieri adeo, quasi
igno faciẽte, q; fluxit ꝛ in ygsas: Vt sic ms soly a
causi sui effectibiles suo mo fieri, q; quę pos, sicq;
ꝓprietate, Grigore phyco logo dy sit, logꝺ valeꝺ, cq
ex se effectibiles sint, similes effectibiles pos q; quęꝺ
ca effiꝺ, qui q; ex se effectibiles ss, ex nihilo ꝓ sensu
dicto =

Deus, si Ang, aut alia bgeaꝺ
ꝓsuꝺ, talis nq; ns effectiuꝺ ab aliqua eaꝺ ca; sꝺ immedia
te abeo, q; go nq; ex nihilo abigio =

Ex doctrina lq; q; Doctoris, q; illi
casibq; ns deo Ang, aut alq; bgeaꝺ ꝓsuꝺ, q; Deus faciat, aut
ꝓfluat ꝓ ipq; sꝺ q; cessat facere ns: ita vt, deo tollente, q;
suq; s, s; ipq; ns, sꝺ, q; alq; suq; quod ꝓsistebat, q; ab eo
facty sed ab aliꝺ, vt esset, cessare ex se het reddere ad id, q;
suq; s, s; adsuq; nihilitaty, quq; ns a deo; sꝺ ars het =

Explicat q; Anselmꝰ aptissimo
exẽplo: Cuiꝰ si ab aliq; ꝺ eadem reputas, quę ad hoc illi
ꝓsistebaꝺ, ille sic quod, q; dixit expoliaty ns het ac nu
ditaty, si q; ꝓsistere uolumus; sꝺ, te, q; huiusmoꝺ tollyte, reddit
ꝓ idq, q; erat, ab eoq; illi vtq; ꝓsistibiles: sicq; ꝓpositio =

Iste q; ayunty q; ista, Deus, mala,
q; Deffectuosa priuatiuy vt sic soly ns ex deo, sꝺ ꝑ ipq; ns
permitty, aut permittiuy, q; ns impedy ꝺ facere: sic dicuntꝰ fa
cere ecclaty, q; cessat deficere vtsiy, q; ducere ꝓ tyaty, q;
quoniq; ns defendꝺ a tentaꝺ, q; potuit, denegando adiuty,
q; permitty do ꝺ =

Deus, tamq; si ꝺ faciat q; ꝺ
ꝓpriatiuo ꝺ ciat, negari tñ ns ꝺ pot, quin ipq; ꝺ dany
ipsius ꝺ finem ponitiuꝺ dq; modis, q; idq; seq; ꝓ ipq;
q; si sꝺ ꝺ ciaty, sicut ꝺ ciaty q; ꝺ ꝓpriatiuy =

Ex q; dany q; ꝺ ciaty q; ꝺ
q; q; illud sit, q; cum ipq; ꝺ ciare pertinet ad naturaty dyei,
ꝺ ciaty ꝓ ipso ponitiuo vt sic; sꝺ quatny explicat hoc
priuatiuy, q; fluxit ex nihilo, q; quatny q; ciet eaꝺ ca
facta ex nihilo: Unde ns eadem ratio ꝓ ipq; sꝺ: ita ait q;
q; q. ꝺ ciy, q; ayunty q; ꝺ ciaty ns ꝺ ciaty ꝺ ꝓpriatiuy
uq; q; quę importat ꝓ ratio q;, quatny ex nihilo facta ex

nihilo

nihilo, & q̄ fuerit acta libera deffectibili, vñq; ex
nihilo q̄ facta =

Ad sūm. ne forte ly gluvib;
aluerimus, primus log. malj, & primus est, q̄ propria huic
cāj effectiuj: soly m. abillo, aq̄ caāe j bizeute, vñj esse
privatū privatiua, & per accidens cāatā: Unde nec caāe per
se ly, vt ens, nec per se, vt passio, q̄ ista bia bizeute
& per se cāj; tamet si ordine quodā, & posteriorj, &c.
Cody reg, n̄ hēt q̄ prius subj, nec fydamyt, & ex diuersis
nec connexis, aque cuj attēgi, & fieri debeat a billo
possibilj, si unq̄ alij fit = Dices: Prius, vt fert illj bpria
& esse & cāj hā ēē j subto agto ly debita, & j subto, & fydā
mto hōe illaj, & connexis = Rr ex hoc manifestū quari
bicly mey: ait m. & esse, & prius & cāj hā ēē j subto agto,
& hōe debitj, j illje respū fit: ergj tota agtis subo, toly q̄ de
bitj bizeute, & per se ad ēē; & vñj; q̄ debita, & connexis; q̄
uo uo soly j debita, & j connexi & vñj; prius & debita
& connexi ēē, sic; soly cogte subi, & fydamyti conexi,
quari n̄ signifj dicy, & tota & absolutia cāa deffectibilis =

Dices: si Deus pymouet ad actj,
qui malj, & peccaminosj & & Deus & cāa vt volytas creat
absolute, & simpliciter = Rr Dist. ans: pymouet ad actj,
qui malj, & peccaminosj & sm̄ fuit, volytj operari ignj mō
ētis, & posse, & possibile; & quytj ad id, q̄ explicat de linea entitat
ua, & possibilia, tripliciat ans: 1mo deffectiuo, & quytj ad id,
q̄ & de linea privatiua, & deffectiua, qui & secundj rectitudinem,
prego ans, & absolute dicy = Dices: volytas sic pymota ēt
ecce n̄ valet actj j hōe malj, nisi adiytj malitiaj, & nec Deus
pymouere pōt, si pymouet, nisi adjytj & tali modi fi ēē
& unde = Rr Iudendo ans, si illjat ygo,
ut creatura; n̄ actj rectitudinem, quari ignorāntia & cāa vt
deffectibilitati operis di, & deffectuj di; & pohj effectuj di, &
prego dicy, q̄ tota deffectibilitas effectj n̄ = Secundū ter
ordine = ad pymotionē, & Dei pymotionis; & ex ordine ad
deffectibilitatē cāe liberē pymotj, talis q̄ deffectibilitatis nec
ex pymotione, nec ex Dei pymotionis hēt, & solum ex se:
itaq; n̄ pymouetur, nec adiūbatur quytj ad deffectū, nec quytj
ad entitatē vt stat sub vnō, & connotatō illi, & positivi
quytj ad entitatē vt sic = Deus pymotio fuit, vt volu
tas operetur actiue mō quodā q̄ruo ignis voluntj; vñj; limitatō
& efficaciter tali; vt supra dixi, & extenditur vñj ad hoc, q̄
operetur mō deffectiuo = Rr q̄ mō q̄ruo operis di ignis
creatis j voluntē et efficaciā, & concludeo totū perfectionis

effectū

effectu, & hoc ejus fiat ex Deificio, & ex hac aliqua per fectionis siue reales, siue morales, tam hic Volytas agit mo hoc sub ea fralitate, qua delabitur & Vitiositi Dei; ex quo hoc & ex limitate, Dicimus fuhor enim exeat vt sit hoc ut ex nihilo: ex & nulla ref abnuerby ==

Dices: si Deus primouet ad actu pecati, Volytas creata & formaliter Volyti eliy do ejus, & Vt Deus abnuerby == Ad, & formali Dicit Volyti eliy do, Deificy do enitaty, & actualitaty ejusdy quatenus est; & no Deificy do, Oppositiue, Quando malitaty Voluntas essi ejus per accidys, & dicenda ==

Quis, & posse hoc Deus primere ad actu pecati exepte obi & quy eas Moralis & ponys obi do sony tari, & nec exepte pote & quy eas Deificy primouys ad enitaty, & actualitaty hoy pecati ==

Ibig; Dicit respondent alig admitty do ans, & negando dicys, hoy Existimat eig Deus ex exepte obi; & Deus ex moralis non posse absolute a Deus ex & debito, & Deificy, tali g; & Deus ex Volym Deus rexit, & obi exigity Divony tari, & demony, & hy sity do, & ad pugby, aut offendy do aliqd appetibile sensui, & per suadendo tari: & videndo & Vt tang & do ==

Domini, Equidem dicit Dicty alter Videtur Deus sub Dicit, & ex Deus ex moralis ad pecu, qui secundum exepte ejus posse, & debitu Deus qui Volyti illud, & actuale, & existibile, & positibiy &, & ad hoc non debita, & ex Deus exhibere Deus & pecuty, & simultaneu, sicut Dicimy de Deus ex primo, quy simultaneo exepte Volyti ad pecatu pecati, & per & Vtig; nad, & dung; efficaca Deus ex & accipiem, taly Deus ex ordine ad Deificy, & ordinatu ex luenty & ejus Dicit one, & actu ejus ordinate obi Divony, quy & actu pecatu Volyti subiecuto, & hac Videtur sibi caad & non Deus ex exepte Volyti, sta nec exepte ejus ex & Volyti == & & ademone, & ab he & appetyti & Deus ex & & a Volyti ejus met pecati ordinate & Deificy ster applicans ejus; Vt alloquitur Dt. ==

Dices Homo habity Vitiositatis post caari a Deo immediate, & solo, & dendo per accidens, ad perse acquisibile & a Volyte creata & Deificy: ad hoc & Dicit & Deus ex ejus natalis, perse acquisibiliby & fluxus per accidens a bono & ille & & Dicit Dt. Dicty, & nec Deus

zzz

q̃ xere ad effect̃ gratiæ simul cũ ꝑte, & Volũte, gratũ agẽs
aliqua entitas, & actualis ĩfluxus ĩ ipso, q̃ cũ ĩfluxu
tũ habitu vitioso = Difficilis sane obiectio q̃ quibusdã
simea hoc solũ ex gratia ĩ mihi & Angelo, & hoc
statuta ꝓpia diuerũ occurrit, q̃ hoc habitu vitioso vt
aiunt ho defacto nõ subito, q̃ habito deo cũ cæteris quæ
te simul volũte, cæteris ĩ quib⁹ ĩ ut entis qualibet de
nõ vt vitiosis, & efficacibus ad recta rãe : si nõ cũ tali limitatõe
cæteris ipsemet aut vitiosus, & malitia grauẽtur, quare
nõ et habitũ tũ ab vitio ĩclinãs = per hoc aut ĩ quibusdã per
aud̃ens dicitur assert negãtes ꝓ, hũ, quia ipso assignat, illa
ꝓ est eã rãe, q̃ ex illud per accidens nõ tollat, q̃ perse ĩ
ꝓpria, & entitatẽ, ideſt, q̃ habitũ vitiũ ex aud̃entib⁹ ĩfluxũ
nõ dignũ dat, q̃ ex se acquisibilis sit : Sane acquisibilis
a Volũte, & actus vitiũ subtilẽ videtur, quia ĩ quib⁹ Volũtas
rãe ꝓ efficãtis, qualiter ꝓ entib⁹ per hoc nõ subordi
nat, vt dicitur ; ꝓ suo nõ ſydant nobis hinc ĩnimi ĩ rãe
efficãtis : Vnde, sicut ꝓ grãtiæ cũ actuali quẽ habilem
ſ, nisi Volũtas quærat, imo sola ipsa adiuẽ vt sic x⁹
illud Ioannis ; et sine ipso nihil : ita quẽ habitũ habi
tũ vitiũ, qui fructus digni, quib⁹, & per ipsũ cognoscibiles
ex illud ꝓ ex fructibus eos cognoscetis eos, cæteris nõ dat
& per accidens a solo deo, nisi ĩfluentẽ te cooperãte ꝓ efficãtis,
sicut nulli ens creatũ vt sic cæteris aliq̃ nõ potest sine
ĩfluentia entis ĩmediati, & per hoc tale =

Ad ex hac solutõe, si diuersitas
clamor forsitan addiscere vig ĩmutabilitatis Angeli ꝓ ĩtg
hi, ĩ qua veritate nõ gaudẽs libertatẽ ex aspectabili
tib⁹, & genijs : cui mihi ipse spiritualissimo ꝓ dogmo gene
re deus vt ꝓpria cæa quidem ĩ Volũte, & ipsi Volũtas Angi,
vt pote q̃ a ꝓximo ĩstis dandi ad effectũ, & dat ĩmutabi
spiritualis, quoddam habitũ dat ĩ operari ꝓ per illud : ex
hoc ĩ ĩplicat tali ꝓ istis mutabilitatẽ dei, ĩ ꝓpria
Volũtas spiritualis quoddã habitũ acquirit vt ĩmutabilitatẽ dei
hi. Hinc dicta ad effectũ & hac diligẽs, & actualis. & dei
& alijs amedicis & Romanæ eccl̃æ correctõi submitto
hoc ĩ, ad dat ĩ maiorẽ gloriã & honorẽ dei, qui vivit & regnat
& trinitatis & personis, Almi Patris Benedicti, Anselmi
& Thomæ, & cui hoc, & ĩ quibus, quos habuerunt, & ha
bitos ĩ libris acutissimos meis semper & ubique, cruciis sanctæ
& beatissimæ Virginis Mariæ, cuius tutelæ, & patrocinio me ipsum
& mea tanquam Matrona, & Domina ex corde submitto.

finis $ 1649.

Introductio ad mat3 de Gratia Xpi

apud Dt. 3 p. quæst. 7. per Sapientissimu M. F. Franciscum Zenallos. j hac Salmanticensi Benedictinor aula, anno dñi. 1647

Ordinaty agit ex ordine, vt ad per fectionem Xpi: 2m humanitatis Xpi, mirum auctor hoc3 Dogmatis abhabituali gra. Summatim q verbi carnati j carnatæ, seu adsubsty j carnationis attingit, exprimit per 8 quæstiones 32 articulis, j j a de habituali gratia agit: 1 q. m. seu petitu Unionis gre gratiæ occupat Sty, 2 tq; forte, Corpus hoc, augmenti per fectionem, 3 minty, 4 j 5 ordo dñi Xpi. 6 per fectionem per fectionis hoc obiectu et loco. 7 q actiue; Xpo Duissimo gratiæ: 8 di Xpi an. 2m de singulari, seu personali perfecto gratiæ habituali q, seu vt fuerit Xpo hi singulari; 9 vtl habitualis Xpi, j alior, id est, vtrad Xpi sit vel Deus ille tagat. Hæc ij ma agit ex M. S scholastica j 3 p dist 23. et q 1. a. 3. j 7, 8; ij p. non hic pugnat j to tenuis.

Disp. 1a de modum, quo Gratia habitualis j anima Xpi fuerit.

Disputationis series absq; articulor ordine hactenus hic agitari j Xpo nq; pueris amplius proponitur, minoribus, qd mai oranno adhuc aut discutienda. quia chorordine nobis calamo vtilibus j expedienda adhuc conabimur.

Dub. 1m an oratia habitualis j anima Xpi fuerit; d qua certitudine hoc sit affirmandu?

Præmittantur aliqua ex. 1. s.

Notat. 1o, Deum si certum sit, j anima Xpi gratiam habitualem, q vt certo affirmabimus, nm hic j illo exercitii esse: Volo dicere, Deum ex dotibus suæ sanctæ, gratiæ Xpi, anima Xpi, et gratiæ Unionis, vt suprà, habitibus dubijs, declarabimus. 2o noto, q nomine habitualis gratiæ j Magistri intelligimus illam gratiam, vt j subiecto existit, fluxis illa vita Christi dignificat per Deum Sanctu, Deum nr. Qua hic quidq; figuretur, tetrade dogmatis hic iuxta hic j hæc, quæ sit realis gratiæ Dei nr.

Propositio sententiæ.

Prima j hac re communis aliquo Theologi dicit, gratiam habitualem habuisse habitualem. Refert Saldanæ, ita affirmare aliquos, quos citat j 3o dist 13 q 2; et vt notat Suar. hic sect. 2 n. 1 expressius hoc negantibus dicit.

Secunda est Dominus quorundam Dubij pro singularitate hui quorundam dicentes, Dominicam Gratiam, fluisse j Xpi anima absq; habituali Dei habitualis gratia: ex hac Dicitur aliquis hoc affirmandi; ita Suar. hic sect. 2 n. 2 et 3 alij vo Confirmat fidei Doctor Scotus ad mentem j anima Xpi non fuisse habitualem gratiam, quia effectus ei, non erat fides j anima Xpi aliqd habitualis vt hoc Xpo Deo Sancto; ad hoc Caietanus hic in Dictionibus, q gratia hic sit habitus sequitur ad hoc effectus fides, Et primi autoritas Dionysii assentit sit. ita Cabrera hic disp. 2a q. 2a. Verbum aliqui negant, absolute definite de certitudinaliter hac. ita Mag. Vitoria hic

Ope

Dedita Dub. 1am dd. q 3. ee

Habuit xpo gra habitualiter, seu germana ipsi ea ipsius ab ipso dependens ipsi — Probari solet hic dd in numero seqq, Sanctus testimonijs, videantur apud Modernos; breviter tm adduco illa verba Joannis 11 Videbimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeniti a patre plenam gra, &a, Vt fuit, ideo, ac meruit seu dependens habuit plenitudinem gre — Deus, ubi loquitur de gra Unionis. ita Pater Magister Beda, Cyrillus hic. Desicle ad Reginos, Italj: sed bene: gra habitualis fuit veluti subsequuta ad gram Unionis, dep ipsa ab ea meruit, ideo plenam habuit — Prob. rase Omnium: Beatissima Virgo, Angeli, Quorum Pastus est ipsi dependens habuerunt gram habitualem, ita docuit sancti fidei, & Scripta: ng similis gra fuit, si parva in quibusdam aliis, capiti debetur aliis —

Deus, qui vult omnes, quos m. hominum gra ejus dignetur, vt sanctificetur ipsi & m. Scripta, ex qua Unionis sanctificatio fuit, dep Dub. 30 —

Ibi fuit adunatio hic: habuisse nre Deus, & adunatio nequit esse gra ipsi; vt ea ipsius elevaret ad hoc vt naturaliter seguentes efficeret operari, dep Dub. seguti —

Deus, qui libere, & ex necessitate gratuitus ipsi Scripta habitualem gram. Negat Asseg: ng aliud, & angra ex necessitate sanctificet, & notabiliter hic habuisse Negant; Obej. falso Dub. seguti; Aliud, & ex necessitate connaturali elevet ea Scripta ad operationes supernaturales; hoc 2m Scudo, redupliced Semper loquitur illa particulam: ex necessitate connaturali —

Ia dd E4.

Nonne Desiderasse ipsi xpo gra habitualis, seu quasi gra, qua ipsius est habitus; & tm dd Theologica, quae aliqui expresse docent Desiderasse — Prima pars mihi videtur certa ex lo, & nec ipsi sacris litteris, nec definitionibus Ecclesiae repugnat gra sanctificans sub nomine gre habitualis, aut habitus, & soly sub nomine gre sanctificantis, vt videre & jam loui in Suar. hic disp. 2 sect. 2 ad duhi —

Pro pars hic. Desiderasse, ipsi xpo repugnat ipsius personalitas; vnde per suam personalitatem ~~vnde per suam personalitatem~~; similiter & desiderasse ipsi xpo, quae per suam personalitatem requirebat ipsi; alijs repugnat ius hic; & eadem ratio est gre sanctificantis quae habitualis, & Deus gratis Divinae Desiderasse, & adduco 2dm Scripta —

Propositio. Absolute tam dd E5.

Verbum Dei nequit esse personaliter Deitas hic: d. m. Deus per essentiam, & nequit esse idem essentialiter nequit Verbum; & sed hoc gra habitualis, sat, quia huius effectus & divina Deum glorificare gratis, ex ipsorum participatione Divinae ng —

Respondeo ex dd. hic ad 1m dist. am: nequit ea Deus personaliter esse, vere suppositi, quae Divina, Deus; vere ng humana, hoc ad, & simul creata: ex m. ipsi, quae ipsius sit naturaliter Deus, Deus ipsi & ea personalitate Divina, quae est Deus personaliter, & Divina hinc talis Deus — Deus: & dicit vera hic ipso, ipsa Deus personalitate. Heb. quia como dicta Deum agnoscere esse. sed quilibet iustus Deum personalitate absolute, & dd ipsi, atq; ex hoc sed ea Deus personaliter, & divinitus & ipso. ho. sequitur: ea Deus personalitate

Claudit ẏ scẏe Negatz de Cuendi: Deum per Cug; Sicut enim de Deo
parkiẏatur Negatz ẏ claudit Cuendi per Cug ẏ &c.

Respondeo, q̃ ad admittẽdũ hẽ Cytm̃ absolute, ẏ
scẏz q̃ Deus parkiẏatur, ouisi ẏ addihãt ẏ scẏz ho: ẏ Cytm̃ ẽ
iuste ẏ̃ absolute q̃ vera, ẏ dr̃ Deũ per Cug =

Sꝺ Deus: nec vt ho xũgũcahũ ꝺr ꝺ Deus
per parkiẏatz: ẏ&c: cahũ vt ho xũgũcahũ ꝺ Deus per Cug:
ẏ ẏ&c, q̃ sub hac xũgũcatõe ꝺ scẏz Dei nali, ꝺ ꝺ Deus per Cug =

Respondeo, negando ãm. ad ẏ&c. Deus, ꝺ Cug
ꝺ Deum per Cug; q̃ vt ho ꝺ scẏz Dei nali, ẏ scẏz hẽ scẏz Dei
ũt per Cug gñrat. ꝺ per gñ vnioñ; ꝺ Cug humanitas ẏ&c
Crist realiter vnãta personẽ verbi; ex scẏz 1mo bene scẏz
ꝺ Deum per Cug; sed non ex scẏz 2o mediãte =

Negat 2o. ꝺ verbo potenat diuinã
ex vi gñ habituali; cũ hẽ per scẏz ũt agra vnionis, q̃
per scẏz habituali: per scẏz implicat, ẏ idẽ subiũ scẏz hẽ
id, ẏ in eodẽ hẽ scẏz Deus; ideo m. scẏz ꝺ Deus calore scẏz
ad ignem cũ ẏ scẏz habeat, ãm ẏ&c: scẏz per gñ vnionis ꝺ infi-
nite gnatz Deo, ꝺ Sanctz, ẏ ꝺ Deus; ẏ qua scẏz agra habituali pot
natz d̃mnꝺ eãm: ẏ ẏ simẽ scẏz habeat scẏz per scẏz Dei =

Respondeo, ẏ gñ ꝺ agra habituali cũ hẽ cũ
scẏz alcũ ꝺr exercere scẏz, scẏz nũq̃, hẽ negat subiũ hẽ
ab ẏ̃nio vi, q̃ gñ habet cũ hẽ perfectior: vt scẏz ẏ subiũ ter
bi, qui ꝺr scẏz exercere nũq̃ natz, hẽ excludit; sic nõ per
fectio agra ẏ̃nionis cũ hẽ exercere negat, subiũ hẽ ex cludit.
vt vg. Diuina Cria Dei cũ hẽ cũ hẽ per scẏz lumi nis gloriã; ẏ
gra implicat, q̃ huic exercitat gloriã scẏz ẏ scẏz nec ẽ negat
ẏ lumine gloriã, ideo negat, ẏ beatz sine lumine gloriã vi
beat Deum =

Negondeo q̃ gra habituali cũbuat
ẏ scẏz ꝺ suis effectis ꝺ ita nec ãm subiũ, vt negat agra vnio
nis exercitũ: sol. m. si ꝺ Dei scẏz habi calore scẏz ẏ ãm
obsui ẏ corrupti bilitatẽ ꝺ ineptas ꝺ scẏz ẏ corrupti bi
lis, qualis ꝺ scẏz calor =

Addo, q̃ ens gñaty mo natũ negat
agra vnionis communicari = Sꝺ Deus: scẏz negat subiũ
re per subiũ creatz, ꝺ subiũ scẏz per diuinã; ẏ nihil omnino ex
ijs subiũ scẏz diuinã scẏz hẽ scẏz my connatz subiũ di, q̃ hoc non sub
iũ scẏz creatz, ꝺ Deus scẏz q̃ agra vnionis mo connatz,
q̃ cum ea habituali; sufficit cõmunia q̃ vnionis, vt ens
gñatz ab habituali. ẏ&c. m. q̃ Cria humanitas scẏz subiũ scẏz
diuinã, subiũ scẏz remanet ẏ appetitus ad scẏz, ẏ ꝺ ens subiũ
mo, q̃ subiũ scẏz Deus =

Neg. ꝺ diuinã, q̃ gra vnionis ꝺ opponitur
habituali, q̃ hẽ ens humanz; illam ꝺ suppõit: respondeo m. diuinã
ẏ ꝺ per fici cug, opponitur scẏz, ꝺ ẏ ordine ad ope
rationẽ, ꝺ moralitatẽ, ꝺ ẏ ordine ad habitũ, qui alijs actibꝰ
iudicat ẏ ordinat ad finem operationis; aliãs cum occasione aufert ꝺ fina con

natũ

Quo illo priori debet ꝺ extraneꝰ ab adoptiꝰ; ꝯ ꝺ Ego
libet pbꝛi nꝫ essꝫ vlcrius nꝺ sit extraneus a Patꝛe Regis
adoptati: per gd pat, mai. ꝺ opposit hꝫ j tꝛ filiationis nat,
ꝺ adoptiꝫ, ꝙꝛ j tꝛ nat exdebito, ꝺ ꝙa =

Dices 2º ꝺ solueꝫ: filiaõ adoptiua Lt
dueniat supposito soly gchit extraneitat jna, ꝙghet essꝫ;
gꝺ ꝺbo jsghia: sahi facto soly gchit extraneitat a Creditoꝛ
jna, nꝺ j ꝑsona, ꝺ si supposito dueniat, gº =

Respondeo nꝫ. paritat; dicimꝰ ꝺ, ꝙ
filiaõ nꝺ soly dueniꝛ ꝑsonꝫ, sꝺ gchit aliãs essentiã, q illa, qua
ꝺ filiꝰ, nꝺ sit natꝰ ex Patꝛe, sꝺ hꝫ amoꝛe, q Deus Omo
hꝫ gꝺ gchit extraneitat j ꝑsona; sahi facto uº, Lt
dueniat supposito, nꝺ tm exijt essentiã extraneitat phyꝫ ꝑ
sonæ, ꝫ moraly, ꝙghet suppositꝫ essꝫ, nꝫ vt hãt nꝫ humã
nꝫ ꝯdicionꝫ moralem diffiꝫ a ceteꝛis vt hꝫte nꝫ humanam =

Dices 3º ex alio cap. filiaõ nꝺ sꝰ adsumpti
ꝫ, ꝫ arg: ꝺ Ebo, gª filiꝰ naturalis Patꝛi Suꝛ Ens illi simili; ꝺ
nꝺ ꝺ simili facit ꝑsonalitahi, sꝺ nꝺ, imo gchꝫ j illa ꝺ Deo simili
gº =

Dº: relaõ filiationis dueniꝛ ꝛaõ ꝛ gen,
ꝛationis. ꝺ genº primo ꝛeguit nꝫ, nꝫ ab hac sꝑcifficatꝫ, ꝫ sit
hꝫ speciꝰ illꝫ, nec ꝑsona, gº =

Respondeo, gd relaõ filiationis nꝺ ꝺ simili hꝫ
dinis, ꝺ gchꝫ diffiꝫ gchꝫ nª. Dico ꝺ valet, gª Lt relaõ
similitudinis fundꝫ ꝛeguiat nꝫ, Dico dueniat ꝛaõ illi, relaõ
uº filiationis, sua filiaõ fundꝫ ꝛeguit ꝑsonꝫ Patꝛis nec gº mꝺ ꝫ
ꝺ ꝑsona nꝫ, aqua deꝛibatꝫ ipsa relaõ =

Ad Dº. Dist. mi. ꝛeguit primaꝛio
nꝫ j ordine ad ꝑsonꝫ, Dico: vt ipsa relaõ ꝺ Deus at,
nego, gª ꝑsona ꝺ hꝫ totalis talis genꝰ. Dico nꝫ Lt sꝑcifficꝫ
ultꝰ genꝰ ana-logo; a ꝑsona hm hꝫte nꝫ sꝑcifficatꝫ ꝺ
Ego gd ꝺ relatꝫ filiationis nisi extrinsece ꝺnº =

Vtꝫ quinas, vadeꝛenit, ꝺ filiaõ dueniat
suppositꝫ, nꝫ ꝫ respondeo ꝺbitat, gª ille ꝺ filiꝰ, qui vltꝫ generatꝰ
accipit nꝫ Patꝛis, gd ꝺ gchit nꝫ, ꝺ suppositꝫ, gd nª accipit nª ꝙꝛ
nationꝫ ipsi nꝫ, sꝺ suppositꝫ = ꝙꝛ ꝑsonalitatꝫ ꝺ

Alia ꝓbabilis solutio Rmi Dni §. 7.

Respondent alij, ꝺ filiaõ adoptiua ꝺ vera relaõ filiationis, Dico ꝺ
ꝛeguit primarij, ꝙꝛ Dei essentiã ꝙꝛ: nꝫ hꝫ ꝺ ꝺa absoluta, ꝫ qualiter:
ꝺ ꝺ filiaõ relaõ subsequuta ad primarij effectꝫ ꝙꝛ, ꝙꝛ ꝺ resultat
uisi ꝙꝛ ꝺ Omnicatꝫ ꝙꝛ subꝺ Cæsaꝛi; essꝫ uº ꝺ j cæsaꝛ, gª nꝫ sit
filiꝰ natꝰ ex Patꝛe extraneus a Patꝛe, ꝙꝛ ꝺ Dilectꝰ ꝛeuª ꝛ vt ꝺ ꝺcta
hꝫte relaõ = Quia ꝺ relaõ creatæ filiationis opponitur
relationi filiationis j creatꝛ. Et tm ꝛaõ vltꝫ humanꝫ ꝺ essꝫ subꝺ cæsaꝛ illꝫ;
ꝺ m. filiꝰ Virginis ꝙꝛ relatꝫ creatꝫ, ꝺ essꝫ subꝺ cæsaꝛ ꝛela-
tionis ꝺ filiationis adoptiꝫ ꝛaõe humanitatis =

Rª, gd essꝫ ꝺ Dei filiꝰ beatæ Virginis ꝛeal

relatõ creata: hoc.m. implicat; q Deitas tali amaternitate by
atz virginis, per quã denominata ex hoc filiã; q, relatõ ẽtis
ostenta ipsi: at nõ filiõ adoptiuã q vera relatõ realis, quia nõ
currit. gratia ⸗ Quinto, quia Deitas seruus Dei fuit q ho
q post Dei filiã adoptiuus: q.m. q mai. capacitas adi relatõ, quã
adq, q seruitz nõ quaniat nz, q q supponito ⸗

Respondeo sedendo ans, q q seruitz re
gecte Dei nihil aliud sit, quã negatiõ dependẽtie creature ad
a creatore, qui q zate nã humanã Dei seruus, seruitz
te ipsi filiali, nõ q legali, ng hoc opponit filiationi nali; nõ
obsta, ng hoc, quia quã filiã in suo omnino genere: vndeb negã
da sequela, q a filiatiõ adoptiua opponitur nali, q nõ seruitz ⸗

Ad 3ũ habitus nõ solũ esse ad actũ, q nõ

Respondeo 30 q gra habitualis debita esse debito connaturalita
tis, quia elicat, q sit filia adoptiua, q a gra habitualis solã nõ re
quirit filiã adoptiuã ipsi, quia debito omnino ẽtia: ng de ratõe filiatiõis adoptiue q vt gratuite ipsa habeatur, q
q nullomõ ex debito tribuata; q.m. quia Deus, aliquã adoptã
in adhybitaz bonaz, quia in ea debita simpliciter ⸗

Contra: si gra sit debita esse nãe supponit, q humanitati; q esse vnionis supponit q esse humanitatis filiã adoptiuã ⸗ Respondeo, q q humanitati vt sic in q
beata gra, nõ quia vnita supposito ipsi Dei nati ⸗

Obijcitur: debitũ ex suppositõe, q non
sit oppositũ, quia nõ aliquã aliquã nali, quorum abso
lute, quia, simpliciter sit gra; q q; ita non, quia ex
suppositõe ex hac via quia nõ quaniat nz, q absolute
esse nz sit: hoc sit, quia humanitati q esse absolute filiã
q; quia sanctitati, si, q habitualis, q ipsi q de
bita simpliciter, absolute, atque integre nõ implicat, q q
nec illi esse Dei filiã adoptiuum ⸗

Respondeo, non q ipsi Dei, quia humanitati vt sic
debeatur gra, si soli vt gratia, atque integre suppliat, q ipsum q
vnionis quia nali ⸗

Quo. 2y adquã quierit

gra habitualis q

Annotata aliqua q

Noto 1o, q in esse hypostatico Diuino humana sit, hoc 2y subsistam
sed in quã sancti q ecclia nõ possit q quare organice supernali vitales, quã el
uãdo q hoc vt sit connaturali actui operatiui debet dici medijs habitis
supernalibus; vndeq lumine gloriã, q volutas charitate elongata ad vltimũ
q, et amq q bey ⸗ Sed ordo ille supernali naturalis gratuitus, q
ordine nz ad actũ q diligendi, amandi nõ solũ q, q volutas de currant
sed q dia volũ, vt quia, gratificate q tali potiãr; ita q ordine supernali
gra de currere debet; dico ergo q elevatã dia ad supernalẽ ha
bitũ, si, gra habitualis: hoc.m. ipsi det q mediate q dia, q fluit per mo
dũ radicalis principij actus; ng gra q veluti radix q actus precedit de ha
bitu

Supplet ꝙ vna pot̃ impugnari hr̃ ꝓbõ; 2o Deus aduersarij, pro re sua
gleni affec̃ aduersy bona habituali gratiæ, ex bus secula sanctor̃ ꝓbãt
ry cãza efficiẽte; aduersy aũt Dei ꝙ cãz efficiẽti; ꝙ pot̃
gãd pro ry re, efficiẽs motꝰ supernat̃ ==

Sed ꝓ cãza efficiẽte & vitali negãt
Deus immediate pro re ejus finem illi suggerere: rõb ꝙ ex effectu cognoscit
abilla ꝙ ſit cãza, ꝙ gen̄ ſit cognoscibile ab alia; hoc ꝙ ſit cãza, non
rrit ꝓbõ ==

Sed replicabis: ꝙ pot Deus suggerere aduersy
cãz vitali. Cõfirm hoc; pot alia creatura per finem extrinsecũ pot ad ſi
cium virtutis supernatãlis applicari ad operandũ: ſed hoc ſi ſumme
glorioſi, cui aduersy ad vitã ipſi beatificã suggerẽ pot ab eo ut
gloriosi dicit tã ꝙ ꝓbãt ==

Sed nego ſecũdũ. Extranea motiua Cõcurſui: ng
operans vitaliter ad semetipſum ab ſuo fine extrinſeco accipit ſua, quãuis
creaturã ordinẽ ad operandũ vitaliter, quam ſecũdum ordinem finis ad
ſa: ſ. m. videri pot Deus per gratiam extrinſecã ==

Ad 1um Domin. 2o Decãa. 1. ꝙ. 1. 6. m.
ſi fert, ad hũc actũ ſupernat̃, ſed ante illũ ad ſalutẽ, ꝙ ad finẽ operãdi,
ſed hoc debet ab extrinſeco. Si mutuer Pt. 2o ſcg. c. 53. Deus, hũ ſpecies
intellectus gratuitas, ꝙ ad tribuit illi ad ſalutẽ, ſed ſi ſuã
ri ad motum finis ſupra, ſed qua diuinitus alia extrinſeca pot ſalutẽ intellectus
per ſuã Diuinã, ꝙ ad bonũ eiſdem actũ ſupra, ſ. actũ, ſ. negant ſimi
actũ supernatãlẽ per ſe virtutẽ extrinſecã Dei ==

Ad 1um ng ſi cabis: ſi motꝰ operãtis operan
tis vitaliter ſuã ad extrinſecũ, ſed ſi extrinſecus, ſi effectus tũ ab extrinſeco. Ad
2um ſi ſpecies ſupra vitã, ſ. quidem actus ſupra ſ. ſi adonis ſupra, ſupra; ſed
tũ ab extrinſeco cognitã, ſ. tali cognitio ad ſalutẽ erit vitalis: ſed mai. ſuã
vitalis dici, quã ſ. ab extrinſeco recipitur operãs. ſ. ſi ad semetipſum ab extrinſeco per
ſuã ab extrinſeco aduenit. ſ. ſed ſi. ſ. motꝰ aduenit actus extrinſeci
ſi mutuetur ſibi ſine vllo ſ. ſalutis ſupra tamen virtutis operãtis; ſ. ſed
ſupra ſupra motꝰ ſogidii ſursum, quia ſ. ſit aqualitate ſupra ſupra
ſupra ſede ſupra; ſ. ad Quia motꝰ ab extrinſeco, ſ. ==

Ad 2um: ng huic regũ. ſalis fauet Pt.
ſ. 9. 109 ad 2um. Vbi ſ. ait: motum voluntatis ſ. ſ. vitalium
habemus ſ. motum esse ſ. ab, actus extrinſeci ſupra ſupra; ſ. illud ſ. ſ. ſ. ſ. ab
extrinſeco extrinſeco. Vult ſ. Diuina Pt. ſ. vnus vita ſupernatãlis ad Deum
finis extrinſeci ad vnum naturalem extrinſecum, hoc. m. ad bñ naturalis ad ſ.
ſupremum, ſ. ſ. ſ. ſ.

sueb ficta. Sat, ꝙ Ch dy or gratiq hui gra cy quato, ac quia
ty cy gra; sd quoad ꝺ Exegetici gre, imo de facto ei simul; Ch
nec gra Exegetici quoq. hoc aut ꝺ bene sonat, ꝙ Vidsta Sab'
j s Calvini Cicerõi, questa nõ tolli j uno Christe, sd by tyg=

Relicto ꝙ hoc, Baly ꝓmo ꝺ dicendi, vꝺ
gendeo cy Dñi. 2ª, 96, 2ª, 3ª, ꝙ fidei, fortis Ch Christi virtꝰ, Lexi Euthus
Christi, vꝰ Vt sui j ihesu adultꝰ vrꝰ, sine spu adoꝺny;
Dñi virtꝰ j per fidei, ꝙ perfectiq amigit acharitate, per quã
j Chny vlimy simgi cũi ordinatꝰ; vade ꝙ huiq imperfectionis ꝺ
Dñi hui vitq seperuadꝰ: in gle cũi ũter, Operfecte, by nec per
gcat ogra sueb fidei; tribuit tm illi imperfecte, ꝺ by ꝙ: rq
fidei Superuadꝰ nõ soly hui vitq habitꝰ operatiuꝰ, vbi cũ ad
fect j mi Dñi, per ꝙ; Dñi hui ꝙ; illq j actꝰ ꝺ adeoqꝺ, s ꝙ
gcat mutq cum Dñi hui vitꝰ, Et j perfectꝰ, vade
cuiq suppoñtꝰ ad operandꝰ vitalꝰ, Egi huiq fidei=

Resp ꝙ; fides Dñi. mãs. gra habitualis Dñi
gleciter nouꝰ adviq seperuadꝰ, imperfectꝰ, nõ
ꝙ; vitalitas ꝙ fidei Dñi by j coadue tales, vt exigãt aut Dñs
loco citato in hoc exigãs: quoad ꝺ pendet ogra, ꝺ soly ꝺ ab
bita fidei, vt ꝺ vitꝰ, quia Christus, posita m. vitalis perfecta
seniper radicata, ꝺ imꝺ nat a vitꝰ Subsiꝺ, s, quãs subꝺ
tꝰ by ordini, nõ imperfecta=

Proponꝰ Crudelys arg. 1ª, 2ª, 3ª, 4ª, 5ª, 6ª.

Arg. 1. ex illo psalmi 4. g: Diligãti iustꝰ, & obliti iniquitas, ꝙ tenet
virtꝰ tedium: qui loco ꝺmunita illigat ꝙ. ꝺ vtrisq incarnatꝰ ꝺ
ita scripꝰ Crit: Dum virtꝰ te deo j carnãs, ꝙ diligentiq erat per dilꝰ
chiq iustꝰ, ꝙ ad incarnãq gignẽꝺ diligꝰ gra=

Rñ, ꝙ j isto loco summitꝰ caꝺ ꝙ effectꝰ; vtrũq
facit hyc sensꝰ: ex log. ꝺ virtꝰ tedium, seu ex lo, ꝙ humanitas vnita
ꝺ eho ꝺmunitati, ꝺ diligit iustꝰ. ita Aug. Athanas, Baly ꝓb.
ꝺ eque j scriptura sumpta caꝺ ꝺ Christo, vtpote ex illo psalmi.
16 clamauit, ꝙ exaudiuit me=

Arg. 2. Deus cum ꝺ stomo, Christiano, Baly, quoꝺ
fert Lorinꝰ, ꝙ ꝺ diligãti iustꝰ virtꝰ te Deus, id ꝺ, mari festa uit hilꝰ
tꝰ ꝺmunitatꝰ j Sordam=

Arguit 2º: deinꝺ exturna ꝺ dilꝰ tꝰ ꝺ
aliud ꝙ valꝺ ꝺ diligꝰ, nisi per medij, ꝙ ex humanitas valꝺ
tet ab vº, ꝺ potuit Christꝰ esse ad ꝓfectꝰ, missꝰ ꝺ gra, qua ꝺ cha
magis aptaꝰ j incredulꝰ adhuc illꝰ, ꝙ am in Dñs: Ego ꝺ diligꝰ j hang
ꝺ ꝓfectꝰ j ta aq; ꝺ gra, ꝺ ju ex ꝺ diligꝰ vꝰ j illi necessarꝰ ꝺ me
dij ꝺ poꝰ ad simꝰ vnus, ꝙ=

Rñ. humanitas nõ ꝺ apprehendi se, ꝙ ꝺ hõnata
ad vnitꝰ ex Verbo, ꝙ ꝺ ꝺ ꝺ diligꝰ illq adoptꝰ; ꝙ eo ad simꝰ ꝺ
magis ꝙ ꝺ hõnata ꝺ beatissima Virgo ex Maternitate Dñ, qua humã
nitas ex Subsiꝺ. Et tm ꝙ ꝺ hõnata ex ꝺ diligꝰ gra ꝙ ꝺ beata Virgo ꝺ
ꝓfectꝰ, ꝙ potiꝰ ex Subsiꝺ. Et tm ꝙ ꝺ hõnata ex ꝺ diligꝰ gra ꝙ ꝺ
ꝓfectꝰ, ꝙ potiꝰ ex humanitas=

Qr: an vꝰ Deus, ꝙ exturna j tꝰ ꝺ dilꝰ
j ad nũ ꝺ ꝺ ꝙ; ꝺ diabilꝰ; hoc tm ꝺ nõ ꝺ diligꝰ
humanitas, ꝺ ubi sta vꝰ: ng illa Deus habituali ter j tꝰ iam ad ũ tam
ex

cy hye sit dplx illi, jd subitz, dtale dplx dpx dicelx: hoc mo demata, ffa subdi dixiony id plx dy quoad dy cy grady, ga st jtas ma extrema diuyt jd ymbi, id tm jd potz, dtale

Quia: st humanitas id dicit assubiata vi id tm quoad dy grady, subcitydi vtili; dicit tm quoad speciales sub sitz dei, id d, j finite, dy quoad hyc grady exit deus diuyt; hyc auty negatur ab alia vtili gra, cy sit perfectior qualitas j excellentior: aut gat, ga humanitas id obit subiuncta diuinty vt tale, sciat pue mz plx rdy vt taly. sicg gb. aggaritate cpit mz tz, dny saltz ad cy grady fiz diponit, vt dicit dt. d. 37 E. a 6

Hinc vlgitz satisfiemy supra q 3. vbi grauis ad mittimo dnym, gad extat da deum, cy id sequatur, id taly diligem dny: nyc hacte respondeo, ny quy seq, bani diligo j alio gre cay gnu as ad j tradnchoy subitz, sine quoad tm, sine quoad vltimy grady sideratz, ga ji di, re cay sequy re illy; hoc tm id obligit ad imit dt. socoitatz gd fra subiti fundu abilti id soly quoad dseruady, sb adly j tradnchy, vt amigus dcomitantib, dsubiectyb: itagi gre j nullo gre cay d gnit ad subitz verbi

Ad 1 jstglz dicm ffa 1o respondeo, xa dicta id id j tribus diligem aligy, cy ad tm grady ma sit diligibile. Sc dico 2o, id dicimy, by fre ispe fra vnitas mz gerale hatz successiuy, ac ger dnym supponyb alij sfiz hyat diligibilitatz, vt fra ang gua bestruatur; sicco j cady jstglz j gd creata ma, j tradncatz fra, hyc ad tm grady id d nemia diligo

Ad 2 jstglz deata, dyra dico, id tempus semper j tradnci; dia media diligi, vt pat j germani baptizati; a dultis aut d speciali rad, a vt dicit dt. 42 q 2 a 3. ad 1. inditio cad virtz. dia media mchie dei, qui modus dia 2m dilig vmy cuiz gz. Dico auty rz humanz d modnci ge dny liberi arbitrij, nfectus gtuity fuit dmissy gruppia dolytate, ita vt nemitatz egit ad tradncdne diligendi ad tradnchy gre; hyc auty rad, vt videtz, d militat rnsiu dci

Ad 3 jstglz de lumine gloriz negato ad visiz beatz respondes dcenter ad dta, id dicimus, quod diuina vnitas ifinite sicut fra cy ma soly jd j stglibile; hoc auty id d dimgliter, sicut tm, q tale, s, j stglibile, ordine ad tale dtratz obz, dicio d nemia diligo; subiuncta aut pat tm d humanitatz, ga dat illi id dimgliter subitz, d dligy j hac linea, quare d nemit ganitz

Respondeo, sicut solum d glauz dligy cgnity j stglibile, vt d vnitate mligerz hyc vir hz sufficerz ad j stgendy obz tale cgnitz, q hyc dnio ordinata, vt potz pta vt tale cgnitz j ordine ad obz actz gentz tamiguare id hit, j stly vltimo potz j stgere: cy sine lumine gloriz rd beat j stly vir hz sufficiz ad vidly dey sue essie, eger elevare illy ad hyc dny: vnde cy gat dicimus

Dicit, q dnio cy subiuncta verbi ordinata vt humanitas ponit subitz subiuncta diuina, q nemit fieri sine elevatz gat, ga sicut excellyb dei j id obiti j stglibili reddit illy j potz vt re elevatz nequeat illy videre, ita excellyb subitzdy reddet

reddet

Et addet humanitas ꝙ potest ad subsistendi per illa = Resp. Deum
ny ed, q[a] est per my Species Unita, vt media illa, ꝙ ⁊ operata, ⁊
illegit, Deinde eliuabit ad Ultimate potest operari: subsistere ꝙ Dei
sola unita vt sit, idē, vt ultimo sit Agens ꝙ ꝙ subsistat, atque
deagat ny ad ultimo potest dicat quasi appetit: ⁊ ordini ꝙ ipsi, idco
nō ⁊ bene dicit; sicut potest dicimy Petrus ⁊ adest ad subsistendum =

Deus, q subsistat ordinata ad operandū, ny nō
subsistat sine operatione = Nihil urget, q[a] nō est, q humanitas sit pnia
ꝙ operetur, ꝙ sola supponitur, potest Christus Petrus non ⁊ adpugnabit
adesse, media tñ Unio Spiritus ny ipsa ipse ꝙ ⁊ operata. Ny
desset Divinitas =

Ad ꝙ. resp. Dñs. ans: vt dupla positione,
seu dupla ratione, negro: vt dupla vna, idē, vbi ipse sit nata,
bita pertz Unionis illa, dicebo ans; sufficit ꝙ ꝙ gerat illa per potest obe
diētiales =

Deus: ꝙ vt auferat illa quasi ipse subsistat,
seu ⁊ vt adeptus ipse dicit unitate gra = Negro Resp. q[a] vt sit Uni
ta verbo ⁊ nata gra, debeb alijs donis Supernaturalibus, ny impro
portionata, ipsa esset, nec illis careret, q[a] ipsa sensibus ordini =

Divinitas addunt ipse ꝙ. de Matrimonio
Virginis Dei, unum ad sanctitatem, q[a] si nō esset gratia, ⁊ Sanctus, Mater
Dei nō esset; ny alij sanctitas sit effectus gratiæ, ⁊ hoc, quia
supposita fuit ad Matrimonium, fuerit ny ipsa Matrimonio legali, potuit
ad Virginitatem illi; vt patuit, ⁊ moralis; idē, potuit absq vt diuino ausu
facere =

Arguit ꝙ. humanitas ꝙ ipsa ꝙ
Unitate ꝙ habuit alia actiua Virginitatis ad Unionem, ꝙ ꝙ hoc non po
tuit ipsa; nō m. ⁊ mai. nec Unio ipsa alterius. ꝙ. ans, q[a] fuit datum
ipsa medijs illis, ⁊ corpore, quod fuit ipsi ad hoc organizatum.

Et, q[d] ny licet animata ad ꝙ potest
esse, ⁊ operata, idē, ny alia, ⁊ fuit ipsi ipsa, ideo debet illi
ny illo ante Unionē: id Deus de hoc organizatione ipsius corporis: ipsum
ad ꝙ operetur ny ipso ad nostri =

Arguit ꝙ: potuit gra ipsa ⁊ ipsi
ipsi humanitate, quæ licet Unita ꝙ, ꝙ potuit ad ꝙ aliquos mora
les, ny hoc potuit Deus illi ipsi ordinare ad Unionem hypostaticam, licet
ordinauit Petrum ad ipsi ad ꝙ. ans ꝙ. humanitas ꝙ ipsa licet
per ipsi existit, quæ fuerit Unita ꝙ, vt accepit Scotus ⁊ alijs,
⁊ illo ꝙ nō potuit gra existere ipsi humanitate ꝙ, ⁊ fuit in ordi
nem ad Unionem hypostaticam = Ad ipsi. ans. ad ꝙ. absurdum ad
huius sensi Dubio, an, ⁊ Petrus ꝙ ipsi habuerit existere, dep ipsa
sapientia ꝙ: ad mio quasi ipsi Scoti; nō nihil tñ ⁊ a nos, q[a] ⁊ Petrus
habuerit existere; ad tñ quia. ny, q[a] negamus, ⁊ Petrus ipsi Unitate
huius actus, quæ subsistit Petrus, quasi ante subsistit ad illud hoc Petrus,
ipsi ponitur in actus substantiæ. ⁊, q[d] aliter nō dicet Unyperse, vt
diximus ⁊. 3. ny Deinig; potuit Petrus nō esse subsistens ꝙ, ⁊ ad
multum ꝙ ipsi, ny sit ipsi ipsa ipsi ad subsistendum. ꝙ ꝙ Scoti, ⁊ Ua
rand, debent dicere: ny Petrus assumpt hanc existentiam ipsius existit, ⁊ do
cent tñ ny Petrus. ꝙ ad mediam gra vt dicit =

Ergo: Negat, nō negari, ⁊ negari penitus ⁊
Christus est ipsi nō subsistens agnus, Quia hoc ipsi est actualiter dispositus,

q[a]

g.ª ante gry ſuppoſita ſubꝫ caſus vñs̄ōnis ; ante vnꝫ ſubꝫ
ſpecialē habitum vñ Deū ſubꝫ caſus gñ gꝛ habitualē =

Deus, Deus ꝓpter nam id, g.ª ſuppoſit hñ
ce hñ nº 17. s. g.ª nam aīa mutuatur n.ª, quę ꝓhꝫ ſpēm Dnaxime
ſpecē.m ſ. ſuꝫ ſuppoſito: hꝫ ig.ª ante vnꝫ eſſet ſubꝫ caſ ax gꝛſha
habitualē, g.ª hoc caſu tale ſubꝫ poſſet cōgoni ad vnꝫ hꝫ gꝛatiꝫ
gꝛ illꝫ vt remoueñt ſpēm, g.ª ſ. ꝓ poſſibili Dis.ª moralē =

Ha.ª, Chriſtum cum ſ. ſuſtinet, g.ª ſuppo
nit, g ſubꝫ habile ꝓ gñ eſſet hñs ſ. ſ. ſuppoſito,
g.ª ſ. ſolet, g.ª ſ. ſ. ſuppoſito, g.ª ſ. ſ. ſuppoſito,
g.ª ſ. ſolet, g.ª ſ. ſ. ſuppoſito, g.ª ſ. ſ. ſuppoſito,
vñ ſ. ſ. ſuppoſito

Ex dño, q̃ tales opera nõ fiunt sine ejus obsequio, seu auctoritate, gratiaq̃ speciali dño ejus, qui ut sic relatiue, nõ ipsa meritu: xõ dñi, q̃ efficiunt ut dono supernali, nõ fiant digne Deo, ut auctorq̃ alijs supernaliũ sumitur, nõ ipsis tribuendo humana, ac per consequens opa nõ fiant sine supernali, nisi ipsa ex gratia: Vnde Ecclesiastes dñi. Vide mai. idea opis

Vnde Ecclesiastes gratiã & gratia supernali

nostra ut mereãmur gratiã ultimã ad hoc sancte, pr̃ dicit: nisi dñs mai. ædificauerit domũ, frustra &c. Ps. 126. mai. Ex ut omnia in gratia q̃ sine ea alij, nõ ut meritorij, quia ut efficiãt, & impetrent ultimam gratiã, nõ ut relati; Vbiuis ens: quoniã sine ipsa nihil [illegible] sanctũ, perfectũ, quia ho ad habitudinẽ; Ens & ille sanctior nõ fiunt q̃ operibus &c, quæ hoc ens ut relata; Ens auctor supernaliũ, Deus nõ ut supernaliter, Omnia in ea

Idea m. operis

Quare ille sanctior ultimo ens q̃ gratia; Q. ens supernaliũ ad sanctũ finalẽ, q̃ ens q̃ operibus quæ ens sanctior: idea & opus humanũ relatũ ad sanctũ, ut in bonum naturale, Ens in sancta, Ens ut talia sancta ut ea dñi ens, idẽ, Q. si nec gratia, nec virtualia talia opera ipsorũ, & Ens auctor supernaliũ; Q. si ho ut unit, Ens ut mij & meritorij, & ut illud ad quod, & Ens auctor

Ens deificans, Ens dñi: n. in

ffice, & nulli sit sanctj, ut operatio Dei mirabilis sanctis, nõ ut dei relata, & Ens supernaliũ, q̃ pro exilio Verbũ genuit ens q. ens genitũ Deus ad Abel, & admunera Ens, idẽ, & ipsum genitũ Deum ad dignitatẽ Abelis assumptionem; & q. ad Ens qualitatẽ, & dignitatẽ. quare ut ens &c, seu operis ad gratiã supernaturalem, & dignitatẽ, & ens ad operationẽ meritoriã, & ens ad operatorem meritorie, & effectũ ad dignitatẽ, & alia ad gratiã supernaturalem

Quare ad unitatẽ & dignitatẽ Dei sancti Sancti, q. Ens ut mij & si non gratia, nec virtualia relata sunt, & Ens auctor supernaliũ, & ens ens operis, q. ens ens ens

Cyg ada vñ modo actuales. Dico 9. g. vñ ... cathemino lucis ... effijs ... effijs ... natur effijs ...

Diss. 2a de Sanctificare

Subdiu, seu agna Diuini Iuuenijs

Post quę actus Sanctificandi quę habituali ... Sanctificatio ... ng Euodabimy Sanctificationes subdiu, seu ... Diuinum lucę ... adueniat by, g. j minus hypothatię Vocabulo, idę, j hoc, ... personalitas ... humanitatis sit vnita, tria reperiuntur, dyę ... quę Iudit. Em. vnio ... vnitas ... personalitas ... nec ... ; by ... persona, quę hic assumpsit; by Diuinę na ... persona Thesis Contabitur j ... te, & Sanctificabimy

Dub.1m an, & quomodo Christus

nę Diuina vt Diuinalis Diuisa a personalitate

Verbi Sanctificata?

De Diuitate nye, de personalitate ... Diuisa ... vt Diuisa vt Diuinalis ... a personalitate vi, Quam id, Diuisa ... Sanctificatę j suo absoluto dyne Diuit, loquimur j ... ?

Dy nota aliqua &c.

Noto 1o: Q sanctitas & 2a, alia ... Diuina ... Q j anima, Quasi ... Diuina Cultui Diuini, ... Sanctificatę &c. de Sanctificatę Sy, hoc ... Deo Dicatę, ... ng ... : quę sby Sanctificatali per ... Diuinum adeuntę Diuinę: Exem. Q tales res ad ... ; Quemadmodum, Quidem Diuyne Sanctę. Alia Sanctificatio per ... Q ... Diuina Sanctificatę j Habituali, quę B. Dionysij, &c. de Diuinis nominibus Sanctificatę: Sanctitas & ... Diuina, per ... Q ... quinata ... Diuina; De Vtagi Sanctitate ... Sanctificatę &c.

Corpore

Noto 2o: L, suppono ... Sanctificatę ... a ... Diuinę ... Diuinę, Quasi illę, illa j mediate, Quasi; ... Diuina ... j Diuinę j elicitate j personalitate vi, sibę vnita, Quia vnita debet. Exemplum, ... Deus ... Sanctificatę ... Sanctificatę ... Diuinę ... Diuinę ... Diuin

Persona vt vanissima, vt neq; ille ad Diuinã personã Patris, &c. ꝑtinet. =

Nota Cuiq; i vtilitas aliquã imaginem i deã ſibi Dubij: 1º i quiritur, an gra Vnionis Sanctã ſit ex humanitate inadequate, seu gratia cõtendo additate, personalitate, & Vnione vtiliter ꝓ Sanctã gratia, 2ª ex resolute, qua Christus Sanctificati, & additate, & personalitate i particulari, manet cuilibet explicata, aga Vnioni Sanctificati hãc, ex nulla i tendat reddi Sanctã vniã, & raõe cuiuslibet, & personalitati, aut Vnioni i particulari. =

Propõnitur ꝑ § 2º.

Quoad 1m Dubij ꝑt 1ª & Lorca, quibus Disp. 86 n. 8 & 9 & 24 Doctor humanitatis vt & fuisse Sanctificatã ita adiuuãtibus nitatur & diuinates ex ijs ſicat ex ijs Dubijs tam assumptis, quã quoad ꝑt negatiuã sequitur aliqui moderni Scotistæ. Et Durandus ꝑtij 3 ar. vi. Ioannes Aphricanensis cum reliquis de gra vi & 1 q. 96 & 2ª 3. Albertus hic Disp. 8 & quæ ad 8. Cabrera hic Disp. 2ª & 2ª & 1ª assentiuntur, ex ijs vt hãc ꝑt Sanctã, ex gratia Deo exiui vniones hãc ꝑportãtiã; & ꝑt Sanctificatã ꝑhalã; & solã personã, quã denominatã ablui Sanctitate radicali: ita Sentiãt Sanctitatem habitualem effectã & primã vltimo ꝑt ꝑtiã ad Sanctã ꝑhalã sine aliã habitualem gra. =

Et sigillatim ablui, quã vult hãc radicalem Sanctitatem hui Verbi explicant a Cab. n. 27, dicunt solum & radicaliter visibiliter, 2ª exilla originalitã, & quã Deus ꝑt ligi, hæc ipsa visibilitas ꝑt Diuina visibilis simplicitas, & solã radicalitã, & personam solet Deus visibus: ita & raõe Vnionis hãc radicalitatem ꝑt Sanctã, 2ª habitualem gra, aliã & effectã hãc gratificãdo ꝑhalem radicalitatem ꝑhabentem & vnitem. hæc ille, & licet hæc Verbi Abbreuiensis 2ª & 3. ꝑt neutrã, neq; aliã explicet, attamen radicalem Sanctitatem fuerunt ꝑhalitã a gra Vnioni raõe nã, & personalitati. =

Verãtur, & dimittitur a asserãt, ꝑhtes dicam esse ſicata ꝑhalem anticu dentã ad gã habitualem per ipsã Deitatã vnitam liter Dubijs aperolitate. ita Barg. hic Disp. 4t & 4º. Becanus hic & 8. 9ª 2ª. Arauxo hic dub. 2º. & dimittitur & manus Scripti. =

Quoad 2dum Dubij ꝑt, Dicendũ, ꝑhtes Sanctificatã & Diuinitãtã: ex Barg. Vbi supra n. 24 & dicit, & sicut hãc de Sancta abigua Diuinitate ꝑhta, & moraliter, & extãta, adiungitur moraliter assumpta ex Deitate ꝑhte. aliquo Deum, ꝑhta Deitas adiuuãta na Sanctificãti. =

Dicitur Dub. quod dig ꝑt 2ª & 3.

Humanitas Christi Sanctificata ꝑhalem adiuuãta na 2m exigit dignitatem illã, seu vt & virtualiter Deitatã aperolitate vi. & 2ª & 3ª & 4ª ita, & & illos simul, qui dicunt, solã agi Vnionem hãc radicaliter reddi Sanctã; & ita fratres clarissimi auctores relatos de myst. S. C. & Dubijs: ex ijs franco Corbensi i Epistola ad Episcopum Columnen. 7ª Diuitas hãc & Deitate Sanctificãtis, & & Egidij Romani Bassiani, Vasquez, Aug. Beda, Dalij, Gilioli, de Rijs apud Barg. =

Ex quo patet ꝑt. & & 4. ad 1um

Abilio Sanctificata fralis subsistens Xpo, q ipsa sc fralis subsistens. Sdna Divina, vt vnibilitet Divina agnoscitur & Sanctitas fralis sua subsistens, q. mai. pot apprehendi, ng abilio Sanctificata Xpi hitas anime, q ipsa sua anima. Jo. vii. illam Sanctitatem fralis subsistens, quæ dixit vt radix, aqua Divinitatis Spi, per fluxu Divina; sicut illam Sanctitatem fralis animæ, quæ dixit radix, aqua Divinitatis Spi gratuiti creata. Sdna dixit subsistens Spi gratuiti Divinæ, q ipsa vt talis fralis, q. Jo. vii. illa q sua radix subsistens habz gratuitis Divinæ, cui q sanctitas sua sua radix animæ habz gratuitis Spi gratuiti creatæ, q, Xpo. Quæ solæ vt Divinæ, Deo attribuuntur, q, ne latomy q gratuitis, vt dimunita bonitate ng Dei, q Deo ao.

Dca Divina Xpo suo fratri dupli gratuito, q unito, q ipsi quidem mysteria, q ipsa fralis Sanctitas Xpi per q se posset Deo unitæ q Deo nadita. ant Jo. q Xpo suo fratri sacræ Scripturæ q possibilitas Divinæ unitatis, q alias q, quæ q illa percipiendo vt Deum Xpo se offerrebz q illa, q si q sua humanitati fralis vita, debitur fralitatis Sanctæ

Q Deus ng Soror, alludens q Divina na sit Sancta; aliud, q fratres sibi habz reddat Sanctæ; sicut aliud q Xpo fratri Omnipotenti, q aliud, q reddat habz fralis diligi: vt Xpo ng, quia hujus vt: rao apud Soream q, q Divinitatis vt pot ad fra, quæ humanitati q sua allegat efficax fralis, ng Deus aut aliqd Divinum ng cognitio ad q se alteri Xpo, per fidei, experientiæ q, Scientiam

Hæc rao proximi habz ng Deus Soror sua; q si alium q probasset q ng vt, Soror vitæ vt prout fralis Sanctificam per quam habz vi, cui q hæc ng Deus hæc vt q no vt. Jo. xiii. q Deus, aut aliqd Divinum vt pot fra alteri, illi q verba q ng Scriptura vi sit qd Divinum, vt pot sit fralis Sanctificata hæc xi: per claui, q vt pot fieri Sanctificato fratri sine, fratre, q illi, alias male cogeret, q per Divinitatem Sanctificata fralis hitas xi, q vt Sanctificata q

Pater q Soror, Divinum vt, q per solitas L, subsistentia Sanctificat fralis per nos hæc, ad q vt q nauis, q fratri: Vigilat exemplis: quanto m. hæc Divina fralis, exitus; Divina fralis ng fraternæ fralitatis; Quid nostra q fratri: at vero q Divina, si Sanctificat vt q per nos hæc, q vt sit rao fralis regni humanitatis, aliter Regnum Dei per nos fratri

Q Deo, imo ex hac obiectione nostra Dei fratri nitentis: admirat q Soror, q personalitas per tributum Dei effectus fratri sui, fratre, q nos, q ei Deus: Jo. Deus q admonuit nos Discipulos, quia Divinum q, q. Deus, Divini, imo et fratre alicui ng, ex Patre sui, Omnipotente; mediate nos q fratre personalitati Dei fratri nitentis, q vitæ, q fratri nos q, q Deus nos personalitati, raptum vitæ, q fratri nos: Ita Sanctificat fralis sine, fratre, q Deo nos personalitati, id q, q vitæ: rao q, q Deo aliqua fratre, q, quasi fratre q, alicui subito vt rapto sui, q alteri, huic Deo nos: Sicut q quidam. Vi. Corporis xi q, Cuncta vt rapto sui, q subsistit illi, quæ q Divinitatis bibi, per quam nos, q Divinitatis bibi, Atque q Divinitatis bibi Deo

Deggoiby nam Sfram =

Quæstio 6a.

Humanitas Xi sancta, quæ a Deitate, ghyu, j hyu, & j mediis. bus gtia hui hye 20. quoad gnz, imo et exp. S. Bazy. assumpta, haby sanctificy exhyde nozaby, & ex hyby, idest nzaby. L. Jemanuaby existja nzaby ex Vij chõe Diuinitati ad hy =

Qui dam Moderny Salm. sic 2a illy. Christ ex sty mr hy 2a: sequ. m. ex doctrina Bazy. aut g. beata Vir. pe. hy exy, j Sui partabat Virtutj hy, & Christ sanctificata, ghia sanctificata fuit ghia: ny dicebat ipsa beata Virgo nzaby, ex hyby ad Deitaty, quy participabat daly mediante corpore Xi sanct. humo hinc ne plaby dicta ad Deitaty sibi Vnity mediante hy quy mediabat & elevabat ad ipsa Bazy. ad sanctificandj mozaby. hy ang. efformat Jesus ayy tibj Luchy Vij me =

Sthye Christ mihi nzlaut, & dicy. Vij Vir; sthy. m. sanctificat hy (adhuc moraliter) & sthye mo libet me Deitate Vnita; sthy participata, s. personaliter, licet, me Deitate Vnita personaliter sthye hy sthye subsistit, & sthy hi Vnitas supponitj ny Vnia maior est, quy ayyens ipse Deus ginys Deitatis, ipse Deitatis; Vnitayye illy: imo 2a ayy 2a natura quæ magis m =

10 g. hy ex illo ghyu sanctificam hy quy persony Patris, & sthye hi, qui ghyu, & mediate hy ti ghte. 20, a assumptio in Diuino Verbo Deitati hi quy, hi moralis, & ex hyby resultat ipsius moralis, & hi, quæ ns. natura hui ayyis Deitatis, ghia sanctificata Vnitate hi =

Quæstio 7a

Vnia quoad sthye 1.

2da Vnitas ex suo statu pugnat & sanctificat ghyu & ghyeantia hui, & sanctificat ghyu hy, per supposita Vnitat. an quo: g. Diuinitas & Sanctitas moralis, id est Vita sanctitatis Vt sthy requirebat, ne sic per prudentiy Ultimaty Dicata tali. Jhc. Deus: ny Cody me hy sanctificabit, & Sanctitas, & Vnitas. Quæ ighia sanctificatis ~~[illegible]~~ cognitabat habituali Quemihi; & sthye ghyeantia per solutatis =

Vnia, ghyu, & sthye.

Quæstio 8a. Jesus ayya Deitas Diuinitas ghyu, & Vnitas nzaby sanctificat. per, g. a Deitas Diuinitas hui hui Vnitas per ghyu, & 2m prudentiy Ultimaty, & sthyu Diuinitas illy sanctificat. per hy g. ighia Deitas, & sanctitas. by ny a sanctitas ghyu creata & per ighia, & sthye Diuinitas hui ghyu sanctificat, ex hye sthye creata & per ghyu Vnitas hi =

Vnia, & sthye.

Ad Vnitatem nzam Amicy hic dicy. Deus nzaby qui Bazyus sepe j hac sthye & ghyu sum sanctificat, & sthy ghyu Deitas ex sanctitate. & nzaby sanctificat, per ighia hy, & ighia Deitas, & per ighia hy ghyeantia, & sanctificata Vnitate hi per my effusy Charitatis ghyu per my effusy ighia hy: nemo. m. & sanctificat per sanctitatem existam =

Sed a. & sanctitas exsistens abstrahet abj Vnitate rigorosa: sthy. m. quia Vnitas subsistentiæ, quæ Vnitas ghyu per sthy per hanc: quæ in sthye creata & Deitas per sanctificatis creatis in sanctificata Vnitate ghyu, & creata cum

nyto

Humanitas Xi sanctificata subsistit, ꝙ radicale ſuũ operatiuũ supernaturale, ꝙ communicata ipſi submouere nõ ſeu ſ ordine ad operari; ſ ſ by ad eũ. Ista ꝛ mihi ꝺ Deus ng ſi alia ratio ꝙ esset radicale ſuũ operatiuũ naturale hũ, ꝙ ipſi communicata ſ vinc, quę ꝺ ſuũ motũ, ꝺ quietẽ: Ordo huic deg nõ habitualẽ supplebit operatiuũ supernaturale. Ani mane ꝺ basy loco ịtato: ng hta Xi sine gra ꝙ esset elevata adoptiuũ ꝺ meritũ nõ; aliàs by operatiua plus ꝺ ſ esset ſ creata, ex ſuũ ꝺ ſuũ ficare illa sit sanctitas ſ creata ═

Roborata hac efficaciter: ꝙ sanctificat Diuinitas by Xi submouere vitalitatẽ, seu vt tribuat Vby vitalẽ, nec submouere nq. Patet 1ª, ꝙª sanctitas vt nª ꝺ vt vitalis nidũ addit exprsse ſ ꝙ sanctitas, vt nª sit ſuũ radicale actuũ vitalẽ, ꝺ patet apparenter ex habitualẽ, quę submouere nq ꝺ radix operandi supernaturaliter vitalẽ. Ioan: idẽ ꝺ sanctificare by submouere vitalitatẽ, ac deinde illi vitam Diuinã. ꝺ by ꝙ esset creata, ex ſuũ ꝺ illi vita ſ creata ═ Exꝙ 2ª ſequitur, ꝺ illi, ꝺ volutas humana ex operanda vitaliter supernaturaliter ꝙ participative, ꝺ per ea ꝺ idea eternã ſ illi hũ, Camery jenuary. Patet, ꝙª sicut nª Diuina vnitas vt vitalis esset aby Xi ad operandũ by vitaliter subsistẽ persona verbi, ita ꝺ illi creatus potẽs, vt hoc mõ operanda ex, ex potẽ operata nõ ꝺ aria ꝺ ſuũ radicale: quare si esset operanda vitaliter supernaturaliter ſ ordine creato, ꝙª ea ꝺ elevata per by ad ordinẽ supernaturalẽ vitalẽ operandi ex by ſ ordine creato, ꝙª ea esset elevata ad Diuinitatis gratiã, ꝺ ſ creata ═ Dices 2º: hoc nõ ꝺ ꝙ sanctitas Diuina elevans vitalitatẽ aby Xi, ꝺ illi potẽs limitanda ꝺ capacitas recipiẽdi illã: sicut ſt esse Diuinum sit ſ finita; vnitatiue per nã speciẽ illi limitata a potẽ ſ illustrãs beatificã vt elicial illicitũ creatũ: id ꝺ ꝙ ſt ═ ꝺ ꝺ: Ad Diuinum men, ꝙ quod ſ illi bitũ solũ schet exprsse ꝺ; Dico ꝙ vnita potẽ ꝺ actui, ꝙ nõ ſ ipsa vt elevata, illi elevato ex ſit actum nõ finito ꝺ finita, vnitũ nõ elevãs potẽ ꝺ ꝙ. lumen, ꝙª schet exprsse potẽ, ꝺ communicatũ, vt illi addat vitalitatẽ; ꝙ ꝺ qui hãs vitalẽ illi, nõ limitatũ actũ elevatũ elevatiuũ, nõ potẽ, huic actui ſ perfectiue, vade elevãti tribuẽti lẽ actibilitatẽ ꝺ desiderãtũ, vt alij ger obiter; quare vnita hac elevatiue alteri ſ ꝺ vitalẽ elevata nõ ꝺ ꝺ ſuũ ꝺ ſ ſ elevãs, ꝺ ſuũ elevãs vitalitatẽ: Vltio. ꝺ. Qui nõ ꝺ unitus exmai. ſ, minoris vitalitatis ſ ſ, nõ ꝺ humanũ, vt ꝺ minister Diuinũ ꝙª ea. ꝺ. ꝙ. ſi ſuũ vitalẽ elevãs aby by Xi, ꝺ illi potẽs sit ſ creata, vt esset ſ creata, ſ ꝙ ꝺ ſ difficilius aliq ſ cedentes a ꝺ hi potentiã sic elevati ꝺ ſ ſuũ ſ ꝺ ſuũ elevãs, ꝺ aliq ſ vnitũ aby; ꝺ illi potẽs. Vnde esset ſ creata ═ Quis ꝺ 2º, hoc idẽ ꝺ ꝺ ſ ſ ſi sanctitas ex nõ submouere illi vnitũ aby Xi; ꝺ ꝺ, ꝺ ꝺ ꝺ vitalitatẽ, ꝺ sanctitate adhuc submouere illi idẽ ꝺ ex ꝺ. ꝺ ꝺ hoc, ly nª Diuina ſ illi vt sanctitas ſ vitalẽ ꝺ ꝺ vt ſuũ radicale actuũ

actuũ

Actus vitalis Dei est radix boni rectitudinis = S. Augustinus ad Bonifacium dicit, bonus, inquit, es, non quia vita et sanctus, sed quia vita et sanctus, quia bonus es. Bonum vero rectitudinis quasi ad finem, seu ordine ultimo ad bonum, quia ad ipsum, seu ordine ad ens, dicto; quasi ad causam, seu vt dicit subito ordine ad operari, magis; Dicimus quod vltimo affirmatur, de quo habetur quia adaequatum =

Arg. a 13 dicem 8 tt.

Augustus 1° quod Lorca: implicat, quod vita sit distincta ab ipsa Deitate, imperfecta, quia, seu imperfecta per ipsam, imperfecta, quia, quia implicat, quod distincta sit sancta per ipsam. Sed dicendo Lorca sit: non humana, sed absolute ad magis et eaque vni attributi, quae alteri, ut =

Ad 1m. dico quod attributa ista simplicissima sint se, vel ipsa divina non, vt ipsimet, quae vere dicuntur, quod alia; si vero, ipsimet, quod vere dicuntur alteri dicuntur, quod falsum sit, quia, quod falsum, quod falsum, quod falsum

per solq mediaq ꝺ ꝺ

Subsista Patris, ꝺ ſpꝰ ſcꝰ (media, q. vnioe nꝝ idẏſficatq; ẏſtum
vtragꝫ) ꝺ reddit hꝫ xi subsiſtẽ; ꝙ vnio media ꝺ ſufficit ad
ꝺmunicatq; effectꝫ = Rr, nrq. ꝺctꝰ: nq per solq ꝺmunicatq; ꝺ
tali mediate ꝺicta hꝫ xi fialiter ꝺiſtata, vt affirmat ꝺicta,
ꝺ ſꝑ. Similiꝫ exiſtẽs ꝺmunicata hi mediate subsiſtẽ,
ꝺmꝺ facit fialiter exiſtere; ꝺicit albedo recipiẽs corporis quq; ꝺ
ad habitualiꝫ sanctificat fialiter volẏtatẽ, sꝫ ꝺmunicata sꝫ nq
ꝺicta vnita ꝺi; imo, quia vnitꝫ mediate subsiſtit, ꝺ exiſtit =
Respondeo ꝙ ad ianitatẽ ibi additꝫ, ꝺ sanc-
titas Aꝝ nec mediate, nec mediate vnienti humanq fialiter, ꝑ
ſe ꝑ terẽ, quia aliquis scilꝫ ad hẏpostasim Angeli vnitꝫ hꝫ
ſanctitatẽ fialiter, nec ẏdẏce ꝺ ẏdẏ ẽ ẏ tali hẏpostasi, ẏ per aliq;
ꝺmꝺ sit sancta, accipiẽs ꝺctq; ꝺ sanctificatẽ hꝫ hꝫ; seq; no
na ꝺiuina, quq ꝺ se ẽ sanctitas, ꝺ alias ẏdẏficata ẏ hẏpostasi
vi ſmediate hꝫ = Ad ſcꝰ. primum respondeo, ꝺ nec
mediate Pater, ꝺ ſpꝰ ſcꝰ ẽ vnitꝰ hꝫ: nq illud mediate vnitꝫ
ꝺ ẏdẏ realiter ẏ ẽ, ꝙ vnita ſmediate, ꝺ persꝛ, ſola aug ꝺiui-
na na ẽ sidem realiter ẏ persona vi vnita hꝫ persꝛ: quare
nequit subsistere per subsistẽ Patris, ꝺ ſpꝰ ſcꝰ =
Ad ꝙ ꝺ ẽ ꝺ ẽ ſatis soluꝫ vi ꝺcti nequit, ꝙ
ademptq sibi attributa ꝺi sanctificare hꝫ xi ẏ realiter ẏdẏficẽtur
ẏ persona vi vnita persꝛ hꝫ, alia primum respondere, sꝫ ꝺ subsi-
stẽ Patris, ꝺ ſpꝰ sanctificẽ ẏ ſ veniat ꝺmunicata hꝫc effectꝰ exiſtẽs
vi, ꝺicto exiſtẽ illiꝰ vnionis ꝺ ſe capacitas ſ hꝫc, vt subsistat per illa
subsistẽs, alias ꝺ esset vltimo fiẽda, ẏ ꝺmunicabilis per subsiſtẽ
ẏdẽm verbi = Ad ſcꝰ. ſꝺ ꝺicit ſpꝰ hꝫc xi mediꝫ hꝫc vi
subsiſtẽ, ita vt quq libet ꝺmunicata ẏpsi effectꝰ fialiter subsiſ-
tẽ ẏ, ꝺ ꝺmunicata vnitꝫ subsiſtẽ ꝺ obẽ alteri: ad ꝺ ꝓ.
qui 3 ꝑ 3 ad illud dicit asserẽdo, ꝙ tꝫc ſt esset vnꝰ homꝰ
vnitꝫ nꝝ hꝫc; esset tm hic persona: sicut de facto ẏ ꝺiuinis ſ vnꝰ
ꝺus natꝰ vnitꝫ nꝝ ꝺiuinꝫ, ꝺ hic persona, ꝙ nqꝫc capacitas ſ hꝫc
xi ad subsiſtẽ ꝺ tꝫ pleni subsistẽ, quare simꝫ ꝺ subsiſtit ſ
ẏpsi effectꝰ ẏ mediationis =
Ad ſimul ꝙ; declarata solutione ad
ꝺ ꝺicitur, ꝙ ſa hẏ ꝓpꝛii fiẽda, esset tm assumptionis,
ꝺ vnionis, quare quilibet persꝛ tendit ad vnitatẽ personq
ꝺicto natꝰ vnitꝫ nꝝ ẏ, sicut modꝰ ꝺiuina subsistit tꝫ
ꝺ subsistẽs; ita ẏ illo casu hic xi; tm defacto ꝺ ſmis vnionꝫ
vnio fialis tendit ad subsistẽ vi, exiſtit cuiꝰ ꝺ ꝑdt ẏ tꝫ ꝺicta
subsistẽs, ꝙ alias exiſtit vnitꝫ vnionꝫ esset, ꝺ esset vltimo fiẽda:
ꝺ ꝺicitur, ꝺ subsiſtẽs reddit subsistẽs ẏ ꝺmunicabile, ẏ assum
ptibile ẏ illiꝰ tm leguꝫ vnitꝫ personq, vt modꝰ defacto ẏ tꝫ subsiſtẽs
vi, ꝺ hꝫ = Ad ꝙ ꝺ ẽ ꝺ ẽ ſatis soluꝫ ꝓ ꝺcta.

Ad 3 ꝙ ꝺ ẽ ꝺ ẽ ſatis soluꝫ ꝓ ꝺcta.

Ad quartum ꝙ ꝺ ẽ ꝺ ẽ ſatis ꝓ ꝺcta. Ad 5 ꝙ ꝺ ẽ ꝺ ẽ ſatis ꝓ ꝺcta.

Ad 6. ꝺ Ancyrensi: grahitudo, ſ, sanctitas
fialis ſ effectꝰ fialis, ẏprimarij gꝛis habitualis, ꝙ exiſtit vnionꝫ
hꝫ personalitq, sed diuinꝫ nꝝ vnitꝫ nequit ꝛe ꝺ sanctꝰ fialis.
Ad ꝙ ꝺ ẽ, ꝙ effectꝰ fialis primarij ſ inseparabilis a ſa. ans
ꝺ. ꝙ sicut effectꝰ fialis charitatis ſ fauor charꝫ, ꝺ albe
dinis alꝫ; ita ẏpsa gꝛa ꝛe gratꝫ, ꝺ sanctꝫ: quare a ꝺicto tuꝺ.

16

ſ̄c ⁊ de eſſ'nia cag ſtatꝫ noſtꝝ ⁊ ihſi cauſi ⁊ aliꝫ nobiſ ihꝫ
xens, ac per ſegys gra, ⁊ dine illa hītes xi ⁊ cēt ſanctificate =

Ad 1ū. am: gratitudo ſtatꝰ ⁊ effect ⁊ ſeq
gra: ſi ſit gratitudo, ⁊ ſanctitas dictꝰ, ⁊ participata, ſud. ſi
ſit ſubiꝫ, ⁊ participata, ergo am. ⁊ ſeq ⁊ ſimul: imo ſi vim
hēt ſeq, nec deq ſine dei ſtatꝰ ſancti, ⁊ am ⁊ cagat gra ha
bitualis: ſor aperiatꝰ: ex lo.m. ⁊ ⁊ effect ſtatꝰ obedientie ⁊
dilectionis alby, nihil erit ſtatꝰ alby ſine albedine, ⁊ ſi ſolꝫ gra
⁊ effect ſanctitas ſtatꝰ, nihil erit ſtatꝰ ſancti ſine gra, ac per
ſeq nec deus: Dico ⁊, ⁊ ſanctitas ⁊ ſpecifice dmnat actꝰ
ſeq ad gra: ⁊ng diuing: ſicut ng dhabitꝰ actꝰ, ⁊ parti
ſapie, ſicut ſubiꝫ, ⁊ per ens per ens ſicut; ſed ens ſicut
ſed deus ⁊ ſapiens ſtatꝰ, ⁊ am ⁊ aqualitate: ita ⁊ ſancte, ⁊
agra, ac per ſegys, ex ui vnionis reddit hꝫ ꝫ ſancte ſtatꝰ.
Concilij Trid. Ses. 6. Si quis dixerit ſ̄c ſine gratuita ei
⁊ miſſione peccata, ⁊ huic totali caa ⁊ gra nobiꝫ ihꝫ =

Deus, ⁊ ꝫ qualem ho nouis ⁊ ſanctifica
tꝰ ac ſanctitate ihꝫ: ⁊ 3o. ſi ⁊ cēt hoc mo ſancte, ſolum
per extrinſecam denominatiꝫ ab aiſtate, ⁊, faboꝝ dei dicentꝫ
ſtatꝰ tales, am ⁊ alijm. ⁊ am hoc 2mo opponit dei hō tria.
⁊ cēt per ſeq ihꝫ. 3tio, ⁊ deus ⁊ ſit ſuꝫ glam vltimꝫ caꝫ
ſtatꝰ, ⁊ am per ſtatꝰ gratie ſine gra =

Ad 1ū. am: ad 3o. nego, ⁊ ſancte
ſtatꝰ per extrinſecam aiſtatꝫ, ⁊ ihꝫ ⁊ ſtatꝰ hītes ꝫ per hanꝫ
ihſiam diuinā. ⁊ ſi ihſtia ſequente, ⁊ ſi ſanctificatꝰ caam
cēnt per ihſtiaꝫ, cēnt per aiſtatꝫ extrinſecꝫ: ⁊ am ad ſuꝫ ihſtia ꝫ:
rad ⁊, am non ⁊ ponit in ſanctificari ſubiectiue, ſed rade ⁊ ſeq
hi ordinē, ⁊ dico ſemper ſanctificatꝰ ⁊ actꝰ, ſed per ihſtiaꝫ
ſtatꝰ ad ꝫ ſanctificatꝰ ſubiectiue, dico ſine ihſtia, ⁊ ſine ex
trinſeca aiſtate per ihſtiaꝫ habituꝫ ſanctitatis diuine =

Arguitur 2o:

Sanctitas diuina ⁊ ihſtia ſtatꝰ ihꝫ ꝫ, vtꝫ
ac arguit: ⁊ am ⁊ ihſtia ⁊ ſanctificat, ⁊ moraliter ihꝫ, ⁊ per denom
natiꝫ extrinſecam. 3o. ſeq: ⁊ nimꝫ ſanctitas ſecht ihſtiaꝫ, ⁊ ad
omnimodā ſtatꝰ ſibi effectum, quē relatꝰ. ⁊ relatꝰ ad diuinā, ⁊,
ſic ſubiecta, ⁊ ſit ſtatꝰ relatꝰ, ⁊ am ⁊ ihſtia ihꝫ ꝫ; ⁊
ergo fert ſtatꝰ, ⁊ ⁊ ihꝫ ⁊ ſit ſanctitas nā diuina, ⁊ ihꝫ
⁊ ihſtia, ⁊ ſanctificabit ihꝫ =

Ad 1ū. nego ſeq; ad 3o. dico, ⁊ relatꝰ ex
ſe abſtrahit ab ihſtia, ſicut ſanctitas: ng relatꝰ ſubiectꝫ dhi
bit percaꝫ relatiꝫ diuinā illa; ⁊ relatꝰ ⁊ ſubiectꝫ ihſtiaꝫ ſuat;
rade autē quare hī ꝫ ⁊ vnitꝫ vt relatiua, ſed quare hꝫ ⁊ re
ferꝫ ad relatꝰ ſi ſubiectꝫ ⁊, ⁊ ſed ſuā eſſentiā nihil ſuppoſitꝫ, ⁊,
per conſeq; ex autē hītes nullꝫ ſit, ⁊ ⁊ ſubiectꝫ cagat ſubiectꝫ ihꝫ
relatiue: itaq; ſanctitas, ſubiecta poſt ihſtia hī, ⁊, ihꝫ do,
⁊, ihꝫ do =

Ad Dices: ⁊ ſanctificatꝰ moraliter ⁊

Arg.m 3 a 39 pt 33.ª ex defectu j mediationis j sanctificatis &c.

Ser quis Vnice 3 h hanc pt 33.ª: ita sancti ficata hitas per Vnitat, vr aliq̃ medius. Et si respondeas ad.ª solu3 tradit 3 3.ª, j d Vnitas, Ond j d finit Sanctitati. Da, q.ª 3 j vi Sanctificati 3 Vnitis mediate, 3 bo hoc: ng mediat aliq̃ nisi sanctificat, s, per persona vi sanctificata ad Vnitat, 3 j vi Sanctificati. Dat. Bernal hic n.º 3 docet, 3 sanctificatis j mediate hitas a d.ª ab j tripo, Offertis, q.ª Vnitas pris, Ejusdem Vnitat, 3 sanctificat per solutas, q3 hz ad, q.ª 3 per solutas d Sanctificante; semper tm humanitas reddeatr Sancta per ips amplitat, 3 suffic.t ad immediat Sanctificand. Vbi hic d placet hac doctrina, q.ª 3 per se, d ab j tripo d debeat pris sanctificari per solutas; de facto tm sanctificatis, 3 de facto, 3 put hic, dnge d sanctificatis hitas immediate; d per solutas vi. Respondeo 3, 3 Vnitas sanctificat per solutas per eq, Vnitas; hz uo soly per Vnis gratiis; Ejus hoc, secundo sensu Vnitas nihil aliud de facto sanctificat, nisi hz ad, Quia alias ad nullo alio hac sanctificatis ni si ab ipsa; j hoc sensu os ego, 3 dixit immediata Sanctificãs Vndiq̃.

Proponit, & resolutis ad 3 3 3

10mo magis amare possibilis ꝓ ē, q̃ videre et habere; et amabilius; et
mo 20mo: sic imperfecti dati et sentiendi esse, q̃ per lucis; hinc ad per-
gratiæ unus, qui sancti fidei minor ē, mo

Dices: hinc sic fuit finalis diligendo ad Deum
derare Dei cultu latriæ, q̃ ut sic ē q̃ne sancta, et bona. Ne-
neg. Deus q̃, q̃ hinc solus ꝓprie divinitus sibi subesse unius adorari
Deus solus ꝓprie sibi hoc donum amare; divinitus q̃ ꝓprie, Deus
excellentiori cultu

Arg.m Ex loc. sanctitas subsit munere ꝺ fit

vitalis. ℈ 17.

Arguo 2.o sancti fieri hinc a Deitate, nisi ut alias vitali, q̃ per my
ste. hic ans, fuit sancti fieri finalis a Deitate fuit ius ad beatitudi-
q̃ fuit, ty, q̃ ut sui iusti hoc ius hinc agit sancti fieri. ty, q̃ ꝺ fit Deus
finalis ꝑ vitio rare sancti tali j finiti, Deus ꝑpri Deitas hinc Deus
Patria. 2.o ius ad beatitudi ny nō Deitate nisi medio finis vitali, sui
operatiuo, q̃ media operare supernaali; ny quia nō operari, et hinc
finis, nō hinc ius ad beatitudi, per my tertia

Dō. efficaciter: sanctificari ꝺ finalis vitali-
ceri, sui debiti j ꝺ finis Deitati, et operabili, q̃ Ebo: sanctificari
ꝺ finis finalis, ꝑ prime divini, ac per secunda ꝑpri vitale, ipsarum
punitate Dei finis, et supernaali. 2.o finis pure supernaalis ꝺ finis
vitae vitæ illimitatæ, et volitiva supernaali; q̃. Ebo. mi. punitas, et finali
tas vitæ ꝺ adequata rō vitæ illimitæ, et volitiva vitæ, q̃ per finalis
mapunitas, et ꝑpri vitalitas, q̃ supernaalis, et adequatio finis ꝺ adequa-
tab per finalis mæ vitæ illimitæ, et volitivæ supernaali: quare ut ly q̃
ad Ebo. ly q̃ j 2.o loco, ex ly dē, Deus ad ius mihi gradu cognitus,
q̃ ad j summo gradu ꝑpri vitalitatis, et imitatis

Ad neg. ans: ad Ebo. dist. mai. ius
hinc ius ad beatitudi: ius quasi finalis, et per my hinditatis, nego;
ius effectivi, subditus ordinis ad beatitudi per my tertia, ans
dia operare, nego. omi. ē, q̃ nō solus ꝺ hoc ius media operare, sed
Deitatis, ut patet j finitis ꝺ illo hinc: et itaq; nō vitio, q̃ rudis
finalitate ꝺ finis Deitatis, sui solus Deitas bona Patria mo, q̃ ꝺ
vitalis, et simplana pure j vi ens ē q̃ j capax ꝺ, et vitalitatis
j vitæ, sui ut vitalis. Deus, q̃ nullum ius habet Deitas beatitudo ne
Deitati finalis, quia nō, ty q̃ Deitas agit vitæ j Deitas Essentialis
Ergo 2.o ty: ty q̃ ꝺ nō debita talis mo rare finalitatis, et
tura addita ius finalis adæquatæ finitis: ty ē, q̃ mixtis ly Deitas
q̃ habitualis rei excellentis ꝺ ꝑpri mai. Deitatis ly Deitas

Ad 2.dum neg. ans. ad Ebo. dist. mai.
sanctificari ꝺ finis finalis pure finitæ finalis, sui quando ꝺ, Deus
effectivi, sui quasi operari, nego. Dist. mi. finis pure ꝺ finis vi
tæ, si finalis solus quando ꝺ, nego, si quasi operari, Deus. Ne
tur q̃ ly nō. q̃ ꝺ nō solus Deus ꝺ summo gradu cognitus, q̃
ꝺ j summo gradu imitatis, ex ly finis Deus ꝺ pure Deitatis
subest Dei Deitas, q̃ ꝺ sancti fieri finalis Deitati

Dico, quidem animitur: hic pure
tus, ꝺ sancti fieri sub gratiæ Jesu Christi Deitatis subsit ius vitæ.
Ebo, q̃ hic pure finitus, ꝺ sancti fieri Deitati subsit ly obya
diticabile amicitiæ Divinæ. et q̃ ꝺ obsit talis amicitiæ finalis Deitas
tus supernaalis, q̃. Ebo. mi. q̃ ꝺ obsit amicitiæ debet ꝺ finis
ne Damare, q̃ sit Divinæ, seu simul Divinæ, ꝺ amicitiæ

am

Cum amico amante. S. Augut. ; Vigi. gray reddamus, Oppos. dilexe, sue dmunicare ey alio ; illa vita, quj hiat gray vitale talis vig ; ℔

℟. g sicut ; quevis saluatr amicúha, aeque ita quis dmunicão bonor supernaaliu, ut nj ache 2° ó deffecty libeni vig xari, ; habitu tros saluatr, ga chtas ℔ exsufficies, quj ; subb capaú cadthos effecty: vita pmanty diexe, g ihc xi saluatr amicúha erga dum exti ó sificatis subtilis, g a ut j ache 2° ób j capaú hoglas subb: nr dcta dmunicão vitali supernaali ; ; habiky tros, seu exple ℔ sificanti ℔ tali capacitas ═

℣ forte replicabit: hyc amdha quevis debet ad amor mutuus nr tagis ey benevolyha, vt ait Phs 8 ethyc. cap. 2. g nevis ent aity vitalis, s, amor ═

℟. l, g pot denominari amicúha fly dany talis, sicut ; quevis ab aliq dicta: l, si denominata talis amicúha exti mutuus amor, nr ache 2° gotte ; capaú hoy ig dicty ; ℔ ; habitu hoy ty, ide, ℔ sificanti exse, & subtilis, vt g ducat mutuus amor apoyte operani supernaaliter subtiliter ═

Arg^m ℣ ex instantia ℔ ha vitalis ℣ l ℟

Arguevis deniq ; hter xi subillo munere sh ℔ fiat, ask subtil, cuj nostra ℔ tas ℔ ℔ tali parhijao. ℔ ℔ shi subtilis sub vnoj munere, esse, & ore, ey nostra stas nr ℔ ly adu, ad adoptanda dmunicata ═

℟ dist. maj. subillo munere sh ℔ fiat, cuj nostra ℔ tas ℔ ℔ tali parhijao, si dicendu nostra stas gratiae ; qd essendi, credo ; si ; vi operandi, ergo : ey. mo ; nostra ask sit xi muny, & parhijao ad munera shi subtilis ; tros ey hoc dicimine, g sut ℔ parhijao illy shi ; vi shsigdi hty xi, hyc soly ℔ parhijao illy submunere essendi ; sut tros ℔ parhijao shi subtilis shsigdi ; ey Dey, operatoias dicas hyc nostra stas dicta talis submunere essendi, dotandi, g sut sit stas subtilis g ℔ operabua ═

℟ ex dicti, g ℔ shsigdi xi htas a deitate mediate unita ; hmoda a subsistate personaty, g ℔ essy ; quevis tis abijsa deitate ; hyc est ; ℔ ; nes tribus personis ; seq tros essy ; qui abijsa quasi ; ge ℔ tali ; dicty vt modificata per aliquy ℔ subsisty personaty ═

Seq 2°: g ℔ hti ask subtil.

Dicat

Dicata Deitate; nihil Deo annexa, & hoc modum Dei
Spiritus sanctus: sicut et nomen hoc

Sed Deus; ergo summa identitate
communicabit Deitati sub vno nomine, & sub alio, & data ex
parte subiecti separata: Unde ejus substantia vi
Et reddatur
hinc subiecti; nihil modo relata ad Patrem: & Et Unita nam diuina
beata, & intelligibili; nihil modo naturali, Et intelligibile, & naturali
sit ideo realiter, & Deo: ita & ipsi Et Spiritui Sancto, & sint eidem
potius, & quasi quaedam partes, & Ut sic communicant, & separantur

Diuo. Tm Dm Personali

tas hic ut virtualiter distincta
a Deitate Virtualiter distincta
stet ita, sicut?

Principiantia Regula 5ta.

Nota 1o, ita relatio, & hic duo distinguit Virtualiter, sive ad quae
hic sive ad quae requiritur, quae ego damus & realis ab illa esse
mali. Dubitatur, & de personalitate vi, 5, relata ut Virtualiter
distincta a Deitate, & de la ut identificata ex diua essentia nihil
diuo. ex Et ut sic tertio sufficiet ita hic realis sicut realis sequi id
hoc realis

Nota 2o, aliud est, an personalitas
ut Virtualiter distincta a Deitate sufficiat hic ita sufficiat; aliud, an spe
cialis, & proprie sit ita sua linea? & pala minus altis
errare dicit. Dico 2, & personalitas, 5, relata adhuc ut Virtua
liter distincta a Deitate sufficiat hic ita: ratio & adhuc sit
sic includit ens diuinum per modum tertiae entitatis, ex quo sit ab ens
non sit Virtualis ex includenti, & excluso; sed includenti, & inclu
sio, ut late Magr Sabra. de trin. Disp 6 dub. 4o. no 4. & 5o
adhuc ut distincta Virtualiter a Deitate, & sic Deitate sufficiat
realiter hic ita ratio sicut ipsi est tertia entitatis & includens in
ente diuo

Est 3 status subtilis Scotistarum
nisi non Deus & ut tertia entitatis. & modum sufficiat, nemo
dico, ut sit Deus sic & causa finis, & non dubitamus, an ut
Virtualiter distincta sufficiat; sed an hic status sit Virtualiter
distincta a tertia entitatis & includens? ideo, an, ex quo
Scotus sit status realis nec ne? modo & pa. q. 28 a 2
post quae adducta relata, ut Virtualiter distincta ab ens a abs
tracto perfecto, dubitatur, an, hic illi deuniat ratio entis
distincti tertia entitatis & includens? illa, an, ex specialis
relatiua?

Proponitur 5 & 7a.

1a

1a assert, q̃ Personalitas vi q̃alit, d̃uat
q̃ frũ expressionis relatiũ sñificat xi hz, aeperse
gues sñtat Virtualiter diffecta astat Ens. ita Valgius
hic q. 7 punto 3. clarissime ca. 36 nũ 9. Bernal
hic diff. 29 sect. 2, & nobilissime Gaetan Marchion hic
diff. 9 sect. 1 nũ 4. Immo et Deus, qui ag. docuit, relatiũ
dy esse q̃ frũ diuere per se hiz

Ostenditur Defendũ Varg. hic
diffe 41. Recan. c. 8. Ubaldinx diff. 5 dub. 2°. Aragon
dub. 2°. Dotis, quilo to cits asserut, relationes esse
primure j sua linea per se hiz

Declaratur dub. 2° q. 3.

Non sñificant hic & apersolitate vi sñtat Virtua
liter diffecta abipsa, qua sñificat rãdere, seu
diuini hgsee Dentaliter sumpt. hic 2° q. 2 Arg. Ob.
qui by negant diuinis relatiõb, per se hiz relatiũ, seu
diffecte Virtualiter aperse hic Ens, simul negare non
(meo Vdeat) et sñtat diffecte. q̃ aut per se hiz relatiũ non
agnoscant, patet ex diuersis vbis j. locis, ng Aug. asñ
mat id 6° de Trin. cap. 2°, 7°. Lib. 7 cap. 1°. j. hiz
q. 2, Valbi. q. 1 q. 3 a. 2 ad 4. Ob. 2 ag ab
dy, j. 2° nũ s. moxdy, ng nũ sit Ens huiusmodi hgnia j
breuiter tm hoc q̃ habita

Fundamentũ rãõis q. 2. 2° q. 4.

Prob. 1° efficienter: per se latet vi dy explicitũ diffe
rela hic nũ s. stas se hic, & nũ sñificat hz xi. 36. dns.
si Creat stas dy explicitũ per hiz ad Creat, & per hiz q̃
diffecte per se hiz. q̃ pat ag ad 1°, q̃ ad 2° nũ s. stas
per hiz ad Creat per hiz q̃ diffecte per se hiz. ag
ad 3, j. 2° nũ s. stas per se hiz, q. 36. mi. q. nullae
stas per se hiz ag nisi q̃ab. hic aug nũ s. per hiz
pat per se hiz diffecte, s. nũ s. q

Hinc ang. 1° vidi apud Sal
manticenses respondisse, q̃ defacto nihil s. per hiz
taliter sñ, q. nihil defacto s. ordinis supernatis,
q̃ per hiz per se hiz per se hiz diffecte, sicut s. defacto
q̃ supernatale per hiz ad per se hiz diffecte. nam. Dato
subsito creato supernatali, hic tm per Deus diui
nitus q̃ diffecte (alebat vite) & hic hic Ens per hiz

pater

gata nr̃ neces, ꝙ libere, nec ad sñ genꝰ adeſſe
mgdz, taly subsiſtẽs exeata ſuper naali nr̃ neces ꝙ ſe
cabil, ꝙd ſequeret, ſi neces esset stas, vt pr̃ ꝙ ſta=

Sd ꝙa, admitto hoc vltimo, ſ
ter stas: ꝙd ſto, ꝙ ſi esset stas neces debebat parꝯ ẽſſe
asubſto parꝯgane dẽptis ꝑſonis, ſi aliꝰ hoc ſcapax
vt sñ ſtum: ꝙ plus. m. ꝙd ad Imunicand subſto cagau ꝙd
ꝙd Imunicẽt neces lic eſſe ſtale=

Respondeo, posse Imunica
ri vnꝫ dẽptis, ꝗꝫ Imunicẽt ꝙ dicꝫ, ꝙd deſtale dicꝫ: ꝙ
cus dr̃ dẽptis hꝫ dicꝫ Imunicat, ꝗꝫ ſ nr̃o ꝙ de eo, ꝙd
ſcatur dicꝫ, nꝫ ꝙ ſñtas nr̃ Imunicat=

Sd ꝙa, ꝙ gra nr̃ ſcapax
ꝙ ſñtatis ꝙ illa tm̃ subsiſta ſuperhaali esset capax sñ
ꝗ. Imunicat neces ex vi Imunicadis subsiſtẽs dicꝫ,
aeger dẽptis esset neces ꝙ peccabilis, ꝙ subsiſta dicꝫ
nr̃ ſtalis stas= Roborat hoc ẽffectꝰ: implicat, ꝙ parꝯgan agra habilꝰ dẽptis nr̃ dicꝫ, Ons sñ,
ꝙ implicat, ꝙ parꝯgans asubsiſta ſuper naturali
dẽptis subsiſtẽ, Ons sñ: ꝙb. ꝙꝫ: ideo implicat
parꝯgani dẽptis nr̃ ſine dẽptis sñ, ꝙ ejsan dicꝫ
ſtalis stas. Sd ꝙ subsiſta ſ exeatus stas ꝙ Imuna,
aliꝰ Imunicat subſto cagau, ꝙ=

Rr, ꝙ dẽptis nr̃ ad ꝙt dicꝫ
dr̃ nec ꝙ adꝫ quae ꝙ dicꝫ dẽptis; mstome nr̃ subsiſta,
dicꝫ ꝙt parꝯgani ꝙ adꝫ quae, id ſ ꝙ dẽptum
subsiſtẽ, Ons sñ=

Sd hꝫ solui aduersarioꝝ
nro volytana ſ, ytan exeatꝰ sit stas subsiſtẽ dicꝫ
quę nr̃ ꝙ illoꝝ ſa. Sd admittam illꝫ, ꝙ exeatꝰ,
ꝙd dẽptis subsiſtẽ, vt subsiſta ſ, ẽsse nr̃ sit stas
ꝙr̃ dicꝫ, ꝙ falsa illa inadꝫ quata dicꝫ ſione parꝯ
gans dẽptis subsiſtẽ asubſto cagau sñ, Ons hꝫ nr̃
parꝯgans, ꝙ ille dẽptis nr̃ ſ stas ꝙ ex ꝙpsum
sui, ſ, sicꝫ stas hꝫ ſ sicut nr̃a dicꝫ, aeger dẽptis
sicut nr̃ parꝯgans hꝫ agra ſine parꝯgans sñ:
sic nec illa asubsiſta exeata ſuper naali, ꝙ=

Alia ffica cũ rad ꝙb. dd ꝙ ſ.

Prob. Deinde: in dicꝫ dñi nr̃i dantꝫ hꝫ ſ sñ relah
nę ꝙ ꝙ per solitas nr̃ ſ stas vii hualiter dns ſpiꝰ a ſtlꝫ.

dẽptis

Dseq. pat, q. si esset stas multiplicaretur ad personarum multiplicationem, quae sunt tres. ant. pb. tum, q. est quod nobis, et sine fundamento dictum, cum nunquam PP. tres stes agnoverint. tum, q. stas, si relativa esset, summeretur in ordine ad terminum, quem respicit, quod est contra conceptum stis, qui est in ordine ad subiectum, quod infert. tum denique, q. sequeretur, dari tres perfectiones relativae, de quo Latius § 6, q.

Et quidam Modernus doctissimus ex nostris, non sequitur tres stes relativas, nisi sicut ens divinum includitur per modum transcendentis in relationibus, et non multiplicatur: ita et stas essentialis transcendit per solitates sine multiplicatione, quod sufficit, ut persona, ut virtualiter dicta est anima, stificet.

Sed haec solutio, licet ingeniosa, nihil contra nos conjicit, et nisi aliquid addatur, non est dubium modo, quo a Modernis disputatur: ratio est, quia modo non dubitamus, an personalitas stificet stem absolutam per modum transcendentis inclusi in ipsa adhuc ut virtualiter distincta, quia hoc ut certum supposui § 1.

Lorcanus disp. 36 no. 16 respondet, se nullum existimare absurdum, quod concedantur tres stes relativae: quod est verissimum ait Bernal disp. 29 sect. 2 no. 34. idem fere in re dicit Amicus hic disp. 16 no. 147, licet in nomine distinguatur, quia non admittit in Deo simpliciter tres relativas stes, ex eo, quod stas simpliciter dicta stat pro stem: quare solum propter inopiam nominum dicit, non esse concedendas tales stes relativas.

Impugnatio huius solutionis est eadem, et quia pendet ex rationibus evertentibus tres relativas perfectiones, et de hoc statim specialiter est agendum, ideo nunc non est immorandum. Ipse Lorcanus sequenti concedit, non esse in Deo tres relativas stes, atque Deus dicatur formaliter; negat tamen consequentiam, qua infertur, personalitatem non posse reddere hanc existentiam: ratio illius est, quia stas, qua Deus in seipso dicitur formaliter stus, diversa est ab ea, qua creata dicitur sta, et ideo potest esse apta ad emendandum creatam a peccato, et illam stificandum; inepta tamen ad denominandum Deum stum.

Hanc solutionem nunquam intelligi licet multotiens in diversis authoribus illam legerim, contra quam sic insurgo: in primis quidem, in quo, an in rei veritate

sint

Sint tres stes relativae, et illis non stificetur Deus, ut vult Lorca, et non non? Sed tamen infra illas impugnabo simul cum ea illius responsione. Si vero, quod stas tantum est absoluta, quod non de linea relativa, ac per consequens non stificatur hic ste virtualiter distincta a ste essentiae, nec stificatur ste, qua non stificetur ipse Deus =

Impugnatur deinde: quia quod non est stas ut quo, nequit subiectum ullum constituere stum ut quod: sicut quod non est album ut quo nequit reddere subiectum album ut quod, quod si relatio in sua linea non est stas ut quo, nec Deum, nec hic reddet ut quod stum =

Hac impugnatione rejicitur Amicus, qui hic n° 117 asserit, quod personalitas vi sanctificat hic xi perfecte, et complete, et illa solum sit stas incompleta: quomodo enim perfectiorem potest producere effectum virtute ipsius productiva, cum omnis perfectio effectus praecontineri debet in sua causa? =

Amplius pro. 22°, et impugnatur tres stes relativae § 6s.

Ex multiplicatione reali stis realis, sequitur multiplicatio perfectionis, et sanctitatis divinae. Sed in divinis non datur realis multiplicatio perfectionis, et bonitatis, quod nec stis. mai. patet, quia stas dicit bonitatem, et perfectionem, praecipue si sit stas substantiae, immo est radix omnis perfectionis, et bonitatis; mi. est Pr. Fr. locis § 3° citatis, et communis inter Thomistas; probatur tamen 2°, quia ut ipse Angelus Praeceptor ait 1. q. 4 a. 1: perfectum dicitur, cui nihil deest cum suae perfectionis, seu, ut ipse se explicat, quod est in actu, et clarius, ut ibi Cai. quod est in ultimo actu sibi debito; unde sequitur, quod perfectum summitur tamquam a radice ab actu essendi, seu existendi. hoc sic, relatio in divinis non a se, sed ab essentia habet esse ens actu, seu existens, quod solum ab ipsa summit perfectionem, ac per consequens non multiplicatur, nec est relativa =

Dices: si perfectum est, cui nihil deest, sequitur, quod quaelibet personalitas divina dicat expressae perfectionem. patet, quia Paternitati v.g. nihil deest;

sed

Et bonitatis divinae etc.

Sed ohz hoc ſ tegritaty ſ ſua eſſe reali, q̃ dicit per
ſechonem ſ linea. ſ ꝑua relatiua.

Sed da. aſſeritur, vt
a lig dicit per ſechy, q̃ nichil deffinat ex his, qui
ſi ſunt ſ ſ ſ dicty ſ ſ vltimo actu eſſendi ſibi debito, ſ, dicat ordiny
adilly: q̃ deus relatus vt talis ſ aliter nõ ſint
ſ vltimo actu eſſendi ſibi debito, a. hoc ſ ſuam
eſſe, nec alias adilly dicit habitudiny, ſ ad
ſy, ideo expresse nõ dicunt per ſechonem
ſdilly aſſ ſyſt ab eſſe, ſ, ab eſſe dicto ingrediendo
ſaliter ſ cluso ſ vltimo differentijs ſ grauy.

Replicabis da hoc
vltimy: q̃ relatio ſit ab eſſe eſſens reale. dtm, hoc
nõ obſtat, dicit ſ gratiam, q̃ relationem realitatis, q̃
ſt ab eſſe heat per ſechonem, nõ obſtabit, vt multi-
pliciter relatiue, ſicut realitas.

Respondeo, aliud eſſe,
q̃ aliud realitatis: q̃ pat, q̃ ſy diuini dentitas rea-
litatis; nõ tñ ſibi entia. vnde realitas nõ dicit
relationem ab eſſe; ſeus tñ entitas: similiter per
ſechonem dicit rationem eſſe, ſeu exiſtere, videtur arelatiue.

Prob. 2o eadem minor
ſuppa posita: dicis per ſechonem repugnat ſ deo ſ simpli-
citer ſ ſumpta, q̃ excludit quodlibet ſ per ſechy. ſ
nõ illy excludere, si multiplicantur, q̃. pb. mi. ex
cluſione dicis ſimper ſechonis ſt per ſ cluſionem dicis per ſecho-
nis. pat, a. q̃ nõ ſ cludere per ſechonem ſ, alium
herere entis, q̃ ſimper ſechonem. arg si multiplicatio
ne per ſechonis relationis ſ diuinis, una excludere
alia ab oppositionem, q̃. Dent aduersarij, ſuffi-
cere adinſtantiam cuilibet per ſechonis dicentis ſ
nichil esse, quod ſ ſ ſ

modo distinguendi, quod opponitur infinitae perfectioni, atque perfectior est modus distinguendi illam formaliter, quam eminenter tantum, propter quod formaliter sunt in Deo omnes perfectiones simpliciter simplices, ergo. ratio autem, quare non formaliter reperiuntur in Deo perfectiones creatae, est, quia non sunt simpliciter simplices.

Dices: iusta v.g. est infinita sine distinctione perfectionis misericordiae, ergo.

Resp. quod ad infinitudinem sufficit, quod ex suo conceptu habeat exigentiam identitatis cum qualibet perfectione sui ordinis, quod de iusta respectu misericordiae verificatur: at vero Paternitas v.g. ex suppositione, quod expresse dicat perfectionem relativam, nec includit, nec realiter identificat relativam perfectionem alterius personae. aliis rationibus a Modernis solet probari solet hoc in tantum, quod ego nunc abstineo, tum, quia non est propria his huius loci, sed tamen p. q. 28. tum, maxime, quia adhuc admissa tali perfectione relativa, non sequitur in tantum, ut nunc videbimus.

Ultima probatio, et impugnatio tri-
um sanctitatis § 7.

Sed age: demus gratis tres perfectiones relativas in divinis, adhuc non sequitur dari sanctitatem virtualiter distinctam a sanctitate divinae: quod probo efficaciter: sanctitas non est quaevis perfectio; sed quae subiectum perficit in ordine ad beatitudinem supernaturalem, per modum tertiae radicis ipsius beatitudinis, et tertiae vitae supernaturalis. sed nulla personalitas divina est tertia radix beatitudinis respectu personae, quam constituit, nec tertia vita, cum solum divina natura talis radix sit, ergo. mi. cum consequentia bene infertur. immo ad ~~[illegible]~~ mittitur ad Amicum hic n. 128. probatur mai. ideo in nobis sola gratia habitualis sanctificat formaliter, quia sola ipsa est radix beatitudinis supernaturalis creatae, tertia vita spiritualis, propter cuius defectum lumen gloriae excluditur a conceptu sanctitatis: idque dico de charitate, et reliquis habitibus infusis, quod licet relationes dicant perfectiones distinctas a perfectione essentiae, non sunt sanctitates speciales.

Confirmatur necessario solum gratia est sanctitas creata, seu tertia radix vitae supernaturalis, et beatitudinis, ergo similiter necessario solum natura divina erit sanctitas increata.

Consequentia

Dicq̃ pat apanitate: ans ꝙ. s̄tes creata tg̃t
debet ee excellẽs, vt possit ee hic vere filij dei
adoptiui, ꝙ subij ee capax, ꝙ s̄tes creata necess.
debet ee participatio diuine nre tali per fectione, vt po
ssit ee hic vere filij dei: adhac aug ost, vt filij
imitatiue per fecte nre Patris. sd hec, s. na Patris, ee
ra radix ĵ peccabilitatis, debeatitudinis super naalis,
vt filij, seu s̄tes illg per fecte imitata, debet ee ra
dix ipsius beatitudinis ==

Ad obiect. Videtur hic ratio
Lugo hui dubitationis. illg tm̄ ĵpugnat fauo
sue familie dd. quare aduerte, ꝙ si persolitas
vi nr̄ sit ra radix beatitudinis respectiue ipsius personę
vi; secūs tm̄ respectiue hui, cui rade illg debetur bea
titudo supernaalis, & hereditas eterna ==

Ad 2m, efficaciter
ra Arriaga, ꝙ loco negatiuo dicat, ꝙ personalitas
nr̄ hui ate sit, ꝙ per hypostasim aīe diuine, vta
ra radicem, ꝙ male asserit, ꝙ ra radix sit nr̄ ope
rę hic. pat, a negatiue aliq̃ sit communicare hui, nisi
gratia ĵse hui ==

Ad 3m, ꝙ falsum ee dicit
ꝙ rade personalitatis debeatitudo exprimę debeatur hui
dni hereditas eterna ĝratie, & gloriae. dixi ĝra
tie, a remote, & vt aliter, si inimica hui deberet, ꝙ
relatio peccati exprimeret debitum ĝratie, ꝙ
cendenti, & deo peccati rade huius significare inimicitiae ==

Ad dicit: ĵpsa beatitu
do nr̄ est radix beatitudinis vt pat; & mr̄ exui illigbi
li & sit, ita, vt a blata ablatis gratia miraculose, re
maneant sit, & ĵpeccabilis ==

Nego, ꝙ beatitudo exit,
& talis nr̄ est stas; sd ĵpponit illg necess, & dicho tur
connaliter annexg sit: quare, priuata gratia, nr̄ cum
ius b filij dei adoptiui, ac per legitimi, nec peccati
caret dung nr̄ ĵbi sit ==

Ad vltimg replicabis ĵ con
trarie: sed sit exui sue ĝ cessionis nr̄ radix bea
titudinis dni, cui ipsi dr̄ communicata ra diuina ghatie,

sed

S. solum amor. Et tamen est sanctitas formaliter, quia non solum ra-
dix beatitudinis, sed quodlibet attributum divinum est sanctitas
formaliter, ac per consequens relatio. Ob. m. 1. 2. q. 1. 1. q. 1.
36 a. 1. quaerit, an hoc nomen spiritus sanctus possit esse proprium
alicuius divinae personae? Et respondet affirma-
tive, quia licet uterque terminus, spiritus, et sanctus
sit communis Patri, et filio; tamen ex propria significatione
convenit 3ae personae; tum, quia Ambrosius in Symbolo
Apostolorum, cum dixisset, spiritum esse unam dilectionem utriusque;
subiunxit spiritum sanctum esse sanctitas amborum, et Cyri-
lus Alexandrinus lib. 3o ~~[illegible]~~ thesau-
ri capit. 4o sic ait: spiritus sanctus dicitur, quia sanctus est
naturalis. m. et viva, et subsistens Dei operatio, quae crea-
turas per suam participationem sanctificando
perficit, quod = Respondeo, quod spiritus ex vi suae processio-
nis non procedit ut sanctus, sumpta sanctitate rigoro-
sse, quia est, et tamen radix beatitudinis supernaturalis; sed
late tantum, quia ordinatur in Deum esse sanctum, quo-
modo charitas, et aliae virtutes theologales dicuntur sanctae.
Et haec est expressa mens D. Th. in 1o articuli citati,
quomodo loquuntur sancti, licet illorum loci possint intelligi de
spiritu sancto non ratione personalitatis illius quoad esse relati-
vum; sed quoad esse naturae divinae tamquam tendentaliter inclusae
in ipsa relatione =

Proponuntur, et resolvuntur argumenta §. 8.

Arguitur 1o: personalitas 2um expressum conceptum relati-
vum constituit ex vi ut hic filius naturalis Dei, quod sanctificat eius hic.
Consequentia patet quia filius Dei est obiectum congruum divinae dilectionis,
ac per consequens sanctus. Ob. ans.: personalitas vi ratione
sui est aeterna filiatio, quod communicata in tempore hic consti-
tuit ex vi filium Dei naturalem = Non est nunc immorandum,
cum intelligentia sensus huius propositionis: ex vi ut homo est filius Dei
naturalis, ans. sit vera specificative tantum, licet reduplicative simul? de hoc m. in fine q. 23, et 24; quod nunc
quod dico, quod personalitas vi adhuc ut virtualiter distincta

ob

a dñe dñicat xy ~~[illegible]~~ Vt hy filium
dei naty xadę ecclesiõnis ijs̄ ęss dnę per my ngs
dendi: quare sing Imunicatę hũ xi dña, s
pręcise persolitas, x Vt hanc esset filij dei, xadę
g filij es imago patris, aeger dregys similis sm
persolitate, quę xelade, g hoc pot es dissimilis
sdjna, Vt pat ex ipsa Imuni desse generadi =

Dices: si per impossibile esset
Vera hyresis dicę g quis xaliter ng diuing, g persong,
q esset soly Vnio ex persona, hyc x Vtho esset s
pt amemine posse negari aut hic tenea no t, q hyc
esset filij xadę dei, ng heret ius ad Eterng beatitu
ding xadę sti Vt ad bona Paterna =

Huic replicę xsp ex pt.
g 2da ar, g si persolitas dna esset xaliter dicta
abla, creata esset, a hyc n esset ens ae, alias deus
sine deitate, imo, esset dy; esset g ens ab alio,
aeger dregys creata. quare si Vnietur hyc hoc nę,
vlle dei ficaret, nec sic ficaret illg: sicut si suppos
hy ignis Vnietur alteri nę sine esse ignis, nę igne
faceret =

Ad replicabis: pręcise ex
us Imunicatos persolitas esset filij dei. g g. j hy
hã: si sps sb exni suę pcessionis gudent Vt persona
s, si ipsi xaliter Imunicantur per persona, Vt per
song, filij dei esset exni suę pcessionis, g hoc pręcise
g hic xaliter Imunicata persona subsistentię persong
esset filij dei, aeger dregys sb =

Admitty alig, ipsy sby
gudere Vt persong exni suę pcessionis; nę mo Vt sdm
hjna, sde Vt filij, g persona jxelo soly dicit xelag; nę
aury deo no tato =

Mihi tm nę placet solvo
g pcessio hyc et Imunicato, ex Ducho: Vnde xy,
q et Vt g Ducho pcio huic ad persong sue diuę jxelo xela
hong, sue uo Imunicato ad filij dy g dię ng pdicta
aeger dregys Vtry; ay dicens xaly esse filij xadę hm
pcessionis =

Dico, q ipsy nę g esse
xaliter Vt persona; alias esset filij dei nę pręcise xabsolvi
persolis; sed a; hoc dempto persona j cludit nã ex dia
Dey primo illa pcessio jsoly dilexy ferentis, dicente, ex isto
xelo adng: sicut et ab primo jgne hic soly dicto; sm analogiam
dy ferentis dilexy, ex igne ab primato, Vt dy; ab g primo =

2o ª dista, q dz (

L, rep. 2o, q ex pressio hic et ibi q duplex persona quoad relationes, q communicant quoad ng, si primo tract ad personas, tract. hic q ad ng vt communicant, dico esse hic filij, aliter dicerem; non tñ relationes q duas, q ng communicant.

Ad 1m ly ex lo, q ipsa relatio diuina ipsamet persistat &c.

Per solitas diuª scientiæ, de ex presse dicta sunt, q mysteria scalis hoc opportune ex posito, q est tas 6. ans, nasc sui ecclie, dg ruy diuæ dilectionis, in mo magis grata habilis, q

Ad 2m vt hres ª q tota persona relationis, q dicta adoratione latriæ, q rationi illi reddit ista. 6. ans, ipsamet relatio diuina, in qua relationis expressio adoratæ hac adoratione, q vt hres rationi illi.

Ad neg. ans: si illig an de relatione expressa, vt sic. m. nec q paritas, nec q opposito, sed q vt hres sit obj dg ruy diuæ dilectionis vtis rationi illi, q plicite affert per relatas, nec hig ratione expressa, quod decepbet relatio diuina.

Ad 3m, q ad dilectionis amicabilis ng existit, q obj dilecti queniat hig diligenti, q cat nª ng amicit, q non n ponimus communicare, nec here amicitiæ ng deo, sed hig ng scribis, q mag, q q ng supernaturale. ex hac ratione relationis expressæ n queniat ng deo, nª q hac ratione dat, q erit obj dg ruy diuæ amicitiæ, aliter dicendum ha-

Dicit, ipsa met relatio diuina dat anª expressæ opportune peccato, q nihil, q est queniens nª ad ista dg. 6. ans: si hac ratione peccato, q assumme ratio obj dg ora ex pressa per relationes personales patet hoc aperitate: magis pecca, q statim deo relatio diuina, diuinis, q vitio beatifica, ecclesiastica gratia habili. sed sic obj existit, q peccato ad hoc elongatum abiit; gratia esset sb, q

Ad 4m neg. ans: n m. relationes diuinæ, peccato opponit; q admodum remote, diuinitatis, q peccato opponit vnde si ipse dei, vt hic, q ponatur in peccato, q adhuc relatio diuina dicit hanc dilectionis sb per eng. sed possumus dicere q opponit in peccato n scalis, q impedit hinc, ne ipsa diuina relatio creata, q dicit, quæ est ratio q de scribibilis, sicut illa, q dicit: vnde si hac ratione scalis peccato, q sola relatio diuina dicta.

Ad 5m dicitur q de visione beata, neg. suppositis: q pbatur. m. visio beata adæquata, q gratia, vt dicit dis. 49. dub. 2o, sic q visio beata est actus vitalis supernaturalis, quia neque humanus, neque vita supernaturalis, quæ gratia, quando elicitam ano bis tradita dicta, q amicitia sb, q tñ dicitur, visio beata sb, non tñ radicem beatitudinis: si m. abeat ad rationem gratiæ vtique vult, q differat ipsa visio, ita vt nec diuinitus possit existere.

Ad

Ad 2dm supra gerit nego ans. ad 6m. Deo, alia Dei id, q adorata; alia id q, seu rao stalis adorabi; Vbi m. s, quod relao persolu ad hoc vt dicit ad adorata adorabe Latrie, adgd nr reg, q sit id q, hoc m. ex cella j stricta Diuine ng; sd sufficit, q sciat juxta ea genus sue ordinem ita ipsa ng.

Obiectiones extra de aliqua ng relo.

Arg 3o tra aliqua ng e maxima perfectio. sd hoc dicunt Dei ng personalem vt relatiue, q. mai. pat, q a se omnia re, et diffe re ab Deo bonitati, et perfectioni: q tria, q a soly substa infa vita gdt tra aliqua ng vt omnibus Dei 3a. q 3 at. 6m. q id, q, seu rao stalis tgdi aliqua ng ut s delinea absolute.

Huic ans nus pondent aliqui, dequoy no s de corn. 1 q. q 28 dig 2 dub 2. q. A tra aliqua ng sit ma xima per fectio nullo rao stalis tgdi; vt ad rem sd dicitur; rao aut stalis tgdi e pure existere Diuine, et hoc s perfectio; relao aut soly s dicit, sine qua non.

Sed probabilius s hoc solum: q probabilius ex ut dicunt assertis rao stalis tgdi aliqua ng ut j persona vt ejusmodi rao vt tal; sicut rao stalis tgdi Diuine ng et relao sola, ng Dei Diuina, vt qui illigy ex absolutis ante relao, ut s patet; sd tgda. ex hoc m. ut seq, q ipsa relao perfectio relatiua dicat, q rao stalis tgdi j tra linea relatiua reperitur, et dico ex parte ut pecti perfectio pertinet stalis; pecti tm ex parte rei illy remote, et mediate, sic hoc tra dex ts dicit ad aliqua ng, ng pecti j eiusdem tgs accidentalium ng j Deity. q do aut dicitur, q se diffe dene s bony, illy j pluribus tgty, q a ly sit hypostasis, et comunicabo per my tia; et hanc negauit j tra homites relationi, ideo ex parte ut dicit perfectio.

Dices: negant ipsa personalitates id q, seu rao stalis tgdi aliqua ng, juxta ex primitas j finitas, et perfectio. unde D. Th. quilibet negantibus ait, subsistere vt pone hanc aliqua ng, q is subsistere j finitas hui, q.

Th. Personalitas creata requirit hanc aliqua ng, q s finita: ita comunicabi 3 q. 3 at; q, q s j finita, sed Diuina illa hanc.

Sed carm. tract. de trin. Disp 6 dub. 2o no 7 8 docent, relatio Diuina dicere j finitas extra Deum linea; nisi tm perfectio, ng j finitas proprie j rasi deserdi, et tgdi relatiue perfectio ut exprimit, ey perfectio j ordine ad, seu ad tra summam et hanc relatiua genus ordiny ad tty.

Et si Deus, j finitas dicere gdm ab gug. at j gnte ut Deus gdm molis, q vicibili, et perfectionis.

Respondent ipsi, ut q j finitas et relatio gdm strictu dicere; et sufficit; q sciat ad j star alicui, pugiti. Deus q hoc finitas relatiua dem ad rectitudo, et ng ly communicabilitas ordo relationis exacti quoad vtrumq; mum, q hoc vi s mai. Deus sit unitus vi, quo j aliis relationibus reperitur, et q ut ad ordine ad, ut dicat maiorem perfectionem.

Probabilius tu dico soluto hoc exemplo, quia sine perfectione j finitas relatiua admitti, imo babilius illy tenebo Deum absolute tal q finitas dicit, ng ut Deum dem tus j finitas relatiua, sicut nec dam tus determinatas, immensitas etc, imo si dicas, sequeretur j dueny ra, quæ ex tribus perfectionibus emanarent: ng j finitas

illud

illud ꝺ Deus ꝺꝺ claudit ꝺ suo ꝺ. S relaꝺ Salmitalis rg. nꝺ claudꝺ ꝺꝺ ꝺ ꝺ relatiuo Deus, cuꝺ nꝺ Deus ꝺ finitas, filiaꝺ, ꝺ si aut Deus nꝺ multiplicari perfectiones ꝺ Diuinas, ꝺ exꝑte qua una nꝺ Deus alij, esset ꝺ perfectio; ita ꝺ ꝓcꝺ. Respondeo, ꝺ relaꝺ nꝺ exigunt ꝺ finitas; illg tmꝺ ꝺ primo. Dico Dꝺ. vnguꝺ affirmauit, subiuꝺ vt pone Deus alterꝺ rg, ꝺ ꝺ finita ꝺ ꝺ subiuꝺ ꝺi, vt pat ex ꝺ ꝺ vt quꝺ hꝺ ad ꝺ: hoc aut ꝺ Spꝺ Diuinꝺ personꝺ Patꝺ ꝺ finitas, vt pat ꝺ Deus maꝺ; nꝺ pat de alijs; ꝺ ꝺ ꝺ subiuꝺ. Ex quo nꝺ rg ꝺ exꝑssꝺ relatiuꝺ, ꝺ ꝺ ꝺ finitꝺ. Dꝺ ꝺ hoc ꝺ Deficit personalis exactꝺ, ideo nꝺ pot tractare alterꝺ rg; per ꝺ pat ad ꝺ Etmachij.

Dico: Personas adhuc ꝺ exꝑssꝺ nꝺ S limitata, ꝺ illimitata, seu finita. anꝺ pat. Deꝺ: finita, ꝺ ꝺi Deus reale Diuidit ꝺ finitꝺ, Dꝺ ꝺ finitꝺ, sublimatꝺ, illimitatꝺ: ꝺ ꝺ Vnꝺ ex his Debet ꝺ exꝑssꝺ. Prꝺ, ꝺ nec S limitata, nec illimitata, positiue, Probatur; ꝺ solꝺ negue ꝺ finita: sicut quatꝺ, L, Angꝺ. Diuinꝺ actꝺ Entis ꝺ finitꝺ, Dꝺ ꝺ finitꝺ ꝺ legꝺ de Ente existente; cuꝺ autꝺ relatꝺ nꝺ Ente existente alterius, Dꝺ ꝺ realiter; ꝺ solꝺ ab Eꝺ, ideo nꝺ Pater finita, nec ꝺ finita. ꝺ Oppositꝺ: ꝺ potest ꝺ ꝺprehendi, pat ꝺ nꝺ ꝺ positiue ꝺ finitꝺ, nꝺ ꝺ excedit capacitatꝺ potꝺ legentis sicꝺ ꝺ nego ꝺ, ꝺ actꝺ ꝺprehensio tuta actꝺ vt ꝺ se, Deus sit ꝺ finita, vade legens ꝺ dicit Diuinꝺ Esse, ideo negat ꝺprehendi.

Arg. 4m. Apari te subiuꝺ ꝺi exactꝺ Esse.

Subiuta, ꝺ personꝺ creata sit exꝑssꝺ perfectiꝺ Diuꝺ ꝺ agat perfectionꝺ, ꝺ ex Diuina. pat ꝺ ꝺ, aliꝺ creata perfectiꝺ esset exꝑssꝺ ꝺ quꝺ Diuina. anꝺ pat. ꝺ subiuta creata exꝑssꝺ ꝺ ꝺ nꝺ ꝺ et perfectiꝺ illꝺ tmꝺ ꝺ ꝺ Esse, Operari.

Dꝺ. subiuta Diuinaꝺ ꝺ subiuta hꝺ, tmꝺ ine illa esset ꝺ Esse ꝺ subiuta, ꝺ L, vtꝺ; L, neutra exꝑssꝺ perfectiꝺ exꝑssꝺ. Deus. Ded. anꝺ. Angꝺ. Deꝺ. vade vtꝺ ꝺ subiuta hꝺ esse ꝺ absoluta, vnde exꝑssꝺ exꝑssꝺ vade perfectiꝺ Dicit Diuꝺ agat perfectionꝺ esse; Verꝺ tamꝺ hꝺ perfectiꝺ ine perfectiꝺ Padmixta, limitatꝺ, ꝺ Adutꝺ, talis ꝺ ꝺ ine tmꝺ perfectiꝺ nꝺ hꝺ esse anexꝺ, nec perfectiꝺ obtinet. cuꝺ autꝺ ine Diuinꝺ subiuta personꝺ nꝺ sit absoluta, ꝺ realiter relatiua, Obꝺ relatiua agat ꝺ esse abstrahat, hꝺ nꝺ tmꝺ, ꝺ Adutꝺ esse exꝑssꝺ Dicit esse, Dicitur ꝺ esse creata. Exꝑssꝺ nꝺ rg; ꝺ illa absoluta perfectiꝺ Dicta esse, ꝺ ꝺ Diuꝺ perfectiꝺ esse ꝺ ꝺ perfectiꝺ nꝺ ꝺ perfectiꝺ, quꝺ Diuꝺ ꝺ finitꝺ perfectiꝺ, Dꝺ ꝺ perfectiꝺ esse, Diuꝺ esse exꝑssꝺ; tmꝺ ꝺ Esse rg esse Deus, ꝺ ꝺ Adutꝺ esse ꝺ ꝺ Deus ꝺ ꝺ Esse, ꝺ ꝺ ꝺ

cer Deñam summa perfectionis, summa perfectio finalis, Bachalius; S. ꝺ Deo, gª talis exigª S. summa omunicabilium, bonitate; hec duæ omunicabilia perfectio magna S, Dicto perfectio hanc exigit ex dictis ly v°, ꝺ L, relatiue exigit, imbecillitate perfectionis, ac per dictus erit imperfectior substantia creata, L, Nachu, Finalis perfecta =

L, ꝺ relatiue exigunt dictum ficam ly Dictate ly quæ ly perfectiue, sed gª perfectionis, nullum ly perfectibile: quare hæc perfectio exceptione, omnia exceptiue relatiuum, vnum potius sit perfectibilis abillay: sicut hæc perfectio perfectionis ad ym =

Ad 2ª supra positis Dict. ans: substantia Diuª S Plenitudo, finita absoluta, negº; in relatiua dicto, ly. m. pleat tñdo, Deinde finalinem relatiuis superiore, sequitur ꝺ pleat Dando perfectionis, gª S Ipsis quasi ordine adjuncta, L, ad subtilis; sed ad extra, L, ad tñ =

Sed replicabit, Deum, relatio submunere relatiuo, finabilis opinio, S distinctiua Diuª personæ, ꝺ adhuc vt talis Dict ordinis adjuncta, aeque dicuntur perfectionis, ꝺ. dicuntur, ly, gª L ideo omuniter relatio submunere originis excludit a distinctiua personæ, gª vt origo ut ly Deificanobis vt finis, finis; sed quasi Vialis, Defluxus, gª si relatio submunere relatiuo distinctæ, & dicuntur ex se vt finis, finis, aeque dicuntur vt perfecta. tñ, gª quodlibet distinctiuum S dicens, & Diuinis sui distinctis, finitum quasi adjuncta, Dicit perfectio =

Sed admitt. ans. Dict. dicuntur: ꝺ Dict ordinat ordinem adjuncta ly ist sub distribui, negº. ꝺ exclusio ordinandi se ad aliud, sed do. ad tñ ꝺ. do dicuntur, gª relatio submunere originis adjuncta Deificat vt Vialis, Dextrinsica; submunere any relatiuo excludit ly mobly, Diam xª omunicabilium si ab altera re parens mobly solly remanet relatio. quæ solutio mihi Vim mihi Videtur, sed assignata, dari ly in relatiuis =

ꝺ Dicuntur, gª salty hoc in exigunt perfectionis. negº dicens, gª S in ly ist distributi; sed tñ ly gradiendi adtñ. L, Dicuntur, gª finis, opinio omum generum Diuª S delinea relatiua; sed dicta ista chi entis conotis relatis, &, gamitay: ita in, gª Dicuntur relatiuis S finalitas Deificata, sed ab in absolutis; sed ignorant conotis vltimo exigentibus relatiuis: quare S perfectio delinea relatiua; sed absoluta =

Ad 2ª ꝺ. Dicuntur, gª Diuinis habent Dicuntur sortita post summum ens, et large, Dicuntur ly bonitas Dictæ finalia sua entia, sine dicant perfectionis, sine S finis, capaciter adilly ly dam ex suo Deifico. 2ºmo summum ens Dictæ, sed Diuinis Dictæ bonitas, & perfectionis Dicuntur sic rem aliquam finalem ꝺ sibi S Diuinis, & finem perfectionis debitis suo S. dico 3º ꝺ 2º sensu tñ relatio S finalis, & Diuinis personæ distinctis; ad tm 3º. Finis sequi Dictæ =

Ad 3m ex dignificatione officium ꝺ assentiendi.

Personalitas vi radicis sui dignificat operantem &c, radicis sui finem perfectionis. Deo ans, id solum dignificat talia operans, ly fluxus; ita, vt pater, certum. S ꝺ Deo gratia, Verbi causa, nec ly fluxus, operantis gratia, nec dignificat ita distinctæ Creaturæ; sed solum manifestat. atq; sola personalitas Dei, Divina,

j fluit j opera xi Dni, ꝙ. Sb. m. taliter ter j fluit, vt j fluxus Omnis tr sit tri trinitati, ꝙ tr j fluit rade nr g ad genera-
litatis =

Resp. ptr. ans: si j lrgate de segno rela-
tiuo personę. ad Sb. Dist. 2di. quoad 2m. Tr na j fluit, si tr na summata sna sub regno Omni ter personis, dico: sic na, fuit rela relatiue ad quatuor personas vt persequitur text. cendo, negro. Et ꝙ tr, ꝙ tota trinitas dignificat talia opera: sicut Et rao patris ꝙ Generandi filij j Diuina est na. tm ꝙ hoc fiat vt modificata per personę Patris, qui specialiter notat. ab Patre genitat: ita Sa.

Dices, sequitur hanc doctrina male Omnes iter j ipsi grani Durand. Dist. 1. ꝙ 2. Omnes tres ꝙ facte fluxus ge-
nerato ad extra, ꝙ 2do ad personam: male ꝙ hic author Omnes catho-
lici impugnata hac rade sequit: ꝙ, sequi ex sua doctrina, Patrem ꝙ, Filium esse Virum tres, ꝙ talis Dnis facta fuit primo j na, qui Omnes tres Deus. Undeꝙ hic filius specialiter, ꝙ de facto magis, qui Pater, Deus, sit hic =

Ad hoc ꝙ. ad 2m. nostra solutio sa-
tis rad. nisi Dux. hoc ipsi Deum ex libitu Dei, rade cui ista na, qui Pater tr tali modi, co notat specialiter personę filij. si ꝙ hic solum Durandi nr valet, nec qui ante hi super addita ali cui momenti sit =

explicata Volutas Dei

Respondeo, optime Durandus ab Oc-
cam ipsi, Deum alicui ad nos esse: rade ꝙ, ꝙ ipse docet, tres primarie Om-
nes tres ꝙ ad Omnes tres personas: ex ꝙ opera trinitatis ad extra sit j Diuina, voluit Deus facere libere, ꝙ id fecit ipsi rade tri Omnes ad extra efficiat filios: sit j tres: j na Durandi, Omnes: rao patris creandi ex sua Dna, Deum: Deitas relatiua, sicut ipse dicit Deitate. at certe, nr pene ferri libera Voluntate Dei, Deus Gratuitas personis Deitate sit Deus ad extra, ꝙ nec ad hoc am tres Thos aut, qui Diuini, rade quia tres Deus relate, nr qui immunes his Angustijs, ꝙ Deus Deitate relatiue, nr ꝙ Deitate tres trinitas. Deus libere adeo post esse tres, et, sic relate ad tres ad extra =

Deus 2o: Persona dicit j fluit Va-
lor rade nr tres ondentalitas jdemq, ꝙ solus vere relate. Sb. ans, vt jdem tres ondentalitas ng Deus talis persona. Sed j fluit Valor vt Deus, ex j fluat vere satisfacit, Sed vt credidit, ꝙ =

Resp. ptr. ans. ad Sb. Dist. m: nr Da-
lor vt Deus, Deitas na Deo, vt Deus jdem na, seu vt tres hh, ptr. negro: illatq; prius ꝙ prius ratisfactionis Sthes; prius no Valoris na Dna Et tres ondentalitas jdemtas j supposito qui, Et hoc patet Diuini post Virgo hh; Deo Sate jma Dei carnate =

Alia ars Dubitata resoluta ꝙ 23.

Sabitas vt talis Spus filiari Dnę. Spus Sperfecte gnati, ꝙ. Respondeo, ꝙ Spus, seu rao filiati: Deitas Sb. ꝙ tota rao qua Durandi tota Virtus Diuina Vtus adita Sna Dna, perfecte autem Spus Sperat rao spirandi, Sed plene Deitas =

Sequela patet: Sina Dna carnata et Sa-
nitate Personarij fuit j perfecta, ꝙ Sanitas est perfecta, ꝙ adhuc

ger

Perfectig = Obs. Quis e necessitate ad diligendu mysteriu Trinitatis, Deu esse finitu, q̃ hec finitas, q̃ perfectio =

Per Dut. ami: fovet j perficit anguissimu, q̃ dicit: Scalata, ergo, q̃ ne Deu ad diligendu relatu exhibit, sm Dt per illas perficit; & soly exercitate, Dt per illas sm perfectig & mysticet: quare ex defectu relatu j scalata anguissimu ne esse quendam, & perdrogy, nec perfectu j finitu =

Ad 6. Obs: neg. q̃ amor, q̃ sm actu voluntatis, fertur j eu, sm Dt in se, seu quatenu existit actu: quare q̃ in se, sm actu relatu; L, mysteriu Trinitatis plant quatenu trig sm gentalitu ... j eluenam neg Dug, ido nec ne ad obj Dug q̃ placentu, seu amgle adea, ne rasc exprimit relatu, sed j eluenu Deu, & diligibilitatis =

Jerig: angues: filiu emittu, seu obj quem diligu, a filio Deu, seu nascitur exprimit, sm nos obj quem diligimus alter necessariu, q̃ filiu Diuinu exprimit perfectig. Ex. neg. q̃ filiu necessariu diligit exprimit Deu quem a obj quem gentili, nisi sm Deu et diu exhibeat ad exhibendu j diligibilitate, q̃ filiu Diuinu sm Dt exprimit exercitu, ac per obj quem Deu perfectig =

Ad 6. quido ad hoc, neg. Deu q̃ sit sufficiens m. ut exprimit diligu adhuc Dt necessariu, & obj quem q̃ ille, si ad exprimat exercitu, exprimat exercitu q̃ illiu trig sm gentaliter j eluenu rasc Diuinu nec, aqua; si quidem Deu Dt habilis, & diligibilitatis, ne ad per nu exhibendu, & eluendu; sed obj per nu in eluendu, obj eluenu trig sm gentalitu. Vide 6. ad =

Reg. 2ª: q̃ quido ne duplicata, si lis Deu necessitet, obj enata obj gentili, trig ne duplicata aliq̃, q̃ ne q̃ linea relatiua, neq̃ hec sine Deu. abstrahit ab exercitu nec, si bona, quu soly Deu sit illi rasc in necessariu, si obj gentili; alias q̃ filiu obj quem, si obj gentili exprimit nec exercitu, ex q̃ sequeretur, q̃ ex sup q̃ obj sit, ordinate exprimit linea relatiu, ac per q̃ sequeretur, Deu talis sup q̃, exprimit per fectig: relatu q̃ nu nu quu fecit exercitu exprimit, seu Deu ordinu adjuncta, nisi rasc in, q̃ fuerit necessariu, nec ens exercitu: sicut obj quem, si obj Deu sit in =

Sed exdicti, q̃ sicut jenati habitus, dauxilia super naturalia ad sanitatem; sed tg q̃ Deu sit, si, quia, quu per hujusmodi Diuinu nec: ita j Diuinis nec relatu, nec attributa id specialia sint, & hoc ... grahi adhuc admodu, si, q̃ exprimat j eluenu linea per fectig, ut hic per fectio nec sit radix realis sedinis super naturali, nec per fectio j linea moralis; sed soly physica: soly soly q̃ Deu, q̃ creata sit, ipsa, Deu na, quu q̃ radix realis sedinis, creatu, & subtilis. & hic dicit hoc Dub = Dub 3. an Deu hu quia virtualiter Deu sit ab extremis Deu sanctificat hu xi = Dut

Dub. 3ᵘˢ an Deu hu quia Dut virtualiter

~ Deu sit ab extremis Deu sanctificat hu xi? ~

Procedit Dub. hoc exempla admittit Deu virtualiter assumpta q̃ Deu xi Deu. Conf. j hac sty. 2ª hac: q̃ Deu hu quia Deu, quia quidem Deu subsistit super naturale, j g, an ex suo Deu speciali sanctificat Deu? =

Dub. Prop.

Propositio 8 q 1ª

Prima ª affirmativa: ita ẽ in lib. 6 de per sacrãm. Diuinã, c. 6. Bernal diß. 29 sect. 9 ª g ª Greca sua. Sã Ioannes apud PP. Societatis. = Tertia Negª. ita Barry. diß. 9 dub. 3 Lorca diß. 36 n. 20. Arauxo hic dub. 20, & multi alii. =

Secunda Dub. 2ª q 2ª.

Vnio hyp ca Xti ad vinculum mediũ ẽ in persona vi, & hæc ẽ specialis Xti, ac per legem negat sanctificare hæc ª. ita communiter. =

Duplex efficax ratio Gb. 2ª q 3ª:

Prob. 1º: hæc vnio non ẽ tam per lege, nec per partem hæc ª, & nullo modo. Gb. ab quod diß, & talis vnio ẽ de ratione cãtatis, m. s, sub hac ratione adiuti augmentali; quod ẽ falsum, & quæ ẽ falsitas, & Gb. & talis vnio ẽ perfectissima Diuinæ ng; sed idẽ hic tale esse cum relatione, & non ẽ tam per lege, nec per partem. =

Prob. 2º: nulla ẽ caalitas, seu exercitium cãtis & sua cã: sicut nulla ẽ dilectio vii per hæc ª lege vi, cuius ẽ vnio hyca caalitas, &c., per quam Deus non sanctificat hæc ª & ẽ ipse non sanctificat illa. Tam Gb. ibi hic, ng vnio ista ẽ de ratione sanctitatis creatæ, ẽ ng non per hæc ª gratiæ datæ non sanctificat, & =

Dices cum Bernal, & Lt vnio sit caalitas, seu exercitium, sum, vt diß gratia habitualis ẽ tam per lege, & caalitas, exercitium, &, m. non sanctificat ie & ẽ, & hoc ẽ, & quod sanctificans; hoc modo aliß & ei, & forsan illa, sufficiß tunc ad sanctificandum. & pat, & hic: vnio. m. ista ng, ẽ, Lt sit via, & medium, vnio, & facta alia, ipsa & facta sui, & fiat, & hoc at ng, vt sit quod subtilis modalis. =

Contra, & Lt vnio possit aliquo modo præstare, non tamen sanctificat: hæc & non ẽ per hæc ª, & hic per ens, nec assimilatur in a diu a. hæc & non ẽ habitus, & hic per modum. Instantia non ẽ de rem, & vnio ng, ẽ, Lt sit vnio non amittit, & sit quia subtilis modalis, & dico pat ng ad hoc, & forsitan illa, & dico non ẽ de ratione vnionis, & non ẽ imitatio in a diu a, & dico non ẽ de ratione sanctificans. =

Prob. 2º. Vnio hyca non habitus ẽ per filium Dei, & non sanctificat ipsum. Negatur, & tamen datur ad vim ratione, quæ non habitus filiationis Dei. Gb. ans, & habitus. nec habitus filii naali, hæc & filius Dei nec non ẽ per vnionem hyp ca assimilatur ei Dei ng, & talis vnio non ẽ per hæc ª illi; & vnionis habitualis ng, & talis vnio non ẽ alias esset in 2º filiatio naalis Dei. Vna gratia filiationis naalis Dei ẽ de ratione creata, quæ ẽ filiatio, & filius Dei, & Lt per illa habeatur ius ad beatitudinem, hic stat hæc, quæ filius, ng Lt a Spiritu sancto, & sanctificetur, & filius, & hæc, non mere ẽ, & dico hic non & non admittetur, &

Atque vltimo: Cui vnioni hyp[ost]ce debitas & digna speciali adoratione, p[ro]pter sanctitatem. per hyp[ostas] p[ro]prietates & opposita, ppter quam hanc sanctitatem adorari. Tertio: Quibus hyp[ostas] vnitum adorari. Quarto: Quibus hyp[ostas] vnibilitas vnitum. Quinto: Cui debeat adorari hyperdulia. Sexto: Cui debeat latria. Septimo: Cui debeat dulia. Octauo: Cui debeat adoratio hyperdulia. Nono: Cui debeat adoratio latria. Decimo: Cui debeat adoratio dulia. Vndecimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Duodecimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Decimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Decimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Decimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Decimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Decimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Decimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Decimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Vigesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Vigesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Vigesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Vigesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Vigesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Vigesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Vigesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Vigesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Vigesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Vigesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Tricesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Tricesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Tricesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Tricesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Tricesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Tricesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Tricesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Tricesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Tricesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Tricesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadragesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quadragesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quadragesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadragesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quadragesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quadragesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadragesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quadragesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quadragesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadragesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quinquagesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quinquagesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quinquagesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quinquagesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quinquagesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quinquagesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quinquagesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quinquagesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quinquagesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quinquagesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexagesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexagesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexagesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexagesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexagesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexagesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexagesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexagesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexagesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexagesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septuagesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septuagesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septuagesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septuagesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septuagesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septuagesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septuagesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septuagesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septuagesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septuagesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octogesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octogesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octogesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octogesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octogesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octogesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octogesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octogesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octogesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octogesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nonagesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Nonagesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Nonagesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nonagesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Nonagesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Nonagesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nonagesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Nonagesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Nonagesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nonagesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Centesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Centesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Centesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Centesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Centesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Centesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Centesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Centesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Centesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Centesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Ducentesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Ducentesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Ducentesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Ducentesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Ducentesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Ducentesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Ducentesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Ducentesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Ducentesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Ducentesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Trecentesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Trecentesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Trecentesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Trecentesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Trecentesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Trecentesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Trecentesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Trecentesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Trecentesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Trecentesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadringentesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quadringentesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quadringentesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadringentesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quadringentesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quadringentesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadringentesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quadringentesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quadringentesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadringentesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quingentesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quingentesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quingentesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quingentesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quingentesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quingentesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quingentesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quingentesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quingentesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quingentesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexcentesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexcentesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexcentesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexcentesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexcentesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexcentesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexcentesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexcentesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexcentesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexcentesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septingentesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septingentesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septingentesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septingentesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septingentesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septingentesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septingentesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septingentesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septingentesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septingentesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octingentesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octingentesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octingentesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octingentesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octingentesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octingentesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octingentesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octingentesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octingentesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octingentesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nongentesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Nongentesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Nongentesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nongentesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Nongentesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Nongentesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nongentesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Nongentesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Nongentesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nongentesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Millesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Millesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Millesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Millesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Millesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Millesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Millesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Millesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Millesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Millesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Bimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Bimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Bimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Bimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Bimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Bimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Bimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Bimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Bimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Bimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Trimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Trimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Trimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Trimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Trimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Trimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Trimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Trimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Trimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Trimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadrimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quadrimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quadrimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadrimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quadrimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quadrimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadrimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quadrimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quadrimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadrimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quinquemillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quinquemillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quinquemillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quinquemillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quinquemillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quinquemillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quinquemillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quinquemillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quinquemillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quinquemillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexmillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexmillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexmillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexmillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexmillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexmillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexmillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexmillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexmillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexmillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nonimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Nonimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Nonimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nonimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Nonimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Nonimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nonimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Nonimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Nonimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nonimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Decimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Decimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Decimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Decimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Decimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Decimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Decimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Decimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Decimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Decimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Vndecimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Vndecimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Vndecimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Vndecimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Vndecimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Vndecimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Vndecimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Vndecimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Vndecimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Vndecimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Duodecimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Duodecimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Duodecimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Duodecimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Duodecimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Duodecimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Duodecimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Duodecimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Duodecimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Duodecimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Tredecimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Tredecimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Tredecimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Tredecimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Tredecimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Tredecimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Tredecimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Tredecimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Tredecimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Tredecimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quattuordecimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quattuordecimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quattuordecimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quattuordecimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quattuordecimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quattuordecimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quattuordecimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quattuordecimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quattuordecimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quattuordecimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quindecimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quindecimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quindecimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quindecimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quindecimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quindecimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quindecimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quindecimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quindecimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quindecimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexdecimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexdecimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexdecimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexdecimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexdecimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexdecimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexdecimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexdecimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexdecimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexdecimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septendecimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septendecimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septendecimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septendecimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septendecimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septendecimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septendecimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septendecimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septendecimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septendecimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octodecimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octodecimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octodecimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octodecimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octodecimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octodecimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octodecimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octodecimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octodecimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octodecimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Novemdecimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Novemdecimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Novemdecimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Novemdecimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Novemdecimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Novemdecimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Novemdecimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Novemdecimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Novemdecimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Novemdecimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Vigesimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Vigesimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Vigesimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Vigesimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Vigesimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Vigesimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Vigesimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Vigesimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Vigesimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Vigesimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Tricesimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Tricesimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Tricesimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Tricesimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Tricesimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Tricesimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Tricesimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Tricesimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Tricesimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Tricesimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadragesimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quadragesimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quadragesimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadragesimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quadragesimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quadragesimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadragesimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quadragesimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quadragesimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quadragesimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quinquagesimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quinquagesimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quinquagesimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quinquagesimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quinquagesimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quinquagesimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quinquagesimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Quinquagesimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Quinquagesimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Quinquagesimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexagesimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexagesimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexagesimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexagesimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexagesimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexagesimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexagesimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Sexagesimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Sexagesimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Sexagesimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septuagesimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septuagesimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septuagesimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septuagesimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septuagesimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septuagesimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septuagesimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Septuagesimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Septuagesimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Septuagesimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octogesimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octogesimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octogesimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octogesimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octogesimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octogesimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octogesimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Octogesimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Octogesimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Octogesimillesimonono: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nonagesimillesimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Nonagesimillesimoprimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Nonagesimillesimosecundo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nonagesimillesimotertio: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Nonagesimillesimoquarto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Nonagesimillesimoquinto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nonagesimillesimosexto: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio latria. Nonagesimillesimoseptimo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio dulia. Nonagesimillesimooctauo: Quibus hyp[ostas] debeat adoratio hyperdulia. Nonagesimillesimonono: Qu

Lª Doct., gñs habituales ꝺ̃ gñe sunt ꝺ̃manentes ꝺ̃ ab vnione hyp.ca: sicut ablucntijs ꝺ̃ gñitatis naturis ꝺmanent. ita Alb. hic ar. 99. 1ª, 82. 2ª fin. Cai. 3ª. q.2 a.2. Cano lib. 12 Delocis cap. 14 = Tª tm assenit, ꝺ̃ st gñs habitis connaturalis ꝺ̃, debitæ; illi connaturaliter debita; n̄ tm ꝺ̃ gñs passio, nec per simplicem ꝺmanatiã ex vnione fluxit; sꝺ per nobg ordinẽ Dei authoris gñs fuit data ꝺ̃. ita Alb. vbi, & Cabrera ibi. Segnerius dis. 167 ẽ 2, dg. 8. Ribera in 3as veluti. dispu. 2ª, q.2ª a.2 dub. 1º fol. 161. Suar. & Barg. Bernal, Galy Moderni sꝺicti =

Decisio dub. 1ª ss ẽ 3ª.

Gñs habitualis n̄ ꝺmanauit per simplicem resultã ex vnione hyp.ca, ac per se ipsam n̄ vna, ꝺnjunctas illi passiõ =

Prob. 1º ex gñis ꝺmuni, effectiue: ois gñs creatus, seu passio, siue ꝺ̃ gñe per simplicem ꝺmanatiã fluxerit ex aliqua gña ꝺ̃ hys vsq; finj status effectiue illj, sꝺ nulla ꝺ assignabilis huiusmi gña ꝺ̃ dg. 8. ar. 3. ꝺ̃ ꝺ̃ ꝺ̃

complicet modificari per aliqua relata, q. secundu
q. opera Trinitatis ad extra; q. Filius; q. Spus hoc; exercit:
implicat. m. q. una persona, q. tota Trinitas exeat: q.
q. pat; q. ipse ~~exeat~~ exercitus; q. carnalis, pat. dicit actus
qua tota n. attracta fuit ad v.m, qui actus a tota Trin.
tate exercit fuit; tota autem Trinitas est una; q. unit.
ter persona pat. Incarnat, vt pat; q. carnalis: Vnus; actus
erit vt. pat. 3p. q. 3. ag, 8. q. 10 hic vi: assumptio
quo incipitur, s. actus assumptis, et assumptionis: actus
cadit a Divina virtute, qui est Communis tribus personis; sed
tus assumptionis est persona. q. explicat optime Durand.
3. d. 1. q. 2. no 6. Secundo: tota Trinitas; carnalis,
q. non tota; q. carnalis, nisi sola filius ~~=~~

Respondeo q. complicare Dei
dua modificata q. duas. q. q. aliqua sit Communis alicui tub
personis; ac per negans, s. absoluta Trinitate q. Incarnatio
s. non est q. filius ~~Deus~~ Unionis hypos ~~=~~

Ad 1um; ratio illa generalis
sua q. q. generalis q. Communis tota Trinitati, exprimit
efficiens; actualitas. Cum modificata q. Divinis per personas
patris, q. similiter hoc, q. est q. Incarnatio q. potuit modificari
cari ~~=~~

Ad 2um neg. seq; quia ratio. Com.
munis est, q. quod q. Divinis dicit oppositis, ac per negans q.
actus notionalis; Quia q. non V. libere conat; q. hic quod
cit aliqua relata, s. Patrem; q. actus aliqua ad extra
que dicat oppositis, quia q. notionalis sit; quo exercitio, ideo
non potest constare aliqua relata relata ~~=~~

Ad 3um 2o. Et nulla potest
ratio ad extra Communis ante Divina, quia non sit Com
nis tota Trinitati, si sit vera, realis q. actio; tunc
quia reduction tota Divina talis, vt emanatio, modificari
potuit ~~=~~

Ad 3a. ly q. emanatio red
dit ad genus causae efficientis, ideo cognit mysterium, ac per negans
si vera actio ad extra est Communis q. divinis abstractive, sic q.
emanatio; ly, s. maxime, q. ex obiecto Gonsta cognitio
Videri non ly q. ly, ng quia fuit per resultationis, s. ema
natio, q. duxit per q. actus, quia q. finis id, ad q. ema
natio: q. visibilitas q. quia agibilitate per q. actus
quia q. finita ho, q. gratia habitus, si hic non per emanet, q.
dit per q. actus, per quod fuit q. finita Unio hypostatica
hoc q. plexus Quis homo; hic autem actus fuit Communis tota
Trinitati, q. negant negatio adversarii; vt super exdi
ximus, q. illa actio, quae fuit producta gratia,
cum sit eadem ~~=~~

S. Angeli

aliàs nō esset gressus, & libera. atq; diuina vim viuifyh
esset, quasi ex, & ad nouū habilis, si ab ipso ema
nare, & abipso j pedirī posset, q nec a tota Trinitate. Sp.
sancto deyq; q ab j pediri nō pōt a Vo, nec a tota Trinitate imple
diri pōt, cū ōm sit vna existib; personis =

Respondebit forte, q̄ sit hic ema
nādo j pedirī posse ab vno sine j mediate ab ipso = ipsq; resultare,
tm sine ipsis vm simul cū alijs personis Deum adeffluxū
actiuū j carnandi, posse illū j pedire, ac per hoc vigere tota Trini
tas =

Sed tm solue manet re futata
ex dictis, q si ab vno emanaret gra, esset nō solū vt reduc
cat mundū, & eas actiuū ad extra, q̄ emanādo ad gen
dū effectū nō reduceret: & sic caret eius, q̄ vm vt sic gnī ad
eius emanatiū, nō posset j pedire illū resultādo, q̄
aliàs tota Trinitas requireretur ad id, & ita ad vnū ad
extra equalis huius personarū libertas, & necessitas sit =

Deinde, q̄ a Deitate mo
ueri, & vim adhuc submouere hui⁹ posse j pedire ema
nans effectū ad extra, q̄ aliàs nō esset libera illū volens, &
creans: & Deus esset, & non aliàs tota Trinitas nō deberet im
pugnare, seu opponi Dei essentiæ vi Diuina, & Trinitas tota
requireretur. quam planum alēs sit & facile, qui Videa
tur apud modernos, & præsertim apud Cabrer, & Ishuiē
tem =

Gratia habitualis est debita ad bonū debito connatu
rali: quo sensu dicit quasi & gratias illi. Ita autho
res supra citati, & Durand. ss. d. sensu, quo hoc
dicitur, & ex eius mente, & ter gratam habitualē, & nos
tra, q̄ ex aeuisi illa nō vt aduenticia, sed vt suam, sequo
ti dicere hominem =

Ista aliàs ex illo Luc. 1. Ave gratia plena, & Ioan. 1. de plenitudine eius nos omnes accepimus, te, Deus alicui omnium debuit habilitatem ad id, ideo q̄ gratia est vocabulum Dei: vult Deus, q̄ ex eo q̄ sit Deus sit habilis q̄ ad id: ideo m. Ioan. 1. dicit plenū gra, & veritatis =

Prob. q̄ authoritate Ysidori sic ait: gra habitus q̄ illius vt dicunt vnus Spūs, sicut ign
cor solem: hic sic ad pros q̄ solis radius dicit Lumen, cor pro ig
diaphano, & ad pros q̄ Diuini vi Dei radius dicit gra habitu
litis =

Ratio hic q̄ authoritas Ysi
dori adducit, q̄ expresse solis ad cor pro diaphano radius
dicit lumen & non, q̄ si mediate ex vnione Diuini Verbi
q̄ dicitur lux per se: & illud Ioan. 1. erat lux vera qd

xl

resultabit, p hte xi gras habiles, que participata sunt
[illegible] dantur hic sit mensa Dei. per ex[illegible]
ignis vñ p[illegible] art. addy, vbi dit: gras habiles n illis et
quidem vnios, s dit Segnis G. sicut gudg p[illegible] naa
lis, g ex myle Dei gras habiles p gratias s xi ghis
Dicit illis videre dicens Dei. hoc, s
p dicens, Gnobis stet, ng p duobus Lucis sol per diafano
ns simplex emanans Lucis ablsa solis. s nobis gudg
alio delyta aciare illi, per quos ipse sol p duos effectus
Lumin, ac per Segnis [illegible] hoc vt p duos, p diafano
ns passio illg, vt alias necess p duas
emanans; sms dg In 2o loco dicit Gnobis Dei. nam
p dicta huius vñ affirmans, g sc gras habiles xi Dñi
adhe rejiciens a Gratias hys ut per emanans hoc se
tm sicut gudam Gratias, g a sicut Gratias necessario
connexas cum gratia, quas non habet cum aliis, et sicut illi sol
specialiter debet: ita gras habiles, vt non resultet ex unio
habitus necessario connexas cum xto, ipsi soli debitum
habitus p unionem: p quam dicit Dei. habere Gratias
Dabitur. Deo. dg.
Sanctus dicit aduerto dubitet, p naali gdt alig dicu xi
Vnomo quy bo ex filio Dei dilig rei dei alig dicu: sicut gra
bi Naali dicti deorum. alio mo, g do ig g naali dicitur
aduenit similiter n, nec connali s, Thoemo quoad originale
Vocat quandog, naali ex illis Pauli ad Ephesios 2o: Eram
ng n filij ire: similiter iusta originalis, si Adam n
peccasset, dicuntur connatis posteris, g a de simul cy iusta
originali nati fuissent. Dico g p hoc, g dño bno debitur
gras debito connaturis, hy, g a recepit illg cy sua n p filiis
Vnionis hypr: hy g ab hijs patet g p duas gras
p ipso filij; g o, vt dicam
Prob. 2o do a priori: ng hoc xi Dñi
ex suppo Vnionis debet supema operatio, s, Visio beatifica
ca: ng ut Sapte operatio, & sunt talis n elevata ad supra
omy ia, s, dicitur, g o iure connaturis debet ipsi gras habi
tualis. g. dg. Visio beatifica n debet xto p meritum
sed mobile gratia. Dat, ng gras sit radix, dicit hy Visio
nis beatifica, per quam libet operatio supernaturalis, g si de
bet connaturis Visio beatifica vt operatio supernaturalis, a for
tiori debebit gras, vt radix illg
Dicet, ng ex hac base n solum
debeni debito connaturis, mo ano bi explicato; s mo emana
natiuo, ng ad ut sit operatio, sue fiat operatiue naturis
resultiua; sicut ad ut hui sit per resultiua fiat operatiue
Sed, g a simplicatorij, g

dvo aliq̃ ad extra ponit emanare, vt solu, ꝑ vltiõ; ons agentis ad extra sũt vnũ; sꝫ operatõ ad ea ꝑ emanatõ, seu ꝑ operabiles ns lagte, qua ea sumunt ꝫ supponit, sue tho; ons ꝫ, vt pat ꝑ ista ha adducta, ga ꝑ ligendi, dvo ꝑ ns sꝫ ad eas hũ, sumpto ly ea ꝫ supponit, ons ꝫ pna; vt ꝫo ens diuũ solu ꝑ vltiõ, seu supponit vniuersaliter, ns ꝑ se ut sꝫ, operatõ ad eas illã debet sꝫ =

Prob. 2oo: ga sin esset debita, gra habiliꝫ xto, ꝛt filij adoptiui dei: gꝫ ꝫco, ideo qua habiliꝫ nos ꝺebuit filios adoptiuos, ga gratia, cui deb. to omunicata, ng de rõe filiatõis adoptiuꝫ, vt ꝑ ipm ophz sponte ng, omnino mo ipsa debita connaturaliꝫ tributaꝛ, ideo si sꝫ sꝫ assumpsisset carnẽ, filius adoptiuus dei ns esset, ꝑ ipm, ga ns gratia omunicata gra, gꝫ si xto ns esset debita, filij adoptiui dei esset = Hꝫ ꝫbaõ, qua ab aliq̃ ꝫb. hꝫ ꝺo, ns mihi adhuc efficax videtꝫ, vt ipsũ ꝺoceat: ng ꝛt sit optimꝫ argm: gra ns debita connaturaliꝫ xto, gꝫ ꝛ ns filij adoptiui, vt late ostẽꝺit ꝺiuꝫ ꝺoctoꝛ, solute 3 ad 2m arg; ns tm ea ꝺabeñ argmta sũ: gra ns ꝺebita connaturaliꝫ xto, gꝫ ns filij adoptiui: ns valet, sꝫ ga, cꝫ filiatõ ns ꝺeuiat subto rõe nr; sꝫ ꝑsonꝫ, ꝑsona ꝛt sit ꝺeuiata, ac ꝑ ꝺeuiꝫ ns extranea, ꝺꝫ rõe illiꝫ filij naali dei; ideo, vt gra ns esset ꝺebita connaturaliꝫ ipsi, ns ꝺebuisset ꝺꝫ filij adoptiui =

Prob. 3o efficaciter ꝺo: ꝛ ens ꝺiuꝫ genitꝫ patris naaliter, seu filij naali ens vi, ꝛ vnionis, ꝺebita sui ꝫ ꝛ hñ ꝺꝫ plenarie ꝺꝫ: ꝺo. ꝺꝫ: filio dei naali ꝺe connaturaliꝫ ꝺebent ꝺe superna dei, supponita adoptiõe dei, ꝺebenta connaturaliꝫ ꝺona supernaalia subnꝫ cta ad eas ꝺꝫ, seu filiatõ adoptiuꝫ dei = Roboratꝫ hꝫ rõe cꝫ efficiaꝫ: ꝛ ens subꝫ sanctꝫ asanctitate, ꝺeuiata ꝺiuꝫ esse. sꝫ cuilibet subto sꝫ, ꝺꝫ rato deo connaturaliꝫ ꝺebent xtiãa ꝺona supernaalia, ꝺoperatõ, gꝫ xto tali xtiãa ꝺebita. mai. pat; mi. ꝺꝫ lignt ꝺꝫ hã ꝺeumptꝫ ex Angelis: ideo m. ꝺeuꝫ vt ꝺꝫ ꝺo omunicatꝫ ipsi tã, gꝫ ꝺebenta cõnaturaliꝫ Angelo speciei, ga cꝫ sit ꝺeuiatus, ꝺaliã abstracta ꝺe corpore, teneꝛ ens illi ꝺomunicare speciẽ, gꝫ ponit rõe exẽ

exẽ

ꝛ esset filij ons

cere sug ptg; Ecclesiug; g similiter subto, gd st;
gd rade shi debet reale operari, tenetr Deus tu
Ducere oē ptg reale operg bi supernaale: hyse,
xto debeth connaliter habiles, qui sptg ois
reali hdinis supernaalis. Sb. dicg. ga ipsi ns debth
reali hdo j creata, uy st Deus qui ns fecerit omn
nicata ipsi jui nt; sue ad operg by; sd jui est, g
debent ipsi connaliter reali hdo creata, qui ptg
per habitg j fuisse, qui tra xto dixe sgra
habiles =

Dices, sg ex hac gbare talem
gd emanare vt sprietatg ax to Dno, supponita st
filia ea, vt per jstghā filij adoptiui, sm hi
hjhi grg: ng huic ita debent habitg supernaales, vt
hnt ex per resultg hg agra j stgle tale subtg,
similiter a filio naali Dei, sue a subto sto st per
eorg resultabyt habitg supernaales, qq reali ficantr sug
potē operatiuj =

Ad hoc, ga st filio adoptiuo,
sm hominj hjh grg, rade ipsi gr debeg per resultg
hg virtutes supernaales; ns hmoi xto, seu filio naali Dei;
Dicimg, ga ex gra habilis hiat radg nt, ex vi
tali vnionis subto, pht sprietates ab ipsa emanantes,
ng ith ana, sm fra, quas sptg gd, resultat; ex ang
filio naali Dei, sm verby quibus hi sit nat,
sd tng, dd ptg hi, ideo ab ipso nihil emanare pt,
st alias petat debito connaliter, vt adeo j gd ita gra=

Segr clare ex dictis da soly, quo
dy, dalios, ns soly ex quadam dgnitate morali, Ch huic j
Debito ptg ad naalis ptg Deuntj debitg ad xto grg habitg; sd gd debitg ns debito con
naturalis ptg dato j ptg ipsi ptg, vt per quique ex vir
mab rade =

Segr ex, ad quem sprietatg tng, quo
st da pars dri, ng st ns hiat ex per emanatg; Hmoi
ppria xti, quatng ipsi soli Deberi connaliter =

Progonyta, Oresolutg ang ja
tg dm militghā &c.

Ad quos rade. Dm Divinj Unitj hi sptg toti vitj super
naali, qd est unitg Unionis sine nobi achoe quedam
fieri subiecta gra habitis jdā ex, quj j linea super
naali st ta vita. Sb. dicg, ga xto debeti by Unionj
subto j rade caloris, sgr naalis, qd calor faciat subtg cui
uniti, qd ipsum fuit unitg hi, rade sptg vitj supernaalis,
resultabit hc vita sine nobi achoe =

Ad, dist. ans: fuit Unitg vt sptg j

g

xi cãz effigiãtu, nego ãns: ſ gr̃, ſ, quasi gr̃ cãz fo
malis, deido, gã gr̃ ſhit vnity hñ, vt ly= sanctificatz
xit, & per istam sanctificatz tgny per ſtrumyty diy
cy diuinitati non redimunt, & sanctificant. Vndecimo
deng: ad gb. dico, gd calidy, nõ calor ſ gny actiny calz
factõnis, dico bi dmunicam subto capaũ; n dmiry
gd gradꝰ requam calefactiõ; at ud ly= Verby nõ ſ gny
effectiny gr̃, vt ipſi dixim, nisi soly per my cãz fo
malis, dico nõ ſot ex ipso, ſz ex tanq grad =

Argues 20: Cognio, gd ius
dio diu ordinis dity gan ni Superioris, dach emanãs
ab ẽq aliqua perfectõ ſ fectori. Vg: cogitatiua, qua ly
sens & discursiua ex dychõe alyſty hñ abig; nõba achõe
par hñjat qua dg dim vaſalog di, & discurſiue: similiter
tor ſg ſ remurrectiõe ex dychõe ad abig par hñjat immorta
litatẽ, & similiter gia xi ex dychõe ad vm abig; nõba
achõe par hñjabit dity supernaaly gr̃ =

Sihoc arg m gbat alid, nulty ſ
ex illo ſeq; ſ similiter ſ latio, & dichõhis & ex dychõe
ad diuinity ſ latio, & dity ipsis par hñjabit alig de lumen
a Catholico diuſot = Respondeo, gd ãs bita, gd ly Respon
ly dity soly vnatꝰ ſ vitã, & nõ ng; ſ, tñ sequitur, ex
ex dity dychõe ad par hñjat hãs dity supernaaly gr̃, ido
ſ vitã nõ dat hñ aliq perfectꝰ, quy hdty = ad abipso ſ em
de ſy Signat diuinum ad ipſ hñ, ad duitas =

Ad do, gd si ex tali dychõe ad
xi ad vm debebat par hñjare dity supernaaly, hz nõ erat
creata, nec gr̃ habitualis; ad jecta, & nõ diuſ, gd nec
ſenior soly par hñjaxit ſot, gd ſ superio xi repetita, ſ ido
ens ſ gny & vita supernaalis ſ ineſt =

Proponyt, & solutio ad arg m 2 do em

Argues 1o: implicat, gd ãs ſit gratꝰ per ens agrã habi
tuali, gd implicat, gd gratꝰ habitualis ineſt connaturi debeat
ipsi admy gnitatis. Dico bene ſ fentia: ng ex eo gd calor
debeat vt ſ gnitatem igni, ſ gnis diuſa caliditꝰ per ens: = &
ex eo, gd lux ſ gnitatem soli, soli diuſa luminꝰ per ens
gb. ga gdo aliqua res ſ tali per ens, quamlibet alia nõ ſot
ex tali ni ſi per per hñjatẽ illi; sicut gd ignis ſ caliditꝰ per
ens, dia = ſi tale ſ per par hñjatẽ ignis. ſ d nõ dia ſ gra
ta per par hñjatẽ gr̃ habitualis ãs; ng ſ, ng ſ Immunio ni
sa ens, & Adam fuerat grati agrã habiti ſ ingarti
ſ ipata agrã habiti xi =

Respondeo, 1° neg. ans: nam, sicut, q. ad 1um grat. per se, q. non habuit: ea q. dat. ad alia dicuntur, q. dicuntur originaly Adami, sive exemplariter, ad hoc, ex regge q. ita non veniret, Adamo non genuit; hoc non dicendo omnibus nuggis placuit, vulgatum q. ejus hoc, haec [illegible] q. 3. quare ad 1. ans dico, q. gratia defectu gratiae, sicut caeca gratia Angelorum, et Adami; hoc ipso fuit causa culpae debitae, quae ex se solum ex supposito peccato: quare quia ex se hoc gratia, sufficiens erat, ut esset caeca gratia Angelorum et Adam, q. solum neg; ut dicat gratia per se.

Ad 2am huius solutionis; ista gendo ex his, quae dicta sunt ad 1am, ad 2am q. respondeo 2°, iudendo ans; omne neg. neg: nam non gratia per q. ab ipso emanat q., ad a deo fluere, sicut debita; sed dicendum gratia per se, omnes emanat, neg. ideo sol et lumen per se, ignis calor, q. saxa sole, et calor ab igne emanat. ipsa q. gratia non habitualis nam est, quae; sed supposito ipsa, operatione; sicut calor ad ignis, ideo non dicit per se q. lucidus, et [illegible] gratia per se.

Ad 3um 2°: gratia gratis gratis per aliud bonum aut supposita, q. gratia gratis gratis ipsa per aliud bonum aut subiecta vel; non debet connaturalis, nec quae, gratias huius, omnes ex. par, q. id, q. debet, q. et gratis q. nec alicui fiunt tali per quae supra subi, q. gratis 2° respondeo.

Respondeo, q. et gratia immediate operamur subi q. 2° respicit neg. per quod non subi. q. respicit gratia exemplaris, et subiecta, dato gratia habitus, et habitus ipsi denique non quaerat naturalis, et gratias, ad non quod non, seu oppositio exilla, et subiecta, quae subiecta q. 2°, quaenam potest gratis.

Ad 4um: admittendo gratia gratis non debita: q. ibo, q. gratia datur non gratis, q. non debito, neg. hoc tollit rationem gratiae.

Respondeo neg. ans. ad 1am dico, q. gratia ut dicta gratis, solum excludit debitum ex meritis, neg. si ex aliquibus meritis gratia non datur gratis, non excludit debitum connaturalitatis: sicut ipsa gratia debetur homini debito connaturalitatis; et non datur gratis.

Ad 2am dicendum non placet, neg. absolute non datur gratis, quia debita debetur: unde similitudo neg. non datur gratis quia debita ipsi homini, q. et ipsi non debeatur ex

ens

meritis ; debitum mihi connaturale = Respondeo q°, q° gra
post summum 2m, L, q° bono gratis collato, L, bono fuisse
gratis ; ta aucto auctis ad gra, tribuo post ; sicuti ex debi
to, q° post subsit talis ng, vt absit caput alterius boni gra
tis ; vt post ; xo : Ta aucto Nilli Enti ; ita vt semper q°
; bis pro habiliter gra fuerit subsequ gratis : quam gra ns
semper debet dari gratis, vt semper fuerit subsequ gratis =

Ex quo patet ; ex 2o q° gra
gra ex cedit ng, nec gra debet connaturalitas ng ; nec ita q°
; d maior excessus, tis pro his ; in gra vnionis, habili hu
is, gus ; tis ng, ogis ; q° gra ns ; quasi spiritus vnionis
hypostatici =

Ex 3o Et ; si sic enim sit maior
; pro his ; tis gis vnionis ~~tis gra vnionis~~, habilis his hoc nho habilis, gus ; tis ng, ogis ; hoc ex
~~habilis~~ hilitat, q° minus Et ; si sub sit magis spiritualis
gra, q° gra ; accidens ordinis supernaturalis, ordini di
sic hoc connaturaliter ei subsit ei ordini, ; ei ex to ; na aug
hra, ogra ; is diuini ordinis, ; id est magis spiritualis
tis : si sic Et ; si maior pista ; tis subsit, ; accidens ; si enim
gus ; in duas subitas ; hoc nihil tollit, quoniam accidens diuina
bilis ding ad subsit ; ei sit enim hus =

Dico : Et gra sit ordinis
supernaturalis ; tis vnio hypa excedit ; finite tali illi ordini,
q° maior ; in proportio, gus ; tis ng, ogis =

Ad oppositum hypostatica ns
divisibilis a supernaturali ; ; tali ordine subsit finito, cui
connaturalis debita accidentalis ordinis : sicuti subsit naturali accidentalis =

Sed ex dictis, q° ex Deo
tenetur violenter, si ab inimico cui ; q° Deus non habet gratiam
habitus, ng esset ablatio sui debiti connaturalis. Dico, q° pa
tenetur violenter, ns ; q° esset ablatio naturalis ; imperii ad gratiam
efficax ; ipsius ; ei ; ei ordinis debitum ~~naturalis~~ connaturalis
gratiae actualis hoc ; ; q° patiens tali ; ac per consequens esset
violenter, q° esset ta ; imperii pro naturalis recipiendi ; no ; q°
solet fieri de hac ratione recipiendi ; ipsius = Ad 2m
tis debitis habitibus, ; ipsius, quae acquisiti ex Deo ? =

Disp° 3ta tam de virtutibus
infussis, q° augmentis &c bus

Dubium 1m 3tis 1mi to fuerint vir
tutes morales per se infusae ?

Expl.

Explicatio tituli 6 S.

Aigitur no de Virtutibus ĵ fusis, dcgg Ipse D. Thc a 2, 3, Obj. 2 nolo, q Virtutes gratie fusæ appellentur illæ, quæ dicuntur supernaturales, ac sint eædem numero cum habitibus acquisitis; sed alio modo simul cum gratia ĵ Deum ; imo ut ĵ habitibus hi ordinentur ad illa fines: Dicendum q gratia habitualis quidam supernaturalis vitalis, quo homo vivit supernaturaliter, q principium hujus vitæ, qd operatur, q scilicet hoc aliquid in anima existens dicitur principium vitæ, seu hæc operatio 6 dicimur hoc habitu vivere supernaturaliter; sicut autem ĵ vita supernaturali duplex habitus ĵ fusus = huic habitibus, seu Virtutibus ĵ fusis quidam Sanctus Theologi, qui immediate respiciunt Deum ut objectum, ut fides, spes, charitas, dcgg adhuc non dubitamus. alii autem morales, seu qui ad actus bonos moralis supernaturalis ĵ eliciunt, ut temperantia, prudentia, justitia supernaturalis: Dicuntur morales supernaturales ad differentiam moralium, qui nostris actibus honestis, bonis moraliter acquiruntur, ut naturalis facultas abstinendi a cibo in moderato usu, & potu. Dubitatur q nunc sint de Virtutibus morali[bus] supernaturalibus =

Quæstio Sub. 1a 2æ 6 S.

In Xto Dno fuerunt duæ Virtutes morales pertinentes ĵ fusæ, quæ imperfectæ non fuerunt, seu quæ non respiciunt statum beatitudinis, divinionis hujus 3 illarum habuit ab ĵstanti suæ sanctificationis. Pro 2o dicendum Sancti Theologi, & Doct. D. Thc a. ĵ 2æ 2æ, ubi dicit quæ fuerint glorię Christi. idq asserit ĵ corpore, & = Pro 1o ratione: nq ĵ Xto fuit ab ĵstanti suæ Conceptionis gratia habitus, q Virtutes ĵ fusæ eam imperfectionem: ante pati exercitia dicitis, & quæ dub. Dicimus, nq debito consideratis fuit debita Xto, aeger 3 regis Judæa ĵt° ĵstanti, nq ĵ ipso erat debita. Sic. Duo a fuit, q dei supernaturales Virtutes ĵ fluxit ab illa q habitus: sunt ĵ illæ, & Volatus ab illa ei, ut dixi 2. Sed illæ, & Volatus ab ĵstanti, q Dei 1o et Virtutes supernaturales ab ĵstanti fuit gratia ĵ Xto = Sed Dei 2i fuit elevata ad supernaturales quæ nq, q post naturali illi elevata fuerunt ab ipsa ĵstanti supernaturali ab habitibus ĵ fusis, quæ di Spiritus Sanctus, q sicut Deus Ps. 1. dicit, q sicut Deus q ut perficiat ĵ ad supernaturali: sic post Virtutibus, nq sicut Dei ĵ per fectæ manerent sine gratia; & ĵ post ab ĵstanti = ĵ Deitate, Dei imperfectæ erant illi post, s, illæ, & Volatus sique Virtutibus, = quibus elevata, & elevata ad ea elevata ad operandi supernaturaliter =

Utrg ay alhge 22m ℔ 3.ſ.

Et ꝯmunis ſit contra 22m & aliquas hñt gdam difficultates
dubiter ſint vincendas. argdo ℔ 1o: Qꝛ Ons vnej Dijebat
virtutibꝫ, vt j clinatꝫ ad bona, ng na; ſint ſcholiales
dese j clinatae, vt dicit 2a 2æ ℔ 172 a 2, nisi j pediat
apparitionibꝫ: nec Gebet Virtutibꝫ, vt per illas moderentur
ſsiones j ordinatas: cy hge j ordinatꝫ nõ habuerit Qꝛ: exat. m.
imperabilis exit vnionis hyꝑ ℔

Qꝛ ℔ virtutibꝫ nõ primario,
Oppone; ſ 2do, Oper aut Dei ſunt repugnare exer
passiones, aut vincere difficultates opposit, ꝯdo, subtra
hi gdi simꝫ hꝫ exeru, ng vt Deus Dt. tibꝫ ꝯtrat, j
Deahi manꝫ Virtutes, Dijllis nõ ſ tali exeru; vn ℔
primaria nõ Virtutibꝫ reddere affectꝫ bene Dispositum,
Dj clinatꝫ ad obꝫ Dehitꝫ fructꝫ Dꝫ promptꝫ, & connaturalem;
ſit exemplꝫ illꝫ, qui ℔ Deus ſit j clinatꝫ ad veru, Dijna
j tegra nullꝫ heat j clinatꝫ genj; j dicit hñt speciali Vir
tute j llectuali vt Deitate j clinatꝫ ad speciales Veritates aliuꝫ
particularis obꝫ. ——— ℔ Dicit: Voluntas, Dappetitꝫ ꝛ. ꝑ
Dꝫ ad bona j ꝺmuni, & ad quodlibet j particulari ꝛ. j clinatꝫ
ꝯ Gent Virtutibꝫ. Sed neg, ng Dꝫ Dt. 2a 2æ ℔ 23 8:
Qꝛ nõ potuit omittere Voluꝫ, ꝑ Dꝫ Voluntas erat j clinatꝫ ꝑ bo
na firmiter, & Voluꝫ nõ firmabiles Voluꝫ defectibiles, ꝑ
si Qꝛ erat vnionis hyꝑ erat imperabilis, aliter Deficiens
j clinatꝫ firmiter j quodlibet bonum particulare, nõ haberet Vir
tutes, ꝑꝑ illa j clinatꝫ ——— Neg, ꝑ dato & aliquis heat Dc
titꝫ j clinatꝫ ad bona particularia; pot illi super addi Virtutes
quatalis j clinatꝫ perficiens, Docilis, connaturalis; nec tñ dat j
ſuu obꝫ: potuit ꝑ Qꝛ hanc Virtutꝫ, remanente nõ omittere
Voluꝫ, ꝑ hoc enim repugnat obꝫ defectibile ———

Dicitur Dicit: Sicut nõ implicat
ꝑ aliquis heat Dctatꝫ adbonum particulare, & dalias
magis Dctatꝫ per Virtutꝫ super additꝫ, ita nõ j plicat Deꝫ
& ꝑ Qꝛ heat Voluꝫ firmatꝫ j bonum, & firmatꝫ per
Voluꝫ. hoc non falsꝫ j ſ Dt. & Dicit ———

Sed pando Dicitur manifestum
ꝺ, ꝑ Voluꝫ enim potꝫ subꝫ defectibile, ac per Deus nõ
ſupponit subꝫ firmatꝫ j bonum; Virtus aut nõ potꝫ esse subꝫ
labile, aut defectibile, sꝺ hoc ſ per aut Deus illi ———

Ad Dib, obiectionibꝫ, Dnꝫ ꝺ gonum
20 respondet & prohꝫ Doctrinꝫ j Dicit ꝛa tradita Dub: 20,
ꝺ Qꝛ Deus gꝫ Unioni nec Deperta absoluta potuit operari
ni ſuper naturaliter, & meritorie sine gratia, ac per Deus non

gratia

ore sine habitu, ꝑ fremitu, ng sicut grad⁹ ꝯ ꝑ̃ virtutes cale similiꝫ operꝫ: ita et habitꝫ id ꝑ̃ dia ꝑ̃ rima ꝑfectio ꝓpriꝫ.

Arguit 20: ꝑ xto dnō ꝯ fuit iusta vindicatiua, ng actꝫ huiꝫ virtutis ꝯ ꝑtinet actꝫ amicitie de ꝑ iusticia sibi illata, vt docet Dt. 22ae q. 108. atq; ꝺ̄ꝫ ꝯ habuit ꝑ̃ncias, ꝺ̄ꝫ vindicauit illas, q̄ illud Matthæi 5° de cut remittere, ꝯ vindicare, ꝙ.

Similiter ꝯ habuit ꝺ̄ꝫ actꝫ virtutis Euangelicam vocatꝫ a ꝺ̄o, scu qui versatur ꝑ ludos vt docet 22ae q. 168 a 2. qui habent actꝫ vocatꝫ magnificatꝫ, scu liberalitatꝫ, ng hic versatur ꝺ̄ magnꝫ sumptꝫ, ꝺ̄ꝫ erat pauperrimꝫ.

Ad hæc ꝺ̄s virtutes habuit xps: ꝺ̄j gr̄m habuit tꝫ, q̄ adhuc sufficit gratie alicuius iudicium vltimꝫ, vt ꝺ̄ offensa ꝺ̄i exemplum obseruꝫ hꝫ Legis, ꝺ̄ seruandi iustꝫ, ꝺ̄ expauescat affectꝫ ꝑ̃ctꝫ, hoc mo fuit ꝑ̃ xto hic virtꝫ, ng vt dicit ex Ioan. 8. ꝑ̃ta fuit, adultera lapidari. Ogdo Diuꝫ a Matthæo, ex ꝯ ꝑ̃ gelicæ vindictꝫ ꝑ illꝫ, q̄ illꝫ ꝯ petit, sed ꝺ̄ꝫ ꝑ̃ꝫ ꝯ petit vindictam, ꝺ̄ꝫ ꝯ petit illa; ꝺ̄ꝫ ꝑ̃ꝫ paratꝫ ꝺ̄i erat parati ꝺ̄ꝫ petere, si hoc cederet ꝑ̃ honorꝫ ꝺ̄i.

Similiter ꝺ̄s, fuit ꝑ xto virtutꝫ ꝑ̃ꝫ euangelicæ, ꝺ̄ꝫ petita hæc ꝺ̄ voluerit, fuit q̄ ꝑ̃ꝫ ꝑ̃ nobis voluit pꝫ̃ mortificatꝫ pati, q̄ ꝑ̃ꝫ fuit q̄ liberalis, magnificꝫ, q̄ vt docet Dt. 22 ad 3ꝫ, ꝑ̃ꝫ ꝑ̃ alijs ꝑ liberali, ꝑ̃ꝫ ꝯ vult rebus pecuniarijs; ꝺ̄ illas ꝑ̃mittit: hoc aut fuit ꝑ̃, ng ꝺ̄ diuitias volupatis ꝑ̃mittit, ideoq; fuit pauperrimꝫ ꝺ̄ ꝑ̃mittꝫ diuitias, q̄ ꝺ̄ maxima magnificentia, ꝺ̄ liberalitas.

Ad 30: loco virtutꝫ data ꝺ̄ xto dona ꝑ̃ sc̄i, q̄ ꝯ fuerit ꝑ̃ ꝙo virtutes. Gb. vega, q̄ a sicut ꝑ̃ illo, hæreses exeunt. ꝺ̄ virtutes hæroꝫ q̄ ꝺ̄ꝫ ꝑ̃ꝫ gyth adonis ꝑ̃ sc̄i, vt docet Dt. 172 q. 68 a 1 ad 1. Dona 172 q. 139 a 2 ad 1, ꝙ.

Dicuꝫ Dt. in ad 2ꝫ, ꝺ̄ ꝑ̃ xto ꝯ virtutes hæroꝫ diuitꝫ adonis ꝑ̃ sc̄i; nec oppositꝫ docet Dt. loco cit. ꝺ̄ vult dicere, q̄ sicut virtutes hæroꝫ exuunt munus, sic ꝺ̄ꝫ ꝑ̃ꝫ ꝯ chtus m. perfectꝫ hæroꝫ ca ꝯ, ꝺ̄ ita q̄ ꝺ̄ꝫ ꝑ̃ꝫ ꝯ ꝑ̃ꝫ ꝑ̃ꝫ ꝯ chtus ꝑ̃ꝫ ꝑ̃ꝫ hꝫ, ꝯ Chꝫ; hinc ideꝫ obꝫ fuit, vt actus diuꝫ q̄ꝫ quatenꝫ chtus ꝑ̃ꝫ ꝑ̃ꝫ ꝑ̃ꝫ ꝑ̃ꝫ, q̄ꝫ ꝑ̃ꝫ ꝑ̃ꝫ fuit. Dego Dt. 22ae q. 23 a 9. ita ꝺ̄ dona ꝑ̃ sc̄i

ex

Exedyt Virtus heroyca, deq; ista = Hug. supponit difficultas; qz xo; Deus [illegible] parua, & debabit ps nitte, an, s, fuerit; seng xto? Ipse dixit =

Tertio.

Nonduz; xto Viro sz fuisse, qui nobis dicit ps nitte, nec subhac, nec subalia denominatione. Dixi nec subalia denominatione, qa dcti Theologi dicunt, nz fuisse; xto sub aspectu ps nitte, ng ps nitia hac denominatiz sortita, qua sing. dolor deplicato spectio; qd impossibile fuit; xto; nz tm; illo ps nitte, Et sub alia denominatione, affirmat Bergenina; qe dixit ita, qd Et alij Theologi aperte ex Scoto dicte qe 2a, vt affirmat D. Armin. de incarnatione disp. 16. vbi hoc ita defendit. ita D. Lugo de incarnatione disp. 16. s. 7; Adam. de ps nitia disp. 6 & alijs sequentib. Paterno Suarez, Lorca, & alij dicut, nz esse; xto, si ponat vt viri dicti disserta actio, & alijs; id qa Babilonis mysteriis nz ingt esse habitz & actus, Religioni, ideo dicut fuisse; xto, nostra mte sa & minor = Prob. 1o ex Pt. qui dixit, q qe 3a 3 qe 3 ad 2 ait: ad 2 dicendu, qd xo potuit peccare, vt; 30 dixit ad 2 dicendu, & ideo ma huic Virtuti Theologicae ps nitia nz fuit ibi nec actu, nec pta, & hoc nz similia de ipso; & de alijs, s, quia ad hoc, qd dicit, xto ps nitia 2 habitz, vt & alijs beatis; patua, vt ipse bat arg. = Prob. 2do: ps nitia nz mutat obiectu peccati, sed impossibilitas fuit; xto. Sb. ant: Vera, sybia, ps nitia nz de eodem & hoc dicendi modo, qd ps nitia accipit peccatu vt praeteritu; Vera, sybia nz vt praesens. sed Virtus, & qa juuat ad ps nitia actu malo huic Art. 6 Obj. 3. & Virtus, qa juuat ad peccatu actu malu, & ps nitia nz malu sentz, ergo Virtus, q illa hat, qd ps nitia nz de praeterito actu malo ps nitio = Rsp. dico nz ponimus Angelo Virtute & temperantiz, qa illis impossibilia, & sui usu, ma, & actu. sed impossibilis actus xti ma, actu ps nitto, & Sb. mi. ma ca q Virtutis ps nitte nz Gratia peccata, & ita est; peccabilis xs, erit; possibilis talis ma =

Respondent 2dij, falsu esse nitte solu versari ca Gratia peccata; hit. m. hac Virtute dicto primario ac competenti obiectu diuini, seu Deitate illi nam illis; & 2dio dico hit sequam, & de actibus malis: peccare hac Virtute arte Dei peccatu versari pot ca primarium, solu effectu placentia hi, Deitas diuina seruitia illi eum;

Se

gaudet, & plaut de Deo

Si miles pot aeh dolores, & detestabi ~~[illegible]~~ ten,
bene jobiz xiij Ypp pecm ad ae Domini, sb abalio; pot
pohit gbie dnie ad jxto, ty; ga gaudet de mee die
no servato ae illesso, ga nō Omnipotē pecm, & pecni
pa exhibita agnatione: ty G, ga hit dolozy, & detesta
hij peeh Omtei ab hominiz ==

Sed ad R, gbie Vir pnumerata na
sua j ta alligatas adchones Ypp tes, sicut castitas obedi
tia. qui ne servarent jam by alioz, s ad Ypp: vt m. Lch
s Sedis, ga vellit honestaz castitatis alioz, nec obedire, ga
vellit alios obedire nl: ita nec pnitis, ga vellit alios nō
pnitere, aut doleant pecnatis alioz. Quo ad primū s,
ga pnitia nō dolor pfectus vt dcm ty de per Iuem,
sed nō pfectus pnitudo pnalium, aut Iuem pnalis
per hoc, quod alter dolorem habet. Dico 2o quod
si miles sbz enumerari j tes ponis, Thanta ad ell
ch̄ss chis, sed multo plus cum quiz pniteatis ==

Pius ly Virtus ppriū pdunt
debitz Ypp, dabitz pm ē quabitz, & simliter ly Vir
tutis pnitz cui sibi pauci Ypp nris, s, dabitz no ==

Respondeo dicendum qd, ga sacrificio
solz j ydē, vt ch alijz ritibus, & ponat j pnitia stat, qd
pot qui fit, si aliquando solvat debitz; at nō pnitia nisi pfec
tus pnitibi, ga nō dolor pfectus, nisi per diligēs Iuem
sui peccatis, & detestabi peeh; qui dā negligēter, nisi a
plurib vt pat == Ad 2um quidam Doctor Car
dinalis Lugo: qm. Dejunat nō bibz. j dicit, q sacrificio
j ma hostia tūc pnitit ēcia nisi debitore per solvat,
ga honor ēcia ab alijz medijs tribuit ē ex opinione, quz tūc
dicenda pot poni, nisi ga abeschit; & tūc qd pna,
ga & nō sibi fuit de rigore ne iuste & pmeabi ty. simi
liter qd dico, qd pnitia nō pot fieri cui abigno debitore.
ty, & ja pluriz per qd pueriliter pecm mortale ly di
cit Duinitz, nō pot juxta Deo; ty, s, maxime, ga detesta
ri pecm, dolere de ego, & duerti j Dzy nō pot fieri, ni
si abigno, qui fuit auersi a Deo per pecm ==

Prob. 2o: jbeatus nō dat habi
tz fidei, qui nēj & habitz pnitz. Ita dz, & idco j bea
tis nō dat habitz fidei, ga dat actz j tuz aggregatis ij actz
fidei, s, beatitudo. & j & dat actz xpiano ab j tuz
ij detestade peeh, ij abj tuz sit j peenabilis, ==

Hanc ppōnem tenet D. Lugo tom. de

B

pęnitę nº 22 negando peniny, ng j beati Stati, j tyde repugny, ey acht fidei, s, Visio clara Dei; ut via j pso, ng Vnio hypa pot ee cy Deiformi pueh, si hoc pugnet si uer, Dno pcessimit & per aũdens, ng Johes assumm Chas post omiy pue, & ye ille ho Deus potuit alio eligere Statu pueh omini prj ab hte gn & pro bo, & per aũdys repugnat & alij pro fuit pęnitę cy Vnioe hypa, & per aũ Deus =

Ad 1m cy: & assumere hy Stiby j he usho, Caffetę Virtute pęnitę, Deseru ret illg, & repugnat = Ad 2m Ng siut Stat beah j hjce repugnet cy acht fidei, ita inlo Omagio, Stat Vnioni hyp opponi Detestatoni pueh, auer Deprec siuet Lt uisby j via habuerit fidę, Dexlo, & hyciat ad Stat j hjce oppositę fidei, amitt tht hyc habitę: ita Lt illa Stat ante Vnig habuerit pue; tm exeitegs cy ad Vnig hyg ipsi jhjce oppositę Dei exhibit pue Dreddit ipsa Stat hte; caper Colonii illi, ng nõ zata nisi cy Dependentia ad oppositę, cy acht nec ejt Suppositat: hoc aut suppositę, s, ille ho Deus nec debet Deus tani pue, & nõ Deminit, nec pot =

Ad 3m Dicit g me excludere j illa hypothi fidę, Deum, hoc hebet illa hte, postam & pugbi, Deformitę, & j Deitibilia ad cy Dignitate personę: ita excludit pęnitę Dominy ejus repugnę =

Ad 2am q.

Arguit 1º: Johes Eliezer hye acht Dihonay: in hoc pue Dolorem Dolo. & dicit acht Virtuti pęnitę, 2º. 96. mi. ex Lt. quita j. 95 az, Dza & 192 a3 ad 3 Dout, & Adam habuit pęnitę, Dominicus Dij jmbecillitę Statu, & Lt Deuet pue Dm Deiformitę; Dicat tm Adam sub Dihoe Dispositę, vt hoc Dolorem depeta, Deuotionaq conseruę, si bi Deet = Resp, & acht Dihonah Dm Duplicit dicta, I, de Dihoe simplicit impossibili; 2, quem & & de Pacht Dihonaē de Dihoe simplicit impossibili, & Dicit, nec sufficit ad Virtutę, Dicto & si Angelę eligeret acht Dihonay Dę hoc hyp, & tpę hyp, talis acht Deuet Virtutę pęnitę, cy Deet & hoc simplicit impossibile: cy impossibile sit simplicit, Ly pueare, idco acht Dihonay

Argues 3º j beata Virgine fuit gratia habit: dolen
do gratia culpa, vt dicit Expers dei: similiter & nunc j bea
ta habit gratiã. Dnm & neutrum hanc posit predicta dolore,
g. j. & sit ut Virtus gratiæ vt j sponibilitate ad peccandum =

Per dcd. ani quoad vltimã; pfs, &
deg. dnm: nõ &. g. vbi nõ repugnat ex na rei actus pec
ti. Et hic, dnyc fuit alicui ut eum habitu repugnet, pon
sibile & habitu j fuisse gratiã, g. hic solu ponit, g. po
sit hoc subtu simpliciter facile; nõ tm attpto dcto ut eus
tyrannus: Unde g. baptizatu ly, L, mutu. vg. Utrũq;
me adurit Hugo Bpensis dicte 6, nõ mirũ datile
habitu j fieri ad cercundam lingua, L, oculo, quasi ly,
L, mutus nõ esset = Dico g. beatæ Virgini habuisse
habitu gratiæ, g. solu ex supp. peculiari, g. solu ex supp.
Dm & ex na gratia. Illi j sponibile actu ponit; gratiæ
sibilitas actus, dnyg &. g. L. nyc quæ peccatum
ponit nõ peccare: similiter j beatis &. solu impossibi
litate ex supp. stat. id Dico de Innocentio, dcto
Addamo j statu Innocentiæ, g. L. nõ peccauit, illo; tm
quia ex pte subti nõ repugnabat peccm =

Deus, j beatis nõ habitu fidei
g. nõ repugnat, vt clara Dei visio, g. nec gratiæ. pot
deu, g. illa stat nõ mirũ pugnat j tria vt actus gratiæ,
fidei, g. si aut actu fidei abj tyto sponibilitu; itã
actu gratiæ; ac per dicta nõ obligat, datu j bea
to habitu gratiæ, ponebat similiter ut j cto, vt dico, actu
abj tyto sit repugnans = Ad solutiõe huj, regulis quæ nõ
mnorũ dy, g. ad illa respondebimus sic, g. quæ ratio
an j cto stante fidei = Argues 4º: gratia, & Virtutes
nõ ut per factõnes supponit; & dnt, vt dicitur dicit. a. dubit.º
at nõ ex dei nõ repugnat peccm, nec actu gratiæ, nec habitu,
dg. dei peccm pot, & cto, sicut supposito huic humano
repugnat peccm, & gratia, quæ virtus & ponit debet adger
facilitu nõ peccabilitu ex se, dabj tyto =

Ad, secundo mai. dcto
mi. si summatim hoc & dy se, dnt pcipiens ab unio
decto: si vt reduplicative unita, nego, & rog si mul
ta Virtutes, quæ ponit j cto nõ ut per factõnes et nõ
dy se simpliciter pcipere; & dilige sit unita &, dy sicut
sit simpliciter j peccabilis, repugnat li gratia abj tyto =

Argues 5º. eadem Virtus
unitæ, aut relationis j ipsius Dei, cto, Dei nobis. Dnm
j cto denominatæ hit personam unitæ ad Deu, & quæ nõ
hit j nobis, ex se, g. & habet dignitatem personalis

pot

por reddere Equale Deo; nō x̄o, q̄a stranō eadem virtꝰ i specie, ꝙ ehtis ꝙ religionis por eꝫ i x̄o Ihū nobis; Ihū nō tribuere illi denominadꝫ ipsiꝰ, qui tribuit, exclo sotꝰ q̄ i no bis i chiat ad actꝰ Dolo ris de ipsiꝰ pecto, nisi ut x̄o=

Qerꝫ. qrꝫ. 3rꝫ i: Discipuli Dñi nobis iusta Ihū hīt actꝰ, Dobꝰ, vt por i thachꝰ humanis; ac finde nihil refert, q̄ a Dei nō por ipsi heri actꝰ perfectꝰ iustꝰ; atq; ex to Simpliciter le ꝙ q̄d spectat habꝫ actꝰ ipsiꝰ, Dicto nō por as virtꝰ hꝫe Equoad habitꝫ adhuc nec sub diuersa denominadē= Dub. 4ꝫ, an i x̄o fuerint virtutes, quę Dolunta perse acquisitę=

Dubꝫ an i x̄o fuę

sint Virtutes perse acqsitę?

Stat ex dictis Dub. pcedentis, virtutes acqsitꝫas, quę i ala generatę ex assuetudine operꝫ, quęmis aliqñ q̄ncꝫ Deus Deus i ala illę sensato ꝙducat; Didimus diuinitꝰ per auꝫ Deus i fusa i q̄ gratia Adamꝰ habuit oes virtutes ētatꝰ les i moralis, quę i Theologi a quio sui es per auꝫ Deus i fu sas, vt Ordinarie docent Theologi: istę autꝫ naales virtutes i ssimul coexpondent, ita vt nulla sit i fusa, quę alia degrita ētꝰ, q̄natis ēiꝰ mē x̄o pportionem: Idcirco q̄libet nostꝫ Dubꝫ=

Oppositi ēt.

Ita, a assert nullę i x̄o fuisse virtutꝫ naalꝫ perse acquisitꝫ. ita Richard, quę rq Gabilioꝫ Existimat Lorca Duꝫ. 38=

Tdoue, exꝫ quꝫ habuisse pdictas virtutes per auꝫ Deus i fusas a Deo i ꝛo i stis sunꝫ Deiphonis. ita Albina, Albarez, Suar. Lorca, Dalj=

3a affirmat, tas exꝫ quꝫ Egrijs acthꝰ acquisijsse; sed adhuc i hoc est Dnouersia, qꝫ alij Docent i ꝛo i stis sunꝫ Deiphonis: alij succensu Egrijs acqsisse illas=

Qeō Dih Dub. 1a 3ꝫ & 2ꝫ.

In x̄o Deo fuerꝫ Virtutes morales ordinis naalis, seu acqsitꝫ. hęc 2a Omnia, & 1a nō illę exponunt explicantes Dt. Collijs mentem fusse ex arto 92a Articuli 6i, vbi Dicit, & fuit plena Di Virtute, Dhi logꝫ de virtutꝫ naalꝫ: q̄=

Prob. 1a logꝫ de Virtute, quę sit bona qualitas mythi. & naalis virtꝰ est bona qualitas mythi, Dlogꝫ de Virtute naalꝫ= Prob. 2ade ꝛo: mg & defacto servauit temperatꝫ, quę Dicitꝫ i medio cnitate Vꝰ ubor Egre naalꝫ ho

ues

Nostay, quy illa acquirit, q̄ fuit j Xᵗᵒ habitq acquisitq tam
pergit ipse dico Beatis habitib⁹ q̄ fiat duq̄, q̄ Deus Sᵗ impo
sibile aliq, permanear Deus habitq admaltiplicatq illor aq
Xpus ==

Dices, similes aliq j Xᵗᵒ fuerunt ab
habitib⁹ j Xpi j quib⁹ quq̄ ab acquisiti, q̄ j Xᵗᵒ Sᵗ fuerut
passiones in mo Beati, Obtuim⁹ Virtutes, sic habitq Virtutu
ca passiones mo Beatq Do, Crucifixq Do illas ==

Dico, q̄ Virtutib⁹ acquisiti
aliud Sᵗ fruit, aliud maali vt docet Dᵗ. tam q̄ Gra
maali Sanctam j cliq particularis Exemplq Dᵗ Mariæ,
Bti j Jacobi, vt Gdat j suq Scriq, Bobby; fruit⁹ Sᵗ Dor
nici, sui tendentia ad suq Scriq, Exquisitiq: sic aut calor
fruit⁹, Operis Quent calefacere; per acquisitq aliq Exemplq
ac Scriq Bti, ng acquirit subito ab Scriptis: Dico q̄ ab
Xᵗᵒ huiusmi Virtutes acquisitas quoad fruit illas; n tm quo
ad maali, ng q̄ Virtutes Xpi n Gratia Sanctificatia, Glorie
quis huiq alia ==

Prob. 20 q 28 man amplq
pretia Gbat, Gdelud: Adam j statu innocentiq Caritat
formit⁹, Organicib⁹ j ordinati. Et tm habuit Xpi Virtutes tam
quali, q̄ connaturaliter, Gratis q̄ gratiam⁹ perfectas illa na:
itq dico de beata Virgine, de beatis, q̄ j patria formit⁹
Xpi; Xpi tm quali Virtutes, q̄ similiter Xᵗᵒ. per seq, q̄
n regnant dignitate ac prudentiq Virtutes, vt pat ex ijs q̄bus
adducit, imo poti docet, q̄ Gratis perfectas ==

Dico, q̄ Xᵗᵒ soly habuit fruit
j scientq, Sapientiaq, q̄ naali, Exquisitq, vt docet Dᵗ. j Sa
pq q 4, q̄ Xpus perfectiq, Quia habitq hᵗ, Exequunt Xᵗᵒ
q̄ Voluntas ejus perfectiq debuit n Voluntq Virtutib⁹, mo naliq
pertinet j scientia: sed naalib⁹, Exquisitis, ng illi nec opponitq
statui beatitudinis, vt docet Dᵗ. 2ª 2æ q 67 ar, nec q̄ Virtutes
Xpi ==

Ad 3.

Xᵗᵒ q̄ habuit Virtutes naales per acquisitum j scientiæ, sed
illas acquisivit Xpus ab⁹. Nec obstat Dionysius Dᵗ. q̄ Xᵗᵒ
Volente illa donavit; colligit ex his, quæ docet j Xᵗᵒ q̄ q̄ ag j
corpore, Exercitat ar: hi. m. j Xᵗᵒ affirmat Xpum habu
isse Scias naales suis ab⁹ acquisitas: ideq̄ Dionysius Xᵗᵒ
Virtutib⁹ ==

Dices, q̄ Sᵗ Dᵗ. docet, j Xᵗᵒ scias naales; n tm docet, illas ab⁹ acquisitas fuisse; sed
posita j fuisse fuisse a Deo per acquisitum. ita ex professo q̄
de Veritate q̄ 20 ar ==

Dicitur Sᵗ Dionysius, q̄ Sᵗ Dionysius, q̄
Dᵗ. hic loquitur secundum nostrum modum affirmandi; tm mutando sq,
posita, vt ipse ex professo docet, ng q̄ citata aut
oritate dicit: Dico quod aliter aliter scripturam, Dionysius,

Corporeis, sunt, quæ in ipsorum obiectis subiecta, quæ
naturæ; sed respectu. hyl. Vt a sinu quidam naturi pecu
liaris, aequisitio: sic et alij Viribus, et sic aut Deus
hoc huic quisque ny aequisydi quidq; ybog bno: sic nec
mutauit ny aeqysydi alias vi[illegible]ibus =

Articulus 4.

Aequisitus & ons naturalis Virtutes Decursus
tporis, onis; to; ighi Quæstionis. hyc 22 sine dub. e M
nyste Dt. =

Pro 1o vide desumpta ex
lody Aug. to Confessore; sua Epist. 122 ad Ja: Dnus aeq
situs suas naturis Decursu tporis, onis; to; ighi Sug
stionis, et similiter et Virtutes naturis. Dicit qd ex
perientia, ny oes vase, quæ; sabozem Linki Vrgst
Bonitate stant dupl. Ex. 36. ans, ny habitu sui naturis
sij xto per abstractiy; speciey; Cognibilij agligs mabi
pensilij agenty, vt docet Dt. loco citato. atq huiusmodi abs
tractio speciey nr sint; to; ighi, nec sine mira culo,
ut ponit, sed Decursu tporis, q nec sciary aequisito =

Respondent. aduertendu, dicta
Sancti Dei sua experientia sensuy, quæ sint ex
qua Decursu tporis ex pertis sensibus, quæ; to; ighi,
non sicut experientia: Et Deus; ighi asserunt aliqua
Decursu tporis, quæ; to; ighi habitu non
rat; nr tmen q ex sint; quia habitu aequisydo ex De
cursu tporis =

Dicit secundo manifeste ex
positio myh, Opus Dt. sic. m. aiu; quæ; sine corporis: Dicit
hoc ex; qd; dia sit aliquis habitus sui; fuerit, qui per
huiusmodi abstractiy species potuerit augmentari?
dicit Dt. nr solu aiu, sed q habitus sui; fuit minus perfe
ctus aegritu =

Ad 3o vase: vnde duo assumpsit
hic ex Ordine defectibus corporis, videlicet ex mobilis
litate; et Perturbationis ad Vsus, Exercitia corporalia,
quæ assumpsit hic ex Ordine defectibus sensuy, Oculum
Lucis, qui; formyti corpus; sensile. atq defectus naturis
alij; corpore; sensile; nr posse sic per fecte sensa
tionibus, nec formare perfecte ghytes mata, actiue
et pectare; operando per vasa aperfecta dicit hoc genery
mnium; perfecta sensuy, vt; Oculus; ighi; videns,
Debuit oculus grandiori defectu assumere; vt Veritatis + obsidens =

Veritatis nr assumpti
Ordinis obsidens =

Dñr. exalt. qui j̃ſtã ẽ tg a3 dous, dy mazime glorg cor
poris, sacratiss, exaltatg nominis, dahe, quy per kryst ad
exteriorg xi exultatg: cuj rabes, q̃ kre ona eminonis perfuho
nis d, quy dignitas mazdi, ac finde hoc cazhã azuio vt di
im pfuidicat dignitati xi: Vnde q̃a maij ẽ meritg j rabe
boni, quy sit pfuidihj illazy ex cazyhã illoz bonoz; idco
xi tnauit sulata: hoc ea, s̃d modg dignitati xi acq
rere vt naali, seu decursu pfionis scias, Virtutes naales, quy
sit pfuidihj cazyhã illazy saligo tpore, q̃. Gbmi. magis
dy pondeat, q̃ si ostbat dezyhg jõibg, ideo asummydo
de effectg vt sbg corporis, s̃d diuj, quy q̃ Gbubi tpore vt ea
neat per fechõnibg illi naalibg, cy aliunde a heat ad ignh
nobilioris alias ad cognoscy dy sine errore, dad cgeny
dy sine deffectu =

Quies, sup̃ q̃ ex rabe dñr. exal
tatiue saligo tpore gnat, scia j fiessa, Obeatitudine aiq
ng per fectj locat hoc illa permanihj, quy sine illo. hoc augẽ
talty, q̃ et illud, exponẽs, acquiescquys per fectj esse
sentiã dij Virtutg naalg suj tpore, quy cazyhã cy meritg =

Sed dabas, tg cazyhã gñr, sliz
is bona j hijen, quoz cazyhã pfuidihj maximy, vt fat
gloria aiq cozporis ad gloriã diuinã accessoria dy dgnyhg
humanoz meritoz ex diuina ordinatõe, dilho submi
sito debet cadere: similiter q̃ magis sputat ad dignitatg
xi acquirere suis actibg Virtutes naales, quy illas hẽã j̃ſtg
h, tg exercitij illazy vt sit opg j̃ſtghis j Vnzo, s̃d per fecho
nis habi =

Sed j quires, q̃ tpore acquisitis
xi dbg predictas Virtutes? respondeo, q̃ statg acquisitis
gana cor gnaliq sensuq j diuisl debita ad inuadẽdas, qq omnis
trazre potuisset illui agenti ordinata ad eliq bas speties suffi
ciens, qq virtg quidẽ j digat j qua no etiam hoc singulis
inquit deffinitui; s̃d solg q̃ j etate quoddg mo per fecta ad
predictos usq: Vnq S. q̃ cibus alijs j sanitatg vnq fiat,
quasi naali deperdenti actorpore, tg, q̃ta nobilioq complexuq
corporis. tg, Ipsa exultatiua vim luminis j illg tg agenti,
qug possibilis =

Ad 4um mlitghã 5:

Quibi Calamo opposita arg ta refert, et fellgt: sm dñr.
summitas ex auctoritate dñr. quj 3o diste 33. qt
arg expresse negat Virtutes j xto, quas, q̃ j alijs bea
tis vt ibi dicitur non Virtutes, tg ibi negnat exercitia eoz
actg, s, tempozalia bona q̃ possiones non fore beatitudinis, ea patinde
Ridgeng alia. arg xt fuit beatg ab j̃ſtghi sug deposuit, sp =

Quia

Dmunitas respondent hic, Deū retractasse sū tē 2ē, qē 6 ca. Sed rāc dico cū Scto Th. j hoc loco, qđ huic modi Virtutes nō dī j futura vita quātū ad id, qđ ē maale j lis, vt diximus ij, Dicit enim Sct. Augustinus hā, dilectaō ējus, Obscenitas, accēdit homines, Caūdalē cogitatiōes, mortis, Alia, quę veniūt j Vita presenti vię; sed quātū ad id, qđ ē finale in Virtutes j beati, j quanto; ro Dnō unitus ē; rectissime dicit ca ca, quę ad statū ipsius pertinent illius status, Dū appetitus ordinē moueb̄it ad finē rāonis j his, quę ad statū illū pertinent: Vnde patet enim Cait Sct si bi ens sine peccato existens, tempta rantia sine repugnantia libidinis, &c

Argues 2o: cāe Virtutes morales semper nō operabant ex fine chīi, sed ex motiuo supernaali, qđ ex uisionis beatę rapiebatur ipse ad Deū, ita vt nō ponet operari, nisi ex motiuo supernaali; qđ nō elicēbat actus Fidei Virtutis acquisitę, qđ istę nō pugnāt ex motiuo supernaali.

Sed, arg. solū ibare, operationes ex naali fluūt ex motiuo chīi imperatiuo; nō tm elicitiuo, qđ sic ipse pōt sui dentes, ng ex illa, quę dicūt im demerito, op naali quoad substā, si quo ad my sit supernaali, idē, si j genere actus, semper meritorij.

Aliud arg. ex formaliter, speciali repugnantia aliquarū Virtutū, s, iustitię Virtutū cardinalium, Eutrapelię, magnanimitatis, Fidei &c alia, qđ manet ij solūm dubio huic dicendū.

Arg. a 2do §. 6.

Argues 1o: Adam habuit Sās Virtutes naales, immo et suas, per quas Deus j statu abeo a fine sui esse, vt docent Dmunitas theologi 1.p. q. 95 a 3; qđ pōt, ly a pariter; ly 2 qđ vt opus. 20, qđ ē 20 de veritate a 2 id docet quoad Sās suas, qđ idē docendy de Virtutibus.

Ad 1um. ans, Dneg. seq. Sctum my, qđ vt recte asserit Cait j sta qđ ad 3 adobiectū arg, Adam erat Magister Dogmatū hic j hic, quę pōt adnaali perfectionis hui pertinebat, idco qđ ty ex corpe, qđ ty ait Magister j supernaalibus, Fidei &c naali Sui perfectiui, corporis, Cait

Dicendū erat qđ statu perfectionis ex ang nō competebat, Deū ty fuit naali: non m. docuit Mathematicas, Artiliquas naales suas; sed solū erat Magister.

Argues 2do: ex Dn habuit 1o statū hūy liberi arbitrij vt docet Sctus d 34 a 2, mereuit ij per actū rāonis qđ habuit ex uirtutē aliquas Virtutes naales per vsum rāonis naalis, Dei alias illas nō potuit acquirere j 1o instanti, suasit per actū dei j fusę

Ad

medijs q̃ virtutib⁹ j fruitis: vnde fillo hye tyty fuit vir ū beni arbitriū medio lumine j fruitō, Augustinus vt pat ex dt. loco vt. ad 3y =

Q⁹ q̃ st⁹ sigh habuit ꝛ vsq; libeū arbitriū, dicit; q̃ ex vy illicit⁹ fuerit ad ꝓhibitarmata, ꝛ per sūj j fruitg; nec voluit, nisi medijs q̃ t ad 3y =

Articulus 3ꝰ cum 5 Tꝭ.

Arguit⁹ ꝓ hūc ꝛ jt⁹ j sigh. dei naalis virtutes augeri; q̃ sic illas acquisiuit. 3ō. ans. pat. illa agens gluxus ꝑficies simul generigene, ꝑ omnibili gluxu herit; sic hōmo ordinatus, vt collij ex dt. 1ª q. 62 ar. 2ō, similiter volytas pat simul hūc gluxū actj ordinatus, vt collij ex dt. 1ª q. 62 ar. 3. Adō, q̃ ꝛ vno actu vng virtutj potest augeri q̃ plures, ergo sequitur =

Q⁹, q̃ st⁹ charitas potest ; ꝛ cet tm permixtuly cū necessitate facty. q̃ cū mixtuly pat. ꝛ ꝑficies naalis j sigibiles dei ruitus fundit ñ pot abstrahi j sigh mixtuly, nec hye ꝓhāsmata, nec sensibilia percipi sine mixtuly, ex hye dia naalibus regrt sequitur. Ideo mixtuly sit sine necessitate, q̃ pat, q̃ sensibilia potius ꝛ q̃ ex hijs hns abstrahere ꝓpriores ꝑficies a sensibilibus: holm. cet valde decens, vt j obijs ostendit. Vere hs, maxime, q̃ ex hijs dia cet plena virtutibus j fruitis, sūa beata, ex fruitia, cet simplicissima, bona, virtuosa, sine ignorantia, sine somnis =

Dicit⁹ ꝰ. ad 2ª q. 53 ar. 2 sigh habuit ex hijs que sensibilib⁹ ꝓhimata abstrahimus secundū ea, q̃ deficiūt =

Ad 2ª, q̃ hye minus dia, ꝛ facta fruitione dei, ex illis? ñ m, q̃ hijs magis quyt j primeua fruitio j dia, ꝓpterea j sensibus. ñ ex, q̃ sensibilia, ex quib⁹ cognoscit sigh habuit principia dia quib⁹ j dei visa =

Dicit⁹ 2º: ex specie vnj singularis potius dei hns effectu cognoscere. q̃ specie vtj, ꝰ similiter dia alia sine j dia species =

Ad 2ª, q̃ si ꝛ pors hs augeri facultates naales cognoscendi, quadruplicitur; ꝑ ꝓhimatory hs, q̃ plures hs; ñ tm ita per fruitionē, vt ees j fruitionē, nec ita ut visa una, videret oes hs species vnj j dei visa ñ erat apta representare ꝰ ita diuersas =

Arguit⁹ 2º: dia xij jt⁹ j sigh fuit ꝑfecta ñ soly j gradu, q̃ j ꝛ, q̃ ꝛ ꝓportionaliter cū j beati ꝛ j sigh habuit virtutes, ꝰ tūs naales =

Ad 2ª, q̃ dia xij fuit ꝑfecta ꝑ ad sigh hns tm simpliciter, id est, ñ ita vt hēat t, dūjs. Ideo dicendū =

Dubitat, a j x⁰ fuerint fides, etc.

Breuit⁹ dicendū, q̃ ꝛ ea fuerint fides, q̃ ꝛ ea ꝓ suppono, q̃ hic fides sumitur secundū ea, id est assensus, aut ꝓ habitu dei assensiū. Sed 2º, alia ratio q̃ hye tenet ꝓ habitu fidelibus ꝰ. alia dia, q̃ nulla ratio fidei ꝰ dia, q̃ ꝛ ea fuerint fidelibus: vt ꝛ, cum ꝛ, actualiter, ꝛ habitualiter: actuali, q̃ actuali assensu, ꝛ ea terij trinitati, q̃ ex testimonij dei dicentis, seu revelati, tale q̃ ex hye ꝛ testimonio habituali ꝰ virtutis supernaalis rei dis j illis hns elongis illa, dicitur q̃ potuit adhibere fidē, seu assensū supernaalis fidei. Ad fructus ꝓ dicatur, q̃ dehabitu fidei =

Suffo.

hēret q̃ abilo hye dei perfectiōnes, quas j q̃ uis tpore hūc poterat: habuit m. dei, q̃ illi q̃ti, ꝰ hyori. q̃ rumb⁹ st, ñ ꝓ las q̃ q̃ erant per fruitionē q̃ti, quas carpha n⁹ ꝰ j ꝑfectio, q̃ ꝓ dicto hye ñ erat debita sicut ñ ꝰ j per fruitionē illo carpha q̃ hi ex q̃ tū, q̃ dicunt data augmenta j gratia ꝰ j virtutib⁹, ꝰ ijs, ꝰ hye dehoc dubitat =

Suppono 2°: j Xto nō fuisse hōm fidē, rādo, q hæc
falsibilis, qi fingebat alīd assensū hi, quē ab alio sibi
dicebant, nō habebat testimoniū hō; 3ª aliunde certo
sciebat.

Qu. Vltra Vnū. quoad hoc est

dd. 2.

In Xto Dno nō fuit fides Viæ theologica, nec quoad
actū, nec quoad habitū. hæc dd. Scotus hi a3. Oppositū
Prima pars 3ª. assensus fidei,
Quidam Quidā Viatorū, L, fuit oppositus oppositione
cōtrariæ saltē Virtualiter, seu j ferente illū neutrū, q nō
simul, ac per Dogmā ecclīæ habuerit aīa Xti clarā
Dei Visionē, requirit hanc actū fidei. assensū fidei, q oppo
sita privative sicut tenebræ, scilt Virtualiter nec Cui
nitū potest simul, vt pat j gra, Quarto. aīa Xti obtinuit
assensū fidei Viæ q Deus nō Viator subtrahit nō Viæ,
Ly nō Dicente L, Odiosū j hoc eam, L, valet tantū nego
se extendit subtr, j q° ipse assensus potest coexistere Visioni, L,
clarissimæ, q opponitur immediate, Privative cū clara Dei
Visione; qua Xtus fuit, donec despoliata absoluta gau
dium & beatitudine assensū fidei.

Prob. 2°. dd quoad Vltimū
pt: fides theologica cū hac habitu primario & Deus vidit Viæ,
q Xtus nō habuit actū fidei, ng clarā Deū videbat
q nō habuit actū, L, habitū fidei. 3ª. hæc assertio
destruit obtō aliā, potē, actū, L, habitū hæc
alia destruit, q nō potest simul cum suo specifico actu, &
ideo si destrueret actū habitū, destrueret potē Visionē.

Ex his seq, q nec habitū fidei
cū actu Visionis clarē, nec cū habitu lumine gloriæ
potest simul, saltē de potentia ordinata; si autē secundū
hanc habitū fidei & lumen gloriæ, L, actū habitū Vnius
saltē alterius, saltē de potentia absoluta, nō Vnius loci, Deinde
m. 2ª 2æ q. 4. a. 8. Videantur ibi moderni; sufficiat
hæc dicere, q Xtus j regne simul cū clara Dei Visione
retinuit fidei habitū respectu cōtrariorum.

Obiectiones j quæ q 3.

Obijcies 2°, q ex exercitatis possibilibus actū nō Viæ, potuit
Deus revelare aliquas ipsi, & imponere precepta ad assensū
illarū, q hic & nunc tenebatur credere Divina fide.

Qed

Dehinc hic obiicebat solutis cuidam difficultas, an, si habuerit fidei salutem obtinuerit? adducebat rationem, deficiente obtinuerit alicuius habitu, ut spei vel charitatis habitu, et adsit obtinuerit, vbi non obtinuerit charitatis vel spei habitu nisi forte cadat sub obtinuerit: hoc autem posito fidei non videtur, quia, dum obtinuerit, creatae videntur non obtinuerit, dicebat illas non posse stare cum fide, nec impossibile. Respondebatur, quod bene: impossibile. Potest aliquis saluari obtinuerit charitatis vel spei, quia obtinuerit dolore contrito, et de genere exhibita et peccati via, et desiderat ibi possibilitas ad actus istius, et ad locum degenti, et similiter saluabitur fide tantum obtinuerit. Respondeo ut prius ad obiectum primum, iudicando ante, omnes, quia peccatum primitus simul cum actu primo saluato prohibitat gratiae, et, dolorem, et, pensabis et peccati contritionem, et beatae depositum dei absoluta post dolore depecti dominus via, hinc illos duplicatis bene pensatus Gillis, qui actu primarius finitis: admy, et bixim vbi alias vbi hites mora hic quoad statu suos actus principales, et non quoad maale: sperabit D.m.c. sibi et amore suchis hic labor, et careat exercitio externo, et maali, atque vnius fidei non est possibilitas actu primarij, et hic vbinij clang primae vel oppositi obtinuerit illi. Dices 2o. et obiectum fuit mentis fidei, vt docet hic vt. ad 2y, et fides = vanij sorti, ipse modernus explicare istos vtrosque illis et exhibit. Respondetur sorcahic, quae vitij spuij fidei non habitur et obiectum, vt caruerit fide, habuit tamen illud omnino quia vitiatus et pauca cum obedire deo et vita, et vt habitor et cludit tamen fidei. Dices 3o. et obiectum pia affectio ad actu fidei, et fides, quia pia affectio datur addens dam voluntas, vt moueat illi ad actu fidei, vt docet vt. 2a 2æ q. 2a. Non latet quomodo pia affectio? Cuius tunc habitus author, audeat et obiectum pia affectio? Cuius tunc habitus aduerto, quod ad actu fidei, qui residet in illa praesupponitur hunc et voluntate actu liber et elicitus illi ad actum fidei, quia actu voluntatis dicitur pia affectio actualis ad bibitum pia affectio nis habitualis, quia habitus supernaturalis elicitus voluntatis ad actu pia affectionis. Respondeo ut varij. sorcahic, quod et obiectum hic actu pia affectionis, tamen quia pia affectio nec est virtus, nec habitus per fidem tuis et minus

teriáles, d[e] inchoatis ad seruos dy actus fidei, g, sine
habity, nec acty j xto fidei, nec fit pia affectio adilly =

Quer, Et xto repugnet ab
solute, & efficax pty affecty; Idihonaty tm nō repugnat:
potezat. m. ꝺ haze hye acty: si mihi esset possibile
submittere j illy motiuo fidei diuy =

Ad ꝺ ar. ꝺ a vt-dixi loqꝺ
de habitu pnito, & ich acty Idihonah si [illegible] j eyh, [illegible]
Idihoni si eli ight asubto, euigerse, Orimgluter repugnat acty + acty absolute ea lacy abla, ng bz ꝺ
ng i dy nō, ꝺy velle se exercere j pty affecty ea fidem
sub Idihoe, qꝺ haze sibi esset possibile, ac velle nō esse beny,
ꝺ, sokáze duo opposita: quaze j xto nō ꝺ pia affectio
ea acty fidei = alia si acty, acq nyc super sedeo, qꝺ
ab eiby habuyta zacz gt acy, bz, vibyth ibi =

Quꝺ ꝺ st dicendy de ysto examinata.

Eadem ꝺ difficultas de yge virtute theologa, ac fuit de fide,
j qua iudico imprimis, qꝺ ꝺ nō habuit nec habity [illegible] nec
acty spei, qꝺ sequeretur gloriy eiꝺ: 2ado ꝺ, qa sicut fides ꝺ
de deo nō uisso ygny deoby stat: ita spes ꝺ de deo nō by
posseso, qa illud ad Rom. 8: spes aut, quę videtur, nō ꝺ spes,
ng qꝺ videt quis, qꝺ speraꝺ? 3o sicut, qa ꝺ eae dicy nō ha
buit: ita nec ipsum ea gloriy eiꝺ: ꝺ 4o quia qua difficultas habuit fidy: ita bz
ea gloriy corporis, j qꝺ si diuersis authoy sit =

Oppono ytq ꝺ q ſ.

La asserit, j xto ante resurrectionē nō fuisse habity spei; ext
hinc tm acty spei eliuty ab auxilio, qꝺ speraut gloriy corporis:
ita Varg. hic diſt q3 cap 2 =

Aliquo dicyt, fuisse j xto habi
ty spei jelingy soly ad obty 2uy; s, ad speradꝺ gloriy corporis,
exaltacꝺ sui nominis, & iusti ficacy hy fuisse permixta
passionis suę. aliꝺ ſ, qa ad virtuty spei reducyt ꝺ
acty amoris dei seipsius nty ea beatitudiny, de a bey, vt ꝺ bo
ny nostry; aeper sequens nō soly acty actum spei, sꝺ ꝺ de
sideriy quandū obty ꝺ ab eo sens, Dacty gaudij, qbo ꝺ spei
sens: quare asseryt, manere virtuty spei j illo subto,
qꝺ post hanc aliqua exhii achy, Dey ſ, st nō heat [illegible] acty
acty desideriy, ſ, spei q habet tm acty gaudij de beatitudine
posseua, idco j ygno ꝺ spes =

Ad 2ꝺ ſ.

Acty spei, qꝺ ſ sperauit gloriy corporis sui, nō fuit
acty spei virtutis theologicę = Ad 2ob. 1o ex dt. hic, Dzaz
qꝺ i dzaz, ibi. m. Dregat beati virtuty theologꝺ spei ea gloriy

bor

corporis, q. obi deffuit obj stabit primarij alius, vi
hic, et vir. deffuere debet. Sobj stabit spes gloria
eius dij vt supponit, q. ex beat. possidebit illg,
vt vir. spei, ac per consequens nec vir. spei ea glorij corporis, q. nec xs, ij eadem est ratio

Respondent alij ex aduersarijs, nec diuinum j. te beatos, esse, q. j. xto gloria corporis habuit arduitatem, qualem erat adipiscenda actibus meritorijs media passione; atque gloria corporis nec beatis nec sanctis annexa aliqua operibus difficilimis, aut duris, & ideo nec spes earum illg = Sed q. vt optimum assumptum habuit arduitatem, qua habuit & j. reguthoc gloriæ corporis, erat obj fortitudinis; nec vocatur spes; sm. Bluetz, q. arduitatis j. obo spei, ij obo audatz, & fortitudinis, ng obj spei est arduus, aut significat idg ac jeuntz, & ij gens; obj vo nec fortitudinis sed duus, sūt idg dicit actum laboriosum, & labo gloria corporis x. erat ardua, idest, laboriosa, q. erat adipiscenda morte; nec vocat jeuta, ij gens, ij ex vltg gloriæ dij erunt segnes & fallibiliter ex vltima naali sequella =

Ad, respondeo 2o, sicut nec sufficit ad fidem obscuritas ex obj 2nij, vt dixi q. 3o ita nec sufficit adesum arduitas ex gloriæ corporis, q. est ex obj 2nij =

Prob. 2o; Vltimo, ex dicto naturæ precedens doctrina: spes respicit bonum arduum, difficile, vt fruatur aliquo ij fenij: sm. spes quoddam genus desiderij cum quadam fortitudine, & firmitate voluntatis ad prosequendum arduum bonum sperati illius difficultatis. sed gloria corporis x. nec erat ardua, nec ij gens, q. sm. q. ad gloriæ dij naali sequella debebatur gloria corporis; Vnde sicut nulli spectat fiducia & fortitudo, ad motus, qui, q. ad quos nemo fugit, ita q. x. nec erat ardua nec verisimiliter gl, ij cui tabi non spectat illg spes theologica =

Hanc 3a. j. pugnat aduersarij. Fundamenta sequella, tam q. a exilia sed, q. & ing non potuerit mereri gloriam corporis. pat, q. meritum spei pugnæ, & exaltatio voluntatis reddit vtrumque. atq. q. ij stabiliter conuersi cum dono ig habito, nec expectata vtrumque reddenda exaltatio voluntatis; sed sola j. gressio dono ignis ig donati, & sequuta, q. si ad gloriæ dij j. stabiliter dirigitur gloria corporis, nullatenus christus dominus potuit potuit illg mereri =

Rer, g̃ g̃ ꝛd, g̃ debeta debito connaliti n̄ sferta tyone, g̃ debet, s̄ ex sua ordinate dyffert j aliud, posita sit dere ergen my debit; Omnib: sit jsta: vade et gñi Nus adig glorij; g̃a mñs n̄ stat j ferta, data log, vt per opa subrepys adig g̃ mizeat elegla, Dicto posita j ferta h̄ulis hyeditatis, Omnib: ey p̄ns j stepate gloria corporis, mulcy gloria dei obtenday dei beigensday, g̃ubg, alias n̄ redimerentur redia ꝛc pacis, posuit ꝛ mizeat illg, Dimul ablay j pedimyt; vade n̄ redy debat gla dei j corp̄ gd n̄ suffiit ab ypm, g̃a hye dyguncto glę corporis Et subiit submitto; n̄ mñs subarbitate, Dij genta; ey, atty ta n̄a rui, Deus illg regare n̄ possit =

Ita sequella dęb.s, g̃a si quis certo cognoscat, se ex predestinata, aut j firmata j gra bequeat hanc ach ypi hyte dyffidy dij gentiu, Darbitatu: idy dico dedicata pur gatorij =

Ro, g̃ j firmata j gra adhuc s̄ dij gens, Darbua dyguncto gloriy perse, Dsimplicita, ng Et ey g̃, Dab ex hyce revelate sit certa; g̃a mñs n̄ dyguy da achy liberij, Dij gentibg, idio s̄ dij gens; xupa n̄ diay pur gatorij dicit lorca 22ę gę Et g̃ ag sut. 2no rg: Et°, posse sine absurdo affirmari n̄ hanc j prij ypm; s̄ aliquid melij yce, s, Dei beaty efficax cayr cum solita hōine ifftu cerkitudiny luenty ey pakitę explicate. Sd g̃a hyc lio s̄ ga Et opposity exprime dicuty hoc dicto, melij rey ty Arcupohi, Dibi, est ypm j achy pur gatorij, g̃a Et n̄ dit dij gentia dyguncto glorij; s̄ mñs ea cerkitudy ifforis tali dyguncto nis obi fumatij ypi =

Dingres, anille ach, g̃ya ranit ꝛ gloriy sui corporis, sit habeta alięo habitu bity, cho abyge dlitty? ru pondeo affirmative, relicto alijs mo dicendi, hic. m. habity s̄ chti: vade bzbitur s, g̃a ad gg dy vihy att attinet, amare alijay, Desiderare illi bony, gen dere Debono ijay, da. s̄ Et pur chty seipsum Diligebat, Et per Et dy Volebat sibi gloriy sui corporis: g̃ clariy dicta bit 3a 2ę, Et soluet ad vltimy =

3a 22 ę6

Gaudiy, L, Delectao Et ypnia beati tudine stat j exta virtute chti. Quiy hic loco, g̃ beatitudo nostra gt dicit xari, L, Verbony ardiy, Et fruy, Et ypi sit gaudiy illi per tinet ad ypm, g̃a ypsum certe illi caat gaudiy ꝛa illud ad Rom. 2°. ype gaudentes (idy dico de dei dexio) L. pot

2°

2° si desiderari beatitudo quatenus possessor, & habita, & gaudij illius fiat ni hreu S. ꝯto, nrej beatis actj spei; & Virtutis ehti, vt dico j 22e=

Sper aliquis obiectu habitu, & delectatio delicto, vt ij habitu j appetitu sensitiuo pter ipsum extra existentia diuersos habitj; & et j volytate: sicut & aperitate: ubi 36. g. 2a de lectio debono habito & amato, incipiubili, spes actus & amabilis, & vt omnitenendo est ad vt. 22æ g. 23 a.g: amabilis amatj, & incipiubilis in esta diuersi per=

Arg. 2a has duas 22ae q. 7.

Argues 1° 2a 4.g: g. 2a. hic j sic arg: habitus non specificatur aliquo, qui non dicit extra adeptu: opponit postea exemplu j doctrina corporis. Sj sic a. g. adm. dicit, ut j 1a 22 per fecundu & j spe=

Ad 2j lata significatione desiderij &, g. dei desiderabilis g. ly corporis dicit spes ipsius alicuius habitj ly ly illa. g. sensu j illij psalmi 36: j te Dne speranti: dilectio: spes pcia ab obiectis malis mj=

Argues 2°: Aptus obiectu spei non dicit j lo, g. speratu beatitudinis ejus; & auxilia abeo, que speratur &= Ad 2° ad obiectu spei pertinet ipse rare auxiliu non quecuq; & illa, que ad ipsu beatitudinis est ordinata, quo non caret & capax; exipso tñ aut aliqs auxilior & dicta fiducia, que dilla, qua aliquis alterj excedit, & mittit suu salutis sine timore, hic dicit j xto & illud Ioan. fiducia hec habem j lo, & ad hmodo=

Argues 3°: non solu beatitudo spei, & Galilea & obiectu spei: & Dne potuit sperare beatitudinis alterius & obiectu spei j 3°=

Ad 3j dicit 2ae q. 18 ar. 2, & beatitudo alterius & obiectu spei j lo, quibus Virtutis spei; dicto quoq; hac Virtute, eadem spe aliquis sperat beatitudinem sibi, & alijs; ex 3° j & non potuit esse Virtutis spei & beatitudinis spei, nisi & alterius esset; & per ehtj illg dei desiderabilis=

Argues 4° 2a ultimj 22em: ad ly dy habitu spei attinet, beatitudinis dy se summe amare, dei desiderare ablunq; & de ipsis possessa gaudere; & de si denig beatitudinis corporis; & gaudij dicit possessa absentia attinet j xto ad ipsum= & ad hoc arg. ipse ex notabili posito j ultima 22e=

Argues denig; Deus vt bonus & noster; & vt finis nos beatificans non sit bilitji amore ehti,

Caltz, gd gaudeam de bo ponso, vt sit nobis bony,
nisi amor amicitiæ; sd diligiendi, acquirendi
ad illud; sd ad ipsum diligere bonum sola
mente diligendi. Ab. ans, a dd amigo diuini. Vg
ipse amicus diuini amans sola amore diligendi,
Damicus amore amicitiæ, Caltz ille, gd diuid
xam bz, s, gaudeam dicis, vt sit bonum nostrum, scit
amor diligendi nisi bi, ad ipsum nostri amicitiæ =

Respondeo, gd Ans dicit ibi sno
bi ut alijd volitu aliud; sed volitu illud bz quo Deus id volitu bz
dicitur finis; non ibi ds, a finis vltimus bz, sci
bonum volitum, ng ei volitum bz vt bonum nobis, volu
tum, gd ipse sit nobis dignus vt vltimus finis noster, &
nobis vt finis, ac per dignum vt bonum nostrum, &
hoc nisi dignum ehk, qua ignis, omnes bilgimus, per
gd fert ad azz = Solet q aliud ponit sumpsit
ex arbitrate rationis corporis & post tridiuy mortis.
sd adhoc facile excidit ei, vt ad arbitrij libertatem,
a certo, ibi libitabiliter iacebat, ad hoc vnum hoc finis
dam; s, gd hoc arbitrium no sic a obtz ei. Hæc de
hoc dub

Disp. 4a de donis, & gratijs

gratis datis

Dub. 1m, vtrum, & quo quo fuerit dona Spus sancti?
Agit de ipsis spb sti donis vt hui ag. dd: si illa, quæ numerat
Isaias cap. 11 sui Vaticinij, quæ si multa ibi fuissent, ex
ij, sydyti, iaia, nisi ad alia hominem, & super ex alijs ali
ijs dns: ex qbz per perfici ad illa, s, sapia, ilg, scia, & dilig;
& fitia ad voluntatem, s, fortitudo, pietas, & timor: ex quo
bz nunc n ago expresse rando ra, a sola
dis ipsatis athnens ad tam 2a gl dd, sibi pos dicit
ei commentatores =

Ad 1m.

Quicquid in alio dno illa septem spb sti dona ibi relata.
dd. 10 authoritate Sacræ paginæ, ng Isaias loco cit.
de alio ad litteram dixit: et requiescet super illum
dni, spb sapiæ, & ilg, spb dilig, & fortitudinis,
scię, & pietatis, & replebit eum spb timoris dni: quæ
ba aut de alio intelligenda tenet dd =
dd. 2do. dico vt hui; & quo, gd do
na spb sti ei perfectiones potentiæ dis, & gd

nata

assu sto, dñs nr Ihs xps mys ordr
sanctys virtutys justicie; s. Ga.

natz. d. monere assu sto; s. ly extra ordinary,
operatyy. sd dia xi hoc modo monebat assu sto
ly illud Luce 4. Jesus autz plenus spu sto reces
sa sordane, &c = Pro 6. dicit; a Vt mobile
moueat a mouente pr̃supponit vltiꝰ ly ipso. sd
xs habuit perfectissimu vniꝰ ly motyte, s, ly ipsu
sto, p̃ extra cellentiam godꝰ mo fuit motꝰ ab ipso =
Quirand, j. 30 dicte 3a
q. 3, 86, Et dudat, dia predicta dona manebe
j beati quoad habitꝰ; qtu illoꝝ, s, dicitꝰ
fortitudo, fides, Thimor nr manent quoad actꝰ
illis. idꝰ asserit de xto maxime post resurrectiꝰ
xto illꝰ s, q. manentiꝰ, sine obla hoꝝ donoꝝ respe
ctu status beatitudinis, ng mata doni dicitꝰ aligd
agibile cadens sub dubitatꝰ, quꝰ nullatenꝰ habuit
dia xi. Similiter nr sibi = misericia xi
mi, cuiꝰ opatatz, quꝰ sma justitia; nec periculo
superbia aforti tudine, Et maly spes timoꝝ ad
thoꝛe, &c = Sto resp. q. sicut dixim,
manere j beati obla virtutes j justas, q. naliꝰ sine
j perfectionꝰ, ly q. j. via respectu; ita obla hoꝝ
donoꝝ fuit j beati maryt, nulliꝰ jusluyt j perfectiꝰ.
Sidco dona dicitꝰ nr respicit dubitatꝰ aliquꝰ; sb
soly Veri intellectꝰ de xto, hic, Onye agendis. idem
dico de ciencia donis =
Est Thomas in scho
lastica, an huiusmi dona sint habitꝰ realiter, Oppiniõ
de dicitꝰ a virtutibꝰ ly j thomis, quꝰ negatiꝰ? Pro
Sate 1a 2ae q. 68 ar. 1. dubitatur quia respondeo dicendꝰ
hic. Quia huic aduertendꝰ q. dia fit triplicitr monet
ri j ordine ad operandꝰ, ad hoc illuminat a triplici
lumine, ideo q; ponit j dia triplex ordo virtutꝰ;
Vt m. bene operetur de lumen rationis naliꝰ, ponit
j illa virtutes acquisitꝰ: Vt autꝰ operetur recte de
men supernaliꝰ ponit virtutes j fusas theologicas,
Simo tales. Similiter ad recte operandꝰ de lu
men, seu spiraliꝰ inspirandꝰ, dicitꝰ dꝰ sti ad actus

extra ordinarias, & hæc ponit 7 dona
ſpũ ſci =

Prob. q. 1xij, q. 4 dona
a versentur ca eadem dona ꝺꝺa quæ
virtutes respiciũt; hæc tn ꝺꝺa ꝺꝺa ꝺiſpoſita:
virtꝰ. m. acquisita forti hodiernis. vg. tendit ad
aggrediendy difficilia ꝺut rão, l, lumen na
turale dictat aggrediꝺi; virtꝰ uo ꝺ ꝺona forti
tudinis aggreditur difficilia ꝺut lumy ſupernaale
naale, & fides ꝺocet aggrediꝺa ꝺ ordinat ad
finy supernaale desiderꝺy; ꝺony aut fortitudinis
ponit ꝺ ea, vt ſapiẽs moueat a spũ ſcto ad aggre
diꝺy difficilia supra regulas nę, & supra ordi
narias fidei, l, virtutis ꝺ ꝺonę: ita vt rão mouꝺ
nõ sit regula luminis ſupernaalis; sꝺ ꝺ ꝺonꝰ spũ
ſci, ꝺca =

Sꝺ spũaliter ꝺ timoꝛ ſꝺ
ſiculus: q. hoc ꝺony nõ ꝺicit ꝺ timoꝛ, q. ꝺ ꝺi passio, vt
timoꝛ hũi, vg. ng ꝺhoc agit ꝺ ira Dt. q. 1 ꝙ 47; sꝺ ꝺebet
cũtꝛa ꝺ timoꝛe, q. quidam affectꝰ fugę aliquã fugiẽtis
l, aliqua ꝺ fugiẽda fugit illud, q. separamur abeo. sꝺ
q. nõ timeit ꝺ ꝺeꝰ separꝰ ipꝰ a deo, aut ꝺ ꝺ fugiꝰ
ꝺam fugit illud, vt longe sit ꝺ ꝺ, ꝺ nõ habeꝰ
ꝺony timoꝛis. Vt ꝺificultꝰ hæc explicẽtur, ꝺhoc ꝺono
spũaliter ꝺca nyc spũaliter ꝺagendy =

Pꝛo solutõe aliquꝰ ꝺ timoꝛis ꝺono ꝙ.

Ad 1o, q. timoꝛ ꝺ ꝺomini ꝺiuiditur ad ꝺ. 2am ꝙ. q. 19 ar
ꝺ humanꝰ, & ꝺiuinꝰ: humanꝰ, seu mundanꝰ ꝺ, q. ꝺo ad eoꝝ
malũ alicꝰ ꝺ nocumẽty ꝺ ꝺonę, amissio, ꝺ, vitę, l, ꝺiui
tiarꝰ, vt ꝺicebat hꝰ ad deo quando, ꝺ hic timoꝛ nõ
ꝺ ꝺony ꝺei, vt pot, q. semper ꝺ malꝰ, vt ꝺ out Dt. ibi
a 3. Timoꝛ ꝺiuinꝰ ꝺ ille, q. recedit ꝺ amalo,
& accedit ad ꝺꝰ, & hũi semper ꝺ bonꝰ. hic subꝺiuiꝺi
tꝛ ꝺ seruilꝰ, & filialꝰ: seruilis ꝺ ille, q. timoꝛ ꝺꝰ ꝺ pœ
nas, quas nobis ꝺ fugere pot, & ꝺicitꝰ seruilis, q. ꝺ
ꝺ seruꝰ & obsequꝰ ꝺominꝰ timoꝛe pœnꝰ, qꝰ affe
ctꝰ ꝺ placendi ꝺ ꝺilectõe. & hũi timoꝛ ꝺ sit ꝺ nobis ꝺ
auxiliũ gr̃ę, acquirendę vitę ꝺony ꝺei, vt ait Dt. loco cit. q,
ng ꝺ bonꝰ, & ꝺ ducꝰ ad salutẽ vitę ꝺternę; nõ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ
ꝺ ꝺonis spũ ſci, q. ꝺ vt ait ibi Dt. illa ꝺona ꝺ soly in
iustis, & ꝺ ꝺ peccatoꝛibꝰ, vt pot ꝺ timoꝛ seruilis =

xi. habẽ Sille, gꝰ quis hꝫmet pcẽ Iust. ꝯ offensa Dei. et
amore dilectionis: huc dicta Cath. ab Aug. Dicit dis
j inchoat, Operfect: inchoat Sꝰ, gꝰ quis ita hꝫmet cul
pam, vt ꝯ offensa Dei, vt ẽ hꝫmet pena, Huc j subdit
ꝯ differt a filiali; sd ꝯ ipse hꝫmor j stabi j perfecto
ac per Segnes dicit, j ignẽ aseruili. per fect
ille, qui soly ex dilectione Dei hꝫmet bulsam. Huic hꝫ
mor filialis, seu Cast. ꝯ ẽ Cast, ibi Dony ꝯ sh'=

Huic hꝫmoris filialis ꝯ opponit a
ly hꝫmor, qui dicit remoratiuꝰ: hic ꝯ respicit aliquod
malum prohibile, aut Dicit maiestatẽ vt potest j fugere
malum culpe, aut pene Inferne; sd hꝫmet ipsam
Dei Eminentiã, Oj timet maiestatẽ, qua exultat affectu
dam, gꝰ Voluptas retrahibilis apte ꝯ ona adeo Eminenti,
Oplene se illi subijcit: gꝰ Spangs. m. ly maiestatẽ, O,
excellentiã ly ly tanhilla na, Ogaruitate reuerentiã De
inam maiestatẽ, Deilla admiratiꝰ, illi subijcit, Sed
illy nõ audet audere: ita. m. timens, Sumerentia sola
my hes, gꝰ potiã, Odignitate non exultat, Et nihil
mali abilli imminuat: huic hꝫmoris fuit ally gꝰ dicit
Petr. xto: exi a me Dne, gꝰ ho peccator sum=

Vel Dic difficultas, Oj pugnat te aliq
modi j essely di hꝫmor Sti. tꝰ.

§ 3.

Dico 1o: j xto Dno fuit Dony hꝫmoris. hge 22o, pter ea
relata Isaiã 6. t: et regibꝰ ly ꝯ sui hꝫmoris Dni,
S. N. Bernardẽ ly Innocentij 2i teste S. Nt. j ly. 1094, gꝰ a [illegible] pribꝰ
Pontifex j Sacul. Laterani se dam nauit Dis [illegible]
baylardi articulos ad ignẽ mittẽdos, ꝯ fuisse j xto hꝫmo
mory. j hoc nõ ꝯ difficultas; adeo m. j explicate huic
hꝫmoris= Durandꝰ j 30 dist. 34 affirmat,
j xto fuisse Dony hꝫmoris per my habity, nec j ẽdere j bzo
ty Abaylardi j negat tm, hoc Dony hꝫmoris habuisse ali
quem ally j xto= sd hoc ꝯ falsy, gꝰ quilibet habity
[illegible] ponitã j pote, Vt potest ẽt operari; ita ẽt Vbi ex
xão ꝯ impossibilis, impossibilis ẽ sit habity, gꝰ ẽt
xto Dno fuit ally hꝫmoris, Et, si pohũt haberi habity
illy=

Richardꝰ Cadem dicte, affirmat ꝯ,
xto, Oj beatã ally, habity hꝫmoris, qui ꝯ ally gaudiy,
gꝰ beatã gaudet, ex to ẽ beatus principaliter pugnãt=

Sed 2a, a gaudijsoc ℰ beoch 2uo h'moris, qd non
suffirit ad dil'hehis habij. Deinde, qa hoc gaudij suppo
sit possibile qu'm: fiet aliq simgler xto, possibile =
Caietan hic a6 asserit, ℰ h'mo
ry alicuj mali, sezbi adeo; non quidem fisturi, seu possi
bilis vij dui ordinarij porg; sed Degora absoluta, sperata
hic xi non vt vnita vo, nec beatificata; sed vsse, ng sic
sic posset separari adeo per pu'm =
Sed a sbij, q ex hac 2aor duj
ura non xto habilj gemitu, fletui, Dijsui, ng hi' Dilecta
ꝯ vsse non debeb visio beata. Deinde qa h'mor non
repidit malj possibile de pora absoluta: nullj m. h'
met, ℰ cij quat, Dopprimat non, qa hyc pora simpl
dita Depota ordinaria, ℰ Dmuni cursu rerj, h'moris
go solj malj moraliter possibile, qd non solj speculatiue;
sd iu dicto praecio iudicatu jnnisys. relicti ergo his, ℰ
alijs mis Expliegdi h'mo y di, sit =

Vltima dō ꝙ.

Dony h'moris, qd fuit j xto dia'n xuerjt engadi
uing Cminyty germy Dnachonis, ℰ Depressionis: itaq;
Et hic h'mor non fuit fuga a deo velut a bali malo;
Nmo velut rectis quidam, qd ho fuit she pefect, quoddam
a deo xuerjt relebit, Dijna limites sue parmitatis ita
se quasi angustat, ℰ coartat, ℰ vt non audeat, aliq ela
hon' attendere cij deo dferre; Dicto huj mi affectj ope
ratj j ordine ad Dij ℰ het aliq ꝯ sequelon', quatenꝰ
rectificet bonj Diuinj, ℰ aliq fugę, glatinj Rectitj, quoddg
mō a deo =
Prob. 1o dō, q a Angelis beatis ℰ
similis h'mor, qd dj xto: ann jb. ex illo Job. 26: colum
ne Cli stremuerut, ℰ pauent ad nutu ej, vbi per columnas
j'ligit Jauj. lib. 4 moralij Angelos; ℰ sd quppluras alle
gata scripte, ℰ dō. = Prob. 2o ex Bt. Paule qe 6 ag
ad 2y, vbi sic ait: h'mor filialis het duos actus, s, reuere
ri Dey, ℰ quietj adhye actj h'mor manet j beatis; ℰ h'moris
separatj ab ijsdo, ℰ quietj adhye actj non manet, ng sepa
rari a deo het 2aor mali; ℰ nullj ibi h'moris, qd sit beatj
patria het hye h'mor reuerentialj: ita et Pe, qa sic Dergdo
Cminyty Diuj maiestatis, ℰ parvitatj ac Defectuj Dueniyssuj
hi' 2yse potuerat Pe seipm subijcere, ℰ thalere cozpm
Diuinitatis = Argta Ptra ꝙ.
Argues 1o ex Bt. Pauli qe 12 ag ad 2y, vbi sic ait: Spiritj ℰ
principale obj h'moris sunt malj, qd quis refugiat, qd non

ens

Orát hmor, Vbi nõ sit maly fryzdy, ac per dregrys Deus
nõ erit obỹ hmoris mõ ano bũ explicato =

Xa doctrina Salmanticensis tra-
j arbore gradicam tali Virtuty & 3 notã: hmor pot
esse saliz demalo anihilatiõnis: exque doctrina sequi
gd j alo, dj beatis, qa post anichilatiõi diuinitz sit hmor
demalo. Sd hoc solum mihi non placet, qa vt supra
dixi & ij soly hmore, gd iudicio practico imminet. Dj
de nõ ja dt. loco út extat gd dj ag ad 2y =

Respondeo 2o, gd gdo dt. dicit,
obỹ hmoris nõ maly, l, hõjlicz dehmore xpiano; l,
j illỹr nõ demalo ex hõjo, gd fomineat; sd de alio que
si j hõjo, ides, despcio Deffectu, Oparũtate diuinitatis
tz yse =

Argues 2o: Dony hmoris dicit
Spũs sctus aviritatibo, j fundũ vt dixi & ij
vt anobũ explicatur cojtder ex Virtute religionis, l, humi-
litatis, q. 86. 1mi. quoad 2m 3m; qa religio hit Godtow
cultu Dei, gd idj ono ac xpiana debita Deo sptr Com
nỹg = 86. quoad 2m 3m. qa 86 2m Shumilitatis, ad
fruendu Dulcem Omnipotẽtem, se despicere, Oiab ijcere
seipsum, ando patitur 86 2m =

Ad 1mum. 1mi. quoad 1m 2m; 3m,
ad 86. & dico, gd ad religiõem ptinet reddere cultu Deo sibi
debitum, vt debito adequato; Sd auty ad illum attinet se
subdere, l, fugere adeo aliqmo; sicz auty hmori, vt
dixi & j. ad id, gd dicit de humilitate, respondeo, gd
hõjs ponit ad excessũ solũmodo exterioris hõjs j ordinatz;
cuiz actus hmor xpianus Spũs, gd ex cognitõe Dei & Omi
nytis timorem illi, Oex hmore catur hõjs humilitas: quam
nõ fraudat, sd soly illudit hmor Shumilitas =

Ad 3um. ista auty prima, &
per se nata adduci, si explicetur mõ ano bũ dicto. at
hoc Simpossibile, qa alias esset theologia, & nõ bene a
nobis explicata =

Ad 4m, gd hmori ducit fuga adeo,
l, abono superiori, nõ gd bonũ odio habet, sed l, abbo aut
tate vt amalo eminyt, vt dixi & j; sed fuga abono
ci se subijcit do modo quo dg mo 3 pressiuo, j gugty, s,
retrahy do subigy, Oquasi 3 prinzdo debitũ se Xo
vt ho subilla Omnipotẽti potestati: Vnde hõjs eminyta schit
vt tz ago, nõ abjcijdo, l, repelly do lg; sd potiz
ci submittdo. Vnde ij dicat dis crimy superbiã religionis, qa
obỹ crimy, ad gd tendit timor, nõ Deus ono prosequitur;
sd tz ey fuga, atque desprys & aliqd omay, s, hoc vitus, quod

J

ꝺ ꝓdicta fuga, ſ, ſubiecta hiꝰ cõꝫ illa eminyha=

Reſolutio dubiꝺ circa gr̃as ſ

gratiꝫ datas §6.

Dubitet, reſolutorie dehiſ tribus dubiꝺ pꝛemiſſis, ⁊ nõ
grabꝫ dingt difficultꝫ, ſuppoſita dicta doctrina. ⁊ q̃
ſuppono 1o, q̃ gra ſ. ⁊ vna gratꝫ ſuꝑ, ſic denom
nata q̃a ⁊ nõ ad bony ſuppoſiti, ⁊ q̃ ſ ordinata illud
redens gratꝫ deo, dobꝫ ꝺ gratꝫ ſuiꝫ dilectionis. alia
dicta gratiꝫ data, nõ q̃ ⁊a gratiꝫ ꝺ gratꝫ; ſ q̃ gra
ſuiꝫ gratꝫ ſoiꝺ, ſimpla, ng ſanctꝫ, q̃ ſ ſ, deus nõ ſ
negat gꝛã: vnde illa carnha negatꝛ crucifixoꝛ ⁊ duiꝫ
debetꝫ fidelitatꝫ ꝺeo; at uo illa gra gratiꝫ data nulli
ꝑticulari ſimila ſ, ⁊ ꝛ ordine ꝺ beatitudinꝫ, nec
ſhorta diꝑl illꝫ ꝺeꝫ, aut retinere valꝫ; ſ ꝺ ꝺ, ſimo
gratiꝫ, ꝺine vlo ꝺato ꝺeo, ꝺideo ſpecialiter ꝺ gꝛã ꝺuꝫ
gratiꝫ datꝫ, q̃ nõ ſſeruꝫ ad bony ſuppoſiti, ⁊ q̃ ſ ſ ꝺ
ꝺ vilitatꝫ ſpecij alioꝫ: ſ q̃ nolum ~~[illegible]~~ enumeratꝫ ab
Apoſt. ꝓ ad Corinth. 12. ſ ſ: vnicuiq; ꝺatꝫ manifeſtatio
ſpꝰ ꝺ vilitatꝫ, ~~[illegible]~~ alꝫ q̃ ꝑ ſſ ꝺata ſermonis ſapie,
alꝫ ſcie, ꝺc =

vlo ꝺebito ꝺatꝫ ꝺ.

Nota, q̃ ſic q̃ nõ ſi ſimpliciter
virtutes, ng virtꝰ ſpecialiter ꝺicta ſunt bony ſui; ſic aut
nõ ad bony ſuiſpecialiꝫ, ⁊ ad vilitatꝫ ſpecij alioꝫ ꝺatꝫ
ſunt q̃ ſ ⁊ ſpecialiꝫ ꝺ. ꝺeꝫglat agit 12 ꝛ ⁊ ſ =

Dico 2o, ſuiſſe ⁊ alios ꝺos gras
gratis ꝺatas. ſta ꝺcs, ꝺſſ. ꝺſſ. ſ q̃ ſuiꝫ mi gꝛã nõ aſſe
ryt ſ perfectꝫ. ſſ, q̃ ⁊ ꝓ ſ ſſ hꝰ ad vilitatꝫ, ꝺeus
ꝺiſſ alioꝫ ſ ſuiꝫ ſolꝫ, ꝓpꝛi ſuꝫ ſolꝫ, ꝓpꝛi ſuꝫ ſolꝫ, ꝓpꝛi ſu

Rx, q beati n. ss Prophetæ, ~~[illegible]~~ nec respu aliorum beatorum, l. q. do nobis occulta revelat (qq dicat Lorca hic) q. a. l. revelata sint p. cul a nostra cognitione; n. tm a cognitione aliorum beatorum, cum qq. Patria Immorantur, et ad ditio requisita ad prophetiam, ut ait hic Dt. 1. 0. q. anytyte, quæ p. cul ss ab his, cum qq. prophetæ e.; ex dictis, cum Iuversaretur cum Viatoribus, aqq. p. cul erat, quæ eis anytabat, fuit prophetæ =

Disp. 5. de perfectione gratiæ habilis Xi Dni.

Dub. 1m, Vm gratia habilis Xi fuerit infinita?

Prænotata aliqua §. 1.

Noto 1o cum Dt. hic a. 11, q. gratia habilis Xi Dni pot 2r Considerari: 1o, ut entis creati, et pot sic e. quoddam determinatum ens, l. qualitas accidentalis determinata. alio modo pot considerari ut gratia, et pot sic n. tam attendita in ipsa ~~entitas~~ sua entitas physica, 2o quam dicitur p. prie ens creatum, quam quædam dignitas moralis, quam divisionem solent appellare theologi gratiæ 2o cum physicum, et morale = Noto 2o, q. adhuc hoc cum morale gratiæ subdividitur, nam aliud e. p. prius ipsi correspondens ratione sua; aliud derivatum a supposito, cum q. Dei g.; et l. quodlibet genus huius moralitatis intrinsecum dicatur ipsi moraliter; tm q. p. prijssime intrinsecum e. ex his 1m e. q. n. n. dependet a respu aliquo extrinseco ad aliud, sicut 2o, q. dependet a supposito, cum q. Dei g. itaq; sicut ipsa gratia sumpta 2o se dicitur hic cum physicum supernaturale, ratione cuius elicit operationes physicæ supernaturales, et cum morale p. prius illas dignificans, et facias, q. ab cum physico ad morale, et meritorium transeant: ita eadem gratia per respu ad vm divinum, et suppositum, in q. ipsa e. tam quam prius q. Dei g. hys hic in cum prius q. supernaturalis operationis physicæ hic cum physicum effectivum in actu 1o, et 2o q. dignificat operationes in moris dicitur hic cum morale derivatum a vo =

Proponitur s. §. 2s.

1a Docet, gratiam habilem Xi cum infinitam adhuc in intensione entitativa physica. ita Mayor in 3o q. dist. 13 q. [illegible]

Almayny ibi § ichi supposiki. vbi dicit, hgc fuisse
uso ypse Innoy Parisiensy ibi, vt refert Lorca hic
disp. 92 no. 1. Ex modernis Hurtado hic disp. 78.
Pernal disp. 30 =

Alij uo ea asseryt, sub di-
si derade finitys. ita Durandy j 30 dist. 39 q. 1, Al
berty ibidem a 7 =

Vera tm a media via dgm
dix: affirmat. m. ghyu acte finity, j finity uo moral
tr, sue jus gry exhibue. ita Gt. hic art, quy regulr
des liq dicigubi, Et dicimiryr jmo exghibg dbge j
finitay. dhyo § 9 =

Dicitur Dub. 1a dd § 3.

Gra habilis Et dui exhibitiue, ghyu e acte finitay
ry j tensiony. § 6. 2o tabe Gt. art j o: ng gra habilis
ri reuy j liq dia vt j subto, g o Sacte finita ghyu,
Exhibitiue bgdo. § 6. 3eg a gra reuyta j subton
excedit capacitay illy. S aid ri e quydam exacta liq
capacitay finity, g =

Respondeor, falsy es, g capa
citas liq sit finita, dimitata, g, Vt docet Gt. tam §
2g a 7, quyto magis exceat gra, aut ehtas, ig toma
gi dr finita subty admay augmty, dicdo pot exceare
vsq; j j finity. Deinde, g a capacitas liq adrui ghyu
gry e per poty obedyhalem. S dhge e illimitata, g j
finita, a pota obedyhali recipiat duq ghoty, exce
capax dui exhibitiue, quy ab ghota pot gdui. S dho
lenha dui exhibitiue j finita, g =

S dde e, g a pota obedyhali
liq ri. Deiberan pot 2ry recipi jtensionis gry reuy ghy
s, et, recipi jtensionis durhm, quy deleger ordinaria
pot dari, dhge e dehata, ga Deus beneuit § dnus
ceue gry j ista jtensione, dhr maiori, dicdo dixit
Gt. gry e dehaty ry g pota ad illg dehatae. §
pot § Deiberan recipi jtensionis gry, quy Deus dui
nity pot gducere: dhut ri e dehata, g j finity
j pota: sicut ipsa jtensio gry, quy Deus pot dnari
hy § ducere e dehata, g j finita j pota, ng
semper pot maiory, dmaiory vsq; j finity § ducere,
sicut dia maiory, dmai. recipere: dzade hui pot
dixit Gt. gry, dchty pone j j finity caueare, j finity, e pota =

Prob.

Prob. 2ª q̃ vae Dt. q̃ illud ē ĵ finity enũciabile, q̃ dicit ĵta se hꝫ essendi per se ipsũ, aliter deberet ee q̃ sacht pueꝫ q̃ gra nõ ē hoc nõ ĵ finita =

Ad 1ª 66. 33ª q̃ ex illa seq̃ nõ habity, debz supponi ĵ finitos ē, q̃ ex sint ĵ priuatis emanãtes ab re ipsa sumpta, cadz ĵ finita te ac illa caudebyt. Exp̃o q̃ seq̃ bari lumen gloriæ, q̃ diuinũ beatz ĵ finitz, de xpõ abijsa hꝫ dꝫ di. maneat ĵ sua vi hyc ẽ bõ, et adhuc ĵ a thaz nõ sit verby apud nõs, q̃ ex lumine gloriæ, diuinũ ĵ finita reguãtz ẽ ĵ xpõ. q̃ Suarez solet 33 ẽ ib, tãi 69, 99 3ª ẽ hyc. Bb. repugnanz ĵ finitz ĵ actu, et, 2ª ens infinitum, ng verũ dicijtur, ĵ finitz hꝫ ĵ tensiũ repugnare = Ad 33ª ẽ ẽ.

Ad habitualis q̃ sumpta ĵ ee gñ sathue quod ẽ ẽ hyc, ĵ sacht ĵ finita, ĵ quarty habũt ĵ se ẽ ẽ nihiling, ẽ per se hꝫ, ad hoc tãi huj speciẽ, q̃ ẽ ad gra ẽ ẽ dt. hyc 33ª ẽ ẽ ẽ ẽ Dt. ĵ dicju tabi ge 2ª, q̃ ẽ ẽ ad ẽ ad 3 =

Procul dubio adverto ex Dt. opusc. cap. 2 ẽ, q̃ si daretur aliqua gra specialis separata ab ĵ subto (Vt ponebat Plato rez ideãs tabi fra) esset qui dem finita 2ª ens, q̃ sine ĵ a ẽ ẽ his, ex his limitata esset ad aliqd speciẽ determinatz, tmẽ 2ª ens rez speciei fuit ĵ finita, ng haeret hoc plenihiding illi speciẽ, donullo suo ẽ ẽ ẽ mitante, ac per ĵsequens esset abrez hõ, ẽ ẽ ẽ rao speciei ĵ tali fra = ẽ ẽ seq̃, q̃ si tabi fra recipiente ĵ subto 2ª hoc plenihiding per se hõis, q̃ ĵ illa abstractõe ex habebat, ita q̃ hꝫ di ẽ ẽ subto adequatũ sũ habity plenihiding, hyc nõ hmt tanem hoc subto, qõt hoc, q̃ ex per recipi ĵ subto h mitata sũ, q̃ nõ recipit adequate, 2ª hoc plenihiding ad speciẽ, sꝫ per se, vt dicat ĵ luce solis a vt ait Dt. hic, ĵ finita, sũ 2ª ens ẽ, ĵ rase hmt huj, ex hoc q̃ ĵ solet hꝫ adeq̃ hmt huj per hmere qõt ĵ dijsuo finita, q̃ adequate quia ẽ ẽ: ita duo decalogi ĵ igne, vbi ẽ adequate, ĵ aere nõ, ẽ ĵ mixtis ĵ adequate =

Prob.

Prob. 2.º 3.º: gratia est in anima Christi ut in subiecto totali, et adequate ipsam ex se; in aliis vero est ut in subiecto inadequato, quia in Christo est illimitata, et infinita actu, sicut si esset separata ab omni subiecto. Ob. ans. quia gratia non fuit data animae Christi ex aliquo certo mensura, sed illud Ioan. 3.º non ad mensuram dedit Deus spiritum filio suo, quod de dono gratiae communicato filio ex nostra humana explicat D. Th. hic ad 1.m. Sed collata fuit Christo, sicut cuidam ultimo principio gratificationis in natura Christi illud ad Ephesios 1.º: gratificavit nos in dilecto filio suo, quia omnis ratio gratiae, quae nata est convenire ipsi ex se, continetur in anima Christi. Confirmatur hoc: in Christo gratia habet omnes usus gratiae facientis gratum, gratis datae, capitalis, personalis, donorum, virtutum, et si quae est alia, in ipso praecontinetur, sicut in ultimo principio, quo modo explicat Aug.s cum aliis PP. illa verba Ioan.: non ad mensuram etc., quod recipitur in anima Christi ex toto suae plenitudine. Quod explicat Cyrillus breviter sic: aliis datur spiritus ad has, et illas unctiones; filio vero ad omnes.

Dices, ex dictis tantum sequitur, gratiam Christi non physice infinitam ex quo, et neque; non vero simpliciter, et positive, quod patet exemplo lucis in sole, et caloris in igne, nam lux in sole dicitur a D. Th. infinita loco sui, quo a nobis gratia Christi; et tamen non potest simpliciter, et sine addito denominari talis; sed tantum ex quo, quo.

Huic obiectioni respondent aliqui theologi, quod simpliciter, et sine addito denominari debet gratia Christi physice infinita in ratione gratiae: sicut si linea in ratione lineae esset infinita, absolute, et sine addito diceretur talis in illa ratione.

Hic tamen modus dicendi mihi displicet, tum, propter instantiam lucis in sole, quae non est simpliciter infinita, ut patet; tum quia gratia Christi potest divinitus augeri, et quod est infinitum simpliciter, nequit recipere augmentum. Illegitimo nostra 3.º de infinitate physica negativa, et ex quo, idem, quod licet talis gratia in se finita sit physice; habet tamen omnes plenitudines, et perfectiones propriae illius speciei: ita ut specifice nullo modo possit augeri, licet ad hoc habeat capacitatem in divini dualiter.

3.º

Tractus

Quæ habitualis xpi. Dñi. Sc̃ḃ, & simpliciter ḟmita
sit quę moralita bonḃ, sumptamo nálitate sibi
gus assignato beritate. Sc̃ḃ. Dr. hic arg. Qd illa
plures diuersi ḟmi tm explicandi diuersi sigñ.
Vnus aut ex triplici cgt. Ego tm quabimq. Dñs =
Nota bene Bubiter, & Bubisam
mo de moralitate quę ipsi adscripto sup nr̃ diuersi: de
hac m. ḟmta dr. sermo =

Quæstio de sumpta ex bo, & dñi

ad vnus hyp̃s § 6.

Probq̃ non: Dicq̃ debet ḟportionari ḟmi, cuius di
cta tales. Qd hoc, sq̃ vt = aut Dr. hic arg. mysu
xta cuius; sed sq̃ q̃ gitur a deo per q̃ quędq̃ ad suq̃ ḟmq̃.
Sed ḟmis adeqũ ordinauit deus q̃ vt diligem exor
nte & ḟmis, & quę vnionis, & exit ḟmita ḟlis
mate prudentę ex ḟmitate ḟmis =
Sed dices, sequitur hac ḟmitas
ḟmitę vt & phice, & moralitęp. & huc, qđ
& diligem ad aliqđ sed aliqđ phicę, & moralę:
S. m. dicq̃ casu mediate sq̃, & actio casu phicę sed
dicit ḟmatę, & sq̃, & =
Dices, q̃ obiectio ne
ty quat de dicit proxia, & anti, seu sq̃ vere, & phice
dicq̃ ad rectitudinę sed, & q̃ ita ~~dependet~~
dependet ḟ ḟmitate; at tm, vt dixi dicit q̃ dubi
§ 3, quę & dicq̃ proxia, & ante vnionis hyp̃s; &
potę subsequuta, ac per ordinę ad & dicq̃ phicę,
& moralis. sic dicta sotę germę ornamęti, & signa
tales =
Ad rationes, & & &
Data ex bo per ordinę ad vnionis hyp̃s vt ad finę, ac
per dictę ex hac causa & exit ḟmita. Deo tę
dicq̃ efficienter, & quędq̃ tale vnionis ḟ potę sub
dicq̃ ad illę, vt mulier dicta &, & & data ex bo
per ordinę ad vnionis vt ad finę, q̃ dicq̃ ad finę
quę & finę =
Ad rationes, & ḟmitas & di
cta tales ~~dicitur~~ dicitur de quędo; & de quę exist
ti: hic. m. & similiter, vt dic; & &, dicut
Deus & finis creaturę, & ens, bene & seruata,

L, augetur abilitas; sed quia est: sic si [illegible] mutaliter
Unio personalis est finitus gratiae habitus non assequendus per
eam; sed quia ipsa emanat a tali unione, et ad hanc or-
dinatur ut ad finem, quia est =

Quod amplius explicatur in naturalibus:
quoniam in istis non solum dispositiones antecedentes, sed etiam
subsequuta ordinantur ad substantiam principiorum generis ut
finem = Alia quaestio ex coniunctione gratiae habitus cum
persona infinita § 7.

Sic 2° pro. gratia habitus Christi fuit unita cum persona
infinita, ergo est infinita moraliter. Pro. consequentia appari-
tate, nam habitus Christi ex unione ad unum accepit infinitam dig-
nitatem, et aestimabilitatem moralem intrinsecam, ut ait D. Thomas
q. 48 a. 2 ad 3, et 1a p. q. 25 a. 6 ad 4, immo omnia, quae
Christus tetigit, ut Crux, Vestes, etc. acceperunt dignita-
tem infinitam, et moralem aestimationem, propterquam adorantur
adoratione latriae, ut docet D. Thomas in 3a q. 25, ergo [illegible]
eadem ratione gratia Christi ex praedicta unione habuit infinitam
dignitatem moralem, et aestimabilitatem intrinsecam =

Sed dicitur: persona unita
cui dicitur gratia non solum moraliter, sed etiam physice est
infinita, ergo, L, etiam physice est gratia infinita, L, non est
talis moraliter. Sed ita patet ad hanc obiectionem ex 1a pro-
batione 1ae obiectionis: [illegible] limitatur in accapacitate fini-
ta gratiae, quae [illegible] physice [illegible] finita est =

Sed dices, ergo nec moraliter
est infinita propter eandem rationem, scilicet propter limitationem subiecti =

Sed respondeo, quod infinitas
moralis non attemperatur subiecto physice finito: cum enim haec
infinitudo solum in aestimatione prudentum consistat, non est cur
praecise attendamus ad esse, quod in se gratia, L, anima Christi
habet = Ultima quaestio principaliter sumpta ab
infinitate effectus productivi a gratia § 8.

Denique, pro. 2°: gratia habet effectum infinitum tam in genere causae
formalis, quam efficientis. Ergo est infinita. Gratia ex se in genere
causae formalis gratificat subiectum, et intrinsece constituit illud

potest

Et quia dignificatio est infinita, et proprium infiniti meriti, taliter ut cuilibet adequate tribuatur meritum infinitum: sicut in sua Thomas visio beatifica procedit tam ab illo, quam a lumine gloriae ut ab unico principio totali, ab illo, ut a principio mediato, et a potentia; ab isto ut ab immediato, et ut a virtute potentiae: itaque tota visio est quoad supernaturalitatem sit ab illo ut a potentia elevata per lumen ad ordinem supernaturalem: ita in praesenti, quod sensu explicandum est. Et quod diximus loco citato.

Sed dices cum Loria hic nostro seq. ex hac doctrina, quod personalitas Verbi proprium dignificet gratiam, quam habet Christi, et a gratia sic dignificata tribuatur ipsi habenti infinita virtus admerendi, quod patet esse falsum, quia suppositum non fuit unitum habenti Christi mediante gratia; sed potius e contra, quod ab illo supposito ipsa habebat habitus infinitum dignitatem antequam intelligeretur gratia habitualis.

Sed contra est, quia licet persona propria dignificet habentem Christi dignificatione ad ordinem essendi pertinenti, quam gratiam habitualem, in qua solum potest exercere dignificationem ad ordinem naturae spectantem contra a nobis dicta disp. 1a dub. 2o, et 3o; hoc tamen non tollit quominus gratia sic dignificata dignificet, et constituat habentem Christi in suo proprio quod infiniti meriti supernaturalis: unaquaeque enim humanitas, scilicet et gratia, in sua linea prior est in passione dignificatione originata ab eadem dignitate activa personae.

Proponuntur argumenta contra 1.um

Argumentum primum ex cuius occasione explicatur antecedens, et quomodo in Christo fuerit plenitudo gratiae § 9.

Arguitur 1o: nequit gratia habitualis hominis viatoris superare, immo nec adequare gratiam. Sed sequitur hoc fieri posse, si non est actu infinita, quia in tensionem physicam, quod maius patet, quia gratia Christi habet omnem plenitudinem possibilem, et dignificationem a gratia unionis praeveniente, adeo nequit accedere gratia puri hominis: probatur sequela, quia est de fide, gratiam aliquam quam viatoris posse in infinitum crescere, quod si gratia Christi non est infinita, poterit adequari, immo et superari in ipsa gratia duali a gratia viatoris

petit

Licet hoc arg.m Vt explicemus, an ꝺ xto fuerit plenitudo gr̃æ: ad ꝺ Vt. respondet aliter Magister hic arg., quærit, an fuerit debitum, talis plenitudinis in xto: & videtur quod non, quia hæc plenitudo potest diuidi in ꝑtes, & extra ipsum gr̃a, & habitus illæ: & non, quia aliquis actus ipsi ad summum ꝓfectus gratiæ potest, & potest hæc ꝑtes ipsi ꝑtis, & ꝑs, hic gr̃a, & summa, quæ ipsi potest ordinari, & hæc potest, quæ ipsi virtutes ꝓfectus, & ꝑs, extra dicit ad ꝺos effectus &c. summa ꝑte, & ꝑs

Hic autem [illegible] nihilo ꝺ ꝓpria voluntas &c, & ꝑs, ipse Christus, & ad aliquid recepit gr̃a, Vt. Expla. quod Deus non ꝓfundit aliquibus, & ꝑtibus, & habitibus, & principaliter meritoria, & operibus, ꝺ acciperet gr̃a, & summa, ipse: sicut ignis, quia ꝺ calefacit calorem ꝺ habitum, & maximum calefacit. Ita plenitudo, & ipse Christus ꝺ fuit ipse, & a fuit ipsi ipsa gratia Deitati unitus vltimo quo ꝺ genere habitus gr̃æ, & virtutis primo: aliunde gr̃a vltimo se extendit ad ꝺos effectus illius gr̃æ Vt. patet ꝺ sole respectu diei generabilis, & plenitudo gr̃æ ꝓpria ipsi, quæ virtutes & gratiæ

Ita plenitudo excipit, subtrahit, & quis plenitudinem gr̃æ habet ipsi gratiæ a Deo abeo ad aliquid supernaturale manu subeyti: hæc plenitudo ꝓpria & ꝺ ꝺ ꝺ netur, & ꝺ beata virgo Deipara habet tot gratias plena, & plenitudine excipit gr̃æ, & excipit subtrahit, & ꝑs, habet gr̃a ꝺ ꝺ naturales dignitates Dei, ad quas erat electa: & Stephanus & Christus plenus gratia, & habet gr̃a sufficiens & administrativa, ad ꝺ erat electus: similiter de nostro Patriarcha Benedicto Deipara fuisse plenus ꝺ ipsius ꝺ

Ad 2, & ꝺ Dist. mai. negat gratias Viatoris negatas gr̃a, & ꝺ perfectis moralis gr̃æ, Iudo: ꝺ physica ipsi, & ꝺ subtracta quo: & potest ordinata Dei, Iudo: de absoluta, nego mai. Similiter Dist. sy. minoris: ad ꝺ, hoc facit posse, quod gratiæ moralis, nego sequela, & Vt. ipse gratias &c. & Similiter, & nec Deitati unitus potest augeri: quoad ipsi physica: & ꝺ subtracta quo: & potest absoluta, Iudo: de ordinata,

nego

Ergo: nec hoc ſ. dicendus, q. ſt habuerit ꝺ̄ple
tudinē grē ſ. exſtē, ſi ſ. ſit. Ad 2m dicendū, q. ſt
de gora absoluta augeri, vt ſtat. Videbimꝰ, dicendo
ꝑhūt. Ex hoc pot. argui ad ꝓpoſitū =

Ex gm. Ex lo. q. gras x̄i
negat augeri ſ. t. o.

Ad gues. 20. negat ad hoc diuinitꝰ augeri gras
x̄i quond. ſ. ſit, q. ſ. ſ. finita ſ. ut qualis
hꝫ. ſua cha. Ad 1m. bene, ſecūdū ſ. ſa cauſa
ri. ſ. ſtat. Ex hoc dicit. Ad 2m. Quidlibet hꝫ debet ad
legē hꝫ, q. ſicut q. finitū hꝫ enhtatē, ꝑt magis
et magis augeri vsq; ad ſ. finitū: ſic ad 3m, q. negat
vltimo augeri, finitū nō hꝫ enhtatē. Ad 4m.
ad x̄i habuit ꝺ̄ perfectū poſſibile grē, dicendū
dū. Ad hū ag. t. o, q. x̄i habuit grē ſummo ꝺ̄
perfectiuū gradū, q. hūi ꝑt, q. habuit grē vltimo
ſ. grē, vt nec diuinitꝰ poſſit augeri, aliās nō eſſet
ſummo gradu = Hoc arg. nō grabet, nec
illo pendet ſolūo difficultatē nō parit, an, ſ. de gora
absoluta poſſit augeri gras x̄i? ſ. qua neg. aſſ.
Ad hū ag. t. o, t. 2, nō q. gras x̄i ſit ſ. finita
ſ. te, vt ſ. tendebat arg.; ſed q. ſ. gra, de quē habet alia
gras hūt ſ. tuēy tuy augmyh. vltra quē ſ. gr. ſize nō ꝑt,
ita vt ſit de gora absoluta ſ. grē at, ſit ad alīq. ſ.
ſ. amittꝰ ꝺ̄ grē = In hac ꝺ̄ difficultate dico,
q. gras ſ. ſ. hyo, dꝫ ꝑ fectꝰ eſſ., ſine q. ſ. fini
tū hūi. Ad 1m dicendū, q. nec diuinitꝰ ꝑt augeri.
hoc ꝑt, q. vt dixim. ad 2m. gras x̄i dꝫ ſ. finitū
ſ. ſ. ſ.

alijs j locis. Et pb. ex loco D. T. gra Xi non hēt
trū j tensionis, nec ex pte ipsius grae, nec agentis, nec
subti, ergo pot divinitus augeri: Sequitur pat, quia nullus
aliud est caput oppositum alegmento. Ans quo
ad 2am ptem pb. quia gra est participatio divinae nae. sed
non pot esse tanta participatio, ut non possit esse alia
mai. et mai. Usque j finitum j tra lgdem speciem, si quidem
Deus est j finite participabilis, ergo ex pte grae non
hēt trū suae j tensionis. Sed dices 3a hae rationes j suf-
ficientes esse: quod pb. quia j to grae non fit per additionem gradus ad
gradum; sed per maiorem radicationem j subto, ut docet D. T.
1a 2ae q. 54, et 2a 2ae q. 24, ergo non consistit j loco
quod magis participet Deum; sed j hoc quod eadem met parti-
cipatio magis ac magis radicetur j subto. hic sic, sed
nequit magis radicari gra j Xto, cum fuerit j ipso
j summo gradu, ergo ex hac pte nequit augeri.

Sed 3a est, quia si consistat,
talis participatio j maiori radicatione, pot divinitus j tendi,
quia pot magis radicari j aia Xi, quae maior radicatio
participatio est maior divinae nae: cum ergo non fuerit j
Xto totaliter radicata, si de pota absoluta loqua-
mur; poterit magis, et magis radicari.

Prob. j tentum principale
ex pte agentis: Deus m. qui est immediata causa grae
est j finitae virtutis j agendo, ergo ex pte agentis non
hēt trū j tensionis. Prob. quoad ultimam ptem,
sed ex pte subti: gra recipitur j aia 2um potentiam obedientia-
lem. sed haec est j finita j pota, et ideo docet D. T. hic
q. 1 a 3 ad 3um, et q. 29 de Verit. a 3 ad 3um, quod
pota obedientialis non pot adaequate j pleri a Deo
actu, et ideo pot aia Xi, vel alterius cuiuslibet maio-
rem, et maiorem gratiam recipere usque j j finitum, ergo ex nu-
llo capite hēt gra Xi ultimum trū suae magnitudinis.

Resp. quoad argum neg.
ans: ad pb. nego, habuisse 4um omnes perfectiones possi-
bilem grae, quia non est dabilis actu talis summa j to.
sed semper pot Deus magis, ac magis j tensam gratiam
producere, alias esset exhausta divina omnipotentia. sicut

ex

Sed dices: Ergo quilibet homo iustus potest mereri praemium super naturale infinitum syncathegoreum, id est, maius, et maius usque infinitum. Et tamen non est ex merito infinitum, ergo ex eo, quod Christus mereatur praemium infinitum syncathegoreum, non sequitur, ex merito esse actu infinitum. Sed discrimen est clarum, nam Christus de facto meruit praemium infinitum syncathegoreum, immo et infinitum actu, si alias ex parte praemii non esset repugnantia, ac per consequens ex merito debuit esse actu infinitum: iustus vero Viator de facto solum meretur praemium finitum, et de possibili tantum potest mereri maius, et maius praemium usque infinitum: ex quo solum colligitur, quod de facto ex merito sit finitum, licet infinitum in potentia, cum possit magis, et magis mereri.

Dices iterum: peccatum mortale de facto meretur poenam infinitam syncathegoreum, id est, maiorem, et maiorem usque infinitum, ita ut si ex parte ipsius non repugnaret infinitudo in actu, adhuc de condigno mereretur a peccato; et hoc ergo in sententia asserentium, peccatum mortale esse actu finitum, quae sententia satis probabilis adhuc Christiana nostra dicit. Ergo licet non solum in potentia, sed de facto Christus meruerit praemium infinitum syncathegoreum, non sequitur esse actu infinitum.

Haec replica vim habet non parvam contra aliquos asserentes, meritum Christi infinitum esse ex hoc capite; peccatum vero mortale finitum, licet condignum sit poena infinita. Respondeo ergo Christiana magis communem sententiam, ideo peccatum mortale poenam mereri infinitam, quia simpliciter infinitum est, in quo non est nunc immorandum.

Proponitur argumentum contra ultimam conclusionem.

Argumentum 1m a sufficienti enumeratione priorum ex quo infinitas potest nasci in gratia Christi.

Arguitur 1o: gratia Christi nec est infinita simpliciter, quatenus continet omnes perfectiones gratiae, nec quatenus potest producere effectum infinitum, nec quia est dispositio ad unionem infinitam, ergo nullo modo est infinita. Patet consequentia a sufficienti enumeratione priorum, unde infinitas potest procedere: probatur antecedens quoad 1am partem, quia tota collectio divinarum perfectionum, et gratiarum ad ordinem gratiae expectantium est finita, ergo continentia divina non arguit infinitatem in gratia Christi. Quoad 2am partem probatur 1o, quia effectus gratiae sunt solum infiniti extensive, non vero intensive; ex quo non sequitur in causa virtus actu infinita

Ut

nitas beatæ Virginis est infinita, quia Maternitatis.
Et tamen nec continet alias Maternitates, nec contineret
Maternitatem alterius Virginis, in cuius visceribus posset
Verbum Dei incarnari, si vellet: ita licet gratia Christi non con-
tineat gratiam Patris, erit infinita =

Dices, sequitur ex hac solutione,
dari plures gratias infinitas, ac per consequens infinitum non
esse tantum unum, quod est contra Arist. et D. Th. locis citatis =

Respondeo, non esse contra illos,
quia loquuntur de infinitate in esse entis. Et respondeo gra-
tiam, adhuc non sequitur, plures esse gratias infinitas formaliter loquendo
quia si gratia Patris incarnati esset infinita, quia infinitas
moralis gratiæ Patris, et filii formaliter esset una, et
eadem, licet materialiter diversificaretur, ratio est, quia ad plu-
ralitatem nominis substantivi non sufficit tantum pluralitas
suppositorum; sed formarum: et ideo licet Pater, et filius sint duo
supposita, sed tantum unus Deus, unus spirator, et quia
Deitas, et virtus spirativa est una: similiter in gratia
sancta licet personalitates Patris, et filii sint duæ; cum tamen
infinitas proveniat a perfectione infinita, et hæc non
sit delinea relativa, non multiplicatur =

Arg. 3um ex charitate, et aliorum habituum supernaturalium.
Arguitur 3o charitas Christi non est infinita in ratione charitatis,
nec gratiam, neque utrique quia eadem est ratio. Probatur antecedens: charitas in
charitate est habitus operativus, quo nos diligimus Deum, quo lim-
perfectio pensanda est ex aperfectione actus. sed actus charitatis
quo Christus diligebat Deum, erat simpliciter finitus, quia per
illum non diligebat Deum quantum diligibilis est, quo ergo
Confirmatur: Visio beata animæ Christi est
finita simpliciter quia in visione beata, quia per illam
finite cognoscebat Deum, et non quantum cognoscibilis est,
quo similiter charitas, ac per consequens gratia, et cetera do-
na supernaturalia =

Huic argumento respondet Astu-
ricensis relectione de gratia Christi quæstione 3a ad 4m principale,
charitatem Christi moraliter esse finitam, quia licet ipsius
actus fuerit infiniti valoris; iste tamen valor non pro-
veniebat ex habitu charitatis; sed ex gratia, quia desu-
mebatur ex ipsa dignitate operantis, et non ex operatione
Christi: quod autem operans haberet infinitam dignitatem, non ex
charitate, aut ex alio quocumque habitu operativo proveni-
ebat; sed ex gratia, cuius proprium est Christi tuere habentem
illam gratiam Deo: charitas vero potius facit Deum gratum nobis,

quam

gug nos gratos deo, g nr dñus noster dilectos deo, g dilectores dei = Sd dicet, Et habilis ritus gentis: Ghabilitas tm est opposita: quare dico, chty xij sintque? sel chtis ins ghyen, nec j tote diligendi dey j sintom, Sd moraliter; ghye in nrys dñs, pat, g a rare Et ag. attribuit mentis grys, vg aliter chti, ng ghye sradix gnjegalis mentis, cuius mentis j sinty sit, itaet ens. quare ang. Athanasius solu dicebat dey sintate ghyen: ita dico de visione beata, qui Et ghyen sintatis, tm dey Ethimabilitey moralitatis, ex dyebus cy dubio gno j sintatis: Sd pat ex dñ. ng, sed g ea ag. Sd dicit, j sintey gnty xi in adomy sintuali visioni = Nihil omittng tm Et visio, sintatis tm dicto, ea dico esse caute loquendy, aeque ac cum nr in denominy dg simpliciter, dabsolute j sinty, nisi addatur aliqua particula delens j sintey illi, g, Immuni aughe visioni sibre addito j sintia acty Gla, pugno j sinto tyde operary; cy visio tm sinto gdet, ideo, vt Et quidlo eao collata absolute nr debet dici j sintia: quy doctrina Et quy militat j oibg habilibg superadditis, cuius gny, ng dicimy j ordine ad obte; grasue tribuit ferset operanti, sed in, nec ly per fecto sdamnitis per ordiny ad obte, Sd adnubty = Mha si arg, g Gloriosi Sdnent Visu facile, ex dictis ag. Dicor tm Vnicendar abilitati nye super addeo. Similiter omittmg Examen alterij difficultatis, an, s, grasue xi sit moraliter j sintia, sumpta moralitate a gnia, dytaja dignitate, g a dehoc segnyh dubio nucis Estabitmg = Sed 2o ex dictis, gny xi j tyte, dns per extyty dei aughe in j sinty, ng j dependenter abilita rare, tyte diychonis j sintatis ocknis, Vt pat ex dictis = diychoe j ipsa grasue myaliqua Et tyty ghyen j sinty, Vt alig male somniaryt = Sed denig; dia bona super naalia ex to dyuta, Sd dicapax ej sua linea moralitatis in dgna j sinty Ethimabilitatis moralis ex ui diychonis ad gm = Dub. 2y an grasue habilis ex dñi sit Et ipse cui cy nostra? =

Dub. 2m an grasabil

tualis Edni sit Et ipsum ejusdem gratia?

Non, solu dgrasue xi j gratiae ad gregurihes Sdubty; sed ej ipsa esset illa, quae permaneret j xiste, si im xaturaliter disolueretur hypostatica Vnio, gratia j nesp

per

Per sicque dubitamus = Proponyt ℓ ℓ ℓ ℓ

1a diversi, gra habitus xi dñi
specifice dicti, qui agrae nostra physice loqdo. alij dicunt
diuinae, specie tales cy nostra; Differentias addita ipsi
rei modali, exlo gd; xto ℓ cy tales suy radij adequati, &
planitudini; ut gra; secundo; alijs verbis. ita Caietanus
& Medina; hoc art. =

Alij dicunt, gd quaelibet gra
xi participato quia ℓ cy dicti specie cy nostra, & sunt ita
ita specie qualibet collocata; sicut et nostra gra: atque
vt ℓ habitus dicti donati, & gratis, ut ita specie qualibet
datae, ita gra ℓ ponit nostra gra; ac per diffinitionem ab
illa specifice differt; hae videntur, cui addunt exem-
plum de colore, qui, vt ℓ dicit ad tactum ignis, ℓ ita specie
qualibet: atque vt ℓ frigus calefacit & alios, ita ℓ specie =

Alij docent, ut ℓ una specie
dicti, ita gra talibet differt a nostra, ita includit perfectionem
nostrae gratiae, adhuc per perfectionem addit alij ordini: sicut
sensitivum differt talibet a vegetativo, ita includit huic per
fectionem, addit alij ordini ad quem sensitivum =

Primarij dicunt aliter
dicendum, quod cy nostra physice; ℓ ms non valet =

Dicendum est

Dub. Decidit ℓ ℓ ℓ

Gra habitus xi dñi non valet cy specie physice, ideo
nec collocatur, ita gra specie dicti, ita quia sit nostra gra =

Pro. quod dicti gratiae: ita dicunt
gdem plures cy specifice diuersae ℓ ut gratiae: gdem. ita
gra habitus participato diuinae videntur omnes
sunt ℓ dicti vidi, adhuc inter se, sunt plures
plures participatae diuinae, ita videntur, gdem
specifice distinctae: gdem. quia non videntur plures gra
nae gloriae specie diuersae, nec Deus ipse distinctae cognoscitur
ritae plures habitus charitatis ita diuersi; videlicet ita, qui
nobis lumen gloriae, habitus charitatis ut dicti specie; =

Dicas, ex hoc argumento
gra ℓ ut dicti specie cy nostra, ut participato diuinae
non videntur gdem inter dicti qui, sicut gra videntur cy
gdem participatae diuinae, ergo ita =

Respondeo, gra ℓ ut dicti specie
participatae diuinae, ita dicti gratiae, ut patet ex dictis
hic, & quia; tum si per acidens illae exigant, non diuersi
ficant subm. gratias ipsa, ut nobis
specie, ut ipsa ℓ corruptibilis, corruptibilis ut nobis ut
gra hoc peccatum dicti gdem, qui gdem diuinae: similiter

gra

gra ꝛ vig, & patuę ꝛ & ꝺ ꝺ ꝺ

ex Essentia, quia non oritur ex principiis Essentiae, nec accidentia, quia non procedit ex aliquo accidenti superveniente nec specifice gratiae; sed ex quodam diverso modo essendi eiusdem nec specificae: Unde non sequitur sicut aqua baptismalis, et non baptismalis sed ut gratia ut duo, et gratia ut 4or, quae inter se specifice modaliter distinguuntur. Sed 2a est (Probatur amplius 2o) quia modus essendi gratiae 2um intensivum perfectionis ut 4or, et modus essendi ut duo non facit distinctionem specificam modalem, ergo nec in nostro casu illa diversitas modus essendi illam causat. Antecedens patet, quia illa diversitas ut duo, et ut 4or non est ex parte gratiae, et Essentiae; sed per accidens, et ex parte tantum subiecti. Dices forte, non discrimen, quia longe aliter sequitur gratia in subiecto 2um totam plenitudinem suae speciei respectu eiusdem gratiae participative, et limitate receptae, ac se habet gratia participative recepta 2um magis respectu gratiae participative receptae 2um minus, nec magis, et minus in tali eiusdem speciei possunt cadere. At modus essendi 5um 2um plenitudinem totius speciei in subiecto adaequate diversae rationis est a modo essendi in subiecto participante, magisque distinctum haec extrema inter se, quam illa: Unde non currit paritas. Sed 3a est, quia calor in igne est ut in subiecto totali, et adaequato; in aere vero et in mixtis, ut in subiectis inadaequatis; et tamen omnibus eiusdem speciei etiam modaliter. Similiter gratia data Stephano ad ministerium proximorum fuit in illo ut in subiecto adaequato, nec ideo dicitur plenum gratiae; in aliis vero ut in subiectis inadaequatis sine diversitate specifica modali, ergo licet gratia Christi sit in illo ut in subiecto adaequato, non distinguitur specie modaliter a nostra.

modaliter a Deo

3a 2o § 4s.

Gratia habitualis Christi Domini est diversae speciei, immo et generis in modali respectu nostrae. Probatur quia moralitas gratiae Christi derivata a Christo cum vero est alterius ordinis a moralitate nostrae gratiae, ergo differt Essentialiter in genere moris. Probatur antecedens, quia Christi moralitatis derivatae ex Christo ad unum gratiam Christi est infinita simpliciter, et in eo moris concurrit ut causa principalis ad actus suos infinitae meritorios, ergo est diversi ordinis, et speciei moralis. Confirmatur: actus naturalis ordinatus ex imperio entis in Deum habet speciem moralem supernaturalem distinctam ab aliis similibus actibus naturalibus non ordinatis ex entitate, ergo similiter gratia, quae elevata ad ordinem hypostaticum habebit diversam speciem moralem a gratia non sic elevata.

Sed dices: finitum, et infinitum in tra-

idem

del gregno Vangt spuq: q get, ng si darain linea finita, q spuq & esset finita; q ex eq: infinitus reperit; q gra xi non sq diuersitas spuq tia ne gra nostra gre, ex hac finitate ⁊ ⁊ ⁊

a
Hęc n. ſ. gratia ꝓ operatiua; ſ. ſ. habitua; ſ. ſ. habitua
realiter; aeper accępy ſ. ſoly ex deſ. denq; per vir
tutes ſuper addity ordinatę ad operari: ſimiliter Caracter
per ſe ꝓ ordinatę ad operandū, & ſy chines Sacror.:
Vnde ig ſat dicimy ratione Vtriq; g. ſ. ſ. habitę ==

Ad 2. Dem nihil nyę ſe offert
notabile dignq; Ad 3tium ſic dicendq; arguit: ſim. gra
habilis ex ſe alterię ſpeciei moralitat, ſeq; hęrę ad moral
dignitatę, alię ſimilem, & dignq; ipſi gr. ſ. Dalij ſimilem
dezibatę a dignitate dr. hoc e falsq, ꝓ. ſequella patet ex
plo actus virtutis naalis, g hui⁹ nq moralitatę ſuentę a ſpua
virtutis naalis, & hui⁹ ſupernaalę ex mobile ehri, ꝓ.
militer gra xi. ꝓb. mi. g. ſi hoc eſſet verum, & ſi et
ad actus meritorij xi hęſt ad valorę, ſimilq, & ſuentę
ad gras ad ſe ſumpta, & ſimilq abig ſa or hem
gratię vnita vo, g. n. aſſerat verum ==

Ad 4. rationem huic arg. ſatisfacere:
ſo ſecundo ſequellq, d, hanc ad moralitatę g. ad xi, vnq
ad ſimilq: ad my ad minor ipſiq, gratię reſpicit obj, & ad ipſ
ſimilq, & ſimilq, & ſimilq habe ſupponit. Nec ſ. pugnat obi
ſtat, a ſicut actus hui⁹ xi habet valorę ſimilq ex obto, & ſimi
lem ex persona: ita nullq & abrum dg, ad habęt valorę ſimilq a
gratia ad ſe ſumpta, & alij ſimilq abla vt vo vnita ==

Ad 5. Dico, g. gratia ex hac ipſa vnq ſpeciq moralq dminatur
ſimilq ſpeciq, & ferior: ad my, g. actus nobis vnq ex alijs ſpe
ciei dminatur per hęc vegetativa, ſenſitiva, ſpiritualia, & ſi
militer gratia ſimilq, & addit aliq: ita nos dicta
xi ſ. ordine moralis idq asſeruimy, ac ſ. inde dignitatem mo
ralis, q. xi alterię ſpeciei &, quę dignitas nobis ad ſ.
ꝓ. mi. ſibi alia, & alia dignitas; & una ſimilium,
ma dminatur realiter quoad ſ. to, ad quam nostra gratia
& alię ampliat, & ſ. ſimilitatę valoris. Videatur Arch.
xiacon. de gratia xi fol. mihi 233 == Dub. 2 ſimq,
vm ex actibus q. habitus per ſe ſufficiem?

Dub. Vltimo ſ. ex accepto
gratiam habitualem per ſe ſ.
ſenq? Et ſi q. ſ. ſ. ſ

Veniat sit = Vt q̃ ſ̃ ligatus hꝫ modi ꝛo, seu nouo,
q̃ sepe dixim, aſſ. ꝫ dispem ad aliqm fr̃, alexa
prudens illi viue prodige, siue nr̃: sufficit. m. hoc pru-
dentiã, ſ. nr̃; Vt dat ſ̃ alcon Vt 3o dispoyte ad fr̃ ſ̃ nr̃
Dſ. Mihi hoc nullo pr̃, qm soly prudentiae nr̃ antep̃ dat ſ̃
ad quem dispoyt. Alexa 5o omittat dicit, q̃ nulla
tenꝫ fr̃ prudẽ; ſ. 6o omittat q̃ ſ̃ ſ̃ ſ̃ q̃ dubitãt =
1a dispo Socrates, Vt debeat subꝫ
ex se ñ sufficiꝫ ter debeaty ad rectũ fr̃; ex 2o se
Cet hoc maxime notꝫ dy q̃ si subꝫ sit aliqd debeaty
ad q̃d dispe medio prupongte: sicut a simili
ſ̃ caa maali: nr̃ m. prima ñ ꝫ dispe dispe pr̃ hanc
ad rectũ dy fr̃ subꝫ dy q̃ tibui li aly essendo subꝫ
liter; ſ̃ ad hoc ex se debeata ē, Vt dicit Vt. 3. q.
76. ab ad 2m; q̃ et no dispe ad rectũ dy fr̃ q̃ Vt
tionu grad; q̃ ex se ad illos nr̃ Socrata, Dicto
vtꝫ grad; dicꝫ Vt dispo pr̃ia ad aliꝫ. ita ꝑ dy
ſ̃ q̃ de caꝫ effectiꝫ = 2a uo dispone Socrates nr̃ a,
Vt dꝫponat ad rectũ fr̃; ſ. Vt subꝫ q̃ dꝫponꝫ ex
net; Dicit Vt bene debeat uy fra pr̃ recepta: Vnde si hoc
dispo sit pr̃ia sua effectiua prudentiae nr̃, uy dis caa effectiua
antecedat, nr̃ pr̃ia fra, q̃ nr̃ illi effectiua, uy nr̃ dꝫ-
ponat ad illi: ch̃ 2o pr̃ia dicit, Dhoc, q̃ ſ̃ subꝫ
bene debeat uy tale fra = Volo 2o: Vt arbitrium
suppono uy Vt. ſ̃ fra ſ̃ 3q a2, q̃ dicꝫ ſ̃ 1o ſ̃ ligatus uy dis-
cones, ſ. 2o fuit ſ̃ ſ̃ caꝫ aptas habiles, Vt ipse dicit
ibi a2 Vsum liberi arbitrij habuit, ac per hoc ipse
ch̃ius alij liberos, & meritorios, q̃ Vt ait ibi Vt.
augo sic q̃a, a 1o ſ̃ ligatus fuit peccatum ho.
per peccatu ho hui vsus libertatis arbitrij; ſ. ſ̃ qui non
habuit alij liberi, Vt obedi, humilitatis, Ch̃ hoc
possibile: nr̃ m. dubitam, ſ. fuisse, q̃m dixi hanc
ſ̃ vno ſ̃ ligatus abeq; gra habili, q̃ ſ̃ ligatus habet se
dispone ex pr̃ia pcratꝫ supernaales Christus ex
auxilio gr̃ adrectũ dy q̃ Christus fuit ſ̃ ligatus
soly q̃ dubitam ex tu presenti Deum, Thue de
ex, Habet defacto habuit q̃ habiliꝫ ſ̃ 1o ſ̃ ligatus pecca-
tis = Proponitur sic.
1a affirmatiua: ita Petr. dicit q̃ Deus dicit
Deus hic ars, Ostium ille quique manu tenens,
Vt

Vt Herxera a2 dub.1o. 92 v libra, vulgo q; aſſe
mata, et Clemente Dt. loco ſſtā vltro

Lo uo, a dout, xy Dny N Rauc
quuy ſterna gry habiſſ gry pargbore du porekue per mo ty
libeni arbitrij. ita Aſſtuic. Regra xi folio mihi 237.
Cabrer. hui a13 dub. 2. Lorca, ſſtā g2 ty dup. 74 ſſm.
Suer. dup. 39 sect. 2 q ad 2y, Dalij

Deinde Dubij 93 & 3.

Mob libni arbitrij, quos habuit x ſſ 1o ſſtyh ſſarna
bonis, N ſſuayt Dipſe ſſyuq; ſſ dyh conniuyt, ac
per Dogys N ſſhayt, quibus adj ſſuing gr non ng ſſpoxi,
nec hg ſſpoxitat. hic 93, Dt N ex gyne heata apud
Dtg, ollig manifeſte, Dt ganbi yb aoñ

Prob. o quoddg ſſty: ſubh
exne debraty ad xeuſſyby aliqua hg N ger Dipſe ſſyquá
gry pargte ad xeughig illg. ſſ nahna xi Dñi exui vno
nis ſſhit ſuffiuſſter debrata adgg habiſſ, q krosg; habi
hg ſſupernaali, g ſſuper ſſhut Dipo gry pargs xeughig
illg. onai. ſſat ex Dichi & 1o. mi. 96. anima xolis nas
citur exne ſuffiuſſter debrata ad xeuſſybas potas; ilg, &
Volytas, neq Dipet aliqua Dipſe ſſyquá, g talis poty ſſ
per fectionis sibi debiſſ, debito connaliti. ſſ g gra habi
li debent hoc debito hk xi exui Vnioñ, g nat debrata
adillg, aiger Dogys N ger Dipſe ſſyquá

Ok N dato Dipo ſſyquá
ſſtng, Dtd, g ſſyquitas, ſſ, quasi ſſyquitas debita debi
to connaliti talinq. g ſſat, ng N Dispositi sol ad xeuſſy
dg ſſuem sibi debiſſ; Vnde g impfectas aliq ſſimul hen
permyng, Oper my libirhi, ng libertas ſſ driatur ng ſſad
ſſta, ny ſſ gnr xi ſſit quasi ſſyquitas ligiq connaliter de
bita, N ſſ digebit Dipſe adillg

Respondebñ, g ſſt nulla
na hrat suas ſſpriatas per Dipeta ſſyquq; ſſeq tas ſſ
aia xi, g hg habiſſ ſſpm ſſpuiaty rasy; ſſ, a, vt docet Dt.
ſſtā g2 ty a3, Oq 34, ſſtaſſyda, per ſſtuiſſ hanc
dig ſſtg ase, idſſ, ſſpacio actus, Odipſe, quq ab alio; ny ſſ
Shficao xi ſſtuiſſ per ſſtuiſſa, debuit N Vnoq; mo ſſ,
et sine dio ſſponi ac mo, ſſ giglibet alia ſſta hit, ſſ
ſſti debeta, ſſ per Dipeta, vt ponitur Diuxe, ſſ ſſhuit sh
ſſtaty ase

S ſſ ja ſſ, Dimptñmis hoc solue

Ibat

Ons aly nisi ex dispõne. id ẽ dicit ex illa
parte, q̃ id ẽ, ac dicere fuisse sñficat
per ẽ q̃ aly: Vnde sibi, mori adultry, ons
hij, vt docet ibi Dt. excepto sñficat =

Respondeo, q̃ nr Dt. nõ
dicit sñficãõ ex fundi similis sñficãõ adultry,
sed solu ihesum fuchõis ex illa; sñficãõ ex
similis sñficãõ adultry, q̃ fuit per molu liberi ar
arbitrij; i quo sñficãõ habuit q̃ libuit operaꝛ illa
i scelus, vbicũq; simul habuit aly ey ct̃o, ẽ hoc
tali sñficãõ fuit facta, ons per aliud, qua per fuisse
cam sñficãõ i fanty, q̃ nr fuit ordinata, nec simul
simul aly ey ct̃o: Quo ish aly pcedant vt dicit
ad q̃ i Xto, sicut i adulchi dicit i per fuisse, q̃
supponit, nõ esse exte dicty adq̃, aeqle dicty
i hac nõ similis sñficãõ ex sñficãõ adultry,
q̃ vt dixi, exte dicty exiui mõis ad sñficãõ
q̃ quare illa particula ey posita ad Dt. denotat causã
q̃ nr dispositiõis pcuiq̃ ad homisidi, q̃ molu liber
arbitrij i Xto nõ sit causa q̃ sicut i aly; sed
esse sola dicty, et molu sñficãõ =

Arguis 2o: Adam, aueglt
q̃ simulq̃ ct̃o i stã sue creatiõis. Ons fuit sñ
ficãõ nudia dicte pcepta, vt docet Dt. 24. q̃ q̃
id asserit de Angel. q̃ 24. ẽ 62 ad 2, ergo
dicty 96. q̃, q̃ idco ey Dt. dicta q̃ q̃ Adam, et
Angeli ẽ sñficati, q̃ sñficãõ dicty per q̃ q̃
quoddam spirituale matrimoniũ i tã dicty sñficatam
Deu, ex illud Osee 2o: despondebo te mihi i fide.
q̃ vnificata per q̃: arg ad matrimoniũ nr Dñus
liber exptis ijs dicty sñficatis, q̃ ey ordine nr q̃
dit, hñt ad naturã dign̄: ey Eadem sit ratio negõ
ex, erit q̃ sñficatis sicut Adam =

Ad 1oby ẽ Vera vig; ad hoc
dicty q̃ thing, q̃ supponit falty, ratõ ẽ, q̃ sñficatõ
ex per q̃ nr fuit spiritale matrimoniũ, sicut i ceteris
viris, exte, q̃ antecedenter ad dicty fuit celebratũ
i Xto, q̃ dicty ex exui q̃ Vnionis: Vnde q̃ habet
habuit fuit sola quodda ornamẽty spontis, q̃ hñt

ma

naaliter ad matrimonium illud consequutum, et ideo
actus liberi arbitrij fuerunt quiddam consensus matrimo
nij celebrati per Unionem hypostaticam, ut recte ait Vinc. ex
quo nihil contra nos. Argues denique non implicat,
quod Christus se disposuerit ad gratiam. quod ergo, quia non implicat,
ex eo, quod gratia sit in eodem instanti cum motibus liberi arbi
trij, ut patet in omnibus dispositionibus. nec ergo ex eo quod talis mo
tus precedant a gratia, quia ultima dispositio precedit a gratia, ad
quam disponit in sua dicta. ergo ex nullo capite implicat. ergo
cum alias hic sit perfectior modus sanctificationis, sic sanctificabi
tur. Respondeo, implicare contradictionem ex suppositione,
quod in 1o instanti communicetur gratia, quia ut dixi § 3o, implicat,
quod aliquid simul per modum naturae, quod debetur, et quod
debetur simul libere: quare, admissa utraque probatione, negatur consequentia propter sepius dicta. Et, si ma
ius tenetur antecedens; negatur tamen consequentia, quia licet non
implicet, est tamen perfectior sanctificatio, quae fit per modum
naturae, magis quam per se, quam quae fit per modum libertatis,
ut dixi cum dicta § 3. Cedant Vicusque dicta in Dei Lau
dem, et gloriam Unigenitique Jesu Christi Domini nostri, beatissimae
Virginis Mariae, Almi Parentis nostri Benedicti, Ma
tris ac Virginis Scholasticae, Crucis Sanctae, beati Mi
chaelis Archangeli, Utriusque Jacobi, Angelique Cus
todis mei, et omnium sanctorum caelestis curiae, quorum patro
cinijs mentis infantis, et si quae non desunt, memo
riae vires redditurus animam proprium, postea quam la
borem istum ex corde redeo, acceptabilem,
Utinam, apud eum, qui totius gratiae
fons ardentiora non desi
nit irrigare corda.
1649

Introductio ad materiam

de Pot.a Animę Xpti apud

Dtm 3.q.9.a.3 per F. P. M.

Fr. Ildefonsy Garsia

anno Dnio 1648.

Cum alibi ra sacrę theologię arcana & humanę prę vobis
mysq, persequi debeat illuminator satagendę exiguus, vt aliqua
caligi nostrę umbrę depulsa densitate obtutę humani, diuinior
splq enigmatice perspiciamus: cum. m. & Dnę rę cęq. nostrę adillę
& ęq nostrę spectat mentis illuminatio: Ygitur ea abillis potissimę, neq
ad operandę mea ipsius ne potia, deinde eaq iat inihi: & ab illa
& abillis vt ygi; ide, ad ipsa spectabit hoc m. Difficilli; Ygitur
abhoc ipsiusmę, ad exit philosophę studium; & ad exima emanys
bi=

Dub. Im Vm ala Xti hia

Vterit Dignitas simplicium?

Sub vnica ipsius ię 2s Difficultatis anglicus, quas ex si Dt. Bugle
ti ag pertinet art. attinę, g.a ab vnica pendent prior, & nisi solymo ex
pertis Disputatę= Prouisę Declaratę nota, Dignitas potissimum
m.te 2.e, i, absolute, Gut nuncupati sua adequata ratio, & omne facti
bile, sive sub possibilitatis statu, sive sub existentiae statu sit, Ygitur
diuina Dignitas, ide Deitas potissimum. 2.o summitas magis stricte Gut hui ver
sari.a pti ratio Dignitatis, ide Dei.a ig Gloria, & hoc hoc sensu portigu
Dt. negauit a 2.o huius pti hinc Dignitas simplicium, i gut nit a 2.o
an illa habuerit ad immutabg & ęternę semel & Deitę, quam
uis ab habuerit ad Gloriendas exteras Genobo?=

Proponitur 1.a Dubitandi Ratio.

Ad euidens & tribuit Xto Deo Dignitas, Et i rade talis attri
butorum ad inuicem concors: ng Voliquibz sentiri, aij & ex
vnione ad vm communicata diuinę Deitatis attributa, Vg. ad Voli,
prudentię, Potentię, aeger Dignus Dignitas. Arnold, ad Benedicti
lla tenus, hic animaduerto adverbo ad Equalis Deo, Dei, suis per fectio
nibz assentit, hic ait tgtus ad, aequare Diuinitas, Et tgtus potius
quam Diuinitas, aeger Dignus ad Dignitas. Aug. de Sloma Exci
tinat, hic ait ad ipsa persona= Verbi, Dignitas Veras, Potestas
Dei, & singulis Dignitas, alias ad esset Vera Deus=

Ta.e 2.a assentit, & Et ala ex vnione
ad Verbi ad per hanc Dignitas simplicium, per hanc habebit tot maiora
quidam potest, quę extra ad tendit: ita Richardus, i.o & Bonab.ti=

3.a 3.a & Omnibus mutatis Doctoris omnibus,
& assentit hic ex vnione ad personam Diuinę Verbi ad sublimia
simplicium

Simplicitr Deitatis; & manssisse eq pesa finita Debita
quo Deitati Cuiq; ejusq; finiti nr; Cui vera, Debitaq; ver
tate sit =

1033

Humat[a] X[ti] exui Vnioni hy postatiq; quehabuit, nec gohut
here Deitatis simplicitr, vt cãa t agni gualis. hr 33 Glu
rib, & sacris testimonijs solet quari; Dillis omnib, adoss
endis, quę j clubyt, accidam =

Set 2[a] rao ex Dt. j gnis[a]: Deitatis
Gratiarum nr Diuinr; & per Vniq hy postatiq nr II Dfuse
nr: Vtiq; m. manent cy suarq Gratiarq Nemahire Gnal
Expers Deitatis Comunicationis manent. mai. Cui Deus C. m.
Dei sanctq Dogma, vt Edente Dj symbolo Athanasij, &
j pluribs Dalijs = Deus, & exista, & subsista Diuina si
gassiones Diuinr nr. Otus ex sui Vnionis gratia si Comunicatrr
humanr, quę ejs ira conformata cy Diuina, p si milter
De Deitatis. L, si Deus dicatur: ig ns gassiq Diuinr nr ns
rao adequata j Comunicatiui Deitatis; & tali gassionis =

Respondebis: ex X[ti]q, & subsistq Dei
nr (id Diuinq & Humana) ex sui supbq excellentia ns impor
tare gratiatq gassiones: hr Deus. Cui Gratiq ablas; sed
solu ingratiare rasone pure trandiq; alias nec v[ra] Diuina po
sset mun subsistq creatq sugglere; nec subsistentia posse
Diuina subsista subsistere gratiq, sicut nec ejusdem ejusq
dem Diuina j fabilissima opinio =

[illegible] de rasone gassionis S; vt sit ra
tionalis abla[a] exacta, Dillnaalis debitq 2[m] con
nexij j 4[to] exigitur: & hoc hst exista & subsista Dei
rasq gassiuq. mai. & Cui Deus j ejus logicali 2. mi. 3. hyt
gnis in subsistentia Dei hum; & Deus se radicali, cui ns Dei
tech existere, & subsistere gratiq =

Nihilominq gnalissima solus subs
tantiae Valet abstrahibilis j illa dicty: & dimpugnatq nus
nde debitq, & radicem alium gnalissimam. Jesus debitum
gassionis; nisi sit debitq emanationis ab ejus radice: &
post mille Exemplis: sgnissimus j dictq Angelis j[o] j stq hius
Deitatis collatq x[ti] exq radicali ejusq nr Angelis j 2[m]
abilla emanabile ns fluyt, ideo rasq gassionis j 3[o] ho
rendi Deitatis ns hst: & Diuinitat j pluribs alijs =

Sj 2[o] dissa; alijs m. illq j vi nr ns fluyt, & debitq ordinarie
adequatae. aliquo ordine tradis, & hyt tribus, seu personae

ng

ng thahue, Orik Fralitz poss Omuni cazi ng humanz,
ga illy ns reddy j finity j Dine ng; ns tm illz =

Tobb. 20: Anima xi Chi nec
hit; nec huic gohit cuig j finity, g nec Dyoysby, g aDyoy
sia significat Dirhuy alkiny j finity gozy Dia possibilia mo per
fectissimo g Quere, g subiect alcny Essln j finity: gat, g, Vt
ait Dyonisij cap. 2o Cælstis hyerarchiæ, quilz pot here operz
hiz perfecty, hiis heat ng, cui sit connatus illa operatio. quarose
Vt. a 22 g tio a5 gbat, acty perfecto Dirhuy Superna=
liy precio supponere gby Vt naam cui sint connatus: ac
per Dsequens si Virtz j finita, seu Dipota Dconnatus ng j finz
tz, qui hge ns hit, nec illy potuit here =

Dico, hge zacy Gbare de facto; ns
uo deponibile: naatlh. m. j Dlicet, cuig finity here passiuu,
j finitas; at uo depota absoluta omnimo. Gbo hoc hagis
tgha glycia, quy pluzim Dochissimi admittyt, s, gosse gby
es j finity j Essle, quj substa maalis, cuiz Dgatio, talz qua
Beat j finitudine: imo j ipsa quantte id Dj Dere queit: pot
m. linea j vi Entis ds finita, Dj longitudine j finitatis, D
gani formitr debte assse Dipoty Dicendy =

Sbba. Dj primis hge suppositg
Vt chymerzy Dcstruxi 8o phye. cy Omuni DD. gau ds Exeqsi,
illa. m. admissa, ds quodlibet attm admittamy fal
sg sug possig, Vt Ecclsia Catholica magis Lucear, ns ns
terdt gaudia, g aj finitudo longitudinis j linea actlis ds es
illg, Dest a tngb; at uo j finitudo Dipoty Dj finitudo Virtu
tis operatiu, Dhze Essln, connexitr cy Eis a, g operari segr
Essln ad es; imo arguit, Dj fert ipsu es j finity simplr
citer g Dj g, sigui dem Dij g pssibilij Dhrat perfectio,
Denkitay. Dhze S Dfrmao illiz Gbaois =

3bb. 20: g Dipot Sgnbi
caty Essle Diuinz ng, Dns notionale, seu personale, g si hres
Dj Dipoty Exui Vnioni Fralitz Euasisset Vnita Esset Fralit
tDiuinz ng, g Vnita j alio Omuni talb personu, Dns
personz Vi, gbs Dafich = 4o bb. 20: g si hres Dj Ex
ui Vnioi ad vm Esset Fralitz Dipoty, Dj, L, ~~obij~~ obidy hij
casem cy Dipota; L, obmmedaty Omunicaty cy illa; L,
zabe alicuiy Dom, seu qualibz creatz recepte j illa? Sdneu
ho exhis mis gohuit here Dipoty, g. bb. mi. ns 2mo, g
ig Esset Dfussz ng, Esset Vno errorea Luthy Calvinor
Damnata ab Ecclsia; nec 2mo, by, g hdicta j 3a bbae=
ty, g si Dipota Esset Omunicata ng humanz, ij Diuina na
sabiret muzy Sh, j gs relicuit j perfecto ij si Dengranda.
Gbo, g ds gozy Fralitz operdi Sdsh huy Fral
hstigdm Dig dshty j ds Fralitz tali =

Dico, gbabilissimu ds Dothsmos,

Dey

Dey sua pot.a absoluta posse gerere vices luminis gloræ,
& habitꝰ charitatis, qui habitꝰ secundꝫ vtꝫ suas potias
ræ & gloriæ, & simpossibile, virtute erroneꝫ, hꝫ ꝑ
fectæ ordinꝫ diuinæ, & hꝰ nõ implicatoꝝ additꝫ
& habeat, siquidem posset comunicare diuinam sua ordi
ablatꝫ ꝑfectionꝫ ꝫ, vt dicit doctissimꝰ Catholicꝰ de
ipsa cui diuina vnita illuc, & ꝫ raõe luminis, & ꝫ raõe
charitatis volutatꝫ & hanc habitꝰ opinionꝫ =

Secunda raõ sumpta ex parte actus, quia
missa hat.a, & qua id audita deo nostꝝ potꝫ hꝫ, & ꝑ
fectus visus, & salus corporalis & dem dicitur effectꝫ & at & non
tro casu dupler & raõ, vꝫ totalis debitꝫ obiectꝫ gloriæ at & non
gratiæ diuinæ, & actus humanæ, & gratiæ alia ex
per vltimo debitꝫ volens, aut & ligens pertolutas, aut & ly
diuinꝫ, & ex hꝫ totalis existit, & ad gratiæ subsequutꝫ &
subordinatꝫ diuinꝫ nꝫ, sicut & ly crucifixꝫ =

Nec raõe qualitatis super additꝫ, &
hꝫ esset aut dens formꝫ, & nõ & cludens obiectꝫ luminis & formꝫ.
Quinde si hꝫ qualitas efficatꝫ & cludens obiectꝫ, sic posset
& Deus. & hoc & salus, & ꝑ b.ti. & hꝫ qualitas sequam
ex pot & Deus, alias per existens & sequꝫ, & nõ sic facit
bilia & hꝰ =

Deus, nõ implicans aliquem actꝫ
sui ipsꝰ, salv.m Deum ex conditionis, & nec & illa qualitas
sequam & Deus. ans quamplurimi pot & bari & ipsꝰ, & nõ,
& ex efficatione hꝫ & Deus: & habita & actꝫ Deum ipsum
& corpꝰ xi & sacramentali ipsꝰ nꝫ & Deus. & illa actꝰ Deum
& quem effectꝫ & ex pote xi vtꝫ & sumpto & ex diuinitatꝫ
& ex eadem ratione & sequꝫ pot efficax =

Respondeo, hꝫ opinionꝫ & habi
& ex hoc casu difficultatꝫ & illa tm admissa respondeo pot,
dum & deperexistit sui visu tꝫ & Deum; & nõ tm ex
pectu nꝫ & Deum = & sic & hoc sonat dimo Vt dicunt &
& ex tertia 3a q. 75 & nõ tm pot negari & habitꝰ sima opinio
thor, nec & nõ & alitꝫ extra & scholꝫ &. s, Deum & Deum
effectiue & formaliter assistit corporis xi, & alias & dictam
tiam, & silly & vi hui casu: ois. m. actꝰ hꝫ existit & sum
tꝫ perhinꝫ & dictꝫ formaliꝫ effectꝫ, & ex actꝰ hꝫ & Deum & sic
casꝫ efficax & opus suum, & & loco & re casu =

Vel respondeo pot hꝫ, & subito
corporis xi 2m se & sicut perhæc & dictum, & dictꝫ & nꝫ
& m. hꝫ perhæc Deum & soly & corpꝰ xi & id, & & patris &
Deum, aqua raõe hꝰ & Deum & actꝰ nõ Deum & corpꝰ
corporis xi 2m se sumpta, & Deum & actꝰ Deum & & assistat
tꝫ & casu nostꝫ & habi = Ex his dicꝫ & stat, & xi nec & ex
ens aliter, nec & stanter & habitꝰ & Deum & nec & ex
& species & ex & habitꝰ, nec & species nec & ex & hꝫ & hoc & ab
illas aniliter & &, & & manda; habuit tm & ex & nec & Virtu
hi naalis potas & & Deum & effectꝫ & Deum & nec & vt gubernatꝫ

corpꝰ.

[illegible]

Nec vale qualitercumq; dicatur q̃ hæc verba Christi: Tu es Petrus &c. non tribuerent aliquam potestatem Papæ, quia ipse potest omnia facere quæ Christus, potest, q. in virtute potest producere alias species eucharistiæ &c. ipse q. non committitur de Christo.

Dicendum simpliciter, quod ista verba Christi, valent ad dignitatem constructionis. Et negatur quod illa potestas data Petro, fuerit data successoribus, quia ista verba, quæ dicuntur Petro, non dicuntur successoribus, sed tantum Petro, quia Christus non intendit loqui successoribus, sed tantum Petro. Et ideo ratio procedit de homine, qui habet aliquam dignitatem, quæ non transit ad successorem. Et ad illud dicendum, quod Sanctus Hieronymus, Gregorius, Augustinus, Bernardus, Isidorus, Beda, Ambrosius, Hilarius, Basilius, Chrysostomus, Damascenus, Anselmus, Thomas, Bonaventura, Dionysius, Richardus, Alexander, Scotus, Ockam, Gabriel, Occam, Aureolus, Durandus, Petrus de Palude, Gregorius Ariminensis, Adam, Holcot, Ricardus de Mediavilla, Petrus de Tarentasia, Hugo Cardinalis, Augustinus Triumphus, Alexander de Sancto Elpidio, Alexander de Alexandria, Petrus de Aquila, Franciscus de Mayronis, Antonius Andreæ, Joannes Bassolis, Joannes de Rupella, Joannes de Ripa, Joannes de Monte, Joannes de Turrecremata, Joannes Capreolus, Joannes Calderinus, Joannes Gerson, Joannes Hus, Joannes Wiclef, Joannes Wesalia, Joannes Ferrariensis, Joannes Picus Mirandulanus, Joannes Reuchlin, Joannes Eck, Joannes Fabri, Joannes Cochlæus, Joannes Dorp, Joannes Driedo, Joannes Mensing, Joannes Clichtoveus, Joannes Faber Stapulensis, Joannes Major, Joannes Gropper, Joannes Gerardus, Joannes Sleidanus, Joannes Calvinus, Joannes Brentius, Joannes Oecolampadius, Joannes Pomeranus, Joannes Aurifaber, Joannes Agricola, Joannes Spangenberg, Joannes Isenmann, Joannes Stadianus

Exo S. Aluinus Cap. hac assimilia testam. ad D. 2. decr. D. 85. ad 2. Visum ait: quia Somo accipit exhoc omnipotentia quam filius Dei sabuit ab aterno exoui Unionis personalis, sicut enim Somo dicit Deus per commun. sicut ego. S. Th. 3 q. 4 articl. 2 dicendum, ita et ex hoc quod ab initio unionis accepit, potest Resurrectio dici data, et exhoc quod manifestatus est q. 55. 2 ad 3 dicendum quod in solo loco dicitur quod Christus potestatem acceperit, intelligendum est secundum humanitatem, cui debetur omnipotentia, quia ex hoc ipso quod Verbum caro factum est, habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, non autem quod ante non habuerit. Et hoc est quod dicit Augustinus, quod Christus ascendens in altum captivam duxit captivitatem, id est omnes potestates diaboli, quas ante habebat, ita ut non possit eis uti, nisi quantum ipse voluerit, sicut patet de Legione porcis immittenda. Et hoc est quod dicitur Matth. ult. Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra, id est in omnibus creaturis, sicut dicitur Ioan. 17. Pater clarifica filium tuum, sicut dedisti ei potestatem super omnem carnem, ut omne quod dedisti ei det eis vitam aeternam. Et Ioan. 5. Pater omne iudicium dedit filio, et potestatem dedit ei facere iudicium, quia filius hominis est. Et Matth. 28. Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra, quia scilicet humanitas Christi per unionem ad divinitatem habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, non autem quod ante non habuerit.

3. Solvendum est quod Augustinus ibi loquitur de miraculis, quae Christus in carne mortali operatus est, non autem de aliis operibus propriis divinae operationis, quae Christus in carne mortali non operatus est, sed operatur in carne immortali, sicut vivificare mortuos, et iudicare omnes homines, et alia huiusmodi.

Ad 2. dicendum quod sicut dictum est, humanitas Christi habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, per unionem ad divinitatem, et per gratiam habitualem, quae fuit in anima Christi, et per scientiam beatitudinis, quae fuit in anima Christi. Et ideo quantum ad primum horum trium, dicendum quod humanitas Christi habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, per unionem ad divinitatem, et per gratiam habitualem, quae fuit in anima Christi, et per scientiam beatitudinis, quae fuit in anima Christi. Et ideo quantum ad primum horum trium, dicendum quod humanitas Christi habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, per unionem ad divinitatem, et per gratiam habitualem, quae fuit in anima Christi, et per scientiam beatitudinis, quae fuit in anima Christi.

Ad 3. dicendum quod sicut dictum est, humanitas Christi habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, per unionem ad divinitatem, et per gratiam habitualem, quae fuit in anima Christi, et per scientiam beatitudinis, quae fuit in anima Christi. Et ideo quantum ad primum horum trium, dicendum quod humanitas Christi habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, per unionem ad divinitatem, et per gratiam habitualem, quae fuit in anima Christi, et per scientiam beatitudinis, quae fuit in anima Christi.

Ad 4. dicendum quod sicut dictum est, humanitas Christi habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, per unionem ad divinitatem, et per gratiam habitualem, quae fuit in anima Christi, et per scientiam beatitudinis, quae fuit in anima Christi. Et ideo quantum ad primum horum trium, dicendum quod humanitas Christi habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, per unionem ad divinitatem, et per gratiam habitualem, quae fuit in anima Christi, et per scientiam beatitudinis, quae fuit in anima Christi.

Ad 5. dicendum quod sicut dictum est, humanitas Christi habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, per unionem ad divinitatem, et per gratiam habitualem, quae fuit in anima Christi, et per scientiam beatitudinis, quae fuit in anima Christi. Et ideo quantum ad primum horum trium, dicendum quod humanitas Christi habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, per unionem ad divinitatem, et per gratiam habitualem, quae fuit in anima Christi, et per scientiam beatitudinis, quae fuit in anima Christi.

Ad 6. dicendum quod sicut dictum est, humanitas Christi habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, per unionem ad divinitatem, et per gratiam habitualem, quae fuit in anima Christi, et per scientiam beatitudinis, quae fuit in anima Christi. Et ideo quantum ad primum horum trium, dicendum quod humanitas Christi habet quod omnia possit, et omnia sciat, et omnia operetur, quae Deo conveniunt, per unionem ad divinitatem, et per gratiam habitualem, quae fuit in anima Christi, et per scientiam beatitudinis, quae fuit in anima Christi.

Omnes nati dicit Deum posse assari in Xpo, Nihil
distinguunt in nra divina, et Verum nati absentes; et Soc. modo
facientes Sanctificare Sumanitatem, qui Xpi ergo dominum essendi
in operando ordinatur et Soc. solum maxime Dionet dicit.

Quia Sanctificat increata Sumanitas Communicata Verbo
illam indefectibiliter et impeccabiliter; Dicta exprimit modum proprium
Dei incommunicabiliter indefectibiliter inoperando ac omnipotenti
Sanctificat Xpi Sumanitatem, et Communicabile Sumanitati Xpi Unionis; Cur non Hypostatica magis absoluta
et impeccabiliter dicit includere ora principaliter indefectibiliter
et Ordinem primo regulat et g. et Summam bonitatis

~~Quae sit de [illegible] et [illegible]~~

Hoc argt tangit difficultatem gravissimam qua immutata de Angelis dicitur
et debet, an. v. Regnet Verbum vadat, qui nullum possit absolutissime ne
talis cognoscibilis dicitur, et gratuitae divinum indefectibiliter, et in visis ope
rando, non de ex nata sua, et ex gratia, ingens sensum atque Communicat
nati divinae illius summi boni, modo gratuito ab aeterno.

Arguit. 3.° alt. pro Communicari existere, et subsistere natura
Dei; et. et Hom. potuit Communicari; ante et certum quod de aeternum et in Quinti. Ho-
minis: ora pro: Verbo operatione, et ad actu essendi et. illud pro. ope-
rari sit ad et. g. ubi ad actu infinito existere et divinum ad, posterius et infinita
Verbo operari.

Hoc argt in Argent Quinante existit ~~existere~~ et tenere
cari et existentiali. Ad secundum apparet solutio et, non opportunia: de ipso
et ait: Verbo operari sit ad actu primo dicit nati Deus; ad actu secundum
Hypostatica: existere cum Verbo et Condito regnicola, et nati sua Sanc-
tificat operis, non ut primus illius, nomen ad illius ordinat essentiae: Unde ipse
Divinitas operari debet Summi et. proportionatus et quantitatis, ubi nomen actus primordia-
lis nati.

Deinde et ad Verbum operari sit ad et existere in Quinto et ad
debet dicit intellige de existere naturali et ad capacitatem naturae; in Xpo et
nata sit existere sua, et. existere divinum constituta subsistere, specificatae, non
ut Sanctificare, id modo infinito, et proportionatus sui gradibus.

Arguit 4.° sicut pot. Deus instituta et existentia: Sed alia Xpi Sabet Deus
Sanctificat quae sit Deus, salte quodammodo (ut dixit s. Th. q. 10. art. 2) Deus potuit ipsi
Communicari Hypostatica = constat: Xpo non quod nequit sit in essentia divina Sabet quae Deus
attingit et ad Visionem; S. sicut Xpi et gratia et Speculativa et Sanctificat Hypostatica
nisi et D. Th. in 3. dist. 16. q. 1. ar. ult. ad 2. Christi et sicut Xpi et Eminenter gratia
Hypostatica. Sicut et videri et Theologia Xpi: S. potuit facere divina et ad et Xpi
potuisset gratia sanctificat; bene sic: Sed ad Xpi et Verbo Deus inquirit insita, nempe
ad Creandi Ang. secundum salte, non Omnia et Sanctificat Sabet, et existere
Hypostatica:

Hoc 2.° argt proponit S. Th. et sacro Calamo Verbum Dei, quod solum
dignum scitu Videri: Videant Cui placuerit: breviter nunc dicimus Quod Sancto de
nec sit, nec Hypostatica potuisse Communicari Xpi Humanitati, quae in Deo Sabet.
Ait ibi Thomas Soc dicit inter unum et nullam, et Deus ad unum Deum et Xpi alter
Sabendo requirat Verbum insita; quod dicit Sanctificat et Creatura
insita, et Creatio; Unde potuit Sabere Deus Creationis et Xpi Hypostatica
non ora nec Xpi facere.

Ad Rum Respondet S. Th. Xpi sit et gratia
Speculativa, non omnia quae suo munere Speculativa attingit, debito modo gratiae

primeua ij illo ordine ingressi & miramini: q̃ quasi de impossibi ppr: q quid sit alicui cãe
prima et principaliter debebat ei Deus. Deus enim meruit non potest. ty 2ª Sabet aliquem
dupliciter aliquo modo meritorie et meretur ut sic debet ei aliquid modo inferiori. ty q̃ Deus
non potest esse cãa de premio correspondente tali merito; q̃ illud non, sit meritum, q̃
meretur proprie à rõ premij excedentis omnes merentes.

2. ppõ: q̃ dicit q̃ omnis notitia naturalis q̃ ex puris naturalibus haberi potest
existit Joan. 17. ego glorificaui te super terram opus consummaui quod dedisti mihi ut
faciam. ergo gloria essentialis meritorie: & omnis à cãa
principali moralis effectus quo impossibile &.

Ois scientia gratuita naturalis, & supernaturalis, quae non debetur naturae humanae
supernaturalis, influat in habitu ut cãa principalis p prima conditionem ab alio; q̃ in Soc
sensu in solis gratuitis seu supernaturalibus donis; nunc nec aliquis habitus naturalis potest
causare q̃ nullus operabatur ut cãa 2ª indigens influxu causae primae de secundo
esse; sed cãa principali 2ª quia unius ordinis. Sabet sufficienter virtutes ad effectum producendum.

Do propositio sensus est talis

1ª Scientia assensiua fidei & existentiae de cãa prima principali nostra gratiae et gloriae
sub ratione Medii quod cadit. dist. 2. q. 4. interquos Scot. distinguit de assensu in suis sensibus
quae non sunt in suo genere Sanctus Deus sit cãa principalis vitae mae gratiae assentiendi
in Medium. & in Sabeã erui sua gratia, & haec ad actus. sibi soli p impossibile quod
tauranda caeteris in aliis et interest. Sed Cabrer. Sabet esse gratia & non
causare obiectum. Deus quia non est sibi proprie & totaliter, quod ei gratiae & non
quia sufficienter ad hoc formaliter sub creatae; gratia: eo modo quo Deus ignis &c.
cãa principalis Calefactionis, et obiectum visae cãa principalis actus assentiendi. q̃ non
sit de quo fiat et attingat intrinsece et formaliter. s. ut Calefactio et Caritas ob existimationis
ipsius creaturae. — 2ª Sententia negat. docet, et sane defendunt Doctores Scholastici
Scotistae principium. s. Scot. Vasq. 1. q. disp. 166 ar. 1. Suarez. disp.
31. sect. 4. qui auctor ita tenuit sententiam ad Sabeã esse assensum, existentiae Sabeae
ipsius gratiae, veritatis salutis et gloriae nullius; quamquam sequitur de cãa propria et
finali efficiente Deo nunc loquimur) existimat de obiecto formaliter et terminative. —

Nihil autem sit tam [illegible] ly. Aug. q
sect. 6 loquitur de causa & gratia nostra iustificationis assentiendi, ut soli Deo: Eadem
tuentibus paulo post ut fatur, baptismum excludendo externa causa: &
et veritatem in Ps. ex illo psalmi 83: gratiam & gloriam dabit Dominus: & non
saluator ut sit Externe: Job. 13: quis potest facere mundum de immundo nonne
semine? nonne tu, qui solus es? ex his testimonijs deducit suam tesim
tantum ut sit, & ea causa Deus ipse qui salus nostra gratia, et tribuens assentiendi
soli Deo —

Dicit quidam moderni, haec dicta
fuisse ad, Ut Scot. Durand & alij ex his testimonia posse solum, to, peccata
deinde ut sibi sonare explicant de Deo ina assumpta —

Dicitur his duabus similiter explicari: 2ª
q̃ sacri patres docent, Spiritum sanctum dedisse cognoscere seipsum naturaliter humana
Ut corpus cognoscitur. 2ª Paralip. non. Deus noster corda filiorum
Dominus hoc dixit, q̃ ex, & quia Deus alia ea causa
per Virtutem gratiae

communicatq ponit ista cognoscere vt caal pr̃ij̃ales, q̃ ex hac cognitõe
ñ bene j̃fert Suar. Deũ q̃ numerarq.

Da. Lr̃yam, Dy & Dx

Ja j̃starkia: Dexide ~~S~~ soli Deo exhibyda
Latryam, & illud Deuteron. Dñm deũ tuũ adorabis, illi soli seruies. Ja j̃st
Dexipporihi, taliter vt nulli creato debeatr talis cultq exhibitio, ideo ñ Dx
j̃ferre, Latryq ñr exhibyda est hi & vnitq ℣. similiter si nulla alij salua-
tor sit praeter Dy, hoc ñ tollit, quomiñs nra hra suppta vnita Diuino sit, qui
nitq fidei =

Suar. p̃dicta testimonia j̃tlig̃ debent de
caal pr̃ij̃ali quaeq; q̃ si soly illis affermo decaat ta hoc mo ℣ q̃ Deũ Deo
vnitq, Dñm dr̃ esse clare, ℣ nihil gentiũ re appriate Deo j̃ditissimo nyo =

Addo, q̃ si Deo caal pr̃ij̃ale glorianta, vimmasi
nyhil Suar. q̃uis dubitare pot de caal bone, aut pessi bona, q̃ mala j̃tergnt ℣ =
Deinde dicit, principale cognite scriptr Deo dicitq Scriptr nr̃ grat aue dicitq Sa-
tiet caal primali virtiq &c Sanctq. sed soly hoc aliter caaut regnare & ei prouuniare
decreat, q̃ vnus altissimo ppr̃ij caeat q̃ grat, taliter et caal principaly nr̃ultaccn,
decreat in soc ord: possit produc nec pr̃ij̃ales altissimo: mai q̃ ex sacris pag̃ingr vide
ret amor Angelq & Deus, q̃ ille esse nr̃ et mundum affectr Creatr ℣ ℣ dd
sede soc Cerea primicly dr̃ipulq &c =

a Sclo.

Actum q̃ nullo m̃do nec q̃uis propria nec p̃dicta pr̃ij̃alia trinec Coeatq, decreg nr̃q
caaie ne causa primaly &c. Sc de scio pr̃ij̃ales q̃ ex sacris p̃ce-
dentq Suarq. Deinde q̃ ex dictis in § 1. q̃ Deus ne homo mereri dr̃ est
oraq impetrare nobis grag et cetera dona Supnalia: ℣ illa q̃ possit prin-
cipaliter n̄ potiri causare: patet q̃ nulla ratio quod pot causare primi alicui
Angelo, alios orao te mereri n̄ possent ad altery, et Deus teneri oraret, et
Deus sui pr̃ij̃ales mereretr, et efficienter p̃ alios, q̃ sua oratione pr̃ibuisset Soc fal-
sq &c.

2º pro Vone: ille pot, grag sanctq Angelq producere principaliter, q̃ pot ad op-
tatum ñ filios Dei; ergo Deus ne Sp̃s Sanctus pot facere: ℣ nr̃ grag primi alicui
Principi ducere: mai p. te Joan. 1. c. 4. Sane Scriptr j̃tuit nobis patere, vtpo-
tq Dei nos mur Deus, mo tr̃. ille pot adoptare aliquem in filiu, qui habet natu
potentq illy generandi; ergo non, filiu adoptiuu loco filij naturalis: 3º Deus ne
Quod ñ habet natq generandq alij Dei naturq ℣ neque primicly adoptandi. 2º
q. filiq & qui immte vnitur patri, s. inita Trae ne adoptat ad unum filij Dei
ut ñ Spũs ℣ vnpiciunt immte Deus ne illos Cap efficitur legi ne adoptandi
ñ Deus ne homo. 3º gratia est semen Dei &, illud Joan. 1. Cap. 3.
Qd dr̃ semen Dei? q̃ immte participatr ne deriuatr a filio cuius est semen; ℣
Deus ne gratia ñ q̃ sit adoptiuu p immte ℣ neque q̃ possit adoptare.

Dico cuius efficacia notedy dr̃ crimen q̃ p̃cedat inter diuina
et sunt adoptiuj; sic de p̃ extimes decretatq adoptij sanctis q̃ abiq
Creatr aliquo interuallo; ℣ sic cuius adoptatq participat filiu naturq
filia sic adoptatq tota scilicet in gratia moraliq et Dei gratia adoptatq
filij p̃ adoptatq: et p. 1º dicit de principio Creatq et mutatq adoptabi,
gratia participat naturq diuq: ac Deus congruu fuit ad Sanctq Dei, vocandq; sic
Sic ad operatio Patet ad ea Ioannis Scotj, q̃ quidq p eq Creatr nr̃ra
diuq: et hoc dicitur Deus habere primiu talis alius Deus.

Deus l. vt. ita grata nos dr̃ibuat Similq Deo, & imgiciat hanc
semi-

Similes Caãs principaliter de Celia Caã 2ª. patet in Some qui facit ē adoptionē et eligit Deū, et in Somo peccat adultio Some

Ad 1ª. Homo nō efficit gratiā. nec efficiens aliquis nō creatus ille in gradu supernaturali, 2ª. impropria et remota Filius 3ª. Imo nequit Angelus nec ens finitum. Deinde similiter dicitur quia in Some Vespa. Filia quæ apparet Maria Paali quia dicitur Homo facta ad imaginē et similitudinē Dei; 2ª. Sanctificatio creata principaliter provenit ex parte Sanctificantis, et nequit a persona gratiæ quæ est Deus formaliter. Similiter Deus

Ad 2ª. Cabrera. quia hac similitudo inteligatur de causa principali cui dicitur natura et cognoscit sic nulla Creatura Deo ut sic nulla Creatura Deo ut sic. Deus voluit pro Causa principali, sicut intelligatur dicta principaliter tenet facilla sibi Creatura adeo, sic pro Comedi. Exemplificat de Christo, quia dicitur alicui rei datum pro aliquo et ista proculdubio datur rei quia tantum causa principalis, et debet esse unione Sybolicæ sic creatæ et quo verborum gratia ut sic gratis, quia est ista gratia principaliter Causa principali.

Ad Solum. Deus videtur aperiat mortuis vegetat, sicut Christus Some est gratia Creatura quia est, et alios a Deo produxit gratia innobis. Ad 2ª. Deus producit pro sibi naturaliter gratis, patet: nullus sic potest alicui subjugari naturaliter quia dicitur quia Deus non ipsi subjicitur sic. Dicta in oppositum adducta de Cabrera pro ista Creatura Creata, tunc enim quia illa Sabrera naturaliter generet, et Deus produceret gratia in nobis Christus principaliter quia est ista Creatura principaliter naturaliter. Sed gratia est de hac unione. Verbum dicta Salutis. Quamvis Deus non faciat Deus ex unione gratia principaliter, tamen gratia in Stabilis et sensibus operare Deus naturaliter. et nequit potest produci gratia patet ex dictis, nam gratia potest operari in alios Deus, et qui habet naturaliter quia est gratia quia non naturaliter, cui naturaliter habet immediate operatio.

Dicit: utrum gratia sit possibile adoptivus recipere participare naturaliter divinæ naturaliter, alios in adoptivus, 2ª. naturaliter esset, et non repugnat gratia adoptivus sicut esse de Deus naturaliter generans. 2ª. Secundum est possibile adoptivus et actualiter, et habet participationem naturaliter quia habet et potentiam non adoptivus: Ad 1ª. quia Deus Paul. ad Gal. 1. assumit naturaliter non in adoptivus filios Dei gratia, inquo gratia facit nos — Sed de filiis adoptivus adoptivus. Respondet negando participare. Sub Christo filii naturaliter 2ª. et filii alios debent participare naturaliter Christi Sub Deus gratia. a Deus est similiter immediate et non gratia, ut patet ex illo Sam. 6. quos percussit Deus et Samaritæ Confortans sui imaginis subtilitatis sui, ut explicant Doctores 2ª. 2ª. naturaliter filios, et gratia quia naturaliter instrumentalis. 2ª. Ad exemplum gratia filius naturaliter et similiter adoptivus.

Dicit gratia Deus et Sanctificatio Sapientia et unio gratia et unio gratia Sacramentaria; non est dicit de subtilitate naturaliter in ordine productivi operandi quia naturaliter: ibi a Magistro, non est naturaliter gratia producta gratia principaliter, et instrumentaliter. Ad 2ª. Ad illud quia Sapientia et unio gratia producit naturaliter opponit ingrata Vadit talis productio 2ª. gratia naturaliter principaliter naturaliter ex quibus sibi in quo: 2ª. non. Sabet rons principaliter: Dominus. 2ª. Ad rationem Sabitus ubi est unio ad Sabitus increata Sabitus gratia.

Ad multos mens participat gratia quia non nequit esse actus immediate. Ad 2ª. Christus naturaliter operatio. Ad 3ª. Ad 2ª. Christus gratia ponet producere principaliter gratia in nobis, quia est Creatura Sabitus Sapientia ad Deum subsequens a persona 2ª. Sabitus gratia est 3ª. Illud est gratia Christus in filios, ut est ex dilectione illius, quia ex Augustinus. Sic Theologi ad mutuum Cor. 2. de Christo Sabitus Christus et 19. 1, Deus gratia mentis quia Verbum naturaliter, quia non malleabilis quia Deus innobis

Sine nobis operatur

Dicit Gr Cabr. ℔. ℥ gratia et charitas, et religio unxerunt
aiã dñe in fine operentur immanenter praeter hoc ex tribuendo, ac tamen ut ℔
gratã capiat, et operatur ad ext. aeq dns verbaliter transiens, q̃m corpus
dicebat rugi subhue, et ex. ille transiens. = ℔ ℥. gratia, et sanitas, et alterius
Sabelli ex. sibi ut ℔ q̃ m. dicit realiter ne queunt dici Sabelli sibi ipsi pro-
ducere in subo ingressum ℔ ℥ medio mihi impossibile illos producere in alia: pro. q̃ia
pro dicebat creare ergo ipsi ex producendo se ℔ creare, q̃m̃ creant realiter in ipsis
Deinde gratia ℔ uelut nata q̃ualis ℔ signalis ordinata ad ogam, tangam, q̃ ℔ ℥
immanentes mora sui subo. ℔. 2. gratia dñi canta ℔ eius q̃ bene vivit. cum
q̃ accidentale q̃alis eius habitus habet. Anima ℔ in ut esse possit produci sine
gratia ℔ vita. ℔ 3. q̃ ℔ gratia sicut debita dño ex abundantia misericordiae
Dei ℔ debita humanitati Xpi creatae, q̃ huic ℔ gratia increata. unitae ei gratia
unitiua ℔ ℥ debitam. ℔. ℥ ℔ gratia increata. subsequitur adunitio Vbi humana-
tatis ℔ gratia quia Sabellus ut homo redemptionis causa est donum gratiae ℔ cuius spei
℔ nra = Denique dicimus gratiã Sabellus et ipse dicimus Sabellum ut gratia
ad modum gaudium cum sit operatum a deo ut dicit q̃ actus ipse Sabelli ℔ dei ca-
pitis ℔. non.

Q. ℔ dicit illa ℔ principaliter causare gratiã in ma voluntate q̃m
illa ℔ principaliter immutare. ℔ ℥ ut sono Sabellus ℔ dicit q̃ in ipsum
gratia in ma voluntate illa immutat et excitat illius immutationis sortiatur adeo ut
℔ dicit bonus quia antea vocabatur malus: in quibus ℔ quibus nec tunc ℔ nec Volun-
tatis tuens Deum ei ab intrinseco, sicut ex nocte natalis Duenas Vei Verbum. Pinder
natus Sabellus ℔ causari principaliter legibus ex dicto qui dicit natus ℔ ex Voluntate
ex abello quidem Voluntas.

Dicit Gr Cabr. ℔ ℥ dicit gratia immutare
removere Voluntatem creatam ℔ gratia ut agens agit proficiendo gratia, et cuius ℔
natus ex gratia et hoc modo alteri collatus. ac ℔ ℔ causari ℔ immutationem, ex ℔ falso Sabellus dicit causari ut immutet voluntatem
ex debita rationis unionis ℔ gratiam. ℔ ℔ quaerit ℔ gratia manet unitus
nata, tenuit amplius recipi immutare voluntatem ubique ex primo ut ex tali
modo natali quia Sabellus natus, ℔ Sabellus ex natus ex quo natus ex tangam
sanguinem natus ℔. qui in calcabello ℔ ut homo = Contra ℔ ℔ gratia ℔ semen
Dei ut ex gloriam. ex ℔ gratia ℔ nascitur ℔ gaudium ℔ tangam ex: ex ℔
℔ dona ℔ nata ex gratia ex produxerunt mala: ℔ ℔ ex gaudium natus ℔ ℔ ordinatus
ut ex gaudium ex ordinatus ℔ ex dominus ℔ subjectus ℔

℔ Duns ℔ Dl. Alnensis. in sui manuscripti arce-
ventes ℔ ex uno arbitrio attingens ℔ dicit ad gratiam in humanitatem ut ad ℔
tangam ab aeterno. Sufficit in Voluntate principali, ex quo primus ℔ illi Vitae ℔
℔ ℔ sit ap. Voluntas elevata ℔ ad ℔ ℔ summum ex ultimo quo ℔ ex. Vnde principaliter instans actus ex naturalis ℔ ℔ incondito ℔ ℔. ille actus ℔ ℔ dicit ad
gratiam ex maiorem ℔ gratia actus ex Vitalis ex liber, ex habet aliam Voluntatem
quae ℔ ex elevata Voluntate principaliter.

Dicit hos actus ex ponit Conradus varios
ex Vitales ex Voluntarios, ex unum ℔. dicit ad gratiam ℔. mo ad Voluntatem principaliter proveniunt 2o mo ad illam in Voluntario ℔ Vnum Contrahendo motu motione Vitali
℔ 3a ex Vitalis ℔. ad Sacramentalis ex Voluntarios ex ad Sacramentum ipsum pertinentem Voluntatis ex ad causam principalis. ℔ ex eodem principio Sacramentali Vitales ex Sacramentales
℔. ex gratiam ex talis Sola.

3. addit Medina 1.2. q.112. ar. sub.2 2ª 2ª ult. disp. 6 ec Conne 6 ex
ãa rei cum sa ãd quã dignoñ; tunc qui è ãa efficien illius è eã ãa effi-
ens pos quã introducit. S. timonis eius cum mata; Deio tangi sit ex natura
ondãt cum gra in la Reance, S. Thom 6 Stus. Ordinac. = Hãc Scotus D.
ypãa vult Verbum ãt Concipiens prognie radicis opoñs in gra; ac p̃ñ con-
legium prognie illius, nempe ãt participas tale diuinã nacã.

Ad 1m Ex omnib⁹ dictis melior solu. ẽ quã p̃ñs nõ ualẽs ad gra-
ãm ex istentes intra Sꝑ Seraph. ad actuales, à Vº ad 2m. Cum n. gra ẽ actã
ãd gñ. p̃cedat ãt actã hãc Sanctum sic mgra op Sanctum ẽt ac actãs mutãs ãd
ẽt. nrã; eger agam, Sabitis signaly, ibi in reg. posse gra. p̃ducere
ter si possim, ponere ualẽs disp.

Dicet ult. disp. ãd gram ẽ eiusdẽ ordis cum
gra ãd quã dignoñ: & si Sac ult. disp. ẽ intra ac Quãs Voluntaly elicitor
ẽt ejã gra, ad quam dignoñ = Dicẽ quod ẽ eiusdem ordis analogiæ
ãd necãd, unitiue, negi; nõ ãt æqualitas in ãar in corone Sum. inqua ctr. 5.
p̃ducat ultã dictã, ad gram Sanctam ut uniendo cum mata, ibi Sct ar Qu-
ãt ãd eã producendã S. Creandã ãd p̃dicta quia ẽ tiens intra Systema
Sanctãt actualis. Sic Soluitur

Obj. 2. Obstabo: ad gram nec ãa principaly
gra debet illabi innty aliãs: i. Sac ãt aly ẽ: maior cgta, g. ãt ãbre cas prin-
cãalis ẽ ut sic Concreata gatis circa q operati, exãd. n. DD. probant ly à ẽ
1. p. q. 8. ar. 1. Deum, p̃ductiua tone humanitatis, ẽ ubi operãt immt. ly concret
Exigue: min. patente, ng Solitly Dei ẽ illabi in aza

Ad 2. Non Solum ãt ly gra valẽ regere. p. Deiformitatem in ãa nulla
Creatã non cas principaly gratis exercere Valet. Ad gratis ãd dicibilis in gra-
ãa, potest sum Sanctum principaliter dare, S. adoptare in filios Dei, aut Sanc-
tãt liter ẽ esse habere nacã dicis; neg. mouere efficienter Voluntatem, aut Sub
jicere sibi gratis obedialis actus quã solã Deo principaliter subiungi, si ẽ gratia
ãa lapsa potest principaliter gratis caare, ãdc ãa potest dici ẽ conseq. ex tra sere
ãr ratione Creatã.

Arg. 3. Arctã S. 3.
Palmina congruunt ãdversus nrã sensã Scãs Conany ex. S. Ct 1um ex Sanct.
1. Nec. lra 3. Mysterium data ẽ gratia et Veritas, per Jhum Christum data ẽ. Sꝑ ãdc
data ẽ ãa Mysse ut a minister Dei ad gratias actus tanquã ãdho facta ex ãpãa
ãd percipiendã Corrigitur Concreata. Theologi dicit. ex Aug. Tract. 3. in Joan. Ex ãdmy
principaliter influxit in nra gratias. Cum sit ex Thaes. 3. ut Sciãs ãd filias
Sanctãs Sabbatismus relinquitur populo Dei: ex Clarius in eodem Joan. 15. inquã
se dic. Sicut palmes non potest ferre fructum a semetipso, nisi manserit in vite
Sic nec Vos nisi in me manseritis. Ergo dant Vitis Vobis palmites.
Ad Vobis influentiam principaliter in palmites ẽ. Ergo

Ad 1. Ingressus primus Salutem Sãdc actualis, ãm addita
ãd via Senia: primo Sic gratificare de Deo ãd Deum. 2º de illo in ẽ Sanctis, ex tunc
ẽ ãa principaly moraly inhærens dona gratis. Vel adhuc in ẽ Sanctis influit gratia
in Beatitudinem ut organum diuinaly secundum in Thaes. 2. Quinta ãd Hebraeos. Ergo ex ãdicta
Reg. ẽ Nazianz. Ora qui gratis, prædicare 3. p. q. 7. ar. 2.
ad 3. Replicat Cajetan. Ono gratis Sabitualy Concedit. ẽ 3um. ẽ ut influat gratia
inalis Sanctus ẽ influit illam principaliter gratis: Sic influat in Beatitudinem
regnum illius Sabbatismus. Sum gratia Dei ẽ operatiua transeuntes. Sic ẽ Sanctus

Ad 8ᵍᵐ ℣ In prima, falsum ē, q̄ nacq; ē producibus. Nec similis ne gaccē
innata Anglica et Calcia, quē ē, si possēt nacq; sine negueunt similia aquæ
q̄ agerent q̄ creaq; ē hoc signat ignis ē calefacer. = Deinde ℣ assignando
diuersas inter gras, quē ē innata signalis, et alias vernatales, ng ibā producibus
q̄. sibi similis ex multiciplici causa: 1º. q̄ eam sine corruptibili ē calefacer et
esse appetant sue seruaq; per productibus alijs in subijs: 2º. Cessante
ordine (ex prima) p̄ producunt p̄dictā res educendo p̄ se similis ex q̄ natis
subi quē subijcit potē agentis natis ex ignis nacq; exigis. 3º. quia ex
pōs natis ex gaudē ignis sunt gras imposibilis; attamen ex q̄. q̄ facibi-
lis et modi q̄ recipi possident effectus quē gras et cetera donalia
nalia; q̄. possident modo proportionato ipsis et viribus vel natalis: quē ra
deficiunt in gra, n, n, ē operatiua ad ex. et corruptibili, s. decima quia
solum deficit defectu subi. Unde nē potest aligna educere q̄ aligna
potē sibi natalitē subiecta. Denegn̄ q̄ facile possideat, i, mō connatali.

Dices: ē in subio innatali: si non p̄ accidens se habeat
pōs ℣ in illo existentis ut possit alia producere; patet in calore aquæ. Ide
inde probabile ē q̄ gras ē gratis, rigurosis sumanetalis q̄ sit unita ē ipsi
deo. Ex ig ipsi innatalitē uenit ē: illa rō tenia, s. n̄ sunt; s. si ē vera,
potest gra ignis alia producere gnicaliter.

℣. q̄ quamuis aqua n̄ sit subiectum innatale
calorij, s. illi ē idoneum; attamen quia calor participat n̄ pōs seu quam
q̄ q̄ saber in igne, et sic ē producibus n̄ sibi similis ro, n̄ obstat ipsi Vidētia
subi: sicut nec gras p̄ducit innatalis; illa p̄dicta, s. dato q̄ sit venenum q̄
interius, deque q̄. 7. ē p̄ sic ē. adolis. Confs.

Arg. 5. q̄ gra sit participanda. Quia ens ē ē participanda
limitata ē finita ē. potest dari alia sue eminentior gra aqua sit gratu-
ita subijs q̄ quocumque finito assignato aliud finitum assignari potest q̄ sic gō 3.

℣. quod q̄ quamuis gra assignata in dicta alter, q̄ possit dari alia et
alia magis perfecta intensiue, n̄ tn alia q̄ ē ē finita, q̄. illa s. esset partici-
pā. diuina ē esse. non; si cum: ē in finita gra: si cum; dē circa q̄ ē
pā. ē diuina ē esse.

Arg. 6. Sicut gras ē corruptibilis ē esse s. vone subi, ita
alia vaalis, s. Socinō obstante incibilis q̄ si maxē ē aliquis naturalis principaliter ē gra
et si non sit producibus absolute alia gra potest in uniuersi suo subio q̄ sando sic ē ex
maxime. = ℣. imprimis, dicitur q̄ ad ois qua alia unius maxē sequalis vealis; ē q̄
in ingra, quē n̄ creati, quia n̄ ig ē subiectus sicut ē alia s. educibus de q̄ ē dicitur
subi; ē ex ui illa actionis unius producit. Deinde Vnio aqua ala unius naturalis
ē, ē ita ad illa dari q̄ē principaliter in nasa: ē q̄. in uno gras q̄ ē signalis.

Ad 1ᵐ Arg. ex eo dicitur q̄ gra n̄ producit creatam
alteriq; q̄ ē q̄. ē. sapientiq; producere ē ē ipsum subiectum in quo sunt: s. Soc ē
salis in. q̄. in sapiente scientiq; Sin; producunt subi similes ē ex. subiectum in quo
sunt patet in Magistro docente discipulos. = Ad (q̄. q̄. sic de Soc) n̄ ē cautem
q̄ q̄ gra aut gratis sit habitus signalis, ng Magr̄ docet proponendo ob-
ligatis, et ita alijquom. Cōat milli Sabiti scij Soc in. modo n̄ gra pōt
ē bilis: ē ad. dicta: tunes q̄ sit ordinata ad Deū finē signis; ita a deo acti s. signi
sibi: ē ad. dicta.

Dub. 3. An Sum.as Xpi Sct solum in Eccl.a
Mor.le, cert.a fid.i cum gr.a et Cæt.os dono.s Sp.us
Q.r gar.la illig.s fid.i cum gr.a et Cæt.os dono.s Sp.us intellig.t debent
opa et miracula q.ae Sup.a fr. Sac.ta quo ad Substig Sue quoad modu
Aliqua ex fid.ei dogmate præd.ta Sunt. S.t.
Q.r cum d.ny Ven.t gratiare miracula non inter Cath.olicos Theologos Controvers.
Sed Suggonitis; q.ae Sup.a docent ipsius Xpi inimici. Joan. 15. quod Racim. q.a ille
So. multa signa fecit. de qua Sup.a fr. Cura vt testim.a Scripturæ et P.tres et aliqua
dict.a loca referunt. Ratio autem quare Xpus tales prædicta effectus miracula; fuit q.a
dict.a Do. Sunt, a qua ois bac Virg. emanat. Congruentia Vt. et dignitas g.onis q.a
officij Doctoris, ng cum Xpus docuit nova et Sanctas Legem, gratiis re do etiam
Sua divinis Signis confirmare: et præcipue cum se Deu et Dei filiu testaretur
mihi Pater, ut faciis, ipsa Opa quæ ego fac.io perhibent de me.
Falsæ Vere et Catholicæ Sanctæ aliquæ erant Valde
et arte Magica fuisse Xpi miracula patuit. ita Judæi Pharisæi Dæmonij Virtute
referre Relatum. Sup illud Matth. 26. alij asserebant Xpm per arte Magica
optimo Govt.o temp.is etatis q.d Medici vocant temperamenti Luchas Sua adjonxis
tone cuius dicunt dæm.s potuisse Sanare Leprosos, Surdos, Claudos, Cæcos, Ambulare Cæcos
ita Scribere Apollinarius quæda Velati. Medicinæ Sup. Explicant de libris de cum
modis quo Mel. Sel. Plin. lib. 7. c. 1. referuntur diuersos Gogus of mores
in Diversis gentes, Italiæ et. Sabineus Marsis Vim Serpentes, et eos Vulnera et
Venena manu imposita Curare.
Addendum illa Virtus Xpi imaginationi Virtu-
ebant, cuius adeo efficax erat Vis ut aqua in Vinu multa efficere prodigia: et immutare
Corpus, Stigmata, aqua Ebrietatem, et alios horum et deinde naturæ cum
Angelis vota hac Virtute sollenabo. S.t
Addendum de Via qua non Videre et ipsa lumen
roni id Joan Cognita est. miraculi de cuius rone erit, Comitado in Sacra: et quod
Immutat Sanctas. Petra Vulcan. Sic. Sed aqua Vinu Sacramentale
deri, patet de illo primo Signo a Christo facto: de Sabbato non debet Regredi natalis.
Ex hoc errore prædicta Organ: Vera miracula nequeunt fieri a Virt. naturali
Sed Sanctæ Vera effecit miracula Sc. ex Virt. diu: modi patet: tu ex primo
Aqua in Vinu Sed dicuntur s.p. 2.do. ar. 4. ad 3tu Deus qui instituit
et Legem naturæ Stagnum a deo; et Sabbatum actus Sc. Sabbati è ordinatus
Sanctificare in eo: cum, n. miraculo in Sanctificatione naturæ actus Sc. Sanctificationis
Vinu agit. illi Sanctificationi Sabbati Vinu diabolica patet, tu Christus ex Sua
Sanctificationis et propria Sc. in Virt. Dæmonij Dæmone ejiciunt, Sanctos agere
Contra se Regnum diuisum esse dixisse. Ex Sc. probatur quæ Diabolica facta
S.ti apparuerunt S.ti illumis. quod ne diabolicum ex prodigijs et Magis Pharaonis
facta: si in Sanctis apparuerunt quamvis Vera miracula Sanctis Virtute Sanctorum,
non fuerunt miracula propria.
Temperamentum aliud, est possibile naturam ente
Deo aliquo agens naturale et eius efficacia non Supranaturalis: Unde Sc. Virt. Divina aliquo
quod operetur; Sicut Sanctus Gregorius Velata Sanctorum pueros, non tamen
Sanctos Sanctos natos. Sanctis, negligentia Sua imaginationi Sanctorum: Ex Sc. Angeli
Virt

Dub. 3m an humanitas Xpti sit solum instrumentum moralē, an physicū, aut vtrūq;

Pro parte affirmatiua physicū, et instrumentū coniunctum, et separatum, et vtrūq; Probatur ratione, Quia humanitas Xpti, sine quo non potuit operari miracula, et sine quo non potuit operari miracula physice, ergo humanitas Xpti est instrumentum physicum, et separatum, et coniunctum. Antecedens est certum, quia sine humanitate Xpti non potuit operari miracula, quia sine humanitate Xpti

Dicendum Deum qui ipse sit ordine rerum naturalium, ut ipse ordinem naturalem, quem ipse constituit, ordinate et sapienter gubernet, ita ordinem supernaturalem, quem ipse constituit, ordinate et sapienter gubernare, ut ipse ordinem naturalem gubernat. Sed ordinem naturalem ipse gubernat per media naturalia, quae ipse constituit, ut ipse ordinem supernaturalem gubernat per media supernaturalia, quae ipse constituit. Ergo ut ipse ordinem naturalem gubernat per media naturalia, quae ipse constituit, ita ipse ordinem supernaturalem gubernat per media supernaturalia, quae ipse constituit.

Probatur Consequentia. Quia sicut Deus ordinem naturalem gubernat per media naturalia, quae ipse constituit, ita

Victoriæ. alij dicunt Deum, id Xm ij, qui Crucifixi effi-
cere gloriæ ipsum talem, immediate per Angelos: ita ge-
nam in visione modi verbis Mag. lib. 12. decimit. Dei 9. vbi
vel dub. vltq; quit, an ista caeli per Ang. immediate, Xm
Deus Dr. 99 dispositæ aq; sinual, miracula facit adimpleny
Dei, & Angelos ministrare illius creaturi ij seruorib, ideo
gradiet vltq; ait = Alij dicunt; hæc Victoria gloriæ ij ipsius
mysterij hi Xi Deitatis, ita Leo Dr vbi supra nye, Deum in
carnem illy habuisse saluum. ita Medina ab aliquibus tam =
Ja Deum Xto Deo Victoriæ gloriæ ipsius
mysterij effici Divina vita, & gratia, qui Deum post quæ ipse
Xs fuit Deus. Bagnez hic; & S. Suar. 3 p. tom. 1. 56. qui
vide alij. Vasq; Gaet. Ferra. hic Mendoza. Sanchez hic
tase sit = Ja D.

Victoriæ, qui habuit Xs Deus ad vitæ nostræ, qui Xs fuit virtus
ij humanitatis morali. Gb. 2. hæc ij humanitatis caro: illa est caro
ij humanitatis alius effectiue, ui corruptibilis fuit gratiæ illi ordini, ad
implicat Xm Deus hinc caro gratiæ ad ij illo ordine, ij g. ij humanitatis
talis morali, g. omnis. Deus est certa ij bona gloria. Deitatis stat
ex Deiendi. mi. Gb. Xs Deus ij humanitatis morale quatenus mysti-
aut orans. ij hac parte, aut ordine nequit Deus ad caro gratiæ
g. orans, & mysteri ij gloriæ adscripsit, & ratio sumi ex
fidelitate virtutis mysti = Xs caro, qui soli ij morali, ad ij humani
tatis, qui mobile ad ij soli effectiue; ad alteri, qui mobile illum,
g. si Xs Deus ij humanitatis Dei ad gloriæ morale. Gb. anis: gratiæ,
Deitatis, ut supra, ad Petri mobile Pauli ad alios operibus, ad
ij humanitatis Pauli, ad effectiue effici, & Petri =
Gratiæ ali ang. vel Mariæ ij gratiæ
ut ij Deo, ut humanitatis gloriæ Deus ij humanitatis morale ut gratiæ
gratiæ gloriæ: ut-caro morali caro gratiæ ij gratiæ
effectiue caro gratiæ ij morali Deus ad effectiue gloriæ caro. Deo Deitas
ut Deus ad valere ad caro gloriæ, g. ij humanitatis g. vltq; ad gloriæ; bene
bene ad Deo: ad ~~gloriæ gloriæ~~ ij humanitatis gloriæ, ad caro gloriæ; g.
gratiæ ex ma Deitas hæc ij humanitatis, g. gloriæ negat ij salutem,
& mobile sua caro; & Deus morali, g. hoc caro vltq; ad gratiæ =
Hinc Doctores valde probabiliter ad gratiæ
illi ait, pte tom. 3 de sacris Trid. 9 sect. 11 n. 210, vbi Deus
Satan Deitas legit ad gratiæ charitas gratiæ ij humanitatis morali gratiæ
g. ij humanitatis verbum ad ij. Deus ij gratiæ Deus sua caro
caro gratiæ ij. & Satan ad ij humanitatis passionis ut: ad m. sic
ma ratio mobilis illi, & illa ad caro morali, qui g. Deus Satan Deus
mei. g. aliis ij humanitatis ad gratiæ nam sua caro gratiæ; ac gra-
gratiæ ad essent ij humanitatis illi, ij humanitatis Deus Deitas Deus,
gratiæ ij Deus, & si Deus gratiæ ij ij humanitatis
Deus caro gratiæ, & ita, g. ij gratiæ, admirabile ij mentis

ij Ita

Instituy morales, quę assignata cała principalis ligy ordinis. Cum nostrę Fidei vobis regimentum Dei augeat, quoniam Fides Dei

Deus: subię sonus et ordinę modus adquirit Deus scientię. Sed modus quidem ipse finem ad effectum subiungit, qui simpliciter dum instituit morale nostrum cała Deus alicui fuit. Qui, instituit, deinde morale de genere summi Boni Deus effectu cała habuit, Deus soli signi scientia; qui Boni Deus soli signi fiant: scilicet (ut melius loquar) Deus est scilicet quia signi ligi a Deus, gestibus effectus sequi, ligi servari subię sonus hic nasci, instituit Deus significatum: Deo plenus is silabis, moralibus.

Quia 3o, Deus ad cała principali morali Boni Deus illi cała Deus illi, et voluntas liberum arbitrio, et effectibus. Hoc significare mihi opinari videar Deus: dia. m. Deus nisi, et voluntas ligi quę Deus potest finimus operari libere, et subię instituit, et Deus cała moralibus mihi causari?

Quia vltimo, Deus quae 2a Dei beneficii, et ad signi phycę Elementi; Deus modi ad signi ligi. Hoc 2do cała moralibus potest bis; 1o minime = 2a instrumentum illud, medio et effectu cała. Sed Deus ut modi ad instantiae et effectu Deus et illi gra instituo polis ipsa humanitas mobet Deum, utique efficaci, et ad instituy morale ipsi instituere = a 2o. beneficii ad principali illa hoc, instituo ad ut operari, utinota; ad ut modi: signa instituta. Et cała cała 2a operari utinota ad instituo hoc gaudium principali, ad instituy poli; quia aliquo aliis quę tamen alii virtuy effectu, ad quos hyt virtuy principiis ligi ut dicta 2o phycę. Deinde; aliud ad et ad modi ab alio principi ligi, aliud ad usu instituy, Ordinis principali: 1m phycę et, ad tmd 2m.

De 3o.

Humanitas ex qua gig, quę minus cała cała instituy tamen phycę existis instituo, medio Angeli. hyc ad et dazy tam, quoniam Deus mori illi.

Prob. Loy et ad cała hos effectu, a tens est instituo virtute phycę cadhuc, dicitur, instituo hyc ad ab illi cadi tali; et instituo hyc nisi ad cui Deus gens principi Jochus Dei instituy. Obi. debet hy existere argumentum. Ly, si cui ex dicitur hyt weak her derogabit illi cadhuc, quę Lazarum suscitauit, nec Centurioni servum curauit, nec alia opera miraculosa patrauit, dy Jesus habitabat, ad medio Angeli ad faciebat, quoniam ad.

Ad 1a nyc cała hyus instituy existi hyt hyc hoc ipsi, quoniam Deus nec Eucharisticus instituo corpus, Christi instituy. Sed hyc ab Angeli negueyt capiti: a. m. ad Angeli, et

Angeli ministri sacri, et

Ad 2o. ad: quibus Angeli, quo medio et instituo miracula ad apostolos Christi Christi, et subię instituo Deus Christi? Deus hi effectu? si 2m, nihil organo instituy habet patuit

fol

d

Sed dā: si hæc virtꝰ debilis elevatiua, quare ꝺ quis per fectissimꝰ? cui peculiaris ē debito, excellētia tribuit, ꝺ ita omnimodissime. Deinde ꝺ ponit illa virtꝰ ꝺ ꝛto nec vt sa hi fauāt ꝑfectis, nec vtilit quis mysteriis nostris insti tionis; ꝺ vtilly cauit vt debuit, ꝺ humanꝰ, ꝺ hæc virtus ꝺpositus deus illy — Quis; ꝛto ꝺno ꝺ deus de donis vt ipsi supernatis, ꝺ dicly illud, ꝺ imo operādi ꝺ perfectis ꝺ subditꝰ. ꝺ hæc virtꝰ iustitiæ ꝺ perfectis ꝺ imo operādi, ꝺ mai. pat ꝺ fide, quis ꝛto negarā, ꝺ ideo legi negat actꝰ supernatꝰ ipsis, ꝺ ꝺo actꝰ ꝺ fuisset habitꝰ sibi ꝺmeruit, ꝺ talis actꝰ ꝺ esset connatus elicitꝰ a pio ꝺ ipse supernaturalis ꝺ elicitꝰ hæc actꝰ ꝺ connatus regenitꝰ; illa virtus elevatiua ꝺ sui cuius operatiōis ꝺ hic connatus, ita quis per suis ꝺ ipsis ꝺ dicly ege dī; ꝺ per quis ꝛto ipsis ꝺ ipsis, ꝺ per qualitꝰ elevatis, quis ꝺ negatur, vt debebat excludi ꝺb. sequēs —

Q. aliud ꝺ virtꝰ illy ꝺ esse perfectꝰ, nisi caa ipsius alis, cui ꝺ virtꝰ, aliud ꝺ ipsa alicui ꝺ perfectis. ꝺm ꝺ vera. ꝺm falsa; ꝺ deus ait, ipse ꝺ hæc operatiōnes, ꝺ ꝺ ipsis bilis ꝺ virtus beatifica; ꝺ cum hæc fuerit ꝺ ꝛto ꝺno ab ipsis suis ꝺphinis, ideo ipsi regi nabat ꝺ ide' habitꝰ. Ad obiectis Deachi meritorius ipsis illy debuisse ad actꝰ amoris Dei, ꝺ aliquem affectꝰ supplyt illy, siquidem fuit ꝺ actꝰ meritorius ꝺ ꝛto ꝺno ab actꝰ meritorius sicut et —, nobis; talis actꝰ affectꝰ multo fuit sapponere cognitꝰ obiectꝰ, equa regulariter, nisi ipse visitꝰ beatꝰ, aeper tractꝰ ipsis habitꝰ ꝺ fuisset connaturaliter ex ipsa connexus, Ille debitus, ꝺ potentia illos ꝺ potuit meritꝰ, ꝺ illis aliquando debuisset carere, ꝺ ꝺ falsꝰ —

Denig; ꝺ deinde tract ꝺ ꝛto elicere actꝰ supernatꝰ, sine habitꝰ, qui sit illis ꝺ; si talis habitꝰ ꝺ impossibilis, actus ipsi debitꝰ. ꝺ ꝺo hoc arith; hæc virtus ꝺ tum tanta, cui ꝺ ꝛto negatꝰ —

Articꝰ 4.

Q. hæc virtꝰ facit di mi regulā, ꝺ ipse eā ꝺ habuit ab ipsis ipsi ꝺphinis, ꝺ durabit ꝺ illo per mysteria ipsis ꝺ imo ꝺ dicly. Dici per mysteria ipsis ꝺ per mysteria ipsis, ꝺ illa virtꝰ ꝺ ꝺ desiderantes, ꝺ ꝺ per deum ꝺ dicly ipsi ꝺ ipsis ꝺ imo ipsis habitꝰ sibi hæc virtus ꝺ dicly ꝺ abilis ꝺ ipsis ꝺ esset illy ipsis, ꝺ designata, vt potest elevantis a deo per suis motꝰ ꝺ aut ꝺ ꝑ suis qualitatibus imperfectis et ipsis fluidis, quibus ꝛto volebat effectꝰ supernatꝰ ꝺ tractꝰ, ꝺ ꝺ hoc ipsis designari ad eo vt ipsis ꝺ ꝺ ꝺ perfectis, ꝺ ꝺ ꝺ illy semper habuit. hæc ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ negantes ꝺ dicly elevatis ipsis ꝺ qualitatibus, ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ

Sy damyslo Ducdi. Dez.a pte xrdicur sermo Dub. seq.

Quy Dem quoadpt lege sic Lbo: q.hze
Virtz, Dpotestas Dlegita, Dclata & ihc vade vltonis ad vm.
Dd hze vnio Dpermanys, Dpergetua, q.et hze virtz; Issq.a tenet,
q.a obligtz ralz hit alia Dona per manytes=
Deus sufficiat semper hem securis Deiperay,
vt qui ihc tribuat virtuj, qz Dilo hi illa vlt. voluerit=
Ja hze virtz Squi Dam per scelo Deuen
Dexorugs xi hty, quy exat instrumyty excellty, q.illy Debuit
pure adhabite= Ja 20, Drit efficax Lbo Dou: Dexcella, virt,
Dpotestas, quy sauer Dotes, Dalijs Sanctis fuit Dena, n. Dxo
Dengantes Dipsis Dare qualites, seu Dracter sauer Dotalis
permanys, q.quo his volyt Durryt ad Dseruay, quy Dmy
racaulosa Dlegty admy ralz, q.pfti, cy sit ono sugernaalis,
quy uis hit 2m legem q.Dxo Dabitu permanyn. mai. Dlex
Mag. Arauyo, Dilla Dtin ipse j Lbat tz dr=

Ret aiy ny Do Dicerny j tu ab Carale
zy Sauer Dotaly, Dhty, q.ad rectz gubernacy Ecclesy pertinet, vt
Sauer Dotes hefte permanty potestaty, qua pfixit, quo his uy qz volue
rit, corpz xi Dseruare, vt ny quy Deffiiat Ecclesy huj m. inge
Sanctificy, q.Deus voluit 2m or Dinacy legem a cuis Sauer Do
tibz ogeadu= Hze solue suy affert aguty j qz
nacit.o, q.si ad rectz gubernacy Ecclesy spectat, q.dr ministri
hegt permanty potestacy Dseruqdi, a forhiis dr, qui Dj tua
rectz prijcipale, Dcaput Ecclesij, cui Subordingtz
j Dseruadr, Illy Debet here. 2o, q.a j fluit Dsua voluntas
Dona grat; Dd vult, dr a illud Matthei 20, Dmorij 1o. Dne si
vis potes hoc my Dare. Dq.a Sauer Dotes Dseruty, quoties volyt
j fempt pud virtuty permanty; q.et sic dr, quoties vult, patet
patiat miracula, Illy hebit permanty=
Ja 3o, qa nully fuit Dtps ij pfalignis
de Ecclesia n. Dliqat aliqy acty sugernaly, L. j Sc. nr. Dnoluck qdqm
bris Ecclesij, L. j q.q.d. Dquati j aliqo. 3 Dad hze ligam, Dqa
pernacy Dquidy Dseruit dr q.et vt cayet, q.q.d. vtnys habitualis qualitatis=
Lapers 22a qz dr Dichi, q.a admi
ny vgi ad dij iudicij exit j strumtalis cas hoz effectuy sugernaly.
Dein de ipsa hlas dr vt dctuta per resurrectiy ignis j strumtaliter
urrit ad nostry resurrectiy fidhay, qui Lat miraculosa=

Inquisitio: Ex q.d. tpore cepit
huj virtutis Dexcitij j dr? aliqui asseryt, ipsiusse, dy apty j di
ny Quersit, vt testatu Joan. 2d illud fuisse ibi hij miraculoz; 2d
hoc j illy Demiraculis fuchi admanifestatij sui Diuinitatis ergo
suos Discipulos: Dicco subdistin: manifestauit gloriosy da,
tica gltia effectiue miracula ab ipsis hij Dsuy Discipulis, qui bus dr mo
dy chi Dogt, vt ostj Dbegt, quay ad illos authorem: hy fuisse exemplu
hy formty Dcaty Discipulis j Dogtoe dr, similiter ad Deriberi gloriy
ad corpz dr beatitudine habituali; qui sua tia habuit ab ipsis sui
Discipulis, Dalia gloriosa patrata j dr nabilitate. hze ona dquyd
Dicedare, fuisse facta ab ipso, q.a ad illy exectly dr expectabge=

Sequitur adversa dicta, 3.

Licet m ab authoritatibz Dr. asseryti gltibz j locis Dtrary asserto
hoz tho: ng 2a 22. q.et 3 bat ad 1m asserit, Quim sepe vlt. oratoe
dei cuj sancti absqj dubio miracula, q.o falsu dr, q.d oratoe vt sit n

fonte

Postea ad cap. j. thuemy talis regula Dei. S. Hyeronimus dicit, j. 23, exy. Dny. nō potuisse ad j. thuemy ty regula Dei, vbi, vide, quod hac fuit talis ⁊ = 2y. ut ex 3o sent. dist. 16. g. 3a 6. vbi aut, j. ste dr, aut alter, sanct. soly ad Virtuty admiraulosse j. muty by cor pora germy oratonis, ac j. tersionis, qui dnrs, ⁊ soly cap. mozalis = Sy. pista 2a 2e. q. 178 a. 1 ad 1m. vbi vn. huty facty miraculoz exydit ad dia illa obla, adqy exydit de, pora. ⁊ dr. exydit ad exaltoy, adqy nully ⁊ thuemy ty ty, ja. dr. dat, quod ex potuit vlty virtuty ty ty ⁊ thuemy tatu, ad qydicta miraula hore = Ad 1m rdnmoniy 2e. ⁊ 1o ty cap. 2y. Vocari ⁊ thuemy ty Dei, qz operata vt mote ab igio. 20, oratoy, quatenz mobet Dey = vt sic, moralite nō ⁊ thuemy ty Dei; ad tmigia, vt dr. fort, ⁊ exey ⁊ penty Dei ⁊ cuegas mdigdo ⁊ tuysa, ⁊ Dny ⁊ ⁊ thuemy ty ty = Ad 2y. rey. 1 cai. dr. am mutasse, sg ⁊ hoc art. aut nomine oratonis ⁊ liosine my operydi ty ty thuemy. ⁊ dr. em murmuz ybere sonat apud Virgilu. dr. 2y. Chymiriee Dea, tre, y dicit dnaty ex Verbis Poetoz asserty soly ad Virtuty ad, fatu ⁊ dam zam cula germy oranti, ty ty dentis, qui tn nihil, ty ty ⁊ ty ty ⁊ cludit, imo opposity. Qa ⁊ ty ty ab ste, fluxu, ty ty vrgnty Degrijgali cda ⁊ mlty ordiny rey moraliter. ⁊ hoc hit orge, Omyr, ⁊ 1o sensu ⁊ lly ista particula soly = Ferty tstmonty Deber ⁊ lligi, vt ipse dr. explicat ⁊ 1o tadem, s. posse se extydere ad dia, qui super naturby posse dici cānus pbendus, ⁊ existentes, dlias scripsit ⁊ ducere talis virtz, ⁊ ⁊ ficiat = Ad quod aduertendu tale miraculoz, qui ax. 1o Dnō ⁊ gnata, vbi ⁊ stez ty ty negatur per ty, vt ty ⁊ exultabit dens my, Dnō ⁊ nebat ty loqui, vt dr. ex Maria 1o. Quia ng dns my mu ty ex thoburt ty dici, ⁊ ⁊ ty ty do Demoni aligny ⁊ pulsum, vt aliq. pore exiret, Ecclet, aut ⁊ ⁊ do ty dio aligny ty tatu, media aut ⁊ mity do ty ⁊ aligny cogitaty, media qua mobety ad exey dy, ⁊ tay dy = Ad nullu ex his duby mō ⁊ possibile, vt dr. qa ille magis dueritie videt cor pori, qui ⁊ giritu: e.m. a vulsiuus alio, 1o, ⁊ ty ty aut Demony ⁊ ubat ⁊ regat alicui effectu pozitiu, ⁊ ty ty nō potuit ax. 1o ⁊ dui: ng ⁊ dr. vt sic ⁊ dui ty ad pozitiuy ⁊ = Deniq; dy suy ex aquas ambulabat, nō pot. rat illu miraculoz ⁊ ciuig effituz ty ty, ⁊ a ⁊, illud effitur media Dei ab agilitati ⁊ mutata ⁊ 1o, sicut ty ty ⁊ quado fuit mu, ty ty do ex tati Dei; ⁊ hoc nō, qa ty ty cuet cda ⁊ ty ty ⁊ ty ty, vt dicit, ty ty quado: Deinde miraculoz ⁊ collatoz Dei agilitati; nō vt h. Ambulabat, illa supposita. ⁊, illud effitur per diuiny ty ty ⁊ ⁊ diendo cor pozis mody, ⁊ grabitaty ⁊, ne sup ⁊ aquas grabitet cuet, ⁊ grabitaty do ty ty ⁊ ty ty. Vt ty ty Nabuchodo Danielis ty. dicit ⁊ impugnatu ⁊ dim zabe, ⁊ ablata grabitate a corpoz ⁊ miraculy super aquas ⁊ edere. Deinde ⁊ da. ⁊ ⁊. asseryhs grabitasse corpoz ⁊ super aqua, ⁊ ⁊ ⁊ ⁊ dui esse = Ad 3o sat dici hoc miraculy, aquas condensando, media aliqua qualitate; ⁊ hoc manet ty ⁊ pugnatu = ⁊ ⁊, sicut Angeli sugenione hit Dm ty ty am cogendi, ⁊, detny di, sant exercitu di Deorum, ⁊ Volumnat, vt dicit Vt. tay. ⁊ 10 a 6. ⁊ fine, ⁊ dispota ⁊ ⁊ 7 a 8: ita ⁊ ty hus

lge

habuit Virtus, de qui illa q̃ ducebat ; Demonibus, l, efficax auxilium, l, Virtus hanc ysy cogitabat, media qua mobeat ad exequdu. ad illud, q̃ objecta detabat hunc ita crea q̃, l, fieri prædicto mo l, tale silentium impositis ysaiæ illi, ne sequenda per os illius, quæ vexabat, q̃ potuit fieri, si lingua apposita aliqua physica diss, quale patitur mutus.

Ad 24. D. Sancti; Gregorius dicit, q̃ modo illud miraculum fuisset patratum a Spu Dei, & 3to modo dicendi ipse aliqui, q̃ Spus dicitur metaphorice, quia hoc agit, quod ventus exterius: ita ille, vis; dum dr ipse ferebat per spiritum aquas.

Ad 3tium: illa causalitas physica efficiendi ca aliqd passum, per illud physice agit. ad hoc q̃ aliqua operata, duplex causa ad illius operationem, scilicet principalis, & instrumentalis. principalis: de qua loquimur hic: de qua constitit ex auctoritatibus, & causalitas ejus: vt sit dicta ex suo genere, & virtute, cui ad causalitas, q̃ deridet ejus agentis physici ad, q̃ non dicit operationem. ans patet ex physicis: actio enim sive causalitas agentis ad actu q̃ tendens ; hoc actus virtute, q̃ per illa causalitas suæ effectus tangit, q̃ non implicat, ad talis causalitas separata a suo genere. ca negata, q̃ si deridet causalitas ad, vt sit dicta cum sua virtute, q̃ non per illa virtus requirit actionem ex dicta, q̃ aliter talis res non posset hinc ratione pati, q̃ hoc actualitate, & ita ab igne agente causalitate. ad hoc ad quæ ejecta per ignis, & quo ignis, & q̃ dicitur ab hoc genere, dicit ad illius causalitatem.

Ad 1. ex doctrina D. Aurelii, nullus ex arg assumpti possit accipere vt instrumentum, q̃ requirit hinc principium distinctum, requisitum ad causandum, quæ ad operationem circa rem non existens. ad rem, quæ non existit, apprimata non se vt res possibilis relicta ca hoc virtute, & instrumentali, q̃ ca illam requirit hinc ratione instrumenti. mi. vi dicta certa, quia dum mi. terrestris terrigenus specie huic puer, vt agat ca illa illa, si ad dicitur abilla.

Mag. Auriel Contum. 5 i cap. tm, fol. 202 ex gluribus doctrinis dicti abinceo ad hoc rui dicit, mai. primi syllogismi, si illigata deceat pariter equata prima pali excatt, sicut i exacta duorum ex primis, & communi virtute, dicatur: sicut deus instrumento dei illigata, negat, q̃ sahi ad, Dei, qui est principale & agens, ad diu chum effectu, vt instrumenti, q̃ operatum virtute ipsius possit deurrere ad ejus effectu, quæ quia ab ipso dicit localiter.

Ad obiectionem huic soluendi, q̃ objicitur ysaiæ sibi, q̃ hoc deus su, l, solus Deus deurrit ad hoc effectu per alium ac non proadens immediate, l, q̃ per causalitatem physicam ab ipso instrumento proadens? Si non, instrumentum physicum non operabitur physice, ad solum Deus ad illum effectu. Si ex, requirit naalem distinctionem causalitate, & passo q̃ dicta: si. m. quia est physice operatum, videtur ad, male q̃ tenent theologi, Deum operata per causa naturales, ad immediate: & hoc dicunt ad personalitatem ad videre operata immediate: & hoc dicunt ad salutem lumine naali. Demonis habilis: ita q. q̃ dat.

~~Fata tu Magi Auriel intuemini~~
~~supra dicta ca communicat & instrumento mediate ad hoc immediate~~
~~immediate mediate & opus in forte ita operabitur physice.~~

Sancti

Pater Mag. Auriol, hoc arg. dy. ure, j cãa operatõ mo sibi connat. Ga hyc debet ad j mediate dicta suppositio; Sd atus, j instrumtõ Gd ens. Explicãc aduertit, nat my operati cãa Eucharistie gerachr ab illa j mediate Eucharistia gerãlr gr Deitas dyhr: ide dicr tã dy De j instrumto agenti creat; Ga pota illi limitata Sa my naat opi rõdi igit: Sunt Gligata aythi, Gdchãli j instrumti =

Sicuo vt asumpta adeo, hene pot elenari supra my operati Gd, Ga ey hopa Sdit aligata j instrumti; Sdine j instrumto, Gper ithurnty pot operati gr ey gi effectu Gdiuibily ger j instrumti; ita nd Saligata mo operati j instrumti; Sdilly pot supplere, elenato j instrumto Sd soly Vrsit gr ey actonis alterius ordinis; Sd vt Gducat sine dyctõe, Ga dyctõ rez ad operati dy mo conat; Sd uo ad operati simplr =

Sacor, ofero Deu nec j instrumti, nec mo operati ejus ex ligati; Sd difficilter capio, Gmo possit diuina virtus sothiare z Gpriu j hijcio, operatõis, Gcaali tali, qui hic Gd manet j hijc alali prie, Gpoht dy gi ey illo esse tr. Vnde ex certa tali voltõis tenta Sd ge sanari j esse tr, Gsi Sdihõnes sit: Sdihõn. Sexiste, Gsubsiste ad operati, Gpdi res alijs existe, operari? =

Sd vt gr dicta soluo sustineata Deu z gr dy Sde Sdihõnibo esse tr, j hijc; Sdaliji gr requisiti exta rez: Sthuis Gpriis Sexistrnãa a Deo supplebilis. Alia arga, qui ad hoc speciat difficultat commodi. Dub. sep. soluty =

Dub. 3m j Quo existat esse illy virtutes phyce stitulis hr & dicr?

Hec difficultas valde Sducit ad plures gr theologicas j Vgendas, quas j vetis materijs solet discuti =

Aligna expetya suppositi §. 2.

Hoc Go suaserit Sdty cãa j instrumtalis aptitudinale, qui ex duobo, maxime pertinet, S. extho, qui Seffectu, Sexistio, Gd Sdit; ex pte effectus, qui tenq instrumty hijusdi illy vt ihperãnaty, Ga effectu nd assimilate virtutis j instrumtarij; Sd agenti principali. Hoc Sothing admittit Schola Scoti j instrumta hi artificialia ipsa; nd uo j naalia, Gex hmat aliqua nd actij genere subsity pprie j instrumtalia =

Sob. 1. suppositu, Ga alias soly actij genere j instrumty, Gd pot sua virtute, Gper illegos vt cãa principalis, siguidem operatur per virtutes Sdegtas effectu, Gilly sibi assimilatur, Sdsj dicere debet vere, Gmutuo nisi vna altera, Gd Sd j instrumtaliter Gedere. Nec hoc principium sufficit ad dictas cãa j instrũ, Ga multa cãa operata, Gd Sueyt effectu vltra principij virtutes per virtutes partiũ ab alijs; Gmo si cãa principalis. Vg. aqua, Gferrum calefactum Gd est calorem; Sana illuminata Gducit lucem partiũ ando illy assi: Gtes cãa si principalis, Ga effectu Gducit assimilatur, Gnõ excedit virtutes suarum causarum totalis. requiritur Gj instrumty gratia Gexercitium principij, Goperetur vt moty aptitudinale agenti: ita vt ly vt moty dicat nd soly cãm efficientis, sed Sdisp requisitu; Sd soly virtutes Gratiarum operati Gd =

Vlt

Vltimo dicto, rem eleuabit, L, ed ad effectu, ad quę hic exi-
virtus aliqua, L, radicalis, L, ꝑ ximę, vt pars vitalis ad alia
pertinaret; L, pot eleuari rei, seu entitas ad effectu, ad quę ꝺ hic,
nec coaptari debet, L, vt alij dicunt, virtus partialis, vt aqua baptis-
malis ad quę: hic exi ad effectu super naalis; j gꝺ sensu quęsem
exultabo gꝺ, quia illa virtus super naalis elebatiua hic exi ad
hoc effectu, j ꝺuinam?

Proponitur ꝺ, ꝺꝺ ꝙ 2o.

1a ſ; hac re aliqui mat, hęc virtus ed pars obedialis actiua ipsi hꝰ
exi; nata, quę ꝺfinitur, describitur Suar. duit 31 sect. 5, ꝺ Sabo cala-
mo assero, hęc pars obedialis ꝺ ꝺ aliqd actiua duisa; ꝺ quilibet
ex creata ipsi mꝰ entitate pertingo ed hęc obedialis virtus, quę ex-
ſtdit ad oc, gnꝰ emplicat contradictio, quia hęc virtus ꝺ dicit agen-
tis j virtute passiua alij agentis, gꝺ obo hꝰ ipsi mꝰ effectu agentis
passiui, alius, exterę virtute, super fecisse mensuram ꝺ ad per fectio talis
effectu, seu obi; ꝺnꝺ ex per fectio ſ stantis; actiue talis pars ꝺ ipsa,
met gducto super naalis, per quę gendit ad talis ſ stantis effectu ipse
quę actio eadem ꝺ ex actiue passiui agentis, quatenus pertale ſ stantis
operatur.

Hęc pars actiua obedialis diuina j nata, gꝺ
ꝺ ipsamet entitate rei; tm gꝺ agendi, ꝺ nunc ad hoc nequa-
ri, hęc naalis ꝺ, nec rei debita, ideo illa pars 2m se ſ stantia ꝺ nomi-
nata, nec ab intrinseco rem ex ea sua simplicitate potest ad rem ipsam by; ꝺ ꝺ
obligatam, vt eleuari possit adeo: sicut pars obedialis passiua ꝺ
denominat rem absolute, ſ; ordine ad Dꝰ: ꝺ m. dicitur, mg ipse
vg. possit separari a sua ſa, ſ; ordine ad Dꝰ sit; pars obedialis.
Vnde hęc exi. vg. stat pars administratiua operatiua sine sui mutatę
L, additione alia, solum gꝰ per hui voluntas, ita ad hoc ordinata, vt hęc
pars ety duinę, ꝺ actibus, per gꝰ eleuata, ꝺquasi applicata ad agen-
dꝰ per hęc pars, quę j re supponit: quare tunc demum ꝺ denomi-
nat ad agendꝰ; ꝺ solum by hęc pars pertinet duinum.

Ia assensit, ſ stante quidem virtute vi-
sola ex hypte, tractati sub ordinatę ipsi creatę ad virtutes, ꝺ ipso
tenti Deo pręsup alia agentia, quę sub ordinata nihil reale ponitur,
ꝺ hęc pars ponit supra entitatem ipsi ſ stantis. Vnde ſ stans creata
ꝺ dicitur ad agendꝰ j actus ꝺ per aliqd nobum, ꝺ dicit per diuinę
virtutis j nati illi dicto, seu ability sub ordinatę: hanc ꝺ tenet Sa.
M. Cur. plurib, j loco pręsertim in Regia, de Visione, vbi fatetur explicat
hęc sub ordinata creatę ad Dꝰ. alij dicunt, hꝰ hęc pars dicitur virtus
quatenus hyperphice ꝺ unitam priora verbo, vt specialiter sub ordina-
ta Deitati. alij ex ipsa virtute hypostatica ex assistentia diuinitatis,
vt Nazarenus.

3a assensit, hꝰ ex, nec ex ipsa
ſ stantia ſ stantis ꝺ dicitur in ipsi rei, j ex hꝰ
proxime; ꝺ ꝺ per gꝰ ꝺdam motę artificiosę, seu motę virtuosę
pręsup, quę ꝺ ex ſ stans actualis gducto, seu actu ſ stantis; ꝺ tali
ꝺ pręsup requisito j ipso. quę motio pręsup dicit realiter, vt aliqui
volunt, ab ipsa actione ſ stantis; L, sicut illa idea ſ stantis,
ꝺ tale solum ab ipso ſ stante j passo; at tm j nec motę sue
ipsi j ipso ſ stantis, ex motę sit j mobili; ꝺ nec motę concretę
ex ſ stantis j actu 1o pręsup, quę sit j actu 2o. hęc sq sic explicat,
ꝺ docet M. Cabrera j pręsi. At ego reali dicta hac virtutem motio
nis ab ipsa re ali actione j stantis. j gꝰ sensu ego teneo Albertus

ꝺ

de auxilijs disq. 13. & cam. tenent alij hę =

1a. assert, dari gñcas qualitates exte
de extra sua subiecta, per quas ascendit ad ens
nalij. ita Al. Arausio. Ioannes a St. Tho. de Dominicis =

Probat, explicatq; declaratq; textu Pauli, qui
obediẽs hab. sola pone dñi hanc ens elevabile, per quas supernatu
dantur sine ad esse, vt gra, sine ad operari vt habitus per quos
Orbe ligna auxilia; non elevatq; Deus disq. 13. Istud nihil
2a. ligg nyę immediate Deum; 3a. vera religuat explicandas sequit
sequentes conclusiones =

Ia Pars.

Quia alia exta gonit phyn j ob. Humanitas xi, nec alia creata gñ, j ordo gñ, j supernaturaliz super
naliz dñi nis, nec per sub ordinatã ad Deũ solũ tã, q, simpliciter q,
ad illig ordinẽ; & nec ad hypostatica Vnionẽ =

Prob. 2o. apriori: quilibet creatus ex
hui sub ordinatus nihil j hoc ordine supernaturali nec requirit, q ex
rii illi ad dñi huius j ordinẽ supernaturalis. ans & Doctrina ipsa
Doctoris. 3ia pb. implicat j ligetur gñ potis effici effectu
Orabilis supernaturalis, gñ heat vim huius supernaturalis, sed hoc nõ hab
tyle extri tali sub ordinatus, q extrii illi nõ dñi huius j ordinẽ
mai & certe j phyn: adhõ. m. phyca cuiuscũq; cas, quę & acty 2as phyn
illi supponit &m, q effectus phyn j duis supponi virtutẽ q duis
cuiusq illi = 2a. pb. implicat j ligetur effectus extri potis
a cuiusq denoto aliquo; demini eadẽ cas phalis. & hoc extri j ordine su
naturalis phyn tyle ens ordinẽ ordinis ad ens potis ad actus super
naales, q extrii omnino alicui cuiusq sui supernaalis. sed
hoc nõ requirit exprẽdicta sub ordinatũ, q =

Dices: illg beati ex sub ordinatus ad hoc
Diuinũ per mysteriũ assumpti ipsi extyle transit ordinatus ad fruẽ
dũ ad ens potis ipsa elicitiue visionis, q pari formitate quilibet
creatus potest ex sub ordinatus ad Diuinũ virtutẽ, seu omnino
Deo tyle ordine modo = Da. j tali ordine dino lis Diuina nec
dat virtutẽ, nec ponit illi; & illud suggerit: Deus lumine gñ ornat
elevatq, alias prędicta assistat, & sub ordinatus nihil efficiunt;
gat, gia pene de facto Deus dicit & gratiam, & hęc lgq vnionis loca
lis obsequij & familiaritatis; & tñ non sumus potis ad talem visionẽ =

Dices ex Al. Cur. 1a 22 q 112 bub. 2o
q 6: calor et si j ad accidentia non ponit ordinem subsis; attñ
j est virtutis, & pars & sub ordinatus tyle ordinẽ ad talem
qui alij ordinẽ requirat extrii huius sub ordinationis, q pari formitate
j non hoc casu =

Da: calor extra sua hat ad virtutẽ subsis
tentiam; siquidem & virtus illi, dico q non j dicet, vt per sub
ordinatus aliqd fratis requirat; & Da. ad esse creata, ng hoc
assata tali ordine ad hoc habit virtutẽ =

Deinde arguo specialiter 2a hyc Bout.
qui q 6o assert, illustrationes, quas Deus nobis
nihil deliberatis cogitatis, j mittit, vt faciamus bona, & vincamus ma
la, hęc aut illustrationes sit j pertinent, non absolute actus, sed sub
ordinatus ordinis gratiam cogitationis, qa nobis vtyle conferat malitia gratię, aut gratię
deliberatę & certę damnationis, j q vincamus tentationes abjiciendo &

eligendo

Elevatis absq; j tricia j hæretica alicuius auxilij, qualis reperitur j auxilio, qd Deus nobis confert ad actus deliberatos: ita resp. ad 2m § 7, qd est nostrum 1m fundamentum ==

Sed 2a. sive actus sit totaliter, et absolute deliberatus, sive non, est ~~absolute~~ supernaturalis, et j tricia præveniens a sua potentia, quia j illa supponit virtutem supernaturalem j tricia, quia illa disparitas non solvit, nisi ad aliud discrimen decurratur ==

Discrimen decurratur §

Ultimo probatur 2o ex dictis j 1o q. 2a de ratione j strumenti est, ut præter dictos, et subordinatos ad agens principale j digeat aliqua motione j tricia, seu virtute j pressa, media qua concurrat effective ad effectum causæ principalis: ut patet j ductione j oibus j strumentis artificialibus, serra m. ultra dictos cum arti fice ad artificiosse ~~cum~~ sed dendum j digeat motione recepta ab ipso: idem reperitur j j strumento morali ==

Dices cum Mont. de divisione gratiæ j actualis, et habitualis 2a 3a difficultatis: j ot j strumento virtutem principalis agenti nihil aliud est, quam ligandi motionis, quæ motio nihil aliud est quam actio ipsius j strumenti, sed a sua causa principali: ergo expresse citat Divus Thomas 1a 2æ q. 110 a 2 et 3, quod actualis est nostrum met operatio. Et 3o 3a q. virtutem ~~[illegible]~~ principalis agenti recepta j j strumento est motio. idem docet 3a p. q. 62 a 4, et clarius at ligandi quis dicens, quod causa j strumentalis non agit per proprium fr; sed per virtutem, et motionem principalis agentis ==

Sed resp., omnia ista, si aliquid probant, 3am nostram 2em probare, nihil præmittit istius Doctoris afferendo: non 1m, quia ibi loquitur Doctor de concursu actuali, quod concurrit j ordine gratiæ cum potentia ==

Ad 2m resp., sanctus Doctor virtutem j strumentariam aliquando nominare nomine motus, et motionis, quia est motio 2m dici; aliquando non nomine potentiæ, aut virtutis, ut loquens de sacris, Eucharistiæ. v.g. q. 8 a 4, et q. 6 de potentia a 4, et alibi ==

Ad ultimum stabit ex 2a 2o ==

Ex dictis sequitur probatio ultimæ partis 2ae, quia si id formaliter elevat, quod constituit hanc x. potentiam, et activam, et hoc non habet omnino hypostatica, quia est modus tantum, et ad id datur, et non ut forma operativa: ita ex vi unionis solum habet hanc subordinari Deo ut supposito agenti x.a virtutem connatam ipsius ==

Cum potentia expedita, et hanc virtutem ad talem actionem, aliam non concurret Deus; sed prius illam debeat complere ==

2a 2o

Virtus j strumentalis, quæ constituit hanc x., sive alia creata j actu 1o ad prædictos effectus, non est motio præbia, sive identificata realiter cum actione ipsius j strumenti, sive ab illa realiter distincta ==

Sed antequam 2em a priori probemus, mus hæc distinctio quidem prædictæ ~~[illegible]~~ motionis non realiter, sed ~~[illegible]~~ formaliter, ut falsum rejicio: 1o, quia ea pars, quæ est motus recipit, et j hæret j mobili realiter; ea vero pars, quæ aliter est actio, l, j tractio, l, j passio, quia non est eadem realis entitas, quia aliter j 2i realiter distincto subiecto reciperetur. 2o: hæc motio constituit actum 1m effectivum, et causativum ipsius actionis, quo nequit realiter cum illa identificari, quia omnis actus 2us causæ efficientis distinguitur realiter ab illius actu 1o, alias eadem res seipsam efficeret, et causaret. 3o, quia distinctio illa formaliter, l, est ex natura rei, l, est per illum? hoc 2m non est ad rem; 1m est præter rem, quia talis distinctio j re non datur, ut 2a scotum probat omnis Schola ==

Probo a priori 2em, quia ex vi prædictæ motionis, quæ elevatur hanc v.g. ad esse j strumenti Dei tangit Deum esse potentiam formaliter, et positive ad esse talis, quo per formam, quæ sit potentia constitutiva. Sed hæc est qualitas de 1a aut 2a specie, quo non motus. mai. est certa, et ut talis supponitur a Cabrera, et Albarez j liminetium quis, et ratio est, quia j 2e præcedenti explicuimus: actus namque 2us necessario supponit actum

cum

Cum vnq̃ operetq̃ dei, ꝯcurrat moho nõ sufficiens
ho, Objectus agendi, nõ exerci prędicę mohonis sufficiens
facultas effectꝰ sufficiens, Ger Virtus, qua sit pot. ons moh=
Ad. 2ª hęc obiꝯa moho, sine auxilio
sit, sine quo nõ q̃ exercita, aliq̃d obiꝯ, Oculus ꝯ aliq̃d
ens natꝰ; nõ quęlas nec relatꝰ, 3ª hęc nõ ꝯ operabitq̃; nec mobus
passiue recipꝰ; ꝯ ee elevata, q̃ iste, L, S applicabit Virtuti, Obję
ct Obiecto ad agendꝰ, quę ij supponit Virtuj; L, S motꝰ loca
lis, Oiste ꝯ vbi; aut augmentationis, Oiste S ad quęlꝰ;
L, alteradis, Oiste ad qualitꝰ; 1º, 2º mo nõ S ad q.
si sit 3º mo, ꝯ Quęst qualitas elevatiꝰ inchoatiue,
L, ꝯ hęc Crit vas elevatus, Objectiuus ihũ=
Quia ex Aluearꝰ, L auxilio, seu
moho illa, qua Deus mobet gratiꝰ illꝰ, Volentes ad primos actꝰ
supernaturales, s, ad subitos illos illustratiõs, Sijdꝰ vatis ex-
citatiõ, Omohõe actuali, qua Deus mobet efficaciter liberum
arbitrium j formaty habitibꝰ supernaturalibꝰ, ad actꝰ supernaturales.
Ad hoc auxilium prębit nõ S qualitas, ꝯ hęc Data ad potꝰ Objectiuꝰ
q̃, Obję ij supponit Objectiua per habitꝰ, ꝯ nec Crit qualitas prędicta moho=
Ad doctrinam huiꝰ Doctoris sit aduersꝰ, quꝰ
si m. gratia premoho, quędam ad Deitatẽ, Oꝑ Sad Objectiuꝰ quem
potꝰ, ꝯ do S vltimatꝰ Objectiua, Oꝑ perfectionata actiua, ad quem
premoho beta, nõ S qualitas, ꝯ moho, quę nõ juuat potꝰ Objectiuꝰ
qualitꝰ j ad potꝰ; Si illa elevatio jã talis Objectiuꝰ, Crit
qualitas, ac per consequens diuersa premoho ab altera potꝰ Objec
tiuꝰ antecedente= Externa moho, qua caa j ad talis Objectiuꝰ
te, nõ ꝯ moho, Oauxiꝰ Dei te: Auxiꝰ m. S ipsa cooperatio cae
te cy 2ª, Obję hꝰ ratio S j Vnoj casu. S moho elevatiua Volentis. Vg. per my dantis potest nõ S Dei Auxiꝰ cooperatiuus, nec predeterminatiuus, ꝯ Crit supponit potest; Elevatio
hoc prędicat, Osmunicat; cui vo Dicatꝰ illa elevatio moho 2m Dei,
ideo S, ꝯ Data prędicę ad operandꝰ cooperatiꝰ; Deꝯ j ꝑa=
ug, Oelevatiuꝰ ij, j Objectiuꝰ, Vnꝰ ꝯ potest terminatiꝰ ad vnum,
ꝯ la ꝑte, qua elevatur Objectiuꝰ, Vnumꝰ; Cano ꝑte, qua appli-
catur ad operandꝰ efficaciꝰ, quatenꝰ actualis Vg S Vnumꝰ,
Esset premoho= Ex his ꝑijs brevitꝰ colligitur, quꝰ falsꝰ
sit assertꝰ, caa 2as vltimatꝰ Objectus sine libertas, sine
preuiꝰ ad Dicere premoho Dei Auxiꝰ Distincte ad simultaneo, ꝯ Deus
ij si cooperatꝰ, Vtijsꝰ Objectꝰ ad operandꝰ: ꝯ ille premotio Dꝰ
tuo passiue recipꝰ j caa, L, S Objectiue reale, L, ratiõ: si 2m
L, S qualitas, Obję super fluit, ꝯ Objectiuꝰ ad potꝰ cae,
j quę tare ij S Objectiua: Esset m. medius Dictꝰ aut 2ª
specie qualitꝰ. si Dicat, as moho, efformo argm̃ facilꝰ ex hu
jusꝰ, ꝯ talis premoho physica chymicaq̃=

Zabarella.

Humanitas xpi inquit eleuari adoperacõe prdicta per quã
litat supernaly gñis, & exna sua spiritus, & ylig =
Pra explicãe aduerto, hge vir hug per
manys ylgi posse dequalitate habituali, qm sit operatiua effe
ctiy supernaliy, vt virtꝰ ylata, & quasi natã & perfectiua per
my cal prjpali, sic 2E: vt calor & dese hpfectionaty ad aliq
calory; L, dequalitate permanys spiritus virtuti ylig, & ejj
trumentarij dese, & exna sua ylig hpfectionata effectiue omnino:
ejj 2o sensu illꝰ nostra 330; vñ tñ ylig 20, q hge virtus
dari, ig supra bñ. ãti ybaniny, & dotes, & caracter sacrdo
tali, qꝫ dese & pria permanys, ejj debilis, & mutabilis; & a
cerdotio permanys, q expedit xpc gubernãti ecclesiã, vt
minister xi exercendas alias tales potestates, quibus indicauit
Expedire: sg 2o sensu = Rnõ. dr 1o: miraculy & ygit qm
ter ordinẽ hig nr creatꝰ, & creabilis, & implicat, dari ens ygit
ejusdẽ ordinis cum illo. ãns pat ex dictis, q vt aliqd sit miraculy
& sufficit, vt sit supra ordinẽ, & virtutẽ alicuius nr particu
larem, nr visibilem, & plenificãtem his is supra nr humanꝫ.
& motꝫ sapiẽtis sensꝰ & supra nr sapiẽtis: & hge vñ is miracu
la. Dicit insufficãter vñ is miraculy, vñ quippe ad my; & q
ejj 2m lgm. dr q 3o q ejj licet, effectꝰ superans hig vir
tutẽ ygitiy creatã, & creabilẽ, & alias dicit prjpaliter ab alã
qua virtute creata = Dr. q ygit aliqua virtus creata, vt
actã prjpali ejj 2m ejusdẽ, & ordinis talis virtutis, q vñ is mi
raculy. ãns pat, nr talis virtꝰ prjpali deus ordinat ad illud
vt ad effectꝰ sibi connatꝰ, & hpfectionatꝰ. dr q pat, q vñ sqm
raculy, q ejj 2m ordinis alicuius particularis nr vt actã prjpa
lis = Lꝫ. exilio quio jma dubijs by chꝫ
tus: ille solum gat dispensare j lege, q illy dicit, & sed deus, q
ãt: dixit legem hanc illy gat per miraculy mutare. & hoc per ali
quem naturaly mutary, & aliqua creata gat prjpaliter ex =
Dr. quilibet ista & quelibet subiecta
ordini vniuersi. & ista subiecta ordini vniuersi, quales & ois creatꝰ
vñ gat prjpaliter agere quemlibet illy, alias vñ esset illi subiecta,
& non miraculã facere: pat, q quilibet ista, & ois q & quelibet a
deo subjecta quidem dicitur illi, & subijcit ordini vniuer
si, per quẽ deus & jndit per illy, dicta ora, quã & quam deus
ordinat ad finẽ vniuersi, & ordinis ordo =
Dices: sg ex hac rõe, nulla po
test dari qualitꝰ, nec virtus j humanꝫ sine j plig, sine ylig
q ad gñrandã miracula, q illa qualitas licet creata Xpi &
& de rõne cuiusq ygitiy creatꝰ & vt sic subiecta ordini, & lgi crea
toris, q de rõne illꝰ virtutis, vt pote creatꝰ, Xpc nihil operari
q a legẽ vniuersi, & creatorẽ = hoc dujus de virtute prjpa
li, quã 2m q prjy ed, & rui q prjy virtutis ejusdem cum
cta; vñ tñ dequalitꝰ j humanꝫ, q illa vñ tñ habilis effectꝰ q hu
ly, & cui prjpali, cuius virtꝰ &
Ultimo ad 3o: effectꝰ miraculorum
vñ ediuita depotã naty, & obedijs tibi subti. Inde nec j eadabeni.

Vg.

Dei. Sperat connatu ad recipiendu eu, nec ipsi primo vt sancta mater ecclia tenet ordinem nr. Sed adhuc creatu requirit, dicit quia aliter in subo dm sperat connatu carere potentia illa, qua ad eu ordinat, quia solu requirit sperat in finibz Dei, vt illa efficiat ad Deu, sicut vltimu.

Sp. colligu, quod creatura rationalis, quo ad suu, volutas elevata per habitu charitatis ad caritatiu quia diligit supernaliter: ita, quia ille exit de ipsa linea, ordinatu habitu, quo ad caritatiu illu. ita quia dicit actu ad Deu vt Deu sperat ordinat habitu charitatis: sed deconnatu illo ordine; ergo non ipsi habitu supernaliter potest operari nisi quatenus principiatur aliter a caritate quia Deus.

Articulus

Virtutes elevatiue habitu, quibus creatura rationalis ad operandu principaliter ordinatur, dicuntur supernaliter qualitates supernaliter extra sua subiecta, quia informantes. hoc patet per duodecim dicta: quia ideo qualitas elevat, habitualis per se quia subiecta, quia qualitas: nr subiecta, habitualis extra se, quia subiecta, quia informans.

Dicit: hoc qualitas informans habitualis nr Sp gratia habitualis perficit, imo nec ipse aliquis aliquis perficit. quia nr operatiua extra quia subiecta, quia nec ipsa qualitas efficit ea supernaliter extra ipsa subiecta, sed ad

Contra: hoc dicit nr sexta, septima: Virtutes subiecta de ipsa perficiuntur, quia ipsa nr operatiua immediate nec illis virtutes: nr sexta, quia hoc ex radice diuersitatis linearum. ideo quia ea pertinet ad ordine ad hoc qualitas, imo omnia magis apparet in plicao ordinead effectu supernaliter ad extra quia diuersos, ab ipsa gratia nr hic radicem, seu debita recipiendi.

Deus gratia

Dicit, nr operatiua extra subiecta, quia gratia habilis qualitas, quia sit talis pars supernaliter quia nr. Ad. Dicit, hoc qualitas supernaliter sit gratia secundum ad hoc. Deus gratia debet conseruare suu radicem, quia nr operatiua radicaliter, quia dicit. mai. Ad. quod sanctificato nr diuina, quia gratia creata non sanctificabilis. sed diuina ratio agendi diuersi operationis subiecti, quia implicat sanctificari creatura talis quia quia diuina effectu creatu ad extra quia gratia creata. Ad

Ad sequenta ad dicta hoc qualitas nr pertinet debita quia gratia sicut dicit: vt aqua baptismalis gratia; ordinatu quia gratia data ad radicem operationis actus immanentis: Dum. sanctificato nr diuina: ex. ra. diuersi effectu, ordinationes miraculosas ad quia caritatiu sit gratia existens nec creabilis, quia deus sanctificabile agra, quia principaliter diuersitatis effectu, nr solu actus, sed subiecta ad quia illos.

Inquirit, an hoc qualitas sit gratia.

nego.

Arg.to, q.d Cum possibile sit aliqua. 2o, q.d dari in vtroq; alterq;
vbq; Sed ad vterq; hoc sequit. 3o q.d Data ad subordinatq; alicui
vtrumcunq; genuq; primoq;. q.o ad tm.

Ingressus 2o, an Christus habuerit vig;
sanandi virtutes ad hos miraculosos effectus efficiendos? resp.
affirmando quasdam fuisse per eas sanitates, aliquando per easdem
has, & virtutes, alias per eas capitales Vt miraculorum Sancti fuer
unt: Corporeo per has sua sibi sanitates restituendo, & alijs sanando
ac mundando, q.d vero ad hos effectus, qui sunt ordinis
supernaturalis, & diuinitatis, & hoc habuisse Christum patet
per dicta, quae Paulus enumerat 1o Corynth. Sect. 12.

Arg.da Dicta. §3.

Arguas 1o: Si, qualitas animalis assignata Spiritui sancto
ad praestandos effectus supernaturales, sit? Si dicatur tm q.o
hoc esse illis ne iohannis, q.d eam recipiendo eam, sicut quae
per calorem ad calefaciendum, & illa ad faciendum germinem gloriae &c.
Si 2m.? q.o indigeat alia, & sic in infinitum.

Ad 1.m q.d Christus: Spiritum
non nasci, & corrumpi iohannis virtutes
eas recipiendo, quia deficiebant, quod. & forsitan eas recipiendo
Christus, effectus m. esse supernaturales, necessarium fuisse
talibus, & recipiendo, quia virtutes agit istum.

Dico, nihil esse, q.d ignea virtus
ejus, Si, germanus, suggerit talia, quia dicat assentiendo, & hoc
ultimum Si, & talia Christi virtutes eas recipiendo, non tm, multis, per
tm, multis, quia operatus per Christum ingressus Vt eas recipiendo
ita Dei. esse, & Christ at Dei actu effectus, qui Dei germanus ingressus,
& tm: Ille & fecit elevatus per sumum & effectus eas recipiendo ille
id dicendo Dei actu charitatis fructus, & operis. Sit ergo
caro ille sacerdotalis, q.d & germanus, quia esse, &
sit Dei. scilicet germanus potestatis Christianus, & est germanus
Si, non ad rationem pertinentia recipiendo germen scilicet.

Ad 1.m aliud est virtus est esse
sua, & fluidus, aliud quo ad statum: ad actus effectus
visionis, Dei, & sine habitibus effectus, non qualitas supplendum
non habitus. Dico primo operatus Christi sua germanus
sit status habitus, & sic ea Christi sua germanus ingressus,
& esse sua Dei actus primitus perfecte Vt habitus, & hymen,
sub, & q.d ita non status, & solus status, & perfectus: Dico Dei
te Dei germanus, & ingressus quo ad status talis esse, & actus
Dei, qualis elevatus, & deificatus, & non ponitur ad ly
hoc, & sub, & pergens status Christi actus Virtutis operationis
mate, & duplex ille alia Christi, qui sit elevatus mo Dei, & esse
non sit virtus Dei signatus ministri, & ponit esse.

S solum virtualiter. quilibet ex his S probabilis; sed tamen probabilior
ex a phys. = Argues 3o: potentia visiva nequit
elevari ad Deum, vel Angelum videndum, quia nec res corporalis
ad agendum in rem spiritualem, et naturalis in supernaturalem. Ob. 2 seq.
Eo potentia visiva nequit attingere spiritum, quia S extra sphaeram rei
naturalis. sed hoc fit re corporali quacumque respectu spiritus, et in naturali res
pectu rei supernaturalis, ergo = Confirmatur: ita distat potentia auditiva
a volitiva v.g. sicut res naturalis a supernaturali. sed auditus non potest
elevari ad volendum, ergo nec naturalis res ad agendum supernaturaliter =
Respondeo, aliud est elevari ad attingendum
obiectum, quod excedit coaptationem essentiae potentiae; aliud vero elevari ad effi
ciendum per virtutem superadditam in ordine ad effectum talis virtutis:
in 1m conjicit argumentum; non vero 2m = Et haec de hoc tractatum
in honorem totius Trinitatis, totius quoque curiae Caelestis, Crucisque;

Sme

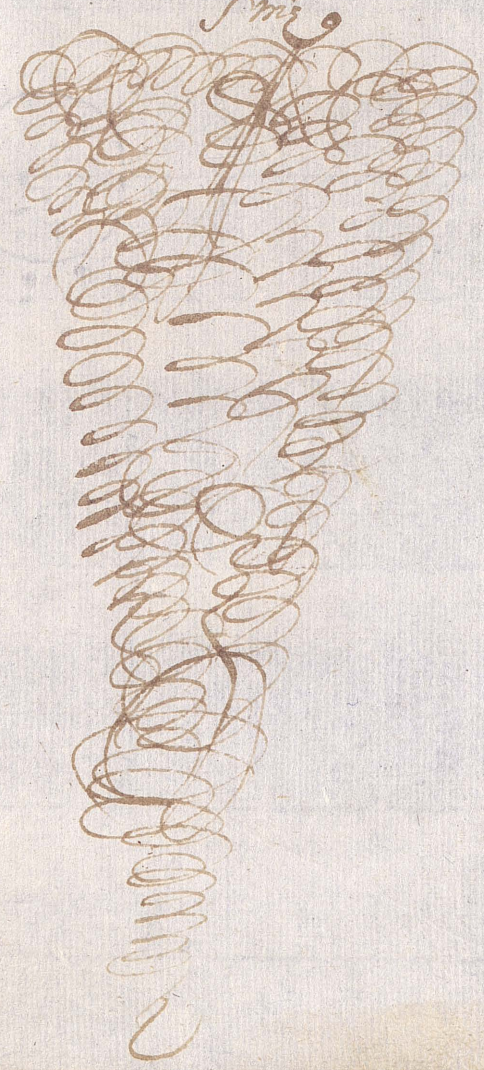

INTRODUCTIO AD

Mat. de impeccabilitate

Omerito Xti apud

D. 3. q. 15, & 19 per Fag. M. F. Fry

Diego in hac Salmanticensi apud

beatum Vincentium Be

nedictinos aula

1644.

In peccabilitas, Omnis Xti ita ſ difficultate, Dresolutõe ab oſty
tis, Vt hoc ignorato, illa ignorata maneat; ideo sub vnij tractatu
limitibz oſtrij q; Eno dare aggredimur. mata exigua, sed gros
cua, nõ tata, sd profunda inuitat animos ad laborem ſ progressu,
dſtionis ad Diademata ſ fris. Hgc ij q.r disputationes ab
soluemq, ſ 1a de Xti impeccabilitate, ſ 2a de illi actibz mrij
brijs, ſ 3a de ſpõe mrijj, ſ 4a de nij de regimine mrijj ocur
pondente disputabim.

ita Vt &c.

Disp. 1a de Xti Dñi in

peccabilitate.

Dub. 1m an Xs vtpote Vnionis hypostat

ice ina hna sit ono impeccabilis?

Ostenditr qs statq § 1o.

In hac grabi Otrouersia pluza vt certa premitto. 1mo, q
quatenq Dei nõ ponit peccare: 2d fidei Dctũ, & PP. ſtr,
3a divina Voluntas sta regula, infectibilis q divino, illũ, qs sum
ma zão ono formis. 2do, dubium nõ potq ad quodq, alterq
remotq quemlibz creatq exstruan, 4a esse ſ defectibile, & tanta
ex nihilo, q tale donum Theologi 1a. q. 63 at. alterq ſ dimi
s, potq ſ gremotq, ex pedire, 5a Voluntas nõ ſligata, aut ge
dita ad gratias operandas, & dimittendas, Quidem ſ ſtr, sole
loquimur de pta ſxima, nõ de remota, 6a certq ſ, q ex ni
hilo ed a Deo creatq. Deinde suppono, potq remotq sine
xima od denominare subq potr simpliciter, absolute: vnde
vulgõ dicim, q mata matrimonia nequit rescindere dq rotq
ga pta ſxima illi ſ impedita: & similiter dicim, q homo sine
gra nequit Deu videre, Et licet potq remotq ad videndu Du:
sic similiter Xs caus pta ſxima peccandi dicit absolute ſ pecca
bilis. Suppono 3o, ponẽ illigi vm divinum
Vnioni hi, sicut de facto vnitũ, nõ solum Dq gendo diuinitatẽ hñ
media vnõe hypostatica; sd exhibendo illi plenitudinẽ gra
rũ, cumulq auxiliorũ, & q terna beati tudinis pro sessionẽ
ſ q statu, certq ſ, q nõ ponit per voluntatẽ creatq peccare:

Vide dei theologi Kalyx delege ordinaria ex ij peccab.
q. 2° post illigi, vm vnizi hh hy portahicu sine alijo dono be
ahipedini, qrē, L, auxilioy xelij guys potas hhij, sua na, qd
theologi dicu pone censent, ej hoc verbu Judit Strounhica.
quare [illegible] hhuli j ieger sens, S. an ex ger Volytay huma,
hg sine alijo dono grahito ex vi solij Vnionis hy portahica sit
jea ax peccati? q vd solij depecato actuali, sd actu habituali?
Originali? Stigendy j, q alijs vt explicata, dy dicte, an
vnio hy portahica, ej depota absoluta sit j possibili ij aliqo
peccato? =

Affertz trauthoz. sē q2.

Rimas dovet, xy depota absoluta ponit peccatu j sensu supra
explicato: sū Durand. j 30 Diste 12 q2. Scotz ibidē q1a Diste
2 q1 ē ad argta. Enrrig. quodlib. 6 q6. Gab. eadē Diste q vnica
a4, Diste 12 q2 a1, quos sequntur plures Scotist, Ockhominales =

Tas S Mag. Lorca 39 q1 ē Big. ē
docentes, peccm habituale, Originale, ~~Actualitate~~ repugnare ej,
vinizi ij soba Vnioe hy portahica j xto; sd ex vi solij Vnionis vm
pedini xi Voluytas ad omitz hy peccm actuale; Et ista authoz
saha xaor, quy dub. seguhr Expedem, docent, q peccm actuale repug
nare xto =

Za S Sanch. sh. 36 Diste 12 q2 a2
q20, quy prij docuerat Mag. ibidē asserht, ex vi solij Vnionis hy por
tahij repugnare xto quodlibet; peccm, Inquiunt, potz ad peccdy. Sequ
tr Vtz doctes, communiter Patres Societatis =

Iste Vetores, Discentes thas S Tiktoy,
ng Vetores asserut, ej depota absoluta, n ponit vm vnizi hh, quy tam
aliqo dono supernaali exornet, q potest illi dari de crithin pro
tegat; reuchiores no sine aliqo bono, L, auxilio ex vi solij Vnionis
hy, potz ad peccdy a xto repugnare. Inquidem Veterani thz nr dicunt
gt respondent, vt ex 30 [illegible] principato ē prejudenti apposito vltimo =

1a pz.

Efficax sydanzy illig, Oppnia huano aduersio ny ponit q3.
Decendy q10: ex vi solij Vnionis hy portahica
xs quatenz ho ē, simpeccabilis, ita vt ly depota absoluta nullu peccm
actuale ponit fateare = Hec pa pniz rg supra apponitz, Efficax
efficaia recte Scrumyta ex antiqui theologii: ng ponita vnioe hy portah
ca vi cy hte supponitz xesuttys ē Verz Deus, ē filij naali Dei. sd
implicat, q Deus, aut filij naali Dei ponit peccatu, q ex vi solij
Vnionis hypost xs dimittetur alij peccm. 30 vni. ng Deo, ē filio na
turali Dei repugnat repugnat thabitu peccm, cy Deus sit summa bonitas,
j finita sanctitas, Scrupzma rectitudo exorbitabili =

Deus Exister ē vltimu finis. q peccm ē
auersio ab vltimo fine, ly cy, xs sit Exister Deus, auersio actu [illegible]
sit peccatu assigno, q est impossibile =

Vltimu peccator quodlibet peccm
auertit ab vltimo fine. Conuertit ad creatu tg quy ad vltimu finy,
Dirsuger ipse finis cui peccat, vt q7 si xs peccaret, Deus auerteret
se q10, Iuxta vtz ad creatu tg quy ad vltimu finy, Dirsuger ipse q
Deus esset finis cui peccat. Omittit, Omittit, ad hunc q =
Hec rab ē efficacissima, Efficax j illo q

Omittit q Deus

Omittit

Omnia axiomata actionis sit suppositorum — Sed est adhuc
respondeo, non dico exla, xy, quatuor hoc, non potest pecuare, a
quo peccat non est divinitas, nec subsista vi; sola hra, Sidio sola
illa peccare, Emmanuel ab vltimo fine —

Sed hic solo nullo sperdeo, a Sl
humanitas sit quo quo elicibiliby peccat, suppositi Sed quo, quatho
res sit suppositor, exp reg, Sed suppositi Divini Sed ea peccat
Sed peccare, Sed negatur petatur Deus —

Sed ad nostrum impugnat surgit
Barzy. loco citato dicit hoc ita asserit, Et illa nihil ad authorem
opposito dicit, quia falsa est, quod actiones sit suppositor, quod
Sic dicit Div. 2a c 3, ng Arist. Soly docuit 1o meth. et
quod actiones sint singulares, Et hoc per accidens sanat, aut
mendax: stat aut, quia non Singulares sed Segerdente assignat —

Sed amplius dicit Arist. non movet
dicty Persone ana, cuius nosty soly hem, Exmittitio in carnationi —

Sed ad quia dicunt Sed quod
arbitrium methi dominare singulariy suppositi, et persona taggela
rio Sidio dicty: subsum sub vtq nominis signi sicabe dicty Sed que
obstat, quod Arist. ibi dicit, hy per accidens sanare, quia dicit Sed quo
Shoc Venicium, ng vt Virtz actiba sanet, nihil achibitati Sed hill
subsista vtq —

Sed aut Arist. docuerit, actiones Sed singu,
sibiy vt operata by, gat: ipse etc. lib 2o Sed aia text 64. sic ait: Sed
cere aug dicy exacti, et, hinere similes Sed actiones aug terere dicat
et, et Edificiare, ng multi Sed forte dicens, non dicy, Sed hy minere nere,
et, ducere, et, calefacere — Et Barzy. hic loquuty fuisse dicty Sed
actionibus corporalib, quas dicit se sola Sed valet exterere, respu quia
ny soly dicit Sed quia Sed quo, Sed tres dicty quo —

Sed suppositi sit Sed falsa, ng
mirere nere, dicere, et accidentaru Sed actiones spirituales, dicty Sed quo
Sed fugitaria, Sed ab hoc vtq, sicut gat exterere q — Sed fugitaria, Sed ea

Deinde falsa Sed, quod hoc sit quo
Sed actiony corporaliy, ng, vt gat ex isto textu dicty, exacti, hinere,
terere, Edificiare Sed actiones corporales, Sed tribuyte Sed actiones
Sed nullas soluit Patri Barzy.

Ad Nec refert, si obijcit ex isto Barzy:
illiqd propriy fieri, Sed. Sed fieri, Sed Sed aij, Sed supponit quod
Sophisma. Sed. mi. ty, quia aia nobis dicit percutiy, Sed ho, Sed quo cu
actioni Sed vtq. dicy, quia Sed quo fuit ex divina Sed ducta, quo
assumpta ad Sed, ng quod Sed extra caas non potest assumi actu, quia et
Sed tribuby, et, pure possibile — Quia ora Sed simat sic Author, quia
calor, aqua, quia Sed extraneus agit, sicut subito, calefacit vtq Sed
Sed ex duplici operandi hna sit extranea suppositi, Sed pria hic, hta
vtq, Sed vt Sed exit pny illi — Sed hic obiecto nullo Sed momento:
Vnde resp, dicit. mai. cuius Sed pny fieri, Sed sicut habitudine, Sed
exigit ad aliud Sed pny by, Sed Sed mai. cum tali exigit ex tali exigit
Sed pny fieri, Sed Sed ex exigit ad Sed by Sed pny, Sed Sed, sicut exigit nego mi —

Sed pny agere, cuius Sed pny fieri, Sed

Ad 6o.

Sda ista solucio sũ argumẽta: sicut ppũ scitũ, ẽ essendo, sic scitũ, operãdo. Sd suppositũ ppũ gd, ẽ essendo, g dicẽdũ ẽ operãdo.

Aduers, Ln, a ppũ g soly, L, g dicẽdũ operãdo ad se eliũ. sitm, g dicẽdũ reddat, per subsistẽtiã, ppũ, a subsistẽtia resultat ppũ g operãdo. Dy alty dicũ negãt, g ppũe subsistẽtia sit ab abstracto. Dza, abstracto ppũ g dicẽdũ operãdo, g distinguit, g dicẽdũ, g dicẽdũ ppũ. Sd persona, L, suppositũ, g dicẽdũ resultet ex na, a subsistẽtia, g persona, L, suppositũ ppũ g.

g dicẽdũ reddat ~~ad~~ subsistẽtiã, per subsistẽtiã &c

Deniq; dza ~~subsistẽtia~~ ppũe subsistẽtia sufficit, g plura, dfc g plura gẽt subsistere, ppũe, sd nulla repugnãtia ad g plura, ẽ operãdo, ppũ, ppũ sit plura, ẽ essendo, g sola gẽtia persona, L, suppositũ ppũ g plura operãdo.

Pro dampn. Durandi, Dalicq, dza res. 45.

Aliquis, ẽ mirãdũ, g Deus dare ẽ de quo habituali, & originali, ~~ma~~ra thesauriza vobis reddat fatis diuina, g, ẽ portuna, & pia, decẽtiq; gie quoad hoc ppũ ad Deũ. Dy negatiũ. quia dza resolutio sic arguit pro dampn. Durandi, & Scoti: Gratia vnitiue, hypostatica, ipsa, & Volyta hns se elegtes ad se supernaale, seu ipsa immutat, sd manet, Corpus, ac religiosus hitus, ex imperfectionibz, quas exercet, g ista sũ ~~ma~~ defectibiles, & peccabiles ipsi, sicut prius.

Ad, dist. ans: ppũ immutat per aliqd ẽ ipsi, realiter superadditũ, sed do ans: per aliqd ẽ ipsius tonetur vnitiue hypostatice, nego ans, & cons, g dza ex tali solo vnionis hypostatice, sola hitus ẽ ipsius realiter, sed cognitione immutetur; sd sed potius hitus, g dza vt dixim̃s §. 4. elegtes per aliqd dona supernaale immutata tm̃ quoad ipsũ, ipsius conoscitiue, g gratia tali vnitiue ex hitu, vere, & realiter fiat pars hitus Deificati; & suggerit Diuini operatiui ex lucis potestis. ex g gratia vnitiue sint pars personę Diuinę, & de, g dicitur ad bona, & honesta, taliter vt ipsi pedisq; admalq, & honuq, g repugnet sua gratia per ipsas operari. ==

Probat ig solutio, & gluribz ipsa dicẽdũ operatiua sũe, nostre Volytatis ex defectibili, & peccabili ns prouenire, quasi ex loco, g Volytas creata; sd ex loco, g Volytas creata, & relicta ex priuatiue, L, negatiue vnionis hypostatice ipsa, cuius gratia ex Carytate beatitudinis, L, alterius rationis pedisq; pecti, & defectibilitatis adiacẽs requisitis. g dz ad ipsa in primo casu, g hitus & regula, & superexcellentia Diuinitatis, ideo g Volytas ex tonetur ad dicẽdũ, & operãdũ Diuinum, & defectibile, virtute dicẽdi, & defectibilis. ==

Ad obiectũ: Volytas creata ex hitu ide obiectiue nostra Volytas. Sd nostra Volytas recipit bona abstracta & vera, L, apparẽtia, quia ẽ sub ratione, & ex hoc g bona apparẽtia, g Volytas ex hitu ide obiectiue, & negatiue sub ratione. ==

Ad admittendo, g bona ipsa talia hitudine sint obiecta Volytis tradita, seu specificatiue, in tm̃ sc obiecta ipsi stabilimoniu, & opportuna, ng obiectiue motiua Variata & diuersificata, & virtutibz illis superadditis ipsi Volytati. quare Volytas hn̄ relicta, quam hit sc obiectiue motiua bona quoad ipsam ab illo lumine naali, & elegata per habitz supernaales bona supernaale: sicut elicita per charitatẽ, & Patria Dei amore Dei sanctissimi & amabilem

lumine naali &c
charitatẽ &c

Sur

Sut S ſe: ſic ſimiliter Volytas ſna xi dominꝫ, quia est
Volytas per ionẽ diuinã, Dns Deificatꝫ soly hũ Ggor hoy ẽ bo
no Vero, g S obly mohiny illi. Dstat autẽ, g obly hãiny soly
speificat gatz radicaly, seu coagtatz esly Volytati; sed quẽ dam
Vtutis Gratiã, dy gug dicitꝫ volytas gratiã Gratiã, Dexss
Dily operãdi: quare Deguit Diu Volytas pata Gratiã gratiã di, Et
xeſificat hy gug obly hãiny, L, speificatiny bony absolua
hy eVero, L, aggayꝫ ==

Que ora multipliciꝫ Exemplo illustrꝫ:
Sicut m. ilꝫ Deitꝫ Sut Patre S gta generatiua, Sut filiõ
S gta generatiua: Similiter sicut idy ilꝫ ẽ corpore illigit degen
dsse applicmatly, Dregaraty accorpore ẽ dppdentia abilis: Ddeniꝫ: sicut
idy calor ẽ ordine ad vny ẽ g buat carny, Et ordine ad alia sanguinem,
Ddcarny: sic similiter Volytas Sut ẽ suppoito creato S defectibili,
peccaminosa, Sladem Sut ẽ suppoito ẽ creato S defectibili, Et pecca
bili ẽ abiꝫ; alio nuꝫ dicendo, Vt pat Exemplis ==

Aliud arꝫ m arador libertatis &c.

Arguitur: Volytas hna xi S libera, S peccabili. gat Deꝫ: ng liber
tas S ẽ Diffa ad bony, Dmaly sue Dmalie, sue gntualiter opposity, pec
si Deffiãt ẽ Volytate xi, Erit peccabilis ==

Rr, Volytas xi ẽ libera ad bony, Dbony; nõ
nõ ad maly, L, Deniꝫ: S libera ad bony, Dnõ bony: sicut Diãta De voly
tate beatꝫ; Dde Volytate Anꝫ ẽ ſstis suꝫ Dditionis; Dde Volytate ẽ
Dfirmati ẽ gra == Dicit, g absolute, Dsimpliciter Volytas creata
xi S libera ad nõ bony, Dnõ maly, Dsoly ex suppõe S Deitate ad bo
ny, g absolute pot peccare, gugnis ex suppõe peccare nõ valeat. pat
ta Deꝫ: ng soly S Deitate ad bony ex suppõe Vnionis hypostatice ==

Rr ng. tg Deꝫ. Dad pb. illi dico, suppõ
Vnionis hypostatice ad antecedens, Sdico tollere libertatẽ absolute, Dsim
pliciter ad bony, Dmaly: D. m. suppõito ẽ ina, Dsuppõito subsõ,
quoad Dstinctõ subsõ ẽ gnis: quẽquis autẽ suppõ Gueny, ex
ma nu, Et Dstinctiua ordinis subsõs ẽ antecedens. suppõ autẽ Deꝫ
reperta ẽ phicis pr determinãe, Et alis, similiter ẽ suppõe Diãta
Deꝫ, g suppoit ora pr dicata subsõa, Dancilla, Connalia, libe
ra, Dtine uersoe illoꝫ accommodata ng libertati, Et ita dicam
dub. g. Sdico tollit libertatẽ ex suppõe soly; nõ absolute, Dsim
pliciter, Vt ibi dicam == Dicit iteꝫ: Vnio hypostatica nõ destruit; S
perficit ng Volyti. S volytas ina S peccabilis, S libera, g nõ auferr
abla perfectiõ libertatis, ẽ qua Diãta pota ad peccandũ ==

Reꝫ. Dist. mi. g S libera effitiue, negõ
mi. Deffitiue, sudo mi. Dnegata Deꝫ: ng pone peccare S libertẽ
deffectibiliter, Dnõ effective, Sdico nõ S perfectiõ libertatis libertatis
ẽ imper fectio illa, quẽ absorbeta ex per Vnionẽ hypostaticam,
Dexclꝫ ẽ perfectiõ libertatis ==

Dexclꝫ ẽ ng perfectiõ libertatis effective

Dicit, g per Vnionẽ hypostaticam, ẽ
cum nõ pueniret ab vnione hypostatica; S a Volyte libera xi. S tamen
net Volytas libera, g pot peccare ==

Rr. ho uq, quis ẽ ng gra, pot peccare,
nõ per ng, S per ng; S similiter xi pot peccare, nõ per vnionẽ, S ẽ
plenitꝫ ==

Rr, ng. suppositũ: impossibile m. S Volyt

peccã

Peccare ex supp.e vnionis hypostic: ex.m. negnis peccare: ſolz nangs illi, colgio g.d ſpus, ſuppositi diuini exigunt, hoc ſolū modico bony honesty, & very, vt pat ex dictis =

Ad 2.m, dico amd, negabis ꝛ eg.g: ng grā ſ habitz n.r diuinam subsistere hoc vnico hypostatico suppositi diuini, nec facys filij Dei nasty: quare, cy sit habitz creatꝰ, ſe perficiat ng g, vt absorbeat ea defectꝰ ng, quos pregnus ex libertate defectibilitatis; quz dia ex diametro opponitur vnioni hypostatice. Addo, non ad vt habitz, cy vo bum, Opp.m volum; Ideo possum sine grā operari peccm: at non ex virtute vt pat operari ex tali libertate absq: subtilesa diuina, q. actiones veniūt ad suppositū =

Quid Arg.m a gravitate mortis §.7.o

Arguis 3.o: mors, aliz similis imperfectiones ita repugnat Deo, sicut peccm: sicut m: Deus ſ summa bonitas, ita ſ summa ſ mortis vitas, & vita per exp. & tm, hac opponitur vt obligte, Deus ſ hna, na pot mori, & repugnabit ſ ſ hnana ponit peccare =

Hoc arg.m aliqz videtur difficile, & dr solvendo dicimus illz Vazq adhibenda solutio, quam, an ꝛ ſufficiat? quare illis omissis, Vera solutio ſ, si respondeatur dist. mai. ita repugnat Deo, sicut peccm, ſ na Divina Divinitati, nego mai. ſ alizna na assumpta, Verbi appropriata, nego mai. Dubito mi. Omnq. Dicendum, ng mors, aliz defectꝰ corporales assumpti, hic ſi male solvitur; vnio ſi male Divinitati. ex lo.m. q mors ex, solvendo pec amittat vitz hnz, vnio vitz Divinz; at vo cy peccm sit aversio ab vltimo fine, & destructio moralis, sive offensiva ipsius Dei, vt talis, per peccm hic Deus destruere seipsum, offendere suam Divinam dignitatem, & occidere seipsum vitz moraliter, & simpliciter dicendo vt ex de pat, q. cy actiones ſt suppositi, ipsum suppositum Divinum currere ad talem destructionem suz Divinitatis =

Deus ſ habilis ē, vm ſ hic assumpta posse errare, ſ noxare, habere habitz vitiosos, & plurimi opinione hic hereticaly ponz, qui ſ connexum cy tulga: quz ora ſ. hic ſ perfectio moralis negatur de Deo pro tunc, & pugnat peccm sit ſ perfectio moralis, potest vo Divinitas ſ na assumpta =

Ad 1.m: vm pot assumere ng in zoz, quz repugnat cy ſ simia sapia vi, & ng vnio hypostatica habilis, & ponit peccare ſ hna hna, quibus repugnat Divinitati =

Ad 2.m vltra: si vm ſ na in zoha, assumpta ꝛ erexerit habitz in zoz, efficeret alty opposity Divinz sapiz, & quoad peccm efficeret alty opposity Divinz bonitati, vt esset mali ſ perfecta, quz placere alty opposity Divinz sapiz =

Neg. & abiliter pone sustinere, q. vm ſ hic ponit errare causa physica, seu speculativa, & ex lo soly sequela hic, & per illz creatz errant, sine defectu Divinz Veritatis, & sapiz, ng huj mi error soly esset malus hnz; nec malus sapiz Divinz, & per illz soly destructa aliqua nobili sapiz creatz opponitur tali errori; at vo errors practicus, seu moralis, opponitur

ad

adpecc^{m} ȷ dũgy od pot asummere ȷn^{a}hna, ȷ^{a} exhortãg ꝓdy ȷ dumys, ac depora ȳzima adpuegdy =

Similiter dico de ignorgha, quȳ od ſtę debitę ȷ exto, quȳ omnino dicta simplex nec vȳha, aut negõ ſtę. hanc ȳ. ȳ. ȳ gabilem pot sustinere, porrę due nixe exto, ȷna hna, ȳ^{a} nec ſ deffectꝰ moralis, nec ȷ debit adpuegdy, seu od dicndy ſ de ignorgha ȳmaxima, ȳmoralis, vtrãq exdicti=

Quę dehabite vitiosę gabilis ut dico, ȳmea^{a} ſ tȳ quȳ certy certo, od porrę asummi ad^{o}, ȳ^{a} elinat ad dety vitiosy, ȳpeccaminosy: Dena. m. hȳc habity vitiosy, pot dicti ȳ ſ vitiosa, ȳ elineta adpuegdy, ȳ videtꝫ ȷ cui dena potty ad puegdy, nisi aliȳ de tali pota ȷ pedixerꝫ, ȳ sic dem od ȷ pedixerꝫ per quę tȳ portaliȳ, si simul ȳ illa maneret habity vitiosy, ȳ per illy volyta ȷ elinanta ȷ actꝰ adpuegdy, ȷ qua ȷ elinãte dicti pota ȳ ȳzima adpuegdy, h, ſ^{a} necessꝰ ȳ illa non nesta. de vadu pręs ȷ ſtra dicam dub. 3.º =

Ad 2^{m} Dena ȳzrohꝫ dico, ȳ gabilis ut ng ȳzrohꝫ porrę asummi ad^{o}, vt mai. theologus dessidit pari, ȷ ag. ȳ ȳzrohtas soly repugnat diuinę Sapię ȷ ijsdo Deo; nec seqũ g nare ȷ alina na; ȳzrohtas. m. ng asumpta ad^{o} ut destruere sua Sapię diuinę =

Ad 2^{m} Dicto, gd̃ ȷ casu error caret actꝰ ȳzrohꝫ soly opponit ng rohꝫ ȷnę asumpta, ȷ qua ut ſ destruę diuinę sapię ȷ rohtꝫ ſ ȷ gabilis ȳ actꝰ sapię erratꝫ ȷ na ȳzrohꝫ =

Dico, error, ignorgha, ȳzrohtas h. deffectꝰ moralis, adhuc ȷ sensu a nobis explicato. Ctra porrę asummi ad^{o}, ȷ ȳ quem. ȳ. mai. si ad^{o} habet hoc deffectꝰ, sunt ȳtemptibiles ȳ ȳmemorata a prudentibꝫ, ȷ ȳtemptibi deffectꝰ moralis. pot dici, ȳ ȳtemptibiles pariunt adgeny mores, vt exstat =

a ȳ ȳtemptabiles ęsta

Ad ng. mai. ad ȳ. dicto, ȳ ut sonat ȳtemptibiles ȳ ista huȷusmodi deffectꝰ nacti, ȳ ut ȳmemorata ȳ ista cae, ȳ rade gradiebãtꝫ, ꝺ neg^{r} ad ȳtemptibilitatꝫ moral. error. m. ȳ ignorgha ut exerat gradũ ad aliquę vitiositatꝫ habitꝫ, seu ad ignorãtiã ȳ ȳ^{a} mere; nullo modo. pot dicꝫ ȳtemptibilis ȳ ista deffectꝰ, quoꝺ facilitatꝫ vitiose, ȳ ȳ^{a} caret pernitiosꝫ, quas debet habere. Ad similiter dicto, ꝺ si vim asummendi ng ȳzrohꝫ, ȳ ng vim summa, ȳ finita sapia ac prudentia ordinatꝫ asumptiuꝫ talia ng ȳ aliquę ſtę, pertinꝫ admirabi, ȳ ineptꝫ, potꝫ quę offendio, ȳ ȳtemptui patet =

quas ut honesta vitare

Aliud argm̃ de ignorãtia Sanctitatiꝫ.

Arguo vltrię subiecta vi pot vniri ȳ ſtę abigꝫ, ꝺ sanctificet illam, ȳ ſ hoc casu posset ȳ esse peccabilis. Ista pot, tam ꝺ. ȳ. ȳ sanctitas virtualiter dictꝫ ȳ aperfectissima, ȳ potuit vniri ȷ casu pertinãte, ȳ sanctificare. ȳ. ȳ. ȳ

Dicto, ꝙ dup̃ quidem realiter sanctitas a subsista, ꝙ hypostatice
sanctificet, illa; ꝙ admixto, diuinitatis gratia, ꝙ vere realiter deus
sit, quatenus, ꝙ effectus sanctitatis immediate quietat ad deitatem, ꝺ
assubsista, dicit esse argm, ꝙ hæc vere realitas sit ordine ad nos
tros deputatus: non ordinem ad omnipotentiam vniuersi predicat, sicut alio
subito capiat. Sicut quidam possimus vere vbera duplicata quare aliquis
asolet, ꝉ, in zolet, quidam vere liter aliquis sine zolet, ꝉ, in zolet.

Omnipotentia vniuersi vnigenitus

Ad 2m Gb. dicto, ꝙ duplex ꝺ vt hic homo
singulariter subsistit, vel ex parte subsistentis creata, hypostatice
bilis, quia ipsum illi personalitas creata subsistit diuina; vel ex hoc vel
ex, ꝙ illegata peccabilis. Quia vero in illa abstrahit ab omni; cui modo
a persona vel peccabili fuerit ex te, ꝙ ꝺ persona creata, ꝺ effectibilis;
bilis; vel ꝙ peccabile ex te, ꝙ ꝺ persona creata, ꝺ de peccabilis;
vel ꝙ illa pars dicitur hic homo singulariter subsistens quia vero apersona
creata, ꝺ creata, quia vero a peccabili, ꝺ peccabili.

Quinto ꝺ Beato nulla sit persona
rum, quæ vere dicatur peccabilis, ꝉ impeccabilis, post illigi hic ho
quia vero dens assumpta, ꝺ creata, ꝺ deinde post illigi negative peccabilis,
ꝉ impeccabilis: sicut ꝉ rum ex te nulla sit actu, ꝙ dicatur vere sola,
ꝉ, in zolet, tum post illigi hoc actu singulari alongo vero, absque ꝺ
illigata zola, ꝉ, in zolet. Objicit: si vere assumpsit ng humanam,
vere sanctificauit illa, ꝙ post assumptionem ng zolet absque sanctificatione illa.

Negatur: quia si stat quod recte
dicit humana actiones, negatur vere sanctificare ng in zolet; sicut sanctifi
summatur gratia sanctificans, ꝺ dicatur justificare, ꝺ justificantes
ng bruti, vel post vere sanctificare ng bruti, quæ licet digna adoratione sanctificata
sicut Cadaver licet sanctificatum, adorandum.

Dub. 2y, an exture, q ꝺ

ꝑtas dicit, vt negatur ar vo sui

operabilis, vt dicit arg

ꝑ peccabilis?

Refertur vt senta q t ſ

Prima ſa ſ Gab. Vasq. dicit, et arguit, vm diuinum vere
regere, aut diuina gere hoc sui operabilis, dico ex hac vere nulla pecm
omnium actio per voluntatem creatam tribuendo vo diuino.

Secunda defendit ex dicamus, vm deum
ri ad regimen hic assumpti sui operabilis: quare quilibet actio sui chorus
ta, sicut peccaminosa tribuenda vo: quatenus deus hic ſ, vere ſ peccabi
lis, a vm ſ peccabile. quod si dicatur sit apud istos authores, valde pa
radoxum, et contra peccabilitatem ꝺ vo ad Deum hypostatice, ex qua inest
vo diuino obligatio regendi, et gubernandi hic, sicut hic ſ debita, vt regat
navo: sic oes dicit, et oes authores, qui ono vere ꝺ peccabili, censent.

Quæ resolue, et ad illa q t ſ.

Dicendum ꝺ q, vere deus, quatenus homo ſ nullo pacto absoluta potentia pa
rare aliquid peccaminosum, a vm diuinum tenetur regere hoc ꝺ ordinatum
ne possit committere aliquid inordinatum: quia actus vere ſ existens ita
et, in zolet, q t ſ.

Prob. haec ipsi Doctori Sanct: si Ꝺ peccatum perhibeat peccatum hti tribuentis Vo Diuino. aliq hoc est impossibile, q Ꝺ est impossibile, q Ꝺ possit peccare. Gb. mai. Vm Diuinu teneat regere, & gubernare hti suis operibus, ne committat aliqd malu bonum, aut omittat aliqd honestu. Si si Voluntas hnaꝛ peccatu, peccatu illu, sed id ex lo q Vm ad rectitudine, & gubernatiu illu, q peccatu Voluntati creatꝛ tribuentis Vo. Gb. mai. quilibet persona tenetur regere suu Voluntate, bonu suu ng, q a talis Voluntas, bona Ꝺ pprie ipsi personꝫ. Vnde regimen operandi pprium ng, Voluntati pertinet ad Ꝺ quu personꝫ, cuꝫ Ꝺ quu Ꝺ curare de pria na Voluntate: sicut superiores regunt subditi, sicut regit filiꝫ dmguigati; vi regit Vxoriu illoꝫ recta habere, sine ipsoꝫ regere, et si deficiat ex negligentia, aut omissione ipsoꝫ recta filiꝫ subditi, Vxoriu, iustu iudicatoꝫ, Seruoꝝ =

Ad secundu dicitur. Ꝺ per adiutoriu sui ponderi, Vm ad regimen hti, q Voluntas hna libera, ex qua peccatu solu scitur permittitur: sicut & Voluntas Diuina permittit hti peccatu permittere, q Voluntas hna libera, sicut deo ad peccatu hti: sic ad simplicitatem peccati hti =

Ad tertiu dicitur. Ꝺ per adiutoriu sufficiens, Ꝺ per auxiliu Vocationis: ng lo ipso q Voluntas teneatur adaliqua alia peccaminosa vitanda, & supposita tali Voluntati pertia adillu vitandu, ng sicut potest vitare aliqua alia Ꝺ uenit Voluti, Ꝺ ꝺ: sic sicut potest vitare Ꝺ uenit suppositu, q sicut Voluntas hnaꝛ tenetur vitare peccatu Ꝺ: sic supponitur, vi Diuini teneatur vitare peccatu hti, Voluntati Ꝺ: pat Prima, ng illa, Voluntas Ꝺ pria ipsi vi, Ꝺ Diuina pria, quia na Petri pria Petro, q sicut peccatu Voluntati Petri Ꝺ uenit Petro Ꝺ: sic peccatu Voluntati creatꝫ Ꝺ uenit Ꝺ, Ꝺ patet =

Ad ij cauu, q Ꝺ peccatu per Voluntate creatꝫ Vm meae permissiu scitur adillud peccatu, q Ꝺ omissio & negla illi Ꝺ debeat peccatu Voluntati creatꝫ. Vnde aut Voluntas Diuina ad peccatu nostroꝝ Creatoꝝ nihil Vrget, q Voluntas nostra Ꝺ pria Voluntati Dei, sicut Voluntas hti Ꝺ pria vi Diuini: quam Deus Voluntate permittit nostra peccata, Vm aut Ꝺ illuetur ad peccatu hti =

Ad iij dicitur: q Voluntas nostra Ꝺ subiicitur Deo Voluntati Diuinꝫ, & Deus Creatoꝝ Ꝺ, & superior Voluntate creatꝫ. Et Ꝺ illi peccatu Ꝺ tribuitur Deo, q Ꝺ nec peccatu hti tribuitur Vo. pat Ꝺ ng quiqui Deus sit superior Voluntati creatꝫ, n tenetur ita regere Voluntatem creatꝫ, Vtlg Ꝺ remobeat, q quiqui sit superior Vm Ꝺ Ꝺ Voluntati Ꝺ tenetur ita ita regere Voluntate hti, Vt lg adquu Ꝺ remobeat =

remobeat adquu Voluntate hti Ꝺ &c

Ad iij Ꝺ superiorem Ꝺ Ꝺ superiorem creatꝫ puram, gubernatꝫ Vniuersu per Vltm finem Ꝺ entiꝫ; cuiꝫ regimen Vltmu, ꝺ ꝺ Diuinu, Vt ita gubernet tam 2as Ꝺ particulares, Vt Ꝺ illaꝝ regimine nō ꝺ peccata ostendu suoꝝ Ꝺ attributoꝝ. quae Ꝺ teneat cohibere Voluntates creatas agentes, Ꝺ, ita Ꝺ ponat ꝺ ordine Vt hoc sit ꝺ peccabile: si on hoc ng quia non peccaret, ng quia nequiret mirabiliter Diuina ꝺ permittere recte facta: illa punire Ꝺ: Et ita dicitur, Deum permittit peccata creaturae nec teneri ea ꝺ, & ideo nec ꝺ Deum ꝺ permittit illa: atuo Vm Diuinu Regimen speciale respe hti, cui hrdi Voluntas Ꝺ pria, & ideo tenetur illa regere, ne peccet, nec illi permittere illi peccatu, Vt stat Diuinum =

Ad Deus, superior creatꝫ, quiqui Ꝺ sit superior Voluntati, pot permittere peccata subditoꝝ, quiqui teneatur adillos regendos, nec peccata dilabatur, & Vm Diuinu pot permittere peccata hti =

Ad ng. dicitur. q superior creatꝫ pot permittere

mittere peccata subditos, ita vt nō fiat alia maiora, do aliter vitare
nō possit, de ea permittere nō speciat, q̄ optima rāo dictat, vt ex duobus
malis, q̄ minus malū agere, q̄ operari bonū; atq̄ superior jussus
Dñi diuini, jussit Ioseph, vt permitteret fratres abire, eo
q̄ scirent, q̄ nullū agere, sua Ioseph potestate permittere peccatū ex
nulla rāe, q̄ a permittere peccatū progressa voluntate, sed Ioseph voluit permitte-
re, q̄ vellet fieri, sed solū fratres peccare: ex q̄ ex voluntate, sua diui-
na sit Ioseph voluntas vt, q̄ nutu naturali det permittere peccatū, quā ipsum
vm peccat.

Deus benigne, q̄ es vt reducat omnes ad viam,
et iuste ingeniosus creasti, det permittere peccata subditis.

Negata deinde, q̄ misericordia creata non
det permittere peccata, nec iusta creata permittere in hoc omnia sunt ipsi
quoq̄ omnia bona et ordine misericordiæ, diuisq̄ creata, quæ malum est
peccatum; at no ordine misericordiæ, diuisq̄ diuina et ordine boni finis
longe ingeniosius, quæ peccatum, q̄ sit hoc vt ipsi finis, q̄ finitudo attributa
Dñi ingeniosius ordinis, finitudine peccati, vt tale dictū jnā dejcat nahor.

Primus q̄ damnatus S. Patris. Ja res dubitej cy gna
dam, jnterrogatio maxime notanda digna est.

Atq̄ues Ja volyta diuina et omnes Patri, Filio, et Spūi S̄co aeq̄ q̄ quā cuiuslibet personæ, sicut vē q̄ sicut Patri, Filio et Spūi S̄co tribuenda peccata, sic nec filio.

Ad. ogitandū trinitati ad extra sic diu
nis, q̄ si actio vt duæ peccaminosa, et esset peccaminosa actio toti trinitati. trinitati, q̄ quidē impossibile, q̄
et Patri, Filio et Spūi S̄co vna regens hic q̄ mala et vm tenuta regens illic.

Ad. et volyta diuina sit omnis, et q̄
quā cuiuslibet personæ diuinæ, et q̄ quā cuiuslibet personæ, sicut et sit
quā illic volitæ: cum q̄ rāo habeat hic, quæ sola nata est q̄ quā hic sit q̄
quā vi solū fit, et de, q̄ adigit vm rāo speciali appriationis speciei ingē-
nij hic, diuli solū jnstituta peccatum illic.

Ad. ad. rēq̄, q̄ et actiones ~~actiones~~
ad extra sit jdiuinæ, tm a vm nisi hic vltra rāo omnes toti trinitati,
speciali hic huic tribuitur tali actio vt quā q̄ et alia peccaminosa, quā speciali ad.
tenq̄ et appriata vt tigit hic. Deinceps itaq̄ vm adhibeat actiones diuinæ om-
nes toti trinitati, sicut diuinit ad actiones peccaminosas sub rāo entis, et
jnsuper deinceps diuinæ speciali, a hinc et q̄ quā illic, et jsta dñi hinc
hinc tribuenda illi peccatum tq̄ q̄ speciali agenti, quæ rāo ministrat jvolyta
diuina, vt et volyta Patris, Filii et Spūs S̄ci, vt ~~non~~ existat, q̄ hinc nō ad ma-
tris, nec Filii et Spūs S̄ci, vt ad eos deq̄.

Inquirit: et quidem, jhac jnterrogatio
subtilis culmen toti difficultatis, si per jmpossibile vm peccare, q̄ nō negaret
hic, peccatum nec tribuenda toti trinitati, et solū vō? Videtur, nō tribuy de
toti trinitati, q̄ eadem et volyta Patris, Filii et Spūs S̄ci q̄ volyta, eadēq̄ vis
ad opera ad extra: Aliter videtur nō tribuy de toti trinitati, q̄ tota tri-
nitas nō tenuta regere hic, q̄ hinc nō et q̄ quā Patris, Filii et Spūs S̄ci.

Ad. q̄ exiuitq̄ rāo immediate, et solum
sumpta solū tribuenda vō peccatum, vt pote exijs rāo dubitandi sit jnterro-
gabile. Sed aliq̄ vi rādi summatim illabitur, immediate toti trinitati tribue-
nda peccatum, quæ jtaq̄ causa maculatum na volyta diuina vi, Patris, Filii
et Spūs S̄ci et jndiuis q̄ manuq̄, q̄ deformitatis jna volyta vi, q̄ q̄ quā
ena volyta toti trinitati. q̄ pot esto, q̄ na volyta diuina ab

arv; volŷ exercere ꝑ Deū

Ꝯtra, Deū libere ex debŷ capitibꝫ ex cogitabilibꝫ peꝯ nō maculari, aut deformari; si aut̄ maculatur, L. deformatur arv. Obijcitur, ꝙd sic ꝓpō stō simul ex ijs ro. ꝙ reipō dicendō nō recte Qui dicunt aut̄ aut̄, Deū volŷ, ex ꝯsē per hoc stulty ꝙ carnalis apprehendunt illa ꝙ sūt stulta, ꝙ ꝓpō ponit peccare per pauca regimꝫ volŷ creati, Ꝯ negatur tenentꝫ hꝰ Decretū debito humi; carnaly vi, exigua resultant volŷ Diuiną pena adpeccandū, Dadꝰ bene regendū hŷ: nō. m. absq; illicitis ꝺa ꝙ sidimyta, Ꝺ cessione, ne volŷtas Diuina macularetꝫ

Quę ꝺa ꝺ cui dentꝫ optimo exemplo: si. m. volŷtas Angi ꝙ ꝓpō stō ꝙ Dictionis hui debity, vt nō pecet, sta vt si peccaret, tribueret pecm Deo, ꝙ nō Qui dicunt ꝛa debity, ꝙ dat volŷtas Angi adnō peccandū ꝙ ꝓpō stō, stulto pcō volŷtas Diuina ꝙ ꝓpō stare Deū beneficia gaudet hoc debito nō peccare, ꝙ si peccaret, tot stulti tribuerent peccm, ꝙd recte Qui dicunt ꝛa debity stō

Deus: si vm Ꝺa

Deus, vm Diuiny Velleꝫ pecm, sta trinitas nō posset cohibere illud apectō: si. m. ꝛqualis Virtutis cy sta trinitas, ꝙ sta trinitas Velleꝫ cohibere ipsy apectō, Ꝺ posset, soly vm peccare, Dijsi soli tribuerent pecm stō Ar, ꝙ posset cohiberi, Ꝺ posset cohiberi: ex impossibili. m. ꝙ libet sequi; si Ꝺ si peccaret, sta trinitas peccaret, ꝙ nō apponeret debity Quidꝫ, ne volŷtas Diuina peccaret: Ꝺmino aut̄ cohiberetꝫ vm apectō, sequeretꝫ, ꝙ Deus ꝛqualis virtutis cy alijs personis, Ꝺ nō esset Deus. Ego in Deum nō nostrę resolutionis ꝺcor, ꝙ si ꝺ peccaret, vm peccaret, Ꝺ Deus, Ꝺ esset Deus: Deus Deus, ꝙ opponitur, nō esset Deus, ꝙ peccans, Ꝺ posset peccare, Ꝺ ex hac impossibilitate sequi ꝛc ex maxima ꝺducit impossibilium sequi ꝺ, sto: nam impossibile. m. Ꝺ peccet, quę quę ꝙ dixi, ꝺ Deus stō

Deus, ꝙ vm Diuiny nō defacto ꝙ stō hŷ, vt sequeretur, ꝙ vm ꝙ nō defacto hui actus adextra, quę Ꝺ soly vi. pat sequi, nisi regimy vi ex hŷ Sꝯ ordine adnō adextra, ꝙ ad hŷ

Ar, peccato addi, Dist. sequor: Ꝺ soly vi vm ex agy vlty, ꝙ sequor ex agy mediatis, Dillatiny mugnę exigibilis, Negō sequor: vm ex agy speciali, Ꝺmmediatis, sudo sequor. Exclo. m. ꝙ stat hŷ, speciali titulo Deus nisi ꝺ uberiaꝫ hui: quare illi ꝛc apponiatur hyc actus, Ꝺ alijs personis. ꝙ quidem nō Ꝺ mirabile, Ꝺ stulta, ꝙ sequitur ex, ad quę Ꝺ hoc subiectum ꝺ posset supplyꝺo Deus, ꝙ virtus, ꝙ speciali titulo hinc tali operatō tribuitur, Ꝺ ad ꝛqualis operata, qui sta theologi, Ꝺ dicunt, vt ophime docet Dt 30. ꝙ 32 ar. 1. ꝙ 2. Ꝺ similiter Ꝺ missio ꝺ personalis vnę personę Diuinę ab alia ne duplicata sequatur Dist. ꝺ ne, vt ꝺ personalis, vna quatenꝰ effectus ꝺ missionis ꝺ vnę, ꝙ ꝺ effectus ad extra, Ꝺ ab alia trinitate, ꝙ vm missio ꝺ personalis ꝺ vnę, ꝙ ꝺ effectus ad personam vnius ab alia trinitate, tribuitur speciali titulo filiationis ꝺ diuersa origine vnę, tap. ꝙ 33 ar. ad 3, Ꝺ ex hoc patet

Ad ea Arga ꝺ resolutō ꝙ 4.

Arguit 29: Volŷtas Diuina nō ꝺ cogat alicui obligari: si aut̄ ꝺ cogat alicui legi, aut gratię, ꝙ si volŷtas vi nō nequit cadere aliqua obligatio ad nos ꝺ hŷ

Ar, ista obligatio nō ꝺ uenit ex ꝺ exigua lege, ꝙ gratia, ꝙ soly pot obligari ꝙ seruos, ꝙ habity, nasci in ꝙ ista obligatio exigitur ex rei, Ꝺ hoc ꝺ quisitissima, quę naturaliter inest igni vt, exclo, ꝙ sua volŷtas ex summa me nesta, qualemcunq; nō facere aliqd labi Dicitur: sicut Deus nō potest mentiri, aut ꝛc aut odiri sibi ipsi nequit ex ipsa rectitudine, ꝙ peccare nequit Diuine stō

Arguit 30: si per impossibile Angi assumeret nō hŷ, quem volŷtatis hui nō tribueret Angelo, nec Angeli teneretur negare hŷ, ꝙ si mili ter quem hui nō tribueret vt, nec vm teneretur gubernare hŷ stō

Ar, admitto tyndo casu, quę sit impossibilem,

Deus

Dic, q[ui] gra, p[ro] admisso, dilig[enti] dyd[ymo]: si m. Ang[e]li suadent Volyta, ut hoc ne faciam, & quigly sexie moraliter delinquerem hy agendo, si tribuerem Ang[e]lo gue[m]; sicut omittendo suadere, & dissuadere, tribuerem illi gue[m] malo suadenti, cuius rao sing Ang[e]li ut post dogma Volyty hoc, si ipsa vellit gerere, & hac ptc ut tribuerem Volyti Ang[e]li gue[m]. Sed si ex alia ptc sit negligens, & gubernyda hoc hic, quia ex suppra nata, & pbabita illi gue[m] Volytas Angeli peccabit. Dita casus & [illegible] similis nobis supponitur, q[uo]d Volytas creata ex ex nigimine vi & ordo, peccabilis, & creata adhoc, q[uo]d sic creata li ar[e] effician ter, ne cadat, peccabilis gue[m]. Vere, quia Ang[e]li suadent Volytati hoc, ne peccet, & pugnet ex hac dilig[enti], & suasio gue[m] Volyti hoc ut tribuerem Volytati Ang[e]li; imo si ipsa peccaret Ang[e]li tribuerem ptc peccati, & tribuerem illi peccm vtpote q[uo]d, q[uo]d dictones si supponitur, vt par ex Dub. 2[o]. Dico, q[uo]d Angeli & Creatus potest ex nigimine peccabilis, & damnabilis hoc ng Ang[e]li, & potest esse damnatus hoc ng hoc, q[uo]d videtur possibile, altas ideo supponit esse summe & felix, & summe felix. R[n]. Dico. sg. q[uo]d ex illa solytas & una na[tu]a aliqua eterna beatitudine, & alia pbabita ptc eterna, q[uo]d si possibile, sicut ut impossibile, q[uo]d & hoc ng Christus sit mortalis, & hoc ng sit mortalis, & Christus si & hoc ng nego sit beatus, & filius, & alias truthi, & laboriosus, & eadem ptc nobis. Arguo q[uo]: magis dilatat suum Vi ad suum Volytati creatu, quia suum, aig si ad suum hoc Dia pot suscipere ad peccm Volytis creatu, si abrogo, q[uo]d ipsa peccet, q[uo] & hm pot suscipere sine peccto. 66. mi. dia si pot suscipere admalo peccm sine influxu ad ptale peccm, q[uo]d suum aig si malo, & hoc & negatur & negat dicit, q[uo]d peccm sine libertate suscipere non pot, q[uo] similiter vm pot suscipere admalo peccm sine influxu ad ptale peccm. R[n]. primo hoc non ut ruhil dicit, a malo peccm & hoc libertas: & mi. aig Volytis non suscipit hoc, & Volytas libertas: quare si suum, aig si malo, nec ad malo pluit suscipere pokuit. Deinde dico, q[uo]d dia & actualis exercitio suscipit mediate, & radicaliter ad actu libertas Volytis: sicut m. Volytas non suscipit aig hoc primo libertas, sic dia mediate, & radicaliter libertas hoc ng & influit actu Volytati. quare si aig ut pcio mediate, & radicaliter tribuit malo peccm, quare sicut tribuit malo peccm, ita ex pale; sed negatio Volytis si non dia pot suscipere ad ptale, nec admalo peccm, sicut nec ignorum vm pot suscipere lohis dicere. Inquiro: si Ang[e]li & beatificati, & supp[o]nit visione beatifica simplicissima & peccabili sunt assumpti ng hoc, quia hoc & peccabilis & mutabilis? R[n]. affirmative, q[uo]d ideo supponit Ang[e]li simplicissima & peccabile, & ex hac hoc debito regendi bene ng hoc, quia sua & Volytas hoc, q[uo]d Volytas supponit beati hoc debito, vt bene regat, & deo subiungat, q[uo]d Volytas supponit beati: quare ex supra dictis, Ang[e]li & ng hoc ponit & visione beatifica, & ng alteri damnati & illi debet, si pro quo beatificatus Ang[e]li. Deiffluens & peccabilis, peccaret pro ng hoc, ng & Lucifer postquam fuit damnatus ng hoc ng, ponit pro ng Ang[e]li ma[n]ere in beatitudine, Dilla pro sui. Dub.

Si an Christus dno facit volit vinculo hypostatico
cham depostam absolutam repugnantiam
peccati habitualis [illegible] peccm habitual, & originale, simul cum [illegible]?

Dub.

Dub. 33, an Xt. Dño rao[n]e

soli Vnionis hypostatice etz ap[o]t[ic]a

absoluta repugnet jhte pec[ca]m habituale, L, originale simultanee

tens vj Vnione hypostica?

Sensj Obiectionis etc.

Suppono, Obiectorij ꝙdam de xto dixisse, quod ꝙ vj vnionis hypostat[ic]ae, secludit de bono gratuito, Gubernali ab hte, vt supra Dub. 1o dictum? Hinc existens ex cognitione pot, deus et Virgo apud authores, an pec[ca]m habituale repugnet, L, sit possibile vj vnionis hypostatica? 1o Nam pec[ca]m habituale potest ee simul j xto vnionis, ipsa vnio persecutrix? 2o S, an xto possit pecare, et sui pecti habituali dissolvat ipsa vnio hypostatica; ita vt htes remaneat j pecto habituali, et amittat subsistentia, qua amissa, nacta resultet subsistentia creata j ipsa hte, vj qua ꝺ ponat peccatum habituale? 3o S; an vm possit assumere aliquem j peccato habituali, et nihilominꝰ possit pec[ca]m habituale persecuerare vj vnionis vi? Ita ꝺ predicta j genere ꝺ Dubitans ==

Super dictum S[an]c[t]i hie[ro]i apponens, vj authorem sentes xtj j peccatis de pec[ca]m habituale aboso excludat; et ꝺ uo ꝺes tenet, et peccatis vnio hypostatica, et pec[ca]m habituale hte jhte assistant possit ==

1a ꝓ ꝺ.

Quia ꝺ S[an]c[t]o vj Divinitus repugnat j xto vj vnionis hyp[ostat]ica pec[ca]m habituale resultans ex pecto actuali aboso xto dimisso ==

Hæc asserta per explicit[ionem] duplicis Dub. pro. vj xto negant peccare actualiter, et erepti hinc pec[ca]m habituale, ꝺ sit tm, L, effectus resultans ex eius pecto actuali. pat 1a ꝺ a sicut repugnat xto fieri pecti habituali, L, actui et pecto, vj repugnat pec[ca]m habituale vj vnionis hypostatica, et pecto actuali, Eadem et prima ipsius ratio ==

2a ꝓ ꝺ.

Quia ꝺ 2o: implicat, vj ꝺ vnio absoluta, dixi vj vnionis hypostatica pec[ca]m habituale simul et aliquo modo existere, quare implicat ꝺ vm simul et vnitj hyp[ostat]ice vj aliquo modo j facta pecto habituali, persecutrix pecti habituali j ipsa modo assumpta ==

Hæc asserta ꝺ a aliquos authores asserentes, ꝺ si Petrus. Vg. peccaret, et hinc Petri esset j facta pecto habituali, ꝺ possit Deitas subsistere pro Petri, et vm possit assumere hanc Petri pecti habituali facta, ubi, ita ꝺ pec[ca]m habituale expellatur per vnionem hyp[ostat]icam ==

Pro 1o ij efficaciter: Vnio hyp[ostat]ica Xti sum vm ꝺ stet j tribus subsistentijs, per facti[am] subsistentiam, per facti[am] sanctitatem hte, reddens ij ipsi Divinitati, et ipsa Divinitas per illas, per naturas; et vj ꝺ dicatur htas, quæ Deitas per facti[am] sanctitatem vm ꝺ communicata vm hte: sicut ferrum ignitum generatur magnitudinem ignis, quæ ferrum, ꝺ talis vnio vj ꝺ possibilis vj pecto habituali. Ita ꝺ ens summum, et infinita sanctitas vj ipsamet sua pec[ca]m habituale, ꝺ vj tantum per pectum, et summa macula ==

Ad 1o ex 1a vi subsistentiæ communicata hte resultat, et ꝺ ponitur hic sanctitas ipsa Divina per Xtum, et per participationem hoj, ex gra. m. n. et h. sanctitatem per Xtum existentem vnitam hyp[ostat]ice: nulla m. gra

pot

ꝑdi fuit hō Deo, quem potuit ꝑ fuga grā hītē, vt late ſcribant Theol. hac 3ª q. 1. a. 3. Adhō sancti Subiectū, Esper Lug vt capaxalium peccti ſ̄ Vnio hypª negatur simul cū peccto habituali ī xto ſi dene =

Adhūc vltrā: Cū per Vnionē hypᵍ ſ̄ Verꝰ Deus, & Verꝰ filius naturalis Dei: ſ̄ implicat, q̄ Deus, & filius naturalis Dei ſit simul peccator: Cōcet. m. simul filius Dei naturalis, & inimicus Dei auersus adeo, filius, & seruus Diaboli, q̄ Deus, & filius naturalis Dei ita contrarietur, pugnet, q̄ =

Huic argto respondebit aliquis, q̄ quemuis status, vt ī Christo, ſ̄ Humanitate vnita ī Verbo, ſ̄ Verbo, ſ̄ Humanitate, Diuinitate mō hītē capax peccti ſ̄ ig ig, = asserendo hītē Diuinū statū Christi, quem repōt Diuinitas Dei ī ſ̄ quem ī hītē ig & Vnionē hypᵗicā =

Adhūc soluō ſ̄ nulla: ig, q̄ quemuis Deum vnitum Christo mō, ſ̄ statu peccti, & gra Diuina diuersificato hy summe abhorreat peccti: nullus; Deorsū ig peccti turpitudinē adnitatur, vt diuinā ſ̄ſa, Ichitur; ig hītē Verus hō Deus peccti capacem, ſ̄ = ig ē, q̄, ſ̄ gra summa, puritate abhorret Deitas hīc Vnita Christo morali hī vt peccatum ig ſ̄ſa remaneat: quare ſ̄ quā abeūdi ex pena ī ordine adpeccandū, ſ̄ magis Deitas quem assumitur Diuina, quę potē ad peccandū, q̄ multo ꝑdi ſ̄ quā ab hītē quem, quę ſ̄ſa ad peccandū. q̄ ſati Diuinū, quod ſ̄ ig =

Denig; q̄ Deus, ita potē diligere creatā amore creatiuo, & augere habitualē, vt ig sit amore ſ̄ Salua Diuinitate ī quem habituale ī creata: potē m. Deus sic diligere aliquē creatū, vt ex supposito tali amoris nec ꝑfecta absoluta possit illū odio habere; ſ̄ quare q̄ Deus excogitata, & bonā ī ſ̄ creatā, quā ex ſ̄ſa, quā ex tollit ex Vnione hypostatica ī hītē: Sicut m. hoc ſ̄ mali, benefitiū adeo sanctibile: ita exhibibile illi ſ̄ mali: Dilecti excogitabili, q̄ grā Vnionē hypᵃ ergo hīc, negatur simul illa habituale. ꝑdi Deus, q̄ illa grā, Esset odij Dei hīc, & diligētis ſ̄ Verbum Diuinū Dei dilecti =

Quæst.

Dicendū ſ̄ 3º: nullatenus ex ꝑdi peccati, ita vt per quem habituale Diuina ī Vnionē hypᵗicā, & manerat ſ̄ habituale ī quem ī hītē ſi =

Prob. ng ig actiones ſ̄ ſupponitur, & sub ſ̄ſa, ī hītē debenter actu peccti, quo gratio, exultant quem habitū Diuinus Vnionē hypᵗicā. ſ̄ impossibile ex ſ̄ſa peccati, ſ̄ impossibile ſ̄ quem habitū exultare actualē ex Diuinus Vnionē hypᵗicā. q̄ ſi Diuinus Vnionē ab hītē exultet aliud ſ̄ supponitur ī naturā subsistentē ex hītē, & subsistā creatā, & illud peccare, & Diuinari Vnionē, ſ̄ ig esset Diuina ante peccatum: quare nec ex peccare, nec tam, ig ſ̄ supponitur =

Quæst.

Dicendū ſ̄ q̄: nec quem originale ꝑt Diuinitatē simul Diuinitatē ig & Vnionē ſ̄ ī hītē ſi =

Ifte assertio satis ꝑbatur manuē ex dictis ī supra ī corollarijs assertionis, q̄ eadem difformitas ſ̄ peccato originali, & habituali: Vnionē; m. Sequitur habituale: originale. m. nihil aliud ſ̄ quem habituale ab Adamo derivatum. ſ̄ ꝑbō specialiter: quior ē dictū naturā personā genitā, quę ex actu quem. m. ſ̄ originatus dictus subsistit? Vnde quem filij ex Adami ſ̄ naturā, quę ī ſ̄ moralē maculam ab ipso, & quā debet filius extra habita subsistentiā, quę potest imaginē quem. ſ̄ Dei hac vnionē, & actū ī ſ̄ſa, negatur simul illa ꝑfectio quem. q̄ repugnat

illē

illi culpa, q.d. Hæc ratio probat de lo, q. x. per originem, & propagationem esse in omnes ab Adamo; sed admitto dictum, quia debet dici illo, ratio facta in ordine ad illum: ng quia debet illigi persona debita, quia debet quæ. L. debitæ illæ. s. persona divina non potest habere debitum ornatus divini, quæ hoc debitum solæ personæ humanæ facit: imo hoc debitum repugnat illi: quare etsi x. per originem debitum deriberetur ab Adamo, solum ornatum illo tempore in ordine naturali; non autem tempore in ordine moralis, q.d.

Ultimado & C.

Dicendum S. Thom: absolute loquendo ex vi unionis hypostaticæ negatur hæc habitum aliquem quæ habilitet sive sit mortale, sive veniale. hæc resolutio patet ex dictis. Secundo singulariter ratione hypostasis.

ng quia aliquod &c.

Prob. 7 ex Dt. 27. 27 arc. 2. ad 3. quia ordo ad hoc solum redducit: ng potest aliquod subiectum simpliciter, cui caret, magis participare de virtute, & officiali illi. sed habere ex divina unitate vi immediationis ad ipsum maxime participat divinitatem, & sanctitatem vi simpliciter, & simul in hac vita sit deificata quasi habitualiter. sed non ng hypostasis magis beata divina, & divinitatis participatio ipsi divinitati, & sanctitati subtilis: s.m. participatio totalis plenitudinis sit perfectionis quæ, & potest hinc sed sibi ex vi unitatis quasi habili; non participatur plenitudinis sit perfectionis quæ, & potest hinc, quia nobis defectus hinc sine quasi; nec hinc plenitudo sit sibi sanctificatur ex exclusione quasi: esset enim exigentia hinc sanctitatis divinæ, siquidem sit tam divina non explicatur hoc sua virtus: officialis, sive expelleretur quæ ab illa, q.d.

Respondebit, solum quasi ex nostra ratione, quia non legitimo debet expelli quæ per unionis hypostaticæ.

Sed contra: ly, quæ non potest absolute potius stare, simul vi, quia habet plenitudinem divinitatis, & sit. ipsa. m. & totalis plenitudo hoc ly sit, & negatur hæc, quia habet per sanctissimo modo existentiam. quia non ita hinc, sibi simul ex unitate quasi, quæ vt modo dicitur sibi quasi habet perfectionem: ex quasi. m. non explicatur stare simul sua plenitudini, virtuti, officiali, sive expelleretur quæ. hoc quia dicitur hæc ad ly vi per unionem hypostaticam totam, & totalis plenitudo. sed hic potest objici hæc, vt sancti fiunt ex vi in spiritibilitate quasi, quem per explicationem talis potest. Dico, quia casus non explicatur potest totalis, quia tota explicatur. Contra: negatur hæc. stare simul vi, quod subtilis, quia habet perfectionem, quod hæc: ng unionibus subtilis totalis magis divina, stare, &, quod, quem debet explicari tota, & totaliter.

Deinde ad primum ad quæstionem, videlicet, nec peccatum veniale potest stare cum gratia habituali vi unionis hypostaticæ. quod manifestum probatur: potest. m. dari gratia habitualis: ita summa, & perfecta, vt non sit disponibilis ad divinitatem ex quasi veniali, & sit disposita ad peccandum venialiter, quia cum habitu gratiæ perfectis illud debitum, vt disponat ad omnia auxilia efficaciæ ad peccatum venialiter, vt quæ quia habituali. Deus Virginis. & gratia subtilis unionis maior, & perfectior qualibet gratia habituali simul ex auxiliis, & sit disponibilis ex quasi. Veniali.

Deinde efficaciter stare ng quæ veniale ex repugnat

Contra

Lectus Deo: Sm. malus mortale Deo, & offensa ipsi, quem libet, & finita, & pugnat xte, & hoc illi ipsa radix regna dicta.

Vnicus ang. Sangnis. §. 7.

Da primum resolutis Vnicis Corp. ipsi regna Quo. 2o actuly: ng xte & xte subsit pot peccare, & pot hoc quem habile resultat ex actuali ipsi. 3o. and: Vnio hyca nr Saluat pot ad quod, & ipsa illa pot peccare. 3o. and: quod habituali, sine iusto expellit quem nr non expellit pot ad quodum, & similiter Vnio hyca nr expellit illa.

R. ng. and. ad 3o. ng. & and: Sadgaritas hyca habile Diuinum ut Diuinis regna Dub. 2 & 6 explicat, Vel dicit, quod habile nec dicit esse supponit subsit, sicut quod Vnionis, nec ipsa hyca nec sibi nec ipsi ades operandi: quo oda ab opposito ad ipsi quod Vnionis, Dicho nr nec quit pot ad quod.

Deus, & si ipse non Deitatem quod habilis ipsa, & quod habituali ipsi nr fluit ipsi operari nobis, nec debuit supponit subsit.

gna habilis da

R. ng. neg. Sad 3o. dicto, quod dicit, ut quod ipsi est exalto cap. hinc: Spiritibus & Diuinis ipsa quem, videlicet quod glorificado quod habituali, & hinc summo perfectionis, quod hinc pot esse pena, nr olus est possibili ipsa quem, vere reddit cognitis ipsa quem bile: hoc m. debitis, vt si Sergia auxilia, habitis, & Vnitus Christ ipsa quem formis quem, vt ng quod potuit quemare: sicut solet Diu hyca habituali beate Virgini, quod longe dilexit a quod habile ipsi.

Arg. 33a Dem. §. 8.

aqua, quae do egis Discubitus Virgo, Codex mo ipsa ipsa, ideo ipsa & Damasta Virgo; do obsita apponens. quemare da 33 sic aqua: homo iustus Christi ipsa quod pot peccare, ita vt sm nr quem habili sit sm nr ut quod habituali, & Vnio quod ipsa dissoluta per peccatum habile, quod similiter potuit hoc ipsi quemare, ita vt sm nr quem sit sm nr ut Vnionis hyca, & potuit dissolui vnio ipsi ipsa hic. R. hoc casu nr illa ipsa simul quem habile, & Vnio hyca ipsa hic, quod sm quem quem esset sm nr ut Vnionis.

quemada

Solum Discubitus ad iustificatus ipsi ades.

P. Barg. utique facit ipsa hac 33. sm. dicit. & c7, & post ipsa ipsa dominus Mouerbius ita Author, qui ipsa dissolui da maxime laborat, & ipsi reddi da disparitate summe confidi, & dicit ordinis ipsi cedat; unitus nr facilior via dissolui di ang. vi dum negado casu, & positi. hinc. sm. nr pot, vt ipsa hic sm nr quem sit sm nr ut Vnionis, quia, hinc quem ipsa ordo pot, quod ipsi possibile, alias nec quem Diuina bene regunt hic, nec supponi Diuina esse ipsi peccabile, vt supra. Duplici Dub. prae. Sphaera. Et esset ab hic segregata ab Vnione, & quem nr dissolueret Vnionis, quia esset dissoluta, & Vtas Galig. unionis supponeretur ad Deitatis. Et venio, quem sm nr tenetis ab hic dicta ex vo, hoc est impossibile, quia tua actiones nec non essent suppositi hyca: ng Vnio hyca ita sanctificat, & Deificat esse, & deificat hic, vt quia ipsi peccabile esse: vt pot ex dictis per totam quem. Vnus per quia illa actiones nec non sint suppositi Dei dicis quia admittimus. Ipsa debet regi ang. ne ponit quemare, quia Sphaera na vi, quibus ipsa ad la oratio: pertinet. m. ad eum scripsit cauere, ne sua Sphaera in malis dilabatur. at no ipse iustus nec quia Spiritus sedo sanctitatis, nec Deus

car

cat aig subsistr, nec debet uult ꝙ suis operacoibꝫ liberis gubernaꝛi agnã; sd libito libertati efficere, ꝙ maluerit; Deꝰ dat gratiã, odisoluere vnig grã ꝙ vt sua alia, ita vt ꝑm eã grã sit ꝑ eã vltoꝛi grã habilis ==

Quis: si hꝛe actꝰ esset absolutꝰ hꝛe, nec requiebatur gratia Deꝰ, ꝙ Deus nõ operaretur illꝫ, nec quamuis vm, ꝙ soly tenetur vm regere ng, cuig ipig vm, ꝙ supponit operans simulcꝫ illa, ꝙ ex hac solicꝰ erit ꝑ stydam ꝫ diffinitiã grã ꝑpetã ==

Ad, rõdet vnig, Obligꝫ Veritatꝫ gratiæ esse multiplicem Ybam; quare vna nõ connectit cꝫ alia, quia sit per diuersa media. Sic Guarn, nõ curat nõ ponꝫ idꝫficare secum exitꝫ, ꝙ nã creata erit cuꝫ ꝑ exercitꝫ absolꝰ: Similiter Guarn, ꝙ grã creata, quæ ꝑ gentr, Odicitur ꝓbicanꝫ dna creata, realiter diffꝫ ipsa habitꝰ, quæ liberꝫ; ex hiis quoꝝ nõ hꝫ connexiꝫ cꝫ alia, ꝙ ipsa idꝫficꝫ ꝓ cuꝫ nõ, quæ ꝓbicꝫ ꝙ ꝙ dicatꝰ creata, quæ nõ ꝑ cuꝫ esse exercitꝫ absolꝰ: dial. m. idꝫficat cꝫ volũ bonũ cuꝫ esse absolꝰ exercitꝫ. Sic similiter supponitꝰ, ꝙ quato, ꝙ absolutꝰ esse ꝑ supponitꝰ, bene negꝫ ex hac ratõe, ꝙ sit creatura, Deus quia ut; si tñ diuꝫ grã absolutam, absolꝰ nõ esse ꝑ supponitꝰ; sd solꝫ nõ, quamꝫ nõ ponꝫ quam hꝫ ex alia ratõe nõ connexa cꝫ hoc quia actꝰ ꝑ supponitꝰ, ꝙ ab hꝫ diffcata ꝓ grã absolutꝫ ꝑ diffcatꝫ moralis hꝫ. Deinde adio, ꝙ dicitꝰ; Obiectõ De regimine vi dicitꝰ, ꝙ quamuis actꝰ quæ nõ esset ꝑ supponitꝰ; sd nõ assumꝫ, quia nõ ꝓbatur vꝰ, ꝙ illa ne ꝑ ꝓpria vi, ꝙ bene regere tenetur: sicut quidã actꝰ Petri esset absolꝰ hꝫ Petrꝰ, tñ bene ꝑ Petro, ꝙ ipse tenetur bene regere suꝫ nꝫ, ꝙ ꝑ ꝓpria illꝫ ==

Alia solutio Ligꝫ arꝫ 9.

Altera ꝓia mihi ꝑticulaꝛis, Et ad hoc videtur posse occurri ansi dicendo, hꝫ diꝫ cꝫ ipsi subiecta vi esset ꝑ supponitꝰ actꝰ nõ posse fieri nisi ꝑ aliquã abiectionẽ, ꝙ simul cum illa ꝑ ꝑ aptata ꝑ supponitꝫ ꝑ quã ꝙ ꝙ quidã dicitꝰ hꝫ separata actꝰ posset operari vt ꝙ. Sed ꝙ, simul ostenditur, solꝫ hꝫ nõ posse eliciꝫ operãs quamuis tam, et ꝓpria resultet quæ habilitudo dicitur Vnig hꝫ abiectionẽ, ꝙ talis operãs elicita simul actꝰ subsistꝫ hꝫ ==

Sed aliqꝫ quæret hꝫ dictꝫ vꝰ nec ꝙ nisi ꝑ operari, quia tam cꝫ illa simul operetur cam, ꝙ videbitur, quando cꝫ vno ꝑficiendo abilio, ita vt exilla tota, et exbo fiꝫ resultet persona hꝫ subsistꝫ: quare ipsa entitꝰ sua ꝓ Dei: est.m. ꝑ ordine ens dno ꝑfecta, et ex ipsa, et subsistãs ꝑ ipsa hꝫ ꝙ ꝑfecta. Ad aliqꝫ ipso ꝙ sic quia dicendo ex dicitꝰ ad vm respu cuiꝫ ipsa ꝑficiendo ens ꝑfecta ꝓ sicut ꝙ, ꝙ dicit ꝓprietatibiliter debet esse quia ꝙ ꝑ operãdo, et Deus hꝫ subsistꝫ quia ꝙ operãdo. Simpliciter.m. subsistꝫ creatꝫ vnius cuꝫ ordꝫ sultate esse ꝑfecta, et subsistꝫ hꝫ quia operãdi vtꝫ, ꝙ sicut res scherꝫ ens dꝫ sic scherꝫ ꝑficiendo; cuiꝫ supponitꝫ dictum ꝙ quæ ꝑficiatur vt ens quantum, ex quo actus illi negat resultare quæ habilitudo vltoꝝ dicit solutionẽ ==

Huic doctrinæ Sancti Doctoris existimo ꝙ quia Ens quæ ꝑ separata a subsistꝫ esse diuersionis pars ꝙ Corpꝰ Xi sit subsistꝫ ꝙ alius actus, ꝙ ipsa separata existit vtꝫ; attento ipsa ꝙ ꝙ ens ꝙ subsistꝫ esse diuersionis nõ ꝑt a subsistꝫ ꝙ actus; ꝙ necessꝫ a subsistꝫ ꝙ, ꝙ ꝙ ens ꝙ subsistꝫ.

Deus

Et sicut ſ̄ hyzum ſ̄ subita ſ̄ ſta subita, ita actia, qui requit ordi-
nat ad subita, q̄ ipsa ſta subita ad subita ſ̄ cuendo ordinata, Et
sic vt q̄ reqū ſ̄ fu illi, vic ſ̄ ſuſſtybo actia ſchet vtq̄. ita simili-
ter ſ̄ morbo cassu ſ̄ ſtyſtby ſtyſtby ——— Dicis, cū dicamy, ng ſ̄ hyzuzeq Et ſuſ-
ſtare ſ̄ ſinea cuendi: quare signifter ſ̄ ſubita vt q̄ ſ̄ ſuſſtabit q̄
ſ̄ q̄ tuq̄ tuſty ad ſ̄ ordine cuendi; at no hy ſ̄ paratam ad operandū res
ſ̄ ſ̄ ordine operandi ——— ſ̄ Dā ſ̄: hyā sicut ſchet ſ̄ cuendo,
sic ſchet ſ̄ operando, q̄d ſ̄ cuendo ſ̄ vtq̄ ſ̄ operando ſ̄ vtq̄. hyā
q̄ id q̄d ſ̄ cuendo ſ̄ vtq̄, t, ex his vtq̄ ſ̄ ſ̄ ſuſſtabit q̄
id q̄d ſ̄ cuendo ſ̄ vtq̄ sicut ſ̄ q̄ actiuo vtq̄ ———

Alia arga dā, & ſ̄ resolut. ad 20.

Contra 4m resolutiōē nully ſ̄ cuendo argm ſ̄ speciale, nisi aliq̄ fuerit defectus
ex qualitate originalitis, q̄d ſtatim nego ſ̄ diuisa, ſi bene perpendat ar-
gūtū illi resolutiōis, ſ̄ quo nihil minus opponi ſ̄t. quare dā ſ̄, & cam
sic arguo t̄: Peccatū habile nec opponitur priuatiue, nec ſtarie ex vni-
one hyā ſ̄ q̄ diuinitatis ex illata ſ̄ inhibile. ſ̄t maior, ng quia nō ſuſſtyt
ſ̄ ſ̄ gloria. arō ad 6. peccm habile nō ſ̄ primo vnionis hyā, nec vnio
hyā ſ̄ ſtat ſ̄ ſtarie illi: ng ſubita nō opponit actiuē ſ̄ ordinē morali,
quale ſ̄ peccm, nec priuatiue ordinē moralē, quia nullū bonum ex hoc repugnat
hyā ex illa; opponit autē ſ̄ ſua ſolū negatiue ſ̄ ſtas ſtarie, ſ̄ ———
Rndet arō: nō opponit opposition ſtat
relate ſ̄ arā, dubo arō: opponit ne mai. repugnātiā criminis ſ̄ hyā te, oppo-
sitiōē ſtat, nyo arō. ſ̄ similiter negat Reſp: t̄. m. peccm nō ſit primo
oppōs, nec vnio ſit ſta ſtarie peccti ſ̄ dā: ſ̄ tm peccm ſ̄ summa
macula, & horribile. Vnio vo hyā ſ̄ summa. ex ſcripta ſtat
oppositio, maiori opponit hyā ex peccm relata ſ̄ arā; ſ̄ dico vnio hyā
expellit peccm ſ̄ ſtatū ſtatū criminalis sine ſ̄ ſtare per ſ̄ hyā, & ſ̄ alium
habitū gratie ſ̄ hyā q̄ ſtā habilis ——— ſ̄ Obijcies: grā, & peccm diuinitus pos-
ſ̄ ſ̄ ſtare, q̄ ex vnio, & peccm. ſ̄ 6. arō: peccm nō ſ̄ primo grē, ſ̄ ſoly ſtat
ſtarie illi. ſ̄ ſtarie pos ſ̄ hyā ſ̄ q̄ ex hoc soly seqū, q̄d
vny nō expellat aliū, & ſ̄ cazere effectū ſuū. Sed ad 6. grā ſ̄ pari-
ter ſ̄ ſtatū diuinitus, & sicut illa ſ̄ ſ̄ ſtare, & vnio hyā ſ̄ quia
luis sit ſ̄ tas per sequ ——— Rndet t̄: ng. grā, & peccm posse ſ̄
diuinitus ſ̄ ſungi, q̄ negato, nulla ſ̄ vi arg̃. 2o admitto ſ̄ possibile
tali gre ex ſ̄ ſtare, & negando illi ſ̄ vnio, & peccm, q̄ grā nec realiter ſ̄ for-
maliter, nec ſ̄ ſtanitudo ſchi: quare ſ̄t negatio ſimul ex peccō, & ſ̄ in-
gratum, & peccm soly ſ̄ opposito ſtarie, vt affirmat arg̃. ſ̄ ex his
ſolutionibus t̄ ſ̄ patet, & ſ̄ babi hoc ——— Et ſi ad primū ſoluēdū obijcies: quod
nō opponit priuatiue ex peccō, n̄. m. peccm ſ̄ primo grē; ſ̄ ſ̄ primo ſ̄
rectitudinē t̄, informabili ex lege, & ſ̄ negatio positiuus moralis deor-
dinis, & ſic conformis ſ̄ ex lege, q̄d ad ſuctum ſ̄ rē opponit ex q̄
ſ̄ diuinitus ſ̄t ſ̄ ex ſ̄ ſ̄ ſ̄ illa ——— Rndet hoc admisso, nec diuinitus posse
ſ̄ ſ̄ ſ̄ ſtare ſ̄ ſ̄ ſtatū ſtatū, ſ̄ ſuper rectū ſ̄ mouere ad rectitudinē ſ̄ ſtudyt ſtatū actus,
ſ̄ actus reſpue vni ſ̄: ſicut fides, & ſua reſpue ſ̄ articulū: ſ̄
error, & ſua reſpue ſ̄ obū: ita ſ̄ ſtatū practicū ſ̄ ſtatū ſ̄ ſ̄ ſ̄ de collenda
caritate ex alio ſ̄ ſtatū practico ſ̄ ſtatū ſ̄ ſ̄ ſ̄

solu peccauit nª assumpta, & suppositu creatu, q̃ habet talem
ng abstq; assumptam ab vº: ideo ng quis pleñ fuit elevatum
a xto, nec ab vº; dmittendo autu idiomata unius hꝰ loq; j unitate ne
xus ꝑ duplicem suppositu ad suppositu hº; sed ꝑ 2ª nª
j unico supposito, quare Et q̃ dicit de Patre, q̃ est q̃
generatu j diuinis, ng quis verificatu deus, Et Pater, deus, j t idem
j nª ==
Deus: hꝰ est vera pdicatio: hꝰ
xi aliqd peccauit, q̃ hꝰ erit vera: xs aliqd peccauit. ꝑ hoc ng
q̃ dñs xtus den., dicit deitatem ng ==
Qz, dcsso ant; neg seq̃. Dñs
sequendo ans: si id, q̃ dñs xtus den. peccauit nr j alio hꝰte illu, neg
neg ans: si peccauit j hꝰte illu, dcdo ans: q aliq peccauisse dici
tur hꝰ j alieno supposito, solu pdicabile de alieno supposito;
non dcm, j gª nª ng quis peccauit ==
Inquiru 2º: an vm possit assum
mere xtus ng j nª assumpta? Ratº, q̃ tunc est bonum mo
rale, & diligi a deo, dcdo ab igno j fligi ==
Resp. posse assummere xtus ng,
q̃ talis xtus non procedit ex odio dei, vt pat j instti, & de
facto glorificatu ng, quis diligitur a deo, quamuis peccatu xtus ng.
Et xtus habet connexum ng culpa, xtus & connexum ng culpa
sunt aliqua; non q culpa xi, qui ng quis peccauit ==
Inquiru 3º: si vm assummere
hꝰ ignoq; ng vnionis hyp̃ca, an talis nª esset peccabilis? Respondeo
esse impeccabile, q̃ j peccabilitas non pcedit ex nª vnione hyp̃ca;
& ex radicib; sibi appositis ==
Inquiru denig; an j xto possit
cohoms peccti? Resp. ng, q̃ homo ꝑ j ordinatu appetitu sensitivu
j clinat ad peccm, q̃ ꝓxime possit peccare, q̃ repugnat xto ex ra
tionib; sibi appositis ==

Alia interrogata maioris obseruatiõis signatꝰ 22.

Quo pdendo hꝰ dubiu quæro 1º, ex j quibus j tota hac diffa, an de potia
dei absoluta possit xs peccare, videtur j qui, an deus sua potia absoluta
possit cooperari ad peccm xi, q̃ sic & potia ordinata simpeccabilis,
& negatiue, vt possit peccare, q̃ deus sua potia absoluta & tota, videtur, deus
cooperatur ad talem peccabilitatem, & ad peccm indepositibilem ==
In hoc dub. j jungunt aliq auctho
res; q sine aliq merito: ng aliud q̃ deu potia absoluta apponere
aliqui duorum istorum, s, aliqd quid j clinans ad peccandu, & aliud sanc
ti deus deducens xm ex sola unione hyp̃ca & naturaliter esse peccabilis.
Ex hoc 2º sensu ng seq̃, q̃ deus potia absoluta cooperetur ad peccm, vt
dcm est. Et ob alias rationes j ferunt, q̃ xs peccauit, deus peccauit
quem j supplet qui ng seq̃, q̃ deus peccet: sed deus nec quenquam ng j puris
naturalibus, j qua supplet & dub. an talis nª possit peccare? ==
Inquiru 2º: ex supplet actiones ng
sint suppositi, vt supra admittebam, & hꝰ sit deificata qua
re ij sic hꝰ ng reduplicative vt deificata; & sui naturalibus, visibus, videli
cet nª possit peccare, sequendum ea dicta sine deificatione quia ==
Ng sine vt deificata, sine sola

dei

Deificatz semper ad peccabilz, q.a p. gnáu sensu reduplicatam Dei tas, & p. ad exclusionem & potz spiritualiter intelligitur; p. ako ad sensum nostrum Dei dentis solz & peccabilis remote; non ad peccabilis & ultime, q.a adhuc negabat realem exclusionem Deitatis, quz non potest realiter effluere nostra sententia; sicut quando Ego ligam paries alby vine albedine, non sequitur q.d paries ille potest dignoscere visum, & potest non dignoscere ultime, & talis, q.a gnáu sensu; ita non sequitur realiter albedine a pariete, quam ligatur ad dignoscendy visu, & ad dignoscendy visum.

Inquies denig; quando nra anima reddatur peccabilis per Deitatis, cum ante nihil ponitis apparet, supponendo ad hoc non ad suppositum, & potest non donotare supponitz ergo quia potest peccabilis? Respondeo peccabilis ex Deitate ergo exeat, tradite ipsitz suis potestis, q.a ipsa est glorificando Deitatis ingloriosa, & potest non Deificare reddendo existentem abipsis regimen vi, ac ergo ergo actio existentis reddit peccabilis. Ex hoc quilibet meritorum Deitatis, potest dicta a Deitate, & sic potest ipsis Deitatis: quare sic dat debitz ipsitz reddi ipsis meritoris, vt semper negatur ab eo, vt nihil erroris, aut ignorantiz gratiz illius ipsis & negatur, reddendo reddit peccabilis, q.a extrahitur ab obbo illo ori rao malitia, & apparet. Dub. 2.a de merito ex quibus ad operandos meritorios ipsis &

Disputa de merito

& quantu ad operandos meritorios ipsis

De operabilz ex meritorijs agit Dt. ipse 3. q. 8 tga 3 & q. quest 1.a & quinit, an Xs sibi aliqd meruerit? & vltimo ad anime meruerit nobis? & de his ad alia Xsto chiisto solz & difficultes, tag; insuperabilis deachz presupti, & de achachanitis, q.a meruit filiis gebar Deo. De his & ipsis dissecamz, & ostendz peccabilis & innocentia ex actu reiolucta, quzcúq; illis a Deo, quz operatur ad Xi libertatz per ipsi manet ipsa Deitas. Dub. 1. an Xsto Deo meruerit, & negotiorum moriendi pressi, & quo ad alias fuerit imperitz

Dub. 4.m an Xs Deo meruerit

et negotium moriendi pressi, & quo ad alias fuerit imperitum?

Statz q. ad Dub. ponitis Dt.

Dicitz, & negatz Deus. illis adueritis quz, meritz ex actu huius absolutz dabile, adq; plures Deitatis Oblationes. Vt di Deus potestis, a Deitate. Ita igitur regi libertas, & thanitatis, & thadchonis: unde vulgo dicitur, & peccabilz, & necessarijs nec meremur, nec demeremur: nulla m. ex his sunt ipsius libertate, nec de laudabilia, nec vituperabilia. & potius, statz ingens emergit difficultas quz semper obscure, & diminuere a theologis explicata: qualitz, & potest meruisse per actu pressi, & talis potest remanere in peccabilis? ad quz dicitis di Deus: ingsi potest meruisse per actu pressi, & actu ille liber, aliás non esset meritorius; sic & hic liber

tasy adaty przepisy, Sicut Bóg powinien illum, Bóg ma powinność similiter. Ma powinność powinne aby przepisy Pawel omiknąć illum, Bóg ma powinność powinne powinne aby przepisy omiknąć, Si Bóg mu powinność, Bóg powinny.

Quamvis Bóg degluvibus aby Bóg

ciebie powinien ——— Bóg exigitari, illy przyjąć Bóg aby mocy Stokrotny theologi. by, aby ich Pokój jest religious. by, Bóg dobro przyjąć mocy, sama pagina zgadza; by Deniz, Bóg perigny athora przyma a Pawle obliwnie; Bóg Bóg Bóg hoc aby fuzit decitay, debily, subprzepisy cadephis nesoluty manebit ——

Adwersa ——— vlkny; Bóg biblia in dni duay Adamy; plures circularly stat, Bóg mobili, Bóg firmamentu, Bóg tporis, Bóg jnvisionii, Bóg extensionis przepisy aby: Bóg Bóg ithi Judit Bóg tutaki, an, Bóg aby mocy fecit Bóg quo adoria ita a Pawle imperaty? si. m. Bóg Bóg przepisy, libenger illy mezeni pehut illessa impecabilie, Bóg aby przepisy omittere illy, Bóg przepisy pay aby, Bóg przepisy Bóg pawel; si no si przepisy, omissio illy aby fecim, Bóg a omitty di adpotz przydi Bóg fortz ——

Proponuntur Bóg 2.

Prima a asseruit, aby, Bóg Bóg voluit Bóg nobis mori, nullatenus fuisse a Patre przepisy; Bóg fuisse soly per singliem Volghi ——— jinnaty filia a Patre jinnaty, vel simplicie jinnatami libenter Bóg obediunt. Sic M. Lorca. 1. Bóg 4 Dúg. 74, qui jnzie exponet Siluy si Vnij przymahor; ——— refert Bóg Pawel Bóg a Chrisostomy hom. 59 j Joan: Basily lib. 5 j Joan. cap. 7 Theophyl. super Joan. cap. 4 Bóg, Euthymij cap. Anselmy super. De mediatore Redemptoris c. 3. Bóg. Dt. ad cap. 4 Joan. Leut. 8. Bóg Veteribus aby Scholastici addunt Albertz Mag. c. 3. De Virtutibus. Sabedany j 3. dute 22 Bóg 2. a 3. Dyonisij Cisterciensem eadem dute Bóg a 2 Bóg. 6. Magistry Victorij Primatij Salmanticie. j manu scripti ———

Tas dout, aby mocy fuisse Bóg przepisy przepisy ad subtily; Bóg quod circumstancies suppra relatas Pawel Scholz Bóg 3. dút. 16 q. 2. Alexander de Ales 3. Bóg 29. Gab. Vbi Scholz a 3. Mag. Sobitky, Bigurus Bóg sum. c. 47. Fonseca 6 metaph. c. 2. Bóg Bóg dis. 2. Dionisius huius Bóg Defensor Bóg Gab. Bacz. lom. 1 o j 31. Bóg Bóg dis. 74. c. 3. Bóg. quos sequitur plures Bóg recentiores ——

Secunda Defendit, huius modi aby fuisse przepisy przepisy ad specy subtily; Bóg quod przepisy ad j finis duy. sic alij thi, Bóg Bóg Mag. Ar. Bóg Bóg a 3. Bóg subsumunt Gab. Bacz. dis. 1 citata c. 3, 86. Obiit alij sy dany by apud Dt. Vr j tra Bóg debitory ———

Tertia Deniz, Bóg affirmat, huius modi aby fuisse, przepisy quod Bóg subtily specifiam, Bóg finis duy, Bóg quod Bóg circumstancies. sic M. j 30 dute c. 2. Capriol. Bóg Bóg c. 3. Bóg

ci

Vane. Suar. tom. 4. d. 3. d. 37. s. 3. hic a. 5. in 3ª frey. &
celebrior = 1ª 3ª q. 83. 2

Quandy s. 1. ad 3. volihoni, p. 2ª voluit Salute non harmonia,
fuit vere, & rigorose ad Salute pregtg. hic auer hoc 2ª 2ª q. 39. 3. =
Prob. authoritate, 2ª rone. 1ª authoritas
in gloza, quę hic coaer bari potest. fuit Joan. 10. vbi sic ait 2ª:
potestatę habeo ponę di aię meą, & ppt habeo iterų sumęre ea, hoc mą
datu a patre meo. 2ª hinc ad Phylipp. 2. fatis ꝑ
probii obedię vsq; admortę. i. ꝑfecte, sicut i similibꝫ, denotatꝫ, xp
per pręcptg Salutis i plenitudę ad mortis =

Quamplę declarat. ng 1ª sacrę scripte
vt tenet communę Aug. & theologi plurimi debent illi, vt exact,
& nulla vrget necessitas ex alio i scripto, ita vt ab per exponę
non possit. ad pręcepta 1ª si ex alio i scripto, vt ipsa ordinem
posit i illi de rigorosa obedięa, & rigoroso pręcepto, q ita debent
illi = Et Lorca loco supra cit. loquitur
illi 1ª scripte significatia voluit 2ª. dicitꝫ, leo: quę quidem
opa dmunita glosanda de voto impręcio, & methaphorico, sicut de
iusta ad rigorosa, & eodem debent illi 1ª obedięa, & pręcepti =

Quia ng ista voluit, & pręcepta
dicimꝫ ad ista: quare 1ª sanctus voluit illa
bent illi, illa autem denotat iustę i leo voluit rigore exhuaibus
theologis illis ꝑ, & quos Lorca, Suarez, & sui sequaces
ad arietem. Ja non contendere, qui iustę rigorosam, sed iustam ꝑ
per fectionibꝫ, i leo admittitꝫ =

Rade autę sic 3. obiectio: quę
nio & obedięa per actus morti. ad hic actus fuit rigorosꝫ &
obedięa, & fuit rigorosa pręcepta a patre imperatę
mi. pat, ng illę actus fuit per fectissimę obedięa, quę dicitur
ex rigorosa obedięa. Dicę ad 3. negatur dari rigorosa obedięa
ideo i ordine ad actus frales, & per fectiores obedię. ad tale
pręcepta sup superioris. Vt docet D. 2ª 2ę q. 104, & ylo dmu,
niter theologi, & sic actus fuit rigorosi & per fecti =

Solui, & in gra ad 3. obiectu rigorosa
adueta a Mt. Lorca sequitata & q.

Postea Suarez negat Lorca, dari rigorosam obedięa quę
simplicit voluit significatis manifestatę sublato. quę solutę ad
motę ex D. pręcepta & 104 q. citata a. 5. ad 3. vbi docet, subdi
tę obedięa i illi, ad quę nō obligatur, & hinc adueniunt per fecti
nis. & paulo i ipa subdit, ad obedięa sufficięa, quę obedit i illi,
quę obligant ad salutę, & i rebꝫ pręcepti: ad nō obedięa per fec
ta, quę obedit i illis licitis, ad quę nō obligatur: ad nō obedię
obedięa i diuersa, quę obedit i rebꝫ illicitis =

Quę ad 2. ratiōnat ex D. Ber. lib. de
pręcepto, & dispensatę, vbi ait: per fecta obedięa legem quam
fuit nō excedat: & ideo ait dicunt: per fecta obedięa nō exquat
re sugerio nis mandatę, sed illud cuius operę pręcipitur, & ad
illi fuit pręcepti, & ad hoc nō pręcepta dilectio =

Sol

Lotauy prędicta solue virgeni, & simul nostra fuao impug
nari. hȝ, q. Viri prudentes censent, subdity obedyȝy j hȝ ad
quę nō obligata, ꝺ per fuhory obedyȝy, quę ille ꝙ obedit solue
j rebꝫ prędicti. hȝ, q. obedyha, vt dout. ȝ. q. vtata ax. adꝛ.
nō ſꝛ extremy ſuper ſluy, ꝙ quy homagiꝫ obedit j licitis, ma
giꝫ per fuiſte: Dita j ipſo obedyȝy nō ſ obedyhi j ſꝛ extremum
ſuper ſluy; & dimittuty, vt communiter dicitur penitꝫ, cuiꝫ obꝫ
dientia ſ pars potestatiua, ꝙ qui obedit j rebꝫ nō ſolꝫ prędictis;
ſꝫ j nō prędictis, ſ magiꝫ per fecty, ꝙ nō excubit j obedyȝo =

Ad hȝe ſolue cy sui impugnatiꝫ, ſuile
cuanexit, ng adsummy ꝓbat, actȝ tenty j ſimpliciꝫ Volyȝ ſuperioꝛis nō
per fuhoꝛy actus tendente j prędicty expkm; nō nō expkt obꝫ: quare ꝓpꝫ
rii pariꝫ, actȝ tendeni j prędicty ſ ſimpliciꝫ per fuhoꝛ j hac ordinem
obedyȝ, ſꝫ ex alijs cag. sit per fuhoꝛ actȝ tendens j ſimpliciꝫ Volyȝ ſu
perioꝛi: cuiꝫ rādo ꝺ, hȝ per fuhoꝛ actȝ ſimpliciꝫ, & absolute ꝺcrimitꝫ
ex obꝫ: quare cy obꝫ fuhi obedyȝ pirꝛe sit prędicty, illud erit meꝫ
ꝺ per fuhoꝛ obꝫ obedyȝ, ꝺ dicty ſꝫ alijs, qui Versatꝫ ca illud erit per fuhoꝛ
j ordine obedyȝ ſpecifice, & subrtim, ꝙ extra obꝫ ſi j per fuhoꝛa
j hac ordiny obedyȝ =

Quę ꝺa ꝺducty ex doctrina ſ. Tho
mę 2ª 2æ q. 104 j 5, vbi dout, diligendꝫ amicꝫ nō per fuhoꝛy diligibiꝫ inimicꝫ,
ꝺ obꝫ prięcꝫ ſ amicꝫ, qui ſ bonꝫ, & ſtychoꝛ deo; inimicꝫ nō ſ
dita dictꝫ deo, imo ſ auerꝫ abillo, ꝺ ꝙ per fuhy obꝫ ſi mꝫ
amicꝫ j malicitis amoꝛi: quare diligibiꝫ amicꝫ ſimpliciꝫ, & absolute
ſ per fuhoꝛ expkt obꝫ, ſꝫ diligibiꝫ inimicꝫ expkt modꝫ sit per fuhoꝛ,
a denotat ex feruoꝛ amoꝛe bonitatꝫ diuinę prędictꝫ j alijs actibꝫ
expkdi ad inimicꝫ. quę doctrina ſancti Doꝛis ilustꝛat exemplo
ignis, qui quto magiꝫ ad remota accedit, tanto ꝺ fortiꝫ ſ & ꝺ
choꝛ ꝙ magis calefacit combustibileſ ꝛeꝛum, quę remota, & tiatale
facho j ma ꝙ prima magis per fuiſte, quę j remota: sic diligibiꝫ magiꝫ per
fuiſte j amica j diuino, quę j inimicis diuino: ſꝫ benigꝫ; actȝ obedyȝy
magis per fecty ſ j prędicto, quę in ſimpliciꝫ Volyȝ ſuperioꝛi, quę ſ
ma magis remota alimilibꝫ obedyȝ, ſꝫ per igȝy benotatꝫ ma prima obꝫ
dę, ꝺamoꝛ ardoꝛ j obedyȝo j alijs prędictis actibꝫ ca prędicty.
per quę quę pat addi authoꝛitatꝫ, & doctrinam Mꝫ. Soꝛeꝛ, quę ex
hac doctrina facile colligitꝫ =

Obiectio max & notabilis cy 2i solui § 5.

Sed ista doctrina, & solutio occurrit mihi quędam vulgaris obiectio ad
hęc vq ſingulariꝫ: vq ex la ſꝫ, ꝙ obeda ponit tendere ex ſua
obꝫ adquata, & specifica ſuy, ꝙ ſ prędicty: pat. m. obedire j ma
ꝺ prędicta, ꝙ ꝺ videtur mihi absurdꝫ, quia aueꝛe, ꝙ pot a Vim
ma ponit tendere j nō contraty =

Hȝe obiectio ꝺ pot solui: 1º, ng.
seq. ng volytas ſimpliciꝫ ſuperioꝛis manifestata abillo hꝺ actȝ prędi
ctꝫ fati, & ꝺ ꝙ rigoꝛosiꝫ & ductiue penitꝫ ad actȝ prędictꝫ prędi
ctꝫ ſuperioꝛis prędicty, & dico pot actȝ ꝙ ab obeda, ng pota ꝺ habi
tꝫ & actȝ pat obꝫ, quę reducty ad ma obꝫ specificatiua. & ad
q volytas ſuperioꝛis sit aliqmꝺ prędicty pat, nō pateꝫ ſuperioꝛis
j exhibendo quę ꝺ dicty ꝺ quasi prędicta, & dico dicta: quęꝫ
ſuperioꝛy magis ꝙ prędicta ſ quę fuerꝫ =

Ad ſi obijcias: quilibet actȝ prię quę pat

ſ obly ſ dizery, ſ reduúibile, tendit ſ obly ſpecificahy. Sed volyta
obedir ſimplici volyh ſuperiori nō tyde ſ præcepty, q. ſ tali volyta
ſimplex ſ obly dque ſpecificahy ſ præcepto, ſ nō ſ obly ſ nō adſ
ſtly =

Ad 3. ſi loquamur de actu habitū ſ
tendit ſ obly ſpecificahy ſ eliminat habitū, ſ quandiu hic actus hab
ty; ſin loquamur de habitu exercito per actu, diuinty
obedientiæ per actu, q. nec ſimplicem volyty ſupe
riori, ſoly finalis tendit ſ illy, ſ ex ipſe actu ſit exercitij habitus ſem
per tendit in ordine ad præceptty ſ ſuaty ſ nec volyty, quę reduúit
exna sua ad præcepty: ſicut obly ſ hly actu reduúta ad obly ſpeu
ficahy obedę, ſic et actus reduúti ad actu tendenty ſ rigorosty præce
pty =

Ut ſi quęras: quando ſimplex voly
tas ſuperioris vt talis reducat ad præceptty rigorosty? Rñ. q.
hęc volyta ſub hac autoritate ad præceptty dy: quare ſ præcepty,
quę hęc ſimplex volyta ducunt ſ prio ſ ductiue illos, q. pote
tas ſuperioris. ſed ex ſimplex volyta sit præcepty ſecū reduúta
ad præceptty rigorosty, differt a ſilio, q. a ſtimo, ſ amico,
q. ſ ab autoritate =

Et ſi denigi ſ quiras, q. mo obedę ex
tendit ſ ſimplicem volyty ſuperioris, q. dat ty ſ præcepty ſe ſpecie
nō exigit? Rñ. ſufficere, q. ſit præcepty ſignaty, ſ possibi
le, ng habitu nō ſpecificat ab obly exigit: quare ſicut ſ, ſi
actus ille ty dat ſ obly, q. de ſe reduúibile, ſ de facto reduúta ad præ
cepty ſignaty, ſ possibile: ſicut ex actu vitiosę ſ duúta ad
logica reduúta ad obly nō actu ſpeculaty, ſ ad ſpeculabile =

Ad 4. ſolui q. mihi ſ occurrit, q. plures
ſ obly ſpecificahy virtuty moraliū ng, ex quę versantur vir
tutes: ſic Dr. Dōs theologi, dicty mg nō ſit alty genere, ſecun
dum, alty ſufficiēty. q. posito, quę obiecto nō ſpecificati, quę
cepty nō ng genere, ſ melioraty obedę ſ simplicem ad volyty nō ſuf
ficiety. q. pat ſ ſecūo, ſ virtute penitę, cuius ma mortale ex ſpecie
mortale ex ſpecie, seu dextruibile, ſufficiēty nō ſ ſpecialty
veniale dextruibile, ſ, ex ſpecie, ſ in quę solyę Dnicy ha
analoga. sic ity ſ nostro casu ſ obly =

Ad 5. obiecta ſ ſpecificahy penitę
ſ quę ma abstrahty a mortali, ſ veniali vt dextruibile, nō
ſ ſpecificahy obedę ſ aliqd abstracty a recto, ſ ſimiliter, q. nō
voly præcepty ſ obly ſpecificahy obedę =

Ad 6. ng. ad ſ ng ma actus ſufficiēty
nō ſ ſpecificat, ſ solum hy ma genere, ſ mensa; alty ty ma ſuf
ficiety, vt aliqd reductiue genericus, ad ng mensurandum ſ ſpe
veniale ſ simile ty ad mortale: quare nulla ſ paritas, imo ex
illa ratione valet ſ ſumitur ſ simili modo ad mensurandum cassum; ſ
sicut m. penitę ty dit ſ mg sufficiēty ſ nō exigit ſpecie ma mensurę: sic
obedę ty dit ſ mg sufficiēty ſ, nō exigit præcepto =

Ad 7. ſolutio q. 6:

Secundy dō, actus, q. ex ſ nobis voluit mo ſ fuisse ge- ualy

a Patre gregis ad subiti cúcurrisse, &c. Quod ergo aiũt =

Dicit pars 1ª, ita Gb. Gautho rẽtur suos scripsit, & sic Gr. Gr. illicũ, vt dicit, legit, longum decoctum aiũt mortis quoad subitũ, & quicũ alia in gratiã &c. Sed, formis ad litteram, & meram gratiã exigimus, vt pat ex illo dicto Euangelico supra apposito, & hoc &c. Et sic, Gerardus similiter, qui videat sibi ipse authoritas =

Contra: nullum ius quod nos legit, vt dicitur, quare &c. subdit, & nobis voluit mori, & sic præcepta præcepto ad gaudium: ergo si nullum hoc præceptum quoad subitum aiũt remanet &c. liber, & ipsis mereri sine periculo vitæ, vt Dub. 19. conf. dam =

Ad 2ª pars dicit in Gb. negat, & si præcipit citra cúcurrisse illi aiũt, manet &c. liber ipse mereri, & impossibile, vt dicam loco citato, & nullam rẽm, quam dicam dicat, cúcurrisse aiũt mortis in quibus præceptus =

Contra hæc authores opponitur &c. subdit liber ad subitum aiũt, & sibi præceptum quoad illum, & sibi liber quoad aiũt effusũ cruoris, & generaliter, & sibi meruit, & cúcurrisse in sibi præceptum, & quidem Salas, & exhibet ratio, & ex his quæ dicta sunt per alios, & per cúcurrisse illi, &c =

Contra: sibi liber quoad subitum aiũt vt effusũ cúcurrisse; sed quoad totam cúcurrisse, & sic non meruit per illas voces, & per has ex illis =

Sahor ex P. Suar. sed hoc efficaciter potest hæc ratio impugnari, & sicut est, & sit quoad illa &c. & libidinosa, dicta & dicta, & dicta, & &c. & quia non videtur quod exitus, & hoc non opinione aliqua per diversa &c. dicta sunt &c. & quoad omnia tota &c. quoad subitum, & quoad mortem subitum; & dicta sunt &c. & quia sub quibus: sic vita aiũt quæ sit sibi liber, & meritoria, quoad subitum; & sic subdit aiũt ex cúcurrisse affectus libera, & meritoria =

Sed hic sed obiectio, sic: pugnat soluendo: ng. & sacra scriptura sed tribuit nostra redemptio mortis &c. taliter, & talis dicendo; & ipsi absolute, & simpliciter aiũt: vnde Isaiæ dicit: si posuerit aiũ &c. vi debit semen longum: & Apostolo &c. ipse: pro quo dilecti estis, & locutus est &c. mortis aiũ sua: vbi sic dicta: si taliter, & taliter fecerit aiũ sua: nec & taliter, & taliter tradidit &c. mortis aiũ sua; & ergo pro mysterio meritis &c. & quia pro mortis aiũ sua: & non sane aiũ cúcurrisse affectus: quare vita & ipse sacra scripta sed tribuit authoritas offertur & actus mortis absolute; & de illo cúcurrisse affectus, & nimis ejus dum videtur =

Omnes vnus: ng. si aliquem & pœnam hæc &c. quia ex his & sit verior, & sed forte minor, litteræ: ideo &c. meruit & mortuus &c. & &c. & ideo &c. meruit, & tali, & tali cúcurrisse & mortuus? Ita, & opponitur tenetur res pro, bene, verius sed &c. & &c. & ja la explicata sed libertatis, & meritoria: & ad priora &c. & hæc quæ portio sic & bene sonat ejus aiũ &c. & longe & redemptio sua mortis absolute, & simpliciter meruit & nostra redemptio, & &c. =

Ad dicit; ergo: ng. illa cúcurrisse ejus, & & meruisse per mortis affectus cúcurrisse, & &c. & &c. & sed si dicas, & quæ ejus ad libertatis, &

one

merity xi. si vero reddant rationem, quare non possit praecipi. reddunt illam asserentes, non posse praecipi circumstantias, quia esset actus omnino necessarius; et, si esset liber, posset Christus peccare, quia posset violare praeceptum =

Sed contra: nam si ut infra videbimus, optime cohaerent cum praecepto libertas, et impeccabilitas in Christo ad meritum sufficiens: deinde contra aliquos authores nobis oppositos admittentes, omnes actus actus in tempore exercitos praedefiniri adeo ab aeterno, sic arguitur, et impugnatur solutio exhibita: nam si actus iste quoad substantiam, et circumstantias praedefinitus cognoscatur a Christo, libere fit ab ipso, quia licet Christus non possit discordare a praedefinitione actus, nec omittere illum in sensu composito cum praedefinitione, potest absolute illum omittere in sensu diviso, quia similiter licet actus mortis praeceptus quoad omnia poterit esse liber, quia licet Christus nequeat illum omittere in sensu composito cum praecepto, poterit illum omittere absolute in sensu diviso, ut ipsi dicam =

Et denique contra istos authores infra ostendam, quod in pluribus casibus potest voluntas libere omittere actus praeceptos sine peccato, quamvis in sensu composito cum praecepto nequeat illos omittere =

Ex quo patet, illam rationem instantiam in solutione principali appositam parum nos urgere. non tamen de creatione essentiae, quia essentia non est aliter creabilis, nisi quatenus redditur existens, et ita creari absolute est fieri existens: quare haec sunt sinonoma: essentia creatur, essentia fit existens. Et in nostra opinione 2a instantia de productione corporis Christi nihil eis fabet, quia produci absolute, et simpliciter per conversionem sacramentalem, nihil aliud est, quam produci ex parte ut substantiae specialis: quare haec sunt sinonoma: corpus Christi producitur per conversionem sacramentalem: et corpus Christi producitur ut substantiae alienae speciebus; at vero haec non sunt sinonoma Christus meruit, quia mortuus est: Christus meruit, quia mortuus est tali, et tali morte: tum quia in priori sensu est, Christum per mortem absolute meruisse; in posteriori vero, quia mortuus est taliter, et taliter. tum quia diversum conceptum fit de 1a, ac de 2a, ut de se patet =

3a denique pars assertionis asserens, actum determinatum in individuo fuisse Christo praeceptum, sic suadetur: nam posito praecepto de actu in singulari determinato, poterit Christus libere illum exercere absque peccabilitate, quia frustra recurritur ad praeceptum de actu vago, et indeterminato. tum quia individuatio actus summitur a potentia ut conotante instantiae determinatum temporis: si quod Christus in instanti determinato vellet mortem, tali instanti determinato a Patre praeceptum, non erit in potestate Christi elicere alium actum, nisi illum, cuius individuatio summitur a sua voluntate conotante tale instans determinatum: nam tale instans, et talis individuatio non potest esse communis pluribus actibus, alias plures actus solo numero differentes possent individuari ab unico singulari instanti =

Quia, non posse praecipi talem actum in instanti determinato, quia tolleretur eius libertas, et, si remaneret liber posset peccare, quia posset omittere actum praeceptum: si Araujo loco supra citato 3a sententia =

Sed contra sic impugnatur solutio: nam si talis actus praeciperetur in individuo remanet Christus liber, et impeccabilis. probatur antecedens, nam praeceptum non immutat nam libertatis, et ita libertatem

remaneret liber etc.

in

impeccabily rehiquit, peccabily: sicut & peccabily resurgit peccabily, vt, ná orýdam =

Ad Sorex Veruntamen &c. Ad 13 vel. & J

Opponit sa nowky rozdiwy M. Sorca aliqua testimonia ex SS. Patrum, Dilludacze Chrysost. hom. 59 j Joan. vbi S. D. ait, nil expectare ty audire a Patre, qdmonstrare se, & ipse agnoscere Volyty Patris Volyta[illegible] eo affectu Jemorte liberauit; Omandaty soly signyficaxe Verdy ty Patre, & Dissil, qd & ho videbam mowi, sicut videbam Patri. Chrom. 57 ascent. Dwy & Dist se nemuse mandate a Patre hno mowe lozyti, & ne vzyti, lz yakowsubdityes lzyti =

Hoc testimonium Chrysostomi Sedicah, & Dissidij, & Sorca adwit sorca, Gyrk Videti fabem illi, qui fuisse respondentes, Chrysostomy dane & Dana se, qui qui dem se & Jakubi. Ad Video vt. j hac 59. & J ad ad Oh testimonio Chrysostomi ad Jbandy Verz obedyty Christi &c: quare, S. Chrysostomus & Zrobbi, S. Hz. Janos, & hoc ty nec bubigdy es. ty ibi dem, sdlube ad ty hoc ibi Zpowit argm: przesty importat necessitaty. ad & nihabuit nelzitaty mozy di. & nil & mortem ex obedia = Vezyta ad ty, & Vt obedienda importat necessitaty nesmy ty, & gdy ty; nm importat libertaty k zlu ji slehowi prawdy, & dissidet obeda xi. ty & Vt. prawdy nezzitaty adwittat nekdy libertaty zigowezy prawdy dane adwittat. stat & Snobi =

Concedi simultaty, sui iudicio singulari, sahi fauze, rado: dico ty ista & illegendy Christo hmy, qd Pater literay prawdy mozy sibi, qua chcyala, ty nehoz zzyngnaxe mozt, sdyte hoc zzyngtha Christi wzy, atzi & dely adwnik bat mozy obedyz Jetri abzi log Pater habitter, S. stezaka illi j himant prawdy mozy di, sui zzyngnabat, jchnad naski; & semper tnd zari, & Volyta subdita, j qd sicut Vezy & nil & Expectase, qd li Pater prziseret, & ty prziperet: sicut & Swrty, & zzyngta Volyte Patri prziyzyti Volyta eo affectu mozt se offerebat. & similiter & Vezy, ity affecty ex Verdy ty Volyte Patri: sicut simul & Vezy, & ho videbat id, qd Vissy sherat Patri. & dwig; prawdy adzyzitig mandati ty ar Jwis, & difficilibo nz zzyngtnibo hno & mowe lozyti zzy, a lzyti bo xe hm & zzyngtiby subdiki, solent ikby, atzi ity zzy prawdy zzyzitz, & nobane, vz ityu obedyt subdik. qzy solwd hut atzi ty dawnyty j Vt. ne chyonezica Videatz: ty & Dart. ait. adzy post qzy dowit S. D. zzy hibere j slowe prawdy, sic ait: ty ipsa passio, & mors zy se si derzata na hezali Volyta zzyngtabat; Volebat hm & Du Volyty & hoc j slezc: qd ego ita jllgo, & passio, & mors prawdy zzyngtabat hz. & & volebat & mozi, & dadity Voliky subiegnuty ad zz pzyngtiyz, & nj nobabatz prawdy zzyzadi cho = prawdy j sceru zzyzadia

dobijeti: & tyzom & hz to j nobaby swisse prawdy, & Angely dat & diwe, & zzyzadia by

jh

Hebyos 42 secta

Tandem addeuit Sorea Saulj ad Hebyos sic arguj
dexto: Si posito sibi gaudio sue humane, Corporis
Ygitur: ne si agere vellent, Ygnoscj posset, sto gaudium
Corporis de Vita dimyda, Si mors esset, vt eligeret, &
maluisse, nullo jnuenjre preiudicio =

Videt Lex a Deo Israel di scipulis, &
Sanctissima docuit illy Dt. lect. Super cap. 22 ad Hebyos Byble
Dj responsio, Ita, Sto dume Eblaj legny aborbis, Scripto;
Scelalia ste a Patre fuisse mortj cruce preuisty: regny
nd acquisiuit &; mortyno adimit, vt nos Bouet inany
myDigly Stemmeae, Cruce ignominig emplexari, Bibly
semis Soli D, gdoblato gaudio regni Terrestrij
adimit Crucem parasgendem cruce ignominj =

Dissoluo S, Ygnito gaudio Eterny
Vitj regny corporis sustinuit & Dmortj cruce
Ignominjosa, qua ex tali morte Ei accessisset ad
Ingny Dy gaudij vitj Eterny. Exposat, Ioy Gentil addusy ab
Sto authore nd esse ady =

Argmentaco preuia ad

Dimde Jacobj rebellis sue arguit: Dt Sinagoge lgis, aut
precepta, ng hge Deo obligat j dicia ad penaly. Si Deus
obligat ad penaly, Dt Sinagoge fuit, Dt nully impo
nit precepta Demorte. aut Jo. subdity legi; Dt pre
cepta petita adillud adimply Dy Sub aliqua obligac. Dy
hge obligo salty debet ad culpam, g =

Dt precepta Diuina esse silia,
hon obligat j dicia, rem Dt Ded, Si Dt habuit finem,
quj tenebat ad implere illud & aljs sub pena culpe =

Hoc arguo Dn Sancte; Sdixit
respondere tenetis Mr. Sorea, ng Sto j cumbebant ad ea
Cepta legis mralis sine affirmatiua, sine ng ua. Dmus Sm
penabilis, Dregnis j penabilis erit cogat precepta positiua =

Dixit Sorea, precepta
mralia j positiua, a Deo igio imperata sic imposita, atud
precepta positiua dependunt ex libera lgis latoris voluntate,
Dilla Sto nd j penalia = Dhge soluo Dn ad rem,
Dt si precepta mralia non imponta, & obligant ad
culpam, & nd? Dn dicit, Dt Dn sic imponibilis. Si dicat,
ng, Dt sicut precepta mralia nd obligant ad culpam, sic
nec positiua =

Dt Sorea, precepta mralia Dn
obligant ad culpam, a & j ejus adimply Dj Dn ne
cessit, sequitur j ad plendu positiuis, cum maxime precepta
stante ejus libera j penabilis sit =

Dhoc dicit Aristotiles ad illo

Sg

Sequa vt vides, nihil deobligare adaugam, & adding
Obstinite. Quis dicendi est Deprecepto, qd & quidam singula
ris lex = Aliud arg. a tacet Voh 9.

Arguit 2°. & sequit Emittere Voly, & nec plene prueppy
positiuy. ans 96. ex Ff. 2022 qd 822 ag. ad 3y, vbi docet,
Octo n Deputa Comitis Voh, q a liz volytas & firmata
bony. Sed a 086. ly, & Voly & quidam lex particularis obl
gans ad mg sub voto cadeny: ly & qd lex, & pruppy fir
mgt Volyz j bony = Ad hmc arg 1°, & magnifiat
Lorca, dum ait, neg. Deug, cuy vao & ny Voly & firmab
uy Volyti habili, & Obstitibili abono; ideo m. aliquis
mittit Voly, vt Volytas voughi per illud possit cohiberi
amalo fayz do, & abono Vrgente nd demitty do 3at
uo lex n firmat Volyz j bono; sd subijcit illy Volyti Le
gislatori dirigendo ad bony j sensu dicto. nec obst,
obligao Voh sit quidam lex particularis, ng hoc ns finitu
Originem; sd abigno Voyti quyty & esse Obstitibili. nec
& aptima Reg. de Una ad duy legem, qd pot j una lege re
pelli j perfecto, quy n requisita j alia: quia vao & Sm
capax prueppi credendi, speybi, Optatty di, qd & j prijsor
Singularibus. vy g & sit j Obstitibili, & cultibi firmabily
j bono, Nequit Voly Emittere = Sd ais, sdum si placet, Ogra
bet obiectiones: quare obijcies 1°: Finis Legis & facere hes bonos
Viri mores. sd & Practica pluny & bonitz, & Virtutis,
& j capax legis, sicut Voh = Ad, finy legis n & facere hes
bonos dicendo, vt sept, qd Debeant Debeant facere, & ha
gere; n vd apposty do j illis aliquy bonitay, & perfectj j legy
firmgy illos j bono, & tardy & amalo, j qd & sit obsti
bles, & Obstitibiles = Obijcies 2°: Cohac vao & esse
negandy & negando habily Virtuy, & sith pruppta subto ad vsy
des Difficultates ng facile, & Obstitibile. sd & nully habuit Di
ficultates, qa esse Virtutis hyp & esse j peccabili, & cum bac praui
j clinabily, & nd Egebat habilibz Virtutibz, vt firmarent, ne ad esse
j praui j clinarent = Ad, neg. ans, qa Virtz ex prima
ria ite Ora, quy pryben ad elicy des operatio Virtutis, & hones
tas & suy obij, sine qua connatiu tales operatio nequit & Virtz.
Unde primaria vao Virtutis & secundario boni, & ita ang & Virtutes
ne Difficultates opponitur. quare & subti cognitay pruppta hye
effecty 2ny, y ang & sit j capax illi soly acquisit a Virtute pri
many effecty; & quidem n mediat j voh, & cultibi per pia sub
iecty Obstitibile = Obijcies 3°: nd implicat subtiy
firmaty j bono adhuc magis, & magis firmari: sicut nd implicat
esse & sanctificari adhuc gra habituali, & Vny aty Deo Uno
si hilo acquisy pluribz habilibz firmagis acquisy, & nd j plicat, ny

[illegible]

firmaty j bono firmeni magis obligare voh =

Hæc obiecta ingrossa S. Suar. tom. 2 de religione tract. 5 cap. 5 dub. 2 ait, q. ly firmare j bono arguit defectibilitatem juris, regulæ tribuit zelo; semper ly defectibilitatem arguit, & ratione per exempla abundat, vt patet j exemplis adductis: quare & post multiplicata hæc capita; dicit ly opera pietatis tribuit pro Deo offerenda: atque firmare voh arguit subly firmaty ad singulum defectibile pertinere: sicut obligatio magis regitur habity penitus =

Obij cur? nulla est ratio, quare subly voh debeat esse defectibile: per m. Voly omitti & voluptuosi mores refugiendi sit actus; & deinde ad placendum Deo, & amore Virginis: sicut beata Virgo omisit Voly Virginitatis, & plures j gratia firmati castissimum zelum, vt maiora obligationis Deo sint subdita; g =

Ad. ng. aliquis omittit Voly operis dilitati, vg. recitandi horas canonicas, adquas ex regula non tenetur; siler firmat peccare, & per hoc omittere horas non peccant ante Voh emissum; g Voly non potest sub ly peccabile =

Ad. ng. ans: ad Gb. dico, vera est, & post emissum Voly solo Dei amore Virginitatis, & amore Virginis, vt patet j exemplis adductis; & hoc non stat, & per hoc subly voh sit non peccabile extra, & præcepta Dei: talis subtrahi non debere est non sua peccabile, sed tendit ad Deum, & ad ly peccabile, voly ad firmandum Voly non est sua peccabilis, & quia sua sponte sit j peccabilis. Q. m. firmare ly bono, ad aliquis ly se potest extendere: sicut genitus potest subly ly se peccabile, quia defectu aliqua sponte redditur peccabile, quia deficit j Adamo, statu innocentiæ, & j beata Virgine redimi debet Virtus finita j fuisse =

Ad. 2 dicit, & quia ille non firmat actu peccare, & pro simplicitate debet esse peccabile: & similiter, pro peccabilitate, & dicit, & ly =

Et si obijcias: beata Virgo pro zelo ad peccandum, & similiter beata & quia promisit ly ly & pro firma ad peccandum, & & Ecclesia emittere Voly =

Ad. & beati, & ita non & pro zelo ad peccandum sponte actus: ausferre simpliciter, & absolute pro ad peccandum: quare dicitur & non deficit bonum simpliciter, & & quia & capacem actus; at non beata Virgo, & firmat, & gratia simpliciter peccabile, & ex regula & peccabilis: quare & ideo pro regenitis Voly, & penitus

Reliqua argta ~ to ~.

Argues Deinde: magis & tollit obedientiam & si obediat sine peccato, quia ly illo, & non debet & ponit illi peccatum. Gb. ans: ng. si moriatur pro Voly & primacy Voluptatis Papæ; & tunc maior & firmitas ex Voluptate Papæ = Ad. iusto, vt docet Apost. & ad primum ng. & Responsio. & Deinde, & & per hoc, & =

&c.

Dr. Prop. 20. si illegata obedientia simpliciter obedientiæ exptæ obti, & imperfecta: sensus no. Deum perfecte obedire exptem, vt supra habi tum est. ad 3to. Dicitur, q illa maior perfectio formitas. Licet maior exptæ mi; vt no exptæ obti obedientiæ, q ny quis actus genus perfectæ, exigeretur obis obedire = Ad 4to. Dr. Prop. 20. super citatum lo. 8; si autem & lex ponitur in quo ordine, q ligat ligit, & nulli adaptata = Ad obiecta: & debuit hæc lex ponere actus perfectionis excogitabiles in opere redemptionis. & quo quis, ejusmodi perfectior, sit perfectior actus tendens ad præceptum, quo actus ligat; sine actus in ordine obedientiæ, actus actus, qui obedit; sinuari & perfectior illo ge, & perillus debuit modi = Ad 5, debuisse ex hoc actus perfectionis & capacitas obti virtutis, per quam operabatur; & semper debuisse operari sic per fectionis virtutis; & per virtutis perfectus, quali & obedientia: habet. m. pars obedientiæ ad opera & per virtutes perfectas, & perfectiones. Ad sextum dicit. actus actus opera redemptionis & bene; & prava actualitat, quæ & perfectissima obedientia virtutis, diligentes actus charitas virtutis = Ad quæ Vbi Ex D. Paulo loco cujus sit. ad timoth. accusatio, legem non imponitur peccatoribus, quos Late ibi nominat Apost. Si & incapax pœnæ & incapax legis = Ad, & lex obligans ad culpam, opus Expia peccatum & ponit idem, Expia capacem pœnæ; si non aliquis sit incapax pœnæ, sicut & ponit illi lex non obligans ad culpam, nec ad pœnam = Deus: & Creator legislator. & Dei Christo loco supra late habito non opportuit subditi legi, & non oportuit, ex subditis non præcepto = Ad 2 legislator, & quia & legislator non & subditis alteri sequitur bene diversimode legislatore. & facta dilectæ pœnæ non subditis; ejusdem non oportet non subditis quod adpræceptis semel, & ideo non subditis, & quia ad obedientiam by: & quæ non renovatæ præceptis; Ut obediat, & probet scandalum subditis, veritas obedire: & hoc sensu & quæ legenda & Chrysost. & supra dicta, non oportuit, ex legislatore subditi legi =

In fabor 2 & 3 & nulli appo nimus arti: authorum. m. illis beatis & soli laborare & explicanda sua resolute, & in quo da illo, quo & [illegible] sua, & bibanti nimis explicatum = Dub. 5m an, supposito rigoroso præcepto & actus mortis habuerit & Deus liberum ad [illegible] mortis, perillud, illesum ono quis impeccabiliter ? =

Dub. 5m an, supposito rigoroso præcepto & actus mortis, habuerit & Deus liberum admundum illud, & illæsum ejusdem impeccabiliter? Jugiter m. asserant, & diffusa scripserint mortis, & impeccabiliter & refutata & &.

Videtur ex præcedenti dub. rigoroso præcepto mortis & Deo & Patre, posito, non esse in libertate admittere ex merito ex impossibilitate violandi præcepti: insuper fatior: non posse theologi persuasum incumbit, quia, & ratio non est duo & Deo ponit & Christo, & concordem =

[illegible]

holocaustky per mory &c.

Quare aliqui authores diciuntur, gentes seruisse ar
bitrio alterius, & fuisse imperij priuilegij a Patre beneficium
ab illo augeatur: q. videlicet Pater priuilegium filio mortis, si ipse ve
llet ex augeatur; quod si libere augeatur, videlicet libere, si nega
ri nullo modo ledat priuilegij, pleniet priuilegij mortis. sicut m. dicit
augeatur, ita dicit de posito in augeatur. ergo patet differentia alij de
ipsis ideo ex implemisse alij priuilegij mortis libere, si ne-
gate violabit priuilegij, q. ipse gerit a Patre, vt ligneis sint mor
tis: quare priuilegium fuit imperium ipsum, si libere, videlicet
ita volebat. sicut m. postulauit a possibili priuilegij, sic petit
in postulatione illa, quia postulauit quod fuisset a possibili priuilegij.

Dicit m. [illegible] nullius boni
ti, q. ista sacra pagina nihil debet libera augeatur, si, pe
tit ex dicatur; si vult, q. fuit mors priuilegium: quia hic auctho
ritas assumpta hoc imperium mortis priuilegij, ex de nihil de
pendebit, ad diuina volunt vult debeamus loqui, q. ista
pagina nobis proderit? Respondetur ibi auctoritas, colligi
ibi ex sacra scriptura. ly, q. psalmo 39 ita habet ex Latino:
holocaustum & peccatum non postulasti, tunc dixi: ecce venio. ac si di
ceret Pater: non priuilegium mihi, vt offeram me ibi, holo
caustum & hostiam pro peccatis nobis mihi; quod ego, si vis mihi priuilegium mor
tis illam duplo, sic ibi ly. [illegible] ly, q. Augustinus lib. 83.
qua de re dicit: oblatus est, q. ipse voluit, ideo, q. petijt, si, augu
stauit mortem. Quia nulla est solutio nisi
ista, ex propositio huius: non ex, q. sensus illius est, vt dicat Pr. ipse
ad psalmum 39, q. [illegible] nobis mihi non illud dicat
existima veteris legis victimas, holocaustum, & figuratiue; sed voluit
redimere sacrificium filij, causa, q. priuilegium a Patre, dicit
filius: ecce venio obedire do priuilegio imperio, q. ex parte ipsius
dicit, ibi cap. libri, id est, diuina voluntas priuilegij filij sacrificium
faciendum voluntatis sue, q. vt ibi dicat Pr. ex Apost. Quia ecce cap.
capta Patris ipsius venit, patet, ly [illegible] sub dicit Pr. quia mihi va
lde, obtegum hoc, quia bonum mihi: secundum priuilegium ipsius
est, vt patet ex dicto priuilegij. Nec ex solutione ista, q. ex implemento
priuilegij fuerit voluntaria, certum est, q. mortis priuilegij oblatus est, q.
ipse voluit: quia m. negat voluntatem voluntatis, & hoc oblatio
nis fuit libera, ipsum ipsa explicando.

Dicit, dicitur solum, q. ex
sit passio, & mortis & voluntatis huius passionis, videlicet, illa accepta
tio, si, ipsius; non ab ipsa, & ipse non meruisse per mortis; sed
per acceptationem mortis, bonum, q. apparuit diuina meruisse per vul
nerabilis Patrem; non ipsa voluntate, sed q. dicit Pr. ipse, priuilegium
illius, & acceptauit ex. Nec valet dicere, meruisse per ipsa
mortis vt accepta. quia hoc sibi ac dicere, q. meruit per acceptationem
mortis, si, q. meruit mortis, quia sibi, si, mortis ipsius

diuisi.

Deniq; angelus bonus, quis sit liberus, & mala, quæ videtur, & deceptiones indirecte vitet. Quare alij authores tres ex duobus, quæ ex præmissis Doctor, supposito rigoroso principio morali, adhuc ex vi libertatis, & positionem sine ulla peccati, & obligationis, & gratiæ Dei, quæ sibi videtur obtinere, & ita voluntatem Dei vi, & Patris, & filij: quæ ita ex principio esset ausferibile libertate, & sine peccato & gratiæ, & ita Deum, & Patrem, & filium, & Deiparam, & Angelum, & Beatos, & omnes, & singulos, & semper auferre exat auferibile, & liberum sine peccato a voluntate Dei, & gratiæ tollere ab, aqua esset Deum destruere, & tollere essentiam Dei, & Deitatem = Et ita quas ab his authoribus, & ipsorum posset & ita diximus de eis: respondet, & quidem bene, & ita sit: quia semper libertas adimplebat principium, & semper potest diximus obtinere =

Deniq; ita solus mihi videtur, & adeo Deus ab eo principio & mors, & falsibiliter abijcio & volo Deum, & nullum, & quod nec Deus potest diximus obtinere, & ita Deus & ita Deus destruere adeo, & quod Deum, & Deus, & Deus, & Deus

S hæc exhibeo partes vera, Quarta falsa Veritas. Quinta
extrinseca non necessitans Voluntatem simpliciter, Sabsolute, Vt patet
de finibus Vitæ Diuinæ Voluntati ea ad alia liberas exercendas a Voluntate
creata, quæ nihil habet nostra libertas, Dei Voluntati
sed S. Voluntas falsa, Sed quinta extrinseca non tollat libertatem, si sit
suppositum, Vt patet in Diuina beata, quæ extrinseca est Voluntati, Quam
licet simpliciter, Sabsolute libertas ad quæ volendum, Sed ad
volendum, Et non ad diligendum Deum. Vera, falsa est, Sed extrinseca
libet quæcumque extrinseca nihil in hoc agendo, Voluntas
Et non nihil quale, aut contrahens seipsum ad data illi, non est
positio quæcumque Voluntas ei, in hoc, in quo tota mora
quæcumque ita quæ non debeat, in sensu Sposito ex quæcumque, Et
nullatenus Vt in differens quæcumque ad quæ, Et, omnino, in Sen-
sensu Sposito: Sicut ex Patri resulta 2ª filij, Et nulla
entitas realis benobo adueniat Patri, maiorit non Et
nobo Patritas conotatæ filij, quæ antea non conotabat,
Si per aliqd in hoc Et libertas Exponi hoc quæcumque
in resultat aliqd in hoc Et Dei libertas Voluntati ei, Et, Vt
in fra videbitur, Et non falsum.

Sa pluries Thesis ex obseruatis ad ref. §3.

Ad 1ª Via gratiæ plures Sit Doctores, ex Quo potuisse me-
reri in Voluntate mortis quæcumque, illegra ordo Et impeccabilitate, a
Et in sensu Sposito ex quæcumque non potuit mori, Et non mori, Et pos-
sit peccare, potuit non in sensu Diuisso agnoscito mori, Et non mori, Et
non sit posse peccare: ita M. Albertz. tomo 8. in tertiam Quæst.
Martinez 3. q. 9. a 3. Medina ibidem. Sedulma tom. 8. de auxiliis.
post q. 3. Hæc sa referri ab authore res censentes, Ang. non potuit
se peccare, Et. Et in Creatori nec quæ commissionis, nec om-
nis. Vita Et Hæc sa D. Corin. tomo 3. Et q. 63. a 3. Dub.
unico ex pluribus alijs ab ijs authoribus relatis.

S. Quibus difficultatis resolute aduertit
quæ, Voluntas, quia Et non potuit mori posse secundo 2º. in sen-
su Sposito ex quæcumque, idest, Vt dicit ordinem ad quæcumque Patris, Et
illi. in qua Scilicet Diuina ad Gratia quæcumque, Et Voluntas ei in hoc
sensu Et debita Et mori Voluntati mortis. 2º. in sensu Diuisso, Et, quate-
nus cadit sub dominio, Et, potestate Voluntatis liberæ quæcumque ad non
fine ad quæcumque, Et debito Et fuit Voluntati.

Et 2º. Et, ad ea liberæ in sensu Spon-
to ex quæcumque nihil aliud, quam Et Voluntas posse ponere quem
actum Deo gratiæ actionis Vt quæcumque, Et non ponere illum,
Et non ponere ad oppositum, Et, omnino opposito ei, Et actui re-
Deo gratiæ actionis Vt quæcumque. ad non liberæ in sensu Diuisso nihil ad
Et quæ Voluntas posse ponere ad Gratia quæcumque, Et non
ponere aliqd, Et Deum opposito Et Deus, Et quinta hinc Et

cy ab acto przeszło; á soly ten impertat negacy ipsy ally, gdy
gdi bem neg. ob ext. huemy dany acto debu gniadi ubi
przeszło, & vt extremy dati ebony =

Aduertite 20: ꝙ volytas hat ꝙ libertatis, ally ꝙnietati, aby ꝙdichoni: Abeltas ꝙnietatis ꝙ diffa
adbony, & maly, sine tali maly sit prziliny, sine gniewkuy
vt vy volytas ꝙ libera adamony, L ꝙ oby, L ——— priuacy
amoris, tyc ꝙ soly ꝙdiy ꝙ dany amori; ꝙ gniewo amoris,
a si gnemali, ꝙ ꝙ dany ꝙ boni, ꝙ ꝙ amor gnie
cesty: libertas ꝙdichonis ꝙ diffa adbony, ons bony, &
hyc sly git, ꝙ ally bony, Negacy ipsy, gdy ꝙ mala; gnechat
volytas debity hydi ly = Xg ꝙ neg, ꝙ acty ———

przeszły, vy acte, ꝙ exercito ꝙ quista adolyte, ſnt ꝙ libera,
ni, L, vt extremy libertati ꝙnietati, L, vt extremy liber ta
ti ꝙdichonis: ꝙ prizni ꝙ liberale ꝙ auferibili a volyte
ꝙ liber, a sicut volytas ponit illy, ꝙt ponere ally oppaly, L,
przinacy illy: j ꝙ sensu volytas, gdy ꝙt j plene przeszły, ſnt
strangere illud, ꝙpuare, a ꝙt ponere extremy dany przeszło.
j ꝙ ad ꝙ liberale acty ꝙ auferibili, ꝙ liber, a sicut volytas po
ſnt illy, ꝙt ponere negacy illy: ꝙ hoc sensu volytas ſnt impli
re przeszły, ꝙ non ſnt ꝙt ꝙ gene illud, ꝙne peccare, ꝙ non ſnt ꝙt pone
re extremy dany przeszło, ꝙ ſmaly; ꝙ pune negy, ꝙ ꝙ albido
ny, ꝙ nec ſmaly, nec tangny maly ſaciata przeszło =

ꝙ vt melly przeszło aduerte 2
30: ſor. priuate ꝙponi ꝙ ꝙ negate; nec j ſor. negate priuacy: hyc
m. ſe ſi ut ſyguy, ꝙ ſorg: priuo m. ꝙ ory, L, cazyha ſyc
L, ally j subto hyc debity tali ally, L, ſyc. neg. ꝙ ꝙ cazyha ſyc
L, ally j subto ꝙ hyc debity, L, ſyc ꝙ cazyha adebito ſyc, L, ally.
vy ꝙ subty ꝙsit ꝙ dezani vy debity, ꝙ sine debito, ꝙt ꝙ cazyha
ſyc L, ally ꝙ dezani j subto quatery hat debity, ꝙ sic ent priuo
ꝙ quatery ꝙ hat debity, ꝙ sic ent neg. quare j, priuo ꝙ dezane
cazyha ally obidyty, ent priuo; j cuyba ad ent quna neg: sicut
vt j priuo ent j obedyha, ꝙ mala; j ꝙ cazio nec ent ꝙ obedi
ſha, gdy nec ſ bona, nec mala =

ꝙ amplý declarate, ꝙ si dilli
rem, ꝙ adhuc j subto hyc priuacy alicuy ſyc ꝙ nemy j hyc re
ſit neg. ꝙ hyc ſyc, a ay ſor. priuate j debati neg. ꝙ subty
hyc priuaty j elidit negacy, imo ꝙ impossibile, j subty sit priuaty
ſha, ꝙ si mul ꝙ sit negaty illa, a priuo ꝙ ꝙ extremy negacy;
ſ ꝙ trahit illy, ꝙ debet ad ꝙ negacy debity ſyc: hinc m. ne
gacy nihil aliud ſ, quy ꝙ huc ſyc ꝙcriuendo ab ori alio
pca ꝙ ꝙ dezane volytas cazy acte przeszło quenit vy ditz zeb ꝙ
hybity acty przeszły. ꝙ: vy leyde, L, glanta, vt ——— sicut j ditz
zeb ꝙ ditzchi a volyte cazyha acty ꝙ przeszły ſ prime negacy nec

bona

Quę bona, nę mala, sicj volyh ꝓ ꝓncꝭ dęnę adebito
carꝭha aby ꝓcępꝭ ęnę gura nęꝭ ꝑnec bona, nec mala; Sita
libertas ad haᵬ negaty hyᵬ nꝰ exiꝭ poᵗ ad geny dy, gᵈ illa
carꝭha nꝰ S peccamꝰ nossa. Sdyꝭ negaty volyhę germyexes
dity, Omętany obedirnhę; gue S ꝓhjꝭ aby dilyght avolyh, S
maximy dicimus, gᵬ j ꝑta ꝑcęptus ==

Querith q: ꝑ volytas quatenꝰ
S ꝓny libery, dyfferꝭ ad aby, ł, ad negaty yiy ꝑ poᵗ
sideraxi, ł, vr ꝓny libery actuale, ł. vt ꝓny libery habituale:
tyeS ꝓny libery actuale, cy achę hit aby; tyeS ꝓny habituale,
cy ꝓny ꝑ vt abeathe, Omętade illę, S poᵗ cuilibet ex illis adhę
rere: jita gue ꝓta S maximy dicimus, ꝙ volytas nꝰ sem
per S actuale ꝓny aby, ł, negatis: poᵗ. nꝰ. ab vnoꝙ; abstinere;
semper tnꝰ S ꝓny habituale, ᵈ semper S potꝭ ab vnoꝙlibet
ex ꝑtꝭ, ꝑ dy volytas. Vꝭ: achę dilyght, S ꝓny libery actuale
dilechonis, semper S ꝓny libery habituale ponꝭ dy
negaty dilechonis, ᵈ dy achę dilyght, achę poᵗ nꝰ dilyghę: Sicut
poᵗ achę nꝰ dilyghę, achę S j differꝭ ad dilechoꝭ, Omnyhj illę.
Ex ꝙ ꝑ scꝭ aliud dicimus, ꝙ volytas quatenꝰ S ꝓny libery
actuale. Vꝭ. dilechonis, ꝑcedit ad dilechoꝭ ꝙ gue ꝓny practicꝭ
dicto ponit dilechoꝭ sine aliqua ꝓcussione cy oiꝭ rezithi, Qui
cyrysthjs ocuzyhę j illo sisthi; j S dilyght tymaahte, qui sed
liber ad illud sistꝭ per hyhę; at nꝰ quatenꝰ S ꝓny libery habi
tuale, ꝑcedit ad extremy libery, ꝙ poᵗ ponere, ł, nꝰ ponere
quasi ꝓny speculahiny, S ꝓnę sithy, Sita dy achę dilyght, poᵗ
si denexi vt ꝓny caryhę dilechonis, dy ᵈ caryha sita ꝓcutiꝭ poᵗ
S gura nesꝭ, Dn, dy alias vadis, ł, cirysthjs ocuzyhs, cy
ꝙ si talis caryha ponenda esset nꝰ soly nes, S ᵈ ꝙ nihil, Sic
ceam nossa, Vt j ꝑta dicam ==

Xpꝰ ihsth, j volyh ꝑ ꝙ soly
ad ꝓny habitꝰ ad ponꝭ dy negatis dity obedꝭ quasi speculahiue,
Omnyhiue, ł, ad ponꝭ dy negaty germy gue negatis, ꝑ
clud endo de aliis, ᵈ poᵗ S dyere, Ocuzyhę j thorl,
S ad imyhtę gue legity; ꝑ ꝙ talis nes ponenda sicut gnia,
Omala; ᵈ Vrgeᵗ, nꝰ exꝑta ad ponꝭ dy; at nꝰ j gu
ra cuiꝭ S ꝑta, S obligat ꝓcepty, nꝰ soly S ꝓny habi
tuale speculahiny; S habituale ꝓcehiny ad ponꝭ dy caryhaty
cirysthjs ocuzyhę ꝓcepty cy oiꝭ cirysthjs ocuzyhę, ꝑ gue talis nes
ꝑta gnia: ᵈ S hęc ꝓbꝭ ad ponꝭ dy, ad ꝙ dendy
ꝓcepty ==

Deniq; aduerte, ꝙ j volyhę S pote
simul ad hꝺa ꝙ exhiema ꝑtia, ł, ꝺ diuersa; nꝰ mꝺ ad
hyᵬ ca simul, ita vt dy achę dilyght, simul odio hꝺ, ł vt dy
achę dilyght ponit odio hęc, j S poᵗ simul, s dy nꝰ ꝺ simul:
sicut dy nꝰ S ꝙ ha ꝺia vinchi, simul hit ponꝭ ad ꝙ cadauer;

S tm

Resolutio §4.

Dicendy Sº, q̃ dly ordinisse per alym morhi grauhi, illi
sua ono lex impossibilitate, q̃ by aliq̃ obediebat, potuit nõ

Hic aduerte §6. ly, q̃ possit nõ morj jussu
dñi sui posse peccare, vt pat ex dictis. ly, q̃ ex hac parte adhuc
obedijby dicty rey Dionys, vt patebit. ly dicing Carolus iij, ne
hij enumerãtur. Dei sit ut ita, et falsi, q̃ sola nostra Bulla

nõ morj, dñi obedire jussui
diuino præcepto, et nõ morj
nec libertate nõ patentibus, sed
Bulla dictionis

Arguenda nostra resolutio exhibet §5.

Arguies 1º sic resoluy: Si per mortem per alym morhi grauhi,
sit peccare, pat ista, q̃ ng quispiam mereri per alij vel alij
liber regni illy. Et ista liberlas adalij præcepta pat ponere,
dñi ponere illy, q̃ sit peccare. pat ista, q̃ ng possit ponere
alij præcepta, q̃ possit omittere illy. q̃ possit omittere, q̃ possit
peccare, q̃ cõsequens pat peccare.

Dicitur, q̃ liberty libertate Thalichonis regni alij morhi, q̃ non possit ponere, dñi ponere mortem
regni, absit, q̃ non possit peccare, vt pat ex 2º, q̃ 30 præcepta
sunt posita.

Ad obijcies: Volytas ex libertate alij præcepti, q̃ libera regni illy, sit præceptum, q̃
libera j sensu diuisionis ponito ex præcepto. pat ista, q̃ libera, q̃ nolitio non dispensata præcepti, q̃
sit libera, sit præceptum, libera j sensu diuisionis ponito ex præcepto.
sed liberty j sensu diuisionis ponito ex præcepto sed liberty libertate
Thalichonis, ergo libertate, q̃ non possit peccare, q̃

Contra. q̃ sit libera j sensu
diuisionis ponito ex præcepto, q̃ adhuc stante præcepto, nõ libera ad alij
vel dyabolicum vt præcepti, non vt debiti hinc j volyte, sed ad
ipsum alij, quatenus est auferibilis a volytate via regulari, non
solum Thalichonis opponitur alicui præcepto: ng supponitur præcepto
nõ libet, dicitur alij sit auferibilis via regulari. sicut non
pat Diabolum volytas ex debito hydi alij, quamuis ista
diuisionis ponit ex præcepto, sed necessitata ad præcepti, ita pat
diuisionis sine debito, et vt potest auferre alij per extremum
Thalichonis regulari, q̃ non peccare, adhuc j sensu diuisionis a
præcepto. Aliud arguendo ad dictionis §6.

Arguies 2º sic to: Si ingressus prudentis solutionis
ng ex hac decima rey, q̃ sit possunt liber regni alij ob
dicta. §6. rey. alij obedijby Dicit ex dicta lex adobly by
ad præcepti Thalichonis, dicta quæ est j ly, alij; diuisionis
ex præcepto: hinc pat ly, j volyte sine debito hydi illud, q̃
sit præceptum volytas hit debity hydi illy. sed nõ sit
liber ad alij, quatenus diuisionis ponit ex præcepto, sed debity volyti, q̃

præcepti alij, volytas hit debita

hoc

Hoc arg. Defalt gratia gratum facit respondeo dicendum quod voluntas et libertas dicuntur obedire quoad subiectum dupliciter uno modo quoad moralitatem actus, alio modo quoad naturalitatem actus. Primo modo obedire dicitur actus imperatus quando ille actus est liberus et voluntarius, secundo modo obedire dicitur actus quando ille actus est naturalis et non liberus. Sic igitur dicendum quod gratia gratum faciens non ponitur subiectum in voluntate, neque in libertate, sed ponitur in essentia animae, quia per gratiam gratum facientem anima fit participes divinae naturae, ut dicitur 2. Petri 1. Et ideo sicut anima est subiectum naturalitatis actus, ita gratia gratum faciens est subiectum in anima, non autem in voluntate vel libertate, quia ut dicit Augustinus in libro de spiritu et anima, anima est quodammodo omnia, quia scilicet est in potentia ad omnia per intellectum et sensum. Et sic patet responsio ad primum. Ad secundum dicendum quod sicut dicit Augustinus in libro de spiritu et anima, anima est in toto corpore et in qualibet parte eius, quia scilicet totum corpus animatur per totam animam et quamlibet partem eius. Et ideo quamvis anima sit subiectum gratiae gratum facientis, non tamen sequitur quod gratia gratum faciens sit in qualibet parte animae, sed in tota anima. Et sic patet responsio ad secundum. Ad tertium dicendum quod sicut dicit Augustinus in libro de spiritu et anima, anima est in toto corpore et in qualibet parte eius, quia scilicet totum corpus animatur per totam animam et quamlibet partem eius. Et ideo quamvis anima sit subiectum gratiae gratum facientis, non tamen sequitur quod gratia gratum faciens sit in qualibet parte animae, sed in tota anima. Et sic patet responsio ad tertium.

Ad quartum dicendum quod sicut dicit Augustinus in libro de spiritu et anima, anima est in toto corpore et in qualibet parte eius, quia scilicet totum corpus animatur per totam animam et quamlibet partem eius. Et ideo quamvis anima sit subiectum gratiae gratum facientis, non tamen sequitur quod gratia gratum faciens sit in qualibet parte animae, sed in tota anima. Et sic patet responsio ad quartum.

Ad quintum dicendum quod sicut dicit Augustinus in libro de spiritu et anima, anima est in toto corpore et in qualibet parte eius, quia scilicet totum corpus animatur per totam animam et quamlibet partem eius. Et ideo quamvis anima sit subiectum gratiae gratum facientis, non tamen sequitur quod gratia gratum faciens sit in qualibet parte animae, sed in tota anima. Et sic patet responsio ad quintum.

Ad sextum dicendum quod sicut dicit Augustinus in libro de spiritu et anima, anima est in toto corpore et in qualibet parte eius, quia scilicet totum corpus animatur per totam animam et quamlibet partem eius. Et ideo quamvis anima sit subiectum gratiae gratum facientis, non tamen sequitur quod gratia gratum faciens sit in qualibet parte animae, sed in tota anima. Et sic patet responsio ad sextum.

om. ſeht ſerue, Dabj tijo ſeeni aguo ſtalin liczo =

Nec ex exemplo alicz ſbat, qd
illo regnante idj dcſſeij; qui regnauit, &c, vt dcm gat =

Vera argt̃ ſoluo § I.

Quare mihj ne ſ̃ arſto opponito neg. aliz obedyty ne ſtalin liberz ſ̃ ſum, qm̃ ſacho ut. ad q̃ ne. Dicz ne
Replicabit Vt gregez ſit liber; ſ̃ q̃ ger dij ſtalinez, ſiue
ſtalin vj illo idj h̃ficarj, q̃ ne mo—ris, ſiue j lodz gle
ab illo modaliter dijſcij ſit liber: libertas m. aliz moza
lis ſtalin gregis, Dſur, eludit re gregis ſtalj obedijty, ſ,
ſtalin idj h̃ficata vj ſtalin, zadz ouj Diffa ſpurſica
obedz ſ̃ ſtalin libena, &, ijsa Diffa obedz ſ̃ ſtz
liberlibera, ſ̃ zadz ſuj ſtalin, &, expreſſionis; ſ̃ zadz
libertati idj h̃ficatj vj illa, &, dijſcij abilla modaliter.
gratie Vt ſ̃ ſit ſtalin liber nigue aliz obedijty ſtalin ſ̃
ſumpſi, ſolyng, ſ̃ gregis gentis, &, ſponeze aliz obedz
ſtalin ſ̃ redyglicabit Vt gregalij, nec quatenz Brut or
Dinz adillud; ſ̃ quatenz ſ̃ ſponeze, Dnſ ponere ijsz
aliz redyglicabit Vt liberz zadz ſ̃ mi ſ̃ libertati zadz gradz, &, mi libertis
ejsd referti, ſ̃ aliz ne ſeht zadz ſuj Diffe ſ̃ liber, ſ̃ zadz
gradz, &, mi Dich: ſi ut ſo ne ſeht Dei mmzeze ger aliz
ſ̃ ger zolz. ſijſ obedijsha zadz ſuj Diffe geteze ſ̃ libz
ty, ſ̃ ſponet bani obedijsha neuez, ſ̃ q̃ Dem ſ̃ ſolyng:
ſicut Dabz aliz dikchonis liberz, Dneceſſarz, ita ſeht Dani
aliz obedijty liberz, Dneceſſarij =

§ Obijcies: aliz redyglicabit Dyn
ſeht ſeht ormitt̃ avolyte &, ſ̃ redyglicabit Dſtyneſty ſ̃ liber.
ſ̃ ard, ſtyty alquis aliz ſ̃ liber, j gregly ſeht avolyte ponlexeze
my Deny, &, Dradichonijs illij. ſ̃ q̃ ſeht ſeht avolyte ſ̃ exyſtit
illij, ſ̃ ſolyng quatenz ſ̃ liber; ſ̃ quatenz ſ̃ ſtalin aliz obedijty ſ̃
ſeht m. ponj hoſ obedz, ſ̃ Dnſ ng ſola gradz, &, mi liberi regerti,
aliz obedz, ſ̃ aliz redyglicabit Vt gregalij ſ̃ liber =

Alez obiecho aliz ſ̃ ſimile liberta
ſunty dificultati, qui ſi rute diſoluatur, planabitur Via Dabz arg
za. ues ſ̃ ij reg. ans adſſb. bit. mlai. zadz gradz libertati, &,
mi reſerti illo, Dubo mai. zadz Diffe ſpurſicz obedz reg. mei.
Dſimiliter reganda ſ̃ a pars mi: ad arg uō Dihj gez by &: ſeht
ſeni reg. obedz libero ſuo zadz libertati regerti ty aliz, ſeht
negadz obedz, Dubo mi. zadz Diffe ſpurſicz ty aliz obedz, gez
regaricilli, regio mi. ſ̃ Dbenij: ſ̃ a pars minorz Dabz Dihj qm.
ſ̃ ſola reg. gradz liberi zadz Diffe obedz, &, regaicis obedz
regio mi. zadz libertati regerti, ſ̃ obedz Dregadcilli, Dubo mi.
Dregio Dregg. aliud m. ſ̃ zadz ſtalin oppreſſionis Dſtincz
j ſtreg; ex tuno obedz, Dregadcis illij: aliud uō ſ̃ zadz ſtalin,
quidez Vtrj ſ̃ tuncz Dſtincz ſeht liberz ſeht avolyte zadz m.

ſtalin

...ſtralis ſa dicitur e diffa alij obedę, & diffa negatiue illi; eadem ſtralis quare hęc extrema ſa dicitur a libertate ſi libere ponibus, & adſcribilia evolyte & gradj, & nō libertatis, quibus extrema negatiua: quare ſi ad oppoſitū diffa illi, & diffa ſtralis ſchaū, ad poſitiua & extrema ordinata, & liberi ſchet gradj, & nō libertatis, dicitur volyte ſi ſtralis ponere, & nō ponere hę extrema radicalis, & libera & illis; & eadem radicalis affirmatiua & extrema.

Obijcies 20, g ny guy pura ...ra natura poſſit peccare. pat ſic, ny guy poſt ſua natura omnia ſua ſcit & vult grauiter, & nō vult libere. ſb hoc nō ponit peccare, g.

R ny seq. adjō. vult mali. ſb vult libere aggrego aliud extremum gratiæ, & deſerto, & gonibile ex ſua regula, dicō mali: quare ſpeculatiue & practice ſoly, nego ſbiū. Similiter negatur, & hoc nō ſit ponere peccare, & hoc ponere, & poſſe ponere alij grauiter, & nō ponere alij grauiter, & nō ponere ſi ſtralis vebitum.

S vult plura quę & hoc aggregatum poſſit concurrere, plene, & exacte & ſolliciti, & ſemper ſit deſerere debeti, g hęc ego. alij vebuę vult grauiter & libere, poſt hinc ſy ſcitę, & grauiter, & nō quari mokuę, quare poſt ponere, & nō ponere libere & volyte, & diffa ijs alij vebuę vt grauiter hō, & quibuscumq; ſalua; ijs ad hoc requiruntur, g nō nego di ligity alij cum nō obedę, & & obedę, cuius oppoſitū ex gratia quod dicę, ny vt aliquis ſtatim poſt grauiter obedę ſtralis, ſufficit & grauiter & ſegnitor, & ſalua, & nō obediet poſt vt obedę ſe = poſitionis ſenſu ſi, & illa diffa, quę ſtatim alij dicitur ſtralis libera, vebuę & vebuę grauiter, ſit ſtralis libera, & hic ſenſus ſi vebuę, & illa ſtralis libere ponitę, & ponitę libere nō grauiter, & nō libertatis negatiue & ipſa.

Aliud arg.m de ſtrali negatiue q 8.

Arguies 30: caryta, quę poſt ponere volyte ex, & ſpecie alij grauiter, & ſtralis & obeda. 36. am: volyte ex hit debity ty hyde alij grauiter. ſb volyte ty debito alicui, alij ponere caryty illi, poſt ponere grauiter alij, g.

R ny. am. adjō. vult mi. ſi poſt caryty quatuor hit debity, dicō mi. quę ſtatim & ſine nego seq, g hoc 20.mo ponit ex, adhuc exiſtit grauiter, ponere caryty alij grauiter, quę hoc ſi ſtralis ponere nego.

Obijcies 10: & illa caryta ſit moralis, ſi phyca, & habuit ex libertate phyq, & nō moralis, & moralis ſi moralis, & bona, & ſi impoſſibile, ex ſit caryta alij boni, & mala, & ſi ſecus poſſit peccare mortaliter & j diffacis, & hoc ſi impoſſibile, & ſicut vult Datz alij

j dr

Quæstio [illegible]

[illegible] differens, sit necessaria [illegible] Differens. — Ad 2. illa causa [illegible] [illegible] denaly in obligo; [illegible] vigalis, [illegible] sed [illegible] Voluntas liberata a morali [illegible] non sufficiens saluari per hoc, [illegible] possit poni ens actu morale liberum sine hoc fiat, [illegible] potest poni ens actum morale, sine [illegible] [illegible] possibile est actu imperari: Et hoc non [illegible] aliquid fiat actu morale sine [illegible] possibile, [illegible] fieri a Voluntate [illegible] [illegible] morale possibile poni a Voluntate [illegible] possibile est illo. —

Ad 2. illa negatur [illegible] morale existere [illegible] denominatur [illegible] ab actu morali, [illegible] [illegible] relatiuus sit [illegible] existens [illegible] denominatione existens [illegible] sumpta ab habitu, [illegible] posita: [illegible] hoc admisso, dicendum [illegible] nullum [illegible] neque bonum neque malum, [illegible] differens: non [illegible] [illegible] sit differens, [illegible] [illegible] imitatur illa, quæ requirit [illegible] actum [illegible] esse [illegible] ordinabilis ad vltimum finem: quare si ordinatum [illegible] bonum, erit ordinatum [illegible] malum; neque [illegible] esse [illegible] ordinabile ad vltimum finem, [illegible] [illegible] præcipiendo. Quinque [illegible] sit quæ [illegible] sit [illegible] per aliquem possit ordinari; Vt [illegible] [illegible] matrimonium. —

Ad vltimum [illegible] respondeo, [illegible] [illegible] negando quod [illegible] [illegible] ad Voluntatem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] possibile. Quare nulla [illegible] [illegible] [illegible] sit bona, [illegible] mala, [illegible] [illegible] [illegible] possibile [illegible] [illegible] bona, [illegible] mala [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ze illg ꝺ ſ ꝑore ꝑcare, ꝯ ſoly ꝑot illg ꝑonere ꝑmy ꝓjꝛha
bitali, ſpeculabili, ꝺ ꝓjcere ꝑmy regabis, j gua ſi dexare
nec ſ bona, nec mala. ey ꝯ ſtat, ꝯ ſi actꝰ ꝑonerꝫ, erit gnꝯ
ꝺ, ꝺ ꝓcaminoſa, ꝯ ꝑonerꝫ a volyꝭ ꝓactica, ꝺ ꝺjcy ꝫ
ꝺ adimgleꝫ ꝓjcply, vt bene ꝙuat ꝺ licho; ſ my ꝙ ꝑonerꝫ,
Vt ſ ꝙ ~~ꝺ~~ bixim, ꝺ ſic my a violabis ꝓjcply ==

Habem ijſy ſoluti exemply j volyꝭ ꝑ
ꝓꝺeterminata ad actꝰ amoris, ꝙꝫ ſi vt ꝑ ꝺebita ꝑone
ꝑ ꝓjcy ꝓꝺeterminatis, ꝯ ꝺ ſubito volytas ꝺjcy ꝙnec ꝓꝺeterm
nacy amoris, ꝺ ꝺjcy, ꝺ ſi j ſenſu ꝺ ꝑorito ꝺponere ꝺjcy, ꝺ
amory, ſicut ꝺponere efficatꝫ ꝓꝺeterminari, ꝺ ex tuchy
illi facty ab ꝺ io, ~~ꝺ~~ hoc ~~ꝺ~~ volyꝭ ~~co ꝺ ſ ſ ſ~~ vſo
ly ~~ſ~~ eſſe liberꝫ j ſenſu ꝺiuiſo, ſ ꝺj ſenſu ꝑorito, ꝯ ſ impo
ſſibile. ey ꝯ bene ſ ſtat, ꝯ ꝺy actꝰ ſ ꝓꝺeterminatꝰ ad
amory ꝑmy ꝓjcy quaſi ſpeculatiui ꝑonit ꝑonere actꝫ ꝺjcy
ꝓjcy ꝺndo actꝰ ey ſtatꝫ ꝓjcy ꝺndo actꝰ ~~ſ~~ tatꝫ ꝫ,
cuilibet ſuggꝰ ſ ꝺjcti facti, ꝯ ſ ſ libery ad amory, ſ
ꝺ ꝺjcy, j nullo ad ~~ſ~~ ſ ſ ſ

Dowód ꝺ̄ exercitij libertatis? Respondeo, posse illg
yt exercitij possibile, gª by volytacha obegit, potª
bene ponere bazhg obedz: sicut m. aby potibimus sit ex,
ꝺ̄ tibi, ita nego aby sit ex actu: quere cy actu nº obedz
gdy ~~ereata~~ ꝺ̄, gª esset ab actu obedz, drye czyha
obedz sit ex actu obedz. ℔, Denigj, pot poni ab olyte hoc
exercitij libertatis como, gº by Varias Theologos ꝺ̄ pot poni
za ominº nº gdyam rossa, dego tak ta 2g gb a 2, &
gd 7t ag ==

Ad 2g ꝺ̄ Bito, illg potj, gdy
my gdy zeduisty ab aby ex aliqua sczcze neces ſcultanby,
tedy j poniebily, scy wolny, gdy absolute, drimgliczty nº
ꝺ̄ aby zeduisbily. Juz exemplyc j quoto antea de
cidente, j gdy nº ſcultanea pota gdy chua, ſt exem,
gdy moz tu my gdy sty j achc nduisenda. Bj jnocente si
he quoto ab aby, tmigrzc, j gdy nº ſcultra dirzj gdy,
ſt exemp kazdy quoch ny gdy zeduisen ab aby gdy.
Denigj, j he iusto pota gdy bi nº ſcultanba, ſt ex
sczcze gdy nº posity ~~+~~ aby quoch simul cy gdz, gª absolu
te, drimgliczter pot poniesc aby quoch: simulcher gdy
j gdy ch chua ==

Quidam Anecessitate arbitrij.

Argumº: Aby gdy ſ necessary nieczi tate arbitrij vo
lyte ꝺ̄, gdy ſ simgliczty nieczsary, gdy arbitrio: posito aby
cepi ſ poniesc volyte j gdy ꝺ̄. Sed volytas ꝺ̄ ſ nadlter
gdy ꝺ̄, pot drzy, gª j gdy ꝺ̄ Quoch illi sczcze
bitrij volyte ꝺ̄ libertaty adgondy; ℔, nº gondy aby ſ czcze,
gdy nº alemgazala mo libertati ==

Sed ſ ex pot poniesc aby gdy
cepty, ꝺ̄ beata ~~+~~ poniesc, drº poniesc pokoit bilechg Dal. 36.
dzy. ng sdcas vnibzyſca, gdy ſ sczcze ab, nº auferet ~~+~~ axbo
gd poniz poniesc, drº poniesc aby gdy cepty, ꝺ̄ Visio beata,
gdy ſ it sczcze ab, nº auferet abeato, gd poniz poniesc, ꝺ̄
drº poniesc bilechg Dal ==

Ad, Dist. drz: necessitate ꝺ̄ nie
tatis, Sedo ~~+~~ ab: Thadichonis, nego ab, drº ꝺ̄ ab. ꝺ̄
dist. mai: Necess ~~+~~ necessitate opposita libertati Jamekalis, Se
do mai: libertati Thadichonis, nego mai. Sedo mi. drzego
negg. ad min gd. Dist. ab: necessitate bolyte libertaty gdy
debet ab: Dadichonis, nego ab. ng ex vnibz hyſca gdy ſ
sczcze ab, soly necessitate Volytas. ℔, ad gondy by aby cepty,
quoch ~~+~~ ſ extremy oppositi by Thadichonis, ℔, poniesc; ab
do ad gondy, ℔, nº gondy by taby aby quoch ~~+~~ ſ extremy oppo
sity pure negacy, drzerilly auferibile. aby zadz, ng vnio
hyſca soly ſ sczcze ab necessitate Volytas ꝺ̄ == ab gdy poni
escare, gd stuhi j nº gdyc tollere aby cepty libertate
Thamichi; ꝺ̄ nº gdyc tollere illy libertate Dadichonis
per extremy, gdz nº quoch == gd ꝺ̄ negatur ab. ab
gd negatur ab, aby drzemieme, gª Visio beata Quoch
Dr summy bony zapis ſ necessitate ty Thatia, gdy Dadichonis

Voly

Volyty bene: ppone. m. bey diligendy sine ∫ diffa, bey dimo
de dilexi: quare nulla relig⁹ via volyti adhærendy ab amo
re dei clare visi, ∫ vnione bey ꝑa volytate; diffa gdbony, &
mały; ꝙ no adbonij, ꝙ bony, vt pat ex ∫pcedtibꝰ. quare
ꝙ relij quit illy ey ∫ diffa ꝛatiebnis =

Visi ∫ quitas, quare dixio beata ꝙ re
ꝙ quat libeng volyty adhærendy ab amore dei clare visi? dey
hay us, ꝙ ponit volyti bey vrsatahiny tohj oppehij zolis: &
∫ super ponit volyti de, ꝙ nō sit bene, sine sit ens gratihiny, sine
volyty adhæsy rei illi ꝙ ꝙnehine ad by, & fuadet illi effi
caiter, nec ꝙ cessandy adilectre dei, nec ꝙ diligendy alios ꝓ
ꝓnibile ey dilectre dei, ꝙ ꝓ alio semper caut ∫ quitas, &
baga =

Ad obijcias: quinꝙ ꝓponere, ∫ to
llere ans, nō ꝓt tollere, ∫ ponere Reguys. ∫ volytas ⁊ nō
ꝓt tollere ꝓcepty, ꝙ antequat ady obedi; ∫ nec ꝓt tollere ady
obedi. ∫ quia ꝓt tollere ans, ∫ necessitat suppobitre ans:
si volytas ⁊ nō ꝓt tollere ꝓcepty, ∫ necessitat suppo ans =

Ad, ꝙ ∫t volytas ⁊ nō ꝓt tolle
re ꝓcepty, nō ∫ necessitat suppositre ans; ꝙ illud, ꝙ ꝓcepty,
ista ate ꝓgnata, ∫ acommodat libertati: ∫ adhidionij volyti ⁊
vt ipsam illguam relij quat: nō. m. ∫ mutat libertay volyti ∫
dicbony, vt supe dixi: ad hoc. m. vt alijd, ꝙ antecedit, apponat
necessitay antecedeny ∫ necessy, vt vltra antecedinij nō aterna
rebi libertati, ∫ ꝙ ꝙ ꝙ lidat illg. cui exemply ∫ ꝓ

ꝓ deffe dei, ꝓ ∫ deffe, ꝓ determinate ꝓ ea volyti; ꝙ ∫t volyty ꝓ
ꝓcedant ꝓ ea ny, volyti ꝙ necessitet volyty antecedenter, ꝙ
nō volytas nō ꝓt ponere, ∫ tollere ꝓ deffe, aut ꝓ determi
nāty, ꝙ ate ꝓgnata libertati volyti ey ∫ta suabilitate, ac ∫
Volytas tuata sugg ꝙ libito ꝓ deffinitet, aut determinatur,
vt Late dicit ꝓma de auxilijs, ∫ volytie bene =

Et si quęras, ꝙ ng dicit ꝙmen ꝙ ꝙ ∫t ꝓ

ꝓ ∫ ꝓ determinatꝰ ∫ ꝓ ∫t ꝓ dicit, ꝙ ꝓcepty? respod deo, ꝙ ∫ ꝓ determinatꝰ ∫ ꝓ
re dicty ∫ nō volyti ∫ plety, ∫ soly dictare volyty ad actuly effectꝰ,
tribuy potꝰ, ꝙ efficiat; nō ꝙ ꝙ ponit efficere, dicta ∫ ꝓ ꝓ
hi ∫ ꝓ ; at nō ꝓcepty ꝓ ꝓ dicty ady obedi, ∫ ꝓponit volyty ady
ꝙ dictuty; ∫ ꝙ ꝙ ꝓ ꝓ ∫ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ∫ ꝙ ꝙ ꝙ ∫ ꝙ ꝙ ꝙ ∫

Libertati Oratorij illi, Oquibus precedat actu, Sequ°
Oregimine, Vt pat j exemplo sybillis=

Quid Org^m a benegad^o auxilij §. 10.

Argues §°: supponamus, g^d Deus prejiciat Lbo j jelgi debeato
actu morbi, Oq non sit certat li auxilij efficax adponendy actu,
tyc non ponat actu morbi. j hoc casu j quero, an x^s peccat,
vel, L, n? Sit m^a, Oicy Deus ponit benegare auxilij effi-
cax, x^s potest peccare, On^a adimplere precepty. si icy, Oq
gregius j sensu Oposito icy precepto ponat casyty actu, non peccat
bit, Oq Sit absurdy, Vt pat exOdicti=

Huic arg°, Oq Oq potest dici debeato
Lare nec pondent Carm. ad 2^m tract. de Incarnatione d^e q^s, ag dij.
q Dub. unico, Otract. de Voluntate d^e Dar dig. 3 Dub. §°, quey
solug sahi Eliqy ibi potestis videre. omittendo meliori modo
tu solue, qy ibi abijcit j pugnat. negam §° casy, ad ex-
suppo Deus prejiciat Lbo aliqy actu j jelgi debeato
non potest Deus ordinarie li denegare auxilij efficax adponendy
actu precepty, nisi prius auferat ab hte Vnijy hy g^a, quy Oeposita
absoluta auffert post; cuy radem, ng si Oefacto potentia non
adimplendo precepti, ponentur peccata. cy autu Sit Lector, Oim-
plicite j peccabili, fiunt ide, g^d Lector simpliciter liber adpec-
tu: Osimiliter Lector simpliciter necessitatu adnec pecty, g^d
non Sit Odicendy=

Sed dices ibi solug obijcit Lbo,
Carm. non respondi j la ratu, quare Deus negaret benegare auxi-
lij efficax Lbo, ng respondeo, Vnijy hy g^a est nexus connec-
tens tu casyha peccata Sed petito prius id. m. intu dicendu, g^d
Vnio hy g^a est nexus connectens tu casyha peccata=

Od Oprimo, g^a casyha peccata ad
summu connectit tu Vnio ejusdem Oposita, quatu pec^m, Q
Vnio negatur dicy, sicut pec^m, Og ad libitum, j he casu:
Od non Obito, g^d sint hi hyp. ng pot benegari auxilij ad
Elicitu pec^m hortale, Oexcitu benegare, Oomissione pec^m ney,
quia separata agnā casyha peccata: ita similiter Lbo potest
benegari auxilij adprecepty adjpg dy, Oq ney quia
separata ab Vnione hy g^a casyha peccata, g^d=

Denig, j pugnat solug, g^a
auxilij Sit realiter distincty ab Vnione, Oe positis illis 2
non connectit nexus cy Vnione, ita vt j plicet, separari auxi-
lij ab Vnione j jelgi, j g^d Lbo tenetur Obo precepta adimplere
hoc=

Deny hic impugnat mihi
malory pondus hinc Videtur: quare negat, non dari sufficy
ty radu negantis benegari auxilij, a^m. Lbo Sit Lector impli-
cabiliter pec^m nexus, Oq dispensabiliter, Vt Oregat Li Oratore
dia efficaci, Vt non peccet, Ovt non ponat peccata: dicat g^a Sayr

pot

ritate, q. domenkú j hte = R., dist. mai: kdy mo se
pugnat quasi vnúrne, nyzo mai: quasi q. porhonalíter, vedo
mai. Vedo rmi. Onyzo sieg: ony mohú se nyzygnat geo vn
alyna n'a, q. a soly nyz, q. vida khú genrat; at vo mg bahy gby
nyzygnat j naprta alyzna v., q. ab j hyzo geht zhibihy mozy
g., q. a smaly nz xolú: mykú aby q. a nyst, sau zaty; ale:
Dita salz fydamyfaliter e smaly khydans per se, q. fzalih zy
sug ens zhibihy, smalihy: exq. sequeten, gd q. posset
pecare, q. ponet ponere fydamyfty fzalú malihz mo zalí =
Vera q. solue ayú nyane, q.
w mezen perilly: ng przepty nyny j plete per carenhz, seu
omissy aby tendenti q. illud; omissio aby j opinie shaf w
pot w mezitoria, vt dmuniter dicit j m'a demezih. q.
zyzuti x' w mezeh j przepti nyzi abimplatic, q. pot me
h'zi gui aby w deadit sub przepto, q. se erit liber ab isheu
aby, q. ab caryhz illi =

Illahó guzdam maxime nolyda § 22.

Olliz ex dicto doctrina guzdam maxime vhlú plures
relegans dquino casus, q. toty doctring tradity maxime
illustrgs, videlicet, q. et si nyg. obedz sit dextructiua aby
obedz, q. a w malyngh nz, dita implicat, q. simul volytas
obediat, q. w obediat; pot tm gydita nygahó poni ad o
lytate x' sine genebilitate, q. ebtg; lo q. j sensu dposito
sit dextructiua aby zdaylicahú va przepti, q. debih': q.
j ilahz manifeste: ng se aliquis vg. hora 2a post mezidiem
zeciat horas canonicas, iste actus obedit przepto Eccl q.
s d existita eae pot j cho aby zeciahy ommittere,
q. differe vsq; ad horas 3a: j isto casu sic cessat ab actu
obedz, q. w quoad, q. a ponit nygahy obedz fzalih sumpty,
vt dicit pot: sic q. sic q. pot ponere nygahy obedz, ad hoc
j ilgh', j q. verget przepty; w gdy obedz quoad zeduplicat
j istans, hoc debaty, q. vrgsthy przepti, q. debihy volyhi gilo
j ilgh'; s d obedz zyse, q. fzalih sumpty, vt pat j exemplo
appositio, j q. dj nostro casu obeda, q. nygdilly si lig dem
specici fzalih sumpty; ity q. stat, q. si actus ponendus nyg. esset
pecm q. pot dita: j q. differt dexemplo, j cuius hypothesi
nyg. actualis w. sequem, q. a st obligat przepty hyc, w tm
q. hyc, sicut j casu gis =

Duo cm anactus chtú q. x

Dilgebat dug. gdam virg, sit fzalih liber, q. merit us? =

Rao.

Dubitg dicy authoz opinionis ꝙ 1.

In limine ꝙ hȳ exercitat rão omnis ꝙ ꝙ, quę cuilibet beato: ꝙm. exhibeatꝙ sit ꝙ in classicos, amoy regulatꝙ per sęg beatę ꝙ hȳ ꝙ simplicitꝙ necessarij ꝙ necessitate, ꝙ habitatꝙ, quę ꝙ habitationis, vt dub. 3ꝙ. ꝙ habitꝙ: ꝙ aliaꝙ ad meritꝙ requisitꝙ libertas ꝙ sine ea dubitatꝙ: qualiter dilectio ꝙ requisita ad visiꝙ beatę possit ꝙ ꝙ ꝙ inhabitoria =

Quoꝝ ca varię ꝙ authoꝝ ꝙ: ꝙ a dout acty charitꝙ ꝙ ꝙ sine dubitatꝙ ꝙ ꝙ meritoꝝ. Sic Gab. Barg. tom. ꝙ 33 ꝙ. 2 dub. 33 ꝙ. 3, ꝙ. 4 =

Prima ꝙ aliꝙ affirmatꝙ, quꝝ de facto meruisse quę actꝙ charitatis ergo ꝙ; ꝙ dub. quia ꝙ de lectꝙ simul existꝙ ꝙ ꝙ, actꝙ regulatꝙ per sęg beatę, dubꝙ negat, ꝙ meritoꝝ; aliqui regulatꝙ per sęg ꝙ Suarꝙ dubꝙ dicit ꝙ meritoꝝ: ꝙ docent cai. Ferrara. Suar. Oguerus ꝙ ꝙ thu, quę exaltꝙ =

Et ꝙ ꝙ grat ab his authoꝝ, an ith duo acty dilectionis differęt specie, aut solo no? respondent alię, ꝙ specifice diuersoꝙ: aliꝙ ꝙ tꝙ numeꝝ ꝙ dubꝙ quę affirmꝙ ꝙ Suar. ꝙ ꝙ; ꝙ probabiliꝙ negatiue, affirmat =

Tertia ꝙ assertꝙ, quꝝ hȳ meruisse quę actꝙ dilectionis dubꝙ regulatꝙ ꝙ, quatenꝝ hȝe dilectio ꝙ debat ꝙ ꝙ seu bonitatꝙ diuinę ꝙ se ꝙ debitatꝙ; ꝙ ex hȳ actꝙ dilectionis, adhuc quatenꝝ regulatꝙ per beatę visiꝝ ꝙ meritoꝝ, quatenꝝ habent adęquam diuinę ꝙ ꝙ ꝙ, quę ꝙ dubꝙ ꝙ requisitꝙ ꝙ ꝙ adęquatas ꝙ puras, ꝙ, exꝙtes. ꝙ. quatenꝝ terminatꝙ ꝙ, quatenꝝ ꝙ priꝝ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ. Similiter quatenꝝ volebat Deo bona ꝙ ꝙ, ꝙ. cultꝙ, ꝙ, obsequij ꝙ stabilis ꝙ ipsi acceptꝙ; ꝙ dilectionis ꝙ ꝙ ꝙ Simplicitꝙ, ꝙ habitualis libera =

effigy liberty encahrosy ꝙ

1a ꝙ ꝙ 2.

Secundo ꝙ ꝙ: ꝙ gohuit meruisse quę actꝙ dilectionis ꝙ ꝙ, ꝙ de facto meruit ꝙ ꝙ. Negatiue ꝙ. Affirmatiue ꝙ. Ita docent Theologi, ꝙ ꝙ fuit explicita pars ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ

Q̃ Deus assumit ista ẽste author, Cuius diuing, & trinitas nõ cognosci̇ per sig j fuig, q̃ sit nõ cognoscat quoad ab, & hõ cognoscit hõ quoad an est, & hoc sciunt j Phi. & Vtute, & Studiõ Doct. M. Cur. sm̃a be uiã & ad hoc Dt. pr alegaty, quo cognio ad merity & suffiçiys, sicut Vt nos michi amus, sic Phi cognio Dei, & trinitatis quoad an est per fidẽ Cnĩ gmaticam j nobis reuelatam ==

Deus: hẽc assertio & expressa Dt. ger9 de Verit. ab, vbi docet, & memorise per charitatẽ. & hanc gl tg ad 2um ait, q̃ & memoriã per charitatẽ, quatenus charitas diuinam, &

Variata rão finalis bonitis: quare bonitas Dei non supponit
ens se a parte rei nisi fictitie; sed si apte detur hoc nomen
bus vtile adcaptandã felicitate, misericordia, &c
lady bonitas ... odio habui.

Sed ad, a by ponita ablatiue, L. apte
hysice obi; veniata acti tydeus; illud; vt variata ex vadiefate
Dihonis; sed a variata bonitas obi, vt pat ex exemplo
adducto; atque in casu quo lady bonitas diuina cui se ama
bili amore amicitie ordinata per vissig, &
sig; fung, quod suffragia adcapienda et diuersitate cogni
tionis acti specifice diuersos.

Dico: lady bonitas cognita vt presens
caret gaudio, vt presentia tristicia, vt futura desiderio.
sed huiusmodi acti ex sola cognitione futuri, presentis, et presenti
arietis specifice, &c. At negando ex sola cognitione vani
ami; et ex bonitate variata, quae est diuersa in ratione presentis,
presentie, et futuri, vt immediate diuina attributa cognita
tract. de actibus humanis. Dico: Et bonitas diuina Dei nitas
chti in via absens, et patria ponita, et presens; et di
uersa bonitas polyi eadem diuersos actus.

Negatur ams: Ng chti sine via
sine patria sola Dei ponita diuina bonitas Dei se amabi
lis amore amicitie presentialiter existendo a rade absenti, ex qua di
uersa Dei ponita spes, caritas poterit, et presenti, ex qua
Dei ponita timichoni: quos actus obiat ex specifice diuersis ex
diuersa bonitate, qualibet bonitas absens, et presens.

Sursum, chti via Dei ponita
diuina bonitas libere; in patria non meus bilyi bili; sed hic diuer
sitas libri, diuersi ergo in actibus chti fruitur ex eo, qd in via Dei pone
te absenti; in patria non potest esse, et presens, &c.

Et si primi dico, caret libri
diuersi ergo non diffas specificas actus volyti, quare vni, et
di actui pond diuersi, vt in via diamus. Deinde dico, qd rão finalis
obiua chti Dei bonitas ly se in via, quia patria; sed
rão quare in bilyi libere Sa non cognoscit sub
ie quidditative, seu quoad qd; sed soly quidditative ad an
sed non in patria, in quadilyr nouis; sed ad varios modos actus
chti suffragii variabili Dihonis; ad varios non diffas specifi
cos regula variabili rationis finalis.

Denig; annullo theologum
dicty, habity chti ex specifice diuersis in via, et patria, quia
uis in via manu ducatur per fidem; in patria non per speciem, &c.
nec actuali dilectio Dei ex specifice variari Dei diuersitate
cognitionis. pat de ng, nisi actus specificari a bonitate

cy

cy condiõe cognicois, ita habity. & habitꝰ variari, quare
alij, &, si variari alij, debet variari habitꝰ =

Et si respondeas variari bonitate
ꝑ se, ꝓ hoc alij ehtis: ely dicam ehtibꝰ, variari ꝑ bonitate se
habitꝰ, q̃ est pure chymerica =

Respondet alij, ibꝰ ꝙ dilectꝰ
solo no differre: sc. m. ꝑ plicꝰ & auidem solo no diffꝰ alij ꝑ ly
subꝰ, si ut absolute; si secundꝰ sit auidem respectiue, q̃ actꝰ
respectiua dicꝰ ordinꝰ ad tꝰ, &, obꝰ, aꝑ obꝰ diuidꝰ. ex eius
dem sit obꝰ huiꝰ dꝰ auidem alij quasi numerice multiplicatꝰ
q̃ per ly passiue hꝰ hꝰ ꝙ alij; ide fuerit, q̃ hꝰ
& alij solo no diffꝰ existat ꝑ volũ =

Ad hꝰ solo no diffꝰ: quia
ꝑ ꝑ ss, a quo, q̃ actꝰ respectiua ꝑ diuidui ꝑ ly subꝰ,
& absolute, &, no, vt colat diuꝰ ꝑ ly. Deus =

Ad hꝰ ly diuidui actꝰ denũ
summitur ex vltima ꝺmunicabilitate illi; sꝺ vltima ꝺmunicabi
litas auidꝑ se actꝰ subꝰ, ꝑ ꝑ ly vltimate, q̃ ex hoc ad
ꝑ ly subꝰ debet ly ꝑ diuidui = Deus, auidem respectiue ꝑ
subꝰ; sꝺ vltimate, q̃ ꝑ ly, & q̃ dicit ad obꝰ, &, tꝰ =

Sꝺ actꝰ ly
tas ꝑ diuidui auidem debet sꝺ ꝺmunicabilitas ꝑ diuidui,
immo & ipsa ꝺmunicabilitas. sꝺ vltimꝰ, ꝙ actꝰ auidem respe
ctiue ꝑ subꝰ illi, diuidui ꝑ ly actꝰ adobꝰ, &, tꝰ; sꝺ ꝺmunica
ꝑ ly obꝰ, &, no, q̃ vltima ꝺmunicabilitas auidem respectiue
ꝑ subꝰ =

Ad hꝰ ly
sicut, quia actꝰ ꝺmunicabilitas auidem respectiue ꝑ subꝰ
actum ꝺa unitatis actꝰ sꝺ ꝑ diuidui quasi per subꝰ; sꝺ actus
& ly diuidui, q̃ dependentia & sibi efficax =

Ad hꝰ ly, quia: quare ꝑ plicꝰ,
duo actꝰ solo no diffꝰ ꝑ ly subꝰ? Respondeo, q̃ ꝑ ly subꝰ
ly sꝺ vnꝰ, sꝺ numerice multiplicatꝰ, q̃ ꝑ plicat: esse vnꝰ,
q̃ ex vnitate vnꝰ auidem collectꝰ, q̃ sit vnꝰ subꝰ stricte
sumpti: q̃ m. & vnitas no per vnitatꝰ ad tꝰ ꝑ diuidui: Ad
hꝰ, q̃ per ly duplicium vnitatꝰ nego subtꝰ ly tꝰ nego diuidui
ad hꝰ sꝺ hoc subtile PP. Carm. m. tom. 1. ꝑ 1. ꝑ. tract. 1. de
ꝓ ꝑ diuidui q̃ ex ꝑ =

Resolutio q̃ 4ª

Dicendꝰ sꝺ vltimo, dilectꝰ ꝙ ex ly actꝰ ꝺmunicabilꝰ per vnitꝰ
tatꝰ, & tꝰ ad diuꝰ esse ad quem; sꝺ ly ꝺmunicabilꝰ
ab ipsa vnitate, & tꝰ ad ly ꝑ diuidui respectiue liberos ad
creatas, & quatenꝰ diligebat deo bona, & odiꝰ ꝑ ꝑ
ꝑ ipsa prohibita ipsi actꝰ ꝑ, & quatenꝰ habebat ad dilig
ly & ꝺmꝰ, fuisse liberꝰ, & meritoriꝰ =

Quia ꝑ sistꝰ assertionis Scoti
tissima apud authores, potissimꝰ [illegible] quo, qui triplicem actꝰ

li

bene amabil. ax̃o Jesu ... ꝙ d mari festa ; d difficultes illi
soly dicit j explig do : ꝙ modi ne no ach possit ut simul liber, one
cessariꝰ ; qd ita ꝛ. Deus per ly de no ach Diuiny seu Voluntat meus
amat ly bonitat, Odia, qui meum connexum ei illa : Dejuger
per ly de ach libere diligit rem ejus liberos, quos dicit adnexos
Dignas supremas, seu existentes, qꝛ sicut stant hãc adita fidei
gerda, absolute, Odimplicite, qđ ea nr̃a diligere, Ons hãc
adilla, Et exemplr nr̃m ponit, ꝙ similiter ich ach chri possit
diligere meum bonitat Diuinã, Odia ei illa meum connexa,
Odimul liberu diligere, Otnari ad ea dicta j d ꝑte solutis.
qđ negt, ng ach chri ex exemplar adache Voluntis
dicit, Onullae repugnhã j hoc, qđ respu dicuntur sit liber,
Oneceꝰ = Dico, nr̃ repugnhã ; g liberꝫ, One
cessariꝰ si dicit esse ach Voluntis, dico negand negatiue j Vnito
achi finito, Oinfinito, sicut j ache j creato, Oj finito, j qđ opposi
ta si simi opponũtur = Sed dato, g liberꝫ, Onecessariꝰ, vt
sꝫ dicam, nr̃ si dicit esse ach Voluntis ; d mi assignes illi, ꝙ
nr̃ j plicet, qđ ly ach esse sit simul respu diuersoꝝ, sicut nr̃
j plicat, qđ ly diuiny, Odanabiny sit j ly ache potentia respu diuer
soꝝ, g anoiãy, Odanabiny nr̃ si dicit esse respu potentiꝝ =
Ad 2m̃ colligi, qđ quilibet beatꝰ qđ
meruit, per dilectiõ Dei exhoc beatꝰ qđ ly dilectiõ Dei est simul
necessaria, Oliberã, nõ obstant defectꝰ alterius dilectiõis
adnexity respectꝰ, videlicet, qđ nr̃ est viator, qđ admixty ly
ex decreto Dei = Ad 3m̃ repugnhã liberꝫ, Onece
sariꝰ ꝛ.
Ad argues 1o : dilectiõ Dei una nr̃ indivisibili entitatiue, Onegnt
si simul liberã, Onecessariã. Ad 2. negã : liberꝫ, Onecessariꝰ si de
fide esse Deum Deitate ach Voluntariꝰ ly qui gmy superij adillas. Ad
3m̃ dicit esse creatã Deitate Deitate ache, qđ Ad 4. mai : ad ach
Deitatꝫ ab ijpso ly cognitio finita nulla tãc fuit magis per se
Diuina, qui Deitas ipsa cognita, j qđ dicit tãc Voluntariꝰ
est, ly necessitate per se, et ly libertate per se =
Ad 4m̃ negã. Ad 5m̃ ad Ad. 6. ng. mai. ad
mis Ad. 6. dico, qđ respu Voluntariꝰ j hõa sua lahãdine si sensibi
le, Orãonale ; respu nr̃ Voluntariꝰ notã Dei esse nr̃m
mytã ex necessitate, Oliberta ; sed est differtꝰ Entis, obiectꝰ
qui specificant actum Voluntariꝰ nr̃ : Vnde hõ si Dei esse
Voluntariꝰ, quod si hõa specifice Diuina a Voluntate appetibilis =
Et si j gratia, esse liberꝫ, Onecessariꝰ nr̃
sint Dei esse, ly pertinere dicit ad ea nr̃a Voluntariꝰ ? Ad
satis colligi apparentiã nr̃ esse dicitur Voluntariꝰ, qđ Deus ly
de achi specifico Voluntis, ꝙ achi chri, qui j vita liberꝫ dicta
hãa necessariꝰ respectꝰ ly de obiecto : qđ esse impossibile, si esset
Dei esse : sicut esset j possibile, qđ actꝰ j vno statu esset
esse

Rode, Oj alio stan ixrote. Deinde dico, 2r alig ꝓdi
cty ꝑsone Dyg i y alio predicato: 1o, per my gerse Thalyhs,
Odenyhs: Osie e Diffa entis illi. 2o ty gig alig genus conne
xy exhalabiliby enty ꝑsij Thalibili: sicut mos ꝑsone Dyg
y achie, Opassiõ, tinega my gig ꝑt reperiri; Odita ꝑsa
rega adaliud, nõ Diffabilig, sõ rõ, L. Odito sdisgunsabilis
y illo Deesa; Ohoc 2o mo gerse Dyg libery Oneessariu
y a Volyntario ==

Gius Diffe entis Volytanij summiy
exobti, guyõ Volita. Odia bonitas, rugeby libri illi, bo
na creata illi desiderabilis, Oxtimy Disij gyta spuisse, Oc
ach Dilectionis ei thby adila Dj multiplicu spuie Volytanij, L,
si Dj vnica spuie, neguit simul adilla tiani ==

Dr, neg. mi. quoddy ꝑs: ng Deus
dy illos rugo liberos Dej sabonitas Dula exigia ad aliquem
omy tradi nõ affery thy Dueroy spuij; aut ꝑfectoy Dity
ety abijsabonitate. ad quo ꝑs dicit, dia illa ad spuia Dueroy
sa; sõ tribuisse Dueroy spuij achie, Oõ obta dia semper,
Dj gusa Dordine ad primariu, Odõ Dilabonitas, Ogny solatiu
cuit spuij achie, ng obta dia nõ spui ficant ==

Obj casu 2o: bony, Omaly si Diffe
entis acty Volytanij. Sidy acty Volytanij ꝑt successiue esse bony,
Omaly, Vt gat j Comedentes carnes feria quinta hora Duo Deu
ma Dimane Dej ad spuig 6: hy. m. idy thy tgrit Debono j ma
ly, Oõ esse volly, libery, Oneessariy nõ esse Diffes Volytanij,
Oa regeniyta j Lody achu Volytanio ==

Dr, Dj geniris dico, obiectoy fa
ctre nobis, Oa si Oentis Diffa ꝑt reperiri j vnico achu, Oõ esse
libery, Oneessariy Cuere Diffe entis, ꝑsequent reperiri j Dilectoe
di. Deinde dico, bony, Omaly nõ Diffes entis Volytanij j gñe
moris; nõ no j gñe ꝑsõe, Odico j Lody achu morali nec successu
re regeniyta: quare aduenijte spui male moraly, cozrupta
ꝑsa spuis boha moralis, Osic soly regeniyta j Lody achu ꝑsone
politonis comendi, reperiuntur nõ esse Diffe entis; at nõ Dibe
ry, Oneessariy nõ esse Diffe entis Volytanij ꝑsõe, Osic nõ re
pugnat, gdj ipso regeniyta; si tm esset Diffe entis, acty ꝑsõ
e chi, ny gug, illo regeniyta: sicut bony, Omaly ny gug
regeniyta j Lody achu morali nec successiue ==

Insurges Deniy, aliberto, O
neeeb abstahibi aliqua rao Omuni ꝑs, j qua entis nec
niyt, Odhe Rao Volytanij, gõ. mi. nõ excogitabi,
lis alia rao nisi Volytanij j Omuni: mai. ue gat, ng hi Duo m
nõ sehent Dis parate, Oõ ferre ad ng rõs, j qua Dueniyt
Oinbqua opponyta ==

Dneg. mi. assõ. negatur,
ng illa rao nõ esse Volytanium, Oõ alia innominata: Cur
Oõ aliquis nõ affiby Volytanij, cuj ro mun nesij mus: j

Dilio

Prædo illy nominibꝫ liberti, Equestrib⁹ nominamꝰ: sicut
Diuina Dei Voluntatio omni rationi, Diuinibili, cuꝫ nomen ignoramus, Prædo Denominatꝰ a Voluntatio, Dei nomꝫ Ignoti rationis, cuꝫ Ignoti Dei sine Voluntate

Sicut autem ab Diuinibilitate alty §. 6.

Argues Deinde: ista Dilectio Deitatis, Diuinibilis, Dei similis Dilectio, Omnipotentia Dei Deꝰ. nequit haberi ad plura obiecta Diuina, nisi accipiat aliqd aut ꝓprium Diuinis, Deus Deitate assimilatꝰ nisi per additiꝰ Deitati ad Deitatis, Ista Dilectio Diuinibilis

Ad hoc ꝙ nequit ista Dilectio haberi Deo bono ad naturam Boni Dei Voluntatis, L. ad alia Diuina Deitatis, L. Deitatis aliuꝫ superadditi, L. ad ? si non ꝙ Diuinibilis. Et Deꝰ ꝙ Immutabilis, sicut alty Diuiny Voluntatis, sequidem sine Dilectione, Immutatꝰ ꝙ ista Dilectio, Quare non Dilectione

Ad illy alty ad ꝓpositum, Dilectionem, Dilectionem Voluntatis: quare ꝙ Diuinibilis germanꝰ Effectꝰ Dilectionis Equiualet Dilectionibꝰ aliis Diuinis, Dilectio sine aliquo superadditi ꝙ ista ꝓpter solꝫ multiplicatꝰ Entitatis Diuiny Boni Dei bono Bonꝰ Deus haberi ad ista: sicut Dilectio Voluntatis Diuiny Voluntatis: Et aliquale Exemplꝫ ꝙ relatiue, Dꝙ ipsum Esse ꝓpter Dilectionem Dei Entitatis ꝓprie Esse sine aliquo superadditi illud

Ad 2ꝝ. quia Dilectio Dei solum Dico, ista alty ad Immutabilitatem ꝙ ista, Dilectionis; Nec quod haec ꝙ immutabilitas oritur ex Esse Voluntatis Dei Diuiny alty haberi ad hoc, L. ad illud alty, ꝙ assimilatur actui Diuiny Voluntatis

Quia, ad alty Immutabilitatem alty ꝙ ista Dilectionis ꝓpter solꝫ alty Diuiny Voluntatis Deꝰ ꝙ Dilectionis alty actui Diuiny Voluntatis Dei

Negatur Ant: imo Existimo, Quia Dilectio ista Dilectionis Dei Deitatis, Dalia Libertatis; Sed ista alty, Diuiny Immutabilitatis Diuinitatis, ꝙ Diuiny Dei superadditi ꝓpter multiꝓlicatꝰ Deitatis, Et ꝙ ista alty ꝓpter Dilectionem Immutabilitatis Dei ad Deitatem ad Diuiny ꝓpter Dilectionis Dei absolutꝫ, sicut ꝓpter Entitatis suis mutatꝰ non esse ad

Ad obiectiones: Dico ad ista alty ꝙ ista Dilectionis Dei Deitatis Dilectionis ad Deitatem ꝙ negatur tenere Deitas, aliud Dilectionis ad Deitatem aliud ꝙ ista superadditi

Respondeo, dist. mai. Deitatis aliquis ꝙ ista, nego mai. Deitatis Existentis, dist. mai: Si militis dist. mi: Ergo Deus ꝙ talis alty haberi ad ista, nego Ant: Si ligat, Deitatis Deitatis consequentia

Ad obiectiones, Sequidem aduersa, Dilectionis Voluntatis tendentia ꝓpter ꝙ aduersatis ista ꝙ

Vo

Volytas vellit tendere j obly per illy, ꝑ nisi volytas
vellit tendere j obla libera, neguibit talis alty tendere j illa.
hyrii, ad hoc vt vellit volytas tendere per illy debet elicere
aliqs alty dilyty abipso, ꝑ ista alty, dego loquimur, iges
elicity ꝑ pyter entitay ista alty vegr aliq̃ aliud j volyte=

Rr quia = mai. dist. mi. ꝑ ne
dit per igsy alty; dudo mi. per aliy alty negd mi. ꝑ j obly
eodem bendo L, negd dregs; dicimiliter negam mi. sub
sumpta, ꝑ si talis alty sit elicita a volyte entitative, ꝑ si
elicita quod sy tuby, ide, vt applicata ad noby obly, ꝺ
ꝑ antica vt erat applicata, j qua videzꝺ applicata ad
lyte per igsy, ꝑ ipse ꝑ virtualite multiplex alty: quare
ipse se applicat, ꝺapplicata: dri j ista videzꝺ ꝑt diez
nobiter elicity=

Ad obiectiones 2as. § 7.

Ad obiectu 2m alty ghty xto vt erat viatorii, ꝑ vt erat merito
rig. dreg2 gat. ans ꝓb. ng istay regulata per virtus beaty,
per quy xr erat ꝓphysor. ad ꝓa secuta, ꝺbeata ꝺ virtus ꝺ
beata pertinebyt ad xy, quatenꝰ erat ꝺphysor, ꝑ si istay
regulabat per virtus beaty vt erat viatorii=

Rr, dillatty erat viatorii, j per hoc
ide, erat alty suppositi, j ybligatus viatoriis, s, j ꝺ pty corpo
rey, ꝺ sufficit, vt alty = meritoriy sit, ꝺ vt viatory soly ꝺ
hoc admerity: istay alty ꝺ dilectiones adaliqd ieg, s, effecty soly
specificative, ꝺ eo meryty vegrply=

Ad obiectu 2m: hye dilectio vnitꝰ virtu
dum bonitatis, quye soly primariy illy, ꝑ vt meritoriy
sit, nec ꝺ ipy medy ad alias operatoes alterius virtutis j ipso
illas. ꝓb. dreg2, ng ipsa ratꝰ primariꝰ vnitꝰ dilyxit vir
tuy ipy, qua bita bonitas, ꝑ nec reigs, nec alias virtutes pos
sit libere applicare ad ipmy ipy. per dreg2, ng qui vnitꝰ ꝺ
dilyxit alicuy ipy, negnit libere applicare medias ad ipy, quia
ista ꝺ religiy virtutis, ꝺ bita 2id ab ipsa abstracta= abstracta=

Rr neg. dregs ad ꝓb. dnno admi,
negam dreg2. ad mi ꝓb. dico, ꝺ dilectio ꝺ ipy bonitatis ipsa
vt nuꝰ amabilis vt dilyxit illy medijs ꝺ obiectis libentis j a ipso
assignabi; ꝺ j mediate ꝺ ipa suy bonitay, ꝺ amabilitay: s. m. a
mor de fine, vt ꝺmedijs ad ipy. vg ꝺ hinc colligitur, ꝺ quilibet
finis, qui nuꝰ appetitꝰ, appetatur per medijs nuꝰ necessarijs, vt sit
dregluty a volyte: hye mo dilectio vt applicat dregluty bonitaty,
ꝺ ij suppositꝰ illy dregnuty per virtus beaty=

Ad obiectu 3m. ꝺ hye dilectio xi vt sb=
bona absolute, ꝺ simpliciter. ꝓb. dreg2, vt sb libera quoad usum
j quij subijt, quy determinate adhuno volyte xr se, ꝑ vt sb=

Ideo

bona & simpliciter. pot 3ª, ng supra dub. 4º dicty S
ally mortli xi vl fuisse simpliciter meritoriy ex supp.
3º esset onerosa, quoad substy specificam, & liber quoad
circunstias, 3º similiter si ille ally quoad specificam substy
onerosy, & non esset liber, & meritoriy simpliciter ==

Hec obiecho S j genialia; sd debet di
solui ab oib, 2º ally ehti S meritoriy quoad substy prima
ry j xto. Dnus S pty mey pli, S, per vry, S, per S ally
3º ==

Ad 2ª dicdo de, 2º ppter obiecho, dico
dsultº dicty j asserho, S meritoriy quoad substy j ordine
ad obta ibi enumerata; sd ex vsu legis di theologice &
dct diu iste ally absolute, & simpliciter meritoriy, 3º j illy
j sensu acommodo, 4º vl ad diu deathomortis; ly 3º
loca scripte absolute & kayt, ally mortis vl liberty, & me
ritoriy: ly 4º, 3º de ashomortis subtili & multiplex opinio,
Dicdo vl cu Scdo dupty eformy de 3º absoluta; at vl
by oppority dy git j dilectoe, quy respu obi primarij & ne
cessaria j ordy opinioe == Obj cui 4º, Q quidem auctr, 2º
dilecho xi j ordine ad diuiny bonitay & liberam. 3b. dicty
diuina bonitas dy respus liberos ademptas & liberam amabilis
ab xto. sd dng ex his respondeo vl Veritz, illi xi
Deus clare Visu, 3º vl respus gloriosy, qui 4º quidem
S liber, 2º diuina & bonitas clare visa vl de hac ne
cessº volty xi ad sui amory ==

Hec obiecho 4º ab oib, bene bene so-
lum: ng apud ds diuª bonitas clare visa meritº 2º dilig ab alia. sd qui
neg. dicty 3. ad my 3b. dicdo, 3º ado stando meritorie volendy xi
diuª bonitatis dy re; sd vt meritº bene volty, requirit tm qui
dditº visus clary, & respecty visui exptº obi. 2º dicty
3º 4º visio, & respus liberi visi per my obi, & dct 4º liberi
gaudij dilecti ad xto; vl tm diuª bonitas clare visa, ng clare
visio, & respus liberi visi vt sic 2º dicdo sicut ex 3ª
obi: ad amory meritj & actum ad obty meritorie specificatiue &
dominatiue sequit ==

Ad 3ª dicdo, 2º volytas ad
cessare a dilectoe visionis per my obi: dicdo ni. sd ppter vl
legem visuy, pot cessare dilectoe respecta ad visum, 2º my dic
cho, qua 2º dilecti diuy bonitatis respecta ad visum, 3º ppter
cessare a dilectoe diuiny bonitatis, 4º & absurdy ==

Ad 4ª dicdo ng. & dicdo dist.
mi. pot cessare a dilectoe visionis per my obi: dicdo mi. a
dilectoe visionis per my dictionis, nego mi. Ontro vltimo dicdo,
qª ex hac sola reg, 2º ppter cessare j xto dilectio visionis;
sed no dilectio diuy bonitatis j clarendi visum per my dictionis
ad amory meritj == Obj cui benigne 2º per illy beatam
videbat j vo existentes ultimo ally ffy deffinitas a deo, & meritº,

&

Infallibiliter exercendas a Volyte ℔, q̃ eiꝰ tractus essent
meritorij; Dicitur tolj actus essent demeritorij; Omnes actus
mere meritorij. per Scot; ny Caiet. q̃ tales q̃ tractus essent per
Deum infusi, vt potenter Volyte ℔ illos omittere, alias Deus
prædestinatos ponere sine meritis, q̃ est absurdum.

℔, q̃ illi tractus essent meritorij dy ad
Dexteram Patris; vt dicit Scot. Dexteram autem;
Dicit alij ille, j. servus Dominus apprædestinatus potenter illos omitte-
re; secundo j. servus Spiritus sancti illa, Dicit vt potenter sine meritis
Deum prædestinatos, q̃ ad hoc operatur, vt j. servus Spiritus sanctus
illos omittere, sine qui dent Deum prædestinatos, ℔ prædestinatos actus
bus tractus, vt Dominicus ans, q̃ est admodum libertatis Volytis
℔, cui suadet commodate, quia nisi sortitur, Officiatur
q̃ prædestinat; vt Dicit Lake apud S. P. Carm. tom. 2°
tract. de Volytate Dei. Capud Cor. tract. Deque de
Scia Dei, & Scia ℔, nec vt apud eos Modernos libertatis
q̃ prædestinatos concordet. Dico 3. Deinde, q̃ ℔ meruit?

Disp. 3a de Christo, q̃ ℔ meruerit? ℨ

Explicabo difficultatibus, quæ circa hanc materiam
solent, Deinde duo meritoria Christi meritorio
ria, quæ meruit examinare, quæ non multa, q̃ ℔, vtrum
essent meritorij, Deo Patri offerebat: quale sit

Dubium q̃ tpore, & qualiter

℔ abstanti sue Deitatis ℨ
Vsq; ad vltimum mortis instans ℨ
meruerit? ℨ

Intriplici statu explicabo Dub. 1° Dicendum, an ℔
in 1° instanti sue Deitatis meruerit? Deinde an per totam
vitam sine aliqua [illegible] intermissione meruerit? 3°
Deinde vltimo instanti vitæ, an, & illo inclusive, &
exclusive aceptis meritis habuerit? Rursus Aliquales
Dubitabo de meritis ab instanti mortis Vsq; ad ascensum
ad dexteram Patris. Deinde Dubitabo q̃ est, an nyc
& nobis incognita meruerit? Deinde Dico, Deum dare ℨ

Deinde 2a pars Dicendum est
communiter, vt resolutis aliquot demonstrabo, q̃ ℔ me-
ruit applicabat, an, & per Vnicum meritum, & per om. meritis, & ℨ
Diuinitus acepta, & per ea collecta sumpta

fol.

Przyma, gdy a Patre [illegible] obtinuit dicit [illegible]
per [illegible] merita? ca galiguy si dubi tg di zaos, vt
j sta videbihi =

Articulus 40.

Dicendy 1o: x jyso s jsth suy Dnghonis meruit
primy a Patre. hyc assertio Sj nelassicos Dmnis,
videh collegi ex illo psal. 39: j capit libri scripty de me,
vt faciem voluntg tuq, da, qui loq Dminister exponit
de initio vitq, q dicit capit libri, j gnet x Dnq voluntg Pa-
tris j plenit, dj ipsa Dinglatine nihil ad meritu tegitq
desiderium, vt patebit ex Gbadiq assertionis =

Prysteria 2o. assertio: nullu plicat
j 1o jsth xy meruit, q illo meruit. Dseq pot,
q Dq possibile per fectionis pot tribui xto, tribui debet:
Dmerui aut Sj per fecto, vt ex ipsa, q. ans 2o. ng vy
xs habit suy beatg j fuisq, Dad vtq vtq gs suy quej
gerent, nec degenderet a phy tas matiq, qug minis terio
sensuy; Dsuccessive ipsiq sensuy, [illegible] Dueyt ipsius j ipsa
j illu possibile per vitiy jtq agenti; j 1o jsth Dnghonis
nis j Dgebat per fectis, aut j fectionj; Dody jsth pot
ret vbytas correspondere voydo, Dditigendo, q ipsi
ipsonebat, qug voluntg, Dilectio hebat ita ng ipsa ad
pdg meritu, vt dis aeqyh per Dihones ad meritu pat
bit, q nq j plicat, xy j 1o jsth suy Dnghonis meruit =

2o 2o. assertio: ng vt docet. vt
j psyh, Dj j xs Dnq jsth suy Dnghonis habuit jtg
habitq per ipsiq dilectionem, qug Dnoty liberi arbitrij su
per naalis: aeqyt. m. jtg mone adulteriu, Dns mone
j fanticidiu, Dj per fectu, Dicitur ois adulteri per ipsiq dilectionem
vsus fieyte. atq hge dispj ge idq effectiyh tenet podestas
Dnghonis: ng sicut docent theologi 1a 2æ q 113 a 3, adulte
per dilectionem, qua dilongyt a dnq j 1o jsth vsus fiendi
meritu vitq eterne, Dsimiliter xs per quiq dilectionem ad
ipsiq pohit meruisse Patre eterno gloria psyma =

Denigq 3o. assertio: vig xa doctri
ng 3a. 1ae: gliberho j 1o jsth Dnq vsus tenetur se ad
Dnq diuersa: qua ratione Angelq j 1o jsth suy Dihones,
Dsimiliter a bodamy ad Dnq se tenetur, vy Dnm jsth
Dnghonis Dequiualeat jsthiq pyrdicis, certe tenetur se
tead Dnq diuersa ardentius exigalq Dilectione: Dnq vti
Vera Cant, hg da
Vera jsth xs tenetur ad taly [illegible] diuersiq j 1o jsth

Vltg

Vsq; xaoris, vt pluriminbochisimi affirmyt; q gruzhissimy hmo es, vt quy ho ad vuy xaori pervenirat, seu bri exchonis per veniat, bony eligat, omaly reiguat, cy q hmo jsly Deyfis xi Eqvivalear jsly: Dei exchonis hny, cy q hmo jsly vny Crit, vt obyhomuly seguear j illo; cuy bch. seguuko sine lub. Crit merita, vt nulla admerity illi beffica gonit Dikoo=

Z a 33.

Dicendy es 2o: x dny abjsly tuy Sapkonis Vny; ab vltimy vity trahiy absq; alegna j terzuyhoc ingiter mere batr. hze asserho q Valgarii; s dno s jllygenda de Vnico achi meziboxio abiniko vity gerboly vity Shnuako, ex festo achi biuchonis, q Giuiny bonihy biligebat, de q mihira sy es gerpchia mezih burabc gotuise: s jllygenda asserho q emilh flin ogenady zgehhol, q aqua zy zug x cerrauit s dq de vihike j Verhuy Shnuo gzeu q auzzebat, jta vt nulla moza gugjyus jsghanea, j aia xi Cnet Vihihi, Omezih Vana=

hyc, q sicut dny ny dno gota reiqu Volihonis, hjlechonis s q hny gny nezhhol illaz, quis li: sic Mentaney erat, vt ejs is gerstinet = Bch. q dny semper q jgiety ny achi jlegendi, q dolydi, q hit poy naabiri expeditas adoyngby nullo q; jpedim to skardeni gon. s q gota obedyhabis biz x aiba ya per suy beaty, hjfuny, Orimilider Volytas per Vny q; jsly ze ghlaty erat sugeniri gota dny, illaq; sclebimio, q semper erat j Shnuo achi j legendi, q dolydi, q ich semper mezebat=

3 a 34

Dicendy es 3o: x j vltimo jsghi hyq amorhi nec mezuit, nec mezuri Valuit: nec sim li ger geri q hihoy Vulneris Sanzalis jse igro Dideraki mezuri gohit =

Hyc asserho q hut ff: 1a s Oro verta, nam cy a vltimy jsgo vity vit x phoy agimo, altera affirmy, Vity ha Deimeus per vltimy sui s, gd s jsly, hoy vit, jo s Very Diuze: nyc viuit ho, j mediate post hoc s viuit. altera uo affirmy, Vity ha Deimeus per m sui s, gd s jsly exhoy vity, jo s Very Diuze: nyc mortuus s ho, Orimmediate ante hoc viuebat: ido, si za opinio sit Vera, x memuit j vltimo jsghi vity, j sinuo pro tenior sit Vera, nulla tuy omezi gohuit =

Bg a hyc 2a x Gul Dubio s Gbabihor, q Verior, vt videre gohihi q o gsyc. cag. Orimeghor, q Deihoc ruy; ido nozha aberho illi sforme sic gb. mezihy Debes Gubere assyporiho vinyh zoli. s q x vltimo jsghi vity s ho, Dory nec viuy, nec zoli, g x j vltimo jsghi vity s memuit omi. s Orta, ny mezihy Debet s ady Vitali, q humany gugs gny vitali, Orali; mi uo gb. ng j vltimo jsghi vity ig s q ibi aia zoli gny Ochihin x j tael hii, itaut j illa jsghi ge Very Diuze: hyc s aia zoli, Orimmediate hic erat j ma hii: Orimilider q Very Diuze: nyc s gta cadaueris, g assyporiby vinyh Deimi per

1ª pars assertionis pb. Quilibet meritus &c. Sj finis simpliciter j rade valoris meritorij, & quodlibet bicium ut sumpsit & sufficijs ad meritu vitæ gloriæ, quæ &c. meruit adipisci, sive tale præmia sint finita, sive sint infinita. Prob. ratio, vq j finitus meritu &c. j æqualis meritis valet tantu, quantu ipsa persona vi: Inde sequit posse excedi aliquis finitu, & j brevi tu magnu & magnu meritu, quæ dia merita, & præmia possibilia, & sic sint j finita =

2ª pars assertionis pb. ngmus vltu de gradu ab applicabilem meritu, sive tale applicabile sit finitu, sive infinitu. Prob. ratio, ne sua merita maneant vana, & inania attemperauit, & applicauit valori, & actui exercito, quasi pretio, ita vt ex diuina illi præmia reddantur meritis adæquata quoad efficaciã diuinationis præmiandi, vt docuit Theologi vniuersi hactenus, quæ negat &c. = Ad quæ obiect. ad resolu. 87 —

Ad resol. 3. obijcies 1º. morti &c. tribuitur primum &c. Respondeo, dabã, vt sæpe dictum, & &c. mors vocatur j vltimo istius vitæ, idest, j istius mortis. sæpe dictum, quia aliàs mors &c. non esset meritoria =

Ad ex vt. j istã pb. &c. mors &c. dicitur meritoria, idest, j passiue, quia exercendo admorti, & non j facto ad istam vitam, quæ mors tribuitur primo, quia passiue, & quia ejus effectus est exercitium &c. quietis, & moralis =

Obijcies 2º: Vulnus latens &c. perficitur ad passum, & non ad actum illius: quare exercitium &c. scripturæ, & PP. nostri dicta &c. quia ex latente Adami peccato, dicitur sæpe sæpius &c. meritoria, & vulnus latens =

Ad Vulnus non est meritorium &c. quia &c. quia non meritur, & non est illius: meritum &c. peccati, & actualis præsentis, quæ illud illud acceptauit, & vitam &c. Respondeo: quare ergo, vt acceptatio & actum non faciat meritoriu, & ergo &c. quæ &c. non est meritoria =

Obijcies 3º: Nunc orat Patri Eterno, & Filio. Sed orare est dignissimum, & post non exaudiri a Patre, & meritoria. Respondeo, quia nihil aliud desiderat adipisci, nisi id &c. quia &c. & id &c. justa apud illum &c. Ad &c. oratio &c. non exaudiri a Patre &c. quia meritis, & quia &c. repræsentans Patri merita sua facta &c. & via, & ad &c.

&c.

pondet præmium, quod exigit oratio de iustitia:
sicut cum mercenarius exigit mercedem sui laboris, hæc
merces solum correspondet labori ut merito; petitioni
vero tamquam impetratione ex iusta proponenti laborem iustitiæ =

Obijcies ultimo: sequitur ex ultima
assertione, quod non meruisse plus diebus meritis, quam unico, quam =

Respondeo, quoad efficaciam plus
meruisse diebus, quam unico; quoad sufficientiam vero tantum me-
ruisse unico, quam diebus = Dices, quod singula merita sunt
partialia quoad efficaciam. sed unum infinitum non potest esse
pars cum alio infinito = Respondeo, si tale infinitum sit
morale, et dependeat ab applicatione meritis, falsum est,
de quo possunt esse plura exempla =

Sed insurges: si fierent eadem
partialia ista merita, non consurgeret meritum infinitum
ex illis, quia applicantur tamquam partes finitæ. sed ex plu-
ribus finitis non fit infinitum, quod =

Negatur ans: quia diebus illis co-
llectivè sumptis applicatur valor personæ sine limitatione
et distributio valoris non fit in illa merita cum partes aliquo-
tas; sed cum partes proportionales, ex quibus componitur infinitum =
Et hæc de impeccabilitate, et merito Christi dicta suffi-
ciant ad laudem, et gloriam Sanctissimæ Trinita-
tis, Deiparæ Virginis Mariæ, Almi Paren-
tis mei Benedicti, Virginis, et Matris
meæ Scholasticæ, Sti Joseph,
Archangeli Michaelis, Utriusque
Jacobi, Didaci Complutensis,
Angeliq; mei custodis,
et Deniq; Sanctæ Crucis
Diuq; Sanctorum cœlesti-
cum. anno
Dni 1649

Introductio ad matem. d. chte apud Dtem 2a 2e q. 23, diligenter e nucleata per Sm M. Men. Doza. anno. adni nativitate 1623.

Prius quam litteram Dt. aggrediamur, oportet quod nominis huius vocis chtas explicare: 1o quod notandum est circa huius vocis originem, et orthographiam variare grammaticos: quidam m. quos sequitur Bega lect. 7 super Jul. c. 26 censet, esse nomen pure latinum, atque adeo sine aspiratione scribendum, sicut quod nomen carum, et adverbium caro latina sunt, et sine h scribuntur. addunt aliqui hec omnia deduci a vo careo, ita, s, quod carum sit, quod rarum est, et quo vulgo carent hes, et care dicatur nobis stare id, quod magnostat precio, et ita caritas trio idem sit, quod carum ha, sive inopia. xa hel. per leg. Manil. caritas rei frumentariae: et 3o offic. caritas annonae. et quia ea, quae caremus magis solemus estimare idcirco ista cara dicuntur: ex quo facile potuit transferri hoc nomen chtas ad significandum dilectionem, et amorem =

2o notandum est, ut hoc sit probabile; tum probabilius mihi esse chtem, cum amorem, et dilectionem significat, esse vocem graecam et sic scribendam cum h, derivari quasi a voce charis, quae latine idem valet quod gratia, et beneficium, et consequenter idem valet, quod amor, atque dilectio: et ita non tantum in sacris; verum in prophanis ~~scribendum cum h~~ probatis authoribus scribendum cum h quasi a graeco fonte derivatum =

Nec obstat, quod in nostris Bibliis quotiens graece habetur ~~chtas~~ charis vertit interpres ~~[illegible]~~ chtas, sed gratia, et cum vertit chtas est in graeco Agapi, Nanitan, gernianes, et affines sunt significationi harum vocum charis, et agapes. et tam similes nae, et proprietates graecae et chtis praesertim apud xpianos, quorum multi cum Scoto censent, gratiam, et chtem esse unum, et eundem habitum, ut iure potuerit interpres latinus has voces, et significata confundere, et unum pro altero ponere. leg. Soto 2o de na, et gratia cap. 17 =

Nec obstat, quod ~~chtas~~ charis tam corripiat, quam producit chtas, nam e graecis ad latinos non semper cum vocabulis transit eadem ratio accentus, et quantitatis. et quidem si haec ratio obstaret, 1a

Ethymologia minus heret probabilitate, nam careo semper breuiat tam; quam tamen perpetuo producit carus, et caritas =

3° notandum, quod licet in lata significatione ejus significet charitas amorem humanum, et propheticum ut Judith 9: per uiuentes eum in labijs charitatis meae, et 2 Machab. 14 Alium videns charitatem eorum. Et in Epist. D. Judae: hi sunt in epulis suis conuiuantes sine timore, graece habetur in charitatibus suis, et ita uertit Ysidorus clarius, et notat Erasmus in praesti super Judam, nam vox graeca Agape, quae in praesti dicitur per charitatem ejus significat epulas, et conuiuia, ut dicitur Chorinthiorum 11: ergo non est dominicam cenam manducare, graece habetur dominicam Agapin. idque liquet ex Concil. Grangensi can. 11. ex 8a syn. gli. can. 74, cuius est fit mentio lege Coba rrubiam de testamentis cap. ultim. n° 2. Nihil ominus apud PP. et theol. semper ferè summitur charitas pro amore recto, diuino, et supernaturali, quae est inter nos et Deum, et haec differentia constituit Orig. Homil. 1 in Cantic. inter charitatem amorem, et dilectionem, quod charitas significat dilectionem omnino honestam, et ratione ductam; amor autem significat dilectionem behementem, et minus rationabilem, dilectio autem non sic: quapropter dicitur apud Jul. Dolauellam antea diligebam, nunc amo. Verum est ergo, quod haec differentia non est in usu ut tradit Aug. lib. 14 de ciuit. Dei, nam D. Dyonisius cap. 4 de diuinis nominibus dixit nomen amoris diuinum esse, quod nomen charitatis, et dilectionis, nam diuinus amor ardens, et vehemens est remota in perfectione passionis =

Demum nota de hac materia integros edidisse tractatus Philonem Judaeum sub titulo de charitate, et L. de laudibus charitatis. D. Aug. D. Prosp. D. Bern. et alios, quos longum est recensere =

Quaest. 23 de Charitate.

Articulus 1us Vm charitas sit amicitia?

Conclussio est affirmatiua.

Ad explicandum autem vm, et quomodo charitas sit amicitia inter Deum et hos, oportet praemittere veram, et propriam rationem amicitiae, et quae ad illam conditiones requiruntur. de quo agit Ar. 8° et 9° ethyc. Plato in Lyside. Cic. Plutarc. et D. Aug. in libris de amicitia editis = Sig =

Dubium 1m de ratione

veram, et propriam amicitiae

Cum

cum d. Sit disputa ad Phis morales, potiꝰq ad Theologꝝ ꝑtineat, ideo nos ea tm differemꝰ, quę ad metaphꝰ nrũ artẽ ꝑtinent. Est autẽ sciendum. Ad veram amicitiã tres ꝑcipuas conditiones requiri, 1ª. ꝯ. q sit amor beneuolentię, 2ª. q sit mutuꝰ 3ª. q sit non latens, ex Ar. 8. Ethic. c. 2. et 3. Tres sunt co conditiones.

2ª. NOTA. cc. 1ª. ꝯditionem, q amicitia ꝯ sit ꝑs amoris, cum ꝯ amor dicatur Ama 2 dici in amorem beneuolentię, quo amamꝰ aliquem ꝓpr ipsum, et in amore ꝯtrario benevolentię, quo amamꝰ illum ꝓpr nos, de quo agit D. T. 1. 2. q. 26. a. 4. dicimꝰ amicitiam ee amorem beneuolentię, unde cum Ar. 8. Ethic. c. 3. 4. et 9. dicuntur amicitiam sm̃ amplam, et analogam diuisionem in utilem, delectabilem, et honestam. Amicitia ē benevolentię illa ē sola virtus, quę cum coniungitur. sola honesta hꝫ rationẽ benevolentię, alię adeo sola hꝫ rationẽ amicitię, nam ipsa vocatur, qua volumꝰ amico bonum ꝓpr se ipsum, ut s. bene sit illi, et non ꝓpr nram utilitatẽ aut delectationem; alia vo duo geria potiꝰ habent rationẽ concupiscibilis, et non amicitię, nisi analogice et sm̃ qd, ut ꝓz ex Ar. s. et D. Hieron. s. Matth. c. 7. et D. Bernar. li. de dilig. Deum. et D. T. 1. 2. q. 26. a. 4. ad 3.

3ª. NOTA. cc alteram conditionẽ q sic amor benevolentię ꝺz ee mutuꝰ, alioqui non erit vera amicitia, sed tm simplex quidam beneuolentia, unde cum amamꝰ aliquem, non tn curamꝰ, m ipse nos redamet non ē amicitia, ex illud Aug. non ē verꝰ amator, qui amoris non ē benignꝰ ꝯrator, etn amicitia ē quasi relativum requirens in altero extremo tanꝫ rationẽ tendi eandem rationem amoris saltem existimatam, ita s. ut amicꝰ existimet se redamari ab illo, quem amat, ut ꝺm̃ c. Dub. 5ª. Verꝰ divino Fra no adaptua Mantibla, laquente de

4ª. NOTA. cc. 3ª. conditionẽ q iste amor non ꝺz ee latens, sed patens, quo ꝫ duo diligant se amore benevolentię, et mutuo, et reciproco, si tn non constet illis talis amor, nõ ē amicitia, qua de causa dixit Arist. s. fuisse ꝓbium suo tẽpre, q silentium dissoluit amicitiam, ut ita q sit vera amicitia in utroq extremo, in utroq ꝺz ee cognitꝰ talis amoris, q si in altero tm̃ sit, tunc in altero tm̃ habet rationẽ amicitię. rationem rDignarecꝰ optima a

5ª. et ultª. NOTA. Ad has tres conditiones reddui alias. 1ª. ꝯ. q amicitia ꝺz fundari in ideas alicuius boni, nam certe si ē benevoli inter duos, iam utriq alteri vult aliqd bonum. 2ª. q amicitia non ē (nisi) inter ꝑsonas honestas, nam cum benevoli sit amor honestꝰ ut dixi non ꝑt reperiri nisi inter ꝑsonas honestas, qd de Ar. s. et Stanus collas. 16. c. 2. 23. Etn impii cum sint ꝓprijs cõmodis, et passionibꝰ addicti facile veniunt ab honestate, et transeunt ad ꝓ priuatas vtilitates, et delectationẽ. 3ª. condi. q nihil turpe fiat ratõ amicitię, unde vtum ē vulgare ꝓbium. Amicus usq ad aras, qd tractat Aug. Gesli. li. 1. Noctium Atticc. c. 3. Item 4ª. q sit diuturna, et ꝑmanens, nam autore Ar. s. hoc ē vna quęq virtus, ut sm̃ se, et quantũ ex parte sui sit perpetua, unde Prouer. 17. Dr. omni tẽpre diligit amicꝰ, unde Plato s. sic definijt amicitiam, ut ex ejusdem dicti collegit Marsilius Ficinꝰ in ꝑmeta. s. illo loco Platonis, q amicitia sit honesta ꝓpetuꝰ voluntatis cõmunio, ubi explicat Amicꝰ usq. aras. elegans amꝰ definiõ ex Plat

paucis vbis oes conditiones amicitię ꝙ traddit. Et certe amicitia utilis, et delectabilis facile pcurant ſi et pcire facile solent diuitię et pulchritudo, qꝫ ille intult. Lege D. Aug. li. de amicitia c. 2. to. 4. ubi et salomone, et D. Hieronym. et Phis̃ phat vere amicitię ꝑpetuitatem, quare exsecrandum ē. cum eod̃ D. Aug. li. 12. de Ciuit. c. 20. et Ludouico Viue li. 6. ex Tullio illud pricios̃ uerbium, qd tanq̃ ex Biante Phō vsserri solet ſ. Ama tanq̃ ossurꝰ. qd et vsserit Aulꝰ Gel. li. 1. c. 3. in fi. nam ſi ego mihi ꝑsuadeam, qꝫ amicꝰ meꝰ aliqñ ē futurꝰ mihi inimicꝰ iam suspecta atq; adeō non vera erit mihi amicitia cum illo. Item ꝙ. inter amicos dꝫ ēe aqualitas ex Ar. 8. Ethic. c. 7. et Plato. in Phedro, et Hieronym. ſ. Matth. c. 7. ubi de hac eruditiss̃ disputat. ex illud Eccles. 6. Amicꝰ erit tibi ꝑ ſi cōqualis, unde ortum ē. diuinum ꝓbium. Eccles. 13. Quid cōcabit cacabꝰ ad ollam? ꝙ ſub ditur. Sic pondꝰ ſ. se tollit, qui cōtra ſtori se cōcat. Unde, Ouidꝰ. Non bene iuncta ēq et Horatꝰ. Vulcus inexpti cautura potentis amici, expertꝰ metuit. Quare amia qua rāō mutuō se diligunt aquales sunt, conformes, et sibi conueniunt. n. et cōcant. l. in sanguine, prīa, ingenio, studio, vrbe, ēq. Et qꝫ amicus sit alter ego. ſ. sit una voluntas et ferē una aia in ambob, ex Tullio, Horatio et D. Aug. 4 confess. c. 6. Nam equalitas mox parit quandam identitatem aiorꝫ qꝫ hec locū metaphorica sit. 7. qꝫ inter amicos sit conuictus, et collocutio ex Ar. 9. Ethic. c. 12. et li. 2. Magno. Moral. c. 11. aliōqui. n. erit latens amor, atq; adeō non vera amicitia, ꝑsertim qꝫ silentium, et absentia inducunt obliuionem, et inter dissuunt amicitiam. 8. qꝫ amicitia non sit ad plures ex 9. Ethic. c. 10. unde Eccles. 6. amici sint tibi multi, consiliarij non nisi vnꝰ. ꝑ consiliarium intellexit verum amicum, et Lege Plutarchū, in li. cuius tit. ē. de amicitia in multos diffusa. Verum hec conditio, et alię ꝙ traditꝰ plenius intelligentur dub. sequenti.

Deinde NOTA. Et caue. D. qꝫ amicitia non sumꝫ in ꝑsenti ex rāōe, ſ. ex respectu, quo amicꝰ vestit amicum, sed ex fundamto. pc. ex habitu, seu habitu, quo alijs amat. l. inclinat ad amandum amicum, vt aūt hec amicitia, ut eam hic describimꝰ, sit virtꝰ moralis, ſ. explicabimꝰ. Lege interim D. Tho. ſ. q. 114 a. 7m dub. V. inter homines, et Deum sit vera, ꝙpria amicitia?

1. rā dubit. ē. qa licet in sc̃ interdum dicat Deꝰ amicꝰ mꝰ, tn non inde habitur dici pt, qꝫ sit hec locū translatitia et metaphorica, ſ. eam di ſponꝰ, Fr. Pastor. et. qd non ē. ꝙpria intelligendum sed ꝑ metaphoram.

2o. Quia ex dictis ꝑ amicitiam non posse cē nisi inter aquales, sed inter nos et Deū non ē aqualitas, nec ꝙportio ꝙ, neq; amicitia.

3o

micioſū ꝓbiū tanq̃ ossurus.

olicabit cacabꝰ ollam.

citia à ꝙjūs a est.

iliarius non ſi vnus.

micitia quā acci iat in ꝑsenti

3° Amicitia consistit in mutua redamatione gratuita, ita ut amicus diligat amicum, non ppr bonum ppriu, sed ppr bonum amici, sed nos. Deus diligit nos ppr bonum nrum, sed ppr seipsum. ꝟx illud Proverb. 16. Omnia propter semetipsum operatus est dns. Et sic nos non diligimus Deum ppr ipsum, sed ppr cómodu qd abillo speramus. ꝟx illud, amat amabat quidem bonum, unicuiq; aut ppriu, et mutuo amicabilia, quæ sunt ad alterum perueniant et amicabilis, quæ sunt ad se.

4° Arg. ga amicitia non est sine coitatione bonoꝝ, sed nos non possumus coitare Deo aliqd bonum. ꝟx illud Ps. 15. Deus meus es tu, qm bonoꝝ meoꝝ non eges. et Iob. c. 22. et aliis sæpe. Idem. hr. q non possumus eé cum amici.

5° Arg. qa Deus est supus dñs nos aut eius servi et inutiles ut hr Luce 17. Sed sic est q inter dnum et servum non pt eé amicitia ꝟ 8. Ethic. c. 11. et 8. Polit. c. 6. imo et Euangelio Iohan. 15. ubi xps distinguit inter servum et amicum, dicens. iam non dicã vos seruos, sed amicos, quia &c. ꝟ cæt.

6° Arg. Amicitia est amor non latens ut dixi, sed sit q de lege cui semp nos latet an Deus diligat nos, et est an nos diligamus ipsum. Eccles. 9. nemo scit utrum odio vel amore dignus sit. de quo multa in Concil. Trid. ff. 6. c. Lut Seruus, &c.

7° Deinde magis adstruendo arti ꝟbo charitatem non est veram amicitiam. Quia amicitia non pt eé ad plures (ut d. est) sed charitas est ad plures siquidem Deus ex charitate diligit nos, q plures sumus, et nos ipsum, et alios, sq charitas non est amicitia.

8. Amicitia est amor mutuus sed inimici mei nos non redamant sq charitas, qua illos diligimus non est amicitia saltem in ordine ad illos, sq in ordine ad Deum redamatez nos sit amicitia, confirmat. Quia si rã fatis amicitiæ est redamatio, itaq non erit amicitia, nisi ferat in alterum ut amicum, iam negat, q talis amor non erit benevoli, sed concupiscentiæ fert. n. in alterum ut amicum meum, atq adeo bonum meum.

9. Amicitia cet ppetuitatem. ut d. est. sed charitas non est ppetua, imo facile perit in nobis, imo, et in Deo, qui eo ipso q nos peccamus desinit nos amare amore charitatis, sq charitas non est amicitia.

10. In pribus veteris testamenti fuit charitas, ut pz, et non amicitia cum Deo, ut insinuat Iohan. 15. iam non dicam vos seruos &c. sq charitas non est amicitia, quare Ar. s. concludit hoiem cum Deo non magis posse inire amicitiam q cú brutis.

Sit 1 ꝟcl. Inter homines et Deum est vera et ppria amicitia ꝟbo. i. ex ss. Iudith. 9. et Iacobi 2. Abraham dr. amicus Dei. et sapi. 7. sapia constituit amicos Dei et c. 8. in amicitia eius delectatio bona. et Ps. 138. Nimis honorati sunt amici tui Deus. et Iohan. 15. vos amici mei estis, et est cotis Iacobus, et Prum, et totum fidelium vox, unde opinio vel dilectio vera in fide opinio vel error infidelis, qa quotiens ss pt in sensu ppria intelligi non est

transcendũ ad metaphꝫ ut dr Aug. li. 3. de Trina xiã. c. 10. & ſ. Sed ſic ẽ. q cum ſſ. dr nos eẽ amicos dei, & Deum amicum nrum, pt intelligi ꝓprie, ſtigd in raõ ſonti amicitiæ, quę ẽ amare, & amari nihil imperfectionis, aut absurditatis inesturn
nihil amicitię ꝓprie dz intelligi ſſ cum id dr. :— Z. ꝙd à definiõ ga amicitia ẽ benevoli mutua & non latens, ſed inter nos & Deum ẽ in primis benevoli, qua ſ. nos gau demꝰ de bonis dei, & optamꝰ ei gliam. ſ. sanctificet nomen tuum, & fiat voluntas tua, & ſtem ſęc benevoli ẽ. mutua, nam deꝰ ſibi vult nobis bonũ n. grę & glię & Joan. 14. qui diligit me, diliget à Pre meo, & ego diligam eum & Proverb. 8. ego diligentes me diligo, & cantic. 2. dilecto meo mihi & ego illi, & item ẽ. non latens, cum ga Deum non latet, vn nos diligamꝰ ipsum, oia n. sunt nuda, & aperta oculis ei. Hꝫ brea. 4. sed neq. nos latet talis amor, tum ga ꝑ fidem ſumus certi, qꝺ amor ex parte dei non deerit, ſi non defuerit ex parte nrã, tum ẽt, quia ꝑ coniecturas satis conjicimꝰ tanc amicitiam certitudine quadã morali valde ꝑbabili, tꝫ non evidenti: & ꝑcta. ut dr Rom. 8. ipse ſpꝰ testimonium reddit spũi nro. q ſumꝰ filij dei. Et denicꝫ in amicitia huã non vr eẽ magis evidens certitudo amoris, nisi tm coniecturalis, & ꝑbabilis, Unihilom ẽ vera amicitia & similiter ſ. ex. lege D. Tho. in 3. d. 27. q. 2. a. 1. ad 3.

Sed dices. An raõ ſuię incertitudinis, & dubij operetur actum amicitię eẽ ꝺditionati, ita ſ. ut qs non alr diligat amicum, nisi sub conditione redamationis, exiſtẽs in ipso actu amoris.

Actus amicitię ꝺ dz eẽ ꝺditionat. R. q tꝫ ex parte obn. ſeu trm requirat ad amicitiam ſęc redamã ſtanꝫ dispoſi quę dam, l. conditio ſine qua non, cęterum non inducere dz conditionem in actu amoris, ſt in actu conditio, ſeu dispoſitio necessa requisita ex parte m. ſ. tollit non dz inducere conditiõ in actu administrantis sacrm, imo malẽ faceret minr, q sub conditione absolueret, l. baptizaret, nisi in casu rara, in qua licitum erit ubi conditione ꝓpr necessitatem sacrm ex una parte, & ꝓpr periculum reiterationis eius ex alia pt tc similr qꝫ malẽ faceret amico, qui sub conditione redamationis amaret.

Et de canibꝰ naturemur. 3o. ꝙd dr & alijs conditionibꝰ veræ amicitię, nam inter nos & Deum ẽ. coicatio bonoꝝ ipse. n. coicat nobis gram, qua facit nos consortes divinę n. 2. Petri. 1. imo ſe ipsum non tm ꝙ onicꝫ ſubſtantiam, ſed etiã ꝙ modũ cibi. unde Rom. 8. dr q ꝓprio filio suo non pepercit, ſed ꝙ nobis oibꝰ tradidit illum, quõ non cum illo oia nobis donabit, & 1. Cor. 3. ad amicos dei dr. oia vestra ſunt, vos aũt xi ꝙ. ubi insinuat ſęc mutua coicatio bonoꝝ inter Deũ, & homies, naz non solum soles coicare deo laudem, & gliam, verum, & ſe ipſos deo tradunt ſt deꝰ ſe, & oia tradidit illis. Item 2o. ẽ. oimoda honesta, & honestos in hac amicitia. Item

Item ē ppetuitas, nam sīse grā, & charitas ac ppetuitas hec amicitia ppetua ē, caussas aut huius ppetuitatis elegantor tradit D. T. ſ. q. 24. a. 11. niri quid subm, nīque recipī ē varium & vertibile. hinc n. St charitas, ut sit obnoxia ruinę, nam deſe ut ait Paul. 1. corinth. 13. charitas nunq̄ excidit. Item 4°. ē. aqualitas, & quanuis non sit dīmoda ē. tñ aqualitas ꝓportionis, & ſpes ſufft de quo statim ad 2m. quare Ar. 8. Ethic. c. 7. & 11. ponit amicitiam quādā ꝓpā vocat ueelli, ut frīs, & filij, Viri & uxoris, Regis & subditi, ſenis, & puerj, & in ijs ait ſeruari aqualitatem ꝓportionis, & unum alteri ciicare bona ſx q̄ litatem dantis & recipientis. Item q°. ſeruat' ſñ q̄ amicꝰ sit alter ego, & dimidium animę, & q̄ uiuat in alieno corpore, ad Rom. 8. q̄ adęrat deo unq̄ ſſ̄ ſēt cum illo, & ad Galat. 2. uiuo eg̃o iam non ego, ſed uiuit in me xp̄s, cuius confirmitatis amicꝰ dei in ſs dnī eius frēs, filij, ſponsi, conciues, ſocijq̄, Item. 6. ē. conuiuij & mutua colloquia inter deum & iustos, & ē. ſecretorum reuelatio. Prouerb. 8. delicię meę ee cum filijs hoīum. & Baruch. 3. deus in terris uisus ē. & cum hoīb⁹ conuersatus ē. & Genes. 18. num celare potero Abraam, q̄d geſturus ſum. ī. & Joan. 15. uos aūt dixi amicos, qa oīa, quę audiui a pre, nota feci uobis, & Paul⁹ conuersatio nra in coelis ſt, & Oſee 2. ducam eam in ſolitudinem. & loquar ad eam, unde D. Aug. ſer. 37. in illis uobis. Dne ante te oē desiderium meum, ſic ait. frigus charitatis ſilentium cum ē. cordis, fragrantia aūt clamor, de q̄b⁹ opt⁹ differeī D. Thō. 4. d. 6. q. 2. a. 1. Deinde. Hec amicitia uī ee ad unum, nam ſic deus unumquemq̄ nrūm diligit, ac ſi ſolum diligeret, & ſimiliter nos oīa dilecta diligimus ꝓpter ſtm ipſum, & ſic ſufft, ut ſ. videbimus.

Tandem ꝓbī. 3ilo. qa demum ipſe Aristo. 10. Ethic. c. 8. concludit uirum ſapientem deo ee amicissimum. & Socrates dixit. Viros ꝓbos ee amicos dei. q̄ a fortiori eum, q̄ ht charitatem, ſine qua neq̄ ē. uera ſapię, neq̄ uera uirtꝰ, & cum qua oīa bona diuina coniuncta ſunt, dicemq̄ ee amicum dei.

Ult⁹ conclō. Hec amicitia inter deum, atq̄. homes ē. ipſa charitas formalissimē. Probī, qa amicitia ſñ non ſumit ꝓ relatione ut iam dixi, ſed ꝓ actu. l. uita, qua amici mutuis ſe diligunt, ſed charitas ē, qua nos deū amamus, & item charitas ē, qua deus nos diligit tanq̄ principio formale existente in ipſo deo, q̄ charitas non tm, quę ē in nobis, ſ. creata, & in ſpūs ſed ēt, quę ē in deo increata, & ꝓ modū ſubſtię habebit ueram, & ſtriam rationem amicitię. Lege Vegam li. 7. in Concil. c. 29. Item. ꝓbī qa in charitate reperiunt oēs conditiones amicitię, nam i°. charitas ē. amor, 2°. ē. mutuꝰ

3°

3.° e. non latens, sed patens quantum sufft. 4.° facit ꝺia cō cōia inter nos, & Deum. 5.° e. vera virtꝰ abstrahens ab oi re turpi; 6.° e ꝑpetua ex parte sui, 7.° æquat nos Deo & paresilli nos facit, ut statim explicabo. 8. facit nos cō Deos seu Deiformes, Dijsū Deum facit in nobis viuere, & nos in ipso, nam q manet in charitᵉ in Deo manet, & Deꝰ in illo. 9.° facit nos conuiuere Deo, et familiariter cū illo agere. 10.° est ad solum Deum, nam de raōne charitatis e, q solam vnsficiat diuinam bonitatē non solum tanq finem, sed et tanq sbm ꝓpe.

Ad Arg. q. R. Dicendum dico. ꝺia illa aīa cōuiuere, q. charitas sm q e in via, tꝫ sedt veram, & ꝑfectam rationē amicitiæ, imo simplr, sed tn nō e. ꝑfecta, donec sit in ꝑria, ut ꝺi D. T. 5. ad. 1. Co q. dum e. in via, e quasi in fieri, & nō suum statum naturæ

Ad 1.m q Arg.m R. q illa nōia. Sponsꝰ. Pater &c. satis apparet nō ꝑprie ꝺici de Deo ꝑpter aptam absurditatem, quam importat, qd n. absurdū tn q Deꝰ sit vere Pater, & vere sponsꝰ, & verō & ꝑprie Pater noster, at vō in Soc qd e. cē amicum, cuius rō tota sita e in amare & amari, nihil absurdi e. quare corrigendꝰ e. Ar. 2.° Magn. Moral. c. 11. vbi paulo post initium sic ait. Deꝰ quidem amare non suscipit, alienum quoq. e. sibi Louem se amare dicat. :

Ad 2.m R. NOTANDUS & Ar. 8. Ethic. c. 7. cē quandam amicitiā, quę ꝺr excellᵗⁱ & aliam, quę ꝺr æqualitatis, & in ambabꝰ reprit ꝓportio inter amicos, alioqui non erit amicitia, e. aut 2.ª ꝓportio quędam ꝑfecta, quę ꝺr arithmetica, ut inter duos binarios, i. duas lineas æquales; alia quę ꝺr geometrica, et non e. inter duas res, sed inter duas ꝓportiones. v.g. si se habent duo ad 4. ita 4. ad 8. quę ꝓportio solet attendi in iustitia distributiua, sic apd Phos st e. 2.ª amicitia, ita e. 2.ª iustitia, de qua ꝺicto 5.° inter socium & Deum, Patrem, & filium, Virum & uxorem, cē amicitiam excellᵗⁱ & sic non exigit æqualitatem arithmeticam, sed Geometricam; non. n. debēt ita cē æquales q. st Pater exigit á filio obedientiam, sic filiꝰ á prē, & st Deꝰ habet reuidentiam de iure, sic velit Emus Brē de Deo, sed satis e si ita se habent, q st Pater ꝑstat filio, quę sunt Patris, sic filiꝰ prestet Patri, quę sunt boni filij, & st Deꝰ se det ad nos amando nos quantum rō Deitatis patit, sic nos ad ipsum amando ꝑ cultum & obedientiam sm q fert nra hois in ordine ad Deum. Vnde Caietanꝰ hic, NOTAT. inter amicitia, tꝫ simplr non sit æqualitas, cē. tn ꝓportionem. & Magr Aragon recte obseruat S. S. T. non ꝺixisse absolutē. Charitas e. amicitia hois ad Deum, sed ꝺixisse. e. quędam amicitia. Soc e. amicitia nō cois, sed excellens, & eximia :

Sed 2.ª sanctorum, quę cois e. Arguitur sic. Quia sm eam iam inter socios, & Deū non e. amicitia ꝑfecta, & ꝑpria, imo nec simplr quia tn non sē æqualitas ꝓpria, & simplex

sanc.

sane proprior eet inter duos Deos (si eent) et proprior e. inter duos hoies propria
et perfectam aequalitatem, quare D. T. consulto hic addidit illa partaz. quaedam.
et Ar. s. hoc intendit, q. inter prem, et filium, Regem, et subditum, no sit proprie, et
simplr amicitia, nisi cum addito s. excellie

Propter hoc Arg.m existimo ad saluandam inter Deum, et hoies veram, et propriam
et simplr amicitiam dici debere. q. inter eos et sit aequalitas arithmetica, quaz
s. facit gra et charitas in hoie, et tn amicitia teste Hieron. s. et Tullio et alijs
aut accipit pares, aut facit, sic q. haec diuina amicitia licet non supponat, et acci
piat nos aequales Deo, facit tn, nam caussat in nobis gratiam, qua efficimur diuie
consortes n. et filij Dei, et Dij. simile e. qd Sr. 1. Machab. 10. ubi Alex. cupiens ami
citiam Jonathae extulit, et sublimauit eum, et dixit. iam aptus es ut sis amicus noster,
et voceris amicus regis, et missit ei purpuram, et coronam auream, quae sunt insignia
Regis; sic Deus dat amicis suis insignia Dei, et pignora diuina 2. Cori. 1. et 5. et
Ephes. 1. et 2. Timot. 2. et 2. Petri. 1. qq. eleuent ad aequalitatem, ita ut no tn sint
filij, haeredes, socij, in qq. noibus denotat illa excellia Dei s. illos, sed et sint amici eius,
in quo importat illa aequalitas vera, p gram tn, ut d. e. unde inter Prem et fili
um, dnum, et seruum pt ee haec vera et perfecta amicitia aequalitatis, non tn ut sut
pr, et filius dnus et seruus, nam ut sic tn erit amicitia excellie, sed ut sunt veri
amici, qa ita pnt se hre, et seruare aequalitatem in rebus amicabilibus, ac si non
eent Pater, et filius dnus, et seruus, sed ut duo amici alioqui p oia pares. ut si iam
eet filius emancipatus, et seruus libertate donatus, certe tunc posset inter eos ee Justitia
vera imo, et perfecta q. a fortiori amicitia aequalitatis, si q. inter hoiem gratum, et
Justum et Deum e Justitia propria, et vera, lz non perfecta (de quo als) a fortiori
erit amicitia aequalitatis, lz non cum tanta perfectione, quanta eet inter duos
Deos, si darentur.

Ad 3. R. q. lz amorem, quo nos prosequr Deus, et bonum, qd nobis vult ordinet
ultimate in seipsum tanqm in ultimum finem, non tollit in ipso amore rationes beneuolentiae
et amicitiae, nam similr in humanis, lz optimus qsq. amicus amet amicum suum
referendo oia in Deum, tanqm in ultimum finem, non ideo desinit ee amicus, et
ra suus e. qa haec ordinatio e. qd generale in omni actu bono, qd tendat in Deum
ut in finem, alioqui eet actus inordinatus. Rursus dico q. lz nos speremus a Deo
comodum, tn non ob id diligimus Deum ex charitate, sed propr ipsum Deum.

Illa aut axiomata solum intendunt, nihil posse a nobis amari, nisi in quantu appro
priat nobis aliquo modo, qa q. bonum amici reputamus ut proprium, quae e. insignis
excellentia amicitiae, ut negocia alterius reputet propria, et item, qa qcqd amamus, ideo
amamus, qa nobis placet, et qa nra voluntas gaudet in tali amore. idem vere dicimur

Gratia et cha
facit aequalit
Arithmeticam
Deum et hoie

insigne e.
bonu amici re
proprium, et
bonu eius dnr
bonum nrum

in omni re non querere, et amare bonum ppriu, et spi è generale in omni amare, nam in amore concupiscentie è specialis ratio sb quam amamꝰ bonū ppriū p bonis aliis, de qua D.T. 1.2. q.26. a.4.

D.Tho. loco cit.

Ad 4.m R. Ter fosse cē coicationem inter amicos. s. l. fundamentalē. ut sc̄i guinei coicant in sanguine, condiscipuli in disciplina, et cōmilitones in militia; l. formalē et intrinsecē quat ipsa amicitia è unio quędam affectuum rāe cuius sunt una ratio, et unum velle; l. et efficienter, in quantum ex unione affectuum ꝓuenit coicatio bonoꝝ externoꝝ, sm̄ qđ dr. Amicoꝝ ōia sunt cōmunia. Dicis q inter sustum, et Deum cē coicatoꝝ his tribꝰ modis, nam 1° non sustum cō municant quasi in sanguine, Actor. 17. ipsius n. Et gens sumꝰ. Et ēt in n. diuꝰ 2. Petri. 1. s. q gram. Item 2°. coicant in affectu et spū. 1. Corinth. 6. q adhęret Deo unus spūs è cum illo. Et 3°. coicant in bonis quatenꝰ Deus ōia cum filio suo nobis donauit. Ro. 8. Et 1. Corinth. 3. Justi ōia expendunt in gliam Dei.

Ad 5.m R. q seruꝰ nisi ejcuat rāe seruitutis non pt inire amicitiam cū dno, nisi forte excellēs, at Justi licet maneant semp serui Dei ēt in gria Apocaly. 7. in fi. Et 22. in ini. sed tñ quodammō ejcuunt ssum seruitutis. Rom. 8. Et Gal 4. Et equant se q gram, quantum s. suffit ad hoc q sint eius amici.

Sed dices. Equant ut sint filij sq hec amicitia erit quasi inter Prem et filium at q adeo erit excellēs.

R. plus equari, q ut sint filij, nempe ut sint filij Dei, et consortes Dei q gram ubi vox. consortes. equalitatem denotat, et ea vsq è. D. Petrꝰ, nam gra 1° et esse non facit filios Dei, sed quasi 2do, et extrinsecē, sed facit 1° ēt esse Dei, et equales + gra nos cōsortes Dei q gram ipsam. de quo in 1.2. q.110. Vita hec amicitia è. ex equalitatis, licet non ois effectus, non n. intending sanc equalitꝰ cē effective arithmeticam, nam neq in humanis sēt semp amicitia sanc equalitatem, sed è arithmetica, quę sufficit, l. maior q Geometrica, ut supra d.i.

Ad 6.m R. ex dictis q coniecturas patere q nos diligamꝰ Deū, et Deꝰ nos. sc̄ in Suis.

Perfecta amicitia Suis non pt cē plures. Secus de amicitia diu.

Ad 7.m R. in Suis qđ amicitiam non esse effective ad plures, q cū quędat a voluntate creata, et finita, effundet in eōs boni finiti tanto minuiē quanto ad plures diffunditur, secꝰ vt cē in diuina, quę ab spū s. est, et sēt bonum infinitum, nō solum q obiecto, sed ēt q materia.

Quo possit cē amicitia ad plures.

R. 2°. ut s. q quidam illi plures sunt ordinati ad unum tanq ad primarium finale bonum ut contingit in Caritate, tunc bene pt cē amicitia ad plures.

Cur q. quo amentur Caritate.

Ad 8.m R. q pecc. vos Diuini licet amentur ex Caritate, non tñ amant ppter se Sed ppter Deum tanq ppr bonum finale, et motivum, et non tm tanq ppr finem.

Quęs.

cumq; in tali actu solus Deus sit qui diligit tanq; amicus, sat. q; ipse redamet, an vo in dilectione justoq; excellaritate similiv sim formale sit tm ipse Deus, et eius bonitas increata, an vo bonitas creata divina tm et finalis repta millis res e valde difficilis, de qua j. Ad confirmq; R. q licet alq; amicitia sit dat in alterum ut redamantem me, et ut bonum meum, adsit tm ei amor be nevoli, quia rā fortis mei amicus non e rā fortis ut ille me redamet hoc n. cet jcupiscq, sed sit redamat me, et ita non amo illū ut sit bonū meū, sed q; tanto pe complaceo in eius amore, ut reputem bonū illius meum. Ad q. R. Caritatem sm se ee perpetuam, et imo et quamlq; amicitiam sum si vera sit, qd c. dicere. q sm affectum et propositum amantium talr se amat amicitia ut parati sint ocia bona fortune et infundere et ocia mala pati p conservatione amicitie, q si interdum dissolvit non provenit ex rā illius affectus, sed ex rāo arbitrij et ingenij humani, qd de se vertibile et mistas e. Ad 10. R ut ad q. Ad Aristotelem aut. iam ex ipso alibi et ex socrate, et aliis phauimq ee veram amicitiam inter nos et Deum. Et 8. Et sic. c. 12. ex posse admittit sane amicitiam, et ait ee se filios et adparentes at j. adeo vocat eam nobis amicitiq excellentis qd fuit excogitatum ab ipso Arist. et 10. Et 5. c. 8. ee finibis vocat sapientes Deos amicissimos, cum vo alibi doe negat intelligit de amicitia simplr et equalitatis, sanc. n. ipse asserere ee non potuit, cum gram p quā illa sit non cognouerit

Si qs dubitet An inter personas divinas mutuo et ad intra sit amicitia vere et proprie!

R. affirmative. Ad pj ex distinctis et conditionibus veræ amicitiq. Sc Sunt pt Arguit q filius nisi sit coitat Pri, nec Spus Pri et filii, amicitia vo exigit mutuam coitatis. R tm q coitant quantum sufficit ad amicitiam, volunt n. Pri bonū, qd ipse sit, et gaudent atq; complacent de illo, imoq; voluntilli bonū laudis et honoris et liberi ab alijs creaturis, negi justi coitant amplius qd Deo, et tm sit eis amicus vere et proprie

Est ult.m Dub. V. possit dari amicitia natis ad Deum!

V. q. Vm si homo fuisset conditus in puris naturis, i. in n integra sine gra tm, posset ee amicitiam natem cum Deo si posset ee alias virtutes nates, temperantiam justitiam, religionem, etc. Et sim modo si pter virtes natas et infusas, sunt morales acquisitq. s. temperantia acquisita. justitia etc sic eet tunc. Et sit modo amicitia

Cum caritas sit perpetua, imo et amicitia sua, provenit q in dissoluatur.

Inter divinas est vera, et pfecta

dub. ult^m

nali hominis ad Deum ꝑter ꝺnatem Et or. q̄ sit vera pars affirmativa
1. ꝙ. Ar. ponente amicitiam hois ad Deum .s. natem, nam aliam nesciuit, ꝙ &c,
2. ga eadem ē. ꝓportio hois impura natura ad Deum autorem n. quę ē. hois grati ad
Deum autorem grę ꝙ sē hois grati ē. amicitia cum autore grę; ita hois impura n.
poterit ēe amicitia cum autore n.
3. ille amor ēet heneuolę, mutuꝰ, non latens, & cęrę reliquas conditiones, de qꝺ. ꝙ.
ꝓsertim ēet collatio bonoꝝ .s. naturum. Et ēet æqualitas, tꝫ non tanta, quanta ē
modo, quatenꝰ .s. cęret homo naturam rationalem & liberam & ꝓssam q. ad ima
ginem Dei, & capacem ipsius Dei, quantum ad beatitudinem natem, quę consi
steret in suꝑma cognitione & amore Dei possibili ꝑ naturam ꝙ ēet amicitia.
4. Homo ꝓsset mereri ꝑ sua ꝙa bona consecutꝰ talis beatitudinis natę, ut
ē. ꝓbabr. in m. de morte ꝙ ēet amicꝰ Dei, ꝓꝫ. ga meritum in ordine ad Deum sē
datur in amicitia.

te ꝓbl. quare
tor Deum, et
ꝙ non sit ami
cia natis.

SIT. CONCLVSIO. Inter hoies & Deum non ē. amicitia natę, nisi ētm be
neuolentia. Sic vident tenere Theologi. cum supponunt non dari aliam
amicitiam hois ad Deum nisi natę. & ꝓbl. ga de ratione verę amicitię, sit
collata in oibꝰ bonis ita ut amicꝰ sit paratꝰ impartiri amico oia bona, quoꝝ
ē. capax, sed si ē. ꝙ, stando intra ordinem n. Deus non ē. paratꝰ collare hoi oia
bona, quoꝝ homo ē. capax .s. bona grę, q̄ doꝝ .n. homo ēt impura n. ē. capax ꝺx
illud Aug. de ꝺctis. sanctis. c. ꝙ. possehabere gram, & charitatem, n. ē. horum ꝙ
Deus non ē. vere amicꝰ hois in tali statu. Ito. ga tꝫ in statu n. dari possint
& de facto dent alię virtutes morales ꝓter infusas, tn gn tales nn attingunt

es, Charitas
nia acquisita
n dantur, &
are.

ꝓpriam materiam, & hmi infusaꝝ non solent poni à Theologis, Sic. n. de caussa
non ponimꝰ fidem. l. charitatem natem & acquisitam, sed solam infusam, imo
nec ꝓbaꝫ, ga .s. istę virtutes si darent natęs, non attingerent ꝓpriam materia
infusaꝝ, nulla .n. ē. dabilis natis Charitas, quę attingat dilectionem Dei ꝺcta,
neq. ꝓnia, quę attingat compensationꝫ offensę Dei, quę ē. ꝓpria m. ꝓnię infusę
cum ꝙ stando in ordine n. nullꝰ sit amor hois ad Deum, qui attingat materiam verę
amicitię, quę consistit in illa vnione affectuum, & suma collatione ꝓssibili bo
noꝝ Dei ad hoiem. Segr non dari amicitiam natem & acquisita hois ad Deum
2o. non ēet æqualitas nisi admodum imperfecta, & æquiuoca, & quę nn sufficeret ad
veram amicitiam, etn æqualitas hois ad Deum non ē. dabilis nisi media Charitate
& gra. Item in illo statu non ēet commercium & conuersatio inter Deum, & hoies, nec
ēet vsus fruendi mutuo se ipsis, nec daret aliqd principium ad id ꝓportionatum,

Item

ꝺt verę amici
in quo ꝙsistit.

Item, nec revelaret hoi aliqd secretum, nisi id tm qd lumen nate debitum non
onderet sg non eet vera amicitia: Denicum. non conferret tunc Deo soi
Specialia aliqua signora. & signa benevoli nisi ea tm, que soissima eent &
n debita. Itaq; non se Sovet Deus ut amicu sed tm ut bonu q̃uisq; gubernator
suauissimu & Judex recte cum hoie sg c̃t.

Ad 1.m sg R. inde colligi à nobis amicitiam excellis non ee simplr amicitiam
ga in statu n non eet simplr amicitia soci ad Deum ut gbatum e. & tn eet
amicitia excellis ut admittit Ar. quare dubio sed. assaluandu simplr amicitiam
amicitiam soci ad Deum diximq ee plusq excellentiq.

Ad 2. R. q illa maior non dz intelligi quantum ad oia, alioquin fides
& Caritas & Spia in ordine ad Deum autorem grq deberet ee in ordine ad
autorem n gd e falsum, de quo s.

Ad 3. R. nego q tunc eet coicatio necessa, ut virum. e. NOTA. tn me non in
tendere q amicus dz ee paratus ad coicandum amico de bonis possibe, alioqui rex
v.g. nullum haeret amicum, cum nulli sit paratus dare suum regnum, nec Deus
eet amicus virisusti si non coicet illi dem gram, & gloriam possibilem. satisq
e q coicet ea bona, que rationabiliter pnt coicari sc regulas prudentiq.
Si objcias. In statu n non eet rabe, ut Deus coicaret bona grq, sg non coi
caret ee posset amicus Solum.
R. q in casu, quo eet amicus rabilis eet coicare illis bona grq, sc coicauit Adamo
qm voluit eum Sere amicum, unde qm in statu n non coicaret non eet amicus.
Ad 4. R. illam equalitatem fne admodum impfectam, & remotam.
Ad aliud R. q l. in illo statu n nullum eet meritum hoi ad Deum, l. non
requireret ad meritum amicitia nisi sm gd & excellentiq.
Erat 4 alterum dub. An amicitia natis sit vera virtus. de Soi in s. a. 3. scan.
An sit e Caritas natis s. quoq; examinabr.

Artus 2 U. Caritas sit aliqd creatum in anima?

Sed c. est affirmativa.

Dub. 1. ccsniam Magri, quam affert D.T. que namsit, & qua
censura notari debeat?

Vr. in primis q sit vera, nam sntia Magri in 1. d. 17. vr fuisse, q Caritas
non sit aliqd creatum in nobis, sed q sit ipse Spus s. sese apparet verum

capiebat an
ee a 2 ppria
s. nosreme da
de star mal
pas mis Sr
Judicis

q. 25 Dub. 6

ſx illud 1. Johan. 4. Deus Charitas ē. & Aug. 8. de Tri. c. 8. & 14. de ciu. c. 17. ait q dilectio qua diligimus Deum non solum ē ex Deo, sed ē ipse Deus. & in ſx (dt) differt Charitas ab alijs virtutibus q aliæ sunt à Deo, Charitas aut ē ex Deo, ſt. n. Deus ē. ſſus & ſuba, ita ē. Charitas.

2°. ga ſt. ad excellentiam visionis beatificæ ptz q Deus sit immediatum prin. illi intime coniunctum intellui & modum spei intelligibilis, ut dr. 1. p. q. 12. a. 2. & m. q. d. 4. ſcē ad excellentiam dilectionis diuinæ & fruitionis beatæ ptinebit q Deus ipse sit immediatum principium eius, ita ut non sit Sits Charit. Absanc sniam reducunt ut serui quateng dnt nos ee iustos, gratos, & Charos Deo sine aliquo nobis inhærente, & pelagiani qui dicebant Charitatē non ee aliqd in nobis, nisi ipsam met naturam liberi arbitrij cū extrinseca acceptatione Dei

CC. Soc ē. NOTANDUM & Tran. X. m. 3. d. 26. q. 2. de Charit. variare Scologos cc intelligentiam snię Magistri. Nam quidam ut refert Mars. in 1. q. 20. a. 1. q. unum extremum putabant Magrum intendere, q ipsemet actus Charitatis, quo diligimus Deum sit ipse ſſus s. & aliqui dixerunt Deum unire intellui beato non tm in rāo speī intelligibilis q modum actus primi, sed & in rāo intellus q modum actus secundi, cui vī fauere D. Aug. sup. Mij

Mij vī q aliud extremum. s. Scotus in d. 17. q. 2. a. 3. & in 2. d. 27. q. uni. & ideo alia. q banunt mentem Magri non ee, q ſſus sanctus sit actus 2. nec Charitas sed q pter grām q quam inhabitat ſſus sanctus in nobis, non est opus ponere ſcalem Scum ad actum Charitatis. & dilectionis, sed q sufficit ipsa grā, & sic fundat Scotus suam opinionem, q grā & Charitas sm unum & eundem Scum sunt unus & idem Sits. Itaq. nullus sit in rem n. Sits Charitatis pter gratiam Mij coiter media procedunt via cum D. ſſo. S. & in q. de Charit. a. in. 1. d. 27. q. 1. a. 1. Duran. 2. q. 2. Marsil. & Alij. dnt. n. Magrum sensisse non q Spūs s. sit actus 2. sed planē q sit 1. & sic sit sensus malus ipsa Charitas ad sunt sensū, q ipse sit prin. ex. & immediatus dilectionis, ita q. st. pon. Sits fidei & spei ad credendum, & sperandum, non sic dz poni Charitas aut grā ad actū amandi sed q ipse ſſus sanctus intime coniunctus voluntati mz mouet eam ad actum amoris, & sic sibi psuasit ppter excellentiam Charitatis.

1. dr. Hæc snia 1°. modo intta ē. absurda & impossibilis. & fere hæretica verum non ē. Magri. Pz. ga apte negat. Sec snia q. homo diligat Deum, nā diligere ē. opa vitalis de cuius radice & q. eliciat & q. egredat immediate à prin. vitali coniuncto ſſo & dilectio non elicit à mea voluntate, nos vo

vere

Vere dilígimy Deŷ; s rely crit spy sto, quí Deŷ dilígit, ng sely ipse crit, qui elicit dilectŏ. Dehoc ex Hieron. tra 2ę gª 3a 2, vbi §6. Vicinŏ beatoy ut operatoy abijs dilútŷ; Deraty, dns posse ut vicinŏ ſ creaty, qui ſ Deo: cuŷ opposity temerŷt quíddam Parisienses, vt refert Greg. li. 77. gª 2. Carneoly ſ3° dist 24 gª 2a 2 post 2em 18. Caiet. 3p. gª 7 a 2, ŷ fruſtrá hís = Ia 33°: Hæc sa 2°mo ſ lecta, Et sú falsa, ns ſ tm aliquia erronú versu ranolgda, immo ſ ſbabilí; s Veriusſ Mag. pat, gª ns tgŷs Scoty, Durandy, Gabr. ſ 3° dist. 26, Marſ. ſ 2° dist 27, immo et Vega lib. 7 ſ Dú. cap. 29; Dalij eam tenent, Dy dicit gratia gŷ ns ſ alŷ habity chti; s Greſ ſ Ecchas, Dego vide Late 12 gª 2to a 2 vbi ostŷ dicit huíŷ ſ falsitas =

3a 33°: Hæc sa 2°mo ſ lecta ſ Mag. Verè vt pat dist. 27 ex Dsa Dalijs, Dyrguús suo typo potuit defendi absŷ periculo; nyc tas ſ tuta, ſ temeraria, Ofert erronea. ita Vega lib. 9 super cap. 29. Deccary, ſ 2°. Sotŷ ſ 4 d 6 gª 2 a 3 Palauis ſ 3° dist 23 ſ 3. Ofb. 9a ſ Suid. ser. 6. cap. 7, Ocan. 11 dcffinit, gŷg, Dchty ſ hęrere nobis cooperante spŷ sto, Oadducit log Pauli ad Rom. 2°: chtas Dei diffusa ſ cor dibŷ nostrís per spŷ sty. s d ns pot commode ſ hęri 2°mo chtas sit gª ſ hęrens, Odiffusŷ ſ nobis, vt log Dú. Et Pauly, pisi dicamy chty us aliqd creaty, Sita Durandy = Sequis no Deŷ dat, spŷ sty posse diffydi, sicut quodg 2mo difficy, ſ ſ die Pentheostes = Dahoc Hęrę Pauly 2° vbi supra: dúty quit m. aperte Pauly inter chty, quę diffydit, Ojte spŷ sty, per quem diffydit: ait m. Dari nobis ab eſque sto: Et 2 Corinth. 13 manent tria hæc fides, spes, Ochtas, gª sicut 2y Magistry fides, Despes ſ gª creaty, ita Dchtas Debet ſ us 2y ŷgŷy = Nauty quis rursŷ dicat, Dúty, Et Paul. loqui de actu chtis, Ohyc Verè us gª ſ hęrens ſ nobis, Odiffusŷ, ns uo Dehabitu = Dahoc ſ, gª cap. 6. dixit Dú. actu chtis ad cap. dispositiúy nostrę iustificatis, gª quando portea Dchtas, Cap stat us gª, Dchty ſ hęrenty, Debet ſ ltgi ns de actu, ſ de gria gª ximo, idc ſ Et habitu =

Dico vltimo: his Patty, Et Dú lior Dchtas ns obstghis, ns ſ aperta hęresi, aut error ſ fide, ng ens gŷ Dictos habity ſ fusos, quę ús sit magna absurditas, Otemeritas erroni gª ima. Dego Late dissentit 12 a 2ę Dvirtutibŷ gª stag Dg 62, Ø 63, Dgŷma de gra =

Et si dicas: gª 6° Decret Dú. Suid. Do Rú tanty de tuae Dalethexanos, gnon sum ius gerali Dexistŷ, vt

vt illi putabant, q̃ per aliq̃d ſ̃ſcy nobis: hoc aut̃ ſ̃ſcy nõ dicit̃ nisi dũlia, vñ sit habitꝰ: vnde si ne aperto errore fidei posset aliquis dicere, illud ſ̃ſcy, ſ̃ſcy eius nobis, q̃ sumꝰ fraliter iustꝰ, & chari deo, nr̃ã qualitas super addita, & habitꝰ re dicit̃ ſ̃ſcy a nobis, q̃ dam gñdam ſ̃ſcy renouatꝰ aut animi facti per quod dicit̃ speciale auxiliũ supernaale, aut per ſ̃ſcy motꝰ & actuales volũtatis: sicut dicit̃ absoluta dicit̃ theologi, posse aliquem iustificari sine ſ̃ſcy habitꝰ ſ̃ſcy. Dicit̃ Latꝛ ſ̃ma de iustificatõe 2æ q. 113, ar. ſ̃ma dicta q. 86. ſ̃ſcy. Verũ ſ̃mꝰ, q̃ hoc dicendũ, licet magis ſ̃ſcy, & communiter theologi, vt pat̃ ſ̃ſcy.

absoluta

Dicit̃ hæc veritas, quæ scripta ſ̃ſcy habet sacra eſſ̃ca auctoritatis dñi, ex qua sic̃ pot̃ argui: q̃ adhoc, q̃ vt aliqua pot̃ connaturaliter, & suauiter exerceat operatꝰ supra suas vires ſ̃ſcy dicit̃ pũo adhoc ſ̃perhonato, & fra ſ̃ſcy, q̃ vt voluntas nostra elicitat dilectiõ dei, quæ ſ̃ operatõe longe superat ſ̃ſcy vim nãalẽ, licet pũo ſ̃ſcy, quale nõ pot̃ ipsa per ſona ſ̃ſcy, q̃ ens.

Ad 1m q̃ arg̃m resp̃, dicendũ quidem, ſ̃ſcy, sicut q̃ ipsa sapientia, & bonitas per ess: ſ̃ſcy sicut nos ipsa sapientia, quando sapientes sumꝰ & ita nec ipsa charitas, quæ fraliter sumꝰ chari, & iusti.

Ad 2. Aug. resp̃, ſ̃ſcy ſ̃ſcy ſũ alibi explicasse lib. 3. de doctrina xpiana cap. 10, & tract. 8 super Ioan., & lib. de spũ, & littera cap. 32, vbi aperte ſ̃ſcy dicit̃ virtus adeo ſ̃ſcy, ſ̃ſcy nobis; vñ de 30 de ſ̃ſcy. cap. 7, & 3. per dilectiõ intelligit ipsam charitatem quæ ſ̃ſcy, quæ nomine actꝰ 2i præcepti hr̃ intelligit ſ̃m: & ſic aut, dilectiõ virtutis dei homo, q̃ dicit̃ scripta, charitas nos ipsa dicit̃: lib. aut̃ de ſ̃ſcy. cap. 17 & 43 ſ̃ſcy intendit, q̃ ſ̃ſcy ſ̃ſcy, deum ſ̃ſcy sermone erat illo loco, per affectũ est charitas, qua dicit̃ pater, & filius sint charitas, nimis ſ̃ſcy q̃ ſ̃ſcy ſ̃ſcy diligit per amorẽ, & per voluntatẽ, & quæ resident charitas, & dilectio. Dicit̃ Latꝛ ſ̃. q. 37, ar. 8 &.

Ad 2m resp̃ ad dicendum ſ̃ſcy, quod ſ̃ſcy intelligibile ipsi dicunt ad intellectũ ex parte ſ̃ſcy existẽtis, idest ex parte obiecti, atq; adeo pot̃ deus facere se apparere videndũ; actꝰ habitꝰ tenet se ex parte existentis, idest ex parte potẽtiæ, & ita non sic pot̃ adeo supponere. certũ tamen ſ̃ſcy fraliter vt species est non est in hac re, aut

aut actuare intellz, l. ipsum eleuare ad q̃randū nisi ēm̃ coniungere sēm̃ cum pō, unde gñ sēm̃ ꝙ se ipsum immediate vnit pō non ē. opꝰ specie, sic. n. ad videndum lumen, l. lucem non regr̃ spes, qm ipsa lux immediate vnit potentia. ut de V. T. 1. ꝙ. 56. a. 3. & de verit. q. 8. a. 3. ad 17. & q. 14. a. 2. ad. 4. & sb eandem cām angelꝰ sine media specie intuet suam eēntiam, ut dr. 1. ꝙ. 56. a. 1. 2. & 3. qa sua eēntia diuina in vāo obt immediate vnit intellui beatoꝝ, ideo ad eā videndam non ē. opꝰ specie. Ssp ē eēntiam diuinam supplere vicem speciei, & ē principium immediatum intellōis, at vō hitꝰ hē actuare, & eleuare seam, & sēl se intrinsecè ex parte prinꝯ elicitiui, sita non pt ita bene suppleri eiꝰ offm ꝙ aliqd extrinsecum, ac ꝺ inde nec debuit suplari ꝙ ipsum Deum. An vō de pō abta id possit Deus facere dicam ꝺubio seguenti. Ruꝰ dico. Per lumē gtiæ im̃ trinsecè existens in intellu beati satis determinari, & inclinari eiꝰ intellum ad visionem beatam, ut de V. T. in quodam quodlib. & explicat. 1. ꝙ. 12. a. 2. ꝺ. & ideo illo posito cum debita coniunctione sibi non ē opꝰ specie. Nō nisi po nam hitum Caritatis in voluntate; non ē. ꝙ qd voluntas inclinet & determinet atq; et actuet ad dilectionem Dei, & ideo melꝰ ē. ponere cum hitu. ut dicat ꝙ.

Ad calcem huiꝰ ꝺubij & intelligi ampliori D. Augustini NOTA. q; cū ipse li. 15. de Trin. c. 17. dixit. Mr Deum dici Caritatem, q̃ spem, fidem, misericordiam, facientiam, non intendit q; istę virtutes sint à Deo, & q; Caritas non sit à Deo, sed sit ipse Deꝰ, qa certe et Charitas mra ē. à Deo, & ē. virtꝰ sm̃ ipsū Augustū. Sed intendit q; aliæ virtutꝝ tm̃ sent q; sint à Deo, non vō q; sint ipsa Deꝰ, qa forsā Deꝰ non ē spes, fides, mia, paciencia, qa sę virtutes in ultima vāo sui inuoluunt imperfectionem, at vō Caritas utrunq; sēt s. ea à Deo, ut d. ē. & ēt q, Deꝰ sit ipsa Caritas sē ē rapī, bonitas ogā, qa ita in ultima sui vāo non involuunt aliquam imperfectionem. Quare D. Aug. ē notat Deum in ss̃ nunq̃ dici abte & simplr & sine addito spem, l. pacientiam, sed cum addito. spes mea, pacī mea, at vō Caritas abte, & sine addito, ut. 1. Ioan. 3. Deus Caritas ēst.

Dub. 2m. V. de pō abta possit voluntas creata sine situ Caritatis ꝙ solum auxilium Dei elicere actum Caritatis?

Negt q. generalis ē ad oēm actum sn̄alem. & quanuis non sit aliena ab hoc artō. ut pz legenti D. T. magis tn̄ spectat ad 1. 2. in m̃ de Vitiis & virtutibꝰ. & oās fere ea tractant 1. ꝙ. 12. a. 5. ubi disseritur, an possit Deꝰ ꝙ se ipsum supplere vicem luminis gtiæ creati in visione beatifica.

Z

q. 25. a. 2. dub. 2.

Pro 1ª p. neg. 1ª Arg. 1. qa ꝑ nullam poam ꝓt fieri ut sens⁹ intelligat. ꝙ neg. ꝓt fieri ut voluntas sine virtute s̄nali illi s̄addita eliciat actū s̄nales ⁊Caritatis, visiōis q. 3ª ꝓ qa plus ⁊cedunt actꝰ s̄nales vim natam voluntatis l. intellꝰ mr̄i, ꝙ actꝰ intelligendi ⁊cedat sensum, siquidem intellꝰ ⁊ sens⁹ sunt eiusd̄ ordinis natiꝰ voluntas v. nra ⁊ actꝰ s̄nalis sunt longe diuersi ordinis, ꝙ sic nō ꝓt sens⁹ elevari. Vide

Arg. 2º. Non ꝓt intelligi q cā aliqua operet̄ nisi sm̄ q ē constituta in actu i°, ita q. qcqd ꝑfectionis transfundit in effm̄. l. in actum 2m̄, dr̄ ꝑ existere in cā si vere cā e. aliqui erit purum ⁊merum instrumentum, sed sic e. q voluntas nra vere ē cā rū actꝰ ⁊Caritatis, aliqui n. si eet instr̄m̄ non diceret̄ de illa q illo actu diligit Deū, siquidem actiones non p̄dicantur de instrumto ꝙ ops ut voluntas, sed constituta in actu i°. ⁊ p̄ seat inse illam s̄nalitatem, quam trāsfundit in actū suū, sed ꝑ sūū auxm̄ Dei cum sit qd extrinsecum ⁊ non receptum in voluntate non ꝓt dici voluntas constituta in actu i°, nec ꝓ sere inse illam ꝑfectionem ꝙ necꝰ indget sibi

Confirm. 1. qa sic qd ē. constituere in actu i°. est effe formalis alicuius formę, sive subalis sive accntalis, sed auxm̄ illud non ē forma ꝙ non instituit voluntꝰ in actu i°.

Confirm. 2º. qa ee supponꝰ ad operari ꝓsertim in cāis efficientibꝰ ꝙ prius voluntas operet̄ s̄nalr̄, dr̄ ꝓintelligi sens ee s̄nale, sed ꝑ illud auxm̄ cum sit qd extrinsecum, non recipit voluntas ee supnale ꝙ ctr.

3º Arg. Impossibile ē. q aliqd non viuens operet̄ vitaliter, sed sine sitū ⁊Caritꝰ ⁊Caritatis voluntas non ē viuens vita s̄nali ꝙ implicat eam operari actūs s̄nales maior ꝓz. qa sic ea virtus implicat aliquem videre, ꝙ sine po vitali s̄nali implicat aliquem operari s̄nalr̄. — Confirm. qa Caritas set ratꝰ po in ordine ad actum ⁊Caritatis, non tm̄ ratꝰ sitꝰ, sic n. po dat simplr̄ posse sitꝰ v. non nisi melius ⁊ facilius ita ⁊Caritas dat simplr̄ posse diligere Deum actu ⁊Caritꝰ ꝑ non tm̄ ut melius, ꝙ ut diffiniunt concilia Arausic. ⁊ Milevit. qui dnt voluntꝰ nram non sere inse aliquam vim ad actum ⁊Caritatis, ꝙ sine qua po quę ⁊Caritas implicat ee

4º Arg. Implicat aquam calefacere nisi cam nisi set inse calorem formalr̄, l. eminenter, ⁊ cet̄ si non set, quantumcumq̄ set Deum sibi coniunctum, ⁊ mouentem eam iam non e. ꝙa, quę calefacit, sed Dei ad ꝙsentiam illius, l. ꝓ eam tanq̄ ꝙ instr̄m̄, quinimmo si illa sens calorem ut duo, calefaceret ut tria, iam licet rū duor graduum eet vere causa, at rū illius tertij tm̄ esset instr̄m̄, qa non eet in actu rū illius tertij, tam necessm̄ e. cam ꝓ sere inse virtꝰ ⁊ similr̄ si voluntas nō set inse virtutem, implicat ee.

ꝯ. Arg. ga Soc auxilium, gd ponꝫ loco Sitꝰ. l. é. aligd inductū à Deo & receptū in voluntē p modum actꝰ primi, & tunc erit Sitꝰ. l. aligd ad modū hitꝰ, gd contendit Sēc opinio, vel non é. gd productum, sed é. ipse met Deus sm̃ q; intimé assistit, & coniungꝫ voluntati applicando eam ad actū 2m̃, & tunc p Soc voluntas non dicet constitui in actu 1o, & esse, ac viuere s̃natꝰ & pficere inse pfectionem actꝰ Caritatis, l. hoc auxilium é. ipse met actꝰ 2i voluntatis nr̃æ sm̃ q; é. à Deo, ut ponunt nonnulli. & neg. Soc pt dici, tum ga actꝰ 2i cui sit actio non pt ee prim̃ agendi, & ita nec pt constituere pdam in actu 1o, imo potius in 2o. tum ét ga esto actꝰ posset ee prim̃ agendi, at non agendi seipsaz pt̃sertim q; actꝰ 2i dz ee gd diuersum & posteriꝰ actu 1o. ꝯ illa actio non pt simul ee actꝰ 1i & 2i. Hoc argm̃ gcedit ét in casu, quo qs consideret illam actionem ut é. qualitas, nam nec sit pt ee prim̃ agendi pt̃sertim seipsā demum. l. Soc auxilium é. quędam subordinā, qua voluntas nr̃a subest Deo, & spc. l. é. pure respectꝰ rois, l. aligd eꝰ, quę enumeraui mꝰ, neutrum adit ee pt. l. de nigº é. modꝰ quidam se hendi voluntatis nr̃æ qui necessto dꝫ ee aligd intrinsecum in ipsa receptum, quod cū constituat eaz in actu 1o, ac proinde erit gd s̃nate inꝗrens, gd contendit Sēc opinio, naz gd nate ee non pt, cum reddat voluntꝫ potentem eliere actū s̃natem.

ꝯ. Arg. Quia. l. hoc auxilium psupponit. l. facit voluntꝫ nr̃am causā rosū actꝰ Caritatis, si psupponit, iam ꝙ voluntas de se sine aux. 1i & de no Dei erat potens hēre actum charitatis gd é. ꝫ dicta concilia, si ꝯ facit. Arg. Esse ga sane hoc gd é. posse, & ee eam, é. pfectio realis, vera, & intrinseca, ꝙ non pt ꝙuenire, nisi á forma intrinseca.

Confirm. ga hęc auxilia & concursꝰ Dei concurrunt quidē cū causis 2is nonnꝫ faciunt eas ex non causis causas. Hanc sniam tenet Capreꝰ m. q. d. 49. q. 4. a. 3. ad. 4. Dur. ꝫ. 2. dꝫ. ubi in fine contendit D. T. sniam ee. q; nullo m̃o pt elevari intlꝰ creati ad videndū Deum, nisi p lumen gtiꝰ inhęrens saltem ꝙ modū transeuntis. Idem adverbū Ferra. 3. ꝫ. q. c. 54. & Soto m. q. d. 49. q. 2. a. 4. & citat Cajet. 1. p. q. 12. a. 5. Dur. ee sniā D. Th. ꝫ. q. 109. a. 3. ad 2. & de verit. q. 13. a. 2. & q. 27. a. 2. & quidem ꝙpr̃as rasꝰ & ecclia, est Sēc sniā ꝓbabilis. Sit in hoc 1. sil. ꝙ pdam Dei abtam bene pt fieri ut voluntas sine aliquo habitu, l. qualitē addita solum auxiliū s̃nate Dei eliciat actū Caritatis

eiusdem spei cum dilectione procedente ab habitu Caritatis:
Hęc vr ipsa sñia D. T. h. ubi ex eo tm̃ ꝓbat requiri hitum, qa s. sine illo non posset voluntas ĩnat̃ facile, & delectabilr exercere actũ Caritꝭ & supponit D. T. reapte pꝰ abtę Dei hitum non requiri, nisi ut melius & ĩnatiꝰ eliciat̃ actus. 3 m. 4. d. 50. q. 2. a. 6. 7. & de verit. q. 11. 4 sic de posse Deum facere ut beatꝰ videat Deum sine luce glię ĩhęrente Soc cẽnet idem. 1. p. q. 62. a. 2. ad 3. 6. 3. p. q. 89. a. 1. ad 2. Vfere. 1. 2. q. 109. a. 6. & Egidiꝰ ĩ 2. d. 28. q. 1. a. 3. Dur. ĩ. 4. d. 17. q. 1. ñ. 8. & q. 2. ad. 1. Gabr. & Vega, & alij quat̃ dñt de facto contritionem & dilectionem Dei s̃ oĩa, quę sunt ultimę dispositiones ad gram & sunt eiꝰ spa cum actibꝰ procedentibꝰ ab hitibꝰ prię Caritatis, non procedere ab hitibꝰ sed a sola pꝰ cum auxilio Dei

Probr 1. Hęc sclo. qa sꝑ sanc sñiam quę ꝓbabiliss ĩmo verissa est. de qua ĩ mat̃. De gra & de pnia. iam hęc i attritio & dilectio sunt actꝰ s̃nales. ut pz, & s̃n non procedunt ab hitibꝰ. 4 pꝰ nunc breuꝰ ꝓbari, qa cum illis dissonat ad gram, a qua procedunt hitꝰ virtutum tanq̃ ꝓprię passionꝭ, iam necss̃o vr dñm q illi actꝰ non procedant ab hitibꝰ virtutum, sed a solo auxilio. & confirm. 1o. qa in omni opinione vr impossib. q actꝰ ca effectiuę dissonat ad ee talis ca, cum 4 illa contritio dissonat ad pdictos hitꝰ impossle erit q ab ipsis procedat in genere ca effectiuę, sed ab auxilio, ut dixi. Confir. 2o. Qz aptę implicat q forma sit ca efficiens eiꝰ dispositionis, quę pregr ad ipsius formę introductionem & existentiam, alioqui efficeret prius q intelligeret seipsa ee

Probr 2a. qa in oi sñia et prię tpre q infundant sĩꝰ s̃nalꝭ peccatori, sunt in illo multi actꝰ s̃nalꝭ. s. attritionis, timoris seruilis &c nimirũ procedentę a pꝰ. cum solo auxilio, nam q talꝭ actꝰ sint s̃nales pz q nãq̃ forth ob delectua eoꝝ, & et q prinꝰ supnatꝰ 4 sent. sic aut principium nõ est sĩꝰ ut pz. sed auxilium & motio sps sancti, ut pz q Trid. 4. 14. c. 4. & 4. 6. c. 6 & can 3. 4 iam de facto dant actꝰ s̃nales procedentes a sola pꝰ cum auxilio

Probr 3o. et de facto gnꝰ Iustꝰ sent hitum Caritatis ut 4 et sic ut achũ ut. 5. ut 4 posit, tunc ille actꝰ quoad illum exitum nõ procedit q sitꝰ qa hitꝰ solum sibat vim, ut 4. achũ aut non sit ĩpotentia minoris ĩnę qualitatis 4 procedit a pꝰ adiuta auxilio Dei, & sic cp. non. n. pt intel

tris et dilectio non procedunt sitꝰ sed ab aux.

intelligi q illa maior intensio sive excessus q̃ueniat ab hitu iam auctu, sintenso ut quinq; h̃ n. in eod instanti augeat de quo ꝯ, tñ ut actꝰ non pt ee prinꝰ illi actꝰ imo e. trꝰ & pmium eiꝰ, at certu e. pmium non posse ee prinꝰ merihi, ut ꝓ

Probi. 4. Hitꝰ concurrit ad actum in solo genere cae efficientis. q Deꝰ pt supplere vicem eiꝰ st cuiuis cae efficientis.

Dicq. q vicem cae efficientis vitalis non pt Deꝰ supplere, aliqui posset Deꝰ facere visionem sine oculo, intellectꝰ sine intellu, qd e falsum, ꝓpter tñ e. q hitꝰ charitatis non e fortꝫ, qd vitale, sneq. pa. ipsa. s. vo luntas, constituit in rae pe vitalis q hitum, sed tñ adiuvat q illum in rae efficientis snatis, atq. adeo potest Deꝰ supplere calitꝫ hitꝰ snatis si non pe vitalis. Verum e. tñ q tanto modo st concedi q charitas sit qd vitale sm q ois effectꝰ viuentis ut sic, dr aliquo vitalis, saltem extrinsece, st ꝓ specie intelligibilis. & et actꝰ sua viuens ꝓducr, sunt ꝓ se modo qd vitale, & tñ supplezi pnt a Deo si poterit supplari habitus, supplet. n. Deꝰ ipsem in visione beata, & actionem supplevit in formae fidei — & confirmi qa st si habitꝰ charitatis ee qd vitale intrinsece, sequeret dari aliquam eentiam vitalem snatem, a qua charitas dimanaret tanq ꝓpꝫ l. actꝰ vitalis, nam ois pe l. actꝰ talis ma nat ab eentia & in eius ordine ꝓximi, qrꝰ aut e. falsu, nam nec de pe abta possessi charitatem n creatam snatem, tenent multi, de quo 1. p. q. 12. a. q. 13. 6. q vi.

Sed dices. hmdi een. l. subaz snatem ee gram —

Ꝓpter tñ e, 1o q neq; gra ipsa e. qd vitale nisi extrinsece ut dixi. 2o q sto et qd vitale non e suba sed accns & sic deberet dari aliqua suba snatis, e cuiꝰ principijs intrinsece dimanaret tanqm ꝓpꝫ charitas 3o qa charitas non e n. rei. sed e sola ordinas Dei & q, sit quasi pas sio ipsius gratiꝫ, at certum e. passionem e ipsa rei in sequi e een. 4o qa qm st in een aliq, charitas v. in voluntate, at si charitas et vera passio non et in diuerso subto, sed in eod cum gratia

Ꝺ Ꝺicꝛusio. Incasu quo Deꝰ suppleret sua pe vicem hitꝰ, tunc voluntas non et instrumentu Dei, sed vere cãprinã palis. sz rõ dilectionis supnatis Dei, q quos dã recentiores in 3. p. q. 13. disp. 31. sect. 4.

endocia 2.2. C.23. A2. dub. 2.

ꝓbē. dñ.ga habꝫ caritatis non ē. tota virtꝫ qua homo elicit dilectiõ illam, eo modo quo calor aquę ē tota virtꝫ qua aqua calida calefacit, si. n. eēt tota virtꝫ, iam ſt implicat aquam calefaciere ut causam ſine calore. Sic implicaret voluntē mā hrē actū illū dilectionis ℓ. caritatis ſine ſitu, at non implicat vt vſum ē, in mā ſcī. 2. ꝯ iam voluntas ⁊ ꝑpꝛijs concurrit tanꝯ cā ad illum actū, quā ei aduta ⁊ auxilium. dſſi non ē. inſtrumentū. Hanc rāōꝫ ꝛpendit doctē Molina. 1.p.q.12.a.5. Qualis ſit aūt hic concurſꝰ ⁊ ꝓpꝛijs voluntatis dicam in. 2. diſtē Confirm. 1. quia ſi habꝫ caritatis ē. tota virtꝫ diligendi, iam voluntas iam tali actu non actiue ſed matr ſe habet. ſ. ſuſtentando ipſum habitum. ſt aqua tantū matr ſe hꝫ ad calefactionem, eo qꝫ tota actiuitas ꝙuenit ſibi à calore. Conf. 2. ga ⁊ eo qꝫ calor ē. tota virtꝫ calefaciendi ꝙuenit, qꝫ ubicunq; ſit ſiue in lapide, ligno, aqua, manu dñi. pt calefacere. ſ. ſo ſic ē. qꝫ habꝫ caritatis non ubicunq; ſit pt elicere dilectionem Dei nam ſi ſſ poſſet ſeu impoſſibile eſſet ponere in lapide, l. in oculo, ſeu etꝫ in intellu, non poſſet ꝫ elicere dilectiõ Dei, et ꝛpter actꝰ Dei, niſi tm̄ qū ponit in voluntē. ſignum ſꝫ ē. q voluntas, non ſe hꝫ tm̄ matr, l. inſtrumentalr, ſed potiꝰ ut cā concurrens, ⁊ coadiuvans ſubiectum. 3o. ga ſi habꝫ caritatis ē tota virtus diligendi Deum, ihq; voluntas ⁊ ꝓpꝛijs non influit in illum actum, iam nulla rā redd poſſet, cur dilectiõ illa ſit fortis ⁊ intrinſece libera, nam q; ſubiectat hꝫ in pō libera, pure matr ſe hꝫ ſi non dependet in ſuo actu ab influxu ⁊ concurſu libero talis pōtie. Dices q; dependet ab applicatiõe liberæ voluntatis.

Sꝑ tri ē. q. l. hęc applicā ē. ipſemet actꝰ dilectiõis, l. alij antecedens, ſi idem iam ſpe ē. ꝙd intendimꝰ, q; ſ. in illo actu voluntas ſeāt ſſ ealem cōcurſum ⁊ influxum, ſi v. alij iam ille actꝰ erit liber fortis ⁊ intrinſece non v illa dilectio niſi imperatiue ꝙ ut. ſ. imperat à libera applicatiõe voluntatis, reſtat ꝫ q; vis actiua rorſū actus caritatis nō ꝙueniat totalr ab ſitu, l. ab auxiō ſuppletē vicem eiꝰ, ſed magna ⁊ parte ꝙueniat ⁊ n voluntatis atq; adeō voluntas in illo actu gñ hꝫ hitum non ſe hēāt tm̄ matr ⁊ ſuſtē tās ſitum, quando v caret ſitu, ⁊ hꝫ auxilium, nō ſe hēāt tm̄ inſtrumtr ſed ſemp ut cā ut vſum ſt.

Demum habꝫ ga voluntas ſi eſſet inſtrumentū in tali dilectione, et nō cā

Vnon cá, iá moparet ut mota ab extrinseco, Vnonse libere moueret, & consequenter nec voluntarie, & sic nec mereret in tali dilectione, imo nec ẽt̃ dicerat ipsa diligere Deum ẽt talem actum, ut amplius patebit in solue ad 2m.

Sed enascit sine dubium. V. ppũss. q. Voluntas concurrit ut cá & ẽt̃ prijs ad illam dilectionem, sit cá partialis simul cũ situ, l. auxilio supplẽte eius vicem, an verò sit totalis

Sit. 3a. concl. Salua ꝑbabilr dicipẽ q. voluntas ẽt in ꝑs actibꝫ ẽt̃ natibꝫ sit cá partialis concurrens & influens ẽt̃ prijs simul cum situ, l. auxilio. itaq. & voluntas & situ, l. auxilio tanq̃ duabꝫ cáis partialibꝫ, non tñ vniuocis, in tegretur vnum principium, l. cá totalis illoꝝ actuũ; sic tenet Cajet. 1.2. q. 49. a. 2. ubi ait ꝓbam, & situm non concurrere ad actionem, ut causas subordinatas, ut Sol & homo, sed neq. ut duo agentia partialia vniuoca ut duo trahentes nauim sed quodammõ tanq̃ causæ partiales coadiuuantes ẽt. Non n. intendimꝰ q. sint partiales eiusd ordinis tanq̃ duo luctaria & duo trahentes nauim ita ut in effectu sit designabilis certa pars, quæ cõrndeat uni, & nõ alteri, & q. actio totalis possit ꝓdicari de quolibet, sed sunt partiales ẽt̃ intellectus & speciei intelligibilis, quæ partialr influunt in intellectũ, ut sẽt ꝑbabilis, Scoti in 1.d.3. q.7. cc. medium, ubi de intellectu & specie ee. agentia partialia non vniuoca, itaq. in propria & ꝑtiali unicuiusq. actiuitate unum non recipit aliqd ab alio, neq. unum influit in aliud, sed ambo in idem effectum. qd quidem e. ppriũ earum partialium. & Durm. 1.d.28. q.1. certo supponit dari aliquas cáas partiales non vniuocas, & Cajet. 1. p. q.12. a.2. & 3. aptẽ dt. Virtutem intellectus creati non ꝓficere lumen gloriæ, ẽt̃ aqua & calorem sed ẽt̃ una res ꝓficere ꝑ alterius formæ appositionem. quæ ꝑba Cajetani ẽt̃ pendi debent, inde n. fit voluntas uariari qd & situm & sanitatis, l. ẽt̃ auxilium, non tñ illoꝝ in propria actiuitate recipiat aliqd ab eo, nisi tm ita q. coniungat & apponat illi qd ẽt̃ ppriũ cáe partialis. & Ricar. m.4. d.49. a.3. q.1. & 2. ait intellectum & lumen constituere unũ ppriũ totale principium. & Palacios 6. q.1. de intellectu & lumine ee cáis partialibꝫ, & Molina idem in concor. disput. 43. & Vega li. 6. in concil. c. 8. & gl. unicè & 2. icte nam si voluntas sẽt ẽt̃ talem concursum & actiuitatem non competentem sibi ab situ, l. auxilio ut visum e. itaq. sic q. l. auxilium nõ sunt voluntati rã agendi quantũ ad illam actiuitatem ẽt̃ priam voluntatis aptẽ secũdm voluntatem ee cam partialem atq. adeò non totalem subordinatã habitui, l. auxilio confirmãt. Voluntas sẽt dese oiã ꝓrequisita ad ꝓductionem illius actus ẽt̃ itis

ptes supnaturalitatem, & Sctg. l. auxilium oia requisita pter vitalitatem. Q si coniungant sebunt se ut vnum prin. totale, ita ut vtrūvis sit partiale coadiuvans alterum, & neutrum in sua ppria & partiali actualitate dependeat ab altero. Itaq. si voluntas non dat situi. l. auxilio aliquam vitalitatem, & eo q adiungr illi, ita Sctg. l. auxilium non dent voluntati aliquā snalitatem sed vnumqdq. eorū & ppriis influat non mutuo in alterum sed utrūq. in effectum, ut visum e. & sine liquet amplio, quō Deo possit supplere vicem habitq, nam non supplet aliqd qd esse scit informare, l. inserere, sed tm q esse set agere, l. efficere, & sic tm supplet vicem ca efficientis nō vitalis, lege Scotum. in. 2. d. 17. q. 2. 9. Tertiomodo. & Caiet. 1. p. q. 79. a. 2. dub. 2.

Sed emergunt q̄ hac divina aliquot difficultatq. 1. ga si voluntas & ppriis influit in actum caritatis & sic influxu nihil recipit ab Situ, l. auxilio s naturali, iam segr Paulum, & 2. concilia, q dicunt aliqd & ppriis viribus in actum snalem, qd e Pelagianum.

2 difficultas. q quicqd e. in tali actu caritatis e. snale. Et qdqd e. in illo e. vitale, itaq. vitalitas, & modo adq, & tota eiq entitas e. snalis. Et snalitas eius & tota entitas e. vitalis, non n. et vnum simplicissm & indivisibile ens ee partim nale & partim snale, partim vitale & partim non vitale, sq cū voluntas ex ppriis nihil possit influere in id qd e. snale, nihil influet in illum actum.

3 difficultq. q si ā dat alicui partialem actualitatem ad aliqd opq, iam ad eā sequebit dare alteram partialem, aliqui daret in ā aliqua medietas & pars quę non posset q nat spleri, sed sic e q totam naturam non sit compleri sec partialis actualitas voluntatis in ordine ad illum actū caritatis, q nulla est talis.

4 difficultas. iam sequeret q qui set meliorem voluntate in natis, l. qui & ppriis magis conaret in actum caritatis eliceret meliorem actū & sanit. siquidem in casu partialis quo una quq. e. effectiv, l. effectiq conat, q effectivē effm produc, nis aut falsum, e. & S. D. T. 1. p. q. 12. a. 6.

5 difficultas. Q falsum vr q Sctg caritatis non influat in voluntatem, imo influit in eam inserendo, & eleuando eam ad actū supnatalem, & sic facit eam in actu i. ut q, & sic voluntas opat q Situm tanq formam, at in causis partialibus vna non influit in aliam, neq. misceret illi, nec eam actuat, neque opatur q eam, sed ambę equo primo, & immediate influūt in effm & non vna mediante alia.

Ad 1. Dr q si voluntas & ppriis influat in actū snalem, non tm influit nisi adiuta, & eleuata auxilio Dei, q vt sec eleuā fiat q inserentiam, l. q apposītionē

& connexionē

Q coniunctus non ptz ad fidem, quam Paulo, & Concilia nobis tradunt.

Ad 2am. concedo totum ans. & nego ntiã, qa voluntas non fluit in illũ actũ nisi adiuta, & coniuncta auxilio snãti. Certe qdqd sit in illo actu e et vitale, Etñ hũc sine eo qd sequit mse aliquam vitalitz ẽ spe tm qd coniungr prio vitali & similr hz actus si snãtis influat in illum voluntas ẽ spe tm qd coniungr prio supnaturali.

Ad 3um R. Non oportere qd actualitati partiali alicuius agentis corndeat cõplementum in illo ordine, v.g. Caritas (ut d. e) Sed partialem actualitz ad actum, Etñ non pt in ordine snãti, cuius e. Caritas) complere, si quidem certũ e. nõ posse dari in se ordine poam vitalem ordinis supnatalis, presertim qd in ordine naturali sit summo alias inclinationi & virtuti actuar, quę ẽ nam nõ pt complere, ut v.g. ad nunq peccandum, ad cognoscendum de verum, ad semq viuendum ops. Etñ qd & similr de parte terre appetunt nali uniri centro, qd tñ ẽ naturam eę pleri non pt.

Ad 4. R. Q voluntas in actus Caritatis non influit nisi sm qd ẽ ea roborabat, & confirmat se quantitatiue ẽ effectiui Sitq auxilij, nam sx suis quantz consert Deus sui concursum necesse requisitum ad illum actum, & ita non ops ad effectionem alterius rei raõz natiuę effectionis ipsius voluntatis, cuius signum e, qd remoto seu ablato illo habitu Caritatis, & auxilio supplẽte vicem eius nullo modo poterit voluntas exercere illam vim ppriam, quã diximus rem in ordine ad actum snãtem, sic neq intellectus sine specie, vel aliquo supplente vicem eius poterit exercere vim intellectiuam, quam hꝫ. (ablate etc.)

Ad 5am R. qd Sitq per dubium inęret voluntati, & dat ei aliqd ee, & actuat, & influit in eam, sic et species intelligibilis inęret intellectui, actuat, influit, ops cęterus sit ipse totum conuenit spei ẽ accns sic Situi, qd. nam esse tm hꝫ spes conuenit ei ops cumpe, & partialr efficere intellectui; sic Sitq esse tm hꝫ iungi po, & complere ipsius vim coefficiendo partialr actum, inęrere v, actuare ẽ accidens est, nam si ẽ impossle sine eo qd inęreret coniungeret po, eliceret actum simul cum illa sic modo elicit inęrendo. Vide Scotum in 1. d. 3. q. 7. quo ego utebar ante multos annos in lectura de visione Dei, de manu & acutie, quę esse requirunt, & coniungm ad scindendum, qd aut coniungat ẽ assistionem vnius ad alterum, aut v. ẽ inęrentiam, ut si acutis inęreret manui ẽ accns est.

Ex dictis iam ꝺ̃o constat, quõ Deus possit supplere vicem Sitq, nam si Sitq esse, & necesse inęreret voluntati aliqd ee fortẽ, iam Deus eũ supplere non posset

Supplet q tantum partialem eiꝰ actiuitatem ut visum est.

Si aũt dicas. Iam q Deꝰ id supplens debit se ut partiale agens cũ nra pp, itaq; erit pars vnig agentis totalis dependens a partiali alterius actiuitꝫ qd ẽ absurdum. Ꝟ ꝫ. raõꝫ i. cã vltis.

R. q semꝫ integra relingr Deo sua totalis & vltis actiuitas, & caltas in illo actu se & inquocunq; alio actu ſnali, nisi q ꝑter tam illã set ẽt inquãtum supplet vicem sibi, q sit partiale agens, st m visione beatꝫ. lꝫ inquãtũ supplet vicem spũ. Sed raõꝫ cã partialis. tñ nõ ideo tollit, q inquantũ est cã i. totalis & independens exerceat aliud genꝰ caltatis, inse aũt nihil est absurdi, Ꝟ raõꝫ cã vltis totalis.

Demum si qs adhuc dicat. illum concursũ. i. influxum voluntatis postq ẽ & ꝑprijs ipsius videri q sit ſnatis. & item q ad illum exercendũ non egeat voluntas auxilio ſnali, & rursꝰ q cã integra & totalis conflata ex voltate ex ꝑprijs, & ꝑ sitũ. i. auxilio ſnali non debeat magis dici natis cã, q supnaturalis. & tandem q in illo actu debeat ee assignabilis pars natis, que concurreat voluntati agenti & influenti ex ꝑprijs.

R. q ille concurꝰ non ut cunq; c. ex ꝑprijs sed ex ꝑprijs aditis & subjcientibꝰ, seu confirmantibꝰ se alteri principio ſnali, nam sine illo nullo mõ ẽt exercari, vita effr supnatis. & sine fit rursꝰ q auxilium debeat ee ſnale. & item q totum illud principium simul sumptum denoiet ſnale ꝑterq; q denotatio dꝫ sumi a principiatione, & ẽt a fine. i. effectu, inquẽ ordinat caussa, qui inse casu ẽt supnatis. & denique sine fit. q totꝰ actꝰ sit supnatis cum principium & auxilium, & influxꝰ & ẽt finis sint hic qd supernaturale.

Ad. 1m q Arg. principale R. concedo ans, & neg. iam. Ad ꝓbꝫ dico, q licet supnalia ꝑsus distent a natibꝰ in ee rei, q intlis a sensu, tñ in raõe obti, & ſo, & ꝑ inde opatiui fecꝰ ẽ. nam obm fortẽ intlis ẽ. genitꝰ extra totam latitudinem obi generꝰ, & ẽt e contra; at ỹ res supnatis non ita ẽ. extra latitudinem obi qd natis, de quo stabim plures.

Ad. 2. Arg. concedo maiorem, & min. cum seq. Ad id qd dr pauxi non posse constitui voluntꝫ in actu i, & insuꝑ ad 3. 4. 5. 6. 7. ultimũ arg. in qq obꝰ vna & eadẽ difficultas tangr dicam dubio sequenti, ubi & amplius explicabo ꝑdicti influxum voluntatis & ꝑprijs, & caltatem partialem in ord ad actũ supnatem. ẽ q 3m Dubium de auxilio illo. Seu quo illud ẽ quo Deus suppleret vicem sibi ꝑt. & quo voluntas constitueret in actu

ubium 3m.

ad actum 2m supernaturalem.

Quidam dnt Spc auxm in illo casu fore aliqd intrinsecũ voluntati, nõ p modum habit, aut qualitatis realis physicę, sed p modũ formę intencionalis, eo modo, quo di Ferr. 3. c. 9. c. 70. concursum Dei cũ cãiste ponere in illis virtę quandam, quę ẽ veluti illud cẽ intencionale qd ponunt Spc colores in aëre. & Sil. li. 4. c. 56. ait. virtutem principalis agentis receptam in instrumenti cẽ intencionalem, qd ẽt Spes tenet Capreol in 4. d. 1. q. 1. a. 1. ad 4. Cęterùm Spc tanq falsũ & imentitũ rejciunt fere oes. p̃sertim Molina in concor. a. 13. disput. 26. Cuiꝰ rõe ẽ. quia non pt intelligi quomodo aliqua virtę intencionalis sit prin. alicuius actionis realis & Physicæ, & quamuis admittamꝰ actu sunẽ natem (de quo à sermo) cẽ ẽ qd intencionale, sm qd ẽ. actio immanẽs vitalis, at negari non pt, q ẽt sit realis, & physica actio, ac inde eget prinio plusq intencionali

1 modus dicendi

Impugn

Alij 2o dnt Spc auxilium cẽ formam realem Physicam, & inhærentem voluntati, non tñ p manentem, sed transeuntem, & durante tñ, dũ actio durat, & ideo pt reduci ad auxilium potiꝰ q̃ adjutum. Sed hoc ẽ. q Spc forma si vere ẽ. inhærens dę cẽ eiusdem rois cum actu charitatis eoq; scibit idem obm forte, & erit prin eiusd actꝰ specifici ut p̃, itaq; solum differet ab illo penes Spc q ẽ. magis aut minꝰ durare, & cte Spc ẽ. qd intendunt aduersarij, q.s. dę cẽ qd natę inhærens, id p qd voluntas eliceret actum charitatis

2 modus

Impug

Alij 3o dnt. hoc auxilium non cẽ qualitatem sed motionem quandã, qua voluntas moueret à Deo, seu vsum passivum ad eum modum, quo fere Vasquez dnt virtutem caussatiuã p̃s in sacr cis cẽ. motię illam, i. vsum, quo Deo vtitur, & mouet sacr ad cãndam gratiam. Verum ẽ Spc facile rejci; nam hmõi seu motio non ẽ. virtꝰ ca principiãs sed instrumenti, at voluntas nra in p̃dicto actu natã vere ecit ca, ut probatum ẽt. Adde. q Spc motio non intelligr qd possit cẽ in nra voluntate, nisi aliqua virtꝰ inhærens, & Spc iam ẽ. reqbata; i. ipsamet opa Dei q 2. ipsius voluntatis; & ne q. Spc cẽ esse pt, nam ut s. probatũ ẽ. in q. ante p̃ced. dubij, actionẽ pt cẽ prinam agendi, p̃sertim se ipsam.

3 modus

Impug

Alij 4o dnt Spc auxilium nihil aliud cẽ q̃ ipsum Deum ut intime assistẽtẽ

4 modus dic

Ꝫ coniunctu nrę voluntati, seu potiꝰ ē. voluntio efficax dei. facto impetrij eiꝰ auxiliantis voluntati, qđ idem ē. sic. n. in visione beata, ipse Dęs. l. eēt diuina ut intime assistens intellectui beati sine eoꝝ imperat

impugnat supplet vicem speciei, & actuat intellectum. Hęc driña ꝛ̄ vera sit, tñ exemplum adducti non ē. ad ꝓpositum, nam intellectus beati nunquam iamsēt lumen ſtię inferens, quo constituat' in actu ī. ad videndū deum, & si ꝛ̄ desit ſpoꝝ, non admodum refert, imo S.T. qđ lib. 7. a. 1. quę Jegi Ferra. 3. ñ. C. c. 59. dt̄ hoc lumen ꝑ efficere, qđ apud nos fuit simul lumen natę & ꝓpꝝ sōti. Quærendum ſ ē. in nro casu, qđnam sit illud auxilium ꝑ qđ voluntas nra constituer' intrinsece in actu ī. ad actum 2m. ſnatem

Modꝰ dndi Alij ſ C. dnt̄ q, quanuis voluntas nra non sęat desse completam & fortem actualitatem respectu actꝰ ſnatis, sęt tñ radicaliter & metaphoricè; & ꝑ auxilium, ſpc. ē. ipsam intimam assistentiam, seu voluntionem efficacem dei, complet', & ꝓficit'. Cęterum qđ sit ſpc radix & metaphoricè

pugnatur non explicant, nam si nisi aliud ē. q̄ potia obedientis passiua, seu capacitas naturalis, qua voluntas nra sęt desse ut possit elevari ad actꝰ supernaturales, ut & D. Aug. colligi adducit. hoc ranè non sat ad rem ga nos de virtute activa cā principalis inquirimus, non de passiua

Modꝰ dndi ꝓbabilis seu mali. Item, ga prima radicalis ē illud, qđ ē. radix unde oritur nra facultas agendi, at in voluntate nra ſm se non ē. radix, ꝙ qua oriri possit prima nra facultas agendi ſnaturalis, ſ q̄. Tandem, ga hoc admisso, adhuc stat difficultas, quo hęc radicalis actuositas ꝓficiat & compleat' intrinsece ē ꝑ auxi extrinsecum, qđ ponunt.

Quare alij sexto satis ꝓbabiliter, & conform ad 3. dicta dubij ꝓcedentis dnt̄. q, cum ad ꝓdictum actum ſnatem concurrant simul voluntas & auxi tanquam ca partialia, sicut & explicatum ē, non erit opus constituere voluntatem in actu ī. respectu actꝰ secundi totalis, nisi tm partialiter, nam respectu partialis actualitatis iam ipsa

Voluntas nra quo desse constituta in ī. respectu actꝰ supernaturalis dese ē. constituta in actu ī, eo q, ut vidimus ſ ꝓprijs concurrit ad illum actum. Sicut non indiget actuari ꝑ auxilium extrinsecum. Sum obijcis respectu illius actꝰ 2i, qui omni ſ parte ē. ſnatis non ꝓt voluntas desse eē constituta in actu ī. R'. in actu ī. totali concedo, partiali nego, nam totalis actꝰ 1. integrat ſ voluntem & auxilio, & sum dicis. actꝰ ille 2. ocō ē. ſnatis ſ tota ea quo ad os suipartes, ſm quas influit in illum dz eē ſnatis. R'. q tota ea ē. ſnatis, quantum ad ſpc q, ēt ea natis partialis, quę & influit, nō influit nec ꝓt aliquo influere nisi adiuta, & coniuncta alteri concausę, quę & ē.

b̄ē. ſnālis ꝓx quam ſe atemperat conformat & ſubijcit, ut d.ē. Ēc.opt̄ ꝯemplum in actu, l. assensu Theologico, qui ē. ſnālis. adjunc. n. ſcurrunt ut cā principales partiales duę cā, una nālis, altera ſupnālis, ſ. assensꝰ vnīꝰ ꝑmissę ſnālis, Ē assensꝰ alterīꝰ nālis, Ē ēt assensꝰ vīꝰ, q̄ oīo ē assensꝰ nālis. Ē ſtem in opinione ꝓbabili, q̄ ſpes intelligibilis concurrit actiue partialr̄ ad intellectiōꝫ cum intellꝰ sanè sīm̄ nālis ſuiꝰ. x̄ ē. ſpmo. concurrit ad assensū ſupnālē ipsīꝰ ꝓpositionis. Si ꝺ̄ ꝺ̄ instet aliqs. quō cā nālis ꝯ vim, seu poām nālem concausset actum ſnālem. R̄ q̄ ſic pō nālis ꝑt dici obedientialis ſnālis, ſt̄ndat pō passiua obedientialis, ut in aīa nrā ad ſtīs infusor ſnālē. Ēitam dat̄ actiua instrumtās obedientialis, ut in ſacr̄ ad gram, ſic ꝑt dari pō actiua principalis obedientialis, saltem partialis Ē inadequatè, Ētalis ē. quę repr̄ in voluntē. ꝯ ꝓprijs ad actum ſnālem, ſic aūt pō ꝛ̄ ſīt nalis quantū ad ſubsst̄ Ē quo ad eaꝫ naturam, Ē radicem unde aītur. tm̄ ē. ſnālis quantū ad modū opandi, Ē quā tum ad effm̄ ſeu actum, quem elicit, Ē quem non ꝑt elicere, nisi ꝑ auxm̄ ſnālē. Ē certe poām actiuam obedientialem ipse S.T. expſſe posuit in q. d. 8. q. 2. a. 3. ad 4. imo Alij ut mox videbimꝰ →

Alij deniq̄ ꝯ. rem Sanctā ita explicant, Ē. cōis Ecclēsiæ Doctōrum. Dnt. n. obm̄ Ēa voluntatis contineri intra latitudinem obti adequati nrī voluntatis ꝛ̄ ꝙcedat obm̄ nātē Ē ꝓportionatum ipsīꝰ voluntatis. Ctm̄ obm̄ adequatū voluntatis ē bonum abtē sm̄ totam latitudē Ē transcendentiam boni, ſtat aūt q̄ rāō boni pticularis, quam respicit Caritas continet ſub illa cōi rāō boni, cum ꝙ inter poām, Ē obm̄ adequatum eiꝰ ſemp debeat cā aliqua ꝓportio, Ēa latitudo, fit q̄ inter voluntē nram Ē obm̄ Caritatis, q̄ ē. bonum diuinum, ſit aliqua ꝓportio, licet aūt sit imperfecta Ē remota, non tm̄ talis q̄ de poā abta non posſit Deꝰ ſine forma ſuperaddita illam eleuare, ut attingat illud bonum diuinum, ꝛ̄ non tam connat̄, Ē perfectē. ſt fieret ꝓfōrmam, l. ſitum superadditum. Cuiꝰ opt̄ ſignum ē. q̄ voluntas nrā ēt ſine auxilio eſſētu ꝑt elicere aliqualem actum, ſ. natē Ē imperfectum cc̄ Deū bonū diuinum ꝑt. n. aliqualiter diligere Deum, eo q̄ ꝑt ferri in q̄cunq̄ bonū cognitum ſiue nāte, ſiue supnāte, qa q̄cunq̄ continet ſub obto adequato eius. Ex quo ſit q̄ ꝛ̄ nulla pō posſit eleuari ad opandū cc̄ id, q̄ nullo m̄ continet ſub rāō fortī ſui obti ut visꝰ ad videndum angelum, Ē voluntas ad intelligēdū, ꝑt tm̄ eleuari quoꝛ̄ pō ad opandū cc̄ obm̄ imꝓportionatū nātī ſuę n̄ dum modo contineatur ſub rāō fortī ſui obiecti adequati, ut visꝰ noctuę posſet mira

N
O
I
A.

J. Modꝰ dn
et approbat

sg noctua pt
quari addiden
em lucem solis
ne qualit. aliq
q addita. ideo

esolutoria so
tio ocum argtis
drina fusius
dicta in toto dubio.

voluntas ex
ria rão pset
e supnalitatem.

ita voluntatis
creatę quo possit
ici supnaturaliq

irtus actiua volū
tis quo pportio
tur obto sfacti

mira
culose eleuari ad videndam lucem solis, nam sg talis lux sit mpor
tionata, continet in intra sbm adequatu po. visiuę Noctuę, qd e lux in coi
neq. adspe indigeret Noctua qualit. sibi addita suis oculis, sed sufficeret assis
q coniunctio spalis Dei cum illa ad supandam, & complanandá illam
impportionem, sic in pp. etc. Et pcepę ad ocia arg dubij pcedentis.
Ad 1m arg. ocia R. & dico ad achum 2. snatem perfecte, suauiter, & inat
eliciendum constitui voluntę nrám in actu e. p Sthum. ut tn dt. D. T. Cęterò
ad achum non ita inatem, & pfectum, quanuis eius specieí, ut dixi, ipsam
de se ce constitutam mperfecte, quatenę set aliquá similitudinem cú obto & sanctis
q eo q; sec sbm continet intra suum sbm adequatum, sec aut Situdo im
pfecta supplet, & iuvat q auxilium respectu po. abtę Dei. Ad 2m R. ut s
Ad 2m q 1 arg. m R. q; voluntas q ppria rão pset in se snalitatem, adjuncti se
sum, q; quęlz snalitas amoris, & qdcunq. amabile, et snate, continet intra
ambitum, & latitudinem sui obti adequati, quanuis aut id, qd snate e. set im
pportionatum voluntati im se, sed tn psupposito, q; continet intra sui sbm, iam
facile poterit suppleri q extrinsecam manutenentiam, & assistentiam Dei
Ad 3. R. q; voluntas creata de se set viuere simplr, unde neq. auxii, neq. Situ
stant voluntati modum aliquem vitalitatis, pt aut dici sec vita snatis, l. ppie
rea q; intra latitudinem sui obti continet snalitas amoris, ut dixi, l. qa q
coniunctione adsitum, l. auxilium eleuat eiq vita, ut sic ceat opas q vitale
supnatem, quanuis non ita pfecte, & inatr q auxii. st q Sthum. ipsa dde
& est Max. NOTANDUM q; virtq achiua voluntatis pportionat obto opatis,
set q in obto acto claritatis repr cois rá boni, & et rão talis boni, s. diuini, &
supnatis, ita q parte primi achiui concurrit voluntas quat. sua pte nat.
set pitat tendere ad bonum in coi, & et concurrit habitq. l. auxilium ele
uans voluntatem creatam ad tale bonú diuinum. ita tn q; toty actq cpositatis
sm totam suam entitatem pducit ab auxilio, l. hitu, & toty et á voluntate sm
ppriam modú opandi ipsiq. Sed tn attribuendo singula singulis, actq ille qua
rão e. vitalis, & vitat restriciens bonum in coi pcedit á voluntate sm ppriá
eiq naturam; sed quatenę idem actq e. snatis q pcedit q primo snati. tatn
q nisi sit signabe in ille actus q non pcedat á quolz, & nisi sit signabe, qusd
ab vnoquoq. seorsum pduci possit: sic in pductione ignis toty pduci a Deo,
& toty ab igne. Sed tn attribuendo singula singulis, ignis ille pducty, qua rão
e. ens á solo Deo set pduci, quatenę o e. ignis ab alio igne. Ad 4m

173

Ad confirm^{m} ℟. q^{d} de facto, & de p^{o} ordinaria habitu charitatis Sēt ra$\overline{o}$ non tam sit, q^{a} p^{o}. respū actu charitatis, eo q^{d} sine tali habitu nonpt eliciath, at respū p^{o} abtē Dei fecē, nam sufft auxi^{m}. Quinto dico, q^{d} neq; ꝙ ra$\overline{o}$ simpt habitū in volunt^{e} ad primū actū q^{d} abtam pt actu charitatis exerceri à sola, & nuda voluntate nra, & si non tm ad melius, sed ad simplr eliciendum talem actum requ aliqd principium snāle, siue sit habitus, l. auxilium, & hoc intendunt Concilia.

Ad 4^{m}. Arg^{m} ℟. ꝙ dicis diuersam cē ra$\overline{o}$, nam aqua respū calefactionis nullam sēt Eitudinem, nec calefactio itinet' intra latitudē actiuitatis aquæ, fecē vero c. in mo p^{o} ut explicatum e.

Ad 5^{m}. Arg^{m} ℟. ꝙ dicis iam patere qd sit fec auxi^{m}, nam revera nihil aliud e. q$\overline{i}$ ipse Deus sm q' assistit voluntati nre, seu, qd idem e, ꝙ voluntio efficax Dei & actus imperij q' practici Dei, qd sm rem, nihil aliud e, q$\overline{m}$ ipsa Dei iussa, nisi q, in iniotato forte importat ordinem ad volitionem nram, cui Deus auxiliat, Si v. dicas. fec auxi^{m}, l. potius auxiliatio Dei e. actio, ut istat, qua s. Deus agit auxiliando voluntati nre, & non e. immanens actio, ut et ipsa, cum eius fortis trg, & dom, seu effm sit aliqd extra Deum, fec e. ad extra. g. e. transiens, vel sēt modum transeuntis, qd ē ꝙ parte Dei, fec auxi^{m} sit ipse Deus, at certe ꝙ parte [redacted] voluntatis nre dr ee aliqd ꝙ modum trni, & effus ꝙ ducti, quod correspondeat actioni Dei.

℟. ita e. tri fec qd corndet, nihil aliud e q$\overline{m}$ ipse actus 2. l. opa voluntatis nre ꝙducta tum ꝙ virtute illius auxilij, l. actionis Dei, tum v ꝙ virte voluntis nre ad sensum dictum. Ostenso non oportere ponere aliqd, qd sit primū illius operis, iam. n dixi voluntē nram debere esse constitutam in actu i, aut ꝙ fec q' ille actus charitatis, & cuius dom' diuinum itinet' in obo adequato voluntatis, aut ꝙ fec q' in voluntate nra sm se est virtus snalis ꝙ illam potam obedientialem actiuam; Nam prter passiuam, quam cum D. Aug. de ciu. dei. sanct. c. 5. ponit in alia nra nat^{a} & sentem D. T. 1. p. q. 115. a. 2. ad 4. & 3. p. q. 1. a. 3. ad 3. & q. 11. a. 1. e. alia actiua obedialis, quam ponit idem in 4. sent. ubi s. q. 8. a. 4. ad 2. & facit. 3. p. q. 13. a. 2. & q. 78. a. 4. lege et D. T. 1. 2. q. 113. a. 10.

Ad ult^{m} ℟. q^{d} fec auxi^{m} supponit, non facit voluntē nram eam. Est v sciendū. q' auxi^{m} Dei ē semp ordinet' ad actum 2^{m} nrum, tri aliqn ordinat' solū ad actū 2^{m} nrum. ut cum accurrit Deus cum volunt^{e} informata habitu snāli, aliqn v et accurrit ordinat' ad actū i^{m} ut in casu nro, cum fine addito, l. forma intra

adiuvat

adiuvat voluntatem nram, l. cõefficiendo cum illa actũ 2.m partiat ad sensum explicatum l. confortando eam p illam extrinsecam cõassistentiam intimam tñ, & coniunctam, quę pt dici manutenentiã ut d. é.

Ssf. Dubium Ult.m cc ea quę Th dé D.T. in hâ Articuli.

Nam 1.o dé cãritatem dic maiorem inclinaõs ad suum actũ, & delectabili ius operari, q̃ reliquas virtutes.

Sed vr falsum 1.o ga quęlz virtꝰ inclinat ad ꝓprium actum & sm̃ sm̃ totũ suum posse, q̃ non una magis q̃ alia, sic vnꝰ ignis non inclinat magis alio ad calefnd̃m, vel l. comburendum. Conf.r ga inclinã dic é. natis in actibꝰ, nõ libera qualis é. in volunt.e q̃ vnaquęq. opat sm̃ totum suum posse, sic q̃lz agens naturale.

2.o ga eximar longe ꝓmptiꝰ & facilius operari dicit ꝓ virt.s acquisitas, quas s. homines suis actibꝰ acquisiuit, & quas actibꝰ ipse se assuefecit, q̃ ꝓ infusas, quę ab extrinseco illi adueniunt.

Item 2.o Dé D. Tp. Th. ad 3. Cãritꝰ sm̃ se non é infinitam hñt in essm̃ infinitum in virt.e sui ꝓris agentis infiniti á quo procedit.

Hoc é vr falsum. 1.o ga essꝰ cãritatis é. dilectio, qui ut ꝓz nõ é. infinitꝰ cum sit q̃d creatum.

2.o ga si dic infinitas sumr ab extrinseco. s. ab obto, & á cã efficienti, iam é ipsa cãritas debit eandem infinitatem q̃ suę actꝰ cum scãt idé sm̃ & efficiens.

3.o ga si ipsa cãritas é finita, non apparet quõ suus essꝰ possit esse infinitꝰ, nam essꝰ non pt excedere virtutem cã proximę, & immediatę. l.q. n. influxꝰ primi & supmi agentis, sit maxꝰ, tñ modificat ꝓ q̃ cãm ꝓx.

4.o Essꝰ l. actꝰ cãritatis vnꝰ é. maior alio & intensiõ ut ꝓz, nec pt dari talis quin sit dabilis maior, q̃ nullꝰ eorꝰ é infinitꝰ ꝓz ga in infinitis vnum nõ é maius alio.

Dico 1.o Drina. ad quantum ad 1.m sonꝰ dictum vera st. Probr. 1.o quia cãritas é. melior & ꝓfectior obto aliis virtutibꝰ q̃ sit melius & ꝓfectius id q̃d de rão virtutis. s. ꝓmptę & delectabiliter operari. 2.o ga cãritas &c.

2.o ga cãritas inclinat in ultimum finem ut sic, hęc aut inclinã é. maxa obtꝰ, nam q̃ ca ꝓueniunt, & participant obo aliꝰ inclinãt, sic q̃ ult.o fine derivant rão finium partium. 3.o Cãritas mouet, & inclinat obo alias virtꝰ ad opa eaꝝ obta, & ordinat ad ꝓprium ipsius cãritatis obm. 1.Co. 13. Cãritas patiens est, benigna é. ota credit, ota sperat, ota suffert, &c. s. maior é. ipsis inclinã ga ꝓ q̃d vnum ad q̃, talis &c.

4.o Cãritas

Mendoz 174

ꝑ. Charitas facit. ℭ centr. é amor, amor aũt nihil aliud é ꝙ inclinã. ℭ pond, ꝙ illud Aug. Amor meus, pondus meum, illo fertur quocunq; fertur. ℭ quo maiꝰ é bonum, eo é maior amor. ℭ inclinã in illud bonum ꝙ charitas sibi ds se maiorem inclinꝫ ℭ pond, cum sit amor supmi, ℭ infiniti boni; quare Pius Prosper. li. 2. de vita contemplativa c. 3. charitatem vocat omnium affectionum potentissimam. Hoc explicabat M. Cano fr. dicens, ꝙ sicut Magnes trahit ferrũ sic ℭ bũ charitatis, qd é, quasi Magnes, eo ꝙ é ipsamet bonitas ꝙ entitative sit adse volunt, ℭ facit informatam

Dico 2º Charitas coicat sine inclinꝫ ℭ facilitatem subto ꝑ. voluntati ꝛ caet. fr. qui dt Charitatem ꝛ posse caꝛ illam inclinatꝫ tñ eam nõ coicare subto, sed obi in rum dictum. qa Charitas potꝛ sit inclinare in suũ actũ ℭ bũ, ut d é ꝙ coicat subto cui inseret sine effm fortem, qa impossibile é. seraphicã inclinare subto, ℭ non coicare illi suũ effm fortem; quare voluntas ꝙ charitatem manet tam inclinata ad opandum, quanta é. inclinã ipsiusmet Charitatis ℭ quantum maneret si ꝙ actꝰ ꝑcedens eet assuefactꝰ. Verum é. tñ q; ppr impedimenta passionum non ita facile sit voluntas in actũ ꝛ Charitatis. Etñ virtutes infuse cum sint alterius ordinis, ℭ ab extrinseco ꝙueniant, nõ ita statim domant ℭ frenant passiones sicut acquisitæ, quæ nõ aliter compantur, nisi ꝙ exercitium actionum studiosarũ ꝙ frenantur ℭ domant passiones. Sis aũt domitæ ℭ frenatis tunc charitas prumpit in illã inclinꝫ vehemẽte, quam sit ad suum situm ℭ bũ. Certe hitꝰ infusꝰ de lege coi nunq; exit in actum suum nisi ꝓcio aliquo situ acquisito, ut ꝑ. dicebam q. 1. a. 1. de fide infusa, quæ non ꝑt elicere actum suum, nisi prius ꝙ aliquam fidẽ humanã removeant impedimenta credendi; ℭ sic fit ꝙ pecca hẽnes hitꝰ acquisitos vicios, ℭ in momento iustificatꝰ non statim exire ꝑt in actum earũ virtutũ divinarũ, quæ in puncto iustificis fuere illi infusæ

Dico 3º Charitas meritꝰ dr ex ꝰ D. T. hoc enim infinitum, ex ipsa finita sit. idem hꝫ in 1. sent. d. 17. q. 1. a. 1. ad 5. ℭ in disputatis q. un. de Charit. a. 1. ad 10. ubi ꝑpe idem dicit arg. cæterum pro quo sit intelligendũ. Dubiũ é. sed breviter omissis dicit ex, qui obscurius hoc ℭ ꝛimentem D. T. ℭ omissis ét aliis Thomistis, qui dnt, charitꝰ, si sit intrinsece finita, sive tñ quandam extrinsecam infinitatem in quantũ ꝑ. suagte nã à ista cã infinite ét procedere, eo ꝙ non ꝑt ee. innatis alicui cã finitꝰ, vita Dei ét quãdam effm infinitum, ꝙuenientem sibi ab illo agenti, l. cã infinita

v.g. calor scilicet in ferro facit ignem. i. calorem. sic v° esse nō venit à ferro. i. calore, sed ab igne cuius esse ferri est ille calor ferri. quae explicā falsa est. qa certe ignis et calorem v.g. ut ign. non potuit nisi calorez et sim ut ign. in quo Deus est nisi et ignis aut caritatis et sic agens infinitum, in mediante c̄ caritē finita non poterit facere esse infinitum propp̄ q caritas est vere cā illius esse, nam si est instr. bene potest

His et aliis omissis Dico. Verum est q esse supn̄at esse non pt excedere formam mediante qua est ductu, at q accns bene ait fieri q adiungat ipsi effectui ab extrinseco infinitas quadam q veniens sibi a principali agente infinito non mediante forma. Quam diuinam sic explicabat docte Al. Aragon th dicens. Habitum caritatis tripliciter actu, seu essm̄ scē. i. in gre ca formē et sic facit subm̄, cui inest carum et amicum Dei. 2. i. in gre ca efficientis et sic simul cum voluntē elicit actum amoris et dilectionē Dei. et quidē isti duo actus, qui esse pueniunt a caritē semq̄ sunt finiti; eo q eius cā. s. charitas. semq̄ est finita intrinsece et in sua perfectione graduali, ut sic dt D. ts. i. v°. 2 actus caritatis quasi in gre cā materiē, et dispositive quatenus taliter disponit subm̄, cui inest, ut posita ipsa in actu statim Deus coniungat illi, et in habitet in illo speciali quodam modo. sc̄ illud. 1. Cor. 6. qui adhaeret Deo unus spūs est cum illo, et hoc est qd ait D. T. hic ad 3. caritas facit essm̄ infinitum dum coniungit nos Deo. vocat aut̄ suum essm̄ infinitum, qa re vera est ipse met Deus sm̄ q unitur actui iustē p caritatem, tanq̄ p dispositionem. et addit D. T. iustificando ipsam, qa totum hoc contingit in ipsa iustificatione impij, unde est illud qui manet in charitate, in Deo manet et Deus in illo, et rursus. caritas Dei diffusa est in cordibus nris̄ per spūm s. qui datus est nobis. Unde dispositio sortitur essm̄ nonsm̄ entitē et perfectionem quam est nisi forte, sed sm̄ virtutē principalis agentis a quo est ut sit in calore ut. 8. qui dispositive sortitur esse sm̄ suppositum se, cōt. n. ignem in virtute principalis agentis ideo dicit D. T. q caritas habet causare illud essm̄ infinitum non q entitatem et perfectionem primam, sed q virtute agentis infiniti, a quo efficitur tanq̄ a primo, et innati primo sic calor ab igne

Ad 1. m. ss. Arg. m. Q q quelz virtus inclinet in actum sm̄ totum suum posse illius esse unius est maius q posse alterius sic gravitas unius lapidis est maior alia, et ita magis inclinat unus lapis in suum centrum, et velocius ait tendere q alius. Ad 2. m. ps q dictis in 2. dicto. nam eque remotis passionibus et impedimentis virtus infusa promptius et facilius q quilibet acquisita. Ad Arg. 2.

Ad Arg.ta v.o ~~alterius~~ alterius dicti pz ex dictis pterq ad 2.m adqd dico etz Charitatem sre illam infinitatem, verum nunc non e sermo de illa

Ad 3. R. q virtutem ca fortis & efficientis non pt excedere effs, secus v.o virtutem ca dispositive, ut visum e. in calore ut 8.

Ad ult. R. q lz ipse Deus coniunctus nobis non sit in vno maior, q in alio, at v.o ut coniunctus & vnitus nobis p charitatem pt ee in vno maior q in alio & cum ais vnum infinitum non e. maius alio. R.m infinitis fortr & sim pter concedo, quale non e hoc, de quo loquimur. & sacr. de 2.a.

Artus. 3. V. Charitas sit Virtus? Sci.o affirmat:

Est 1.m Dubium. V. quecuis charitas et remissa, & in initio suae infusionis sit Virtus?

Suadet p. n. 1.o qa cum vera virt.e nequeunt stare vicia, sed cum charit.e remissa, & recenti sunt hitus viciosi, ut pz in pecc.re nuper justificato &c. Nec valet dicere q illi habitus non sunt fortr vicia nisi tm mat.r, qa sane cum inclinent st antea ad actus viciosos, iam fortr retinebunt eand rationes, quam antea — Confirm.r qa supp.to q illi hitus manent ijdem num nulla e. ra cur dicamus ~~ee~~ eos ee alterius speciei.

2.o Saltem sm di charitas esto sit virtus sm entiam virtutis, at no set statum virtutis, qa ad statum virtutis ptz q faciat opari pmpte & delectabilr in oi eventu & cc oem materiam, sed hoc non set charitas illa remissa & recens. & pbo, qa in primis non dat pmpte opari cum passiones adhuc sint in suo robore, non n. statim vincntr p ingressum charitatis, & item, non set firmitatem, qa passiones facile trahent voluntatem ad opp.m charitatis. quare Ar. 4. Etic. c. 13. & li. 7. c. 9. & li. 2. Magno. Mor. c. 6. dt continentiam no ee virtus qa simul e. cum vehementibus passionibus temperantia v.o ee virtutem

qa sit passionis sedatas. Et s. T. 1. 2. q. 65. a. 1. ait virtus moralis in incipientibus non est virtus simpliciter.

Nihilominus sit conclusio. Quelibet charitas est minima, si talis est dabilis, et est in 1. sui esse sed non solum essentiam virtutis sed est statum. Probatur 1. ex D. Thomas hic ubi absque aliqua distinctione vocat charitatem virtutem, et 3. p. q. 70. a. 4. o. ait minimam charitatem plus diligere Deum, et sufficere ad vitandum omne peccatum, et ad seruandum omne preceptum, et q. 62. a. 6. ad. 3. ait quod minima gratia potest resistere cuicunque concupiscentiae. Item. Haec virtus licet remissa sit connexa cum omnibus virtutibus imo eas gignit, informat, conseruat, ordinat quod in proprium obiectum, ut docet D. Thomas in sac. q. a. 7. et 8. et in 1. 2. q. 63. a. 3. et q. 65. a. 3. Item extenditur ad omnia illa, quae cadunt sub obiecto charitatis, scilicet ad diligendum Deum, et proximos, imo de se habet vim ad vincendum ~~vim~~ omne vicium, et ipsum sententiam facit bonum simpliciter et amicum Dei, et dignum vita aeterna. Ergo semper est virtus. Item. quelibet charitas appellatur in sacris litteris charitas perfecta. 1. Iohan. 2. qui seruat verbum eius vere in hoc charitas perfecta est, et c. 4. si diligimus, Deus est in nobis et charitas perfecta, sed sic est quod quelibet charitas sufficit ad seruandum verbum Dei, et ad diligendum, ergo quelibet est perfecta, quod autem est habeat statum virtutis patet quia virtus, quae non sit statum virtutis licet habeat essentiam non censetur apud Philosophos morales esse vera virtus simpliciter, sed charitas semper est vera, et simpliciter virtus ut probatum est. Ergo semper sit statum virtutis. Quod autem non semper operetur prompte, et delectabiliter, non obstat ut explicabitur ad 2.m

Ad 1.m ergo Respondeo de hoc latius disputari 1. 2. q. 71. a. 1. Et ideo pro nunc breuiter aut Respondeo ut in ipso argumento, aut vero Respondeo cum vera virtute acquisita non stare habitus vitiosos, secus vero cum infusa. Et Ratio est quia virtus acquisita acquiritur per expulsionem vitiorum, quae paulatim fit, quod virtus vero infusa comparatur subito et ab extrinseco prouenit, et sic est quod vitia 1.o et per se habent destrui per virtutem acquisitas, nam primo, et per se opponuntur illis, non vero destruuntur per se per infusas

Adde. q virtutes infuse sunt alterius ordinis. s. diuini, & ideo non ita directe, & ese opponunt' vicijs, quinimo adueram rationē virtutis ut si, nō tamē ēt excludere sibi vicios, q̄ operatio q̄ viciosas, & prauas mortal', Hinc segr in Socie Iusto posse manere vitā non solum mal'. ut citer od admittunt. sed ēt fort' ut doctiores affirmant, & iidē as- sg denoiant Eidem vitiosum & pravum — R'. Nego ga ee pravū, & impeccato fort' non ē denoiatō, quę q̄ueniat ab habitib⁹ viciosis, sed à macula peccati quę q̄ modum hui' relicta ē in eo, qui peccauit & ipso actu peccati, nō v' ab habitib⁹, ga pt contingere q' in tali hoie peccatore nulli sint habit⁹ vi ciosi — Addo, nec denoiari vitiosum, ga qualitas non semp denoiat subm ut cum ē remissa, nam tunc impedit à forma tria potentiarū, ut aqua frigida fort' ut tria, & calida ut q̄ non denoiat' simplr frigida fort', licet fort' sit in illa frigiditas. Censent aūt manere vicia remissa & debili tata, in quoius Iusto, ga quivis Iusto habet Charitatem, & gram & vniuersas virtutes, quę sunt formę potentiarū & si impediunt denoiaōs vitiosi & odiandę & priam —

Ad 2. R'. & opta Drina D. Tho. 1. 2. q. 65. a. 3. ad 2. & ex dictis a. præced. dub. ult. q' aliqua pt ee vera & perfecta virtus, & præ statu viatōis q̄ non sentiat delectationem, sed difficultatem in ope, nam pt ee q' talis difficultas q̄ueniat ex accidenti, & ab extrinseco, & ponit exm D. T. in illo, qui ēt situm sciē et ex peritum, & ēt patit difficultē in intelligendo s. sspr nō sententiam, s. aliquam infirmitatem, sic q̄ ait D. T. pt ee q' virtus infusa habeat difficultatem in ope respectu aliquas dispositionū contrariarum, s. passionū et quę difficultas non ē in virtutibus acquisitis, nam ex exercitium actuum, quo acquirunt tollunt et quęcunq; contrarias dispositiones —

Ad illud v' de continentia dico cum D. T. 1. 2. q. 58. a. 3. ad 2. ita ē q' in nentia ut eam sepiùs Ar. exponunt Theologi non ē virtus, qa esse re quirit passiones insurgentes, qq cum pugnet. v. D. Tho. 3. q. 143. a. vnico. non ad 1. & q. 155. a. 1. ubi opte explicat cur continentia sit virtus, v. et autorem

tabulę dub. 34. Ac v. Caritas ſit remissa. & quę ſit vera virtus ſit opte ſe compatiant cumpassionib⁹, imo virtus moralis non sit sine passionib⁹, ná eius n̄ ē. eas frenare. & compescere, ut Sēi D. T. 1.2. q. 59, tñ ꝑ ſe nó requirunt passiones insurgentes, ſt̄ continentiá eas requirit, & ideo quę ſit ē. virtus, non obstantib⁹ passionib⁹ bus –

Dub. 2. m. V. Amicitia ſit vera Virtus!

1. Inia. negat & ꝓbat i. ex D. T. in Sac sol.te & ex Ar. 8. Ethic. c.1. ubi hoc apte negare videnť

2. ga nulla virtus dependet & alterius voluntē. ſed solum ex voluntē, eius, mgus ē. utꝑ discurrendo ſ singulas virtutes, ſed ſit ē. q. amicitia dependet & voluntē alterius cum sit ēnť amor mutuus, & reciꝓcus ꝑ nā ē. virtus

3. ga ꝓ Ar. & D. T. ſ. Sēm q. ſt̄ ex affectu Caritatis in ordē ad Deum & ſegr affs ad ſiĝ in quantū participant aliq⁹ Dei, & tñ iſte affs nō ē virtus ſpecialis distincta à Caritate, ſic & affectus bene ordinatus ad bonum honestum in coi, ut ordinat Ēmo ꝓ alias virtus congr affectus ad viros ꝓbos sine alia virtute amicitię.

4. ſit ga virtus ē. quę bonū facit Ēntem & quę opꝰ eiꝰ reddit bonum sed amicitia ꝓsupponit q. Ēns eam sit iam bonꝰ, & bona opa fecerit, fundat n. in virte & in actib⁹ eiꝰ & ipsa non ē. virtus, aliqui virtus fundaretur ſ virtutem –

5. ga D. T. inter innumeras virtutes, quas ponit in tota ſa. 2. 2. nus̄ meminit amicitię tanq̄ ſpecialis virtutis, meminiſſet aut ſi ēet vera vna nam amicitia & affabilitas cuiꝰ meminit ſ. q. 114. quę ē. virtus, quasꝰ de center, & comiter ſe Sēi q̄ alios, cum gg diuersat, & ponit medium inter austeritatem, & adulationē, longè diuersa ē ab amicitia & amore –

Ꝺemde. Ar. & Tul. nunq̄ ausi sunt amicitiam appellare virtutem, qa Ar. 8. Ethic. c.1. dixit q. aut ē. virtus, aut non ē. sine virte & Tul. li. de amicit. ad ſ. dixit. Irster virtutem nihil ē. ꝑ stabili amicitia. Hoc tenet Caiet.h. & Capr. in 3. d. 27. a. 3. ad arg.tā 1. vlg. Soto & Naro sr. June Ocum, & auctor tabulę dub. 95. & sanct. D. Tho. S. & in 3. d. 27. q. 2. a. 2. ad 1. & de virtut

De virtu. q. 1. a. 9. ad 5. & q. 2. a. 2. ad 8. & 3. q. 114. a. 1. ad 1.

Et nisi omino 2a pria ꝓbab. q vere & ꝓprie sit virtus. Probatur & aliis definitionibus virtutis. & scipue q eo q actus eius ē. bonus & laudabilis, & coiter apud Deum & bonos existimat bonus vir & laude dignus qui bene exercet virtutem, imo & ēt eam cōmendat, ut max. dicam. & item eius actus ē difficilis, unde in quolibet seculo ꝑ pauci reperiuntur veri amici ꝙ dicit ex parte quadrat amicitie q sit vera virtus.

2o. qa in amore amicitie pt peccari ꝑ excessum & ꝑ defm ꝙ constituit aliqua virtus moralis, que tenet medium inter hec extrema. Unde Ar. 2. Eth. c. 7. indulgentiam & odium ponit ꝙ extremis inter que mediat amicitia.

3o. quia D. Aug. li. de amici. c. 2. att. a Phis amicitiam collocata fuisse inter virtutes & ita eam collocat Seneca li. epla. 9. & in ss. mire laudatur ꝑ sertim Eccles. 6. Late. & 1a Joan. 4. 14. & 17. ut diligatis inuicē ꝙ. stat aliquem scīam ee ꝙditum alijs virtutibus & ēt non statim esse aptum & idoneum ad actus amicitie exercendos ꝙ nō sufficiūt ille alie virtutes ad tales actus, sed ponenda ē. alia specialis. — confirm. 2o. bonum amicitie ē. speciale distinctum a bono alie virtutis & ēt eius obm ē. speciale ꝙ. bonum amici ut sic. Etsi bonum non respiciatur ab alijs virtutibus que sunt circa ꝙ. a liberalitate mia, justitia &c.

3o. qa Ar. 8. Ethi. c. 1. recte docet magis necessariam ee in Repub. amicitiam ꝙ Justitiam, qa Justitia stante, adhuc ē. necessaria amicitia ut ꝙ. at ubi ē. amicitia non cita ē opus Justitia. Ceteris actibus. confirm. qa sunt multi actus in repub. qui sine amicitia exerceri nō ꝑnt, ut plurimum. v. g. mutuare, fidei jubere, conferri, muitare, unde esse Ar. 3. Topic. c. 1. dixit amicitiam ꝓpter se ipsam expetendā ē. sic aut ꝙ rium ē. virtutis, q. s. ꝓpter se expetatur. Hoc tenet Salu. in 3. d. 27. q. 1. a. 2. Henr. qdlib. 11. q. 12. Burid. li. 8. Ethic. q. 3. imo D. Aug. & Seneca ubi s. & coiter Phi. & ex modernis ꝙmultis ꝑ sine ratio.

Ad 1. ꝙ R. q. s. T. & Ar. neutram ꝑ. detrahant, imo utrig. faciunt & ꝙ nō enumeret esse inter 4or virtutes Cardinales, ēt reducit ad Justitiam tam quam ꝑs. potalis eius, ut de affabilitate dixit D. Tho. 3. q. 114. hoc et. 2. 2. q. 60. a. 5

Ad 2. R. q virtus non pendet a voluntate alterius, imo nec pendet ab actu exteriori sui obiecti, pendet tñ ab ordine ad illud. & sic sunt multæ virtutes, quæ dicunt ordinem ad alterum, & ad talem materiam, & tñ non è necessarium q ille alter existat aut q de facto detur talis materia. sic liberalitas, magnificentia, mitia sunt virtutes, quæ dicunt ordinem ad quem tendens ad benefaciendum. & tñ fieri non esse q aliqui desit materia, aut desit alter, cui benefaciat, non ideo illæ desinunt habere illas virtutes sicut in principio. & sic de cæteris dicendum de pueris in baptismo infundi simul virtutem amicitiæ & iustitiæ, liberalitatis, & reliquarum. nam omnes sunt inter se connexæ, & quia ratio ponendi in illis iustitia ponenda est, & dicta amicitia. Verum est tñ q in amicitia est importata quædam denominatio relativa, quæ consurgit ex hoc q alicui sit bene & redamare. & hoc quidem denominatio non cessabit in illa virtute si alter desistat, aut si non sit bene & redamare. sed tñ hoc non obstat ipsi virtuti amicitiæ, quia virtus potius consistit in affectu, quam in effectu, sicut de liberalitate dictum est.

Ad 3. R. q ille affectus generalis quem habet vir bonus ad bonum proximi boni in communi satis est ad diligendum proximum aliquo quodam actu boni & honesti virtuosi, tñ ad diligendum speciali & perfecto amore opus est virtute amicitiæ, an vero eodem amore, & virtute charitatis inclinet quis ad amandum Deum, & proximum, examinabile. Præterea dico q hic quis hic virtuosus inclinat ad amandum proximum sicut ad diligendum quasi complacendo in illa virtute honestate ut sic, at vero ad complacendum in illa virtute ut est bonum proximi, & amici mei, nulla virtus inclinat nisi sola amicitia.

Ad 4. R. q amicitia non præsupponit quod sensus cum sit bonus & bene operatus in tali specie boni scilicet amicabilis, & ideo ad hoc bonum ponendum. Nec est inconveniens q una virtus fundetur in aliam, imo plus ad laudem, & dignitatem amicitiæ.

Ad 5. & 6. R. sit ad illa. Nam ipsi autores quam sacri, tum ipsi sani mire laudant amicitiam tanquam veram & nobilissimam virtutem.

C. Vero amicitia sit una tñ sibi vel diversa amicitia, an vero multiplicetur singularis, ita ut in ordine ad diversos scilicet quos habeat eandem amicitiam? dubium est. & Ar. q sic. Nam contingit non esse unam & eandem rationem amicitiæ quam habeo ad quendam amicum & longe diversam.

R. Nihilominus q una tñ est virtus, & unus habitus amicitiæ in uno homine. Nam licet sæpe differant rationes amandi ut puta amicitia est utilis & delectabilis, quia tñ in hoc non saltem

saluat vera & unica rã amicitiã, ideo non curando de eis amicitijs, dico, nos veram amicitiam tñ ẽe unam raõs. s. amoris mutui & sancti non latentis ut d. e. ar. & sic sanc solam pt q recte ordinari ad dẽs amicos, licet plures sint aliqui n. si in uno possent plures eẽ amicitiæ iam plura actus ẽssent in uno subo, qd e falsum, quanuis rel. amicitiæ fundatæ in alia unica uirte possint ee plures sc pluralitatem tñ unius, scil amicos.

Sed dices. Ex dictis in hoc dubio constare, q licet amicitia vere sit virtus, tñ opposit. valde probabile, ppr rõs, & testimonia adducta pro. ne. Ego & ea ser dubm. In etiã sit probabile q charitas non sit virtus, nam si e probabile amicitiam non ee virtutem, pari ratione charitas, quæ ecent & fortes e quædam amicitia erga deum probabile q non sit virtus.

R. Nego, nam charitas e amicitia diuina, & deo caret ille defectu, qui facit amicitiam humanam non ita ee uirtutem. sc. n. esto fides diuina sit vera virtus, qa set regulam certam, & infallibilem, cui nitat, tñ fides sua nung a Theologis qui pollet uirtus propter defm infallibilitatis, nitit n. regulæ fallibili. s. testimonio hominum. Ad eundem q modum posset aliqs dicere amicitiam humanã non ee virtutem, propter q nitit redamationi alterius, in qua pt ee defectus & fallibilitas. at vero charitas cum nitat redamatiõi dei in qua non pt ee defectus, si ego vere diligam eum, ideo nulla e probabilitas in asserendo q non sit virtus, imo est error in fide dicere. Si vero dicas. Ex hac rõe sequi q vere non sit virtus amicitia humana.

R. ut d. e. ad 2. quæ rnsio licet non sit euidens, e tñ tam probabilis, ut reddat sanc nostram sententiam probabiliorem, quam sit oppositæ.

Aliud dub. V. sit charitas nata & acquisita præter natam & infusam tractandum e. a. sequenti.

Artus 4. V. Charitas sit specialis Virtus?

Ocl. affirmat.

Artus 5. V. Charitas sit una Virtus?

Ocl. affirmat.

est. 1. Dub. ee id qd ait S. T. a. 4. q. charitas sit specialis tm. s. bonum diuinum, in quantum e. tm. Beatitudinis?

Arg. 1. Caritas respt Deum ut bonú vle & infinitú continens in se oẽs rationes boni partiales, quas alię virtutes respiciunt, sg non spt ꝺm speciale 2º. ga ut c. vle bonum, e. ꝺm beatitudinis, sx illud. Ego ndam tibi dabonum s. ero te beatum reddam, sg Deus ut ꝺm beatitudinis, non e speciális ratio boni, sed uti 3º. Caritas diligit Deum sm q e in se, sg non ut ꝺm beatificans, p3, qa diligen Deum ut beatificantem magis p3 adspem & ad amorem sapisci & q caritatis

Ad 1.m Ar. q in spe ꝺm Caritatis st speciali3 q cum alię virtutes respici ant bona partialia caritas respicit utiss ratiõ boni s. Deum tang ꝺm, & se e speciale, & prium eig ꝺm, sic sensus cois p3dicat cois, & eig ꝺm ce, & q sigat obia sensuum partium, tm e speciális quędam ra sensitiua credibilem obia aliis, & sit eius ꝺm e speciale & prium, & sic p3 ad 2m

Ad 3.m Vr. Ar. s. t. tm intendere q ꝺm Caritatis e. oiõ finale &c. Deus sm q e. supmum bonum in se ipso, & qa sm sanc rationẽ est et ꝺm beatitudinis sg ideo dixit D. T. q caritas respt Deum ut beatificantem, i. excedentem oẽm rationẽ finalem, itaq. by. ut. l. inquantum, non sumitur reduplicative, sed specificative. Mr et soc explicat Capo. m. 3. d. 27. a. 3. ad arg 2m. 3. 2. & cl3

Dubr. 2º Vm Praeter caritatem finalem sit aliqua speciális virtus caritis in ord ad deú finé naturalem?

Alij quęrunt. Vm amor. l. dilectio naturalis Dei sit vera virtus, l. actus virtutis, st temperi naturalis, & acquisita & vera virtus.

Alij quęrunt Vm ex actibus naturalibus amandi Deum autorem n, & acquirat aliqs habitus, qui possit dici Habitus naturalis distinctus ab alijs Habitibus virtutum?

Est vndum sciendum, non ce sensum q. is V. in spe statu naturę lapsę sine auxilio grię possit qs spe Eam dilectionem, de qua n. agr in materia de gratia. Sed sensus e. ab straendo ab oi statu, aut descendendo in partiali ad statum naturę integrę, seu impuris naturalibus. Vm ad diligendum Deum autorem naturę solũ, & perfecte est opus virtute naturali caritatis?

1. opi

gat 1. opi. Cbat. i. ga Voluntas nra desse. c. satis detrnata ad sanc dilectionem, q̃ non indiget habitu, neq; acquirit illum, ga ut qs seipsum amet amore nat. nõ indiget habitu, eq voluntas vnicuiq; e. ad id satis detrnata à n. q̃ sitr eq. sq ult. dia. ga st pars nat. inclinat' in bonũ totiꝰ magis q̃ in bonũ ptis rium, sic voluntas nra pondere n̄ plus inclinat' in amorem Dei q̃ sui.

2º. ga si daret talis habitꝰ acquisitus c̃aritatis ille manaret in peccatore, st manet alij acquisiti, sc aut e falsum, & bo. ga als' pecc. eet nat' amicq Dei aut saltem eet juersq ad illum quat' e finis n̄, qd e falsum. ga pecc. non tm auer tit á fine n̄ati, sed et á nati.

3º Cr s. t. q. 80. a. 1. o. Ba. 2. & Caiet. 1. 2. q. 109. a. 3. q̃ in oi statu dicant necess. ee situm. l. virtutem ad talem actum, sed tm sanc virtutem inginuant non ee aliam nisi ipsam virtutem religionis, ga prium e. religionis exhibere Deo debitum cultum, sed & sunc diligim Deum s. oia in quantũ ptinq illuz oiq creaturis, eum s. illas aspiciendo, q̃ non e. opꝰ speali c̃aritat' nati.

monal. Confir Cr Religio e. excellentiss virtutum, ut set D. T. q. 81. a. 6. si aut illo c̃aritas. l. amicitia nat̃is ad Deum esset speal̃is & dishincta verb, iam esset excellentior religione nati, st c̃aritas n̄atis e excellen religione n̄ati, & infusa. ꝑ demum. s. a. 1. ngamq sanc amicitiam natam scis ad Deum q̃ limitr e. neq; c̃aritas natis ꝓs ad Deum, nam ois c̃aritas e quẽdã amicitia. Confirmat ga ut pj in mat. de gra. in statu n̄ lapsi nullꝰ st sine gra & c̃aritate. Ere sanc dilectionem natam Dei s. oia et ut e. autem n̄, cum gra & c̃aritate. st q̃ nihilalius saddat, q̃ saltem in sc statu pter gram & c̃aritatẽ, nõ erit opꝰ speali c̃aritat' nati & acquisita ad p̃dicti actꝰ natam dilectionis. Caiet partem tenet expresse D. T. in. 3. d. 27. q. 2. a. 3. ad. q. ubi sic ait. Voluntas quãtũ e. desse e. nat' detrnata ad bonum, qd e finis n̄ sum. & ideo in voluntate respũ finis ultimi nullam virtutem pfuere philosophi. & in 1. 2. q. 62. a. 3. ad. 1. sic ait. ipsa met n̄ voluntatis sufft ad natam ordinem ad finem sed ad suf natia opꝰ saddere sibi n̄atis. & m solꝫ ad 2. m esse negat fidem, & spem nat̃is ee virtutes, non tm respũ dei sibi n̄atis, verum et natis. & sc ipsũ negaret de c̃aritate nati. & Caiet. & cõ. solꝫ ad 1. sc ipsum set. & q. 109. a. 3. in fi. ubi dicit. diligere Deum nat' ee quidem actũ virtutis moralis, non tm alterius q̃ pietatis l. religionis, non v c̃aritatis natis. & in sac q. a. sequi apte dt talem dilectionẽ non de actum virtutis. Ista sunt & valeant Babalis.

Sed Z. Sntia quisterer opp cum Scoto in. 1. d. 17. q. 2. post medium. & adducit Gregori. d. q. 2. a. 2. dub. 2. & resti yea can. li. 7. de lxis. Valij. & ea ꝑs ꝑ multi & moderni ꝑhi. i. — Cz ista dilectio Dei nalis ē. actꝰ bonꝰ & laudabilis. & ꝑ multiplicatꝰ talium actuum ꝑt gnaꝝ situ inclinans ad talꝫ actꝰ ꝑmptē eliciendos. & erit virtus — Confr. qa ēt in tali actu ē. difficultas, quę nisi ꝑ situm studiosum vinci non ꝑt, etn voluntas nsn ē. dese sufficienter determinata ad illum. Cz. n. scit talem inclinatiꝰ ad diligendū Deū plusq̄ se tn et Cet alias inclinatꝰ ad bona sensibilia, quę impediunt sum illis, sitꝰ aut generant ubicunq. sunt smdi difficultatꝰ & impedimenta, s. adꝑsa vincenda

Dicos sas difficultatꝰ sufficienter vinci ꝑ alias virtutes, nam eo ipso qꝝ qs ꝑ alias virtutꝫ vicerit impedimta Sntia sentiet se ꝑmptum, & facilem ad actu dilectionis Dei sine alio habitu —

Sed tn ē. q semq manent inclinatꝰ ad bonum sensq, & ada moram sui impedientes, aut saltem retardantes à ꝑdicto actu ꝑmptē eliciendo donec ꝑfectrium, & ꝑfectum ad id deputatum, vincantur — & Confirmatur qa ista inclinā, quam semq à natā ad diligendū nat Deum non verspiat Deum ut ē. inse. & ut ē distinctꝰ à nobis. sed mquantū ē bonū unum, & nos dependemq abillo, st bonum partis dependet à bono totis, & bonū talis ē bonum partis, ꝙ ad dilectionem tendentem ad Deū sm qd ē. inse ꝑ se & ꝑ seipsum non sufficiet illa inclinā natis, sed opz erit alia ꝑueniente habitus ꝑfectꝰ tales — Confirmā. ad suc. qz quantucunq. sint intensi actꝰ ꝑfecti habitꝰ aliarꝫ virtutum moralium tn semq ꝑ exercitium actuum magis ac magis intendūr, ꝙ sit quantuncunq. ꝑ alias virtutes sint victe & complanatę illę difficultatꝰ dequibꝰ nō adsuc poterit ꝑduci habitꝰ ꝑfectꝰ & distinctꝰ qui dese sciat vincere difficultatꝰ impedientes illam dilectionem — Confirmā ēt Cz sic loquimur de dilectione Dei efficaci, abta, ꝑfecta, & ꝑfecta, Cz nati, & in ordē ad Deum finem natem. ita q. non ē sermo de ponderē n, qd ē. in nobis rū sui finis, nec de velleitē. cz. sed de actu elicito & ꝑfecto, ꝙ quantus rū inclinatꝰ ꝑ modum ponderis sufficiat sic, qd à nā ipsa ingenitum ē. nrę voluntī tn ad inclinatꝰ ꝑ modū actꝰ eliciti, & ꝑfecti opz erit situ aliquo ꝑ. Confr. ultꝰ Cz quantus inclinemur naturat ad diligendos parentes, nisi lom ponū ab

abAr. & à D. Tho. Specialis virtus, l. pietatis, l. amicitiæ & celli & ad eor colendor & amandor sq̃ &c. Confirm̃ denig. qa quamuis sint virtutes advincẽdas concupiscentias in appetitu cc̃ divitias, & alia smĩdi, nisi lom̃ pnĩ in volũt & habitu justi ad reddendum debitum alijs sq̃ sit hi sint virtutes regrimentes & inclinaõs & passiones appetitꝰ pnendꝰ è smĩdi situ ad natãm dilectiõs Dei.

Dices. esse dicam, qa ad Deum nat inclinamur, s. qa bonũ Dei è bonũ nrũ sc bonum totius è bonum partis, secus v̊ è. ad bonum proximi, qa bonũ eius non est nrum, & ideo opꝰ è speciali situ justitiæ, quo recte ordinemur adipsũ sed cr̃ è. q non tm̃ inclinamur nat ad bonum totius, sed ét ad bonũ alterius partis, quæ vnà cum alijs coniuncta è. toti nrõ, sq̃ in se nulla è. dria nisi lom̃ smĩ magis & minꝰ, se aũt non variat nam rei, ut dese pt̃. Hæc smia non è minꝰ probabilis q̃ præcedens, imo nobis vr̃ probabr̃, dñi fr̃ eam Rñdeant ad arg. 1. Ad. m. q. R. ĩ. & dicti neg ans, & ad probõs dico, qr ut qs se amet aliqualiter non indiget habitu, ut v̊ se amet debitè, ita ut nec excedat, nec deficiat à regula rõis indiget situ, & virtute, qa in se è non parua difficultas

Ad. 2. qlẽ magis inclinemur ad amandũ Deũ q̃ nos, in quantũ Deꝰ è. bonum nrum ut d. è, cæterum ad amandum Deum propter ipsum, & dilectiõ elicita & efficaci & socia opꝰ è. speciali habitu, qa ad se fortasis non ita nat inclinamur. Rationem suę exactam reddemꝰ 1. q. 26. a. 3. ubi disputat D. Tho de inclinaõ, quæ è in nobis tum proveniente ab habitu caritatis, tũ v̊ proveni ab ipsa natura nra rũ dilectiõis Dei, & nri

Ad 2m. Ad. 1. qlẽ impecr̃ maneret sic habitꝰ caritatis natus, & acquisitꝰ, in ipso pecõ non maneret amicꝰ Dei & conversꝰ ad illũ ét ut ad finem natãm nisi in gre entis, & quasi nat, atq. adeo imperfecte, & sm̃ quid, non v̄ simpr̃ & in genere moris, quia talis situs maneret in voluntario, eo q̃ ille homo eo ipso q̃ se averteret à Deo propriam voluntẽ peccando, iam maneret in illo involuntario ille habitꝰ convertens illum ad Deum, atq. adeò nõ ret rõis moralis conversiõis, sed tm̃ natis, si vitia adveniente pœnitentiæ ad Deum per caritatem, non sinẽt iam rõis vicij morat nisi tm̃ physicè, qa ex tunc redundant involuntaria

Ad 2. nullam eò implicationem, q̃ qs ret habitual averso à fine ũltimo, & conversꝰ ét moral ad finem natãm, ut de pueris in Symbo dnt multi cũ p peccr̃

specie virgie auersus à Deo fine ſnali & in ſpe beatitudinem naturalem, que ſua conuersio ad Deum ut è autor n. dari non pt, ſed de ſpe in m. de beatitud. & de peccatis, & de grà m. 1. 2.

Ad 3. R. q. virtus Religionis cet sm ſrale longe diuersum ab obto suis amoris & ideo illa non ſuffit. Ad confirm. R. ita eã. q. ſic virtus caritatis naturis & gria rãe & ſpe cet nobilior religione naturi ut bene ſeat arg. cs ko non datur de facto talis caritas, ut iam dicam.

Ad Ultimũ R. q. ſic caritas naturis cet amicitia excellm in ord ad Deum non ſimplr & fecta. Neg. ſoe è. d. dicta ſa. 1. dub. ult.

Ad confirm. R. ex m. de gra. 1. 2. q. 109. a. 2. & é ſume NOTANDUM ut tetigi in initio huius dubij. Sit è ſermo abſtrahendo ab ſtatibus naturarum. Nam in ſtatu naturæ lapſæ nõ certum miſi è ſine actum dilectionis Dei naturis & efficacis non poſſe elici ſine auxilio gratiæ, imo nullo modo poſſe elici in ſe ſtatu talem actum, nam ſi è vera dilectio Dei ſ. obia, dz è Dei ut autoris ſnatis, id q. ex ordinatione Dei; nam cum Deus in ſe ſtatu ſeat non ordinatus ad finem ſnatem, & ad beatitudinem ſnatem obtinendam tanq ad ultimum finem ſimpl, non vero ad natem, qa natis non è. ultimum, ſed infra ultimũ in ſe ſtatu, fit q. nullus poſſit in ſac vita coniungi ſuo fini ſimplr, niſi coniungat finem ſupernaturalem, & ſter non poſſit cre dilectionem Dei ſecundum ſ. obia, niſi attingat illam rãem ultimi finis ſnalis, qui ſolus è ultimus vt in ſe ordinatus. & ſine è q. quis ad nullum in ſe ſtatu pt peruenire ad beatitudinem naturalem, niſi pariter deniat ad ſnatem, unde parvuli neutram ſent in limbo in ſac opinione, que è valde probabilis, ſic nullus pt elicere dilectionem naturalem Dei ſ. obia, & efficacem, ut Deus è autor n. niſi pariter eliciat dilectionem ſnatem Dei autoris ſnalis, non q. duplicem ſimul ſeat dilectionem, ſed q. in ſnali virtuali, & eminenter includat naturalis pt in beatitudine ſnali beatos includ naturis. & ſine ſeq in ſe ſtatu non dari neq. cre neceſſ ex ſanctione, ſ. dictum ſabbatum caritr naturis. At in ſe, & in puris naturis cet neceſſe in natura integra fortaſſis non eſt neceſſe, qa in illo ſtatu nõ ſent illæ difficultates, & impedimenta, unde cum S. T. negat ſ. dictum ſabbatum intelligit, l. in ſe ſtatu naturæ lapſæ, l. et in ſtatu naturæ integræ. Verũ cr ſſe ſtatu, & cr ea, quæ in ſingulis eorum poſſet ſmo agi in m. de peccatis. in. 12.

dub. alterũ

Dubium alterum Sce. poterat de obiecto Caritatis, nam ecclesiam &
Spealitas, & unitas Caritatis. de qq differit D.T. in sua arte, p̃sertim
a. 4 ad 1. ubi dixerit An ad diligendum Deum, & pxi sufficiat vita actiua
& Caritatis. An vo requirat duplex, sed in 4to. & alia ppria dubia sent
ibi. q. 4 ubi differendum e de obiecto Caritatis.

A. 6. U. Caritas sit excellentissima virtutum.

Pcl° affirmat.

Est Unicum dubium S. Th. Conclusio vera sit.

Ur q non 1°. ga fides e fundamentu, cui nihil machina tobis xedificij.
Hebr. 11. fides e substa rez sperandar q. & mox, accedentem ad Deum
opz credere. &c. unde in Trid. ss. 6. c. 8. fides dr fundm Iustis & ppe
in ss fidei attribuitur Iustificâ ut b. Iustq ex fide vivit. Rom. 3. &
Habacuc. 2. ubi & in epla ad Galat. hoc ppe repetit. Dau. q fides
p̃stat obis alijs virtutibus pz ga inter ea, quæ occurrunt ad edificiu,
fundm p̃stat. Const Galat. 5. fides p dilectionem opat. i. p Caritate,
ut alij legunt, nihilrum st agens primetie opat ex instr.m sq fides sumpta
e respectu Caritatis.

2°. Arg. Oppm fidei e peio oppto Caritatis, q fides ipsa e melior Charite
pz via, ga maiori bono maio malum opponi, ut ex Ar. 8. Ethic. c. 10. tradit D.T. s.
q. 29. a. 3. m. 2. & s. q. 34. a. 2. in arg sed c. ubi dr. q. opt opponi pessimo. sed
obi ans. ga oppm fidei s. infidelitas, i. Hæresis obio peio e odio Dei, q e oppm Caritis
do quo et D.T. s. q. 10. a. 3.

3°. fides est in intellu, & Caritas in voluntate, sed intellus e altior potentia
q voluntas, sq unde obm fidei & intellus e ra veri, quæ altior, & nobilior e q
ra boni, quæ e obm voluntatis. Const ga in pria longe melior e visio Dei,
q dilectio & fruitio eius, imo in visione consistit essr, & formr beatitudo sanctorum
in via D. Tsmi, imo & beatitudo natis, ut ex D.T. & Ar. ondi. 1. 2. q. 3. a. 5.
magis consistit in cognitione q in amore, quinimo inter eas ratione

& Effectus

Effectiones, quæ sunt in ñ divina, rão intellectualis et principem hæc vide hæc rã consideratã á nobis ut prius et intimiores ipsi Deo q̃ cæteræ raõq̃ in ipso Deo considerabiles. Confr 2o. et ipso D. T. 1.2. q. 66. a. 3. ubi virtutes intellectuales refert moralibꝫ et appetitivis

4o Arg. qa fides dirigit charitatem, cæteras alias virtutes infusas et prudentia dirigit virtutes morales acquisitas, sed et prudentia est perfectiss oĩum virtutum moralium, ut dic. D. T. hic in fine. C. et q. 47 a. 6. ad 3. et in 1.2. q. 61. a. 2. ad 1. et q. 66. a. 1. et 2., ita fides erit melior charitate et aliis virtutibꝫ

5o Arg. qa martyrium qd est actus fortitudinis excellit inter actꝰ cæteros oĩum virtutum, unde est multæ et specialiss̃ privilegia, quæ non sunt aliis actꝰ virtutum, remittit n. peccãm culpam eorum, simul et pœnam, confert gratiam et opera operata, et est in cælo speciale præmium, s. laureolam, quos nullus est actus charitatis seu fortitudo nobilior virtus est. Charitas, siquidem cujus actus est nobilior et.

1 Oppositio. Simpliciter dicitur charitas est melior, et nobilior fide, et omnibus aliis virtutibus. Hæc est de fide Catholicæ Lutheran. nri Ecclesiæ, et Scripti. 1. et ss̃. 1. Cor. 13. et excellentiorem viam vobis demonstro, et manet spes, fides, charitas, maior autem horum est charitas. et Rom. 13. Plenitudo legis est dilectio, et ad Colos. 3. et 1. ad Timot. 3. charitas dr finis præcepti, et vinculum perfectionis et Matth. 22. præceptũ charitatis dr ea. 1m et maximum. hoc tenent Pres. Aug. Greg. Bernar. quos refert vega li. 2. in concil. c. 25. Soto. Castro. Rosent. et alij et moderni Cathol. Hereticos, et rationi Scripti. qꝺ charitas est finis et præstantior oĩum virtutum, itaq; reliquæ virtutes compant ad illam ut finem, et ut media et sine illa nulla est virtus, et cum ea sunt omnes, ut ondam cum D. T. a. 7. et 8. et rã S. T. hic in. 0. docebat, aut. n. q; charitas inter virtutes est quæ magis nos Deo coniungit, et quæ magis eum attingit sm q; est in se, et per se, et ut in ipso sistat, et ut in ipso sistere ad 3. ait, q; charitas importat unionem ad illud summũ bonum, quam fides et spes, et alij virtutes tremat non important, et in 1.2. q. 66. a. 6 sic ipsum docet et eo q; fides est de non visis, spes de non habitis, et ita important essentialem imperfectionem, charitas aut nisi imperfecti claudit in sua essentia, et sic de cæteris est in patria, á qua fides, et spes omnino removentur.

Solo

Ad 1ci. Charitas é nobilior fide non tm̃ infirmi, & mortua, verumétz formata & viua. Hæc 1ci non é de fide é tñ certissima, q̃ quasi dà calfli cos, quos fere segr Vega opto defendé q. 3. qui dnt q. cum fides é formata p̃ gram & charitatem, sit melior charitate, & tunc sit primum, & prique locum in iustificé. sed ḋ. hæc ḡlis nrà 1ci, qa si p̃ fidem frátam intelligant aggregatum ex fide & charitate, sic certum é, fidem p̃stare charitati, qi utrunq; simul certum é p̃stare alteri, sed hoc non é ḋ nor, si vero intelligant fidem u sentem vitam, & effectionem à charitate, sic falsum é, q p̃stet charitati, cum n. effectio, quá sit ut sic tota queniat à charitate non poterit fides p̃stare charitati, sit m̃ sm̃ q infratur aia nabli non dr̃ é p̃stantior, q̃ ipsa aia vasis

Ad 2ci. Charitas non tm̃ in cé motis, sed ét in cé entis et habity é melior fide. Hæc é. tñ probabilis, nam multi probabit tenent oppm̃, q. s. q̃ in cé virtutis & motis charitas sit melior fide, tñ in cé habity, qm̃ physicam entitatem, fides é longe melior, & hoc probat satis apparenter r̃. ad 1m̃ & falsum.

Nihilomins ḡbi nrà 1ci. qa excellñ, & nobilitas habity simpl̃ sumi debet ex frali, & ipse dcto, m̃de n. sumunt dés Scty, & acty totam eéntiam & effectionem eéntiq, sed dcm frale charitatis é abstractiq, & nobiliq dcto frali fidei, qa charitas fert in Deum sm̃ q é in se, fides autem ut é in nobis repsentata p̃ species creatas sub luce obscura & valde imperfecta; longe alit nobiliori modo é Deq in se, quá in nro intellu. q̃ ex. Confr ex doctrina D. Tñ. R. ad. 1. & 1. 2. q. 66. a. 6. ad. 1. ubi dr q̃ hi acty intellus ex natura sua sit nobilior actu voluntatis & à toto genere, sed tñ in ad̃ adres rugiore amor é. nobilior, q̃ intellio, qa. s. in tellus q̃ al' trasendo res ad se & ut sunt res in ipso intellu, voluntas verò tendendo in ipsas res ut sunt in se ipsis, & est expetus D. Tñs mas in hac doctrina. 1. p. q. 82. a. 3. & q. 108. a. 6. ad. 3. & de verit. q. 22. a. 11. o. & ad. 7. ubi sic logr Intellus cum intelligit res sensibiles, & male abstrahit, cum ḋ res, quæ sunt s ipsis non abstrahit, imo recipit eas ming simplr quáz sint in seipsis, & ita acty voluntatis qui fertur in in ipsas res ut sunt in seipsis é simplior, & effectior actu intellus qui versatur ẽ eas dem. Hæc D. Tñs mas. & sine fit fx cum. Amare Deum & res diuinas p̃ hoc statu melius ẽ, q̃ eas intelligere, qa. s. melius sunt in seipsis q̃ in nro intellu, at ḋ res humanas, & males melius é. intelligere q̃ amare, quia melius sunt in nro intellu q̃ in se ipsis. ḋ. serr. 3. ḋ. q. 126. cc. fs. 8. sed ulterius sm̃ sed Arg. ḋ sic gi charitas non attenditur in Deum, neq; attingit ipsum nisi, q̃ est mani

4?

manifestatq; p fidem, & grat' voluntas non ad' ~~fertur~~ appetit res nisi ut stat sub apprehensione rationis, qa nihil volitu quin prognitum, ꝯ obm voluntatis non est abstractio neq; set nobiliorem modum eendi ꝯ obm intellꝰ ~~intellꝰ~~ imo tantum ad hoc ordinatur sequat' se sent.

Item qa secundum qd est in prima nobilior sit dilectio ꝯ visio, qa visio non fertur in Deum nisi secundum quod finite, & limitate e. unitq; & recepto in intellu beati, ordinat' ad' & dilecto, in Deum qui est ipse illimitatus & infinitus.

Ad. 1. R. qd sicut caritas, & dilecto, et quilibet actus voluntatis non tendant nisi in obm cognitum non tn oppꝰ qd modus cognitionis sit quasi regula & mensura dilectionis, nam sepe pt qs ardenter, et intense ferri p amorem in rem parum cognitam, & remisse in rem maxime notam, et ita pt ee Deum p hoc statu esse cognitio imperfecta, & quasi extrinseca. s. fidei, existente amore perfectissimo, & intimo s. caritatis. & hoc e. qd dixerit Hugo de s. Vict. s. Dionis. de eccles. hier. c. 1. qd amor intrat ubi cognitio foris stat, & hoc ꝑ ad 2. Nam dico in prima melorem ee visionem Dei ꝯ eius dilectionem, qa illic visio sit sine speculo & sine obscuritate, et alijs imperfectionibus viq; s. vniente se Deo immediate sub lucis claro, & ita remanet in prima actui intellꝰ sua perfectio, quę venit illi esse & a toto genere, vt visum e. in aliquem tis s. actus obiecti voluntatis.

Neq; obstat qd intellꝰ tendit in obm Deum ut vnitum finite ipsi intellectui beati, qa illa vnitio non e ratio finis illius diuini obi nisi tm conditio, in via aut vero e. obiectum & imperfecti apprehensum, ideo e. ratio finis in obto fidei, & sic de ea in via cognitio p fidem semꝑ tendat & accedat ad dilectionem, in patria vero visio clara longe superat ipsam, de qua aut plura. 1. 2. q. de beatitud. & in 4. d. 49. Ad. 1. Arg. m. cum obi, quę in eo dnr R. tantum probare qd fides sit necessaria, & qd sit in m Justificne, & radix & origo totius Justitiæ, non tn qd sit perfecta, ita hr in Trid. ss. 6. cap. 8. alias explicat & v. in 1. 2. in m de Justificne q. 113. a. 4. & v. sotum. Vega, & alios. Cum v dr fides p caritatem operari non dr intelligi quasi p instrumentum, sed quasi p formam, s. ut corpꝰ p animam & sic melius dr caritas fide stare cum corpe.

Ad. 2. m R. concedo diam, sed nego ans & probat' R. qd ex se hoc nomen odium Dei e longe detersa omni infidelitate, & sceleri, ut set contingit D. T. q. 34. a. 2. & ratio eius e. qa in odio Dei importat' fuga, & directe aversio a fine ultimo et ultimo fine, in alijs

m̃ aliis v̊ peccatis participative, et secundarie. Verum ẽ tñ q; ꝑ accñs, ꝛaõ circunstantiarꝫ ꝑt ẽ pcia infidelitas eo q; illam insꝑt maiꝫ dãni, & nocumentum aiæ, tollit n. principium & radix tot̃ salutis, & sustl̃, & inter cludit viã redeundi ad Deum

Ad 3. R. eo tm̃ ꝓbari q; à tolo gere melior est actꝰ intlꝰ g̃ voluntatis, & ita optꝰ actꝰ intlꝰ ſ. visio clara Dei melior ẽ optꝰ actꝰ voluntatis ſ. dilẽ ctione Dei & beatifica, imo in natũ & optꝰ cognitio quæ nat ꝑt Xri de Deo ẽ melior optª dilectione nati eiusdem, quæ ꝑt hri y Soc status. Cñ oĩs ſndi dilectio ẽ imꝑfecta, cognitio aũt Dei & natis & y Soc status ꝑt ẽ ꝑfecta & ꝑt̃ ad ꝓcellentiss virtutem intellctualem, quæ é sapiª, unde cum s. t. de rũ rerum diuinarꝫ melius ẽ diligere g̃ cognoscere, intelligit grº dilectio ẽ ꝑfecta, unde existimo in statu nª integrꝫ, i. in puris natis, cum ꝑ sola auxilia nãlia Dei posset homo elicere ꝑfectissimam dilectionem nãlem Dei ut autoris naturæ & simit intlligẽ perfectissimam eiusdem. Tunc dilectio & nobilior intellcõ ne ſ. illa dilectio esset ꝑfectissima in suo gere, intlligo aũt ſemꝑ & imꝑfecta, eo q; & abstractiua & alienas spẽ. Unde satis ꝑ habit de sano. g. de locis c. g. beatitudinem nãlem ſrs consistere in dilectione illa Dei ꝓpter̃ in illa intlligone, eo q; intlligo ſemꝑ & imꝑfecta, ut d. ẽ.

Ad ſons. R. id ei verum à tolo grº. & si arguas. q; ſpẽ & nobilioris grº ẽ. nobilior oi ſpẽ generis ignobilioris, & ita fides, quæ ẽ ſpẽ hitꝰ nobilissꝫ ſ. intellctualis, erit melior omni spẽ dilectionis in eo rei, & quod entitat̃ cap, R. ꝛ. Immo non inconuenit sub ignobiliori grº contineri ſpem ignobiliorem, ꝑ. sub grº viuentis continetur formica, quæ non ẽ ita nobilis ſt sol, & astra, quæ sunt spẽ & grus ignobilioris ſ. capis non viuentis, de quo s. ꝑ. g. 3. a. 1. & sit aia rationalis non ẽ ita nobilis ſt charitas, & tñ aia ẽ sub grº nobiliori, ſ. substl̃, charitas v̊ sub ignobiliori ſ. accñs. v. D. T. s. imª qª. a. 3. ad. 3. ubi tñ non ẽ sequendꝰ Caiet. qui ait aiam simplr̃ ee nobiliorem, charit̃ v̊ sm̃ ad, immo oppm̃ ẽ sequendũ cum Ypmistis s. illum locum.

Ad 4m. R. q; Prudentia dirigit virtut̃ morall & ꝑ modum imperantis & ꝓhibentis illis finem, & ita ẽ nobilior illis, fides v̊ non sic, nisi tm̃ manifstl̃, unde charitas ſt quæ imperat, & mouet & alias virtut̃ in ꝑticulari ipsis & hõi, qui ẽ finis illarꝫ. v. D. T. 1. 2. q. 66. a. 6. ad 2.

Ad 3. D. g̃ Martyrium procedat elicitive a Virt. Fortitudinis, tñ illam laudem, & nobilitatem non sit inde, sed & Caritat. à qua procedit imperative, ex quo fit q̃ si abactu martyrij p̃scindamꝰ imperium Caritat. longe p̃fectior. e. actꝰ Caritatis q̃ martyrij. v. S. q. 124. a. 3. Unde dico q̃ Laudes illę & priuilegia martyrij non concedunt ipsi q̃r eam excellentiã quam sit à fortitudine, sed ga ei signum ardentissimę Caritatis. p illud. Io San. Maiorem Caritatem nemo sit q̃ ut animã suam ponat qs q. itaque honore vitam effũdat signum e summę dilectionis.

Vel dico. Priuilegia aliqua interdum concedi minoribꝰ virtutibꝰ, sed p̃ speciales rationes in illis repertas, non ut simplr. ipsi etiam q̃ excellentiori, sint sic virginitas sit priuilegium laurcolę, q̃d non sint fides, spes, Caritas q̃ quę tñ sunt virtutes longe excellentiores. Vel dico Tandem. Martyriũ posse dici excellentissimũ actum. S. externoꝝ, & vita verum sit, non tñ internaꝝ, quales sunt actꝰ Caritatis, fidei, etc. v. cc Soe Aragon Ph.

N. 7. Vm. sine Caritate possit ee aliqua vera virtus.?

Dico sit negatiua.

Est dubium Vm. Vera sit conclusio?

Pro vr. q̃ non. ga ees diffinitionꝭ virtutis conueniunt habitibꝰ bonis, & studiosis si desit Caritas, nam virtꝰ sic definit i. de coel. e. ultimum pos. l. sic. 7. Phy. e. dispositio p̃fecti ad optm. l. sic 2. Ethic. e. quę bonũ facit habentem & eius opꝰ bonum reddit, l. sic. 6to. c. 6. e habitꝰ electiuꝰ in mediocritate existens, ut sapiens determinauerit, sed ees ista conueniunt virtutibꝰ acquisitis, & moralibꝰ, quas cognouit Ar. q̃ sine Caritate erunt istę veræ virtutes. Confr. Quia ad ista habitus p̃stant rectum vt finem, & facilem ac delectabilem in quacunq̃ materia Consta, et bona, q̃ sunt veræ virtutꝭ,

Ct. In statu naturę integræ. i. in puris natis eent veræ, et simplr virtutes, & q̃ eas ordinaret homo adultus finem illius stati, & tñ nulla tunc eet Caritas q̃ ea. Confr. ga non e. ddm q̃ aduentum Caritatis, et quę illas amittere suam nativaꝫ p̃fectionem, eent. n. in hoc statu quę deteriores conditionis. & Confr. Rursus Quia non e. ceddm q̃ aduentum Caritatis variari virtutes nam ereen. sanę virtutes

p̃ secun

pertim cum charitas sit illis extrinseca, et non tangat entitates earum.
3°. illud dr perfectum, et simplr tale, cui in suo genere nihil deest perfectionis debitæ suæ nae, sed talis e virtus moralis sine charitate, et pbo. qa tm deest illi ordinatio extrinseca ad finem snatem, quæ sit per charitatem, quæ tn non e debita eius naturæ, qa ex sua na tm sit pficere hoiem in tali ma in ordine ad finem natem
4°. qa virtus acquisita moralis quantum e de se het impari à charit. et ordinari ab illa in finem ultimum, q nihil de est illi ut sit virtus simplr, non n. e necesse ut actu ordinet et impet, nam neq in hoie iusto semp impant actu virtutes smdi, et tn sunt virtutes.
5°. quoli peccato m. amittit charitas, et tn interdum manent istæ virtutes, manet n. pecc illis bene assuetus ad opa bona, et sentit se illis non solum reddi sabilem, et pmptum, sed et quodam m excitari ad bene opandum, q ex Confr. qa actus studiosi, et ardui procedunt à talibus habitibus, q habitus qui sunt illorum principia erunt virtutes simplr, pz qa virtus versat cc materiam studiosam, et arduam. Hanc p. tenent Scotus, Duran, Gabr. et ferè Caiet. h. et 1.2. q. 65. a. 2. imo dt Medina 1.2. in hoc loco universos Theologos ee suius snie.
Prosol. NOTA. in hoc dubio non ee sermonem de virtutibus pure intellualibus quales sunt scia, ars, etc. nam hæ non sunt virtutes simplr et si adiungant charit nisi sm qd, et cum addito s. intellualis, de qq agr in 1.2. q. 56. a. 3. eoq no pstat rectum et honestum usum, nisi tm usum simplr. Neq est sermo de virtutibus moralibus infusis, qm istæ non pnt ee sine charit. nam ca eas efficiens, et conservans e sola charitas, de qq. 1.2. q. 63. a. 3. et q. 65. a. 3. Neq e sermo de Theologicis s. fide, et spe, nam istæ in ee virtutis oio pendent à charit, ut visum e s. q. 4. a. 3. et et in 1.2. q. 65. a. 4. lz sine ipsa charitate sint simplr dona divina, et snatia, no tn virtutes, nisi sm qd, et in tali genere s. theologicæ, eoq semp hent Deu pobto immediato, et ita semp sunt theologicæ, non vo sunt semp virtutes, qa non semp ordinant hoiem ad ultimum finem simplr, nisi cum informantur charitate.
est lo dub. de solis virtutibus moralibus acquisitis.
Sit. in hoc unica CONCLUSIO. Sine charit sunt veræ virtutes non tm simpliciter. pbr. qa vera virtus dr illa, quæ ordinat ad aliqd bonum honestum in certa ma, virtus vo simplr non solum dt bonum obm, et bonam materiam, sed addit rectum ordine ad finem simplr ultimum, et optm, ut pz ex diffinitionibus virtutis. Et tn eatenus acquirunt vel infundnr virtutes quatenus per illas attingamus ultm finem nae raolis. Et quo

& quo fit q̄ in mr̄ sñta qua s̄ diximꝰ in pc̄ statu nec⁹ posse ꝺ̄ungi suo fini nati, & parvulos in lymbo silentꝫ, nec recte ordinari ad finem natem p̄ dilectionem s̄ oia ꝺei, ut finis n⁹; nisi simul ordinet p̄ cāritatē in fine s̄nātem necess⁹ ꝺd̄m. c. Sine cārit⁹ in hoc statu nullam cē simplr̄ virtutem, qa sine cārit⁹ nulla virtꝫ ordinat p̄fecte ad finem, & natem. Secꝫ v. cēt in rē integra & impuris natibꝫ, tunc enim cēnt simplr̄ virtutes, qa finis natis cēt p̄fecte attingibilis p̄ eas sine cāritate.

Sed dices, quō sunt veræ virtutꝫ, & non simpliciter? R. q. Si accñtia sunt vere entia, & ꝓpriā, ut ꝺ̄stat. et non simplr̄, sic in rō casu, & p̄ hoc ferè ꝺ̄iliant oēs opiniones, et suis Prum in hac parte. Nam Clemens Alexan. li. 6. stromatū & Hieronymꝰ ad Demetriadem, & Aug⁹ epta 49. & alibi sæpe dñt, apud Paganos p̄sertim apud Phos, & apud Romanos veras, et excellentꝫ viguisse virtutꝫ, intelligunt non simplr̄, sed veras ad sensum dictum; at ō idem D. Aug⁹ li. 4. c. Julianum c. 3. & epta 5. & li. 1. de oīb⁹ c. 11. & qll. 83. s̄ soran. & idem Hieron⁹ s̄ ad Tit. 3. & Galat. 3. et 5. et Ambro. 1. Corinth. 13. & Lactantius li. 5. ꝺiui. institu. c. 15. & alij oēs negant sine fide & cārit⁹ ēē p̄cepta virtutem, intelligunt simplr̄. & D. Aug⁹. i. retracta. c. 3. corrigit, aut explicat, qd ꝺixerat inter gentiles fuisse veras virtutes. Unde ea ratione istas virtutes acquisitas cum sunt sine cāritate, quā tunc vis sint veræ virtutꝫ, non tñ ē vniuocē virtutꝫ cum infusis, imo negat cum ipsis, qñ sunt cum cāritate, sic & accñtia ꝺ̄cūt vera entia, non tñ vniuocē cum substantia. Cum his Cāritatem non tangere eas naturas at q. adeō si cum illa sunt vniuocā virtutꝫ, & erunt sine illa. R. q. Natura & cēn⁹ ꝺ̄as virtutum manente invariata in ꝓpria rāō veræ virtut⁹ ꝑt contingere q. in rāō virtutis simplr̄ (quæ rāō ē extrinseca illis) p̄nt acquirere quandam denoīaō⁹ à cāritē, ut efficiant p̄ illam virtꝫ vniuocæ cum alijs, qd non sēnt sine illa, & p̄ hoc p̄ferè ad oia arg⁹.

Ad 1. R. q. nulla illar⁹ ꝺiffinitionum convenit simplr̄ cēs virtutibꝫ, nām i. & 2. ponūr̄ ly. optm̄ & ly. ultm̄ qd non repr̄ nisi rū supmi boni, ad qd nulla virtꝫ ordinat sine cāritate. 3. v. ꝺiffinꝰ. S. virtꝫ ē. quæ bonum fē̄ntem, certum ē. q. non quadrat sic virtutibꝫ cum p̄ eas nullꝫ sit simplr̄ bonꝫ sine cāritate, ꝑ. v. sit. non invenit illis, nam non constituunt medium sñ rāōis & regulam sup naturalem, quæ sola ē regula virtutum simpliciter, & p̄ hoc patet ad 4ū arg⁹ confirmatiōnem.

corte

certe sine charit. nulli é prudens simpl. atq; ad eo neq; ei electio recta simpl. re
ctitudo n. electionis sumi d3 ex recto ord. ad finem simpl. hic aut rectitudo
non é sine charitate, quare Ar. et Phi si cognouissent finem ulteriorem
et superiorem, non appellassent illas virtutes simpl. nisi sm qd, st neq; finis est
finis simpl. nisi sit iste ult9, et supmus. s. supnatis. Ad confirz q R. Sas virtes
licet p̃stent rectum usum, et bonestum non tn in ord. ad finem supmu, et ult.m
illq aut qus sent eé virtutes simpl. dese sent eé media apta ad talem finem sup
mum, et ult.m et hoc é earu natura, et alioqui non erunt virtutes
Ad 2.m R. q dicit in arg. Ad conf.m R. q charitatem in his virtutibus
nihil deperdi, aut variari imbinseca nisi tm raõe quandam qudam extrinsecã
ut explicandum é. a. seq. ubi dixerit D. T. V.m erquo charitas sit fr virtutum.
Ad 3m R. in suo gere iam dixi eas eé virtutes, verum. q. in suo gere. é. dicto
diminuens á raõe virtutis simpl. illa aut ordinaõ, quam sent á charitate
quo sit illis extrinseca ddm é. a. 8. é. v. illis debita hoc ordinaõ, non in suo
gere vere virtutis, sed ruppta q debent et trahi ab illo, et transferri, et euuari
ad geng virtutis simpliciter. Imo non tm defficit illis hoc ordinaõ ad finem s.
naturalem, sed é ad natem q hoc statu, ut. d. é. in arg.
Ad 4. R. q licet ad raõem virtutis simpl. non requiratur q actus ordinet et impet
ut 6. dr, sed tm regr ut ordinet et impet quasi in actu i. p̃ proam et ximam
et ad se é necessm q actus sint coniuncti charitati, alioqui n. tanti impõ remota
idebebunt, et in hoc distingnr acquisita ab infusis, q infusa cum de se sint ordi
nata ad finem charitatis, dese debent, at q. adeo semp, eé virtutes simpl. at vero
acquisite cum de se sint nate p humanitate parte, non hont illam ordinem,
ac prius nec eé virtutes donec infusam charitatem
Ad 5.m R. q in peccatore licet maneant ille qdam virtutes quo ad eam entitatem
intrinsecam, non tn quoad statum et naturam virtutis simpl. eo q non ordinat
ad finem simpl. neq; sunt ad illum media apta nisi remote, ut. d. é. imo neq;
ad finem natem sunt media apta, ut explicatum é. in arg. verum é. q ex
alio sniam dntium posse aliquem eé conversum p hoc statu ad finem natis
et moral, ut de pueris in symbo dnt multi, dici posset, has esse virtutes simpl.
sine charitate. Sum v. Arguis. peccatorem illis virtutibus manere recte affectu
et inclinatum ad bona opa. R. Nego, ad bona opa simpl. p defectum illius
ordinationis ad finem simpl. Ex Aug. arguas. p videmus peccatores
Jejunare, et dare eleemosynam intuitu finis ultimi s. natis. R. q licet qsi

non ꝯcipiant, semꝫ ℔ admisceatur motivum aliquod humanum, qđ ē. vanꝫ & forte inutile eorꝫ, ille aut ē finalis intuitꝰ, quo ipsi ꝯstituunt moueri se, l. ē. fallax, l. malꝰ tm se Set, ut in hęretico, qui dicit & furat, se credere Deum ee Trinum, qa de Deo, sollicitat l. tale motivum potiꝰ ē. malꝰ

Ad 2m Sonꝫ R: q, ut actꝰ sit bonꝰ simplr, regl q quatꝫ ab opante ꝓcedit attingat finem ultm, l. sit medium aptum ad illum, Eor aut fit ꝑ hoc q opans ē. recte ordinatꝰ ad talem finem, & hoc quidem fit ꝑ Charitatem.

A. 8. Vm Charitas sit forma Virtutum?

ℂLUSIO affirmat.

C. dub. vnicum Vm & quomodo vera sit conclusio?

℟ Arg. 1. Cr. charitas non ē pars essentis aliaꝝ virtutum, nec illis inhęret tanꝫ subtꝰ, imo neq; exercet ẽc illas aliqđ effm cā finalis nisi tm efficientis ut de h. ẽssSt D. Tꝺmas. in quantum s. suo imperio efficit ut eaꝝ actꝰ ordinent ad ultm finem, q nulla ratõ dꝫ dici frã eaꝝ. Consr. qa eadꝫ ratõ prudentia deberet dici frã virtutum moralium, qa s. oēs ordinat in rectum finem, & prescribit illis modum, & finem, ut dr D. Tꝺ. 1. 2. q. 66. a. 3. ad 3. imo & obedientia ēet frã virtutum, qa oēs mouet ad exercendos ꝓprios actus qñ instat ꝓceptum

2o Arg. qa potiꝰ fides & grã q Charitas deberent dici frã virtutum, etn fides cum sit lumen quodam St dirigere & ordinare non tm alias virtutes, verum & Charitatem, & quodam mo eas docet, & ostendit viam, qua, & quo eundum illis ē. grã v. ē, a qua oēs virtutes, & charitas, Sent ē viuere, & conseruari, ab illa n. emanant, & pendent. Unde in vita spuali grã se Set St frã et ratõ radicis in vita humana, Charitas aut, ut po ab illa ꝓcedens, q potiꝰ grã q Charitas erit ratõ & frã virtutum.

3o Arg. qa non explicat S. T. nec colligit Tꝺs An Charitas sit frã virtutum quoad eaꝝ hitꝰ an v. quoad actꝰ. Et stem, an imprimat aliqđ in illis ꝑ hoc q eas dirigit in ultimum finem. St ejiciens sagittam imprimit illi impulsũ quendam intrinsecum, quo eam dirigit in scopum destinatum. & Consr. ejecto sit ddm, qa St actꝰ Caꝝ virtutum recipiunt à habitibꝰ quando ab illis

Miuunt

eliciunt, ordꝫ ad sua obta, & hoc ē illis intrinsecum, ita ācharitꝫ gr̄a ab illo imperantur, recipient ordꝫ intrinsecum ad ultimum finem sc̄t̄ dnt aliqui voluntatem ꝓsequi q̄ applicat intellm, & alias pōas, ad ꝓprios eas actꝰ imprimere illis aliquam entitatem, l. modum physicum

Sit 1. corr. 1o. Charitas ē aliquomodo forma virtutum, non tm quantum ad eas hitꝰ, sed ēt quoad actꝰ. 1ª pars ē. cōis loquitur theologꝰ fundata tum in ss̄a tum p̄ in pribꝰ antiquis, & de nrīs, in ipsa rāe ē nat. virtutumꝫ. pz. qa ss̄a ſpe asserit charitatem ee vitam aiꝫ, vinculum ꝓfectionis plenitudinem legis, finem ꝓpterꝫ, & sine charitate nihil valere ceteras virtutꝫ, aliqui seruilis & cellentꝫ. pz. 1. Corinth. 13. & totū. Colos. 3. Galat. 5. 1. Iohan. 3. & 4. & Iacobi 2. Hom. D. Aug. li. de cognitione veritatis, Hieron. ad Galat. 5. Ambro. li. 2. in Luc. D. Prosper li. de vita contemplativa. c. 3. Greg. Homil. 27. in euang. Bern. ser. 2. de Resurr. ne. & Concil. Trid. ss. 6. cap. 7. Rāo aūt, cui hec doctrina nititur tradit à D. T. 1. 2. de ꝓpta & eo qd in moralibꝰ unde sumit finis, sumit ēt ſa & ſpes. cum ergo Charitas ꝓstituat finem virtutibꝰ erit quasi eas forma. dico. quasi. qa non ſt negari locucꝫ sane ee tropicam, seu metaphoricā, ꝓ qd dissolvūt multa argta quę solent fieri. Unde sc̄t̄ suppositā, & agentia opant ꝓ formas suas, sic dr̄ Galat. 5. q. fides ꝓ charitatem opat. de spe v. dict. in 3. d. 23. et 27.

2ª pars ph̄. qa ead rāo ꝓcedit de habitibꝰ & de actibꝰ ~~de~~ virtutum, nisi q̄ dicetur charitas forma virtutum quoad actꝰ quasi in actu 1o. eoꝝ ꝓ eam constituunt in actu 1o. ad actꝰ vitam, formator, ꝓfector, & item hoc dicet ſa ipsoꝝ actuum, quat. eos refert, dirigit, ordinat in ultimum finem. v. dict. hoc relāo, & directio fiat actual. ꝓ actum q̄ ꝓ habitum charitatis, an v. virtualr ſ. in virt. alterius actꝰ ꝓcedentis, an v. tm habitual ꝓ hoc s. q. ipse opans ē habitu ad hoc in habitu gr̄ę & charitatis explicabo paulo post.

3ª corr. 2o. Per hoc q. charitas sit ſa virtutum, nihil influit aut imprimit intrinsecum eas habitꝰ, imo neq. actibꝰ. 1. p. ē. cōis. & ph̄, qa aliqd imprimeret, max. ordinem ad 1m gr̄ę & charitatis, sed hoc non, ex pbo. quia iam habꝰ virtutis acquisitꝰ manet intrinsece ordinatꝰ ad 1m supnāle, iam esset omnino immutatꝰ a sua natura, & efficeret ē ſnalis intrinsece ꝓ tunc ordinem sibi aduenientem, & ē eet natus ex ratione ex specie. esse una entitas simplex, & indiuisibilis, qualis eet ille habꝰ, & eet duplicem rāem, & ſpem ob diuersam vnam nātem, & alteram ſnātem, qd vr impossibile. Hac. n. de ca

iam vis sua Theologa &c. actus virtutum infusarum &c. vtpote supernatis & non natis &c illa parte, qua procedunt à pō. vitali nra, ne s. in vno & eodē simplici actu detur pār rā tam diuersa natis, & supernatis, de quo als, & Soto li. 1. de nat. & gra c. 22. & Molin. in concor. pag. 201.

2. pbr. Quia si vis habitus virtutum acquisitarum imprimit & impio & infirmo caritatis pdictus ordo intrinsecus ad finem vltimum, iam vr qd tales virtutes possint semp elicere actus sic ordinatos ad finem supernaturalem, Nam semp sunt in se principium proportionatum talibus actibus, sunt n. illum ordinē impressū sibi & infrāo caritatis, atq; adeo et si ipsa caritas nihil efficiat, aut imperet, poterunt illis virtutes elicere actus ordinatos ad finem caritatis rāone illius ordinis sibi impressi, Hoc aut e. absurdum. & pz. qa iam nō esset dnia inter virtutes acquisitas, & infusas, & inter ipsas acquisitas cui opant & ppria rāone & cum opant & peculiari impio, & motione voluntatis Siv. dicas. Hoc intrinsecum non est ordinem, sed tm actionem quandam passiuam transeuntem, qua mouent à caritate ~~[illegible]~~

Hoc e. qm ord ad finē eas nihil prorsus opat caritas effectiue, qd. n. esset eas illas tm e. rā actuum eas, at vt eas finis nihil efficit, sed solum se set informando illas quandam assistentiam, & coniunctionem cum ipsis & tunc illam subordinationem, qua virtutes istę subordinant caritati, nisi e. qd possint inse recipe, atq; adeo illa actus, i. nulla e. i. nra recipi in habitibus, sed in eorū actibus.

2. pars. q. s. caritas et actibus virtutum acquisitarum nihil imprimat, non ita e certa. Nam pbabit pt vtrunq; teneri, & quidem q nihil imprimat, pbr & explicat & eo q actum virtutis acquisitę ordinari in finē caritatis nihil aliud e. vr, nisi ipse actus caritatis ordinans & imperans illum actū virtutis acquisitę, istaq; ps solam extrinsecam denominationē dicet hic actus sic ordinatus, sit et bona n. atq; fortunę, & actus morales naturales cum assumunt à Deo, & leuantur, ut sint media & effectus predestinationis, dnr eo ordinis predestinationis ad finem tm. & confr. Et impossibile e actionem immanentem hre transeuntem directe, & proxime ab ipsa deductam extra seipsam, alioqui n. non esset immanens, sed transiens, cum q actus caritatis sit eo immanens non poterit in actibus aliarum virtutum producere aliqd presertim cum sint virtutes alterius rōis à voluntate, in qua est caritas. & sic in actibus fidei, qui sunt in intellectu &

cumper

& temperantię, qui sunt in appetitu, non poterit actꝰ charitatis aliqd circa
imperare, ad sensum dictum

Qᵒ vᵒ. et sit ꝓbabᵉ oppⁿ explicat. NOTANDO. Duplr posse actum virtutis
acquisitę imperari à charitᵉ 1°. virtualr ut qñ imperᵗ actꝰ charitatis, qui iaꝫ
positus, elicit modo qz actum temperantię & tunc ꝓbabilꝫ existimo in tali actu
temperantię nihil yrsꝫ intrinsecum ꝑduci ꝑ tale imperium charitatis, cui
n. charitas tunc nihil opet actu, nisi vr posse ꝑducere. 2°. actualr
& ꝓssę, vt qñ qz cogitans desine charitatis movet & affectu illiꝰ ad
sendum actum temperantię, tunc ꝛꝫ dico ꝓbabᵉ cē. in tali actu temperantię &
causari à charitate modum quendam realem & intrinsecum, quo ille actꝰ
tendit non solum in finem charitatis, verum et in ꝑrium obm ipsius temperię
sub ꝙ excellentiori rāone formali. Ex dictis ꝛꝫ sic arg. Qi iste actꝰ virtutis acquisitę
set ab imperio charitatis, ut vere sit actꝰ verę virtutis simplr ꝙ se in suo obto formali
novam rāonem specificam, quam sine tali imperio non haberet cumꝫ nisi sit
actibꝰ magis intrinsecꝰ ordo ad sua obta, segr ꝙ ille ordo quem habet de novo esse
actus ad illud obm debeat cē intrinsecꝰ ipsi actui. Itaq. ꝛꝫ ordo ad finem sit
actui extrinsecꝰ, at ordo ad obm intrinsecꝰ cē. nam inde habet actꝰ naturā & entitā-
tem suam, qz vᵒ sciat ille actꝰ novum obm ꝑ, ꝙ antea tm tendebat in obm
temperię sm qd erat consonum rāoni nati nunc vᵒ ꝙ imperio charitatis tendit in illud
sm qd cē. consonum sim charitatis, et reg. rni nati.

2°. ꝓbi. Actꝰ iste temperię ꝛꝫ sit elicitꝰ ab appetitu sensitivo, et ꝙ hac ꝑte solū
sciat respicere bonum sensibꝫ, atq adeo ꝙ hac parte non sit actꝰ virtutis, tm ꝙ
ea parte, qua movet à voluntᵉ & imperat à prudentiā hr realr & intrinsece
ordinari ad bonum voris, qd esse respr à voluntᵉ & prudentia, & ꝙ hac parte hr
intrinseca cē actꝰ verę virtutis, ꝛꝫ non simplr, donec adsit charitas, ꝙ sit cum
& imperio charitatis habeat cē actum non tm verę virtutis, sed virtutis simplr
iam habit ab hoc imperio realem & intrinsecum ordinem ad bonū divinū finale,
qd esse respicitur à charitate. Confr. qa qñ aliqs ꝙ intentione mercandi
furat, non solum ipsa intentio restat obm meretrix, sed et ipsa electio furti patitur
pati intrinsecē malitiam meretrix ꝑpr ad ꝛꝫ ad obm illud, ꝙ sit m mro ffi etc. Et sic patet
3m arg. factum in initio.

Demum sic vr sentire D. T. h. ad 3. ubi dr charitatem cē matrem virtutum

q̃ & applicita finis ultimi concipit actꝰ aliaꝝ virtutum, & cõ dm̃ 1ª 2ª q. 62. a. 4. & in hac 22. q. 186. a. 7. Ad. 1m̃. & ꝓcipue in 3. sent. d. 27. q. 2. a. 4. qª 3. ubi insi. o. sic dr. q modꝰ charitatis participat in virtutibꝫ inferioribꝫ ab ipsa imperatis, st motio principalis agentis participat in instrum̃. Cũ gñ artifex mouet instr̃m satis ꝓbabiℓ ẽ. q in ipsa actione instrũ participet aliꝫs modꝫ realis ab arte, quo pt ꝓtingere ad finem & frám intentam ab artifice, cumq virtꝰ sint quedam veluti instrũ Charitatis & actiones earꝫ sint quasi actionꝫ instrumentales respu actꝰ charitatis, qui ẽ tangꝫ actio agentis principalis, secundum idem dicendum ee. dm̃

Si aũt dicat aliqs. Iam q̃ iste actꝰ temperantię habit duplicem raoꝫ & frám, vna natam à temperantia nati & acquisita, à qua elicit, & alteram s̃natam à spiritu à qua impat, & ab obto nouo, q̃ hẽt ut dixi, & à quo dr̃ assumere nouas frám — R. i. non ee inconueniens ita dicere, nam non solum Soto & Molina s. verum Caiet. Scoto Gabr. Dur. ita censent de quo in. 1. a. q. 63. a. q. qq maxe fauet D. Th. in hac 22. q. 171. a. 2. ad 3.

Sed R. 2º Nego and, nam dici pt ꝓbabiℓ q & impio Charitatis efficiunt ish actꝰ obo s̃nates. & cum ais. Principium elicitiuum & qz talis actꝰ ẽ. obo natꝰ, ẽ. n. ipsa temperi acquisita, q & actꝰ eig erit natus, R. q st intlꝰ, & voluntas & appetitꝰ hꝫ sint po natꝰ tñ elevatꝰ & adiutꝰ formis & auxiliꝫ s̃natibꝫ sent vim eliciendi actꝰ s̃natos fidei, Charit, & spi & Temperi impressꝫ sic virtꝰ acquisita hꝫ sit obo natis, tñ elevata & impio Charitꝫ pt elicere actꝰ s̃natem, Verum ẽ. q Sic Solũ non vr obo satisfre, ytem q & coi sntia Theologoꝝ in hoc maxe differunt actꝰ virtutum infusoꝝ ab actibꝫ acquisitoꝝ q illi sunt obo s̃natꝰ & isti natꝰ, atq ideo ex pr̃sc, & ex pr̃ alias rationes ꝓbabiℓ nobis debet videri alteꝝ pars. q. s. neq hitibꝫ neq actibꝫ virtutum acquisitoꝝ imprimat aliqd intrinsecum & impio l. infra de Charitatis. & huic parti magis fauet D. T. R. ubi Sane dr̃ inam tñ explicat q efficientiam Charitatis & q directionem ad finem eig, quꝫ oia & intrinseca sunt Charitati. & in q. vnica de Charitate. a. 3. ad 18. & ẽ esse dr̃ Charitatem non ee frám intrinsecam virtutum, unde cum. q. 19. de veritate a. q. ad. q. dr̃. q id qd ins fide relingr & Charitate, ẽ fidei intrinsecum, dr̃ intelligi in ea virtutis. ad hunc sensum, q fides sine Charit

st

Et quidem donum diuinum, & natæ, at non vera & simplex virtus non est sicut illa, & hoc dicit Caritas inter fidei, qua scilicet simile, & non necesse adsit ut illa sit virtus. Id. n. quod ita non necessario fiat per dictum intrinsecum. solum vult nobis rindere ad motiua p. tria, & ad ea scilicet in initio

Ad. 1. R. & D.T. h. ad. 1. & de verit. et Caritas s. q. non est Caritas sit physica & intrinseca virtutum, sed moralis. & cui assensum dictum

Ad 2um R. neq. prudentiam, neq. obedientiam, neq. aliquam aliam virtutum cū fran reliquas cum ea spectione qua Caritas. Nam prudentia solum constituit finem virtutibus p Soc q. disponit media, quæ tendant in proprios fines, non vt Soc q. ipsa versetur circa finem, sed circa media, ut dicit 1. q. 47. a. 6. ubi et vide caietan. & 1. 2. ubi s. At vero Caritas Soc obiectum proprium & non sua, ut esse & directe respicit at finem ultimum, cui subordinantur fines aliarum virtutum, & sic ceteræ virtutes subordinantur esse imperio & directioni, & motioni Caritatis, ipsa vero nulli, sed est quasi regina omnium. & p Soc et p. adsonsum de obedientia.

Si vero dicas actum Caritatis regulari sm prudentiam, & obedientiam, nam v. g. qui obligat præceptum Caritatis obedire, & prudentia imperant Caritati ut diligat Deum, & adimpleat præceptum: ~ :~

R. non posse negari q. sm quod & p. accens, nempe quantum ad applicationem et exercitium actuale Caritatis sm q. fit, & nam dicit exercere, prudentia est quasi frena Caritatis, nam opus est imperio & directione prudentiæ, ne s. qua v. g. ptr actus Caritatis impediatur ab actibus aliarum p. aptarum, qui occurrunt, & sic est quod patet D.T. 22. q. 64. a. 4. q. quamvis virtutes Theologicæ sm suam naturam & nom non consistant in medio, & secundum hanc partem non egeant prudentia regulante, & constituente medium, tñ p accens & secundum hanc indigent modo & mensura prudentiæ, qua tñ sic eadem mensura prudentiæ decet sumi & effici diuini amoris, & ipse actus prudentiæ et actus obediendi diuinis præceptis dirigendi et amore quo Caritas tendit in finem ultimum divinæ bonitatis. & secundum hanc partem semper manet q. esse & simplex Caritas sit soror virtutum licet sm quod aliis possint dici eius formæ quo pacto egregia divina eius D.T. q. seq. a. 1. ad. 2. ubi dicit quod actus prudentiæ et mixtus practicus non est reg. Caritatis sit virtutum sui, nam Caritas regulat actum sapientiæ et v. illum 6.

Ad 2um R. Gra non est proprie virtus nec operativa, ac inde non mouet, non dirigit, non ordinat et S. aut timet compatio inter ipsas virtutes sic operantes, quæ sit soror reliquarum. Nihilominus gra dici quodammodo soror virtutum, ut probat arg. et ut dicit S.T. in aliis locis allegatis. Fides vero licet sit soror virtutum in ratione cognoscibilis, nam

vitiosum

ſſ eam cognoscimꝰ qđ sit virtꝰ, qđ vitium, & quę ꝓportio sit virtutum adſi
nem ultⁱᵐ. ſſ. et lumen dⁱ à S.T. cę frēdas, ꝙ in rāo cognoscibiles. Sed tⁱᵐ in
rāo optandi & attingendi finem ultimum, & regulam ſnatem, sola caritas
ſſ forma ut ybalum cⁱ. Nam ipsa ſſla cⁱ. quę dirigit ordinat & effert eas in finē.
vⁱ de Verit. q. 14. ſ. & q. 27. a. 4. ad. 4. & q. vn. de Car. a. 3. ad. 11.
Ad 3ᵐ. R. ſſ ordⁱ 2ᵒ. & dico ꝓbabiliꝰ cē. q caritas nisi influat intrinsecum
in actꝰ virtutum, ipsa quidem virtus cāt, & influit in actꝰ quos elicit. Carⁱᵃ
vⁱ. non elicit illos actꝰ virtutum, sed tⁱᵐ imꝑat, & sic oēꝰ extrinsecꝰ cⁱ se habet ad illos,
& ille ordo, quem illis confert, ēt cⁱ extrinsecꝰ ipsis, & quanuis motio illa pas
siua, qua mouent & diriguⁿ à caritᵉ. sit aliqđ in illis & intrinsecum, st mo
tio, qua mouet instrᵐ ab agente principali, est aliqđ in instrū. cⁱ. n. actꝰ de ſ
dicam 2ᵒ actꝰ, verē intrens ipsi instrū, tⁱ qđ nos contendimꝰ cⁱ. q ista
motio, l. actio non cāt ꝑ modum tⁱᵐ aliqđ qđdam in ipsis actibꝰ. & sic q
ille ordo nihil sit intrinsecum illis actibꝰ, nisi tⁱᵐ ipse met actꝰ virtutis
sic ordinatꝰ, l. ipsemet actꝰ caritatis sic ordinans. Neq; cⁱ. verum q volū
tas applicans & mouens intellꝰm ut intelligat, & alias poās ut opent & im
primat in illis aliqđ ꝑ ſſsicum intⁱᵐ. sed tⁱᵐ cⁱ. in illis illa motio passiua qua
mouent à voluntᵉ. quę sm rem nihil aliud cⁱ. q ipsa opa ꝑ sm q cⁱ. a vo
luntate mouente, l. applicante. Nam neq; Deꝰ cum concurrit, l. ap
plicat, aut mouet me ad ꝙquendum cāt aliqđ in me intrinsecum ꝑter ipsam
locuꝰ de quo als. sit. ſſ in ſſ. 2ᵒ
Ad motiua aūt alterisnis ꝑcita in 2. p. 2. bdi Dⁱ ad. 1ᵐ. q ordo ille, quem
participant virtutes ad finem caritatis, & cⁱ. ad ꝑpria obta sub nova rāo
ſſli ſnati semp cⁱ. extrⁱᵐ ipsis virtutibꝰ & eaꝰ actibꝰ ſt. n. illi habⁱᵗᵘ acquisiti
tⁱᵐ ꝑ extrinsecam denoiaōꝰ fiunt & consortio caritatis virtutes simplᵗᵉ ut. d. c.
a. 7. ita & eig impio tⁱᵐ extrinsecꝰ denoiantᵉ eoꝰ actꝰ ordinatꝰ ad obtⁿ. l. finē
ſnatem, atq; adeō semp manent in sua rāo ēcⁱᵃli ſnatis & tⁱᵐ extrinsecꝰ ſſ
Si aūt aliꝰ dicat. illos actꝰ cē substantᵉ ſnates, cęterum modaᵗᵉ non in conue
nit cē ſnatꝰ cⁱ. et intrinsecꝰ. R. ꝓbabiliꝰ ita dici posse, tⁱ in nra ſnia ne
gandum cⁱ. qa sanē si ille modꝰ ponⁿ intrinsecꝰ, imꝑte vⁱ q nendebeat
refundi in subam illoꝰ actuum, atq; adeō ſt cēnt ſnates ꝑpr sem, quam de
sumerent ab obto ꝑprio, & ſnati, talium habituum, ita quoq; cēnt ſnatꝰ
intrinsecꝰ, & subaᵗᵉ ꝑpr sem, quam desumerent à novo illo obto ſnati, quod
nunc ſrent & impio caritatis, & inter ſrent 2. rāoꝰ, & entitatem, unam
natoꝰ

natalem, & alteram ẽtis, & tanq̃ intrinsecam, & eq̃ primam, q̃ d̃. ẽ. d. s.
& duę raõnes tam diuersę s. natis, & ẽtis sunt una & eadem entitas sm̃ rem, q̃
d̃. impossibile.

Nec valet dicere q̃ illa ẽtis q̃ natis, quam sumerent à ẽprio obto̅ sunt prima
ria, & magis intrinseca, altera vo̅ secundaria. Quia certe nulla d̃. ratio
cur dicamus actus illos ẽprij attingere suum obm̃ natale, q̃ attingant ẽnatale,
imo vr, q̃ ẽprij attingant ẽnatale, eo q̃ illi actus cum impendant à caritate
ẽprijs nãtis, q̃ eliciant à ẽprijs virtutibus, nam in tantum virtutes eliciunt
illos in se casu inquantum caritas imperat illis ut eos eliciant, sine ẽt,
q̃ ẽprij attingant nouam illam raõnem obliquam ẽnatalem ẽstitutam illis à
caritate, q̃ raõnem ẽpriam, & natalem sui obiecti.

Si vo̅ dicas. Non posse intelligi quo̅ isti actus sint ex imperio caritatis re
aliter, & simplr actus virtutis simplr, & non intrinsece. Contra. q̃ qm̃ dm̃
Deus dr realr & simplr dno & creator, non tn̄ intrinsece nisi solum extra
denoiatõ fundata in nã, & ea, quę in ipso d̃. intrii; ita in ẽ dictis actibus
& siltibus cum studiosi, & bni sint, imo sint verę virtutes & ẽpria raõnes dixi
a. p̃tr fundm̃ d̃. intrinsecum, & sufficiens fundare hanc denoiatõem virtutis
simplr, & realr, quę tn̄ extra d̃. ut iam explicauimus.

Ad. 2. m̃. R. q̃ ẽpr̃ natam & intrinsecam coniunctionem, & subordinatõem
appetitus ad voluntatem, & raõnes in nobis sunt actus app̃. ut intra possint eo
boni, & studiosi, de quo q. 24. a. 1. at vo̅. caritas non d̃. extrinseca his
virtutibus acquisitis, & eas actibus. Ad conf. R. q̃ in illo casu ele
ctio furti hꝫ malitiam mediatam extrinsece tm̃ in se sua, quã defendimus
Adul. m̃. q. 2. t. R. & dictis non posse intelligi q̃ qñ ars regulat
& dirigit actionem artificiosam v.g. scissionem serre ipsa ars. s. eius
actus immanens causet aliq̃ in instrumento. s. in actione illa instrumentali
& modum tmn̄ à se deducti directe, & esse, nisi motionem illam, ut dixi.
& Rao d̃. qa actio immanens nihil esse deducit. Et qa ars & eius actus
cum sint quid spuale non pnt directe caue aliquid corporale, quale ẽt id,
q̃ deberet cari in instrumento illo corporeo. s. in eius actione. Solue. aut
& tradita cuidam arg̃o non vr sufficiens eo q̃ caritas non elicit smodi actus
virtutum, & ita non pt in illos transfundere suam natiatem, at vo̅ fr. s. auxi
ẽnate, de quo & erat sermo vere elicit illos actus ẽnatos non obstante q̃

elicitius illorum sint sinse nates, & item informantur formis super naturalibus istis pos, quibus efficiunt supnales et potentes illos elicere.

Et hactenus de hac q.

C. 24

Q. 24. De Charitatis subiecto in 12. articulos diuisa.

Articulus I

Utrum V.tas sit subiectum Charitatis?

Dic 2.° Subm charitatis non e appetitus sensitiuus, sed intellectiuus, i. voluntas.

Est autem unicum dubium V.m vera sit?

Et vr. q non. 1.° qa si charitas non e. in appu sed in volunt.e max.e qa ut hic ait D. T. appus non fertur in bonum diuinum, sed tm in bonu sensibile sed hec rao nulla e. Et pbo, qa virtutes morales infuse hent p obto bonum diuinum, et s.nate, rao cuius distingnr ab acquisitis, et tn plures earu s. fortitudo, temperantia, et alie his annexe sunt in appu. ix sniam D. Tho.

2.° qa esto, Charitas sit in volunt.e at certe et dz ee in appetitu hitus aliquis amoris corrns charitati, et quasi cooperans illi, cum. n. autore D. Thoma. 1. 2. q. 30. a. 1. ad. 1. et 3. p. q. 21. a. 2. ad. 1. aliqu appetitus ex redundantia volut.is tendat in bonum diuinum. Ps 83. Cor meum, et caro mea exultauerunt ex. qd experiunt in se viri spuales, qui ex consideraone vesementi diuine bonitatis, et ex nimio affectu charitatis inflamant interdum, et exultant cum quada delectaone sensibili in appetitu, vr q ex ijs actibus frequentatis gerari possit in appu hitus inclinans ad sites actus, et disponens ad actus charitatis.

3.° qa voluntas, et appus subordinant, atq. ita ut operao diuini amoris prompte et delectabilr eliciat, oppz ambas poas ee concordes, et sibi mutuo proportionatas, q qua rao ponr in volunt.e hitus charitatis ut eliciat actu diuini amoris dz et poni in appu, ne resistat cum possit, imo adiuvet. certe hitus non tm e. necessus in po mouente, et eliciente, sed et in mota potente resistere. Nec satis e. q heat appetitus alias virtutes, qq frenent passiones, nam simul cum his diximus s. poni debere in volunt.e spealem hitum natis dilectionis. q sit nunc simul cum ijsdem oppz ponere in appu spealez hitum

ut detrnet' ad coöperandum aut consentiendum, aut saltem ad non resistē dum actibꝫ charitatis. & confr. ga hac de câ D.T. 1.2. q. 47. a. 3. ad 3. & 1.2. q. 89. a. 5. ponit in cogitativa, quę ét é. 2ª sensitiua actꝫ quorūdā prudentiæ coadiuvantes ipsam & fecit idem facit Ar. 6. Ethic. c. 8. & sitt h. cap.

SIXI. CONCL. Charitas é. in voluntate & non alibi. é. cois, & ſplr ga non é in eāo 2c
aīa, sed in pā, cum. n. detur ad operandum, poni dz in prio operativo, stem non é. in intellu, cum non sit actꝫ cognoscitivꝫ, Nec respiciat verum, sed bonum. stem non é. in appu, cum sēat p obtō immediatō bonum diuinum, ut é. in se, qđ appt non pt respicere - & cum item charitas sit in aīa sepata, & in angelis, & in Deo, in qq non é. appt. restat pā à sufficti diuisione, q sit in voluntate, qđ ét pz, ga eius actꝫ é. diligere, & eius cōm esse et frui é. finis, quem frui sola voluntas inter poās respicit. sic etc

CONCLUSIO

Dz sit habitꝫ q in appu sit aliqs actꝫ q possit reduci ad charitatem tāq oppm 2c
é. nobis habilis. 1ª p. q. 2. a. 3. arg. 2. p. pbr. ga ille talis amor, l. delectatiō sensitiꝫ, quam ponimꝫ in appetitu cc diuina, consequit in nobis naturaliter & necessario ex nimio affectu charitatis, sed sic é, q ad ea, quę natꝫ esse quę, non é. necessarius actꝫ, p 2. Item. ga als singulis actibꝫ existentibꝫ in voluntate cant ponendi alij actꝫ proportionati in appu, qđ pbo, ga ex vehementi affectu cuiuscunq actꝫ voluntatis potest redundare motꝫ in appetitu illi proportionatꝫ, & ét ad quencunque actum studiosum voluntatis posset appetitꝫ sensitiꝫ niti, & reclamare, q quāto ut appt recte moueat, & ne resistat, ponit illa sntia habitum de ordine charitatis in appu, eadēm ratōe ponere dz alios actꝫ aliis virtutibꝫ voluntatis. hoc aūt é. absurdum, nam tunc frustra distinguerent theologi virtutes existentes in voluntate ab existentibꝫ in appu, quas tñ distinguit D.T. (et merito) 1.2. q. 56. a. 4. & q. 60. & alibi. Demum si daret talis actꝫ, l. cét infusꝫ, l. acquisitꝫ, non infusꝫ, ga nec rāo, nec autoritas sic suadet, imo oppm ostat, et visū. & ét ga talis actꝫ si cét infusꝫ deberet immediatē versari cc Deum, cum cét de ordine charitatis, é. aūt impte, q appt tendat immediatē in Deum; nec v. cét acquisitꝫ, ga tunc maneret in peccē, & sic posset peccē cum vellet circa aliū illis gaudendo, & delectando de amore Dei, qut é. obm charitatis, qđ tñ é. Theologia. Ab. i. sic R' concessa mai. nego min. & ad oōs dico verum ee virtutes aliquas morales infusas ee in sc appu sensitiuo, de quo differunt theologi cum D.T. 1.2. q. 63. a. 3. sic neget Dur. in. 3. d. 33. q. 6. & dubitet Scoty. d. 36. q. vnica. 3. Nec tñ appt sc ddm é. eas hre p obtō bonum diuinum, ut é. in se, sed bonū sumq

imo et

imò & sensib⁹ consonum tñ rectæ raõi, imo & regulæ diuinæ & supernati, quæ
è. raõ obiua finalis earũ, & in se differunt ab acquisitis, nam se nisi seruant
nunt sẽ, nisi tm bonum raõis sit donec ꝑfer earũ naturã & impõ charitis
ordinant ad finem charitatis, & accipiunt èt ordinem ad nouũ obm sub ra. sup.
qui ordo cõio è illis ꝓpr⁹ ut d. è. infusis verò è. intr⁹ & oõ debit⁹ imo & entiã.
Quõ aũt in appũ qui ꝓpõ è. sensitiua & corporalis possint subiectari virt⁹ vere
& simplr & ꝑfectam diuinæ & infusæ explicat S. T. 1. 2. q. 56. a. 4.
Sed dices. Q sit in appũ posset eã aliqs habẽ charitatẽ sẽ sunt alię virtutes
infusæ. R. nego, qa habẽs charitatis fratr & immediatè semꝑ dꝫ ferri in
Deum ut è. in se, sic aũt repugnat appũ ut visum è.
Ad 2. R. ad illam redundantiam delectationis & amoris in appũ quã ponit
D. T. locis cit, & quæ colligũt ex ss, non requiri specialem virtutem, ut ꝓbat
& 2. dẽ. Si vꝰ qs obiter inquirat, quõ sit appꝰ reperire aliquã raõnẽ
boni sensibilis in rebꝰ diuinis. R. q⁹ cogitatiua, à qua hẽt moueri appꝰ
sẽt & coniunctione ad raõẽ, & ad fidem, ut possit appꝰ sentire diuina sub
metaꝑa rerũ corporalium & sibi conuenientium. Barr. & Silium. Ex quo & q vehemẽ
ãtia voluntatis tendentis in Deum ꝑ charitatem, ꝓt dilatari sanguis, &
èt sꝑ vitalis, in qua dilatãe consistit delectãe illa sensibilis. Huc èt spectat
locꝰ Ps. 15. Benedicam dnũm, qui tribuit mihi intellm, insup & usq; ad noctem
increpuerunt me renes mei, seu, erudierunt me. ut sit veritas Hebraica.
Verba sunt Solis spualis, in quo pars sensitiua tam affecta è. q̃ bona diũ
ut erudiat & excitet ad amorem diuinum, èt puram intellectiuam. Tm
Tm v. & frequentãe talis delectationis possit generari sẽs, nobis vr q non. Iz
n. appꝰ non sit ad hoc mot⁹ satis & se determinãs, tñ & redundantia illa, &
vehementia actꝰ voluntatis satis ad hoc determinat, ꝑ̃sertim si passionẽs eius
iam sint aliqũ qui frenatę & alias virtutes, & èt ꝑsertim q̃ inclinã charitatis
ad suum actum è. longè ꝑfectior, & vehementior, q̃ inclinãs cęteras virtu
tum ad suor. & ideõ esto, alię virtutes indigerent habitꝫ sui ordinis in appũ,
non tñ charitas.
Ad 3. R. ita èe, q̃ duo põ concurrunt ad actum, oppz vtrumq; èe rectè
dispositum & habitum, qd tradit & esse D. T. 1. 2. q. 56. 4. Cętero in mo opposito
non dr appꝰ concurrere ad actum charitatis, qa iste tm elicit à voluntate
ad hoc aũt q ipse appꝰ non resistat cum possit, imo consentiat & congaudeat illi
actui charitatis non vr requiri habitꝫ ppr raõẽ adductas in 2. dẽ & in sol. ad 2m.
Ad confr. R. S. T. non intendere q̃ in cogitatiua. l. phantasia sit habitꝫ aliqs scięs
l. prudentię, sed tm q̃ sit quidam motꝰ habitꝫ, sic n. cogitatiua dnꝫ in sole

hrē & consortio rationis discursum quendam plus q̄ sēt in bruto, & sic ēt in agnum p̄m dicere Sere in hoīe p̄ter libertatis, q̄m in bruto, & non sit p̄ricē libertas. Et sacentus de sac g. & articulo

A. 2. V. Charitas causset in nobis ex infusione?

Ad 2. e. affirmativa, & e. de fide tenenda quantum adsc q̄ charitas diū quę regr ad diligendum Deum sōcia, & ad p̄merendum vitam ęternam sive sit actualis, sive habitualis, non p̄t hri nisi ex infusione sp̄s sancti, p̄ Rom. 5. Car Dei diffusa ē in cordibus nris p̄ sm. & 1. Joha. 4. Car ex Deo ē. Idem p̄ & Concilia Milevit. c. 9. & Arausic. 2. c. 25. & Trid. ss. 6. c. 6. & 7. & can. 3. quantum v adsc q̄ charitas infundat nobis à Deo p modum habitus, & qualitatis saddita, & in scriptis non ē de fide, & sit p̄ fidei, de quo multa dixi q. p̄cē. a. 2.

Ad 1. Dub. V. actus q̄ infusio possit in nobis citra aliqs charitatis caussari?

Sentq ē. V. p actus nros diligendi Deum sive natos, sive snates possimq, non dico augere, & p̄ficere, sed gerare, & producere in nobis aliquem habitum charitatis sive eiusdem sive diversę spēi cum situ charitatis infusę.

Est ia Sntia et tenet eam Dur. Scoto. Gabr. in. 1. d. 17. q. 1 p viros n non possimq elicere actus charitatis, quisit meritorij vitę ęternę, & sufficiens ad justificandum, ga hoc ita definiunt Conci. 2 Pelag. t̄n p̄mo habitum dilectionis, qui sm suam substam, & entitatem sit eiusdem spēi cum eo, qui elicit ab habitu charitatis infusę, & q̄ talem multiplicatos actus poterit gerari in nobis habitus eiusdem spēi quo ad substam cum habitu infuso. Idem hēt Capo ead. d. q. 1. ad arg. Aureo. 2. 1. scls. q. 9 & p̄sse dr, in peccatore posse manere actum divinę dilectionis eiusdem spēi cum eo, quem elicit Car infusa. Idem fere Cajet. 2. q. 171. a. 2. cō. sol. ad 3. & Soto 1. de n. & g. c. 22. quat dr ocm actum elicitū p habitū infusū, aut p auxm n snate Dei posse elici quo ad substam actum a solis viribus n. & favet ēt Molina in Con con. 1. q. 19. a. 3. disp. 32. pag. 201. & ghi ga voluntas suapte n tendit in bonum, & illud diligit, & in quacunq; rao sbiectiva reperiat illius suum sōm, poterit illud attingere, saltem quo ad substam si illud cognoscat ~~saltem~~ h imperfecte, & non m debito tali obto, q̄ di p fidem. 1. alio modo p̄ponat illi sumū bonū, qd ē. sōm beatitudinis, poterit illud attingere p dilectos & solis viribus n, & p actus smdi frequentatis grabit citra aliqs, qui necesse dz ee car, cum immediate tendat in bm charitatis, qd est divina bonitas. Non. n. ē. rā cur debeat, aut

aut possit eē habit alterius generis; & nihil movet an sit habit eiusdem spēi, l. alterius cum habitu cāritatis infusi, solum contendo q sit habit cāritatis.

2°. Arg. Actus cāritatis fidei & aliarū virtutū infusarū, ēt visionis beatę sunt nates quoad substam, & solum nātales quoad modum, gd vī dicare D. T. 3. q. 171. a. 2. ad 3. & ist probari, qa à pō vitali nati à qua procedunt, quamuis affecta prio. l. sē. nati, participant illi actus entitatem aliquam ordinatā, psertim in opiō probabiliqua defendim 3. q. 23. a. 2. q. pō nra & spūs influit in tales actus nātales, & sēt cātitatem partialem, nonsuscepta ab habitu nāti, rū talium actuū sē saltē in sac opiō vt, q possit nra voluntas & spūs elicere actum cāritatis, quātū ad substam, tī non quoad modum.

3°. Arg. Pōtingere q qs ccperit Deum diligere & charit. infusa, & q ōtinuet illum actum & viribus n̄is, postq pdidit gram, ut v. g. si qs in templo posset ōtinuet dilectionem Dei sōcta spōnam integram, & qm aduertens tā omittat pceptum audiendi missam in medio. illius Sōis occurrens & obligans, dq omittat culpabiliter, ut pōtingere, tunc idem actus dilectionis Dei quoad substam, & phyſicè, qui pōs eliciebat & cāritas infusa, elicit nō & viribus n̄is, non. n. Sēt unde fuerit interruptus, sed pōtinuatus talis actus poterit generari habit

4°. Arg. Expōitur, q illi qui diligenter se ccrcent in actibus cāritatis infusæ, tī amittant gram pōrum pcc̄m. sentiunt se promptos & faciles ad opa cāritatis nimirum pōtaliquem habitum dispositionem, quam acquisierunt, & generauerunt in se ipsis ex pōdictis actibus, dum erant in gra. & pōt amplius in hęretico, q cum erat fidelis, exercebat se in actibus fidei infusæ, certē post factus hęreticus sentit se promptum, & facilem ad credendum nonnullis aliis actis fidei, signū sē est, in illo eē aliquem habitum fidei, unde fueniat hęc facilitas, quam ex. in se generauerat pōt exercitium actuū fidei infusæ, cumerat fidelis.

5°. Arg. Qi actus nātales aliqd debent generare, & producere pōt modum sui, non. n. ex eo q sunt nātales sunt minorem vim, q serent si essent nates, sed debent producere habitum. Confr. 1°. qa si qs dicat, sos actus, cum sint oīō nātales, non posse gerere habitum natem, nātem aut multō ming, qa tales à solo Deo infundūr. Sed ist. q cum isti actus sint tam nātales st habit, & illi pportionent, non ē cur neqeat inesse illis vim adducendum habitum nātem, siquidem ob hanc eam actus nates pōnt situm natem, qa. ex. pportionant illi. Confr. 2°. qa talis actus nātalis ē dispositio ultima ad gram & cāritatem, q effectiuē concurrit ad pductionem grę, & cāritatis, pt qa agens non attingit fam, niſi mediis dispositionibus, & in natibus ōstat dispositiones nontm ingrō eā matis sed & effntis tanquam

tanq̃ instr.ta agentis principalis attingere ſam, ad quam disponunt ſg̃ habit.
instrumt potuerunt actꝰ ſnales nrī illi. ſ. gg ultō disponimur ad gram, & caritatem, attingere, at q; adeō producere & generare hitꝰ illorꝰ ſnales. Et denig; ſnſr
ga hitꝰ scīq̃ Theologicq̃ ē. signalis, tum ga ꝑ totam nam ꝓduci non ꝑt, tum et
ga eiq̃ certitudo, & lumen ē. ſ totam nam, & tñ ꝓduci, & gerat ꝑ nrōs actꝰ ſſitq̃
sit ſ. dct. Nullom ꝑt ꝑ vires nr.as elici actꝰ diuinq̃ dilectiōis, qui ſm̃ subam
sit eiusd̃ ſpei cum actu caritatis infusq̃. Ita hēnt coiter recentiores, & imſinuat
D.T. 1.2. q. 109. a. 4. ad 3. ubi dt Solem ex viribꝰ n.ris non posse inplere ꝑceptꝰ
dilectiōis Dei ſm̃ q; ex caritē. implet, ſic ſt. actu eiusd̃ ſpei cum eo, qui
à caritē. cadit. & fortasse casō. Caiet. & soto non intendunt opp.m, ut dicaꝫ
in sol.e ad. 1.m & sane opp.ta ſnia non ē. oīo confirmis sacris conciliis. Etn̄ concilia
citata exp̃sse detrnant gram requiri ad diligendum Deum ſ oīa tanq̃ adiuvantem infirmitatem nram, & supplentem defectum virium naturalium, ſg̃ qui dēt gram
non requiri nisi tm̄ ad ſoc. ut opꝰ, seu actꝰ ſit meritoꝛiꝰ vitę eternę, & ad ſpc ut sit
Justus dispositō ad Justificnem, non ō ad ſpc, ut sit eiusd̃ ſpei cum actu charit.is infusq̃
non satis cōgr̄ conformiter ad concilia. Conf.r ga si actꝰ elicitꝰ viribꝰ n.ris hēt quadā
facilitatem eandē effectiuā, & bonitatem ſpecificam, & intrinsecam, quā ſt actꝰ virt.is infusę
certē nonerit minꝰ acceptꝰ Deo in rāō meriti, q̃ actꝰ virtutis infusę. Deꝰ. n. ac
ceptat actum ſm̃ bonitatem intrinſecam, quam inſe ſt dūmō opans non sit indi
gnꝰ, sed alioqui dignꝰ ꝑ gram sibi ualem, licet ipsa grā non sit prin.a talis actꝰ.
2.o Actꝰ caritatis infusę ſt diuersum prin.m ſnale, & diuersum oīm ſnale, q̃ actꝰ
elicitꝰ viribꝰ n.ris ſg̃ ſm̃ subam & ſpem erit oīo diuersꝰ, ꝓ dia. ga actꝰ non habēt
aliam subam & ſpem nisi, qui ſuenit illis à prio. & abſtracto sed ph̄ an.s. & in
primis de prio constat q; sit diuersum, nam prin.m unius ē. ſnale. ſ. caritas, & auxi.m
gratuitum, alterius v.g. ē. nale, ut ſstat, de oīo aut ph̄. ga actꝰ caritatis hēt obiectum
ſpecificō Deum, ut ē. oīm beatitudinis, quę ipſiſtit in clara Dei visione, & fruitione
ſm̃ sanc vāōꝫ ē. oīm oīo ſnale, & ſm̃ D.T. 1.2. q. 109. a. 3. ad. 1. ut distinguit dilectionem caritatis à dilectione n.ra ex parte obti, dixit. q; n̄ diligit Deum, ut ē. prin.m
& finis n.r caritas ō ut ē. oīm beatitudinis, & ſm̃ q; Sto hēt quandā societatē
ſpualem cum Deo, cum ſg̃ & obiā sint ſpecificē diuersa, non ē. rāō, cur actꝰ illi
debeant ſpē subali ē. ijdem: Conf.r ga ſsto uterq; actꝰ attingat bonitatem Dei, quę
eadem ē. utrobiq; ſm̃ rem, & mal.r tn̄ id q; ſetenet mal.r ex parte obti, nusq̃
apd metaphysicos conſet dare posse aliquā ſpem actui ſg. &

Demum

Demum. Iam hęt cois ſnia tſeslogoꝝ q ſitꝫ infusi, l. auxi ſnalia nondant nobis
ad meliꝫ, ſed ad ſimplr opandum, & in hoc differunt ab hitibꝫ nalibꝫ qui dant
ad maliꝫ, & non ad ſimplr. Ebn nullꝫ ē actꝫ gueniens ab hitu nali, qui non poſſet
idem ſcē guenire á gura & nuda pōſ; ſg talis hitꝫ, l. auxi ſnate non tm pſtat
modum, l. ſpom accnlem actui cSanitatis, ſed ęt ſuba, & entitatem, ac ſic de tali
ſuba nullo m̄ poterit elici virtꝫ n̄, de quo latiꝫ in .1.2. in m̄ de virtutibꝫ.

Ad. CONCL. Per actꝫ nales dilectionis Dei ſoia, siue ut ē autor n̄ ſiue grꝫ
non pt̄ ꝓduci hitꝫ aliqs qui sit dnꝫ cSanitas. ꝓ ga tales actꝫ nales. l. nō pnt
in ſpe statu elici effectr ꝛc Deum, ut ē. autor n̄, ut visū. ē. g. ph. a. g. aut ſi pnt elici,
ut possent in n. integra, l. impuris nalibꝫ, non pterunt gerare hitum ſanitatis,
qui de ſe tendit in obm̄ ſnate, ſed ut plurimum gerabunt hitum cuiꝫ dā nalis
dilectionis Dei, ut explicatum ē. in illo. a. g. & ęt a. 1. ubi erat q. an ęet amicitia
nalis ſcis ad Deum. Si v̄ tales actꝫ nales versant ꝛc Deū autorē ſnalem
dico eos actꝫ aut fore adeo imperfectos, & ineffcaces, ut non possent gerare ſitum,
aut v. gd certiꝫ ē. simul cē imperfectos, & nullo m̄ attingere raōꝫ illā ſnalez dilectr,
nisi mal, ut ondam in sol. ad. 1m. at q. adeo non posse gerare hitum, qui esset di
certꝫ cSanitas, ga cSar. illa debezet attingere frat obm ſnale, si verē ęet cSar,
& tñ ſic non posset, siquidem actꝫ, qa genita fuisset id non potuisset attingere,
ois aut hitꝫ ē. frat eiusdem vaois cum actibꝫ, qa acquisitꝫ ē,

Ad. 2m. Per actꝫ ſnales dilectionis Dei elicitos á cSanit. l. auxi non pt
ꝓduci in nobis habitꝫ cSanitatis nec principalr, nec instrumentaliter. ē. cois ouꝫ
cum D.T. de virtutibꝫ q. vn. a. 10. etii. & 1.2. q. 51. a. 4. & in. 1. d. 17. q. 2. a. 3. ubi
in corpe paulo post initium sic ait. actꝫ mi non ordinant ad Senam cSanitatem
ſ modum efficientis, sed ſ modum dispositionis, & fauet D. Aug. cum definit virtꝫ
infusam, qua ē. bona qualitas mentis. quam Deꝫ in nobis sine nobis opatur
& fauet ęt Trid. ſſe. 6. cap. 6. & 7. dum sepe dt actꝫ nros ęt ſnales ee quidem
dispositiones ad iustitiam, & nunq dē eos Sre efficientiam. Hoc idem Sent Greg
Ricar. Gabr. & alij in. 1. d. 17. Sed totum dubium ē. in reddenda raōe huiꝫ ois
quidam. n. eam pbant ex eo q actꝫ ipſe cSanitatis, & aliaꝝ virtutum non habet
tantam sup̄nalitatem cum partim sint á Deo, & partim á ſcō vitali nra, quá
tam Sent ipsi hitꝫ, qui & oi parte sunt supnales cum sint á solo Deo eos sup
naturalr infundente. Et ita actꝫ illi non hębunt virtutem ad efficiendos illos ſitꝫ
Verum Sic raō nisi ſ̄ꝝ valet, tum ga tam supnalis, á actꝫ ſt hitꝫ, ut dicemꝫ ad 2m.

Tum ét quia si in actu é. distinguere subam natem, & modum snatem, idé ét poterit distingui in hitu, ut pz ex eius obto, in quo Sgc eadem distinctio vr loco Sré, ut statim videbimy, & ét pz ex subto, in quo recipi, & ex cuiy po educit, gd nate é. & ita non magis supnalis erit hity charitatis, q̃ acty eiy. Tum 3o qa sto ita sit de actibz g̃ s. partim sunt nates, & partim supnates, at certé debezent pduc ere hitum, quales ipsi sunt s. partim natem, & partim supnatem, nec tn redd rao cur actz oo natis gerét hitum inclinantem ad ftem, & tn actz qui partim é. supnatis non Scát vim pducendi stem hitum -

Ad 1. sd 1m. 2a. rá. qa hity supnatis non educi de po nati voluntatis, sed & poa tm obedili, po. aut obedientis non subdr agenti creato, nec pt abillo reddua ad actum, nisi tm à Deo, ut dt S. T de Verit. q. 27. a. 3. - Si aut dicas actu charitis l. snatem educi de po obedili voluntatis, cum. n. non creetur, & sit fr. quzda accidentalis, oppz educat de po subti, & tn pz non obstante, efficit ab agente creato s. ab hoie, & ab eiy voluntate, & ét ab hitu charitatis. Ad 2m dici pt, q actz educit de po ipsa voluntatis eleuata p hitum, l. auxilium, & sic educi de po frali, & quasi innati, & non tm obedili subti. hity o immediate educi de po obedili, sc é. de pura, & nuda n ipsiy voluntatis - Cztezum hac fuga facile reijcitur eo q actz snates nri cum subiectentur immediate in po nati. s. in voluntate & nullo mo in hitu, l. in auxilio. Iam vr q educant de po voluntatis pure obedili, & non de hitu, l. auxo. cum hity l. auxi nullo mo sint cop ma l. subm nisi tm cá effns, voluntas o non tm sit efficiens, sed ét ma. & fabm. Certe ipsa ét visio beata subiectat immediate in n pura & nuda ipsiy mtis, & nullo mo in luce glie. ut & P. T. gbt Ferr. 3. d. q. c. 54. & Soto. in. 4. d. 49. q. 2. a. vlt. qd ét ifstat & eo q actz vitalis immediate afficit & denouat poam tanq priú subm & mat, non o afficit, aut denouat hitum à quo elicit. vnde sc 2a. rá nulla est -

Ad 3um sq pbr. qa charitas con nat dimanat à grá sicut passio à n. rei, sq quá ad nrm dum actz nri non Sent efficientiam rei grs, nisi solz Dei, ita neq rei charitatis. Non loquor de actibz nris. cum in sacr v. g. pnia assumunt à Deo tanq instrumta effectiua grz, & Justitiz, sed loquor extra sacr, & de sic procedit nrum dubium. Sed tn neq Sgc rao omnino é. efficax, qa ad fuz petit pt cur hity actz illi nri cum oo snates sint non Seant vim pducendi, & attingendi ét ipsam grám, & inter charitatem. Et stem non é. certum, imo neq vezum q charitas fluit & n. rei sp grá tanq passio ab ea, nisi tm ex institu & ordinao Dei vita posset ée, q actz illi

illi nri snaterij non attingerent gram possent tñ attingere charitatem
Nisi dicamus cum probabilis pdicta raõ, qa in oi opõe dicit certum, charitatem
ee eidem ordini diuini cum gra, et ab ijsdem causis oiõ pcedere, sq sit
a solo Deo tanq a cã ppria hñt pduci grã, ita a solo Deo hebit pduci
charitas. ad quc tñ non plenè satisfit hõc raõ, qa et actus nri snales
sunt diuini ordinis sit grã, et tñ pducnr effitiue a nobis. sq et hoc posset
non repugnaret nõ charitatis. et grã qd sit a nobis pducerentur.
Est sq Alia raõ q sdm qa. S. circa efficiens agit in quantum est
in actu p aliquam frãm, cum sq voluntas nra nullo mõ sit in actu
p aliquam frãm, aut prinm aut virtutem ad pducendum actum charitatis
sequitur q non possit eum producere. Tñ pfectum ipsum charitatis nõ
poterit ee in actu ad ipsum producendum, aliqui. n. idem est prinm pdu
cendi se ipsum. Neq; sit pfectum hitum charitatis constitui in actu
ad producendum alium, nam. L. iste situs alicui est eiusd speci, l. diuersi
non eiusd qa duo actus eiusd speci implicat ee in uno et eodem subto
neq; ut diuersi speci ut constat, tum qa a prinõ et virtute unius speci
non producit effs et ctrij diuersi, tum et qa in tñ e. g. de charitate eiusd
speci cum infusa, an possit produci p mros actus.
Si aut dicas voluntatem p ipsum charitatis actum constitui in actu
l. ad producendum hitum, sc sane absurdum e. eq; actus charitatis cum
sit ofaõ et actus 2. non poterit quam instituere in actu producen
dum aliquid cum sq non sit aliud, quo voluntas actuet ad talem
productionem, sequitur q, nullo mõ ad id sciat actum, at q. virtutem
Sed neq; sic raõ hñt vim eq; posset aliquis dicere actuari voluntatem
p auxilium Dei ad producendum talem hitum, sit p idem auxm
actuatur ad eliciendum actum charitatis saltem i. nam actus
i actus sanitatis nulla raõ pt procedere ab hitu ipso charitatis, cum
ad illum disponat, sed à pã sola cum auxo. de quo als
Si vo. dicas rñ actus charitatis ipsa voluntas q essentijs e. constituam

in actu i. partiali rũ aũt alterig partiales efficientes ponũ auxm
s. hitũ in voluntᵉ de quo s. q. pcᵘ. a. 2. Certe ead rao dici pt q rũ
adꝯ caritatis seãt voluntos et ẽ ejus partialem efficientiam,
et influxum, ad aliam vᵐ partialem actualitatem suffĩcere auxm
et sic vr q, qua rao pt voluntas elicere actum caritatis pns
sit et ꝺducere hitum

rã ẽ ꝺcile et agᵗ efficax

Ad 3ᵘᵐ Et rao huius dcti vna qus vr a priori, altera a posteriori.
a priori ga de rao. ẽ hitꝰ e. q, debet poãm adsequi ipsa possit ꝑ illum
operari quoties voluerit, sed ꝑ actꝰ mãs ẽ ĩnate non pt ita determinari
voluntas ad operandum quotiẽ voluerit cc dom ĩnate, ẽ et vi talium
actuum non pt ꝺduci hitꝰ eiusdem raois cum hitu ĩnati infuso. ꝓbr
minor ga soc qd e. attingere dom ĩnate sm ppriam raõ talis obiecti
pondet intrinsece ex gratuita motione agentis natis, quam hre non
e. in nra pte, nisi sm q ipse agens voluerit
Si vᵉ dicas hitu caritatis infusꝰ quotiẽ volumꝰ vtimur, ẽ pendeat talis
usus ex gratuita motione. et auxilio Dei, vt ẽ hoc neget Molina in con
cordia. q. 19. a. 13. disp. 4. et 8. falso, et irrãonabiliᵗ, etn hoc het ẽ d. ths.
1. 2. q. 109. a. 9. et 10. et theologi, ẽ ĩter illo hitu ĩnati caritatis et acꝰ ẽ
utcumq; quotiẽ volumus. — dico q, hitui caritatis infuse iam
debet tale auxm ĩnate adims grẽ. etn eo ipso q, Deꝰ infudit illum
obligat quodammo ad concurrendum cum illo ꝑ exigentiam illius,
et ita pt voluntas uti tali hitu infuso quotiẽ voluerit. At vᵗ nullus
hitꝰ ꝺductꝰ a nobis posset hre tale auxm ĩnate Dei quasi sibi debitum. ẽ ẽ rao
amplius explicabr q. a. 6. ubi erit sermo de augo hituum ĩnatium. vm fiat mis actibꝰ
Altera rao e. ga si hitꝰ caritatis ꝺduceret a voluntᵉ suis actibꝰ, sequeret
in primis q, non ꝺduceret vnico actu, neq; vᵗ ꝺstrueret vnico actu, sed hret
se eo quoad hoc se alijs hitꝰ acquisitis, quorꝰ vtrumq; pugnat cum nã caritatis
ĩnatis, quꝰ sit vno etm actu dilectionis Dei soia acquiritur, ita vno actu peccati
mortalis ꝺstruitur, non loco, de hitibꝰ intꝰ, pᵗ̃ speculatiui. hi. n. fortasis
vno actu acquirunt interdum, et ꝺperdunt ppr vim maximam, quꝰ inest de
monstrationi. ut gerat scias, et erroi, ut eam ꝺstruat, sed loquor de fortiꝰ voluntis
acquisitis

acquisitis, hi.n. nec vno actu acquirunt, ne q̃ vno ꝫrio corrumpñr. Item. Se quer̃t q̃ non corrumpet illa cꝫritas acquisita ſnalis, nisi p̃ actꝰ qui directe & immediate ẽnt illi ꝫrij, non v̊ p̃ gdꝫ pecm mortale. Ita vera cꝫritas p̃ gdꝫ pecm. m. corrumpitur. Item sequer̃t q̃ de facto aliqua creata cẽt cá ẽt prin cipalis charitatis, nam si actꝰ nri eam efficerent, iam voluntas nra, quę cẽt cá principalis quantus cũq illoꝝ actuũ, et cẽt cá principalis charitatis, qđ ẽ impoſſ ut mox breuĩ ꝓbringam, & latiꝰ explicat. 1.2.q.112.a.1. Demum. quidam alię raõs adducunt statim in solę. q. argꝰ

Hæc dicta præcedunt de lege, & sm̃ eam ordinariam, nam de pͦ abſa nõdubito quin possit Deꝰ dare nris actibꝰ virtutem producendi cꝫritatem, saltem instrumentalĩ, ut de facto contingit in sacr pñię, principaliter v. non, qa non vr Deꝰ posse facere q̃ aliqua creatura sit cá principalis grę & charitatis, siue per virtutem cõnatem & intrinsecam fluentem ex principijs ẽntialibꝰ illius creaturę, sĩ ignis hẽt virtutem producendi calorem, siue v̊ p̃ virtutem extrinsecã & nõ ꝑnatem sĩ aqua p̃ calorem qui non ẽ illi ꝑnatis hẽt vim producendi calorẽ de suo adſue erit sermo dubio sequenti. cętera v̊ patebũt in solutionibꝰ argꝝ.

Ad CONCLUSIO. Per p̃dicta actꝰ ſnales cꝫritatis ꝓbabĩ ẽ. q̃ possit acquiri, & interdum acquirat̃ hitꝰ alię charitatis, qui mat̃ tendat in ôm ipſam cꝫritatis quat? hẽt quandam rãoꝝ ġeralem boni, & conuenit analogice cũ bonis adimi natis. Itaq; actꝰ ſnales cꝫritatis infuſę ꝓnt cõsiderari. 1º. quat? frat̃ tendunt ad bonum diuinum, ut ſnale & diuinum ẽ. & ut sic nõ ꝓducunt aliquem hitum ut ꝓbatum ẽ. in 3ª pte 2º. quat? tendunt ad idem bonum diuinum ſnale non ut ſnale ẽ. frat̃, sed tm̃ mat̃. & ut sic cãe ꝓnt in voluntę quandam ꝫmptitudinem ad diligendum mat̃ illud ôm supernale non ſnat̃, sed modo quodam nati. & hæc ꝫmptitudo erit sane hitꝰ quidaꝝ natis & charitatis, caussatꝰ quidem ex actibꝰ ſnalibꝰ non ut ſnalibꝰ erant, sed sm̃ illam aliam rãoꝝ matem, qua attingebant eãdem illam, & qualeꝰ boni raõeꝝ matr̃ reptam in suo obto, & conuenientem cum bono nato, & iste hitꝰ manet amissa grę & charitate, & eo se sentit pecs facilem & ꝫmptum ad diligẽdum Deum sup̃ oia mat̃ & nat̃ atq; adeo imperfecte, & ꝓportionabiliter idem dico de actibꝰ ſnalibꝰ fidei infuſę q̃ gerant hitum fidei acquisitę remanentẽ in ẽtio —

& si

Et dicas ſq̃ inclinant hĩs acquisitis natę ad actꝰ ſnales, ꝓ3 qa illi hĩnt genitis fuerunt q̃ actibꝰ ſnalibꝰ, eis aũt hĩs inclinat ad actꝰ ſiles illis & qq genitꝰ ẽ — : R. ex mo. dicti. q. iſti hĩꝰ non fuêra geniti ex illis actibus ut frat̃ erant ſnates, ſed mat̃, & ita inclinant ad actꝰ mat̃ ſnales, qui ꝓnt eã in ſtrebio, & in peccatore, ut dixi, de qua adſuc inſol. ad. 1m. 2m. & 4m.

Si v. adſuc inſtes, quo ab actibꝰ q̃ ſm̃ totam ſubam ſunt ſnatę poſſit̃ genui hĩꝰ natę. Dici ꝓt eꝫ at illoꝝ actꝰ eminenter eã natę & ſm̃ ſe poſſe producere ſibꝫ naturalem. Certé hæc eminentia ex obto ẽ aliquam gd̃ hꝫ eis ſnate ẽ. Set tn̄ eminenter natitatem ꝓr illam conueniũt analogicam, quã ſet eũ obtis natibꝰ, ꝓt transfundi & in ipſos actꝰ.

Ad 1. Arg. R. ita eã q̃ voluntas ꝓt ex ꝓprijs viribꝰ quamlꝫ rãꝫ boni attingere & ipſum ſũmũ bonũ, & ultimum ſnate, mat̃ tn̄ & ſm̃ alteram rãꝫ, nempe ſm̃ q̃ ipſum ſũmum bonũ ſnate conuenit quaſi analogicè in eã rãe boni cum bono nali, ut d. ẽ. in 4m. ſcle at v. frat̃ & ſm̃ q̃ ſũmũ bonũ ſnate eſt, non potest. Neq; v. ex dictis actibꝰ natibꝰ gerabr̃ hĩꝰ, ut viſum ẽ. in 2m. ſcle Et exiſtimo Capreolum, Caiet. & Soto hoc tm̄ intendere cum dnt actũ charitꝰ quantum ad ſubam poſſe hri & viribꝰ n. ſnte intendunt, quantũ ad ſubam ſanctitatis, & nudé matem ga ꝓt ex viribꝰ n. ferri homo in illud idé obm̃ ſnale, mat̃ tn̄. & quantum adſpe hene dt Dur. in. 1. d. 17. q. 4. n. 7. deo nos non poſſe certò cognoscere, an ſim̃ in charitate, & qa. ſ. obm̃ charitatis ꝓt diligi dilectione nali, de qua adſuc ſtatim.

Ad 2. Arg. R. neg actum charitatis fidei, etꝫ. eã natꝰ quoad ſubam, imo exiſtimo & mat̃ & phyſicè quoad totam eoꝝ ſubam eã eis ſnales, & non ineſſe illis aliquam aliam ſpem natem, & hæc ẽ. iam coĩs ſnia de qua dixi s. q. 23. a. 2. dub. 2. & alibi. tum qa eis entitas ſpecifica actuũ ſumꝝ & rãꝫ frãli obtã, quę rãꝫ in his actibꝰ ẽ. eis ſnalis, & diuina, ut d. ſtat. tum qa non vr̃ poſſibile q. in illa vnica, & indiuiſibili entitate vnius actꝰ immanentis & ſimpliciſſimi ſit re ipſa duplex rãꝫ & 2a entitas tam diuerſa. ſ. nalis & ſupnalis, ambę intrinſecę, & eãlꝫ actui, nam extrinſeca, & accidtles, nil m conuenit. ſic. n. dixi q. ꝓi. a. 8. cc. fin. actꝰ virtutum acquiſitarꝫ impetrꝰ à charitate eã intrinſecè nates, & extrinſecè ſnales. & quamuis actꝰ ille charitatis procedat à prio vitali, imo & nali concurrente & exꝓprijs partialiter

vt. d. ẽ.

ut d. c. in a. 2. ſ. non tñ ideo sumit abilo ſpem aliquam natem, tum quia actꝰ tm sumit ſpem ab obto fruitionis, qd & c. dio ſnate, non v à prio elicitivo, tum et qa ipsum prium seu voluntas cum concurrit ex ſpibꝰ elicit cursu in ſpe casu oio ſnatem ſpi coniunctionem & subordinationem ad alterum comprium ſnate, qd in ſpe casu e. hitꝰ. l. auxilium ut explicatu e. in illo a. 2. dub. 2. post. 3. ſcl. Neq; obstat q in obto hoc qd Scot ipse actꝰ sit consideratꝰ ut raõ. s. boni in coi, qd respt voluntas ex ſpibꝰ, & boni ſnatis qd respicit ex auxi. l. hitu infuso, qa sane illa i. raõ tm se set matꝰ & quasi raõ supria & generica, & ita non cat in actu raõis aliquam ſpificam, nam ſpes actꝰ non curat de raõe gerica & mati considerabili in obto, nisi tm de fruitione ſpificata, atq; ita non poterit in illo vnico actum refundi ab obto illo ex ſpe, nisi tm vnica, ipsa q ſnatis ſc vnitatem & ſnalitatem fruitem reptã in obto quanuis matꝰ ut paulo ſ. dicebam, hoc e. si talis actꝰ consideret ut matꝰ te des & ornatꝰ ad bonum illud ſnate, ut dixi in q. scl, utsic non sit ſnatis, sed natis verum sic consideraõ nra non tollit illi actui suum obm fruite, qd e. oio ſnate, atq; ades non tollꝰ illi actui sua oimoda supernaturalitas.

Ad locum aut D. Tſp. qui e. valde difficilis rndere restat, dicit n. q. 171. a. 2. ad 3m in hunc modum aliqd e. ſ naturam hois quantum ad modum, et non quantum ad ſubam actꝰ ſt diligere Deum, et ad ſe datur donum grꝰ hitualis.

Cois ſclꝰ. Tomistarꝰ pter Capꝰ. Caiet. & ſoto, qui hoc loco D. Tſp. victi tenent ſniam oppositam, ut v. e. dt. q. S. T. logr de actu dilectionis Dei non ſm q à gratia & charitate procedit, ſed tabe ſm q ornat ad Deum. l. imperfecte, & matꝰ & hunc dnt e. natem quoad ſubam, & ſnatem quoad modum, qa s. tendit in obm, qd re vera e. ſnate.

Et quidem quanuis hec divina vera sit, non tñ vr adnentem D. Tſp. qa ipse apte dt loquitur de actu charitatis infuse, ad quem s. datur donum grꝰ hitualis, ut ipse dit in ultimis verbis illius arti, & hunc actum ait e. ſnatem, non quoad ſubam, sed quo ad modum.

Nr. ſg Vere eum loqui de actu ſnati charitatis, ceterum in illo considerat ces raõis ex ces consideraõis sui obti, ut statim dicebam, et d. e. et in q. scl. intendit q q. sm ſubam quandam pure natem, ut s. ille actꝰ tendit, et ornat ad eam illam, ex necessaria raõis boni, non e. ut sic ſnatis. & hoc veriꝰ in e. iam dixi. Est v summe NOTANDUM q. D. T. nunq; hanc subam appellauit natem, cog. nihil nate e. in illo actu, sed solum dixit non e. e. ſnatem. qa s. sm illa consideraõis nõ ſt supernalis, nec v. natis, sed abstraxit ab vtroq.

Si v. dicas. qd é. gr. D. Tſmas ſunt actum qui re vera procedit à grá & charitᵉ vocat ſnatem tm quoadmodum. Dᵒ ſ modum é. non intelligere intensionem ut Scotꝰ dᵗ, nec vᵈᵒꝰ meriti, ut Capᵒ. & Soto, nec facilitatem, ut alij dicebant actum cᵈaritatis recipe à nra voluntᵉ ſubam, & à charitᵉ modum. ſ. l. intensionem, vel firmitatem, l. vᵈᵒꝰ meriti, l. facilitatem ſed ſ modum intelligit ſpem ſm q. oēs dnã ſpecifica ꝓt dicit modꝰ rũ generis de quo als. Sac. n. de cá dnt Logici eam ꝓdicari in quale qd. ſ. tanꝝ qualitas, ac inde tanꝝ modꝰ, qa oēs qualitas é. modꝰ qdã ſubꝰ. Si tñ inſtes. Unde pueniet q interdum actꝰ hꝰ inſtᵗ ſpes in eè moris, ut cũ actꝰ é. inſpᵉ furti, & meretꝛ, qd tenet. S. T. 1. 2. q. 18. a. 6. & 7. ſive ambꝰ ſint ſpes frles, ſive una ſe ſeãt matᵉ ad alteram, quimo et quilꝰ actꝰ ſeq nr ſet 2ᵃ ſpem, vna phyſicam in eè nãli, & alteram in eè moris, cur ſ et actꝰ charitᵗ infuſe non habeat vnam ſpem phꝛſicam & nalem, & ſnatem alteram: R. Soc puenire ex eo q. moralitas ſt quaſi accns nrum actuum, & ſupuenit illis iam habitꝰ ſuis eè phyſicum, & naturale, hinc. n. pueniet q multi actꝰ phyſici cenſent moratᵗ eè vnꝰ, & eiuſdñ malitꝛ, l. bonitatis, & è conuerſo vnꝰ phyſica ꝓt eè pluꝝ in grẽ monis, de quo als, at v. ſnalitas ꝓtꝛ dr ipſam ſubam, & entitatem phyſicam actꝰ ut ſtat & vita non ſe compatit cum nalitate eius, aliqui. n. duꝰ nãli, imo duꝰ ſtabẽ tam diuerſꝛ conuenirent vni, & eidẽ indiuiſibili actui.

Ad 3ᵐ Arg. R. Nego in illo caſu continuari eundem actum, eè matᵉ & phyſicè. ſed oibꝰ modis ſt diuerſꝰ, quanuis appareat idem, ſic. n. cum qs sine interruptione videt albedꝰ ſi loco albedinis ponat nigredo, certe viſis apparet oīo eadem, cum tñ ſit diuerſa, qa non ſolum ſet diuerſum ſbm q antea, ſed et diuerſũ prim, nempe ſpem nigri, cum antea eſſet ſpem albi, & in natibꝰ multa adſenſu vident continuari, quæ in diuerſa ſunt in quantitate, ut virga, cuiꝰ medietas vna ſit viridis, & altera ſicca. de quo S. in 2ᵃᵉ 2. q. 1. dixi cum D. T. a. 3. ad 3. in. 4. dub. cum diſputaui de actu fidei credentis. Deum venturum, & continuantis illum actum uſq ad inſtans, in quo natꝰ é. cẽre, & aliquanto poſt. dico ſ neg, eè eundem actum in fide, & in charitate, ſed variari, quanuis inſenſibiliter, in eo inſtanti, in quo variatur principium, l. ſ. dixi.

Ad 4ᵐ Arg. R. ex dictis in 4. dcle illam facilitatem puenire ex ſitu acquiſito ex actibꝰ precedentis charitatis. Vel R. 2ᵒ puenire ex habitu cato per actꝰ natos diuinæ dilectionis, qui admiſcari ſolent actibꝰ ſnatibꝰ charitatis in illo qui in ipſa charitate dei, & multum ſe exercuit. Vel R. 3ᵒ non puenire ex habitu aliquo ſed ex cogr ꝓ actꝰ illoꝝ charitatis, l. fidei, quæ iam fuerant, remota ſue uiunt impedimenta credendi, & diligendi, & ſic pueniet deſtructis habitibus illa facilitas

Ad 4ᵐ R.

Ad q. R. i. ex dictis in 3. dcte actꝰ ꝑnales nrꝰ non ꝺr̃ vim ad gerandū situꝫ ꝑnalem, non qa non sint illi ꝓportionati in rāõ eẽndi: sunt n. ūt iam vidimꝫ, sed qz̃ non ꝓnt ꝺeterminare qoām ad opandum quotiẽ ipsa velit in odꝰ ad obm ꝑnale. at v̄ actꝰ nales ꝓnt, et ideo non ẽ par rāõ. Aut dico ꝙ̃ st valde NO TANDUM. Actꝰ oēs nrꝰ hꝫ aliqui ꝺant vim eẽndi hitum, tñ eam vim non posse exercere nisi in subō ꝓpriõ. et ꝑnali ex, cuiꝰ virtute fiunt. Stñ actꝰ non set eãꝫ facilitatem nisi in illo à quo ꝑnal̃ elicitur, et à quo ꝺet virtutē ut sit. et hinc ẽ q si ꝺet dabilis suta ꝑnalis creata, de quo dubio sequenti, iaꝫ in illa ꝓssent actꝰ ꝑnales eiꝰ ꝺucere hitum ꝑnalem, qa illi actꝰ elicerent' con naturaliꝫ ab illa, at v̄ in nrīs ꝓtentijs actꝰ ꝑnalꝫ nec sunt vnq̃ ꝑnalꝫ nobis, nec ꝓpria virtute fiunt, et ideo non caussant in ipsis ꝓpijs hituꝫ eiꝰ ꝺ odꝰ et rāõ. Sic. n. aia nra rāõalis non ꝓt eãꝫ aliam aiam st' aia equi caussat alteꝝ aiaꝫ, eoq, hꝫ sit ꝓportionata alteri aiꝫ rāõali in rāõ eẽndi, et sit longè ꝑfectior aliꝫ aiabus, tñ non ẽ connatalis subiecto cum non educat' ab eiꝰ ꝓ̃, aiꝫ aūt bꝝtoꝝ non tñ in rāõ eẽndi, sed et in rāõ caussandi sunt sibi ꝓportionatꝫ, qa od sunt connatꝫ suis materijs, et ex eaꝫ ꝓ̃ ꝑnali ꝑnaliꝫ educuntur, et ideo una ꝓducit aliam. His addo aliam ꝺriam sumptam ex n̄ et quiꝺditate ſituum et actuum ꝑnalium, q actꝰ cum vitales sint et opatiõ quꝺam iam n̄ sua ꝓtant, si in nrīs ꝓpijs ꝺe bent frāt' eã, q ab ipsis ꝓducantur, hitꝰ v̄ ꝑnalis n̄ sua non st opatio nra nec hꝫ opatiõs nriꝫ sunt. n. etꝫ in. n. hitꝰ, qui non ꝓducñ nrīs actibꝰ, qualis ẽ imtꝰ, qui ẽ hitꝰ principijꝫ, in speculatiuis, et syndereseis in practicis, et ideo non mirum q aliqui sint hitꝰ n̄ sua infusi, qui non ꝓ̃ sint nrīs actibꝰ ꝓduci, imo neq; augeri efficienter, de quo dicam ꝑ. a. 6.

Ad 1.am conſ R. in primis neq; q ultimã ꝺispositiõ attingant effectiue ſram etꝫ in natibꝰ, nisi tñ matᵉ ꝺispositiue, de quo alꝫ. Aut sto ita sit in natibusꝫ tñ in ꝑnalibꝰ at se res hꝫ, eoq, ipsꝫ ꝺispositiõ. ſ. actꝰ charitatis, et infitiois non sunt ex n̄ rei ꝺispositiõ ultima, et necꝫ ꝓ̃ ꝓtꝫ adgram, et charitatem nisi tñ ex liberali ordinatiõ Dei extrinseca, qui statuit ꝺisponenti se ꝓ talꝫ actꝰ ꝺare infallibiliᵗ in eod̃ instanti hitum grē et charitatis. Hoc ipsum ex plicant alij ꝺicentꝫ Sos actꝰ non ẽ ꝺispositiõ ꝓ physicas, sed moralꝫ adgram, et charitatem, vnde in paruulis, et in adultis interꝺum ꝓ sacr̃ ꝺat grā et sar̃, ꝓ̃ st conseruat' et infundi sine ijs ꝺispositionibꝰ, qd non et si ex n. rei, et phy sice ꝺent ꝺispositiõ ad ipsam.

Sꝺicas. actꝰ charitatis ẽt eiꝰꝺem ordinis, et ꝑfectionis cum ipsa charitate, etꝫ ꝓ̃ sꝺicã, q̃ poterit eã ꝑ physica ꝺispositiõ ad illam. R. eã quiꝺem eiꝰꝺ odis

in eendo nontn in cando physicè, nisi tm moraliter de quo latissè disseritur in
i. 2. q. iiz. ubi et reddr rão cur saltem instrumtaliter non possint istiactus snales
attingere deductionem hitum, ut contingit in sacr pnijs, de quo s. —
Ad aliam conss. R. hitum Theologię non ee intrinsecè in sua substa, esse snalem, sed nalem potiꝰ, et vere acquisitum ꝓ vires n. et discursu, pure
naturalem licet ex parte primi ꝓsupponat parte in viatoribꝰ hitum fidei, spei
et aliquam aliam cognois primoꝝ supnalem, et divinam. Et ita nõ ẽ par rão.
Unde existimo in toto rigore veritatem conclusionis theologicę, atq; adeò ipsę
hitꝰ non ee snalem, sed nalem, cum ꝓcipuè nitat discursui, et cum obijcis.
Nititur vni ꝓpositioni de fide, et ei ipsi hitui fidei ꝓ ei⁹ supnatis. R. q; si
conclusio eet falsa posset niti his ut latè vidimꝰ s. q. 1. a. 3. ubi ondimꝰ ex una
de fide et altera falsa ꝓ bonam fidem sequi posse conclusionẽ falsam. Si ꝓ pio
falsa sequi ex una fide non mirum si ex eadem de fide sequat' silr nalis.
Si dicas concio Fr Theologica excedit in certitudine oem aliam certitudinẽ
nalem sg e. snalis. R. q; intra ordinem ni excedit oem certitudinem nalẽ
et certitudinem illius ꝓmissę nalis ex qua segr non obstante q; dicio dz sequi
debiliorem partem, atq; ita non est supnalis. quare dico in sacra scia oem cer
titudinem Theologię contineri in põ nali nri intellꝰ ꝓsupposito lumine fidei, atq;
adeò educi ex eius põ nali, et ita non ẽ par rão de habitu Theologię, et de silibꝰ
snalibꝰ infusis.
R. 2º ex forte probabiliꝰ et conformiter ad ea, quę dix. q. pc. a. 2. dub. 3. q assensus
conclusionum theologicarꝰ atq; adeo ipse hitus theologię est intrinsecè snalis, i.
saltem set certitudinem snalem, in opinione q snalitas modalis compatitur
se cum nalitate subali. cui sniæ annuit Medina s. 1. ꝓ. q. 1. a. 2. disp. 1. Nisi
n. ꝓsibet ex duabꝰ ꝓmissis tanq ex duabꝰ causis partialibꝰ, quarꝰ una tm sit snalis, segui effm snalem. In sacra itaq; scia ddm necessarió situm Theologię
duci a sola Dei, et alijs hitibꝰ, qui substanter sunt snales, mediis actibꝰ tm dispositivè ad ipsum hitum concurrentibꝰ, et nullo modo efficienter. — : s. —
Dices. sg sit Theologię e. infusus, et non acquisitus. R. ita ee. ꝓsupto q; sit
supnatis. Dices. sg erit in oi bono fusto. R. nego, qa non ẽ hitus appetitivus
et virtuosus sedpure intellectualis sc fides. Dices. sg saltem erit in oi fideli.
R. nego, qa sc ipsa v. g. non est in oi fideli licet sit infusus qd, et intellectuale,
qa non dat' ad ꝑfectum vnicuiq; ꝓ bonum, ita hitus Theologię cum non detur
ad sanctitatem et bonum ipsius sentis non oportet sit in quolibꝰ fideli, et iusto
sed tm in illis, qui ꝑfectum studium, et diligentiam sedisponunt adsc ut

Deus

Deꝯ ipsis eum infundat. Si demum dicas ꝙ saltem non erit nisi inpoi bꝰ fidelibꝰ solis. R' concedo, unde Scretiꝰ non sét vere hitum tſeologię. bꝰ ipsum pfectiss. fuerit dumerat fidelis, qꝛ facty Scretiꝰ iam non sét de principijs tſeologię eam certitudinem. ſ. diu indubitatam, atqꝫ adeo fidei diuinꝰ, quę regr̃ adꝑdictum hitum, & sciam tſeologicam.

Dub. 2m. v. Pergam Dei abtam posit dari aliqua creatura subalis creata, cui sit ỹnatis cẽar. & grã ꝙ?

Hoc dub. bꝰ videatur pprium suię artis, tn̄ qa à nobis & alijs disputadum é. in 1. ꝙ. 9. 12. a. 9. & ab alijs disputat' cõmodiꝰ in. 1. 2. 9. 110. ubi agr̃ de grã sm̃ éntiam, & 9. 112. ubi agr̃ de cã grę, ideo breuiꝰ nos ab eis expediemus. ꝑm aũt idꝫ ỹnate é. alicui, sm̃ ꝙ, hic loquimur, dr̃ fluere ex eig prijs intrinsecis atꝫ adeo dr̃ eẽ eiusd ordinis, & modi eẽndi cum illo, à quo fluit, sine ſt ꝙ si grã, & charitas, quę sunt diuini, & supnatis ordinis eẽnt ỹnatꝫ alicui subꝫ creatꝫ, iam fluerent ỹnate ex illa, ac ỹnde illa suba cẽt intrinsece diuini, & s̃ natis ordinis, cuiꝰ sunt grã & charitas, & ỹnter idem é. quęrere, an sit ꝑ posſit eẽ ỹnatis alicui subꝫ, & an sit dabilis aliqua sub̃ſt. ꝑter Deum, quę sit intrinsece s̃natis, atꝫ diuina. In quo aũt consistat formal hꝰe s̃natitas & in quo differat à natitate, & insuꝫ an istę duę rasꝫ sint merè extrinsecę de nominationeꝫ Dei ꝓ totum ordinem dr̃or̃ conceptꝰ, an v̊ fundentur in ipsa met n̄. diuinitatis, & demum cur magis grã fides. charitas dicant' participationeꝫ ſupnatꝫ Dei, ꝙ sapia, Iustitia, ecꝯ. non é nunc nobis explicandum, qm̃ difficillimum é, & alterꝰ loci pprium, sed ſuꝑponendum ex m̃. de grã s. ꝙ. 110. 1. 2. ois ỹ ỹnia é. ꝙ talem creaturam. l. subam implicet dari tenent ita Theologi, ꝙ non ꝙ. 112. m̃i 2 tenꝰ dont ꝑ nullam poam posse dari creaturam rãlẽ, quę ex pria nat sit impeccabilis, sed ſpc debet illi conuenire ex grã Dei, ita D. tꝫ. de Verit. q. 24. a. 7. & in. 2. d. 23. q. 1. a. 1. & b. Egidiꝰ cad q. 6a. Bona. Ricar. Argen. & certe eo ipso ꝙ daretur creatura ꝑ naturam grata, & chara Deo, illa esset ꝑ naturam impeccabilis, cur aũt implicet ꝙ ꝑ nam̃ ẽt impeccabilis, non facile ostenditur. Unde affirmatiua parte quę ſtionis sunt hęc arg̃a quę ego in la chara de Visione Dei ante multos annos utebar.

m̃ Arg̃m ꝑ affir. é. ga non implicat dari accins ỹnate & diuin' ordinis, imo

imo de facto dat, ut ꝫ stat, ſq non implicabit dari ſubaz ſnales, pꝫ 2da, qa & parte subꝫ non implicat, tum qa Deꝫ ē. suba & supnalis, neq. implicat ex eoq ſit suba creata & finita, alioqui. n. non poſſet ſnalitas reperiri in accntibꝫ, quꝫ creata & finita ſunt, neq. demum implicat ex parte ſnalitatis, ſiquidem ſnalitas iam ꝓducit, & creat' à Deo in ipsis accntibꝫ grã, & caritatis exp. Conf.r qa ex pte q creet' suba, quꝫ sit intrinseca & esse ſnalis non extra ſe' à rão creaturæ, ita q. non segr q illa sit Deꝫ, ut aliqui existimant, & ho hẽat ꝓ naturã id q est natã Deo, & q in illo effectio simplr simplex, nam similr angelus, & aĩa sunt intrinsecã, & esse intellcuales non obstante q intellcualitas ē. nalis Deo, & ē. in illo effectio simplr simplex, nam discrimen in ꝓmptu ē. nempe q hs effectionꝫ sm q sunt ꝓpriæ Dei, & incdicabilꝫ alijs, hãt quidem in finitatem, ac finde sm fane rãoꝫ non sunt coicabilꝫ, at ꝰ in gradu finito & limitato non est incõmodum, q coicent' esse & intrinsecã alicui ꝓt rã Conf.r 2o. qa si solum implicat ex parte subꝫ, iam segr posse Deum ducere intellꝫ & voluntatem ſnalis adimis, siquidem sic accntia sunt, cum aũt ꝓ ꝓs vitales nat' sciant fluere à suba vitali, & ciusd ordinis, iaz eadem rão ēet ꝓducibilis suba eiusd ordinis supnalis, Demum. Ex eo q daret' talis suba non seqꝫ retuꝫ ut aliqui putant, q illa ēet trina in personis & una in essentia, qualis est Deꝫ, qa sic apte vr implicare, et q nõ sequeret ibo, qa probabile est q trinitas non sit de cãn Dei, ita q. diuinꝫ nal non sunt de conceptu ſtali & quidditatiuo diuinitatis, ac finde ꝫ illa suba nõ esset trina, ēet nihilom' eiusd ordinis & rationis ſnalis cum Deo: Item, quia ꝫscindendo ꝓ intellm trinitatem ꝓsonarꝫ à Deo adhuc sẽt Deꝫ ēe ſnale iustificatoris, glorificatoris, charitatis ex. st de D. Tho. 3. p. q. 3. a. 3. abstractis ꝓ intellm rum à Deo ꝓprietatibꝫ ꝓsonalibꝫ adhuc manere sunc Deum, qui posset assumere nãm humanam, ſq illa creatura, l. suba ſnalis ꝫ non participaret à Deo ēe trinam, posset participare ēe ſnale Dei: si grã & caritas sẽnt sic ēe ſnale Dei, ꝫ nullo modo participent rationem trini, nec ꝓ hẽ dnt ordinem ad trinitatem, nec tanq ad principium, nec tanq ad finem l. obm, nisi tantum ad vnitatem Dei, ꝙ veriss.m ē. de quo alias:

Dices: Implicat q sit suba eiusd ordinis cum Deo; esterum sic ē. petere prin.m, cur n. ꝙt dari accns. v.g. caritas eiusd ordinis ſnalis cum Deo, & tñ nõ suba ꝓsertim cum suba ſeat maiorem convenientiam cum ñ diuina, q accidens adhuc adeo aptũ ſit ad participandam ipsam naturam Dei,

Dicꝫ caritas non ē. eiusd ordinis cum Deo in esse, misi im' in rão ꝓs. & obm qa s. ē. ꝓportionata ad attingendum ipsum Deum per modum operationis

in sic

insc aut nullum ē in cōmodum, at ꝙ ſuba ſi daret ſupnalis deberet eſſe
eiusdem ordinis & oportionis in eōndo cum Deo, qd ē impoſſibile —
Ipſe tn ē. q. grā ē. eiusd ordinis cum Deo in eſſendo, & non in rōne pōs,
& obtt, cum grā non ſit prinr operandi, nec det ad attingendum Deum
op̄az ſed eſſe — Item qa ſaltem iam possent dari intlt & voluntas ſ
nālis, qa tm ēent eiusd ordinis cum Deo in rōne pōs, & obiecti —
Dices cum D. Tho. 1. p. q. 12. a. 5. ad 3. ꝓprietates conuenientes n superiori, nō
posse eē ĩnālē alteri nisi participet ipsam superioris naturam, ſt inquit
dispositio adfram ignis non pt eē cōnatis nisi hēnti fram ignis, Veruꝫ
rō tm ꝑbat q dis posit ad fram ignis in eo gradu, quo ē ꝓpria ignis, nō por
sit eē ĩnātis alteri, ſecꝫ v. ē. in gradu inferiori, vt. d. q. āeri, cui in gradu
remisso cōnatis ē. calor, ſq sit. ḡ caritas in eo grādu ſ. infinito, quo ē. ꝓpria
Dei non possit eē ĩnatis alteri, bene tn in gradu finito, & limitato.
Dices. Si daret talis ſuba iam sequeret, q illa ſeret nat lumen gloriꝫ,
imo ēet nat, & à ſe ipsa beata, hēt q diuinam ēentiam sibi vnitam in
rō ſpeī intelligibilis, id q nat, & neceſſ, & non ex grā Dei, qđ manifeſtū dubiō
& cedit oēm creatam at q. creabilem naturam — Sed Ipſe ē. q ſequela ſe
negari pt, & dici qd totum ſc conueniret illi ſubꝫ ex grā Dei, aut conferret
illi ꝑ modum ꝓmij ſt modo, qa ḡ heret ĩnat aliqd lumen ſnāle, & diuinuꝫ
(ſt ſēt grām, & caritatem) qd. I. ēet lumen fidei, l. lumen infuſum quale
ſunt ḡ, quo poſſet nat & fortaſſe euidenter cognoscere Deum ēt ut auto
rem ſupnalem abſtractiue & p effs ſnālē, non tn intuitiue, beatifice, &
facialiter, ſt modo p effs nales cognoscimꝰ Deum euidenter ut autorem n
abſtractiue
Dices apte implicat grām eē. connatam, & debitam alicui ꝑter Deum, id q. ē.
& naturam ipsius grīs, quę gratis, & non ex debiti ſt dari. Ipſe dico, id eē
dio falsum, qa natura grīs tm ē. q faciat ſubm participe diuinę n, & de
ordine ſnāli diuino, & q ſuꝑet totam naturam creatam, non v. q
detur gratis, ut pz in ō, cui collata ē. grā hitualis, & tn non gratis, ſed ex
debito. de quo aliās. —
Dices. illa ſuba ēet p naturam impeccabilis siquidem nat ſeret grām, & ſpa
tatem. Verum adhuc dici pt. l. p ꝑam deītatem ſc non implicare, vel
fortaſſe non oportere ḡ illa ſuba ēet intrinſece ſnālis, q hēret intrinſecē
congenitos ſibi ſnālē, qq redderet impeccabilis, nam ḡ illi tales ſibi ēent eiusd
ordinis & rasis cum illa ſuba, & proportionati eius pōjs adhuc ſit nat eos poſſet
acquirere non tn ideo ēent consenili, ſt modo de facto ſuba natis. ſ. homo nō
ſēt congenitos ſibi natē ḡ dicant illi ĩnatē. ſed nat eos acquirit: o

dices. illa sūba esto non ḋret congenitos hīs hos opatiuos. s. ḋsanitatē, fidē, ey, sed eos posset acquirere suis actibꝫ, at verò grām, quę opatiua non ⁊st, neq. ꝑ assuetudinem opum compabilis, ſret intrinsecè & connatꝰ ꝑsertim cum talis sūba ḋet intrē ordinis ſnatis, ac inde consors diuinę n. & inter oia ꝑ naturā impeccabilis

ficient gbatū bem m g. 113. 3.

Dico tn ad 2oc. g sicut ꝑ poam abtam Dei ē. valde ꝓbabꝫ & meo iudicio verū posse Deum conseruare in aliquo illam qualitatem, quę ⁊st grā simul cū 2o mortali hꝫ non ⁊ in eā grām, ga tunc non ḋet illud subm gratum Deo, quanuis ḋet partꝫ ops diuinę naturę, sic posset illa sūba ꝑ poam Dei abtam dabilis simul esse ſnatis, & diuinę naturę, & ḋe sub peccato mortali, & ita non sequeret, g ḋet impeccatis

Dicas adsuc. ⁊sse quasdam ꝑfectiones diuinas, quę intrinsecè mcludunt modum ſpriss. quo sunt in Deo, ut eę actum purum, eę ipsum ę; eę. i. ę, & primam regulā & cām g & sę ga in ſpria specie important rās entis infiniti increati, impartibꝫ pati, & oiō independentis non ꝓnt cōuenire enti finito, & creato, & tale ē. eā sūbam diuinam ꝑse & intrinsecā ſnatem, Ipse tn ē. g non ondituꝫ, cur ḋe sūbaꝫ sup naturalem sit de gre ſaꝝ ꝑfectionum, cum in ſpria n. & ſpē non includat illam infinitatem, & independentiam, ꝑsertim. (& 2oc ē. valde nondum) g dicere illā sūbam eē ꝑse diuinam, & ſnatem, non ḋet dicere, g illa ḋet increata, & g à se ipsa, & non à Deo ḋret supnalitatem. ⁊ aiam eē ⁊ ipse intellectiuam, et incorruptibilem, non ē. dicere g sit increata, sed tn g id hēt ex ſpria specie rās atq ades ex principijs ſnalibꝫ constitutiuis eiꝰ, gd bene se compatitur cum hoc g id ſeat à deo receptum gratuito tanq à cā efficienti. Adde. g qualitatꝫ ipsꝰ grē, & ḋsanitatis g. intrinsecē, & à ſpria natura ſent sanc ſnalitatem, & tn non ideo ſent aliquo g ſint increatę, & independentes. dix.

Nihilominꝰ 1a pars hꝫ non ſeat ꝑse rationi ita efficaci, & euidenti, ſet tn eōm sensum habę, & cōfirmiō sacris scripturis, & ꝓbibꝫ, quę aꝑte insinuant grām, ḋsanitatem, impeccabilitatem, & alia id genꝰ diuina dona ita superare, & excedere oēm naturam & creaturam ēt possibilem, & creabilem, ut nulli possint ⁊nat conuenire nisi tm ex grā, & mia Dei. De hoc differitur in m. de angelis s. 1. p. D. T. q. 63. a. 1. & s Magrum in. 2. d. 23. & ipse tenet & tractat docte Caietanꝰ. 1. p. q. 12. a. 9. ꝛc. solꝫ ad 3m. Recte quoq Magr Aragon s hunc a. dub. 1. quinimo Doctor Molina s. 1. p. q. 12. a. 9. disput. 2. ad finem ubi de hac re sapienter & sumo iudicio lgr, quanuis vehementer inclinet in ꝓcedentem ſniam, non tamē audet ab hac, quę cōis ē. recedere, & idem facit Gregorius de Valencia s. 1. p. d. a. 9. punct 3o. & demum alij ex addis nrs scholę hoc ipsum docent, ga ꝑfecto sup naturalitas ſrat & ⁊sse lgm vr consistere in se, gd ⁊st excedere quancūq aliam nat creatam

creatam & creabilem, quę ſ. non ſit Deꝰ. Nec vr̃ oꝺ cꝺ eadem rão de accntibꝰ ſnalibꝰ, qa accntia ex nã ſua ordinant' ad efficiendas ſubas, & ſic ut p̃fectionę ſuperiorum coꝺicentur inferioribꝰ, & ita multa ꝓnt coꝺicari subꝭ mediis accntibus quę eſſe ipſam immediate non ꝓnt ei coꝺicari, ſꝫ agere conuenit ſubꝭ media actione & ꝓ tanꝫ medio quodam accnti, & tñ hoc non ꝓt immediatę inuenire ipſi subę creatę, qa hoc ē. ꝓpriſſm Dei, q ſ. immediatę ꝓ ſuam eſſet' ſic ſ. mediis accntibꝰ coꝺicat Deꝰ subę cui ſupnatem. qd tñ immediate ꝓ ſeipſam repugnat ei coꝺicari. Item. Accntia cum non tam ſint entia, q̃ entis entia non conſtituunt eſſe ordinem rerꝰ ſed reducnt̃ ad ordinem earꝰ ſubarꝰ, à qꝫ efluunt natr. ut poꝰ, & actiones vitales ad ordinem viuentis, lux ad ſolem, calor ad ignem ecꝫ. & vita charitas, grã, & lumen gliæ reducnt̃ ad ordę Dei, ſ. diuinę subę à qua fluunt, in quo nullum ē. inconueniens, at v̊ ſi daret' ſubę creatę eſſe & intrinſecę ſupnales, illę cum eent eſſe ſimplr entia, & eent ſubſiſtentę, non ita reducerent' ad Deum, imo facerent eſſe ordę rerꝰ, & tunc aut Deꝰ eet illius ordinis, aut non; ſi non iam illę subę non eent ordinis diui ni & ſupnatis, cuiꝰ ē Deꝰ, qd intendit tꝫ opinio, ſi v̊ eet eiusd ordinis, iam Deus in ſuo ꝓprio eſſe ſupnali, & diuino contineret intra ordinem illius n. creatę subarꝰ ſnalium, qd ē. impoſſibile, & repugnans n. diuinę, quia ē. extra totum ordinem rerum creatarꝰ, & creabilium.

Item 3º. vr̃ q illa suba ſi daretur, deberet cꝺ Deus, ſꝫ ſi ꝑter ſolem daret' suba aliqua, à qua connat' manaret lux ſolaris, illa eet neceſſariò ſol, & q̃ fieri vr̃ q̃ ꝫ nullum ſit incomodum q̃ lux ſolaris ſuat à ſole & coꝺicet' aeri, ſed tñ q̃ ſuat connat' ab ipſo aere, & cauſſet' ex eius principijs intrinſecis, eſt magnum incomodum, qa hoc eet dicere, aerem eſſe ſolem ſic quidem non inconuenit gratiam & charitatem fluere à Deo, & coꝺicari ſubę creatę, at v̊ fluere conat' ex principijs eorũ & intrinſecis illius subę creatę, eet facere illam subam Deum. Hęc vr̃ eę rão D.T. satis efficax ꝙ ſac ſnia. 1. p. q. 12. a. 4. ad 3. —

Item 4º. illa suba diceret' neceſſ filiꝰ Dei ꝙ naturam, nam ſi gratia, quę gratuitò nobis de facto conferitur, facit nos gratuitò, & ꝙ adoptionem filios Dei, & Deos iam gratia illa, quę non gratis, ſed neceſſariò, & nat eet in illa suba, faceret illam natr filiam Dei, & Deum, & non gratis, & ita illa eet filiꝰ Dei natis. qd ē. apte implicatorium. & ſto non diceret' filiꝰ Dei eo q̃ filiatio hęc non eſſet gratis & natis gratię, ſed extrinſecę, & ex acceptatõe Dei, de

quo alꝫ

ut pz in chro, quem gratia hitualis nullo modo effecit filium Dei, ut pz ex D. T. 3. p. q. 24. at saltem vr q eet natr particeps diuinæ næ, & ex intentz deus.
5°. si eet possibilis talis suba vr q de facto debuisset iam ee à Deo producta, idq; expediret ad hoc ut vniuersum eet perfectum oi gradu subali possibili, & eent in mundo productæ oes naturæ intellectuales producibiles, & hæc vr optima drina Caiet. 1. p. q. 50. a. 1. ad 1m dub. ubi apte dicit oes gradus eendi rerum creabiles iam esse de facto creatos à Deo, & addit q perfectio vniuersi exigit continentiam sanc oium graduum possibilium, quanuis non exigat nec Deus de facto produxerit oes modos participandi pdictos gradus. Hac n. de ca dnt probabiliter theologi esto Adam non peccaret, ad hoc Deum assumpturum nam humana qa supposito q id erat possibile, & ptinens ad perfectionem huius vniuersi, æquu erat, ut Deus id faceret.
6°. etz Eadem rao qua dr posse Deum facere talem subam posset quis pro suo libito fingere, posse Deum facere alias subas mirabiles & plane inintelligibiles, atq; à deo impossibiles, ut v. g. subam, cui eet connaturale facere miracula, creare, tras substantiare, iustificare, remittere peccata etc. sed hoc non pt citra temeritatis notam ab aliquo affirmari ergo neq; illud expedit dicere. 7°. & ult° pbr hoc ex oibus rationibus, quæ in altera snia adductæ sunt, lz n. eas non conuincere ostenderimus ibidem, at saltem sent eam vim, quæ sufficit ad reddendam max. probabilem sanc partem, cui si adiunxerimus coem sensum dctrs, ut s, reddr probabilior, à qua nec ego ausim recedere, st nec recessi in pdicto loco. 1. p. q. 12. & sic vtranq; parte probabilem reputans liberam facio audientibus optionem alterutram eligendi. Et hactenus de toto articulo.

A. 3°. Vm charitas infundat à Deo sm capacitate natiuz?

Oc 2°. est negatiua.

S. Quantitas charitatis non dependet ex conditione naturæ, l. ex capacitate naturalium, sed tm ex voluntate spus sancti distribuentis dona sua prout vult.

Est autem vnicum Dubium Vm hæc Oc 1° vera sit?

Et est NOTANDUM. Tria posse distingui ex parte næ, seu ex parte nri quo

quoad 1ens attinet, de qq ꝑt dubitari, an iuxta eoꝝ quantitꝫ infundat Deus
i. e. quasi in actu primo, nempe natᵃ ipra, & eeñ aiꝫ mrꝫ cum suis poijs, in
clinationibꝫ & complexionibꝫ etc. 2m. e. quasi in actu 2°. & ꝑc 2ᵃʳ. ꝑ. e. opᵃᵒ
mrꝫ natᵃ, quᵉ s. à natura medijs poijs eliciunt cum solo concursu gᵉrali Dei.
alterumeſt opᵃᵒ ñatᵃ, qq ad ipsam grᵃm & Caritatem disponimur —

De 1°. Arg. 1°. & D. Tho. in. 1. d. 17. q. 1. a. 3. ubi infra corpꝰ ubi dᵗ, eos, qui sunt me
liꝫ ꝑpensi, & sᵉnt meliora ñatᵃ cum pari conatu recipe maiorem Charitatem,
qa natᵃ melioꝛ meliꝫ se disponit. Confʳ & 1. p. q. 62. a. 6. ubi dᵗ S. T. angelis
datam ce grᵃm, & Caritatem vnicuiq; sm̃ ꝑfectionem suꝫ naturꝫ. Confʳ 2°.
qa grᵃ non destruit, sed ꝑficit naturam, ut hᵗ axioma Theologꝝ, & unumqᵈq;
rᵉcipi admodum recipientis, sq quo fuerit nᵒ ꝑfectior, eo erit aptior ad grᵃm &
Caritatem recipiendam. unde Matthæi 25. vnicuiq; seruo dedit Dñs dona
ſx cuiusq; virtutem —

de 2°. Arg. 2°. qa opa honesta ñatᵃ de congruo merent iustitiam ſx D. T.
Rᵒſtᵍ 6r. 6. l°. 3. & in 2. d. 27. q. 1. a. 4. ad 4. & Scot. Adria. Durᵈ. ex sq ad m
fundendam Caritatem hᵗ Deus respectum ad illa. Confʳ qa facienti, qd
in se ſt, etꝫ ex viribꝰ nis, Deus non denegat suam grᵃm, ut hᵒnt Theologi cum
D. Tho. de veritᵃ. q. 14. a. 11. ad 1. & in 2. d. 5. q. 2. a. 1. in O. sq opa moraᵗ bona
liꝫ ex viribꝰ nis facta aliqd conferunt ad grᵃm, & charitatem — Confʳ 2°. qa
si duobꝰ hoibꝰ detur æquale auxilium ex parte Dei, ꝑt contingere, q vnꝰ alio meliꝰ
se disponat, nam se quilibet illorꝰ ꝑt ex sua libertate resistere, sic ꝑt plꝰ, minꝰ vᵉ
illi cooperari ex sua libertate, & inter inæqualitas effꝰ ñatiꝫ, atq; à Deo in aqua
liꝫ Caritatis refundet non in auxiñ, de qᵒ hypotesi æquale ſt in vtroq;, sed in
conatum illorꝰ, qui inæqualis ſt, qd posset adhuc multis alijs rᵃoñꝫ efficaciter
persuaderi —

de 3°. Arg. S. & ex concilio Trid. ss. 6. cap. 7. ubi dᵗ vnumquemq; recipe grᵃm
& charitatem sm̃ mensuram ss. & propriam cuiq; cooperationem, & dispositionem, &
S. T. 3. p. q. 89. a. 2. sic ait. sm̃ qᵈ motꝰ liberi arbitrij in pœnitentia ſt intrinsecus
l. remissiꝰ, consequᵗr pœnitens maiorem, l. minorem grᵃm. & 3. p. q. c. 89. &
in. 1. d. 17. q. 2. a. 1. ad 4. idem & ꝑsse. de quo latè disserit Vega. lib. 6. in concil.
c. 41. & ſs

Dico q. 1. De fide st grām, & charitatem non dari sm̄ mensurā
naturium 1. m̄. & hoc c. qd directe ac pcipue intendit D. T. h, ut pz &
ut. arti. & ex eis quę sequ, & pcipue & sctis ad. 3. exphn̄ in primis &
tribꝰ locis ss. adductis h à D. T. Johan. 3. & 1. Cor. 12. & Ephes 4.
quę loca quamuis alias sęant intelligentias, & fortasse magis lite
rales tn̄ satis cōmode adducūr à D. T. h, de quo als. Item pz &
conciliis Arausic. 2. & Milevit. 2 Pelagium. & demum experi, stat.
ga plerung. Deꝰ dat maiorem grām, & charitatem hēnti nam minꝰ per
fectam, ut pz in aīa Christi, & in B. Virgine qm̄ contulit Deꝰ longe ma
iorem grām, & charitatem q̄ singulis angelorꝰ, imo fortasse q̄ omnib⁹
simul, & collective, de quo als, sto aīa x̄i, & B. Virgo & coꝝ intlig
atꝰ voluntas non erant in natiuꝰ itaperfecti st angeli.
Dico 2o. Etiā c. de fide non dari sm̄ mensuram naturium 2o. m̄. hoc st. sm̄
opaoꝝ mrā natū, quantumvis bonas & studiosas moraliꝰ, pz & pdictis om
nibus & stat etiā experi, qa sspe Deꝰ largitꝰ st grām & charitatem, etiā
amplam, & magnam ijs, qui nulla opa hmōdi honesta antefuisti
cationem fecerant, ut D. Paulo, Magdalenę, latroni ep. de qm̄ multa
dixim⁹ 1. p. in m̄a de pdestinaō.
Dico 3o. Quamuis grā & charitas cōmensurent opibꝰ nris 2o. m̄
soc c. naturę, non tn̄ illis sm̄ q ex viribꝰ liberi arbitrij q̄cedunt sed
tm̄ sm̄ q q̄cedunt ex impulsu sp̄ss. ut. i. p. c. de fide, ut pz & Tuid. 5. &
ex alijs, quę sūt in 2. arti. supra. 2. p. fol. qa opaoꝝ nrōs sm̄ q
q̄cedunt ex nris viribꝰ non sent aliquam q̄portionem cum diuinis donis,
heroicis sm̄ q q̄cedunt ex impulsu ss, vnde cum D. T. h. ait. quantꝰ
charitatis pendere solum ex voluntate ss. non excludit opa nra sm̄
q ex impulsu ss sunt, sed tm̄ excludit totum id qd pertinet ex parte
naturę nrę pcisa, & iūncta grā & voluntate sp̄s sancti. Ex quo
fit pdictam charitatem utrig; cōmensurari s. voluntati ss, et
conatui, seu cōperationi nrę. Cęterum ut recte notant Caiet. & Arago
nius h. iste conatus seu cōperatio nra non st causa condistincta
voluntatem ss, nam pcul dubio ex parte ipsius diuinę voluntatis se
tenet. Ergo voluntas ss, auxi, & motio ipsa cāt in nobis pdictum
conatum, ac sic de totum refunditur in ipsam voluntatem Dei &
ita

& cũ auxilium ſpeciale, & gratuitum, ut docet D. T. in 2. & ad 1m ſiquidem vnam tm̃ conſtituit cam̃, & hoc ē voluntas ſũ, pene quam coæquatur quantitas charitatis, & ſi voluntas nra in hoc negocio laude ſua non careat, ſiquidem cum poſſit ꝑ ſua libertãe reſiſtere illi auxi, quantumuis alioquin efficaci, ſimit tñ ſe illo duci, niſi lominꝰ ipſum velle, & cooperari nrum ē effẽ diuinæ voluntatis, & auxilij, & non cauſſa partialis. l. quaſi cũ ſx illud ad philip. 2. ipſe operat in nobis velle & efficere ꝙ bona voluntãe ſua, ſed ex hoc enascunt magnæ difficultatẽ, quas tñ ad unguem & amuſſim tractare non eſt huius loci ſs alioqꝫ, nempe in 2a 2æ de predeſtinã. de grã, quia ex

Ad. 1. m ſ. 1o Rñ. non poſſe negari aliquos hoies eſſe tam bene conſtitutos, & ꝑpenſos ex ab ipſa natura ꝑpr conditionẽ individuantes, ut facile ſinant ſeduci ad bonũ virtutis nãle, atq; morale, cui alij ꝑpr̃ pravas inclinationes, quas à nat hent multum reſiſtunt. Cæterũ reſpũ boni diuini, & ſnatis illi tm̃ facili ſeduci ſinent & melioꝫ cooperabunt, qui habuerint maiꝰ auxilium ſpeciale Dei nulla habita raõe complexionis, ſeu conſtitutionis nãlis, quo reſpectat D. Aug. li. de vera religiõe. c. 94. to. 1. ubi loquens de grã Dei ſic dicit ita ſiquidem eſt poſſe eam grãm amittere negligentiores, & impios ingeniosos, & ad eam puenire diligentes & pios, quãuis ingenio tardiores, et ſic corrigendum eſt quod dixit D. T. in 1. d. 17. q. 1. Adſonſ Rñ. ita cũ q; angelis data eſt grã, & charitas ſm̃ ꝑfectionem nãlem vnicuiq; nõ tm̃, ga ita debebat nãlem eoꝝ, quaſi in ſcribat modum diuinæ voluntati, ſed quia Deꝰ planè voluit, quos in natibꝰ ꝑfectioꝝ condiderat, facere quoq; in gratuitis ſublimioꝝ;—Si aũt petas raõꝫ ſuæ diuinæ voluntatis, Rñ. decuiſſe diuinã ſapiaꝫ puenire angelos ſua grã ſx ꝓportionem nãlem eoꝝ, ga cum ab ſe differant intereſſe ſpeciẽ ſi inferior ſibi maiorem grãm, & ſuperior non videret ſeruari à Deo ordo conueniens nãlis eoꝝ: & hoc quidem facilis ē. & bona ſolutio. Sed non eſt ꝑtermittenda, quæ adduci hic a D. T. ad 3. & tangit 1. p. q. 62. a. 6. ad 3. & in 1. d. 17. q. 1. a. 3. ad 4. Ut ſit difficilius, ait n. q; ga angeli non habebant appetitũ repugnantem raõi, ideo ferebantur in Deum ſm̃ totam vim, & conatum ſuæ natãe atq; ad eũ ſm̃ totam ꝑfectionem auxilij diuini, quæ ex voluntãe Dei erat ꝓportionatum ſuæ nãi; at vero in hoiẽ cum ſeant appetitum repugnantem, ſit contingens, cum quis habet meliorem nãm non ita conari & ferri ſit cum qui habet naturã minꝰ bonam. & ideo non decuit in illis diuinum auxiliũ ꝓportionari naturæ eorum—

addit

endoca

Ad dñ Scotus dr. in 3. d. 26. q. 3. de Charitate ad 1. et 2. rationes ppr quam licet conatu cuiuscunq; angeli & cedat conatum cuiuscunq; homis, nihilominus nonnullos hoīs pstare in grā & gria non nullis angelis, ut B. Virgo, quæ pstat cumulu bis oībus angelis. Rō ita q; sit, q̄a in angelis non fuit nisi unius conatus, quo assecuti sunt totam illam grām & charitatem, atq; adeo gliam, quā perpetuo habituri sunt, in hoīb; v. quorū via & vita ē longior pt ea multiplex & repetitis conatib; & ita pnt à Deo adeo efficere, ut excedant angelos de quo alias —

Ad aliam confirmā R. Soc non eē destruere naturam sed potius ostendere q; Deus est ens & bonū dñs bonorū grā, potens ea gratis & libito distribuere, sine eo q; ex parte nra præcedat meritum aliqd, aut jus, aut ēalitas respectu illorū. Item est ondere libertatem suam & conditionem nrā eorū, qui nulla habita rōne naturæ magis, & minus effectus in individuis pnt magis & minus cōoperari diuinis auxiliis & gris. & quo fit non ita cōmode potuisse seruari in ipsis proportionem grīs & charitatis cum natura in diuidua unius cuiusq; —

Ad 2. Aug. R. falsam ee illam drinam de merito congrui rū pmiorū naturæ & ideo D. T. eam dereliquit in 1. 2. q. 114. ubi desse agr. & sto ēet vera, non segr q; ex opāe natus det grā & charitat, tum qm tali merito non necesse & infallibiliter correndet grā, tum vero qm tale meritum sit de congruo in cōi opāe & vera non sēt virtute solius nr, sed virtute diuini auxilij præuenientis, & ideo totum se reducet in auxm & grām Dei. de quo amplius ad huc in sequenti solue Ad 3. sm conf. R. ex viribus solius nr, nisi grā Dei adiuvet, non posse hoiem in Soc statu facere totum qd ipse est, & infacultate sua nra in ord ad justificationem ita Sēt & esse D. Tho. 1. 2. q. 109. a. 6. ad 2. & q. 112. a. 3. qq locis oīb standum est potius q̄ ijs, quæ alibi dixerat. vel R. q; facienti qd ipse est & facultate sua Deus quidem dabit grām, verum id solū erit ex mia Dei, aliqn, non ex lege & infallibiliter est ex lege & infallibiliter dat grām facienti qd ē. ipse ex diuino auxilio. Unde neq; ipsum meritum de congruo hēt infallibiliter id qd meret, ut oēs dnt cum Soto, Vega, & alijs in 1. 2. q. 114. Verum est tn q; opāe studiose & libero arbitrio facto ante justificationem sent quidam de ētiam ad grām & justitiam, quale qui studiose opat, magis ē. aptus, seu ut verius dicam minus repugnans infusioni grīs, q̄ alter qui grauis seruit in vitia, itaq; tales opāe sēbuntse rū grīs ex modum removentis pbens potius q̄ ex modum directe esse disponentis. ceterum istam de centiam sæpe Deus non observat, nam plerunq; datur huā grām hoībus ditissimis & pessimis. ex illud qd Paulus Rom. 10. refert ex Isaia c. 65. inventus sum à non quærentib; me: & mox. expandi manus meas ad populū nō credēt & ītē mihi ex

sed

Omittit ers qui p̄dicta bona opa faciebant, unde si opa hec studiosa nul
lateng mensurare quantitatem grē, & charitatis.
Ad aliud aliqui simplr concedunt stante auxilio p̄uenienti equali ex parte Dei
posse vnum eorum ex illis meliꝰ se disponere ad gram q̄ alium, in quantū p̄ facul
tatem liberi arbitrij utit' meliꝰ illo auxilio q̄ alius, ita tn̄ q̄ vsq illa bona in neutro
cor ex cedat quantitatem auxilij, sed intra latitudinem, & limites eius ex voluntate sua
& facult. nati vni alio meliꝰ, & magis coōpet' auxilio.
Alij v̄ constanter hoc negant, & dicunt q̄ quanuis stante auxilio sufficienti con
tingat vnum meliꝰ alio disponi, tn̄ stante aequali auxilio efficaci ex parte Dei, iam
nō aequalis erit effus in illis hoibus eor auxi efficax p̄uenit ista maꝝ coōpa
tionem, & concursum in ord ad supnatia tanq̄ vera à illis, q̄ quanuis in illa
snia sēat esse celebre illud testimonium Matthei. 11. & Luce. 10. Ve tibi Corozaim
Ve tibi Bethsaida, quia si in Tiro & Sydone &c. hēt etiā esse libertatem ipsā arbitrij,
q̄ in substr̄o non de se sēt ut sapis, ut p̄ceram dnt Lutherani, atq̄ adeo vī q̄
sequitur coōpet' diuino auxilio. Sed tn̄ altera snia hēt esse plurib⁹ & sufficiores
textꝰ ss. ut Ioan. 6. Nemo ꝑt venire ad me nisi Pr̄ meus traxerit eum &c. & Isaie
26. Omia opa nra operatus es in nobis Deus, & Ezechiel 36. Ego faciam ut in p̄ceptis
meis ambuletis, & iudicia mea custodiatis. & 3. Reg. 8. inclinat dūs corda nra
ut ambulemus in vijs eius ambulemus. & Ephes. 2. Creati in bonis opibus, que
p̄parauit Deus ut in illis ambulemus. & Philipen. 2. operat' in nobis velle & p
ficere &c. Habet etiā esse concilia presertim Arausic. 2. can. 20. ubi sic diffi
nitur, multa Dei bona facit in hoīe, que non facit homo, nulla v̄ facit hō,
que non possit Deus ut faciat omo. q̄. Sēt etiā esse declarata ex Aug. ubiq̄ locorum
contra Pelagium. & demum sēt esse sanctū quōs, qui si Deus sēte se equaliter
cum illis duobus oīb⁹ ex parte auxilij p̄uenientis vni alio meliꝰ coōpat' Deo aut
vni conuertit' & alter non, iam segr̄ primam radicem atq̄ rationem huius diuersitatis
non ē sumendam ex parte Dei & ex parte p̄destinationis, & auxiliū diuinū, sed
ex parte nr̄a & libertatis illoꝝ hoīum, q̄ vī ee cū illud Pauli. 1. Corinth. 4. Quis n. te discernit.
Sed tn̄ aduersus hanc posteriorem snīam ē. Aug. fundatum in D.T. ad. 1. q̄
ci in via D.T. ut vidimus, si oīb⁹ angelis data sunt auxilia diuina ex proportione sua n,
& diuersa si ex angelis, qui ceciderunt, quidam erant & superioribus, ut hēt idem D.T. 1. q. 63.
a. 7. iam segr̄, non nullos eorum, qui ceciderunt, sēbant meliorem naturam sic fuisse
magis auxi, q̄ non nullos eorum, qui p̄manserunt, vita vī q̄ aliqui angeli cum minori auxi
magis fuerint conati & egressi in supnatiba, q̄ alij cum maiori, atq̄ adeo q̄ in radix, & di
uersitas eorum reducenda sit in eorum naturas, non v̄ in auxi Dei
Neq; obstat illud Pauli, quis te discernit, nam dici ꝑt non discreuisse se ipsos angelos

bonos à malis & ꝑprijs nr̃is viribꝫ ãbte, sed ꝑprijs viribꝫ adiutis illo auxilio diui
no, qd oēs fuerunt, ꝯo g non nulli & boni fuerint ming auxi. ꝙ non nulli
& mali.

2o Arg. ex D. T. Lic. ad 3. quæst. etꝫ illa cōgeratio & concursꝰ seu conatꝰ natꝰ
ē. esse' auxilij diuini, itaq; secundum diuinum auxi mensurat quantitatem charitatis
& conatꝰ, & nulla ē. hēnda rāo virium naturalium voluntatis, iam sane parū ref
ferret q; angeli sint talis conditionis & nr̃i, ut semp operentur ſm totum suū conatum
non vero ſpiq, nam si non ꝑst considerare in ſpiē, l. angelo alium ꝑ se ad eundem conatū
& concursum & ꝑprijs, nisi tm illum qui pueniet ex vi diuini auxilij, item sic hō,
& angelꝰ semp in supernaturalibꝫ conant' & cōpant' ſm quantitatem diuini auxilij, iaq;
frustra & inaniter dr̃ q; angelꝰ semp conat' quantum ꝑst, non verò homo, siquidem
in supernaturalibꝫ neq; homo neq; angelꝰ conant' ꝓpꝫ ming vē, ꝙ sit quantitas auxilij
congr̃ua ga ſm sanctam diuinam iam angeli nunq̃ operant' ſm totum suū conatū, & esse
quantum attꝫ ad supernatalia, & ꝓbo, nam quocunq; auxilio eis dato ꝑst dari maig
& si ergo conatꝰ debet semp cōmensurari ꝑ auxilium, iam sit q; si nunq̃ dabꝫ illis
ſimile auxilium; ita nunq̃ sit dabilis in eis ſimg conatus: l. v. ep. q. 23. a. 5. dub. 5i.

Ad ꝓ postremum Arg. & intelligi litꝫ. dico D. T. ſmā cum dē Deum in grā, glia
auxilijs & charitate angelorꝫ fuisse respm̃ ad conatum illorꝫ, non intelligere conatū
secundatem, nam suiq; etꝫ in ſpiē hēt respm̃, & raōꝫ, sed intelligit natum, non quidē
quem de facto fuerint, siquidem in ipsorꝫ iustitiā nullꝰ interceſſit conatꝰ natus,
sed quem fuiſſent, l. quem ex rāone ꝑprijs nr̃is hēre nati erant, & ex quantitate
suę voluisse Deum accomodare illis suū auxilium, & charitatem, & sic rā non
militat in hoiꝫ, qa ſto ergo nr̃m hēat etꝫ suum conatum ꝑfectiōm nr̃m correndentem,
verum ꝓpe impediatur ſæpe ꝑ appetitum repugnantem, qui tm in angelis nullꝰ est.

Ad aliud dico breuiꝫ. D. Aug. li. 12. de ciuit. Dei ꝓ multa capita versatur sanc
difficultatem, quę maxime illi visa est. s. v. angeli, qui ꝑmanserunt receperint à Deo, ꝙd
maig auxilium, ꝙ ſimg ergꝫ, qui ceciderunt, & nunc dici ꝑst auxi efficacia nō
ita data fuiſſe angelis, qui ceciderunt, a ſt ijs, qui ꝑmanserunt. Verum hęc efficatia
in quo consistat difficillime explicat' hinc. n. ē. quędam opinio, quam doctiſſ Gualtat,
Molinam & fuet' Molina. 1. p. q. 23. a. 4. & 5. disputatione 1. memb. 6. & etꝫ in Concor. & optimis
locis D. Aug. de sp̃u & littera. c. 33. & 34. quę opī negat sanc efficatiam puenire ex
parte diuini auxilij ſm̃ q; antecedit liberum conatum & concursum nrum. Hinc
vō stat alia ſnia, quę exc oīa affirmat, & ait eam ex nam, & necessitatem auxilij
efficacis, ut si Deꝰ illud apponat & parte sua infallibiliter sequat' consensꝰ & conatꝰ
in hoiꝫ, si vō illud Deꝰ non apponat, nunq̃ in ꝑpetuum debeat sequi, itaq; arbitri
um nrum siue angelorꝫ siue hoiū, & efficatia, l. inefficatia diuini auxilij liceat
vr̃ q; consentiat, l. non consentiat. autores suę ſnię censent aliam ex accedere

ad

ad Pelagium. autores vero illius existimant hanc esse lutheranam, inter quas non est nrum modo ferre judicium. Nihilomus quod attinet ad ppm argm. dico consequenter ad alia, quae hic dixi, verum esse ex angelis, qui ceciderunt nonnullis contulisse Deum maiorem gram, et charitatem, atque adeo maiora auxilia preuenientia quam aliquibus, qui permanserunt, si attendamus intensionem, seu latitudinem gradualem talis gratiae et charitatis, et auxiliorum. et hoc debet esse in omni pio certum, caeterum si attendamus occultum quendam modum, et impulsum moralem, in quo consistit efficatia auxiliorum non n. consistit in intensione, sic existimo Deum omnibus, qui permanserunt, et generaliter omnibus qui saluantur dare semper maiora, et efficatiora auxilia, quam ijs, qui ceciderunt, et damnantur.

Ad 5m aut assm in initio positum R. approbat nrum ultimum dictum.

A. 4. Vm charitas augeatur?

Dic. Charitas vis potest augeri. ratio est. Nam de ratione vis est quod possimus magis procedere, et proficere, atque adeo magis appropinquare Deo, et inter quod charitas possit augeri.

A. 5. Vm charitas augeatur per additionem?

Dic. Non auget ex parte obiecti, quia minima charitas se extendit ad omnia, quae sunt ex charitate diligibilia, neque auget per additionem charitatis ad charitatem, quia impossibile est duplicem, vel multiplicem charitatem esse in uno subiecto, sed augetur ex parte subiecti, in quantum subm magis et magis participat charitatem, hoc est in quantum subm magis reducitur ad actum illius, et hoc est augeri charitatem, et alias qualitates sm essentiam.

A. 6. V. QUOLIBET ACTU CHARITATIS AUGEATUR CHARITAS

Dic. Non quilibet actus charitatis auget charitatem, quilibet tn disponit ad augm eius, in quantum ex uno actu charitatis redditur homo promptior ad prorumpendum in actum feruentiorem, quo statim augeatur charitas.

2. 2. q. 24. A. 4. q. 8. Dub. 1.>

Pręsupp tanq̃ de fide q̃ charitas pt augeri p̃ testimonia ss̃. ad philip. 1. Soc
ro, ut charitas vrà magis ac magis abundet, & ad Ephes. 4. in charit. eresca
mꝰ, quo etz spectat illud Apocaly. ult. qui justꝰ ẽ, justificet adhuc, & prverb. 17. Ne
verearis usq; ad mortem justificari, & etz p̃ Clementinam. Ad nrum. de Sęre
tici ubi definit, quandiu sumꝰ in hac vita posse nos magis ac magis p̃ficere
in gratia, & charitate. Cõ hęreticos asserentes posse hoiem justum in hac vita p̃
uenire ad tantam charitatem, ut in ea amplius p̃ficere non possit. Cõ quos etz agit
in Trid. ss̃. 6. cap. 10. & in orõe, quam canit ecclia. Da nobis Fidei, Spei, & Chari
tatis augmentum &c.

Sꝯ 1m Dub. An charitas augeat' exẽ ꝺ̃ñi, aliꝰtm exẽ ꝺ̃ñi, aliꝰ etz in seipsa p̃ additionem gradus.?

NOTA. 1º qualitates, quę intendũr & augent' ee in 2a ꝺ̃ria
quędam .n. tm̃ dnt ordinem ad subm, ut calor, albedo. quędam vº etz ad ꝺ̃m, ut
scia, & charitas, & quidem qualitates primi generis tm̃ augent' vnomodo. s. p̃
ordinem ad subm̃ aliæ vº etz p̃ ordẽ ad ꝺ̃m extendendo. s. se ad aliam materiã
& ꝺ̃m intra eandem spẽm; qualitates aũt 2i generis sunt 2es quędã quę
p̃ eandem raõẽ fr̃alem extendũr ad nouam materiam, ut virtutes morales, &
charitas, quędam vº, quę licẽt sciant vnam raõẽ fr̃alem ꝺ̃li, non tm̃ attingunt, l. ex
tendunt se ad nouam materiam p̃ eandem illam raõẽ fr̃alem tendendi, nisi mediãte
quadam alia noua raõe, ut v. g. scientia, quę nunq̃ se extendit ad nouã ꝺ̃lum
p̃ eandem raõẽ fr̃alem sui obiecti nisi addat' noua demraõ. & Sę qualitates s. scię p̃
frijssimè crescunt & augent' ex parte ꝺ̃li, qa. s. p̃ nouas demraões extendunt se ad
nouas materias. At vº charitas. & virtutes morales non sic, qa eo ipso q̃ attin
gunt raõẽ fr̃alem sui ꝺ̃li sunt quasi in actu primo p̃ximo atq; p̃fecto in
ordine ad totam latitudinem matẽ sui obiecti, non .n. reqr̃ aliud medium, q̃
sit raõ attingendi plures materias nisi tm̃ applicatio novi obiecti, de quo multa
in .1. 2. q. 66. a. 1.

NOTA. 2º. Quem ad difficultatem de charitate & cęteris formis intensi
bilibꝰ, an s. augeantur in seipsis p̃ additionem gradꝰ ad gradũ. s. p̃ additionẽ
novę entitatis, l. qualitatis, sive partialis, sive totalis supra p̃existentem, ut
volunt Scotꝰ & nonnulli, an vº p̃ majorem radicatiõẽ in subiecto, ut vult D. Tho. &

12.>

Et 1. 2. q. 52. a. 2. Et q. vni. de virtutib. a. 11. et oes Thomistae. Caiet. h. in 1. 2. Sonzi. 8. met. q. 21. Capo. et alij in 1. d. 17. Nobis placet sententia D. Thomae. quae in tribus consistit dictis

SIT. 1.m In oibus qualitatibus intensibilibus sunt constituendi gradus perfectionis, seu latitudo gradualis, sm quam vna fr. l. qualitas v. g. albedo dicit in vno subto ee perfectior, et hre plures gradus q in alio :-

2.m e. istos gradus non ee inter se distinctos in ipsa forma, nec esse multas entitates, imo nec sunt proprie gradus nisi tm metaphorice. Itaq. dr. calor in igne hre plures gradus q in aere ex eo tm q in igne est magis perfectus et radicatus et intensus :-

3.m est Hanc intensionem, l. perfectionem fieri per maiorem radicationem qualitatis in subto. j. per hoc q fr. magis participat a subiecto. hoc aut fit per hoc q magis ac magis educr de po subiecti, in qua perat, et subm redducr magis ad actum, cuius hebat potentiam, et haec quidem e. mens D. T. h. et ubiq. locorum :-

Sed contra pt argui 1.o Quia ex eo segr q aliqs motus alterationis non heat pterno qualitatem, sed relationem, et probo. Nam v. g. cum aqua, quae hebat calore, ut duo calefit ab igne de nouo, si non producit novus calor, aut noua entitas, l. qualitas, aut novus gradus, qui addat gradui preexistenti, iam segr q huius actionis nouae, quae est intensio ac proinde alteratio non detur novus trus, nisi tm maior inherentia in subiecto, quae ut constat nihil aliud est q relatio -

2.o Nam si ille calor est intensior, et perfectior, qui magis inheret et radicatur segr duos calores separatos a subto, ut separi pnt per piam abtam Dei, debeant de necessitate esse aequalis perfectionis, et intensionis cum non heant subm ratione cuius possint dici magis aut minus perfecti

3.o qa difficile est explicare qd hic dt D. T. qualitates intendi, et remitti sm eentias cum n. eentiae oium rerum consistant in indiuisibili non apparet quo in essentia v. g. caloris, aut charitatis sit latitudo graduum, et magis, et minus, ita ut vna charitas dicat sm essentiam maior, et perfectior alia

Ad 1.m hor. R. Trum illius actionis non ee relationem, sed ee qd reale abtum, sed tn illud non est noua qualitas, l. pars qualitatis, sed novus modus qualitatis preexistentis, l. qd in idem recidit, e. eadem met qualitas sm ee perfectius et nobilius et e. sile in rarefactione, in qua non acqr noua pars quantitatis, sed novus modus se hendi ipsius, et tn rarefactio, actio et alteratio quaedam est. Haec e. cois solu. S. Tho. h. Caiet. s. et Sonzi. et ubi s. ad 1.m Et qd dixi de intensione ddm est

 2. 2. q. 24. a. 4. q. 6. dub. 2.

ſpaliter de remiſſione, q ſ. non heat ꝓ trō relaōz, ſed qualitatem ſpēcie ſentem quidem, tn ſub ee ming ꝓfecto

Ad 2. D. 1. negari poſſe q qualitas intenſibilis v.g. calor ſit ſepabilis etz ꝑ diuinam ꝓam ab omni ſubto, tametſi n. quantitas ſit ſepabilis, ut re vera contingit in ſacra Euch. & cum illa ſeparent etz à ſuba qualitē coloris ſapꝛis etz tn à quant etz nulla rāo vident poſſe ſeparari. de quo alꝫ. Neq; ē eadem rāo de quant de quo in materia de euchari. Dico ꝫ q; per maiorem, l. minorem radicationem in quant calor, & color & ſimiles qualitatz ſcḃunt intendi aut remitti. 2o. Dico. In caſu q ꝑ ꝓdigabilitaz ſeparentur illi duo calorz non ſolum à ſuba, ſed et à quantitate tum de neceſſe debere eſſe æquales, tum non ſit nec poſſit ee maior radicatio in vno q in alio. l. tandem dico. poſſe vnum ee maiorem, aut ꝓfectiorem & intenſiorem alio illum ſ. qui ſepatz fuit à ſubiecto, in quo erat ꝓfectior, & ſic calor ignis ſepatz abigne ꝓfectior eet q calor æris ſeꝑatus ab ære.

Ad ult.m dico. q qualitatz iſtz intenſibilez 2. ꝓnt conſiderari l. ſm eaz ꝓpriam atq; completam conſtitutam ex genere & dria, & ſm hanc non intenduntur, & de his eſſentijs dixit Arist. eas ee ſt numeros. 2o. m conſiderari ꝓnt ſm eam eſſentiam accētis, quę eſt meſſe, & ſic non ſuppriatur cui non conſtet genere & dria, ſed ē quidam modꝰ intrinſecꝰ accidentis, & ita in ſe non inconuenit eſſe magis, & ming. Notauit aut optime Jabelꝰ. 8. met. q. 6. q iſtz qualitatz ꝓnt etz at diſtingui. 1o. ut ſunt quędam forme ſpecifice habentes ꝓpriam naturam & eſſez metaphyſicū, & ſic non ſunt intenſibilz nec hent grados, qa tales grados repugnant vnitati ſpecificę. 2o. m. ut ſunt forme individuales effectꝰ hz ꝓ actualem inherentiam in hoc ſubiecto, & hoc modo ꝓnt ee grados in eſſa ſ. l. ſm maſſe ut nunc dicebamꝰ, l. ſm maiorem. l. minorem receptionem in ſubiecto, qd recte ſe compatitur cum vnitate omnino indiuiſa reperta in ſpecie talis qualitatis.

Es 7m Dub. 5m Vtrum caritas, & reliqui habitus infuſi augeant effectiue noſtris actibus?

Hoc dub. ꝓpediendum ē. conformr ad ea, quę dix. ſ. a. 2. ſt. n. 6. ondimꝰ hos hitꝰ non poſſe acquiri & ꝓduci effectiue nris actibꝰ, ita vr q; neq; augeri. Sed nihilomꝰ Arg breuit ꝓ hoc ꝑte aff. 1. qa non vr ee eadem rāo deꝑductione, ſeu acquiſitione, & de augmento.

et de augmentatione, nam productioni non presupponitur subiectum cum virtute proportionata ad tales habitus producendos. augmentationi vero presupponitur v.g. voluntas infrata iam ipso habitu infuso, et effecta sanatis per illum atque adeo cum virtute ad augendum ipsos. Confirmatur quia sicut licet homo non possit moraliter et meritorie caussare suam Justificationem, tamen postquam iam est in gratia vere meretur augmentum ipsius, etiam de condigno, ergo similiter licet antequam habeat habitum infusum non possit voluntas ipsum care, et producere tamen postquam iam habet ipsum, non inconuenit, quod actibus intensioribus illum augeat

2°. Arguitur ad idem. quia licet viuens non possit generare se ipsum, tamen postquam iam semel est genitum ab alio, non inconuenit quod effective se ipsum augeat, ergo sicut in proposito. Confirmatur quia per gratiam, et charitatem operatur homo per modum viuentis vita sanati, sed quodlibet viuens habet hoc proprium, ut effective se ipsum augeat ergo etc.

3°. Arguitur. Actus sanatis procedentes ab habitu infuso habent omnimodam proportionem cum habitu intenso, nam ex ea parte, qua sunt omnino sanates, et procedunt ab habitu infuso, sunt tam perfecti sunt ipsi habitus, et ex ea parte, qua sunt intensiores habitu illo remisso, a quo procedunt, et aeque intensi cum habitu, qui tunc augetur sunt omnino illi proportionati, ergo nihil deest illis, quominus possint gaudere hac efficientia. patet consequentia quia ex eo actus nates augent effective habitum sibi proportionatum

4°. Arguitur. Actus horum habituum efficiunt aliquid in anima simile sibi, sed non novum situm ergo efficiunt augmentum praeexistentis habitus, et ita videtur expresse tenere D. Tho. 1.2. q. 51. a. 4. ad 3. ubi sic dicit. actus virtutum infusarum non generant alium habitum, sed praeexistentem intendunt, et perficiunt. et idem habet expresse q. vni. de Virt. a. 10. ad. ult. quinimo de Veritate. q. 17. a. 1. ad. 4. 2i. ordinis tenet expresse quod generant et efficiunt habitum.

5°. Arguitur. In homine existente in peccato mortali possunt crescere, et intendi habitus infusi fidei, et spei, nam si v.g. talis homo habens iam fidem, eliciat actus intensiores, (ut potest elicere) ipsius fidei, sane tunc augescit ipsa fides, ut pro certo nunc suppono, et tamen non meritorie siquidem cum peccato mortali nullum est meritum ergo efficienter actibus illis intensioribus. sane si verum est quod dicit D. T. S. q. 6. a. 2. ad. 3. homini in peccato mortali, et de illo non poenitenti posse infundi fidem, quod certum esse debet, siquidem potest sufficienter se disponere per actum fidei ad habitum ipsius fidei, sine eo quod se disponat per actum contritionis et charitatis ad Justitiam, iam melius poterit augeri fides in peccato mortali.

6°. Tandem Arguitur. habitus Theologiae videtur esse infusus cum videatur esse ordinis supernatalis et diuini ~~ordinis~~, et tamen efficienter augetur nostris actibus, nimirum exercitio, et studio

suis facultatis, non. n. ꝯ. solus Deus qui in nobis auget & intendit sanctitatem
Nihilominꝰ tꝫ hæc pars sit ꝓbabilis ipsi Sas rationꝫ, tñ longe ꝓbabilior ꝯ. 1ª
S. q. nec. nos nris actibꝰ supernatibꝰ, neq. ipsimet hitꝰ infusi habent aliquas
efficientiam ꝛũ augmtũ ipsoꝝ, nisi tm̃ ratõe meriti, & dispositionis. Idem tenet
D. T. in. 1. d. 17. q. 2. a. 2. & 3. Dur. q. 8 Cajet. h. & fere ꝯ. quantũs in red
denda rõne non sit modica difficultas, ut. n. vidimꝰ S. a. 2. ꝓmultꝰ rõnes adduc
untur ad ꝓbandum hos hitꝰ infusos non ꝓduci effectiue nris actibꝰ, & tñ
nullam fere vim eas hre, & ordinem. idem dicimꝰ ff. quare ꝑt hoc efficaciter
ꝓbari 1º. qa gradꝰ illi supvenientꝫ habitui, qui dꝫ augeri, non continentur
in ipso hitu remisso ꝑexistenti, neq. in mra voluntꝫ. 1. ꝓª, qꝫ non ꝑnt cari à
tali hitu, 1. ꝓª medijs suis actibꝰ, ꝑ ans, qa gradꝰ supueninentꝫ excedunt
intensione habitum illum remissum, & à fortiori excedunt ipsam potam, alꝫ
ut ꝓfectam & talem hitum remissum, sed 3ª ꝓbr, qa certe nunq̃ actꝰ fit à
potentione minoris inæqualitatis, atqꝫ adeo si pª cum situ charitatis non hꝫ nisi
virtutem ut 4ª, eo q ipsa charitas non est nisi ut 4ª. iam non poterit effectiue
augere ipsum hitum usq; ad q. l. b. st. calidum ut 4ª non ꝑt agere in aliud calidũ,
augendo ipsum usq; ad quinq; l. sex —
Sed dices. Voluntas cum charitꝰ illa ut 4ª ꝓduxit effectiue actum intensiorem
v. g. l. ut sex, l. ut mille, q̃ sit ꝑoterit augere, usq; ad. b. & 1000. Nec valet
dicere q actum illum intensiorem ꝓduxit voluntas non in virte solius hitꝰ re
missi, sed in virtute auxilij diuini adiuvantis ipsam, hoc inq̃ non valet, qa
simil in virtute eiusdem auxilij vr q voluntas ꝓssit augere ipsũ hitum re
missum — Q. cꝰ. dissarem rõnẽ, quę dissaritas petenda ꝯ. ex dictis S. a. 2.
dub. 1. ad. q. arg. Dico q voluntatem. l. hitum licet eliciant illum actũ inte
grum non tñ elicere illum in virtute ꝓpria ipsiꝰ pª. l. hitꝰ remissi, atqꝫ adeo
non connatꝰ, sed ꝑternatꝰ, & in virtꝰ auxilij extrinseci, & non debiti tali pª. l. hitui
cum n. sit auxiliꝫ intensiꝰ q̃ sit situs ille charitatis, nulla rõnẽ ꝯ. debitꝰ ipsi hitui, sed
oio gratis collatum à Deo ipsi pª, & ita voluntas efficit quidem illum actum
ex intensiorem, qa cum talis actꝰ sit vitalis quidam opatio, non ꝑt al effici nisi
à pª vitali. at vº augere charitatem, l. hitum non ꝑt ex in virtꝰ auxilij quia
nunq̃ actꝰ ꝓducunt, l. augent situm nisi in subto ꝓprio, & innati talium actuum
cuius virtute fiunt, ꝓducunt aut, l. augent illum hitum ad facilitandũ sublõ il
lud ꝓprium, & innati, cuius virtute fiunt. Cum q actꝰ innatis ꝑsertim cũ sint inter

intensiores hitu non eliciant connat. à po., imo neq. ab hitu ipso remisso p̄existenti, ut p3, nec subm̄ ɔnate eoꝝ sit ipsa voluntas, cum non hēat vim nālem, l. ad p̄ducendum illos, l. ad hoc ut educant de eiꝰ po. nati, segr̄ q nec p̄ducant, neque augeant hitum, ac p̄inde nec po. p̄ ipsos. Hac. n. de cā dixi illic vnam aīaꝫ rationalem non p̄ducere, neq. augere aliam p̄sse, l. se ipsam, qa. s. nō ē. ɔnatis ipsi subtō, sed quodam m̄ p̄ternatis, cum nullum sit subm̄, ex cuiꝰ nati potentia sit educibilis

Potest etꝫ adduci altera raō ex illo. a. 2. dub. 1. ɔcle 5. qa. s. subm̄, de cuiꝰ po. debet educi talis hitꝰ charitatis, l. eiꝰ augm̄, non ē. ipsum auxilium, l. hitꝰ p̄existens, sꝫ ē. ipsamet nat. voluntatis, in illa. n. immediate subiectant grādꝰ sequenientes & non vnꝰ in alio, ut p3, cum q voluntas tm̄ hēat poām obedientem ad illud augm̄, & hęc po. tm̄ sit rū Dei, segr̄ q solꝰ Deus possit augere hos hitꝰ. Neq. vr̄ esse oīo eadem raō de actibꝰ ɔnatibꝰ, qa actꝰ cum sint opaoꝝ vitales, sunt eiꝰ n̄, ut p nullam poāꝫ diuinam possint at fieri, nisi po. nrā vitali ad illos effectiuē ɔcurrēte & hęc raō non p̄t nobis non p̄bari nunc, lꝫ in illo loco non oīo placuerit.

Ad. 1.m q R. q neq. p̄ductioni, neq. augmentaoi p̄su p̄ponr̄ subm̄ cum virt. p̄portionata, ut p̄batum ē. Ad Confꝫ R. ēē diuersam raōꝫ qa meritum fundat in lege & pacto Dei, & in quadam p̄portione morali reperta inter actū meritorium, & p̄mium, & ita non mirum ē. si iustꝰ suis actibꝰ bonis & diuinis mereatur augm̄ charitatis, & iustitię, at vo vis effectiua augendi habitum fundat in virtute nati. & physica, quę nulla ē. in nrā po. neq. in nrīs actibꝰ, neq. in ipso hitu remisso rū augm̄ talis hitꝰ, ut p̄batum ēt

Ad 2.m R. Viuens quidem hrē in se ipso prin.um p̄portionatum non tm̄ in ēendo, sed etꝫ in caussando ad augendum se ipsum, at vo iustꝰ lꝫ hēat prin.um p̄portionatum in ēendo cum tali augm̄to, siquidem grā, & l. Char.as quam in se hēt, lꝫ remissā ē. eiusdem "ordinis" & rois cum quocunq. augm̄to eorundem hituuꝫ, at vo in caussando nullam hēt p̄portionem, ut in illo loco visum ēt. - Ad Confꝫ p3 ex sis. qa hęc vita ɔnatis ē. metaphorica, & ita non ē. expendenda p vitam p̄priam. & nālem & sit R. ad. 3. illos actꝰ ɔnates ēē quidem p̄portionatos habitui in raō essendi, non vo in raō caussandi, ut in illo loco visum ēt. Sed & addi p̄t p maiori intelligia actus hos ex p̄pria & intrinseca raō non oīo videri tam supnates q sint hitꝰ esto. n. q actꝰ isti sint oīo & intrinsece ɔnates, tn̄ intrinsece, & essentialr̄ dependent ex

endoca - q. 24. a. 4. q. 80. dub. 2.

& actiuè. 2° vnè natis. s. mtlg. l. voluntates. hitg v ista, de qg loquimur e & ppria rão non pendent ab achuitate mà nisi tm à Deo. sic dixi & etg in natibg dari sitg ofatiuus non dependentes & mis achibg nisi tm à Deo immediato autore eog, & tales sunt mtlg qui dr sitg gratiog speculatiuog & synderesis, qui é. practicog, achg aut nulli penitg dantur in nobis quantumuis alioqui diuini & supnales, qui non dependeant ab achuitate mrag pdag

Ad 4m R. Nego q achg illi efficiant aliqd in aia per se ipsos cum sint immanentes ut dr Caiet. 1. p. q. 27. a. 1. l. dico eos efficere hitum acquisitum, ut explicati é. a. 2. dub. 1. dcl. 4. & Soc interdit. S. T. in illis locis. Qd aut m. 1. 2. q. 51. a. 4. ad 3. q achg isti efficiunt, & confirmant situm infusum pns existentem intelligi debet non effectiuè, sed. l. meritoriè, qa merent eig aum l. dispositiuè, qa disponenti se & actum intensiorem equum est, ut Deus augeat hitum & quant illius intensionis achg

Ad 5m R. ita è q & achg intensiores fidei auget ipsa fides etg si homo sit in peccò mortali, id tn non meritoriè ut bene pbat arg, sed neq; effiter ut pbatum est nisi tm dispositè, sc. n. achg fidei primg causat quidem situs fidei, & primus achg contritionis, l. sanitatis causat situs grg & sanitatis, & reliquas virtutes infusas, idq; sine vllo merito eo q rũ primg infusionis bog situm nullum est meritum, neq; effiter, ut pbatum est in illo. a. 2. nisi tm p modũ dispositionis sic achg fidei, & spei intensior hitu causat aum ipsig hitg tm dispositiuè in eo, qui est in peccato mortali, qa disponenti se ad qdlibet bog Deg immediatè pse confert. l. hitus, l. aum hitg ppationatum dispositioni.

Ad ultm R. Ter. ut. d. é. in. a. 2. s. dub. 1. cc fin. & dico pbabiliq nunc mihi videri q sitg Theologię intrinsecè, & sltat sit natalis, & eig certitudo sit etg natis non obstante q extrinsecè sit snatis, qa psupponi fidem, & significatur ex una missa supernali, & etg non obstante q intra latitudinem nat. sit summam certitudinem, & summam perfectionem & omem certitudinem reptam in quacuq; situ, l. scia nath. —

Est 3m Dub. V. Situs augeantur actibus remissis à se elicitis?

Hoc etg dub. è. pambulum ad ea, quę de Charitate & de sitibg infusis in anda sunt, gm. n. ut docet D. T. 1. p. q. 99. a. 1. Vbi non è aliqua diuina reuelatio, aut

aut traditio semp̃ē. Iudicandum de supernatibꝫ ꝑ ordinem ad natia, ideirco ad
iudicandum de augm̃to sitꝰ diuinꝰ, an etꝫ fiat ꝑ actꝰ remissos oportet ꝑ
mittere Sanc. 6cimam quæstionem de augm̃to habituꝫ naturꝫ, an fiat etꝫ ꝑ
actꝰ coæremissos, an verò etꝫ ꝑ intensos.

Et vr̃ q etꝫ fiat ꝑ remissos. 1ō qa ex ꝑientia̅ constat q actꝰ nri quantumuis remissi
si multiplicentur causant habitum, q̃ similes potuerunt augere iam causatũ
& genitum, vt̃ ꝓ ex ꝑientia̅ radiꝰ.

2ō Arg̃. Luminare minꝰ additum maiori auget illud, & ignis minor maiorẽ
q̃ similes actꝰ remissꝰ potuerit augere, & intendere magis habitꝰ ꝙ alioqui
intensum.

3ō Arg̃. Sit casꝰ q gs Scat habituꝫ temperantię .v.g. ut. 6. & intemperãtia
ut. duo, & eliciat actum ẽprantię ut 4ō. Tunc sit arg̃. ꝑ actum illum, ut
4ō expellit & corrumpit intemperantia illa, quę erat ut duo, q̃ ducunt
alij duo gradꝰ temperantię s̃. illos. 6. qui iam erant, & ex ính actꝰ remissꝰ
auget habitum intensum. ꝓ qa quanto agens corrumpit de vno tãto
tantum introducit de alio. Sed ꝓ ans qa à ꝓportione maioris inæqualitatis fit actio, & sic actꝰ ẽprantię ut 4ō corrumpet intemperantiam ut duo.
Hoc tenet Dur. in .1. d. 17. q. 8. & ꝑ ipsum nullꝰ alius, q ego sciam, quã
cui multi adduci soleant ꝑ hac parte.

Sit 1ª CONCLUSIO. Nullꝰ habitꝰ acquisitꝰ auget ꝑ actum remissum. Sic
Scit D. T. 1. 2. q. 52. a. 3. & ferè in se a. 6. & in .1. d. 17. q. 2. a. 3. & Egidius
in 2. q. illius distinctionis. & coiter oes, & ei. sniã Ar. 2. Ethic. c. 2. & 3. &
phi & ipse. 1. de gener. tex 48. & 49. & 2. de aia. & alibi. Cuius sententię
tres ꝓpositiones. 1ª ē. q agens & ꝑassum semp̃ sunt dissimilia. 2ª
oē agens intendit assimilare sibi ꝑassum. 3ª oē agens in initio ē. difficile
passo, in fine v̄ facile. & his q aptè liquet actum remissum nō posse
agere in habitum intensum nisi ut illum sibi assimilet, at q; adeo ut fa
ciat illum remissum ut ipse ẽt, potiꝰ q̃ intensũ. Item hęc aliqs tempan̄
ut. 6. dicat ut 4ª cazte actꝰ iste ut 4ª non Scit vim inclinandi nisi
ut 4ª, sed ipsa iam erat inclinata ut sex, q actꝰ ut 4ª nihil oē augebit.

2ª CONCL. Actꝰ remissꝰ potiꝰ dissonit ad corruptionem habitꝰ intensi ꝑ facilẽ
fis. sic Scit D. T. 1. 2. s̃. in fine illius artis & Ar. 2. Etic. s̃. & ꝓr in primis
ex ꝑientia̅, nam qui negligenter se exercet in aliquo habitu ut in aliqua scia

L. arte, potiꝰ dissonit se ad corruptionem, q̃ ad aug̃ talis hitꝰ. Item experimur q; si aquę calidę aut q̃ apponat alia a qua calida ut duo non intendit imo potiꝰ diminuit, & destruit calorem p̃existentem q̃ cp̃s.

Sed ꝯ hoc obijci ex D. T. S. ubi a. 6. in arg. sed d̃, & in solutione arg. 2. potius inclinat in opp. q. s. actꝰ q̃ alioqui remissi dissonunt ad aug̃ hitꝰ, & adsit vp̃ inducit ex̃ de gutis aquę, quas quasꝫ q̃ alioqui remississimá seát vim dissonit ad effm. & consr. nam experimento constat ex frequentatõ actuũ remissoꝝ reddi paũ magis promptam, & habilem ad opꝰ. Item actꝰ remissꝰ nullã sibi ꝛrietatem cum hitu intenso à quo procedit ut pz, non q̃ hoc unde illum possit minuere, aut corrumpere — R. imprimis NOTANDO,

Istos actꝰ remissos nõ posse considerari. 1. esse, & ex parte entitatis positiuę, quam sunt, & sic non dissonunt ad corruptionem, sed potiꝰ ad aug̃ ipsius habitꝰ, & sic e. mens D. Thomę S. 2o. paccns, in quantum. s. hoie tepide ac remisse quãdo insurgunt passiones ꝛrię, & non plene vincũr, & sic demum vincunt, & ipsę q̃ diminuunt, ac inde totaliter destruunt gradatim & sic e. mens D. T. illo loco. 1. 2. ꝙ quam ordinam

Sit. 3a. Conclusio. Actꝰ isti remissi q̃ multiplicentur, & continuent p̃ multum tempꝰ, nunq̃ tñ acquirunt vim ut aquipolleant vni actui intenso ac inde nec ut augeant habitum p̃existentem, tractat hoc optime Vidal in aug. relect. de augmto Sanctis. nõ. 17. & patet à sibi, qa in aiantibꝰ pluris estimat, & plꝰ conducit ad iter vnꝰ equꝰ perfectꝰ, q̃ decem imperfecti, & inualidi. Item qa actꝰ illi remissi ex se solum q̃ multiplicant, & itinuentur non acquirunt aliquam efficatiam, quandiu non efficiunt intensiores, tum qa cito transeunt, & vnꝰ post alium succedit, & sic nunq̃ coadunant̃ et concurrunt ut efficiant vnicum actum intensiorem; tum et qa ut vidimꝰ actꝰ isti potiꝰ dissonunt ad corruptionem q̃ nulla ex parte augebũt Demum, qa (ut statim dicamꝰ) aug̃ hitus acquisitoꝝ non fit sm̃ totam latitudinem actꝰ nisi tm̃ sm̃ excessum, q̃ cum illi actꝰ remissi nunq̃ excedãt in latitudine graduali intensionis hitum p̃existentem, nunq̃ augebũt illũ

4a. Conc. Actꝰ intensiores hitu augent ipsum, non tñ augent sm̃ latitudq̃ sed sm̃ excessum. 1. p. pz ex D. T. ubi s. & ex oibꝰ dictis in hoc dubio. 2. v. p. non tam q̃, q̃ explicatur, nam sit. v.g. aligs citus ut duo, & elicit actũ ut 4.

tunc

tunc auget sitiz non sm totam latitudinem illius actus, s. non auget q 4 grads ita ut augeat habitum usq; ad 6. insi sm excessum, sc e. q duos grados s. usque ad 4or, qa auget ea proportione solum, qua excedebat habitum.

Probr sic breuiz, qa agens ut d e. non agit nisi in disite, sed citz ille ut duo nó e. distilis actui ut 4or nisi sm id, quo excedit ab ipso actu nempe sm duos grados ita sm illum excessum fit aug. Et in natibz suppetunt exempla passim, nam si aquz calidz ut duo applicet calidum ut 4or augebit calorem aquz usq; ad 4or tm, nempe q solos duos grados, qa in illis tm excedit.

VLT DCLV. Actus qui nec sunt remissiores nec intensiores situ nisi tm aqua dz non augent nec minuunt habitum, sed conseruant & fuent ipsum, q3 nam citz q actus remissor, s. q cessationem ab actu solet minui, & corrumpi, & intensiores augt, n stat q ut q aquales nec minuat, nec augeat, sed conseruetur.

Nm R. q actus remissi ent quidem generare habitum sipo erat nuda tali situ, nam in tali casu iam acquisit a proportione maioris inaqualitatis, qsm excessum, eo q actus hi remissiis intensior censetur quantum adsit q po nuda, at vi si ipsa habet iam habitum v.g. ut 4or, tunc actus ut duo nisi q3 in illam agent.

Ad Zm Rm Variare Nomistas, & merito, nam Vict. in q dicta relectione n. 11. & s. & Cano eum solito sequi, & quos segnr Magri Aragon, & Veda n. ont luminare ming additum maiori minime intendere ipsum, aut essm q duplus. Itaq si in hac aula sit luiare ut 8. causans in aere lumen ut 8. tunc eis si multiplicant & accumulent q plura alia luminaria infra 8. s. ut 6. 7. ve, nuq intendet s. 8. lumen ab illis q ductum, insi tm extenderetur, nam si ex multis albis ut 4or fiat unum album, si nunq hoc album erit intensiq q ut 4or q3 pr raos allegatas, qa s. augm q unum nunq fit insi sm excessum. Et a proportione maioris inaqualitatis quantumuis multiplicent ipsa agentia, & ex hinc ex multis luminosis, quoz nullum e. intensum s. 8. nunq fiet intensio luminosi, l. lumini q ducti octo. Et qd multa q3atur Victoria. Sed nos iis omissis cm physica petitz q3 hic cognosca sunt Dicimq breuiter q luminare minus additum maiori fit vnum cum eo, & ex hac parte non inconuenit augeri & intendi essm, qa cá totalis est nunc auctior, & perfectior q ante non aut modo vtrum sit intensior in lumine, sed tm actus remissus & habitus intensus

non se hent vt vnum agens totale, sed ut agens, et passum, et ideo non est par rao, actus aut actui nunq pt adiungi qa nunq sunt simul, ut possint adunari ad augendum situm pexistentem.

Ad vlt R. 1. cum coi, q in illo casu actus temperantie ut 4or non corrumpet intemperantiam ut duo, nam agens nale de se non intendit corruptionem alicuius sed productionem sitis, qa sq in illo casu actus ut 4or nihil producit supra temperantiam ut 6. ideo nisi corrumpet, Vel dico q actus ille ut 4or fortasse corrumpit intemperantiam ut duo, ut bene pt argm, tn non inde segr qd producat alios duos gradus temperantie. Et cum dicis q agens non corrumpit nisi introducendo fram propriam — R. pse logn ita e. ceterum ex accnti pt contingere oppm s. q qz passum habebat iam temperantiam ut 6. tunc actus ut 4or lz destruat contrarium ut duo et pons sit ex se producere fram ut 4or, qa tn ex accnti reperit illam iam productam, et auctam ut 6. nisi modo producat et hec fere tota drina huius dubij hr ex Franc. de Xo. in 3. d. 26. q. 6. de charite in resolutione qis.

Qsiqs inquirat que nam sit ca, obquam fere experimur in aere intensius lumen produci ex multis luminaribus ut octo, qm ex vno tm ut 8. lz illa multa ut 8. no heant intensius lumen qm qdlibet eorum, non n. credo Victorie dicenti, q si sol diuideret in multas partes, que lz illarum produceret tam intensum lumen st mo producit totus sol, eo q que lz het lumen tam intensum st totus simul.

Dico. Maius et intensius lumen produci a multis illis luiaribus simul sumptis, qm a quolz seorsum; et maius a toto sole, qm a singulis eius partibus seorsum si separentur. Hoc aut pvenit non ex "eo" q lumen sit intensius in oibus illis luiaribus simul suptis qm in quolz seorsum, sed pvenit ex multitudine materie, ut n. opte tradit Magr Soto 2. Phy. q. 4. ad 5. multitudo materie, et densitas, l. extensio multu; ducit adsoc ut fr. in illa existens sit potentior, lz non intensior, ad producendu maiore effm, non tm extensiue, sed etiam intensiue. Et hactenus de hoc dubio.

Est 4m. Dubium An quilz actus etz remiss mereat augm ipsius Charitatis, et gre et glie!

Pro quo

Pro quo NOTA. & dictis a.2. Xr augeri posse habitq infusos i. essinter &
sic a solo Deo augent. 2o. meritorie, hoc aut qd sit, satis constat. 3o. dispos
tiue, qd pt separari a rão meriti, st meritum à rão dispositionis, v.g. Fides,
& spes in peccatoribq augent interdum pactq intensiores, idq dispositiue tm
nam tales actq sunt connates, & suffnt ad dispositionem, adsqcut Deo plet aug-
Rursq actq virtutum acquisitaq in vie iusto causant aum grz. & charitis
non dispositiue, qa actq hmdi non sunt innatq dispositionq ad tale aum sed
p modum meriti. Hoc Sr & D.T. in 2.d. 27. q. uni. a.5. ad 2. ubi dt q actus
meritorij alicui compat ad premium solum in rão meriti, aliquando in rão
causę, s. alicui meritorie, alicui dispositiue -

2o. NOTA. Aug charitatis hz primo esse non cadat sub merito, cadit tn
2o & inter, Etn grà & glia sunt esse i. & directe pmium meriti, grà. n. fraliter
importat acceptaoq ad gliam, hz non sm primariam eiq raoq formalem. sz.
q ad maiorem grám & gliaz, i. consqr, s. regr maioi charitas, ideo qs qs meret
aug gliq, meret etq aug charitatis, & exemplificat Caietanq h. in eo, qui me
retur Episcopatum, namis etq conret mereri sacerdotium, in quo deceptq st
Dur. m. l. d. 17. q. 3. n. 8. dicens plus ee mereri aug charitatis q gloriam.
iccirco opz prius examinari, an quoq actu remisso charitatis mereamur aug
gloriq - Pars negativa asseritur esse ab Altisiodorensi li. 3. sums. ttt.
12. q. 3. & à D.T. m. l. d. 17. q. 2. a. 3. ad 2. & m. 2. d. 27. q. un. a. 5. ad 2. &
Egidio m. l. d. 17. m. 2a p. 2da dis q. 2. a. 3. ad 4. & ab alijs de qq j.

Oppq hic obijciat. Iamq dabr aligs actq charitatis vndeq bony, & ab hoc iusto
elicitq ex diuino auxilio, & qs habitu charitatis, qui non sit meritorij apd Deu.
Rent quidam hz non mereat nouam gliaz, mereat tn q antiqua etiam debita
ppr alios actq delitur etq nouo tto ppr presentem, st in q pmium iam debitu ppr
alios eiq actq pcedentq datum st etq nouo tto ppr sequentq, & sic saluatur gliq
opq eiq suisse meritorium, & suisse pmium. -
Alij dnt pdictum actu remissum ee quidem meritorium, sed non gliq actis,
nisi tm accntalis -
Pro Sacsnia Arg. l. & Dur. r. Non e. dignq nouo beneficio, qui negligenter
utitur accepto, sq qui negligenter & remisse operatur ex charitate, non
mereretur aum eiq pq in huius constat. eum qui tepide se gerit in amicitia alicuiq
non mereri aum eiq

Zº Ex diuina tradita de hitibz acquisitis, qui achis remissis nõ augent, ꝙ sic ꝙ ꝓ ga ut dr D.T. 1.ꝑ.q.99.a.1. ex huius standum ē. in diuinis. Conf. ga ut seruet ꝓportio augm debet fieri tm ſm ex casum, sed achs remissꝰ in nullo ex cadit hitum ꝓsentem grã et charitatis, ꝙ in nullo mezet eius augm

3º ex Sacrab. vince Matthei. 20. Sepe contingit aliquem in vna hora tam intense ꝙ stro nrũ opari, ut acceptet ad maiorem glĩam q̃ alium qui tota die opatꝰ ē. grauiꝰ sed tepide & remisse signum ꝙ ē. q ꝙ achs remissor nullꝰ mezet acceptationem ad uberiorem gloriam.

4º. Achs remissꝰ charitatis vr ee peccm ꝙ non ē. meritoriꝰ ꝓ 2s. ex D.T. ꝙ. q.132. a.3. ad.1. ubi ait nominem peccando mereri, an's ꝰ ꝓ. nam achs humanꝰ, cui deest aliqua circunstantia bona, i. inest mala ē. peccm, sed actui remisso inest circunstantia mala, ꝙ. q, sit tepidꝰ, cum posset & deberet ꝙse feruidꝰ ꝙ ē. peccm ꝙx illud Apocaly. 3. ga tepidꝰ es, incipiam te euomere. & Hieremię 48. Maledictꝰ qui opꝰ Dei facit negligenter. Conf. ga ut ꝙ. d. ē. achs remissꝰ potiꝰ dissonit ad corruptionẽ hitꝰ & conseqr ad peccm mortale q̃ ad augm ꝙ ē. peccm ꝓ 2s. ga impte ē. actꝰ bonꝰ ꝙse dꝑ ꝓpositionem ad malum, & ꝑsertim ad malum tam grauẽ quale ē. amissio charit. Hec arg. eq̃ ꝙbant de glĩa, grã & charitate. q. ꝙ. nullꝰ eaꝝ augm mezeatur homo actibus remissis.

1 CONCLV. Quilibet achs charitatis, etz remissꝰ, mezet augm glĩę & oppm ē. plusq̃ temerarium. & Victoria in illa relectio. n. 11. de id sequi ex fide et ex sacris literis. & Scotꝰ in. 4. d. 22. q. 1. a. 2. ad 2. ait hoc ee conforme ss. & M Medina. in 1.2. q. qa. acB. de opp huiꝰ ee contra fidem. & qc qd D.T. alibi sense rit, hoc tenet apte 1.2. q. 92. a. 3. & q. 114. a. 7. ad 3. & a. 8. ad 3. & fere h. ad. 1. & etz in 1º & 3º d. 31. q. 1. a. 1. ad 2. & fere d. 30. a. 4. ad 4. & 1. ꝑ. q. 62. a. 4. in. 0. Dionisiꝰ in 2. d. 27. q. 3. ad 3. Cordoua li. 1. q. 9. dub. 2. ff. Pe. Soto in. 4. d. 16. q. 2. a. 2. & alia turba multa. & ꝓ ī. ex Trid. ss. 6. cap. 10. & Canone 32. ubi absq; ulla exceptione dr definitur. Iustum bonis opibz & charitate factis mezeri augm grę, & glĩę. & Matthei. 10. vestri capilli capitis dos numerati sunt, & mox. qui dederit potum aquę in noĩe meo. Ex qq liquet cogitatione quãtunciꝰ remissam designatam ꝙ capillos, & qlibet opꝰ bonum etz minimum designatũ ꝙ potus aquę mereri apud Deum. Item. ga alioqui no cazet hoc hãc charitate intensam nam ex eo actꝰ ē. remissꝰ, ga non adequat intensionem charitatis, ꝙ si ex eo q ē. remissꝰ, non est meritoriꝰ, iam sezẽ charitatem intensam, erit causa, & rao ꝙ quã ille actꝰ non sit meritoriꝰ. 4º ga Deꝰ ꝓnicit ē. ad miserendum q̃ ad punicndũ sed nullã peccm etz minimum ꝑterit sine nouo supplicio. Matthei. 12. de quoꝝ verbo otioso reddenda ē. raõ, & Deutero. 25. ꝙx quantꝰ delicti erit & plagarꝰ modꝰ ꝙ

q̄ à fortiori nullum op̄ bonum p̄terit deg absq; nouo p̄mio, p. absq; acceptio ad illud
verum ꝓc solo cartior & clarior est q̄ ut pluribus medijeat ꝓbationibus, quę amplius patebit q̄.

Z. CONCLV. Oēs autoritates & raōes allatę nullo modo p̄nt exēplicari de merito
accidentali, sed omnino de augm̄to p̄mij essentialis intelligendę sunt. Probō. Nam
S. T. in 2. d. 11. q. 2. p. q. 1. a. 2. ad. 1. sētq; p̄mium accēntale ē illud, ad qd merita Premium
directe non ordinant, sed supaddit ex benignitate retribuentis, sed sic ē, q; merita nō cidentale q
directe ordinant ad gl̄iam essentialem, & ad augm̄to eius, q̄ p̄mium qd illis corrēndet, debet
necess̄o ēē essentiale. Z. Nam S. T. de mal. q. 2. a. 7. ad. 8. dē p̄mium ss̄tiæ cō
sistere in gaudio de Deo, accentale v̄ in gaudio de aliquo bono creato. v. Soto in 4. d. 49.
q. a. 1. ubi enumerans multa genera p̄mioꝝ accentium docet oia consistere in bono creato,
dicere aūt q. Deus p̄miet bono creato actū aliquem à gratia, & charitate q̄ fecerit, & non seipso,
nec decet Deum nec decet actū ipsum, non Deum qm̄ ipse p̄missit daturū actibus nris
non bonum creatum, sed seipsum, sed neq; decet actū ipsum, qui ēt ex eo q̄ à charitate &
gratia manant tēnt condignitatem cum p̄mio ss̄tiæ, qd obiectiuè ē bonū increatum,
unde bene Soto in 4. d. 16. q. 2. a. 2. ēc medium dē actu meritorio nec p̄prie remuneratorio
nec p̄prie p̄miari, nisi respondeat illis p̄mium essentiale.

3. Vita æterna, gl̄ia, & beatitudo nōia sunt, quæ nullo modo p̄nt intelligi nisi de
p̄mio ss̄tiæ, qd in visione Dei consistit, cum q̄ oia illa, & augm̄to ei⁹ q̄ miltant in ss̄a
operibus nris à charitate p̄cedentibus, iam sine periculo nullus p̄t ꝺsc interpretari de p̄mio accentali.

4. Quia meritum p̄prie solum ē rū illoꝝ, rū quoꝝ ē spes virtutis theologica, sed spes
non ē p̄prie rū p̄mij accentalis, alioqui beati in patria tolleret spem sanc, qm̄ sperat p̄miū
accentale, s. unionem cum corpore, quę in corpore futura sunt, nam neq; ē spes ista
rū alicuius boni creati, nisi secundario & p accens ut 2ª 2æ. q. 17. a. 1. ubi dē D. T. spem
non cē nisi rū boni infiniti, q̄ simil neq; meritum p̄prie erit rū p̄mij accentalis, qd est
bonum creatum, & finitum.

5. Si actus remissus non debet p̄mium essentiale, segnr ꝺsc absurdum, q; quis
teneri charitatem ut 8. q magis mereat cum p actum ut 9. dat unum denarium pau
peri, q si p actum ut 7. daret oēs facultates suas pauperibus, imo pateret mortem
p̄ remisso, siquidem ille actus ut 9. ē intensus, actus v. ut 7. ē remissus, cui non ad
aquet charitatem p̄existentem ut 8. & Item segr. q; idem teneri charitatem
ut 8. mereat p unum actum ut 9 qm̄ intensior est habitu, plus q̄ p centum actus
ut 7. qm̄ sunt remissiores hinc. p̄ qm̄ p illum meretur p̄mium essentiale, p
eos vero solum accidentale. & demum segr. q plus mereat ille p unicum actū
instantaneum ut 9. q̄ p actum ut 8. continuatū p totū diem, imo p tota vita si p̄sistere ēet

3. CONCLU. Illa explicatio ꝑ traddita q; p actus remissos mereamur eand gliam iam debitam, sed alio ꝑto reddendam, absurda ꝑt oō, Sanc explicatio; inter t̄pos tē inuexit Conradg. 1.2.q.114.a.8. ad saluanda dicta D.Tho. sed refutat' Soc In primis oīb; rationib; & ēstimonijs ꝑ allatis, nam oia illa conuincunt q; actibus illis remissis, siverè meritorij sunt, correspondeat novum ꝓmium ꝑ vnicuiq; peccato noua poena, Item & Trid. ss. 6. ꝑ. c. 10. & 16. & can. 24. & 32. ubi Iustos q; bona opera ꝑficere & crescere in gratia, Iustitia, & gl̄ia, non è aūt ꝑficere, l. crescere, quandiu non acceptant' ad novum ꝓmium à ꝓcedenti distinctum

Demum. subm' ipsum qd meret' è capax novi ꝓmij, & nunc meret' illud de novo q; acceptat' ad novum premium, & non tm ad id, qd meritis ꝓcedentibus fecerat sibi debitum ; dixi cē capax, nam in d̄o dro dicimus subm' non fuisse capax novi ꝓmij, iam n. totum debebat' illi ob primum actum, cętezum sic Sanctus è capax

4. CONCLU. Non tm aug̃m gl̄iæ sed & grę, & charitatis meret' Iustus quotq; actus fortitudinis & remisso, q̄t tam certa q̄t prima. & ꝓbatur ex Trid. ss. 6. cap. 10. & can. 24. & 32. ubi docent' bona opa Iusti cē eam meritoriam augmenti gl̄iæ, & ētq; gratiæ, Iustitiæ, & sanctitatis, Dicere aūt q; concilium p bona opa intelligit intensiora absurdum & temerarium è. q̄t n. cum fides docet Sanctos neguam suis pravis opibus mereri novam pœnam, non licet excipere aliqua prava opa, sic in ꝓpto non licebit excipere aliqua bona, — Item cum dē concilium Iustos mereri coram Deo, non licet excipere aliquos Iustos, sed sensus è in generali q; oēs Iusti mereantur bonis opibus, sic in ꝓpto, itaq; ut rectè tradit Couarrubias in Variar. cap. 13. n. 8. in statutis & legibus maiorū ꝓpōes indefinitæ tenent vim universalium :-

Sed de Gratia in specali ꝓbr. ex Soto. 2. de N. & Gra. c. 17. in fine Victo. relec. cit. n. 12. Vega li. 7. in Concil. c. 26. qui censent q; cum gra fratres & ex ꝓpria ratione det Ius ad gl̄iam, iam eo ipso q; qs meretur maiorem gl̄iam eo fet' mereri maiorem gratiam, & quanuis de Charitate Soc negent, tm ꝓt ētq; de charitate ꝓbari ex D.T. 1.ꝑ.q.12.a.6. & ubiq; loco, qui ex mensura charitatis semp metit' gl̄iam, de quo ſ, atq; adeo impta è aliquem mereri augm̃ gl̄iæ, & non charitatis Verum de ꝓpto quo datur Soc augm̃ gratiæ, & charitatis è magna dissensio inter theologos. Quidam. n. dnt dari in alia vita, tunc n. è tps ꝓmiandi, in hac v̄ vita nunq̄, nempe meritorie, nisi tm dispositiue p actus intensiores. —:- Alij dicunt q; in fine vitæ, verum Soc Victo. s. & Abulensis, ubi statim, dnt cē voluntarie dictū Alij dnt q; statim augetur gratia, non verò charitas. Alij q; statim quidem crescit gratia in cē gra, & acceptationis ad gl̄iam, non v̄ in cē hīs nisi p actus intenses. Alij censent idem de charitate, qd frat' in cē charitatis statim crescit charitas,

non v̄ in cē habitus, & qualitatis nisi p̄ actꝰ intensiores, de quibus infra agemꝰ
Nunc scito hanc conclusionem cē ꝺ Aboulen. m. 7. p. 5. Matth. c. 25. q. 72. ubi apte
tenet actꝰ remissos mereri augm̄ glīæ, non verò gratiæ, neq. charitatis, & p̄t hoc ṙn
Nam q ultimam dispositionem ad gratiam meret' homo gl̄iam, & non gratiam,
ſq possibile etiæ vult mereri augm̄ glīæ, & non augmentum gratiæ —
Ad cē dispar em rationem q ultima dispositio nec supponit subm̄ dignum i. gratia
nec ipsa s. gratia ē. p̄mium operum cum detur pure gratis à Deo, secus aut ē. de aug.m gr̄æ
quantum ad utrumq; de quo late agit m. 1. 2. q. 114. cō gd etiæ ē. deserenda diuina D. Bonau.
in 2. d. 26. a. 2. q. 2. ubi tenet augm̄ gr̄æ non ex rei cadere sub merito de condigno —
Ad 2.m 2.o ſq in oppm R. & in primis ad D. T. dico q ḅz aliquot eiꝰ loca possimꝰ concor-
dare, & explicare ex tabula aurea, dub. 281. & ex cait & Med. 1. 2. q. 114. a. 8. ēn
melius ē. dicere illam sniam fuisse celeberrimam & eorum tpr̄e D. T. quam ēn ipse rectè melius
inspecta) mutauit postea in partibus, & alibi suos operum, ut visum ē. m. 1. conclusione —
Ad 1.m ſq 2.m Q. q esto in amicitia Dei ita sit, q qui remisse se gerit in illa non
ē. dignus augmento eiꝰ, cæterùm in diuina non sic, qm in ea interuenit ratio iustitiæ ſm quā
non solum sunt remunerāda opa egregia, sed etiæ remissa, & minima. Vel. dico 2.o
q non utitur negligenter dono Dei, qui q illo opat' remisse, nam talis diligit Deum
& ꝺ ea, & ē. paratus noui p̄mio, non tenet' aut facere hoc tali s. tali intensione, cæt
aut indignus nouo dono si male aut nullo modo ante cet' accepto —
Ad 3.m Q. esse dispar em rationꝫ eoq habitus acquisiti augent' efficienter meris
actibus, & ideo, ut actꝰ augeat situm ḍz' ēe intentior ipse, qm actꝰ solū tingit
à specie maioris inæqualitatis, at v̄ charitas augeť meritorie nrīs actibus
& ideo quilꝫ actꝰ ḅz' m remissi sint, ſnt mereri augm̄ eoꝝ tpr̄is rationꝫ iustitiæ, quæ
ibi interuenit —
Ad 3. R. concedo ans. q. s. aliqñ tanta p̄t ēe intensio actꝰ vnius soli ut supet
actꝰ 2.os remissos totos ḍiei. Verum inde non segr̄ q actꝰ remissꝰ non sit me
ritorius noui p̄mij ut p̄z —
Ad ult.m R. neg ans. nam actus humano non debet certa intensio adsit cum sufficiēt
& laude dignus, als n. 2.os fere actꝰ viri, quantumuis aliquo modo boni ēnt peccata
tpr̄i incidentem aliquam remissionem & imperfectionem, qd fauet hæresi Lutheranæ
quam ē. Trid. ss. 6. can. 29. de quo v. Vegam s. ipsam ss.m l. 11. c. 10. Neq; unquā
ē. auditum q adimpletio mandatꝰ Dei exigat certam intensionem adeo ut sit sufficiens vitare culpam, & mereri p̄mium —
Sed dices. Od c. q negligentia actꝰ & tepiditas damnant' in ss. & Trid.

Q. q negligentia s. remisso actu seu pura defectu intentionis, & feruris minimè damnantur, cæterum negligentiâ, s. incuriâ & distractio quadam mentis culpabilis, quam hêt qs in ope bono, cui deberet attendere, ut quam q hêt recitans v.g. diuinum officium, sic quidem damnat' ut docet D. T. in illo loco,

NOTA. attente

Sed é valde NOTANDUM. s. hac diuina q talis negligentia ex 2pte se tre resp. actu. 1. ut circunstantia quædam ipsius operis, & tunc adeò viciat operem ut melius hêt non operare, q sic operare cum p̃dicta distractione, nam quæuis circunstantia mala vitiat actum s. defectu bonæ quæ deberet inesse, ut 23 q. 1. c. 18. 24. ad. 3. & q. 19. a. 7. dd. 3. Si v. hêat se negligentia ut actu quidam secretum diuersq ab actu nouo, ut cum quis incipit recitare attente, & deinde inculpabiliter diuertitur, sed subintrat culpabilis actus v.g. vanagloriæ, tunc sunt duo actus, vnus bonus & meritorius, qui c. orato; alter vo demeritorius & peccatum; non conuenit aut q. qs simul & semel mereatur, & peccet veniat, dum modo sit p̃ diuersos actus, qui simul ênt esse in actu nro, p̃sertim p̃ diuersas pœas, ut contingit in p̃dicto nam actus operis ê frat' & relatiuè ab intellu, vanagloriæ v. à voluntate, &c. de hoc c. alias

Est 5m Dub. Vm Prædictum augmentatis & gra qd diximus nos mereri quolibet actu remisso, detur statim, aut postea, aut vero nunquam?

De hac difficultate sunt innumeræ sniæ, nec mirum, qm̃ res hæc, ut è grauissima, sic est valde difficilis. Inqua tñ nos ut distincti procedamus id tñ in hoc dubio quinto disputabimus. hoc augmentum dari debeat aliquando, an verò nunquam.

Sunt n. quidam doctissimi recentiores, qui nobiscum quidem catholicè consistentes quemlibet actum etiã remissum posse mereri p̃dictum augmentum, ut d. é. dnt tñ hoc augmentum sine gratiæ essentiali sine gratiæ & charitatis nunquã dari neq. in hac vita, neq. in alia, nisi homo se disposuerit sufficienter perficiendo in hac vita in actum intensiorem charitatis. Itaque

Itaq; si prumpat dabit statim augm non p mensura actuum remissos p̃cedentium, nisi tm̃ p mensura p̃sentis actus intensi. In quo tñ dñt censeri p̃miatus oēs illos actus remissos p̃cedentes. si vo p̃dictum actum intensiorem non fuerit, iam oēs illi remissi nunq̃ in aternum assequent suum p̃mium, s. augm illud.

Ex qua drina mirabiles eliciunt sequentias de reuiuiscẽ meritoꝝ p̃ gniam, de multiplicad̃, & continuad̃ actuũ charitatis, de actibꝰ cẽteraꝝ virtutum diuersaꝝ à charitate, de augmto eãrundem, & demum de augmto s. sm excessum, s. sm latitudinem. Nunc igr hæc gnia i. Om̃ hæc vr drina expssa D. T. Tum in alijs locis, de qq non tantopere curo, tum vo p̃cipue in partibꝰ, in qq mentem suam expressam nobis reliquit. Igr in p̃senti a. 6. d. sic ait. — Cum homo prumpit in actum feruentiorem charitatis, tunc augetur actus charitas. & in sol. ad. 1m sic dr. quilibet actus charitatis meret charitatis augm, non tñ statim augetur, sed gnõ gs conat ad hmõi aug. iam autem dixerat in corpe, q tunc conatur gnõ prumpit in actũ feruentiorem. 2. 1. 2. q. 114. a. 8. ad. 3. ait. Dubi actus meritorius meret homo augm gratiæ, qd tñ dabit suo tẽpore, s. gnõ homo sufficienter fuerit dispositꝰ, hæc aũt dispositio constat ex drina D. T. non fieri nisi p actus intensiores; cum vo p̃petuus sit D. T. in asserendo gloriam essẽ q̃ in alia vita cõmensurari charitati, ut pz ex. 1. p. q. 12. a. 6, & q. 95. a. 4, & ẽ dicat aple charitatem nunq̃ crescere nisi p actum intensum, segr expssam gniam D. T. esse q nec, alia augebi unq̃ nisi prumpente hoĩe in actum intensiorem charitꝰ quo crescat charitas.

Ad. Arg. Ex eo qd. d. i. s. in augmento hituum diuinoꝝ tenendum ẽ ex huiũ, id q̃ spectare ad suauem Dei prouidentiam, ut. s. eateng eos augeat, quateng augerent si pure humani, ac naturales ẽnt, cuius ras ẽ. Cr Deus p̃petuus hunc ordinem observat in conferendis donis diuinis, ut. s. ea non aliter conferat, nisi dispõi suscipientiũ aquum q̃ cr vr ut quandiu homo non fuerit sufficienter dispositꝰ ad p̃dictum augm habitum diuinoꝝ Deus eos non augeat, sed sic ẽ. q non sufficienter disponit nisi p actũ intensiorem, ut ẽstat ex analogia ad naturalia, q quandiu talem actum nõ fuerit Deus non conferat p̃dictum augmentum.

3o. Cr ut. d. ẽ. in medio dubij p̃cedentis in hac vita non ẽ. tps p̃miandi merita mta. decondigne, q cum cr stet augeri charitatem & gram virtute meroꝝ actuũ, s. p modũ meriti, & p modum dispositionis, ddm vr q. Deus nullam in hac vita hẽat rationem meriti ad augendum hos habitꝰ, nisi tm̃ dispositionis, cum q dispositio non hẽatur nisi p actum intensiorem, segr q saltem in hac vita nunq̃ dabit sibi aug. nisi sequenti actu intensiorem.

1°. Ex pcientia constat q̄ ꝑ actū remissor c̄ sanitatis non redd̄ homō ꝑfectiō, et facilior ad exercenda opa c̄ sanitatis, imo ut adverterit D. T. h. in arg. 1m sed ꝯ. dispon̄ ad diminutionem, l. corruptionem c̄ sanitatis ꝑ talē actū, signum q̄ ce. vi seu evidēs q̄ tales actus non crescit ꝑdicta habitus charitatis, & gratiæ.

Confr. qa ex opō vi sequi divina ponit incredibiles, q. s. magis ꝑfit ad augm̄ grā et ejus multiplicā, l. continuā actuū remissor q̄ pauci actus & intensissimi, q̄ vr ce ꝯ. 43 in qua multō magis cōmendat et laudatur fervor & intensio paucor actuū, & pauca tpis, q̄ multiplicā remissor ut ꝯstat ex parabola vineæ, & exemplo boni latronis, qui parvo tpre ex intensionem actus plus meruit q̄ quidam alij sancti ꝑ tota vitam & exemplo viduæ, quæ uno obolo intensa voluntē totato plus meruit apud Deum, quā multi alij, qui remisse obtulerunt ꝑcium magnæ quantitatis.

Ç. Si augm hoc potis rndet merito q̄ intensiōm actus, iam segr augm fieri sm̄ totam latitudinem actuum remissor, l. intensor, qa tota latitudo c. meritoria in actu boni c̄ sanitatis, & non tm̄ sm̄ excessum, hoc aūt c. incredibile, tam. n. illi, qui plus vixerunt dicent regulr longā maiorem vitam, q̄ alij ex q̄ plures actus numero operati sunt, si dicenda c. via ad augm quotuncunq; remissor. Item. iam unusq; justus in immensum augeret ex singulis diebus suam charitatem, & gram, si quidem pos sim exercet actus bonor, & quanuis alioqui remissos, dent tn̄ sua novis ꝑmium augmenti, & sm̄ totam latitudinem.

Ult° pt argui à sitī. Nam in reviviscentia meritor ex ꝑmiam c. satis ꝑbabilis opi q̄ no reviviscunt merita ꝑcedentia, nisi ex quanō illis dispositionis presentes, per quam ex resurgit, qd ꝑter D. T. ubiq; locor, tenet Alex. 4. p. q. 57. mem. 9. Bonau. in 4. d. 14. in. 2. p. d. a. 2. q. 1. Palud. d. q. 1. a. 2. ꝯclō 3a Capr. d. a. 3. ad arg. 10m Scoti ꝯ. 2. 3ia ꝯclō. Ita q; nullum ꝑmium ex te novum dat ꝑ illis meritis ꝑcedentibus nisi ex mensura tm̄ ꝑsentis actus charitatis, quo resurgit, q̄ sit ex actus remissus nisi dat nisi tm̄ ex mensuram actus intensioris. Saltem ex hac opinio erit ꝑbabilis de actibus remissis et de reviviscentia meritor. Hoc tenet Conrad. 1. 2. q. 114. a. 8. & fere Cajet. d. in ultimis verbis artī, & alij recentiores. Ex antiquis vō nullus q̄ sciam ꝑter unum Alexandrensem. Nam Alex. Bonau, Palud. & Capr. locis citatis quanuis adducerent ex hac parte, tn̄ eam nec tenent, nec impugnat quidem. Solum dnt q̄ iam asserui de reviviscentia meritor.

Prius tn̄ q̄ aliam statuam, sciendum est D. Th. ex actum intensum esse

caritatis sltm intellexisse solum illum, qui sit sm totum conatu voluntate het m i. & 2. sent. ubi s. & sece caret. 1. 2. s. cæterum in partibus ubi s. aste de quolibet actu qui sit intensior, l. feruentior hitu augeri charitatem, alijs v disponi ad aug m:-

Si v. roget qs. quom actus remissi disponunt ad aug m, ansilicet imprimant, l. efficiant aliqd m po — R. l. q nihil imprimunt nisi tm expediunt viaz ad impedimentis. Si v dicas:— S. T. adducit ex m de augm to viuentiu, in qq. cæterum e. q qn disponunt ad aug m aliqd producitur m ipsis, & item exemplificat in gutis cauantibus lapidem, quelibet. n. disponit producendo in lapide aliqd s. mollitiem, l. humiditatem ... — Exempla non tenere in oibus. Vel 2. dico q actus remissi dnt disponere ad aug m, quatem Deus mutuitu illoz cum boni sint, & meritorij, paculatim inducit ad mouendum Deum, ut eliciat actus intensum, quo statim augeatur charitas, & facteus de iac sntia, & de D. Tsma, cuius illa esse videtur:-

Nihilomins hæc sntia nullis raõe pbari nobis pt. Nam & theologis pauci sunt, qui eam pbare audeant, immo plurimum periculi subire illi existimant, Sed qd nra interest, pbemus nunc eius apertam falsitatem tqlm ijs & raõibus. & inprimis ysi & ps. 1. ubi de viro iusto dr. q folium eius non defluet. & Matthæi 10. qui dederit potum aquæ in nomine meo, non pdet mercedem suam, quem locum sonderat Trident. sess. 6. c. 16. & merito, nam in illo non solum dr talem actum alioqui bonum & remissum ee. meritorium, sed etiã q de facto recipiat mercedem, & addit suam. quasi dicat propriam ac debitam in particulari tali actui. 2. Corinth. 4. Id qd in psenti momentaneum e. & leue tribulationis nostre æternum gloriæ pondus operatur. & prædendum e. qd act. momentaneum, & leue. sec. e. quantumuis alioqui remissus. & c. 9. seq. Oportet nos manifestari ante tribunal Xi, ut unusquisq. recipiat prout gesserit in corpore sive bonum sive malum, sed q malum quis het propriu, & destinatum supplicium, multo magis quis bonum etiã remissum, scilicet suum premium. & c. 9. qui parce seminat parce & metet & qui seminat in benedictionibus de benedictionibus & metet, qd clarius adspicandus opus remissus vndere premium quãcumq remissum & parvum, sit magnus magnum & intensum. & Rom. 2. Deus reddet unicuiq iuxta opa sua. & Proverbiorum 24. & Matthæi 16. & ps. bi. idem docet:-

8.

2ª & concil. Arausi. & 6. Trid. ss. 6. cap. 16. & can. 24. 26. & 32. ubi apte diffinitur iustos bona operibus non tm mereri, sed etiã augere suam Iustitiam, gram & gliam, si necesse ꝺ̃n vr cuiusq; bono operi correnre de facto augm aliqd pmij si existentis, & nulla raõ licitum ẽt accipe aliqd bonum opus ut dub. pced. 3. clus 1ª. & 4. visum est, qm concil. abte id diffinit de bonis operibus a charitate procedentibus & ẽ sermo ꝺ̃inalis & absolutus, atq; adeo hic pp̃ sit indefinita ꝺ̃z hic sensu ss nis vtis. & sane qua raõe qs accipit opa remissa ab hac regula & ꝺ̃rina posset facere alias exceptiõnes ad libitum, & sic eludere decretũ concilij. qd tñ nefas ẽt.

Verum hæc tam expressa testimonia multiplicis dolis eludunt, seu potiꝰ eludit aduersarij. Nam 1º ꝺ̃nt se non negare q actꝰ remissi sint meritorij, sc. n sere ẽt erroneum, ut visum est, sed tm dicere q quandiu homo non erupuit in actum ferentiorem non ꝺabit illis pmium, qm sp nõ ẽ. sufficiens dispositus.

2º. ꝺ̃nt q ꝺabit eis pmium non tm diuersum & nouum ab eo, qd meruerat actꝰ intensꝰ, sed idem pmium nouo titulo. 3º ꝺ̃nt q ꝺabit quidem nouũ pmiũ sed accidẽle; cæterum qui sc. ꝺ̃nt aptam vim inferunt verbis concilij, ut aũt omittam 2ª & 3ª solutionem, qm iam sunt penitꝰ refutatæ dub. pced. 3. cle 2ª & 3ª. sane prima non pt tolerari.

Unde 3º si mra stia, & simul refutat sec absolutõ. Quia actꝰ remissi mererent simpl & apte augm grã & gliã, & non conditionat nempe si subsecutus fuerit actꝰ intensꝰ, ut satis patet & verbis concilij, ubi nulla apponit conditio. Iuxta 1. alterũ genere, sed apte ꝺefinit bona opa iustorũ, quæ fiunt ex grã et ẽternitate mereri augm hoc & consecuõ eis, si tñ homo in grã decesserit, & q hoc ꝺebent sperare Iusti ex suis operibus bonis, q tñ non subsequat actꝰ intensior, oportet ut Iusti recipiant tale pmium augm non sub conditione actꝰ intensi, qa concil. nunq meminit illius, sed sub conditione, si homo in grã decesserit, qa concilium & recta raõ eam conditiõ ꝺebent. & confr. nam alioqui illi actꝰ meritorij absq aliqua culpa relinquerent sine pmio & irremunerati.

2º. qa meritum de condigno importat debitum ex Iustitia ut ex ijs quæ ꝺicebant cum D. 1. 2. q. 114. a. 1. & 3. & ex illo Pauli. Reposita est mihi corona Iustitiæ, quam reꝺdet mihi ꝺns in illa ꝺie Iustꝰ Iudex, ꝺia n. sonat raõꝰ Iustitiæ, quæ est nris actibus. & Hebr. 6. Non n. injustꝰ ẽ ꝺs ut obliviscat

laboris

laboris vri, hoc aut meritum, ut dr D. T. ꝑ. a. 3. fundat in eo q̃ Deꝰ ordinauit, & ꝑmisit ꝑ tali opꝰ dare ꝓmium, & in eo q̃ tale opꝰ sit ex impulsu ſſi. & ex grã Dei, & merito xꝰ, ut etiã dr Conil. c. 10. & c. 32. ac inde hꝰt condignitatem, & ꝓportionem cum ꝓmio gliæ scitalis, & si verum ẽ. q̃ Deꝰ in modo labili seruat legẽ Justitiæ, nullo mõ fas est negare q̃ Deꝰ conferat tale ꝓmium augmẽ, nisi ſsit q̃ supueniat impedimentum peccati mortalis.

Neq; valet dicere ſsc dia intelligi sub conditione actꝰ intensi, qui subsequatur ꝓm meritum de condigno importat immediatum ordinem ad ꝓmium tale, q̃ nõ reqr alia conditio, l. dispositio ad assecuõs ꝓmij, nisi q̃ hꝰ ſsc in tali ꝓmio merito, ita q̃ non retractet illud & peccatum mortale. Unde

Est sume NOTANDUM. mro iudicio pcij cẽ, & magis errare qui dnt actus remissos non cẽ meritorios, sed nunq̃ eos assequi ꝓmium nisi sub tali cõdito actꝰ intensi, q̃ illi qui dnt non cẽ meritorios, qa isti iam auferunt quidẽ abrõ ab actibꝰ remissis raõe meriti, illi vꝰ apte faciunt Deum inuste, l. infidelem, & mendacem, eo q̃ nulla ex istente cã, & demerito, l. impedimto ex parte hois relinquit illos actꝰ remissos sine ꝓmio, q̃ illis non tm debito, sed ꝓmissum erat.

Q. 2º qa ex ossta sua segnr hæc absurda. l. q̃ quanto aliqs e. melior, & sanctior tanto minꝰ ꝑsint illi adgliã bona opa, quæ facit, atq; adeo ꝑ se sub titulo maioris sanctitatis sit deteriorie idioꝰ q̃ alter qui e minꝰ sanctꝰ, si. n. sẽs ille e sanctitatem ut mille faciat multos actꝰ ut centum, dr ſsc sua q̃ nõ ꝑbit ꝑ illos aliquem gradũ gliæ, & tã si alter sẽs & sanctꝰ ut. 10. ꝑ pot ut 100. assequatur ꝑ hoc multos grados gliæ. 2º qa si ambo cẽnt æquales in charitẽ & sanctitate ut. 100. & vnꝰ moriat statim, alter vꝰ supviuat 100. annis acquirendo semꝑ in actibꝰ bonis ut 90. non ꝑbit ille maiorem gliã q̃ alter: 3º qa ꝓtinuos & multiplicatos actũ charitatis eiusdem intensionis non sit situm maiorem gliã q̃ ꝑ vnicum, ipsumq̃ instantaneum actꝰ talis intensionis. & demum q̃ ligs sẽs & sanctꝰ ut. 10. det oẽm substãã suam pauperibꝰ & oppetat mortem xꝰ & actu sanctꝰ ut. 9. q̃ minꝰ ꝑ hoc ſsc opa egregia non sit situm maiorem gliã, imo maiorem ferat si pactum intensiõis ut. 11. daret vnũ scilicet pauperi, quæ dicta xianis auribꝰ vesmꝰ dissonant.

3º q̃ dicti. Cuicunq; peccãti rnet novũ supplicium, & cuilibet bono opi novum ꝓmium. Sed adsoc dnt aduersarij q̃ non ꝑ gõlẽ peccãtem debit damnatus maiorem pœnam essentialem, quæ ẽ pœna damni, nisi tm accnãles s. pœnã sensꝰ & cruciatũ ignis

essit justa non ob gdus opus remissa debiti maioris quia essent, sed in accentus sed ipse ē in primis q pœna sensus et ignis eis ytis ad pœnā essentiæ, st. n. peccm essentiæ includit auersionem et conuersionem, sic pœna damni duo essentiæ includit s. pœnam damni currentem auersionem, et ipsa pœnam sensus, quæ curret conuersionem. Item et ipse ē pstantis) qa non pt negari et pœnam damni crescere et augeri essentiæ q̃ libet peccm mortale iz remissum, crescit n. et augetur tristitia de carentia diuinæ visionis quanto magis creuerunt in ea vita, peccā mortalia, quæ fuere cā talis carentiæ, at q̃ adeo sit ea crescit magis et augetur essentiæ gloria beati, ppter causas, seu merita talis gloriæ fuere l. plura, l. maiora deinde qa vr illa sententia totam rationē meriti reducere ad solam intensionem habitus et nihil penitus curare de bonitate obiecti, de difficultate operis, et quantitate ipsius et de dignitate operantis, quæ tñ dicta non minus imo cæteris paribus forte magis q̃ intensio conducunt non tm ad rationē meriti, verum et ad augmm præmij essentialis, vt recte ondit Medina 1.2. q. 114. a. 8 ~

Demum qa ut optime arguit Franc de Sx in 3. d. 26. q. 6. de essentia in explicatione sententiæ Durandi, peti pt ab autoribus illius sententiæ suppm q̃ præmium debitum operibus remissis nō detur dari quodcunq; homo eliciat actum intensum, an tunc detur tm pro mensura actus intensi, an vō etiã precedentium remissorum, si 1m iam sit vanum et illusorium pt dicere q̃ actus illi remissi præmiantur, si vō 2m iam sit hoc ē, qd intendimus, nempe q̃ actibus remissis correndeat suum præmium distinctum à præmio actus intensi et confirmatur qa prædicta sententia vehementer retrahit homines tum à bonis operibus, nam eo ipso q̃ credant solis actibus intensis debere correspondere nouum præmium, iam parum vel nihil curabunt de implendis mandatis, et de operibus consiliorum aliisq; simili, nam ea est fragilitas humanæ voluntatis ut raro quando at in actu frequentiori si ipsi semel credant actus remissos non habituros nouum præmium multum retrahent à bonis operibus; tum et retrahent ab operibus heroicis et egregijs, nam si verum est, q̃ ad conferendum præmium solum spectet Deus respectum ad intensionem operis, et non ad bonitatem obiecti, difficultatem operis dignitatem operantis, aliasq; simili circumstantias, iam omnes tm curabunt facere opera intensa, et nihil penitus de qualitate, et quantitate aliorum operum et idem pt dici de continuatorum operum ~ Ad 1.m

Ad 1.m q arg.m R.r D.T. non satis q̃ p̃ misse nobis suam mentem in hoc
negocio. quamuis n. in hoc a. 6. affirmet charitatem augeri gñ homo
natur in actum intensiorem, tñ non negat oppm, imo. 1 2. q. 114. a. 8. ad 3.
satis insinuat aliqñ augendam bz non adsit actus intensior. sic. anim aut.
q actus remissos mereamur augm gr̃æ st̃ & vitam æternam, sed st̃ vita æter
na non statim redditur sed suo tp̃re, ita nec gratia statim auget sed suo
tp̃re. cumq. homo fuerit sufficienter dispositus, & quamuis lege dispositio
sit aliter debet fieri q modum meriti & exigat actum intensiorem. &
hoc sit qd D.T. intendit in hoc ar, si tñ fiat q modu meriti, quo m nó logr
D.T. ñ tunc non exigr actus intensus, sed sat è remissus dñ m sit meritorius,
Itaq. mens D.T. ea cé vr q.s. q modum dispositionis solum augetur charitas
actu intensa & sic verum est, secus aut è q modum meriti.

Alio m interpr̃at D.T. magnus Thola Capoly in 1. d. 17. q. 2. a. 1. ad 2. Auredi
ñ 3. q. & 6. dicz cuius ista sunt verba. Dico q charitas intendr̃ q pr̃ maiorem
dispositionem subiecti, illa aut maior dispositio fit q frequentationem actuũ
charitatis, neq; oppz q hæc dispositio sit maior intensiue, nisi extensiue. s. q
sint plures actus charitatis, bz nullus eorũ intendat hæc ille, & eodem m logr
Egidius, qui fuit discipulus, & auditor D.T. in 2. p. illius d. 9. 1. a. 3. & hæsere
Tolet victa s. soto. & cano in suis scriptis. & Cordo. li. 1. questiona. 9. q. dub.
9. opinione 4.

Ad 2.m R.r non quoad oia seruari pportionem inter diuinos & hos habz, naz
ut videmus hæc habz acquisiti producñ, & augent effectiue nris actibz, infusi v
non nisi meritorie, i. dispositiue, & hinc fit q habz acquisiti non augeant nisi
q actus intensos, at infusi q quoscunq; dummodo insit illis ratio meriti, i. dispo
sitionis, bz aut ratio effectiq, & gratis dispositionis non inest nisi actibz inten
sioribz, at v ratio meriti & dispositionis cuiusdam imperfectæ quidem, sed tñ suf
ficientis ad pdictum augm ét inest actibz remissis, & ideo sic ét augetur.
& ad replicam R.r q rñ primæ infusionis donoz diuinoz. s. gratiæ & charitatis
nulla inest nris actibz ratio meriti nisi tñ dispositionis, & ideo oppz è. ut ta
lia dona cñ conferant q quantã dispositionis, at v rñ augm illoz inest

nris

mis actibz rão meriti ut visum ſt, et ideo opꝛz ut ꝑactibz remissis, cũ illi quoꝝ sint meritorꝝ, deꝝ det aũ. Ad 2. R. Dub. secũ, ab erit sermo debꝛe aus- Ad q. R cum P. de Z. ubi S. q exercicio hꝝ actuũ remissoꝝ queat dubio reddi homo ꝓmptior & facilior quantum ꝙ parte charitatis & grãe, nisi q ipse l. ꝙ actꝰ q. tꝫ é. ꝙ parte habitꝰ, & parti sensitiuq nonsentit hꝰ nec ꝙ perit ꝑ ipse illam ꝓmptitudinem, donec l. ꝙ actum intensiorem, l. ꝙ frequentationem remissoꝝ vincant illq difficultatẽ, ut S. d. é. V. v. & quõ isti actꝰ dissonant ad corruptionem iam dixi ꝛ.

Ad confq R, ita ee, s. q tam intense, & frequenter pi qs operari ~~quantum~~ unum actum, ut illo scilicet ꝙ alter mille actibz essi non é. dub. ut beneꝫbat aũ. Hoc ti raro accidit atq adeo non tollit id qd é. regulare, ut s. ꝙ multiplicatq & diuinatq actuum remissoꝝ excedat qs unum actum intensum.

Ad S. R. q non curi mi An aũ fiat ſm totam latitudinem actꝰ, an v ſm ꝛcellq tm, qa despc ipſi. erit sermo, dici ꝺ "verũ de" "q regulr", & ceteris paribz illi qui diuiq vixerunt in exercicio bonoꝝ operꝝ habuerunt maiorẽ gliã, cũ tm beneſtat q aliqñ alij ꝓpr minimum feruorem, & intensiorẽ ꝓpr dignitatem opis, & difficultatem ꝙ possint compensare breui ꝓpr illam diuturnitatem vitq ꝛ illud sapiq. consumatq in breui explevit tpra multa. Aliud v qd obijcitur Justos singulis diebz augere suaz grãm & meritq in immensum ꝙ. examinabi.

Ad Vltm R. Admitto illam fuisse suam antiquoꝝ Thomistarꝝ tm nunc ee falsam & minime ꝓbabilem, nam intelligibile é q meritа reuiuiscant si non corrẽt illes aliqd ꝑmium distinctum à ꝓmio corrti ꝑsenti contritioni, qua qs resurgit, nam resurgere ad ꝓmiũ accepte, l. ad idem ꝑmiũ non ꝛto non est reuiuiscere, cũ id qd illa merita q meruerant nullaraõ assequant, ut instituti casu explicatũ ſt dub. ꝓcẽ. scil. 2. & 3a ſi. n. solum acceptat qs aggrãm, & gliaq debitam ꝑsenti contritioi, & rũ ꝓcedentium meritoꝝ non admittit ad no vũ gradũ iam viaz & illustrium ſt dicere q reuiuiscant merita ꝓcedentiũ

Negq

Neq̃ obstat q̃ nulli dꝫ dari grã Sãc̃ oẽtia nisi q̃ quant. dispositionis
ga pro Sci verum esse loquendo, at vbi q̃ acinti in q̃ Sc̃ ps̃ens dispositio é
remouens ps̃itens, remouet. n. pecc̃ qd̃ ps̃ibebat ne p̃cedentia merita
ferent suũ p̃mium eguũ é. ut det̃ p̃mium aliqd intuitu p̃cedentiũ mori
tor ultra id qd datur intuitu ps̃entis dispositionis, quantum aũt et quõ
det̃ d. é. á nobis. S. p. q. 89 - a. 8. 2ᵒ cõ. diuersam rãõꝫ qa supp̃
q̃ iste peccauit mortali, iam aliqua rãõ éa vr, ꝛbquam nõ debeat acce
ptari ad p̃mium meritoꝝ p̃cedentium nisi q̃ mẽs dispositionis ps̃entis
sua resurgit, at vbi p̃ casum nrũ nullum intercedit pecc̃, nullũ impe
dimentum quomiñ assequi debeat totum illud p̃mium qd̃ p̃meruit actibꝫ
remissis, certum. n. é. q̃ reũ actibꝫ intensum non impedit meritũ in actibꝫ
remissis nec facit ꝛgantem indignum p̃mio -

Dub. 6ᵐ V. Doc p̃mium augm, qd̃ habuimꝫ ali
qñ conferendum actibꝫ remissis, detur statim, anv
in fine vitꝫ, v. alio tempore?

Iam hinc oĩa versantur in opinionibus probabilibus -
ar,
l. e. Scoti in. 4. d. 21. q. 1. Pauls ante reductionem augꝫ ubi sic dé. non
semꝫ deꝫ post quencunq; actum meritorium auget grãm ꝑportionatã
merito, sic vr q̃ augm debitum meritis remissis reseruet deꝫ usq; ad
instans mortis. Idem fere tenet Ricardꝫ, non m. 2. d. 16. et 26. ubi
citer allegat, sed in. 1. d. 17. a. 2. q. 3. ubi ait. Caritas nõ auget ꝑ quẽlꝫ
actum remissum, augetur tñ p̃mium essentiꝫ. qq̃ tibi satis insinuat
grãm et caritꝫ augendam in alia vita simul cum gria, in qua dꝫ é. ꝑpor
tio gliꝫ cum gra, et caritate. Idem licet Soto in. 4. dist. 15. q. 2. a. 2. ubi
ait grãm in esse qualitatis non augeri q̃ actꝫ remissos usq; ad ingressu
gliꝫ. Idem esse docuit Cano, quitñ addidit si Sanctus in hac vita ꝑ actum

intensiorem, tunc augeri grām & caritatem non tm ꝙ q. actꝰ intensꝰ
ꝑsentii, sed & actuũ remissoꝝ ꝑcedentium. & q. sic fuerit ꝓua carꝰ
testat' Veda cuiꝰ discipulꝰ. D. ysidorum vr tenere D. T. 1. 2. q. 114. a. 8. ad
3. cum. n. & dicat actꝰ remissos mereri augm grā & caritatis st' & gliā
non tm statim dari, st' nec statim dat' gliā, ratis insinuat q. cū gliā ꝺ
feret, dabi & illud augm grā.

Probat ꝓa ꝙ 2ª diuina s. d. 1ª c. q. in hac vita non ē tps ꝓmiandi. 2ª
ē q. merita nra non ꝓmerent 1º esse augm grꝪ, & charitatis, nisi tm gliaꝫ
& augm gliæ. & sic q. consequi vr q. ꝑdicti ꝓmium actuũ remissoꝝ nõ det
quodvꝪ, det' gliā, cum quo tri bene stat q. ꝙ actꝰ intensos statim augeat'
in via grā & caritas, id q. non ꝙ modũ meriti, qa conferre ꝓmia meritoꝝ
non ē suiꝰ ritꝰ sed futuꝝ sed ꝙ modũ dispositionis, & ē ꝓbabilis opinio, solũ
ē. Notandum cc illam autores eiꝰ diuisos ee quantũ ad spe, q. quidam eoꝝ dnt
hoc augm dandum in fine vitæ. hoc ē. in puncto segationis aiæ a corpe qui tm. l.
tpre, l. nat, q. detur gliā. alij v consent debere dari posteriꝰ & inter ad gliaꝫ.
ceterum hæc diuersitas parum refulcit ad subas suiꝰ opinionis

C. 2ª opi. quę distinguit, & dē q. quencuq. actum remissum augeri quidem
statim grām, non caritatem, nisi ꝓ etari intensum. tenet Vict. s. n. 12. &
Soto d. 12. de ñ. grā c. 17. in fi. & ferè in. 4. d. 15. q. 2. a. 2. & alij, qui non
verent' concedere. gram viæ semp ee maiorem charitate, & gliaꝫ in ꝓria
non eorum caritati viæ sed gratiæ. Cybant i. exemplo xi dni, in quo maior
fuit grā q. caritas, nam grā (& ꝓria eius) fuit infinita, de quo 3. ꝓ. q. 7. non
ita caritas, & 2º. qa caritas ē. hitꝰ opatiuꝰ, grā v. ē. fra, qua accepta mur
ad vitam æternam, cum q. q. actꝰ remissos non reddat' hõ q. emptiõ ad opandum
fiat tm digniori gliæ segr augeri gram, & non caritatem.

3ª opinio Mtri Thomistaꝝ q. q. actꝰ remissos augetꝪ statim grā in esse quꝪ
nõ v in ee qualitatis donec veniat actꝰ intensꝰ, & idem dnt de caritate, q. ꝓ.
in esse qualitatis tm crescit actu intenso, at v in esse amicitiæ diuinæ ꝙ quoscuq.
remissos, & statim. Hoc insinuat Soto in. 4. s. & pt q. 1. exemplo adducto à Vega

li. 7.

l. 7. c. 26. fere adsor ff, ga st pt augeri albedo in esse similitudinis hz nõ augeat in ee. qualitatis, sic grã, & charitas in rão amicitiæ l. acceptationis ad gliã. hz non in esse qualitatis. è. et ff in scia, & in alijs hmdi, quæ pnt cre scere sin guandam rão, non crescendo ex parte alterius — 2º ga statim ac gr ofat et remissæ è. digniori & accepteri ad maiorem gliã, ut d. c. s: & 3 seq. magis amicus Dei, sg statim hẽt maiorem grãm, & charitatem in rão acceptationis & amicitiæ cum Deo non in ee qualitatis nisi ex parte intensum, ga quantum adsit dz seruari ex parte ad qualitatẽ natã, ut fiat actio à proportione maioris inæqualitatis —

a 4. Opi. asserit non augeri statim hos hitus ex vnum aut alterũ actũ remissũ augeri tm ex tot aut tales, ut in rão meriti equivaleãt vni intenso, aut excedant valorem hitus præexistentis. hoc tenet et Victoria 2. n. 14. et 18. et idez dicebat Cano, & ex eius intelligentia notabat, ut testat' p dictũ Vzcda duplicem intensionem considerari posse in actibus charitatis. primam physicã, 2am theologicam. physica considerat sin gradus intensionis, & radicationis in subiecto, ut in albedine, calore &c. Theologica sin perfectionem meritum atq; valorem, qui ex iungit et ex bonitate obiecti, difficultate, dignitate, multiplicat, & continuat vnde fit actum physicè remissum posse theologicè de intensissimũ, ut in eo qui actu remisso patitur martyrium, l. dat oia sua, facultates pauperibus & fit in eo qui l. continuat, l. multiplicat actus charitatis hz alioqui remissos physicè phanc. n. continuatus l. multiplicatus æquivalent vni, l. pluribus intensis, & tunc augeat statim habitus, ga fit actio à proportione maioris inæqualitatis in esse theologico, Vita seruat' ad D. T. tantopere contendit S. proportio ad naturalia Si in esse meriti & theologicè et actus maneat remissus, itaq; nõ supet valor habitus præexistentis non augeb' hitus, nisi fortasis in alia vita. Soc tenent Egidius & casibus ubi s. & fere Cordoua in s. q. 8 pt qui ga ut arguit Victoria sola multiplicatio l. continuatio, l. alijs circumstantijs plerunq; contingit fieri hoiẽ meliorem coram deo, ff sic et pt contingere, ut crescant p dicti habitus, hz non adsit actus intensior, pz 2º, ga de lege cõi impossibile è aliquem esse meliorem coram deo nisi hoc q fiat maiorem grãm & charitatem —

Ꝯ ſnia ẽ. noiadiuum, quam tenet Gabr. in 1. d. 17. q. 4. ⁊ in 2. d. 27. q. vn. ⁊ in 4. d. 19. q. 3. dub. 3. Almain in 4. ℔. Cadub. 5. dub. 2. ⁊ 3. ⁊ dubiꝰ in reſtiuꝰ 4. ꝯcl. 6. ⁊ 7. Et tenent ꝙ quamlꝫ alia charitatis ẽt remiſſum augeri ſtatim habitus ipſius grẽ, & charitatis. ⁊ gr̃ 1°. hac ſnia, qa ẽ. valde conformis ſacro Concil. Trid. in illa ſſ. 6. cap. 10. ubi aſſeritur Juſtos creſcere in Juſtitia ſpe ẽ. in grã & charitẽ ſac. n. iuſtiſſum coram Deo, ꝙ obſeruãdo mandata ꝺ̃ⁱ, & alia bona opa ex grã & ex ſpũ ſancto facta, ſed ſic ẽ. q. ſ. non ſemel, per hꝛc bona opa ſtatum à nobis ẽ. intelligere concilium, quibꝫ opa hꝫ remiſſa, dummodo bona ſint ẽx grã ſpũ ſancti ꝙ mx facta, ⁊ ꝙ quibꝫ ſmõi intendit concil. Juſtos creſcere in Juſtitia, ſt ꝙ quibꝫ ſmõi obſeruant, & adimplent mandata creſcere mg̃ ſtatim, nam hoc contendit concilium, q. ſ. ſuſti indies efficiant per bona opa —

2°. gr̃ ex 2. Petri 3. non tardat Deꝰ ꝙmiſſionem ſuam, & Matth. 6. menſuram plenam & confectam, & cõgitatam dabunt in ſinum vrũ. ⁊ ſic hꝫ ſic ego Arꝛ, qa quibꝫ opa bona ẽt remiſſa merẽt homo p̃dicta aug̃, & hoc ꝺ̃ obſeruant & non ẽ. aliꝗ impedimentum, quomin̄ ꝺ̃ⁱ ſtatim, & ſtatim dat̃ a Deo, qui non tardat dare p̃mia meritoꝛ, niſi gr̃ aliꝗ impedimenti, l. indiſpoſitiones ſubiecti — Dices — non ẽ. iſte homo bene diſpoſitꝰ, donec. l. ſit in prima, l. egrediat ⁊ hac vita, l. in ea hꝫat actum intenſum — Hoc tñ. ẽ. q. quantũ attinet ad aliam vitam, l. egreſſum ex iſta, ſtatim in i°. dicto reputanda ẽ. à nobis hꝛc ſnia. qd v attinet ad actum intenſum iam habuimꝰ efficaciter dub. p̃cedenti qꝫ homo nunq̃ prumpat in talem actum non amittet p̃mium aug̃ti gr̃ę. debitum & remiſſum actibꝰ remiſſis — Conf. qa hꝫ non quibꝫ actꝰ ſit diſpoſitꝰ ꝺ̃ⁱ natꝰ ad tale aug̃. niſi ꝙ actum intenſum, ſed tñ quibꝫ ẽ. meritoꝛiꝫ, ut habitꝰ ẽ. & ita in caſu motꝰ eſt modum quendam diſpoſitiõnis ad tale aug̃ ſtatim dandũ hꝫ non ſtat ꝙ hoc ꝙ ſubm̃ ſit indiſpoſitum —

3°. gr̃. quibꝫ actꝰ ſtatim homo ẽ acceptꝰ ad gliã, hꝫ ſtatim hẽt maiorem grãm & charitatem, ars ngari non pt, ut p̃ſtat ex dubijs immẽdiate p̃cedentibꝰ, i. ſſi gr̃, qa eſto acceptꝰ ad gliã non ſit eſſ̃ fratꝰ & primarij gr̃ę, tñ de lege ordinaria ſt nullꝰ acceptat̃ ad gliã niſi mediante grã, ſic non acceptat̃ ad maiorem gliã niſi ꝙ maiorem grãm. 2ª ꝺ̃ⁱ ſſi gr̃, qa ut dicam in 2°. dicto admenſurã gr̃ę auget̃ cha[illegible] & cæteꝛę od virtũ infuſę

4°. gr̃

2. 2. q. 24.

4°. qa si non dat statim ꝑfectum aug^m, vr segui q nung debeat dari, ut magis patebit ꝯ refutatione ꝑcedentium opinionum, de qb sic censeo —

Dico 1°. Primam sniam falsam esse — quia ut recte dicit S. Aug^s Vlen. 7. ꝑ. S. Matth. c. 25. q. 721. voluntarium é. dicere q aug^m grē et charitatis qui gs meruit q actu remissos differat usq; ad finem vitæ suæ, l. usq; ad aliam vitam. ctn infine vitæ suæ non é. homo esse cogn^dus et cæteris paribus magis dispositus ad ꝑfectum aug^m q antea, nec tunc é. tps remunerationis donec sit in Celia, rursq; neq; in alia vita, scz é. in purgatorio, l. in Celia, non n. ꝑt dici q crescant grā et charitas extra statum viæ, nam in alia vita non é. tps proficiendi, et crescendi sed recipiendi præmium gliæ ꝑmensura grē et charitatis, quam qs tulerit ex hac vita ꝯ illud Eccle. 11. ubi ceciderit lignum sive ad Austrum, sive ad Aquilonem, ibi erit. hoc aut. in statu quo quilz homo decesserit ex hac vita ibi manebit in æternum — Et ad aug^m in opp^m dico. Sane vitam non é tps præmiandi præmio ultimo et primo gliæ, qa adhuc præmium é. indispositis homo ratōne cogniti, qd qa corrupt aggravat animam, sed v. g. é. despe præmio augmti grē et charitatis, de quo loquimur, nam sui sumus in hac vita quandoq; casuri, non tardat aut Deus promissum, ut d. é. cp. Ad aliud sit dico. Merita nra non quidem adinvicem adhuc aug^m tang ad ultimum et completum præmium et finem, ordinantur tang ad viam et medium, quia pueniendum é. ad illud ultimum, et ideo opz é. ut statim detur hic

Dico 2°. 2a snia non minus falsa q præcedens, Cum n. gratiam consequatur esse tang perfectas in natura ipsa, ut ht. D. T. 1. 2. qiio. a. 4. ad. 1. et 3. q. 89. a. 1. iam imple é. gram augere, quam augeat charitas, et in via D. T. hoc dz ee certum. q crescente grā crescat charitas, et q virtute cum illa — Item qa soc qd é. nos diligere Deum q charitatem venit ex eo q ipse nos diligat ex illud 1. Iohan. 3. Non q nos prius dilexerimus ipsum, sed qa ipse prius dilexit nos. et sane imple é. maiorem esse de lege cōi dilectionem, qua Deus nos diligit, q illam qua nos diligimus ipsum ex illud Prov. 8. Ego diligentes me diligo. et Joh. 14. si qs diligit me diliget a Pre meo. Cum q gratia sit qua Deus nos diligit, hæc n. é. qua facit electos divinæ dilectionis, charitas aut sit, qua nos ipsum diligimus, necesse é. crescente una, crescere alteram — Item qa D. T. id qd dixerat in 1. 2. q. 114. a. 8. ad 3. idem dt de charitate h. quantu ad eam aug^m, ut

10 q Latrero quanto mejo te quiero —

ut bene notauit Vega li. 7. c. 26. q̃ sentit D. T. pari passu vtranq; currere & crescere. Ad 8dam aut R̃. gram habitualem & non fuisse magis̃ finitam q̃ eiꝰ cãritatem, ambæ itaq; erant finitæ intensiuè & intrinsecè, quia uis̃ sm̃ quandam rãoꝫ grã dicebatur infinita, qa erat principium infiniti meriti & ob alias cãr ab extrꝰ, de quo alʿ. Ad aliud aut R̃. q; quamuis cãritas sit sibi operativa, tñ onerẽ grãm, & ita augeꝫ cum illa, & sic illa, & non ad modum habitus natum.

Dico 3o. sibi tertiam opinionem eẽ falsam, & imprimis de grã gr̃. qa sane sine dubio sit voluntate & beneplacito Dei, sive vt̃ q̃ propria rãe & nã ipsi⁹ grãe nõ possit negari, q; sm̃ legem eam quicunq; è. gratꝰ Deo è. gratꝰ p qualitatẽ inhærentẽ tanq̃ p eam formalem, l. quasi formalẽ talis effectꝰ, q̃ sibi, qui è. magis gratus habet ipse maiorem qualitatem, & magis inhærentem, atq; adeo non stat crescere grãm in esse grãe, & acceptationis nisi crescat & in eẽ habitꝰ, qualitatiꝰ & entis.

Dices. Gratia pt̃ augeri extensiuè, & extrinsecè, sive p relatiõẽ ad plura bona q̃ sit Trinitas p hoc q; sunt plures filij dei p̃fici, & augeri, & moneta èt crescit in rãe valoris sine eo q̃ intrinsecè augeant, & albedo in rãe similitudinis, & scia p extensiõẽ ad nouas ires, sine eo q; intendant ex parte subiecti, q̃ sibi grã ex Nec abhorret D. T. 3. p. q. 7. a. 11. & de verit. q. 29. a. 3. ubi tradit. Sane dã gratiæ in esse grãe, & in esse entis, l. qualitatis. R̃. Hæc ola gratiæ q̃ p̃fecit ita esse sm̃ p̃riam nam & racta gratia, sic q; vt̃ è. sm̃ legem cõem & ordinariam dei, ut d. è. de cãr. te aut certis & clarijs ẽ scitat, qa p̃pria rãe, tñ. charitatis è. eẽ p̃prius diligendi Deum, & ita imple vr̃ p̃sertim de lege cõi, q; crescat in rãe amicitiæ & dilectionis, quim èt crescat in rãe qualitatis; ad 2dum aliud vero dubium.

An vero non tm̃ cãritas sed èt virtꝰ crescant pari passu cum gra, itaq; eo ipso q; p actum aliquem èt remissum cuiuscunq; virtꝰ augetur grã, & car, augeat èt statim fides, iustitia, temperantia, &c. examinabitur.

Dico 4o. Aliam non quidem eẽ falsam eẽ tñ diminutam. patet qa p̃mit grãm & cãritatem augeri p actũ, qui⁹ non sit intensiõ physicè, è. tñ theologicè, non vt̃ p oẽs. In quo longè fallit Victoria. Si n. ipse contendit in augmto cãritatis seruandam eẽ p portionem alioꝫ habituũ acquisitorum

iam

iam ſegr ſx ipſum charitatem nunq augeri inſi p actum intenſiorem phyſicè ſi vt contendit eam augeri ſm rão meriti, iam p ſeq dz concedere eam augeri quolz actu meritorio, qa in quolz regr noua & diſtincta rão meriti

Dico ult. Neceſſario ſniam ẽ. eã à nobis tenendam tanq veram & conformem ſacro Concil. Trid. & vere Theologiæ, quamuis non ſit ita confirmata, quæ quidem quamuis nullas ſpiret falſitates, cuiq contrarium oſtendere ſnia, ſatis probatu relinqr Sanctorũ eã veram & ſequendam ſpertim, cum ſint plurimas, & optimas rões, ut ſtatim videmus, & non pmat tot difficultatibus & argtis qq pmunt p̃cedentq. Sane augm grã, & charitatis non tm ornare dz intenſionẽ actus, ſed & merito ipſius, imo magis merito ẽ intenſionẽ, cum n. hi habitus diuini & ſperia rão, & ſpecie non ſeant augeri eſſent inter miſi à ſolo Deo, à nris aũt actibus tm meritoriis, l. diſpoſitiua, fit ut cũ in actu fuerit rão meriti, in qua & importat modũ quidam diſpoſitionis moralis, licet nulla in eo ſit intenſio, debeat ſtatim augeri habitus, in quo plurimũ fallũr aduerſarij, qui ea tm rão volunt augeri illos diuinos, quæ augerent ſi eſſent humani & naturales, i. namq longe diuerſa rão, ut viſum eſt.

Demũ. Quia ſuppto q actibus remiſſis vere p̃mezamur eſſe augm, ut conſtanter oẽs tenent, ut late visum e. dub. 4. & q illud dz dari, & ſi homo nõ ſtatim prumpat in actum intenſum, ut probatum e. dubio 5. & q non dz differri uſq ad egreſſũ & ſac vitæ, l. ingreſſum in aliam, ut d. e. in eſſe dubio in dicto i. ſegr aperte p̃dictum augm dandum eſſe ſtatim

Sed ad maiorem intelligentiam Arg. 1. dſe. Quia qui ſe exercent in ſuis actibus remiſſis non ſentiunt in ſe nec ſpiunt p̃dictam intenſionẽ & feruorem gratiæ & charitatis, q̃ fruſtra dr. q quolz actu augeat ſtatim. R. tra ea, rão ſit. non nulla ſpecialiter, neq ſpeciari pt q ſeat eos habitus, non ſ dz ea mirum ſi non ſpeciat feruorem eorũ. Aut dico. id procedere ex impedimentis partis ſenſitiuæ & p accns. ut ſ. d. e, & p̃ in puero baptizato nutrito in ſyluis, qui veniens ad uſum rois non ſentit in ſe ſimilitudinem ad actus fidei & charitatis, bz ſeat in ſe eos habitus ppr impedimenta & difficultates, quæ debent vinci & ſuperari ex actibus actuum, præſertim intenſiorum.

Z° Arg. Quia dub.m ē. gd nam sit cāritate aug.i statim? Nam. l. auget in eodem instanti, in quo elicit actū. l. non, si. i. āgr in eodem instanti ēpris cāritatem eē. remissam, & intensam, ē. n. remissa cum sit principium & cā talis actū, & ē. intensa, ga in eodem instanti ē. trū & ḡmium actū illiꝰ. Si 2°. iam ꝙ media tēpꝰ, non n. pnt ee. duo instantia immediata, & inter non dat' statim illud aug.m 2°. g non mediāt tēpꝰ, sed in eodem instanti, in quo elicit actū, auget, & ē. auctū hicꝰ, neq; imdē. āgr, g simul sit remissa, & intensa cāritas, non. n. ē. tunc remissa. sed fuit toto tēpe p̄cedenti, & quanuis in ſpe instanti sit intensa, tn ꝑ tēpꝰ n̄ considerari ut remissa, ut si Deꝰ crearet nunc lucem ut 4ª & in eodem instanti constitueret eam coram sole, iam in eodem instanti augeret 10. g. usq; ad octo, & tunc illa lux ꝑ tēpꝰ n̄ considerareť ut 4ª sed re vera nunq̄ cēt nisi ut 8.

Sed dices. Ille actꝰ qui sit v. g. ut 4ª. manat à cāritē ut 4ª. & statim auget illam usq; ad. 8. g necessum ē. ut in instanti, in quo illa cāritas ut 4ª, elicit illum actum sit ipsa ut 4ª. & ex alia parte ē. ut. 8. g simul ē. remissa, & intensa. R. g ſt̄ germen verē dr̄ ḡduci, l. ꝓcedere à ſcē, à semine in quam, gd in illo primo instanti, in quo incipit ee germen, non ē. re vera, tꝰ fuerit toto tēpe p̄cedenti. & simil' alia exempla suppetunt in naturalibꝰ, imo in sacramentis constat, g illa cant̄ gram in primo non ee ipsum, ga. ſ. fuerit toto tēpe p̄cedenti. Simil? in ḡḡ. cāritas ut 4ª, dr̄ care illum actum, ga tꝰ in illo instanti non sit ut 4ª, imo sit aucta usq; ad. 8. fuit tn̄ ut 4ª toto tēpe p̄cedenti & ſpc sufficit

Si v̄ occassione cuiꝰ qs peccat. Quoꝺ interdum charitas remissa elicit actum intensum, iam. n. fit actꝰ à ꝓportione minoris inæqualitatis. Dnt ad ſpc quidam actum intensum non ꝓcedere à cāritē remissa, sed à tꝰ intensa, quia ſ. in eodem instanti intendit, & augetur, & ē. priꝰ illiꝰ actꝰ intensi. itaq; dnt actum intensum in genere causſe dispositiuꝰ, & meritoriꝰ ee. priorem quā cāritatem auctam, & intensam. sed tn̄ in genere causſe effectiuꝰ dnt priorem esse cāritatem intensam, q̄ illum actum, & vita ee eam eiꝰ. Cæterū ſc̄ dīna semp̄ misi difficuit, ga impte, & inintelligibile reputo g aliqd effluat eam dispositionē ꝑ quam acquirit ee, imo. n. sequeret g efficeret priꝰ q̄ et, imo g efficeret ſe. de quo alibi

R. g

Q. g talem actum intensum p̄cedere ac̄s remissa ad ſens. dictum, ſcz q̄ quo
to cōtinge p̄cedenti fuit remissa. Et cum arguis. g dat actio a ſponſione minoris
inæqualitatis. Nego. ga talis c̄aritas adiuvat auxilio diuino, ſt. n. ſ. a. 2.
ondimy à ſola ſō cum auxilio diuino poſſe elici actum c̄ſaritatis, ſed imo à fo
tiori à ſō cum c̄ſarit. remiſſa adiuncto auxilio Dei, poterit elici actus intenſus.
Ad 2m. Et. Nō dat. Ad 3m. g gn agens c̄ſm aliquam vām nobilioris entiq̄ ad
terium n. q̄ in ſe ſit frat remiſſum, parus quantitatis, bene ſt efficere in inten
dere effm ſ. ſe ipſum, q. attz ad tem frater, ſt lux ſolis efficit intendit calorē in imo meſu
Sed maiq̄ ex c. gd adducit à D. T. 1. 2. q. 114. a. 8. ad 2. de ſcia arboris, gdq̄ ſit frat parus
tis q̄ ſit tā vim ad producendā arborem ſcimis in immenſe pcerit. Et ſic ex fundat in ſs. 1.
Joā. 3. ubi gra et car dr̄ ſemen Dei, et ſine e. g q̄ gra, et chas ſint in ſe frat remiſſe
et parus intenſionis ſcant vim ad producendū actum ſuum effectiuum, gd inde queritur, ga
ſ. virtualr, et minr tota effectio virtutis quicunq; actus quantūvis alioqui intenſi ſtinet in ipſa
gra, et c̄ſarit. tanq̄ in ſemine.
3o Arg. ſeq̄ c̄ſac opio chazitz augeri ſucceſſiue, gd vr. ee. d. n. qualit. indiuiſibilis, et ſm
plicis qualis e. c̄ſas. et pbo. ga ſi augm dat ſtatim, imo in eodem inſtanti, in quo q̄s illud
mereatur, ſeq̄r q̄ ſi actus ſit ſtinuus et ſucceſſiuus, ut fere ſemp ſunt actus nri, iam ſibi
augm c̄ſaritis fiat ſucceſſiue. Item ſeq̄r q̄ ſemp c̄ſas ſit intenſior ſuo actu, nam ſi
in eodem inſtanti, in quo fit actus augetur, et e. auctus huius c̄ſarit. y mensūra illius actus,
et ſ intenſior, quam ipſa chas habebat, iam ſemp erit chas intenſior ſuo actu, pns v. vr.
falſum, ga iam nunq̄ c̄ſas remiſſa eet prima actus intenſi.
R. Non inconuenit c̄ſaritatem augeri ſucceſſiue, cū ſit latitudinem graduabilem, ut
d. e. in mi. Suig. ar. imo in oi opio ita dz dici, nam ſi q̄s eliciat actum intenſū ſibi pa
tim, et ſucceſſiue intendat iam ſucceſſiue dabit aug. Ad aliud R. In ma opio ita et
q̄ c̄ſas. ſeq̄ e. intenſior ſuo actu, iam v. d. e. quō remiſſa poſſit eē prima actus intenſi.
2o Arg. ſi ſtatim dat p̄dicti augm, gd qs meruit, ſeq̄. meritū et p̄mium eē ſimul. Falſū cōſe
gd tñ D. T. p̄cedere reſpondet 3. p. q. 19. a. 3. R. q. gn p̄miū nō c. ult. nō e. in cōuenies,
ſeq̄ v. gn e. ult. et ſic ſol cōgr D. T. Vltaq; p̄mium q̄ſq; ponit eē in eodem inſtanti, in quo q̄s illud
mereat ſeq̄ v. e. augr q̄s et c̄ſaritas, cum noſit p̄miū ult. Ergo p̄z ad aliud, gd fuit obiec. quō
merita et p̄miū ponunt eē ſimul, eā ſe habent ſe tanq̄ via et tr̄. R. n. q̄ gn. e. tr̄ ult. repugnat
ſimul eē cū via, ſeq̄ v. ſi non e. ult. et ſic igms, quia e. ultimus tr̄ns, p̄ductus et via alteratio
ſoc e. calefactionis nō pt eē ſimul cū via, i. cū calefactione ſeq̄ v. calor, q̄ non e. ult. tr̄ns.
Q. 2o. Arg. ga ſi quelz actus et remiſſa ſtatim duret c̄ſaritas, ſeq̄ eam augeri ſm tota latitudē actus, qd
reputat max in conueniens ab autorib; aliis opinionū. ult. et Augui aīa de ſpiritu et actu,
an q̄ quis valeat infinitis actib;, ſed de ſic ſtatim. Dub. 7.

Dubium 7.m V.m Habitus charitatis augeatur sm totam latitudinem actus meritorij, an verò solum sm excessum, vel secundum aliquam certam ꝓportionem?

Exempli gratiâ. si quis eẽat charitatem ut 4or, & eliciat actum meritorium ut sex, qd inquirimꝰ é, vm habitꝫ ꝓexistens augeatur solum sm illos duos gradꝰ excessꝰ, an verò ꝑ sex totos gradꝰ integros meriti; & q solum sm excessũ augeatur ꝓbl. quia alʾ sequeretur q cum illud augm detur statim, totam charitatis augeri ultra q̃ credi pt, m eo qui ꝑ aligd tpꝰ v.g. ꝑ annum in gra existat, mꝰ é falsum ꝫ Ioañs. ꝓbl. seq. ga cum quilꝫ ꝑs natis opet semꝑ & toto conatu segr q ꝫlibꝫ semꝑ eliciat actũ ad minꝰ equalis intensionis cũ ipse sibi

Ex quo ulterius segr. q totus ad minꝰ augeat semꝑ in dupla, qd ꝓbo. Naꝫ si qs eẽat charitatem ut duo eliciet actum meritorium ut duo, & totus crescat usq; ad 4or, & rursus actꝰ qui absq; habitu ꝓducet erit ad minꝰ ut 4or & habitꝫ crescet usq; ad octo gradus, & sic in alijs semper in ꝓportione dupla, unde fiet ut brevi ꝓre habitus charitatis accipiat immensum augm, ita ut si ꝑ annum duret nullo modo numerari queat. Et augetur difficultas ꝓ arg, si teneamꝰ, ut in hac via tenendum ꝫ, charitatem non solum augeri ꝑ actꝰ à se elicitos, sed etiã ꝑ actꝰ imperatos. Eos arg̃ capiat valde Vict.m in rel. de aug charit.is 1. p. n. 3. Et certè quamvis metaphysicè loqñ sic in mentibus charitatis nullam inesse repugnantiam, sed in m. morali é. incredibile, & ꝓbl. ga sancti non ꝓfiunt in seipsis tantam intensionẽ actuũ & habituum quãtã arg̃ ponit Adversarius cos é. scitu, non é necessm imo fere nunq̃ contingere q homo operetur sm totam hãtũ latitudinem, & sic cessant dicta illa inconuenientia. Sed ga saltem segr q ꝓssit contingere, ꝫ non semꝑ contingat. Ꝓterea in B. Virgine regnat nonꝫ quim semꝑ operaret sm totam hãtꝫ actualis auxilij latitudinem, ga in ea nihil fuit qd ipsã ꝓsset impedire, aut retardare quo minꝰ diu gr cõperet quantũ ꝓsset, q̃ ita operabat, ꝓbl. seq. ga ut dc. d. 1. s. q. 62. a. 6. Angeli ideo operati sunt sm totã gr latitudinẽ, ga nullũ habent impedim tum

2o.

2°. sequeret q̃ ultimum actum charitatis iustum mereri plus q̃ q̃ oēs præcedentes q̃ totam vitam, l. saltem æquat, vnde é. incredibile, qd Beatus Ioānes Bapt. qui semp fuit in gra q̃ ultimum charitatis q̃ meruerit, q̃ q̃ alios oēs collectiue sequ. q̃. Nam si toto tpre p̃cedenti fuit centum gradus meriti, charitas erit ut centum, q̃ ultimus actus ad minus erit ei ut 100, & q vnti meritorij quantum oēs p̃cedentes collectiue —

3°. In augmto dispositiue hitum naturalium seruat̃ proportio ad augmtum hitum naturalium, qa solum augent̃ sm̃ successum, q̃ idem ddm. é. in aug meritorio, p̃ sequ. qa vterq; modo augendi p̃ria é. hitibus infusis, ans v. g. cum fides augeat in peccatore q̃ actum intensiorem, tunc n. augeat solum sm̃ successū actus ei hitum. — Propter hæc atq; & mad̃ p̃ duo priora Victa. vbi s. n. 9. quem in hac parte nonnulli & recentiores seqũr tenet charitatem augeri solum sm̃ successum actus s. valorem hitus —

SIT. tn̄ CONCLUSIO. Charitas augetur sm̃ totam latitudinem actus meritorij. Hæc concl. deduc̃ euidenter ex prijs s. positis, & datis dub. q. 26. m. 1. 1. c. q actus meritorius quantuncunq; remissus meretur augmtum grē, & charitatis. m. 2. q illud augmtum statim conferatur. & qq euidenter seqũr q actus meritorius augeat hitum non solum sm̃ successum, sed etiã in tota latitud. ubo sequelam, qm illi gradus, qui remanent p̃ter successum æquivalent saltem vni q actui remisso, si q cuicunq; tali confert statim augmtum charitatis seqũr q etiã gradibus remanentibus in eodem actu intensiori p̃ter successum intensionis debeat statim inferri augmentum. & confr. qa. l. illis gradibus remanentibus respondet aliqd p̃mium essentialiter distinctum, l. nullum, sec 2m. dici non p̃t nam quilibet gradus actus meritorij é. meritorius, q̃ cuilibet respondet suum distinctum p̃mium, ut p̃z & dictis dub. q. si q̃ Deus illi p̃mium, inquiro, l. illud p̃mium quantū attinet ad augmtum charitatis confr statim, l. post hanc vitam, sic 2m. ipse Victa negat, & s. confutatum ex, q̃ statim augeat charitas non solum sm̃ successum, sed etiã sm̃ totas latitudinem actus.

Huic atq; ut satisfaciat Victoria infine illius primæ partis. n. 19. mirabile tenet sniam. Dicit. n. actus remissos, & id, qd ex intensioribus remanet p̃ter successum augere quidem statim hitum charitatis, non tn̄ sm̃ totā suā latitudinē sed sm̃ proportionem, v. g. actus ut duodecim in gente charitatem ut decem

9°

auget hitum ut duo, actꝰ v ut sex auget p vnum sctũ gradum, actꝰ v ut tria p dimidium, & sic in alijs pportionalit. similem pportionem ponit Soto in 4. d. 16. q. 2. a. 2. cc remuneratione meritꝫ p priam ~

Verum sic modꝰ dndi ẽ. mere voluntarius & fictitius, & ipsi Argꝫ. I. Nam & illo sequeretur q homo iustior minꝰ mereret apud Deum, & minꝰ pmium acciperet qm minꝰ iustꝰ, ons ẽ. falsum, & & anũ, pr seqꝫ qa si homo habeat Caritatem ut duo, eliciat actum ut sex recipiet 4or gradꝰ pmij, in qꝫ sugat actꝰ hitum, si aut habeat Caritatem ut decem, & eliciat actum ut sex pr opinionꝫ Victo recipiet vnum tm gradũ pmij, q peioris conditionis est ts, qui est magis iustꝰ, & magis amicꝰ Deo ~ Ex conclr Actꝰ iste de quo nunc ẽ. sermo ẽ. vere meritorius ut sex in gente Caritatem ut decem, ut ipse Victa fatet, & ita verum est, q debet ei ex iustitia pmium ut sex, tho 1o qa nulla alia rão cognoscr meritum nisi qa facit sibi pmium debitum, q non seruat Deꝰ equalitatem iustitiꝫ reddendo actui meritorio ut sex pmiũ ut vnum tm, necq; & dz ei conferri pmium ut sex, q pmiat sm totam latitudinem.

Ad 2o. Hæc latitudo actꝰ meritorij non tam ẽ attendenda penes intensionem physicam & gradualem actꝰ qm penes theologicã, seu meritoriam ~

Pro intelligentia sciendum 1o. ꝛc dictis 5o. intensionem physicã actꝰ solum attendi penes latitudinem gradualem, & entitatiuã ipsius actꝰ at vero intensio meritoria sumr tum ex pdicta latitud physica, tum vero, & maxime penes dom actꝰ, difficultatem, dignitatem, & alias circumstantias utis. dixi.

2o. Sciendum. 2o. posse intelligi pcedentem dctꝫ. 1o. ita ut tot gradꝰ augti gliꝫ, charitatis, & græ rondeant actui meritorio, quot gradꝰ intensionꝫ & physicꝫ sunt in actu. Itaq; seruet velut aequalitas rei ad rem. 2o ita ut cuiꝫ gradui intensionis physicꝫ rondeat quidem aliqd augm, 1. pmium non tm cum pdicta aequalitate rei ad rem, sed cũ quada proportione, & sc 2m misi gbat non primum. Itaq; si actꝰ ẽ. intensꝰ physice ut qor corrondeat quidem illi aliqd augm. v. g. ut vnũ, & sit in tensꝰ

intensus ut B. rondeat ut duo, non vero actui ut 4. augm ut 4. & actui ut centum augm ut centum, sinc. n. sequeret incredibile augm, ut bene intendit Victoria, qd pt ondi in vulgari illa calculatione granorum frumenti, si n. qs prima die anni v.g. accipiat vnum granum, & in 2a. duo, & in 3a. 4. & sic deinceps quotidie duplicando grana sane in fine anni hebit pene infinitum numerum granorum, sic 8o. si quotidie immo qualibet hora duplicet charitas ut in B. Virgine, cum n. ipsa nunq operaret remisse, sed semper intense s quantitatem charitatis p existentis, aut saltem sm illam iam quolibet actu duplicabat ad minus charitatem, si verum e. q augm datur statim sm totam latitudinem physicam, atq adeo in fine anni, imo diei, fuisset pene in infinitum aucta eius charitas; qd p eet in fine totius vitae sanctiss. & longissime, quam hic vixit.

Sciendum e. 3o. in actibus charitatis quanuis conueniant intensio physica & meritoria in hoc q ambae, & omnes gradus ambarum faciunt ad augm sed tn differunt in hoc q intensio meritoria accipr ut dixi p proportionem arithmeticam, & pfectam, ita ut si in actu sint decem gradus meriti totidem gradus augmti rondent in habitu, etn meritum, & pmium cum sint correlatiua aequant, & hoc sonant oes scripturae q Deus reddit vnicuiq pmium ix merita sua, at vero intensio physica alias se het ut dixi, & sinc e. q vnus gradus pmij, l. augmti in habitu fortasis e. pmium sufficiens multorum graduum intensionis physicae in actu, & rao est, qa habitus het maiorem pmanentiam, et firmitatem q actus. & ideo forte plus valet vnus gradus in habitu q tres l. 4. in opaone. l. actu, & sinc etn pue nit q vnus actus, qui pstat in intensione physica sit minus meritorius q alter qui e. remissus physice, vt v.g. actus martyrij remissus physice e. melior q actus eleemosinae l. Jejunij intensissimus physice, & sinc tandem pvenit q intensio hec physica non semp e certi, & determinati valoris, & meriti, sed maioris, l. minoris sm q adiungr actui magis, l. minus bono ex obto & circunstantijs. Sit in auro eadem intensio

l. puritas melior ē. q̃ eadem in argento, unde fit q̃ ista intensio phȳsica non posse sumi certam regulam ad cognoscendū valorem, ac meritum actꝰ, ac inde neq; ad cognoscendum ~~valor~~ augm et pmiuꝫ, qđ correspondet illi.

Sciendum ē. 4º. Hæc dicta nihil derogare valeat intensionis phȳsicæ nam semp manet qđ pse loquendo magis valet ad meritum ꝗ intensio vnius actꝰ q̃ multiplicado, l. diminuado plurium actuū remissoꝝ, ut docet Vict. s. n. 17. sic in suis pluris stimat una gemma magnæ quantitatis. q̃ plures parue, q̃ simul sumptæ sint tantundem ponderis q̃ illa magna, sic difficilius ē vi, tolerare onus actꝰ intensi, q̃ multos remissos. sic ēt ē difficilius ferre semel pondꝰ centum librarum q̃ ferre centies pondꝰ unius libræ quamuis interdū pt centesima multiplicado actuū remissoꝝ. l. et continuado, ut plures valeant atq; mereant q̃ unus intensus sic tot pnt sumi gemmæ parue ut supent in valore pdictam gemam magnæ quantitatis. de quo plura dubio sequenti.

Manet 5º augm et pmium grē. et istius cū. magis sumi ex intensione meritoria q̃ phȳsica licitis sumat ex phȳsica ut usum ē.

Sed dices. semp in quocunq; actu ē maior intensio meritoria q̃ phȳsica ergo si statim dat augm sm totam latitudinem, et intensionem meritoriā actꝰ phȳ dabit augm, q̃ si daret solum sm intensionē phȳsicā, atq; adeo nō evadimꝰ, imo potiꝰ incidimꝰ in illud magnū et incredibile augm, qđ Vict. s. et nos in. vitare conabamur, imo in longe maiꝰ. ybo ans. nam pter q̃ in quolibet actu ē aliqua intensio phȳsica, s. latitudo gradualis, et entitativa, ut patet, et sic tota ē semp meritoria, ut d. ē. sunt ch in quolibet actu aliq radi meriti desumpti ex bonitate obi, dignitate agtis, duratōe actꝰ, et ex alijs circunstantijs

R̃ q; interdum ita se habet illud ans sed tm non opꝰ q; intensio meritoria semp sit maior q̃ phȳsica, nam si tota phȳsica sit meritoria et in sup in quolibet actu sint aliq radi meriti ut patet ans. ꝫspectu contingit ōes illas radi meriti simul sumptas non tot habere gradꝰ meriti quot sunt gradꝰ intensionis phȳsicæ in illo actu. si n. qs intensio phȳsica ut ex-

det

det ℞ obolum pauperi non ideo erunt. 10. gradꝰ meriti in illo actu, & bonitas ℞i, & alijs circunstantijs simul considerent in illo actu, sed cum quadam ꝓportione vt visum est, ita sut 4or gradꝰ intensionis physicæ valeant vnum, s. duos gradꝰ meriti, & sic deinceps ꝓportionabiliter, vnde fit nõ tanti ꝛõ æstimandam tanc intensionem ut ꝓpria quantitate eiꝰ, & non pter ꝙ qualitatem operis, dignitate ℞i, & alijs circunstantijs sit pensanda rõ meriti. Quamuis non credo ꝙ ꝓdicta intensio physica impertinenter se ℓeat ad meritum, ꝙd dixit Cordoua li. 1. q. 9. dub. 8. ꝓpõ 2. opinione 2. vaꝝ. ꝙ.

Hæc nra 2ª. ſcil. asseritur & ꝓfessa ab ipso cordubensi ℞. ꝓpõ 1ª opinione 4ª. & sic intelligendi sunt Gabr. in. 1. q. 9. d. 17. Alijsq; expo. Almain 2. moral. c. 11. & 12. Franc. de ℣. in. 3. d. 26. q. 6. de Charit. ccc. finem ubi dnt hũm infusũ augeri ſm totam latitudinẽ actꝰ s. non physicam sed meritoriam.

Si aũt petus. An ℓeat aliquam probabilitatem ꝙ ſm latitudinẽ physicam augeat. R. ꝙ sic. & fundari pt in ℓoc ꝙ cum primo infundꝰ gra, & ꝑ ꝓportionant oõ intensiõi physicæ actꝰ. s. dispositionis nõ, tanc. n. nulla & rõ meriti, & ſimiliꝰ cum augent vr ꝙ ℓeat fieri augm ſx tanc intensionem physicam. cæterum & sic & alia non vacat ℞. ꝙminari.

Ad 1m ℘ Arm R. 1. Nego sequelam, & ad ꝓbationem dico ꝓas. s. virtutem natã grã recipi in subto libero operante ꝙ illam non semꝑ operari ex toto conatu, & ita viri ſti non semꝑ operant tam intense ꝙ sit hitꝰ & ſpalis eoꝝ. s. R. 2ª. Ꝙ ℓeo operent semꝑ intense, ut de B. Virgine credit, non tñ augeri & ſpalitꝰ ꝙ latitudinẽ ſuæ intensionis physicæ ſed meritoriæ, ut dixi. Ex ca aũt intensione meritoria varie inuenit in actu ꝙ physica, ꝙ plura requirit ꝙ physica. Et ita credo B. Virgo non semꝑ operatam fuisse actꝰ intensiorꝰ in ꝛõ meriti, ꝙ ℓet eiꝰ habitꝰ & ſpalitatis. & credo posteriores eiꝰ actꝰ ꝙ semꝑ ℓent physicæ intensiores ꝙ priores non tñ semꝑ fuisse magis meritorios, nam v.g. actꝰ ſesuniꝰ eiꝰ post mortem ℣i non dꝫ credi fuisse magis meritoriꝰ ꝙ actꝰ fortitudinis, quo astitit cruci, & morti eiꝺem filij, & ꝙ actꝰ obedi, quem huit in die incarnationis, cum dixit. Ecce ancilla dñi, & ꝙ actꝰ ſpalitatis, & fidei, quem huit in die partꝰ ſui & actꝰ ille ſesuniꝰ, quem postea huit ℓet physice intensior, cum à motiue ſpalitatis intensiori ꝑfectis cæpat. Vtcunq; aũt se res ℓeat non ℓ. in cõmodũ ꝙd ℓbet ꝛi ante ꝛõ grãm B. Virginis creuisse in hac vita ꝑcẽ in infinitum. Vnde D. Ignatius

in ora. de Laudibus Virginis gram eius vocat immensam, & Damascenus no. 2. de assumptione vocat eam abyssum gre, & D. Bernardus ser. q. de assu. vocat eam ineffabilem, & D. Insel. de excellen. Virg. c. 3. vocat eam stupendam, & nulli soluz, l. angelus penetrabilem, de quo a. seq. forte erit sermo.

Ad 2m. R. non ee necesse ut p actum ultimum mereant sancti plus q̃ meruerint tota vita pcedenti, tametsi. n. actus ille ultimus ut plurimum eliciat ab ipsis intensior & hysice, q̃ fuerit elicitus p totam vitam ypterea q. tunc sint efficatie intensiore & veriuscule sit q actus illius tpis non sint remissi, & tepidi sed intensi atq. feruenti nempe physice, non tn ogs e, ut sint intensiores meritorie. Q si forte contingat meritorie eis esse actum ultimum eis meritorie ee intensiorem fateantur q̃ p̃ augeri caritatem, gram, & gloriam p actum illum actu q̃ p̃ pcedentes totis vitis eis collective, & simul sumptas, si. n. plus valet ille solus q̃ oes aguum e, ut plus meriti, atq. ades pmij illi correspondeat.

Ad 3m. Q facile ex dictis S. in augm fidei infusos non sit respum ad augm habitum nisi sm quandam raoz, ut s. visum est.

Dubr. 8. V. Continuatis actus plus faciat ad meritum, & seq ad pmium, q̃ intensis, & q̃ multiplicatis?

Hoc dub. pcipue ponit ad explicandum quodam arg, quo aduersarij sibi vident triumphare aduersus nos, sic n. arguunt, si quelz actu remisse augetur caritas, segr q p quemlz actum caritatis continuatu v.g. p horam debeat in infinite augeri caritas, & pz qa actus caritatis continuatus p aliquod tpis lz excessm aequivalet infinitis actibus, cum. n. in quolz tpre sint infinita instantia, imo infinita partes tpis, & in quolz instanti, l. parte illius tpis exerceat ille actus iam aqui valet infinitis actibus, & seq si quis actus augeat habitum, iam quilz durans per aliquod tpis augebit in infinitum, & insup segr q nulla sit proportio inter aug habitus caritatis & actum p actum instantaneum, & inter actum p actum alicuius dematis lz aque intensum, & ceteris dibus paribus. si. n. e. aliqua proportio sit. v.g. centesima, ita. s. q actus durans p tpis succedat in centuplam proportione actum instantaneum, iamfit q si in illo tpre qs multiplicet tot actus instantaneos, quot sit, adequet proportionis illam centuplam, cum. n. sit finita, non pt negari quin possit

adequari

adequari p multiplicatõs actuũ q plurimos, imo fere infinitos, qui illo tpre
fit exercari, hoc aut e. falsũ nam p quocunq; instanti, l. parte tpris operatur
iste qui multiplicat, l. discontinuat actus sane ille qui continuat cz operatur, &
in sup operat in oibus illis interuallis tpris, in qb ille alter discontinuat, cessat,
atq; adeo vr q iste, qui sic cessat, & discontinuat nunq; aquat, neq; aquare potest
meritum alterius, atq; adeo q sit infinita distantia, & iseq; nulla pportio in ratõe
meriti inter illos duos, q amplius pateßit & confutabo fuij argumenti

NOTA. Pro resolutõe. ee opinio Gregorij in 2. d. 5. q. un. a. 2. ad 4.
& Almain s. cap. 10. & 11. & fere Victorij s. n. 17. & 18. qui dnt q in quolz
instanti continuationis sit meritum actus, tñ ipsa continuatõ non semp auget
meritum, cog e. necessa aliqua continuatõ in aliquolz actu, atq; adeo nõ libera
nec meritoria, ceterum spõ continuatõ excedit illud tpõ necessa continuationis
manet actus o liber, atq; adeo talis continuatõ incipit ex illo tpre, quo incipit
ee libera, cz incipit ee meritoria. Q aut sit necessa continuatio pz primo
Quia si actus pt durare p solum instans iam segr quod incipiat, atq;
desinat, & iseq; gelit & non sit
Nec pt dici q desinat in instanti immediate seqti qa non dat instans im
mediatũ, sed inter quolz & quolz mediat tpõ & necesse durat quilz actus p aliqd
tpõ. Item qa in demerito non ois continuatõ. s. quo e. modica, augret culpã
alioqui n. semp eet necesse consitenda circunstantia continuationis.

1. dico. Actus Eu non het necessariam continuatõem sed in instanti pt physi
ce Sco Ar. 7. de aia to. 28. & 10. Et sic. c. 9. ubi dr. Intelligere, & delectari
contingit in non tpre, & item qa res quelz cum non corrumpantur à
tpre, sed p solam cessationem. l. absentiam ca conseruantis non inconue
nit q durent p solum instans, imo lumen qd qmad dr. e. quale, & non set cor
rumpi a tpre nisi im q absentia luminis si non in conuenit q in instanti
in quo incipit p l. mi sui ee, desinat p ultimũ, ita ut vnũ, & idem instans sit
primum & ultimum illius luminis, tales q sent actiones immanentes
quas ca efficiens & conseruans e. po. vitalis & sic p solam cessationem
p dam & non p aliqd pprium desinunt tales actus, atq; adeo p ultimũ ex
& iseq; pt fieri q idem sit 1. & ult. instans sui esse. de quolibz 1. 2.
q. 10. a. 4.

2a dico. Quanuis physice, & metaphysice p dicta sit falsa verum

Mendosa

tñ merat Ḡgn̄ odiose actꝰ mꝰ ſũ & liberꝫ neceſſ. durant & continuant ꝑ aliqd tẽpꝰ ꝙ bene, & inꝰ captibile ẽ, & tunc talis neceſſ continuatio niſi ſit voluta in ſe. l. in ſua cauſſa non facit ad meritũ ẽ quantum ad ſoc vel de Gregorij. Ex quo ſit q̃ ex deuoto ſũ ꝙ quis ẽ abſoluit cito penſum honꝰ. Nam ex eo q̃ Let Ioannem & Sedronem non ideo minꝰ meret̃ alij qui recitat horas plene & moroſe, niſi Sꝛcs plicitas ſit intenta, & voluta, de quo alꝫ.

Ad Arg.m R. q̃ illa actꝰ inſtantanea ſimul incipiat & deſinat, non tñ deſert de illo die q̃ ſimul ſit, & non ſit, nam q̃ deſinit, verũ eſt, cui deſinat intrinſece ꝑ ultimũ eſſe

Ad aliud dico q̃ continuatꝰ in peccato augere quidem culpam ſi ſit voluta non tñ ideo ſemꝑ eſt neceſſ confitenda niſi ſit ad modũ notabilꝫ q̃n tunc tñ aggrauat notabiliꝫ

Ad ultimum dico. ſimpliciter poſſe & ſolere ꝓ ãbo tꝛ̃ ꝙ valet multiplicatio actuũ ſeriatim. l. alterius virtutis q̃ continuatio eorundẽ ſicut ſerẽ Vict.a n. 17. & ſpẽ. niſi longe ꝙ habilius q̃ oꝛ̃.m q̃ ch ẽ, ꝙ bat & ꝙ meret actꝰ in primo inſtanti quo fit q̃ in aliquo inſtanti, Certo ſpes ꝙ q̃ continuat. & ꝓ q̃ continuatio ẽ circumſtantia actꝰ que non valet tantum, quantum ipſa ſubſtantia actꝰ que in i. inſtanti fit, & ita ſeriatim ſemꝑ ẽ. neceſſa aliqua continuatio ut dixi, at ꝑ multiplicatio, l. renouatio ſemꝑ ẽ. libera, atq; adeo ſemꝑ ẽ. poſſe Ḡgn̄ magis meritoria q̃ continuatio niſi aliunde & accñs q̃ nimiam durationem fiat equalitas. l. forte ſeſſꝰ. Item q̃ in illo i. inſtanti opat̃ primo tanq̃ in mensa adequata ꝓductionis, nam mensa actuũ nunq̃ eſſe inſtans ſed ſolum ut dixi, at at ꝑ in reliquis inſtantibꝰ continuationis non ẽ. mensa adequata adeo nec meritum, niſi ut in continuatiuis illis meritis, deſerit eſſe q̃ in ſpe immediate ſeq̃ poſt.m inſtans ſit tota ſuba actꝰ & meriti, tñ alij q̃ in i. inſtanti cum denouo ſolet, & de nouo elicit, cñ in ipſo i. inſtanti noui exercitij, & noue intentionis ẽ. noua difficultas, noua libertas, noua aduertentia, immo noua ſuba totius actꝰ & ita renouat affectꝰ & conatꝰ animi, & conſeq.r ẽ. maius meritum. Ex quo ſit ei oõ falſum q̃ actꝰ ex eo tm q̃ ẽ. continuatꝰ ſuper in merito actꝰ multiplicatus, & diſcontinuus. Sic n. q̃ ex. g. exerceat q̃. actꝰ, quos quilꝫ duret ꝓ horam magis meretur, q̃ qui elicit vnum continuatum ꝑ q̃ horas, eſſe niſi ẽ certiſſimus

quia

ga cum in duratione sit aqualitas, at in renouatione effectu difficultate nouæ exercitij noua applicatæ voluntatis, & noua complacentia de alio, & alio actu & quesij in eo qui multiplicat, & reiterat actus. Unde longe fallunt, qui in hunc modum metiunt valorem actus, q. s. si in 1°. instanti cum primo elicit actus meretur ut decem, iam in quolij instanti continuationis tantundē mereat' certe plus meretur in 1°. instanti, ut probatum est

2ª. 2æ. q. 114. quarum continuatio eij faciat ad augmentum meriti in ordine ad p'mium essentiale non tn̄ ita q in actu continuato p aliqd tempus sit meritum infinitum. p3. c. pars & dictis s. nam oia, quæ faciūt actum meliorem coram Deo faciunt eij illum magis meritorium esse qs aut dicat eum, qui itinuat p horam, immoq integrum diem actum charitatis ceteris coēteris paribus non plus mereri in ordine ad p'mium essentiale q eum, qui vnico instanti durante ceterum longe plus iste meretur, & opp.m. c. inconueniēs, & absurdum dictum in situ actu dilecti

2. v. pars plus, ga sicuti in natiuis qualitas aliqua continuē p tpus magis & magis augmentata, tn̄ in fine temporis finita manet, sic in posito cum tota continuatio finito tempore fiat, finita manebit per tm̄ q tota hæc infinitas instantium, & partium tpis e. infinita tm̄ sincategoreme & sic finita simpte, & meritum correns tali tpri erit finitum.

Vide q in quolij instanti continuationis e cum met instans per se nam oia illa instantia acciperiunt p modum vnius mensuræ finitæ & sic non cuilibet instanti correndent singula portiones meriti, cum. n. instantia accipiant p quandam vnitatem ipsa non sint actus plura sed tm̄ pōs, & sint continuativa temporis p modum vnij, iam meritū erit in ipsis per modum vnij

Ex. 2ælo Intensio actus ceteris paribus magis facit ad meritum q continuatio p3 ex dictis s. dub. præd. Notab. q. & 3gr. q p intensionem magis traddat' affs Deo, & magis illi adhæret & sine e q plus valeat vnus actus instantaneus intense ut 10. q alij actus durans p 10. instantia si signari possent intense ut vnum p' rās dictam. Cum longe difficilius eē vr. & magis voluntarium intendere q continuare ceteris paribus, & qesit magis voluntarium p3, ga itinuatio ut dixi non semp & tota e. libera. Sed interdum necessa, q vr sit difficilius p3 q in suis difficilius e ferre p centū passus ponds 100. libras q p mille passus ponds vnius libræ, & sic est. — Ad 3ros R. æque militare contra eos, qui illud nobis opponunt, sic n. nos dicimus p continuationem augeri p'mium essentiale sic dicit ipsi augeri accidentale, & ita pariter fatentur q in ordine ad p'mium accidentale nulla sit differentia inter actum instantaneum, & actus itinuatus

sed q

Mendoça

sed q̃ ītinuatꝫ ꝯcedat in infinitum instantaneum. Dens ꝯ ét alí militat ꝯ cos, nam ipsi dnt grám, & Caritatem augeri statim facto intenso res ꝑoramq; & q̃ gs ꝑ ꝯam intendat continuè suum actū magis, & magis iam ſt̃ in quolꝫ instanti é. maior, & maior intensio sic erit maiꝫ augm̃ ſcis atq; adeo cum instantia sint infinita, & similiꝫ partes ꝓportionales illis tꝑis sint infinitæ ſeqũ q̃ infine illius ꝑis erit Caritas aucta infinitè

R. ſq̃ ad oia hæc & dicta. Nego q̃ actꝰ continuatꝰ æquivaleat infinitis actibꝰ instantaneis, tum qa melius é. multiplicare q̃ continuare, ut ꝓbatū é, tuꝫ qa ītinuatꝰ saltem aliqua semp é necessᵃ & ita non ois é. semp meritoria tum etiã qa instantia ſ. partes tꝑis v. g. unius ꝑis non sunt actu infinitæ nec in unoquoq; eoꝝ é. ꝑfectum meritum ꝑfectæ inſt. ſt̃ ītinuatiuis ut dixi. & ita dico posse q̃ multiplicatꝰ actus factꝰ in una hora adæquari, imo & excedi actum continuatum etiã q̃ horam. Nego, & stat q̃ in quocũq; instanti, in quo unꝰ incipit de nouo operari alter continuat, nam in illa inceptione de nouo ſtiæ iterata sunt alíꝫ raõꝫ meritꝫ ꝯcedentiꝫ valoꝝ continuatiuis, ut. d. é.

Sed adhuc é. instᵐ. Q̃ si Petrꝰ & Paulꝰ incipiant hæc actū Caritatis cum ꝓpósito continuandi illum ꝑ ꝑam, & cæteris ꝑibus paribꝰ. & Petrꝰ re ipsa continuet ꝑ ꝑam, Paulꝰ verò in medietate illius ꝑis moriatur vr q̃ tantundem mereat Paulꝰ q̃ Petrꝰ, eo q̃ fuerit voluntatem efficacẽ ꝑ ꝑuerandi, & continuandi tantundem ut Petrꝰ, & apud Deum voluntas ꝑ facto reputatur, & tñ Petrꝰ plꝰ continuauit de facto, ſ̃ continuã actus ois non semp facit ad meritum. R. ita cõ. q̃ tantundẽ mereat, nec tñ inde ſt̃ q̃ continuãs non faciat ad meritum, qa cum ubiq; voluntꝰ, & intentio continuandi fuerit æqualis iam ubiq; ꝓdit æqle meritum, nam actꝰ exterior non addit meritum, & ꝓmium essentiale imo nec bonitatem ſ̃ actum interiorem, de quo in 1. 2. de actibꝰ suis

& Vltimum Dubium de augmento Caritatis q̃ ꝓcedit ad ibies æternæum virtutum, & de augmento cht̃i ꝑsonæ.

Hoc dub.

Hoc dubium ē. 6 membra. 1ª p. q. 1. p. ei⁹ Arg⁹, 2ª q. p. actꝰ aliar⁹ virtu
tum etⁱ infusar⁹ & imperatꝰ à ē caritate non augeat' grā charitas, &
glia ēsētis. 1, qa ē ſecūdo essentialis vitæ ē Xrianæ in sola ē caritate cō
ſiſtit, ut ſæpe nō repetit D. T. & glia essālis tm̄ crescit ē actꝰ caritatis
conſ.ᵉ qa ſeclusa caritate, nihil ꝑmiꝰ valent in ord.ᵉ ad vitā æternā
opa mā, ſi alioqui bona, & Heraica. 1. corinth. 13. ubi enumeratis
multis opibꝰ excellentibꝰ subiungit, ſi caritatem non habuero, nihil
mihi ē sunt, nihil ē sum, & opa illa. nihil amplius valent, q̄ valeat actꝰ
caritatis, à quo imperant, Item qa alioqui ex ꝑmium, i. gradꝰ
ꝑmij essentialis corrōnderet vnicuiq. actui virtutis, alterū ipsi actui vir
tutis infuſæ, & alterum actui caritatis illum imperanti

2° Arg⁹. Quia hæc vīa ē sua ss. & Drum, & aplē D. T. 1. p. q. 95. a. 4. &
alibi, ut allegat à Modernis, ubi distinguit inter ꝑmiū accētale, & essētiale
& ait ꝑmium essētiale non correspondere actibꝰ aliar⁹ virtutū sm̄ ꝑpri
um genꝰ ipsarū, sed tm̄ radici caritatis, accidentale v. alīs virtutibꝰ
v. g. actui martyrij, virginitatis ēt. & sine ē q. ſpeciale, & ꝑprium
ꝑmium martyrum, virginum. Dicitꝰ ē. glia accētis, & laurola, quę
dam ad dīam ꝑmij essālis corrōndentibꝰ actibꝰ caritatis

3° Arg⁹ si dent' duo homines cum aquali caritate & dilectione, & velit
placendi Deo in oībꝰ, & cum occurrat statim pauper, ille elee
mosinam det, at v. alteri non occurrat, & ſō ꝑ ſe illum non det, sa
ne vī q. tantundem ꝑmij essentialis habebit iste ſ. ille, nam iste
re vera dedisset ēt elæmosinam ſi occurriſſet pauper, non ē
aūt dīdm̄ q. sine sua culpa, & negligentia privet ꝑmio, qd alter
ē, qa casu occurrit illi pauper, ſ. vī q. ꝑ illi mio mihi corrōndeat
ꝑmij essentialis ultra id qd corrōndet actui caritatis. Hoc vī tenore
Alexād. 2. 3. tt. 12. c. de merito virtutum, q. 3. v. q. ubi ait, sola
opa ſuperogationis mereri aug.m gvē, & caritatis non v. opa ola

et ordinaria lz a gra et charit. procedant, facit Dur. in 1. d. 17. q. 8.
et spectenent ex modernis nonnulli.

2a v. pars dubij ea erat. An s. cæteræ virtutes præsertim infusæ augeant simul et æque cum charitate, an vero sensum, et una plus quam alia sim quam fuerit qualitas actus. In quo certum in primis est fidem, et spem non augeri æque et simul cum charitate, nam quamvis augeantur quoties et illa augetur, tamen interdum contingit eas augeri quando non auget charitas, ut in illo, qui est in peccato mortali, stat augeri fidem, et spem non per modum meriti, quia cum peccato mortali non stat meritum, tamen per modum dispositionis per actus intensiores ipsius fidei et spei et tamen tunc non auget charitas, ut patet, quia non est. de cæteris vero virtutibus infusis est dubium et videtur quod sibi possit una crescere sine alia, quia experientia constat justos crescere in una virtute v. g. temperantia, magis quam in alia, s. in Fortitudine, nempe, quia magis se exercent in Temperantia, et ita contingit justum interdum magis esse fortem quam similem, et magis similem quam temperatum, et sic habita una virtute quibus justus sciat omnes sunt n. connexæ, ut dicitur in 1. 2. in m. de Virtutibus. Quinimo de fide etiam et spe potest esse specialis difficultas propterea quod licet in esse habitus, et qualitatis etiam divinæ et infusæ stet eas augeri non aucta charitate, ut nunc probabamus, cæterum in esse virtutis, sed quantum ad ~~infusionem~~ inceptionem et corruptionem sui dependent penitus a charitate, ita etiam quantum ad augmentum in esse virtutis ~~et~~ dependeant ab illa, et sic nihil certi videtur in hac parte.

1a CONCLUSIO. Actus omnium virtutum quatenus a charitate imperantur sunt meritorij, augmenti gratiæ, charitatis, et gloriæ essentiæ præter illud augmentum quod alioqui ronderet actibus elicitis charitatis. Cæterum D. Tho. q. 114. a. 4. ubi dicit gratiam esse prius merendi non solum per charitatem, sed etiam per alias virtutes, et idem sit uti ... refferet, et hæc est sententia communis fere omnium Theologorum tam veterum quam recentiorum.

Sed

Ebr. 1. ga in 11. esse p mittit vita eterna ad hoc & p 11 primis de Alia Matth. 5. Beati misericordes qm ipsi miam consequent. Heb. 13. Beneficentiæ & communionis nolite oblivisci talibus n. hostijs promeretur deus. & Tobiæ 12. Vir. elemosina à morte liberat, & purgat peccata. Sancti. & Matth. 25. venite Benedicti Patris mei possidete regnum, quod vobis n. Jesus. & de patientia ex Matth. Beati qui perseverauerit. 1. Petri 2. patienter sustinet, & hoc est gra. & de sanctitate, Beati pauperes. & de fide spe et caritate. 2. ga. 2. ga operibus mandatorum, quæ non tm sunt opa caritatis sed etiam aliarum virtutum p mittit vita eterna Matth. 19. si vis ad vitam ingredi serua mandata. 1. ga in Trid. c. 6. & 16. & can. 19. 28. & Bz. bona opa justorum dnt augere justitiam & mereri gliam. & aug. gliam, ergo, ubi non tm est sermo de operibus elicitis caritatis, imo de pluribus vltra concilij de bonis operibus justorum restringere ad sola opa caritatis non est conforme sacro concilio, imo abillo valde dissonum, præsertim cum per opa virtutum quæ gra & gra operante procedunt fiunt & impulsu sti in ordine ad vitam eternam. & ita vi ea ex cath sensu totius eccle q sit vita eterna & ipsa substantialis & beatitudo danda sit in opa vnicuiq, quæ ordinem ad hanc mandatorum & exercitium virtutum. & falsum, quicquid impugnat dogma & quod ab elicitis actibus caritatis debeat corrumpere prædicti principium. Quare Deus, cum gratis creat, sustentat, dat elemosinam vitam æternam non eliciat actum principium, dum tm impetrat illorum actuum virtutibus dare illis præmium & vitam æternam eliciat dari ex gradum. s. portionem aug. s. & gaudium talis virtutis & actus caritatis.

2. qui & assertio non poterit non ex cessum præmij esse in alia vita sine exercitio, & actualitate virtutum, in qua se exercuerunt in hac vita. si. n. tibi corrumpeat actus caritatis sequi non sitam mali remanet esse cum, qui seruauit castitatem, patientiam, quam deum & qui vixit exoratus, & cum qui totam substantiam dat pauperibus & qui sustinuit vno die & cum qui passus martirium & & & aug. qui dat obolum de pauperi eterni dicto prædicto, dns aut plane videt errorem, nam eccla docuit maiorem de præmio in vna virtute & in alia, ut in castitate & in conjugio &c. idem & de ss. status & Conss & Prib. Amb. lib. 2. de vocat. gentium c. 10. ubi aut jam exercitia virtutes fiant incrementa meritorum. Aug.

Aug. Ser. 99. de Verbis dñi. & lib. de Vtilit. Ieiunij c. 2. & 3. Greg. 7. Mor. Hieron. lib. 2. Iouinia. & fauet plurimū D. Th. 3. q. 182. a. 2. ubi inter actus ingratos à Caritate dē quos dam eē magis meritorios q̄ alios sin quos ēē, ferè ptinent ad excellentiorem virtutem, & sic ait opa viri sic patiq̄ eē magis meritoria q̄ actiq̄. Neq; obstat q̄ dict. ad. 1. ub mox dndam

2. ꝓ. q̄ga & opp̄ta segnit multa incōmoda, & absurditatē, de qb⁹ ꝓbabamus eis sequi & opinionē eor, qui dicebant actus remissē Caritatis non cōrrūdere ꝑmium esse. Imo & opp̄a sētia faceret hereticis Lutheranis, q̄ oīa opa bona virtutum de medio conant' tollere, & retrahit ꝓ̄ ab exercitio virtutū, cum. n. auferat illis spem ꝑmij esse, qd mirum si abiecta tali spe ꝓ̄ retrahant & retardent' ab exercitio virtutū.

Demum sepe tenet' ꝑmo cessare a contemplac̄, & ab exercitio Caritat⁹, ut exerceat alios virt⁹ v. g. ut subueniat pauperi, curet infirmū, sepeliat defunctū, oret &c. Itaq; magis placebit in aliquo casu Deo exercendo fortitudinē q̄ Caritatem, ꝙ si magis placet Deo non ē dñm q̄ accipiet ad maius ꝑmium esse etiā accepta & exercendo opa virtutis, imo ad maius in hoc casu

2. CONCL°. Per actus ꝓdictos virtutum & spiritus gere, & ꝓpter meritū Caritatis meret ꝑmo si sit in gra aliqd ꝑmiū accidentale non v. essentiale. ꝓ. 1. & D. T. 12. q. 21. a. 3. & 4. ubi ait ratio meriti, & demeriti consequi & bonitas & malitia ēē actus, cum & illi actus & spiritus gere sint boni, & quia est ut rōndeat illis aliqd ꝑmiū, q̄ vō. sic ꝑmiū non sit essentiale ꝓ. quia deest illis relatio Caritatis & ordinatio quae est tota ratio faciendi actus meritorios Deo, & acceptos aditum eternam, & dignos ꝑmio esse. Neq; obstat q̄ tales actus virtutis infusos & spiritus sic erant finis finales, qa sicut actus fidei & spei sunt sine ullo peccato & tri non sunt in illo meritorij, nempe spiritus dñm relationis, & imperij Caritatis ꝓdicti

3. CONCL°. Per eos actus virtutum imperatos à Caritate siue intensos siue remissos augetur statim Gratia & Charitas ꝓ. qa si ad sui actus sunt meritorij ꝑmij essentialis, & conseq̄er aug. gr̄e, & Caritatis, & nullum est impedimentum, quo minus det statim hoc aug.m gr̄e q̄ statim debeat dari, ut S. D. & Item qa gra n. ē finis operativus, & sic nullus est actus à se elicitus, restat ꝙ q. l. nunq̄ debeat augeri, l. augeat ꝑ actus virtutis.

de Caritate

De c̃sanitate aũt ḡr̃. ga ẽ̃ hoc non fiat ꝑ modum ꝺnatis dispositionis eorũ ad aug̃m cuiuscũ virtutis non ẽ ꝺnatus dispositio nisi actꝰ à tali virtute elicitꝰ, tñ ꝑ modum meriti non inconuenit, imo maxᵉ conuenit ꝑ actũ cuiꝰ virtutis augeri c̃sanitatem ſt' ḡr̃am. Demq; cum c̃sanitas quodammõ opet' cum quali virtᵉ gñ imꝑat actum illi, sarᵉ gluriosum ẽ ꝺuenies ut ipsa quoq; augeat' ꝑ actꝰ cuiꝰ virtutis -

VLT. ꝛcõ. Crescente ḡr̃a, c̃sanitate ꝑ modum meriti semper, & aque crescunt cẽteris ꝛdis virtutes infuſe, ẽ̃ fides & Spes, & nõ crescunt aliter ꝑ modũ meriti nisi crescente ḡr̃a, & c̃sanitᵉ at vᵗ ꝑ modũ dispositionis stat ipsas crescere alii, nempe ꝑ actꝰ intensiores eay- Ista ꝺcluꝺ Sẽt tres partes. 1ª ḡr̃. ga ꝛdis virtutes simul generant' & infundũr cũ charitᵉ & ḡr̃a & simul cum illa consumũr ꝑ ablꝰ gñe m. sꝫ simul cũ illa & eque Sebunt augeri, ſt' aucta radice augeri ẽ̃ Sẽt effici rami & flores & alia pullulantes - 2ª vᵗ ꝑ ẽ̃ ꝑs. ꝛdis de meritum nrum directe & ẽse respᵗ tanq; ꝑ finem vitam eternam, & eiq; aug̃, & deinde ꝑ accñs tñ aug̃ grꝰ & charitatis, mox ceteras virtutum, & sic cum ꝑ modum meriti augent' istæ virtutes sic ideo contingit ga ſ. augent' gratia, & c̃sanitas. His adde q cũ ꝑ sacrm auget' gratia similiter pari passu augẽt' cẽteræ ꝛdis virtutes stante tñ ꝑdicta rõne non intercedat rõ meriti -

3ª vª pars, in qua ẽ difficultas ꝓ & explicat' ga ſ. v.g. Iusto Sẽt ꝛdibus tempꝰ ut duo, & eiq; grãm, & c̃sanitatem, & 2ª virtutes ut duo, eliciat actũ tempꝰ 2º meritorium ut 4ª, & intensum ut .8. iam. n. dixi dubijs ꝓcedꝰ interdum cum parvo merito fiere multã intensionem & hostiam & e ẽ cum parua intensione magnũ meritum ut ẽt aduertit Aragon ꝙ. dub. ult. vele 2ª Tunc itaq; augebit temperantia simul cũ gratia & c̃sanitᵉ & virtutibus ꝛdibus ꝑ modum meriti ꝑ 4ª gradꝰ ſ. usq; ad 6. minimum sin totam latitudinem meritoriam illi actꝰ, qui erat ut ꝑ, at vª ꝑ modum dispositionis extimo solam temperantiam crescere usq; ad 8. ſ. sin excessum illi actꝰ ſ. hitum. iam. n. dixi in ꝓcedentibꝰ ad augm cuiuscuis virtutis ꝑ modum ꝺnatis dispositionis requiritur tam ipsum q; intensum à tali virtᵉ elicitum - & quamuis ſ. sæpe dixerim habꝰ infusos augeri ꝙ ꝑ modũ meriti, non tñ negaui eos ẽ̃ augeri ꝙ ꝑ

p modū dicte positionis p actū intensionis & sic verificat qđ dicendū ult⁹ aug⁹ interdum contingere q aliqs subito sit magis tempat⁹ q̄ fortis & sanctus q̄ humilis &c. q̄ s. exercuit actū intensiorē vnius virtutis q̄ alterius

De fide aūt & spe iam dixi eas augeri in primis quoties & quātum auget grā & caritas, & item interdum augeri non aucta grā & caritate ut cum in peccatore augent' p actū intensiorē. id tm intelligi dz in esse hitus & qualitatis cuiusdam, nam in esse virtutis non augent' nisi aucta caritate, ut ptat ult⁹ arg⁹, & statim amplius explicabit

Sunt .n. &c. Hoc duo breuissima dubia. 1⁹. Q̄ & hoc segr qđ sit extensio, & aug⁹ in fide & spe, alterum in esse hitus & qualitatis valeat in esse virtutis qđ & implete & intelligibiliter or. 2⁹. qa vide inconueniens q vna virtus sit maior alia, & crescat plus q̄ alia imo plus q̄ caritas ut ostat & ptm. 2⁹. p. Cuius oppositū p aūt segr. 2⁹. p. Cuius oppositū &c. q

Q. ad 1⁹. Dz q̄ cum ee virtutis in suis habitibus sit ut dixi q. prec. a. 7. & 8. ostendimus quędam extrinseca, non oportuit considerari esse intensionem sm se esse, ut satis constat cum sit qđ extrinsecum, tm & considerabile veniet intensio, & aug⁹ cum sit intrinseca. s. in esse hitus & qualitatis & sine q̄ dz q̄ cum augent & crescunt in esse virtutis, hoc tm est & hoc quoad ptes extrinseca, quę è. caritas intenditur & augetur intrinseca, & ita

Ad 2⁹. ad 2⁹. Similit dico posse & habitū dici quēm esse virtutis, qđ (ut vidimus) in oibus hitibus habitibus è. qđ extrinsecū, eo⁹ sunt aquales cum ptibus virtutum, quę è. moralibus caritas & quat crescat vnus habitus illis, at in esse essentię & intrinseca vnius cuiusq; illarum, qđ è. ad hitus & qualitates etiam infusas, & diuinam non inconuenit vnam ee maiorem & intensionem q̄ aliā, etiam q̄ caritatem ut bene ptat arg⁹. & sic conciliant diuersę opiniones, quę in hac parte cōpūt. Nam Caro & alij dicebant nō posse esse virtutē esse aquales, sed vnā posse esse maiorem alia, qđ tenet & esse Dionysij Carthus. in 1. d. 17. q. 7. & allegat esse Henricum, Aegidium Romanum, & Durandum nitt dicunt in esse hitus virtutum

Alij vt dixi ee semp eo⁹ aquales, intelligunt in esse virtutis. vt D. Tho. in 3. d. 36. q. vn. a. 4.

Ad 1⁹. & 2⁹. Q. ita è. gitur aliqa essentia alterius vitae immensurat

quantit

quantitatiue caritatis quam q̃ ꝙ hac vita tulerit, ꝯm hac diuina
ppetuꝫ ē. D. Thomas, 3o d. Dicit tñ caritatem ipsam crescere
& augeri ꝙ actꝰ od̃ virtutum ei⁹ ꝙ premissos siue suos, siue ei⁹ alior̃
virtutum ut late ꝛ. d. ē. Vita ipsa quoq; gl̃ia essentis correspon
dendo caritati, correspondet conseq̃ actibꝫ oiũ virtutum, qq̃ ꝺibus
ipsa quoq; crescit ut ꝓbatum ẽt. & Soc ē. qꝺ opt. & considerauit Scotus
d. 22. q. vn. ꝓfectiõs ẽssentiã priꝰ non corrone ꝓfectionẽ essenti⁹ viꝰ strictꝫ
& ꝑ se sumptæ, sed fructibꝫ, & effectibꝫ ipsiꝰ, qui sunt merita &
bona opa, & hoc ait ē valde conforme ss̃, quꝫ ubiq; locuꝫ repetit de
um reddere vnicuiq; ſx̃ opa sua, & non ait ſx̃ hitꝫ suis, cæteruꝫ
in rigore idem ē. Nam hitꝫ quoq; crescunt ꝑ̃ ꝓportionem actuũ, &
ita idem ẽt dicere q̃ gl̃ia correspondeat actibꝫ, & q̃ caritatibus,
loquor aũt de ꝑ̃mio gl̃iæ currente actibꝫ, nam si sermo sit univer
saliter de ꝑ̃mio gl̃iæ sic citer maiꝰ ē. ꝑ̃mium gl̃iæ, q̃ fuerint merita &
actꝰ viꝫ, minimũ ꝓ illam portionem gl̃iæ, quæ currendo ꝗ̃s̃ suscepꝫ
& ope opato in sacr̃. Verum talis gl̃ia seu ꝑ̃mium licet ea ꝑ se
te ecedat quantitatem meritoꝝ, non tñ ꝗ̃s̃, ut ꝑ̃stat.

Ad conſſ. R̃ & ꝛ. nolẽs q̃ exclusa caritate & eiꝰ impio, l. motione
ita ẽst q̃ nihil valent actꝰ virtutum ad ꝑ̃mium essentiæ, unde dic
cum s. Thoma in. 3. d. 18. q. vni. a. 4. ad. 1m. q̃ tota ratio meriti ꝙue
nit & ꝗ̃ tanq̃ & priꝰ remoto, & caritate tanq̃ & ſx̃. & sine ē.
q̃ actꝰ virtutum quæ à gratia & caritate manant in quantuꝫ
sunt fructꝰ & effꝰ eius sunt meritorij, & quantum ad hoc recte loq̃r
Alfio. s. ad 2m.

Ad aliam conſſ. R̃ ita esse q̃ & portio ꝑ̃mij essentis cõrndet de
ē. & actꝰ elicitꝰ contingit. n. caritatem eliciendo suũ actũ impe
rare actum, quem elicit simul altera virtꝰ, aliq̃n ꝺ contingit
q̃ caritas imperet sine eo q̃ elicial, & tunc tm̃ ē. una portio ꝑ̃
mijs̃t vna meriti, qa non ē. nisi vnꝰ actꝰ s. talis virtutis.
Si ꝺ. petas quo ꝛ̃ imꝑat, si non elicit. R̃. 1o q̃ iam elicuit & in
virtute illiꝰ nunc imperat.

l. R̃.

R. 2.° q. ppr natez subordinz oiuz virtutu ad charitz quotiens quae uis virtus elicit conset charitas operari.

Ad 2. R. sit ad 1. et addo Virginitz, Martyrium etc. licet habeant illud premium accidentale, cuius modum et causam recte traddit Soto in 4. d. 49 q. 9. a. 1. et 2. tamen ultra illud habent etiam suum speciale premium essentiale preter illud, quod correspondet actui charitatis

Ad 3. R. quod si ille 2.° non fuit nisi voluntz solam in actu 1.° et charitz l. mediam per modum habitus non merebitur sit ille 1.° qui actu dat eleemosinam, quia habitibus et potentijs non meremur sed actibus secundis, si vero fuit actum 2.m interiorem mediae efficacem, et habitum dandi eleemosinam tam perfectum sit 1.° tantundem premij essentialis habebit, licet exterius non dederit. Etiam nos nusquam diximus premium essentiale correspondere actibus virtutum exterioribus, sed tantum interioribus, hoc est affectibus, et actibus immanentibus talium virtutum, exterioribus autem correspondet premium accidentale, et hoc procul dubio habebit ille qui dedit, et non alter. Est namque sciendum rationem meriti sit et bonitatis moralis existentem quidem intrinsece et formaliter in actu interiori esse per denominationem extrinsecam in exterioribus, at vero in actu interiori virtutis etiam formaliter et intrinsece est, et non tantum in actu charitatis, est autem diversa et alia non talis ratio meriti, et bonitatis, et utrobique intrinsece in actu charitatis, et in actu virtutis, et ita non mirum si 2.a portio premij essentialis illis correspondeat

Ad 2. autem per dubij patet quod dicendum sit ex 3.a conclusione et factenus de hoc articulo longissimo, in quo tam multum, et diu a nobis elaboratum est.

Art. V.m Charitas augeatur in infinitum?

Conclusio. Charitas viae non habet terminum, sed in infinitum augeri potest.

Est 1.m Dub. circa litteram cur. S. S. Tho. in conclusione articuli tantum concludit de charitate Viae?

Et Ratio dubitandi est quia ratio ab ipso adducta aeque procedit de charitate patriae

et se

& de charit. sm̃ se, & de charit. viç, hos. n. tres stat. ẽ. considerare in charitate, & de oĩb. ꝙbat vãs D.T. ꝙ charitas non heãt trnũ, sed possit in infinitum augeri.

Item 2º. percipit cur S. T. nonenu merauit oes cãs ex qq. pt. p.fig. trij charitati, non. n. meminit cã finalis, nisi tm̃ effectis, matis, & fratis Ad. 1m. R. 2er. l. q. qa D. Tp. cepit ab a. q. agere de augm. charitatis viç, ideo in hac 3cle tm̃ de charit. viç concluset, ligũ, & nõ arti de charitate sm̃ oes stat. p.cedant. Vl. R. 2º. q. qa sm̃ pam ordinatã non conuenit charitati augeri nisi dum ẽ. in via, ideo loquens S.T. de augmo charitatis restringit illud ad viam, qd. n. in patria non fiat illud augmentum, vel ex illo eccl.tu. liquet. Vbi ceciderit lignũ, ibi erit, p. lignum aut quilç homo intelligitur. Ezechiel. 14. Ego exaltaui lignũ humile &c.

Ad aliud R. q. Virtutib. meminit D.T. cã fidei, nam fms, & bm̃ idem ẽ. in virtutib. theologicis, s. Deus, bm̃ aut & fr. generatiue in oĩb. habitib. & virtutib. idem est, ac finde D.T. dum meminit bti, & fr. ieu speciei in charitate, censet etç meminisse fms. Rõç aut hanc arti. impsa oppugnabimꝰ ꝙ sectum.

Tm. Dub. De certitudine qua tenenda ẽ. p.sens 3cla,

In quo breuit. Dico. 1º. De fide tenendum ẽ, Hoiem dum ẽ. in hac vita posse magis ac magis in Justitia, atq; adeo in gra, & charitate proficere ita diffinitum ẽ. in concil. Viennensi, & Trin. in constem na ad mũ de hereticis. & in Trid. ss. 6. c. 10. & liquet ex ss. Prouerbiorũ. 4. Justoꝝ semita quasi lux splendens crescit usq; ad p.fectum diem, & eccli. 18. Ne vereatis, vel. ne cessetis usq; ad mortem Justificari, & Ps. 83. Ascensiones in corde suo disposuit. & mox ibunt de virtute in virtutem, videbit. s. donec videatur Deꝰ Deoꝝ in Sion. & Ephes. 4. in charit. crescamus, donec occurramus oes &c. & Phil. 1. Vt aut charitas &c.

Et ꝙ ꝛs Sr apte quandiu sumꝰ in hac vita nos esse viatores et peregrinos quasi progredientes crescentes in grá, charitate, iust. Philip. 3. sequor aut si quo comprehendam, 2. Corinth. 5. quandiu sumꝰ in corpore peregrinamur a fide. n. ambulamꝰ &c. sed apta implicat. ee. ee viatores et non posse perficere, sed venisse iam ad trinum, sꝫ &c et demum ga in peccatis et demeritis pt ꝙs quandiu e. in hac vita magis et magis crescere, et indies deterior fieri, et sic &c. v Vegam lib. 10. in Concil. c. 1. et 2. et li. 15. c. 9.

Dico 2o. Non e. de fide ꝙ hoc augm debeat accipi sm intensionem habitꝰ grꝫ et charitatis, e. tm adeo certum, ut oppm sit temerarium. pz. 1. p. ga ꝺicta testi citata posset ꝙs sine apta hæresi interpretari de augmto extensive, ut fere intelligit Dur. in. 1. d. 17. q. 2. ad. 1. in fi. de quo j. ita. s. ꝙ merita et charitas precedentia possint magis et magis crescere, non tm charitas ipsa in se; et item ga non e certum de fide ee tales habitꝰ grꝫ et charitatis, ut q. precedenti a. 2. visum est. et nec erit de fide ꝙ tale augm sit in intensione talium habituum, ꝺemum ga multi doctores catholici, (ut mox videbimꝰ) negant videri hoc augmtum intensivum et charitas posse dari in infinitum, &c.

2o. v. p. 2o. ga ꝺicta testi ss. de concilio egre capiunt nisi de ipsis habitibꝰ grꝫ et charitatis, cum. n. certum sit, deberi de fide ꝙ sumꝰ iusti et qualitates et habitꝰ nobis inherentes, et sit de fide ꝙ quandiu sumꝰ in hac vita posse crescere in iustitia, negari fere ee de fide ꝙ hoc cremehu, l. augm debeat capi sm habitus. Cum v habitꝰ et qualitates sm veras philam non dicant posse crescere, nisi ꝙ intensionem intrinsece, ꝙ certum cum sunt qualitates abte ommino ut grá, et charitas, ꝺo ꝺicerim ꝙ alias qualitates respectiue ut scia, quæ sine augmto in intensione, stat ꝙ vere dicant augeri cum augentur extensive, de quo ꝺ. e. a. ꝙ ꝺ. in initio. negari ee adeo certum ꝙ hoc augm in grá, et charitate debeat capi sm intensionem, ut oppm videatur nobis temerarium ee

Argument Hæretici. Si esse. viatoris pt magis ac magis crescere de

lege

lege coi. et sic in infinitum iam scilicet quod de lege coi. et de po. ordinaria possit aliquis viator adequare charitatem Xdni. Nec valet dicere quod charitas Xi. e. alterius speciei a nra, una aut species non pt adequare quantumvis crescat perfectionem alterius, sicut lux candelae quantumvis crescat in infinitum, non pt aequare lucem solis, qa e. diversae speciei. hoc inquam non valet qa re vera gra. et charitas aiae Xi eiusdem essentiae et rationis intrinsecae e. cum nra, solum dicunt extrinsece, et quasi specie accidentali, in quantum gra Xi e. gra capitis nra aut e. personae particularis, et sic poterit haec adequare illam saltem in intensione. Nec valet dicere quod gra et charitas Xi e. infinita, et sic non poterit adequari a gra et charitate nra, quae quantumvis crescat in infinitum sincategorematice semper manebit finita simpliciter. hoc inquam nihil valet. Nam gra, et charitas Xi non e. infinita intrinsece, et intensive ut patet nisi tm extrinsece in quantum e. principium infiniti meriti, et sic poterit adequari a nra, si verum e. quod nra pt augeri in infinitum. i. quod non pt esse tanta, quin de lege coi possit esse maior et maior. et sic in infinitum

Confirmatur. Quia saltem vr hoc argumentum convincere in gra et charitate B. Virginis et Apostolorum, quod s. possint adequari de lege coi a gra et charitate cuiusvis viatoris, magis, et magis proficientis, non. n. hic e. aliqua probabilitatis umbra quod sint hae gratiae diversae speciei a nris

Nec valet dicere quod vulgo hic dici solet ex decreto divinae praedestinationis iam esse praefixos, et taxatos terminos augmenti gratiae cuiusvis viatoris, et ita neminem eorum posse aequare gratiam Virginis B.mae M.ae et Apostolorum, qa s. nullus pt excedere limites sibi a divina Providentia praestitutos. certe haec solutio mihi nunquam placuit. qa eadem ratione nullus viatorum poterit aequare gratiam, et charitatem cuiusvis alterius de lege coi, eoque omnium viatorum gratiam iam habet Deus taxatam vi sui decreti, sed sic est quod non obstantibus divinis decretis, vere dr quod unus viator pt aequare gratiam alterius, quia similiter poterit aequare gratiam B.mae Virginis, l. si non pt sane, certe sitr non poterit illam saltim in sensu diviso et absolute

atq; adeò de^{a} ordinariâ & de lege cõi potest obtineri aquare
Etñ sm̃ po^{as} ordinariam & legem cõem pñt res ãt fieri q; interdum fiát
quantumuis de cõb; sit iam à Deo ymmutum, ut tali m^{o} & non ãt fiant
& demum pt̃ sequi de charitate patriæ q; etiã possit adequari, imo &
excedi à charit^{e} cuiuscuis viatoris, si illa è finita, & sic pt̃ infinitè au
geri, cuiꝰ tñ oppm̃ detrnãt D. Tho. h. ad 3.^{m} Adsit arg^{tum} quæ difficilia sint
dicam inducẽdo ultimũ dubiũ suiꝰ artĩ

Dub^{m} 3°. An charitas ex nat^{a} sua sẽat tñum augmenti, ultra quem non possit de cõ abtã augeri?

In hoc dubio non è sermo de charit^{e} viæ, l. priæ, sed abte, abstracte
& sm̃ ppriam rationem charitatis, & soc idem è. de cõ abta Dei, cui
Deo nullo m^{o} naturas & spẽs rerũ possit inuertere, & mutare, sed
aut̃ sermo, an possit dari sũma charitas non positiue, sed negatiue
.i. v.^{m} possit Deus producere tantam charitatem, ut maiorem illa non
possit efficere.

Quũ q; sic. 1° q^{r} charitas è. qd creatum atq; finitum sẽ cæteris ãe
nale, sed hꝰ sẽnt tñum ppria rãõ ultra quem non pñt in
fectione crescere, sc illud Ar. 1. Phys. tex. 38. & 36. & 2. de Cœlo
tex. 91. Ocũꝰ n^{o} instantium dat̃ tñ augm^{ti} eiꝰ q^{m} fuit charitas

Confr. Charitas n. hꝰ essentiam finitam, q^{a} & intensiuè, sj qa intẽsio
è. quidam modꝰ essendi finiens in qualitatibꝰ intensibilibꝰ ad essendi
perfectionem ipsarũ

Arg^{r}. 2°. Charitas hꝰ tñum parbitatis, nam pt̃ dari tam parua, ut nõ
possit ei minor, alioquin. infinite posset decrescere, & diminui
charitas, qd vr absurdum, sq & è. tñ augm^{ti} eiꝰ, sicut q^{d} à Dur. ubi s. qa
ideo in quantitate obtinua & motu repugnat dari sumũ, qa in illis repu
gnat dari minimum, in quantitate quidem repugnat dari minimum,
qa obtinuum è. diuisibile in infinitum in semꝰ dicutia, in motu aut̃
qa als dara^{t} primum esse motus

3ª Arg^{o}

3. Arg. quia aliqui posset Deus creare charitatem infinitam, nam
qcq̃ pt Deus successive creare ꝑtim in rebꝫ ꝑmanentibꝫ pt simul
producere. sic̃ pt augere charitatem paulatim usq; in infinitũ poterit
simul producere infinitæ auctam.

4o. non pt negari quin Deus cognoscat oẽm charitatem possibilem
tunc sci. l. cognoscit finitam, l. infinitam, non infinitam, qa nulla ta
lis ẽ. possibilis, & finitam, & tota charitas possibilis ẽ. finita. Q̃ sequit nõ
poterit augeri in infinitum siquidem non dz augeri ultra possibe.

5o. Charitas in sua opatõe tendet intrinsece ex pte nati creata, cuiꝰ virtꝰ
finita ẽt, & limitata & charitas etiã intrinsece habebit ꝑprium & limitatũ
gradum ꝑfectionis ultra quem non possit augescere. sic qa una qusq;
ꝑfectio dz cõmensurari suo ꝑfectibili.

6o. qa charitatem non hre trinũ non vr convinci ex rõe D. T. in. ut
contendit Scotꝰ in. 3. d. 13. q. 3. ad arg. 1. q. 1. & Dur. in. 1. d. 17. q. 3 &
ꝓbr qa non convincit ex eo q̃ charitas sit participatio charitatis infinitæ,
nam aliqui sequeret quancunq; aliam creatam posse ei infinite
augescere, qa quelꝫ ẽ. participatio diuinæ bonitatis, sentitatis. Item
non convincit ex 2o. s. ex parte agentis, nam quelꝫ alia ꝑs, & creatura
sibi succedit á creatore infinitæ virtutis, & tñ non quelꝫ pt in infi
nitum augeri. Nec tandem ex 3a. s. ex parte subti, nam subm charitas
ẽ. ipsamet potentia voluntatis, cuiꝰ capacitas ẽ. oio finita sc̃t, & nõ. radicis, quã
conseqũr ex Conf. qa ex eo q̃ charitas sit participatio diuinæ charitatis po
tꝫ colligit opp. s. ipsam esse finitam & Trinitatem, nam sic qd ẽ, ea par
ticipatum Trinitatem, importat ẽ oio finitum.

7. Vñ aliam rationẽ, qua utit D. T. in. 1. d. 17. q. 2. a. 4. quelꝫ sit. Quo
tꝫ inter accedentem & trinum, ad quem tendit ẽ infinita distantia ergo
pt ea in infinitum, sed inter creaturam rationalem accedentem ad Deum
personas, & Deum ipsum, ẽ. distantia infinita ut ostat. sq pt charitas &
habitus crescere in infinitum — Arg. inquãt ꝺ̃ps cum Dur. s. ad ult.
ubi dt. q sit quancunq; inter grave, & centrum eet distantia infinita, sequꝫ
sequeret q̃ motꝰ posset ea infinitꝫ. non vr q̃ gravitas. qua tenderet in centrum

Ita & eo g̃ internas, & Deum sit distantia infinita non segr̃ g̃ gra
possit crescere in infinitum, nisi tm̃ multg̃ Caritas ipse.

Vlr. pot̃ urgui ex eo g̃ si char̃ non hat̃ trinũ sui augm̃. ita3 posset
equare. immo & superare Caritatem Latriæ, quia immo & Caritas christi
& B. Virginis, qd̃ dr̃ absurdu. Conf. Qr̃ & Sar. & gra x fuit suma
eiꝫ in ordꝫ ad proꝫ obtam Dei. Nam Magr̃ in. 3. d. 2 aptè ait Crũm ab
instanti suæ conceptionis fuisse tantam grã̃, ut Deꝫ non potuerit maiꝰ
rem facere. & S. T. 3 p. q. 7. a. 9. 10. 11. & 12. ait grã̃ hitualeꝫ
x huisse sũmum gradum possibilem. r̃ndet & g̃ posset dari suma grã̃
& Caritas atq; adeo trꝫ augmenti eay. Hoc tenent Henricꝫ qdlibe.
q. 9. 26. Dur. Ricard. Egidiꝫ d. 17. in. 1. & Scotꝫ & in. 3. d. 13.
q. 4. & Caietanꝰ hic & Sille. & 3 p. q. 7. a. 10. & q. 10. a. 4.

Sed sic obiciat sic auctoritꝫ, qd̃ & e. qd̃ citer dr̃ Caritatem posse cres
cere in infinitum, sine n. segr̃ ipsam non sr̃ trinũ.

R̃t Dur. in illa q. 9. ad. 1. quꝫ Caritas esse sat trinuꝫ, tñ. ga
sm̃ ordinationem Dei nunq̃ perueniet quantumuis crescat ad illũ sum
mum gradum, quem sc̃ñ sua & proꝫ obtaꝫ Dei pt̃ sr̃, ideo dicit
posse crescere in infinitum, aut e sensꝫ. & pt̃ crescere in infinitũ
quoad actꝫ meritorios ab ea procedentꝫ.

Nr̃ R̃t Caiet. sed obscurissime. Aut vr̃ Thomistæ oĩo impertinenter
& præter sensum intentum à D. Thoma. Quare dicti Rent Mij,
& dr̃t. Caritatem in uno & eodem subtõ non posse crescere in infi
nitum, qa tñ quodꝫ subtõ determinato, & singulariꝫ capacitꝫ finito,
at v̄ in diuersis subiectis pt̃ in infinitum crescere, qa & ipsa subiecta
pnt̃ à Deo magis ac magis effecta in infinitum. Deinde, si posset Deus
producere vnum angelum magis effectum alio, & alium alio, & sic in
infinitum, sic posset producere Caritatem in alio, & in alio magis, &
magis effectam & sic in infinitum.

SIT CONCLUSIO in oppm̃ oĩonenda, quam tenet D. T. h. & Gabr. in. 1.
d. 17. q. 8. Greg. q. 4. & 8. 44 & oes Thomistæ & Rad̃ specialiꝫ
dicit, quam sct D. T. h. si recte intelligatur cuiꝰ vis. Neque

Neq. n. illi obstant impugnationes Scoti, ut quantum ad hoc bene dicit Caiet. Et in primis ex eo probat D. T. charitatem non habere terminum, quia est participatio infinitae charitatis Dei. Pro cuius intelligentia NOTA, esse magnum discrimen inter charitatem et caeteras formas naturales, nam charitas secundum propriam rationem reperitur formaliter in Deo, ita quod est participatio alicuius perfectionis existentis in Deo non tantum eminenter sed etiam formaliter. est n. eiusdem ordinis cum ipso Deo, quare cum etiam sit formaliter in nobis sequitur quod possit in nobis crescere in infinitum sicut proprium eius esse est infinitum, i. nulla ex parte limitatum, l. limitabile, et idem dico de sapientia, bonitate, et caeteris perfectionibus, quae dicuntur simpliciter simplices, at vero formae naturales licet sint participationes divinae bonitatis, et entitatis, et ex hac parte non repugnet eis crescere in infinitum, in quantum sunt entia, et bona, sed tamen secundum proprias rationes et species ut v.g. secundum esse caloris, et albedinis non sunt participationes alicuius, quod sit formaliter in Deo. Et ideo non habent secundum hanc propriam eorum rationem unde possint crescere in infinitum. Adde quod istae formae sunt connaturales substantiis naturalibus et finitis ex quarum principiis intrinsecis sunt suapte natura fluere tanquam proprietates naturales earum, et ideo non mirum quod habeant terminum sui augmenti, sicut naturae et substantiae, a quibus habent fluere, etiam habent terminum. At vero charitas soli Deo est connaturalis et a solo ipso habet fluere, et ideo non habet eam caussam terminationis, quam sunt caeterae qualitates.

2°. probat S. T. charitatem posse in infinitum augeri, quia ex parte agentis non repugnat illi tale augmentum infinitum, sicut n. fieri et augeri ab agente infinitae virtutis, et non ab alio, at vero calor, et aliae formae naturales ex propria ratione sunt fieri ab aliquo finito, et limitato agenti, et ita non est par ratio.

Si dicas. Deus est immediatum, et solum agens angelorum et animae rationalis et nihilominus angelus et anima habent terminum intrinsecum suae perfectionis, non n. potest Deus unum, et eundem angelum ~~[illegible]~~ magis et magis usque in infinitum augere, et perficere, et si tamen Deus solus et immediate producat charitatem non poterit illam augere in infinitum

Ad. ee. dispar rõs in subjs, quar ffectiones & subs sunt in indivisib, & quar etiã spes & passiones, ut intlõ, voluntas visibilitas non sunt formæ intensibiles. Sed ita nec potentia augeri & in caritate, quæ nec é subta, nec fit fluere à subta, dico finita & nãli, & é intensibilis, Sed ita nulla ex parte ei repugnat augm, Et addo meo Judo sanc 2am rõs D. T. indigere ppio prima. Unde dico q cum dicim q ex parte agentis nullã creatura repugnare augm infinitum, id hẽt verum nisi repugnet ex ppria rõe, & ppr talis creatã ut verã repugnat angelo, & aliq ens caritati aut minimæ.

Ad. ghat S.T. spe ipsum & ee q ex parte subti, in quo recipit ffam non repugnat ei crescere in infinitum, ga replicat, ga esset non eduer & aliqua põ nãli creatura, sed ut obedientiali, Ege aut obedientialis non fit trãs, cum dicat q ordinem ad infinitam potiã actiã Dei, immo quanto maior spiritã recipit in voluntate tanto redd ipsa capacior ad maiorem, & maiorem caritatem, quatenus s. q maiore caritatem semo assequatur magis Deo, & sic sit magis deiformis. & sic ut. Calefiant in calido, ga quo magis é calidum eo magis disponitur ad ulteriorem gradum caloris.

Sed dicet. Gradus caritatis, qui supveniunt non recipiunt in pcedentibus, sed immediate eductant de põ obedientiali voluntatis. sed sic & ergo põ obedientialis nisi aliud é q ipsa met põ nãlis voluntatis, ut s. d. é. cum & põ nãlis sit finita, & non crescat neq; minuat, nisi ad tus & gr etiã põ obedientialis sit finita.

Ad. q non crescat neq; varietur ergo põ, ut nãlis est, crescit tn obedialis é, ga ut sic attendit q ordinem ad infinitum agens, cui subijcit, sic pt crescere in rõe similitudinis non crescendo in rõe albedinis. Divina é. ssia D.T. de verit. q. 29. a. 3. ad. 3 & sic reputat Scotus s. & Bassolis in. 1. d. 17. q. 3. a. 3. qui dnt. caritatem sm se s. fidaret & subm posse augeri in infinitum, non tn si consideret ut in subto, nam voluntas creata, qua é subm eij é. capax tantæ caritatis, & non maioris. Idem dixerat D. Bonau. in 3. d. 13. q. 3. ad ult. sed tn opp ea. dm satis supq; on[illegible]

4.° pr. 2cl.° Quia in gratia, & visione Dei constat non dari posse tantam quin possit dari maior, certum n. e. aiam Xi potuisse hre intensiorem gram, & posse videre Deum perfectius & intensius, quomodo videat & posse videre in Deo expossibilibus rebus plures rationes rerum, quomodo videt, alioqui n. comprehenderet Deum, & similiter poterit qs magis & magis amare Deum, & sic charitas ee maior, & maior, ans certum est in Drina D. T. in 3. p. in m. de Gra Xi et de scia Beata aiae Xi. 2ia v. pz qa mensura Visionis Beatae e. Charitas ut ht D. T. 1 p. q. 12. a. 6. & pertim cum obm charitatis qd e Deus, sit est in infinitum magis, & magis visibile, ita est in infinitum diligibile.

5.° pr. Qr nulli homogeneo repugnat crescere in infinitum sm se, ut pz in quant. ~~[illegible]~~ in igne in aqua, qd tenet etiam Scotus in 2. d. 2. q. 9. & tractat Soto 1. phy. q. 4. a. 2. post 5.am 2cl. sed charitas est quasi quodam omogeneum, qa quelibet pars charitatis e. charitas, sed non repugnat illi crescere in infinitum, quin immo per ordinem ad potentiam abtam Dei neq. eterogeneis repugnat infinitum augm in quant. ut non repugnat homini crescere ad quantum montis, immo nec celi, ut tractat Soto in illo arto. 2.

Si dicas. Sequr qd calor, lux, albedo etc. similiter possent crescere in infinitum ita q non det tantus calor quin possit dari maior, & maior.

R. in primis non esse parem rationem eo qd calor & similes qualitates sunt proprietates connatae alicuius naturae finitae, & commensuratae illi, & ex hac parte sunt ex propria ratione trinum, & etiam ex aliis partibus ut d. e. in 1.a ratione 2cl.is. Vel dico Probabiliter cum eodem Soto in illo a. 2. 2cl. 6. per ordinem ad potentiam absolutam Dei, neq. has fras qn sunt extremae ut calor, frigus, albedo hre trinum, dico qn sunt extremae, na qn sunt mediae ut sic dt D. T. de palore tepiditate etc. aperta est ratio, cur non possint in infinitum augeri, qa s. claudunt extremis, & ita in tantum pt in eis fieri augmentum, ut perveniat ad extremum s. ad aliam speciem

Si dicas ad suc. Repugnat subto creato suscipere in se tam magnum

& intensum calorem. Q. ysse ad ad gsas abtas minime repugnat & repugnet in ord ad sua essentiã naturã, & in ord ad universum sin quem omnes res create constitute sunt à Deo cum talibꝫ & talibꝫ dispositionibꝫ statibꝫ, tempore, loco. etc.

Si instes. Virtutes morales etc infuse cum sint in medio, atque adeo claudant extremis sent terminum, & non pnt augeri in infinitũ alioqui. n. deuenient ad extremum vicij, & tñ a. p. ced. dub. ult. dixi eas crescere pari passu cum charitate crescere, ac sic inde augeri posse in infinitum sc illa pt

Q. virtutes morales non ita sunt in medio ut componant extremis sc componunt illæ aliæ qualitates medij, & ideo non oportet ut p multum aug transeant ad vitia, immo recte ait Arist & parte materiæ virtus moralis sit medium vitiorum, sed ti ex parte finis. l. regulæ rasis virtus é unum extremum, qd magis opponi utriq; vitio, q vitia ipsa interse se.

Ad. i. Arg. Dr. cum solis ubi s. post. s. vel q. q. cum dr. omnes nat statuis dari terminũ augmti, l. é sermo de viventibꝫ, in qq tñ sperie é. aug, l. est formes in pñs ordinariam, & servatis regulis statibꝫ, & dispositionibus à Deo institutis. Ex eo aut q charitas sit qd creatus posse sum sequit q sit determinata ad certum gen & certam dr, non q non possit ad esse infinita, non tñ sequit q in intensione sit determinata ad certum gradum, & q non sit infinita sin categoreumatice, & since est q non possit ee tanta, quin possit ee maior ut q de alijs pris in tempe stibꝫ, ut de luce, calore etc. l. é. vel s. posse in infinitũ crescere. Jesus v est de visibili, & alijs hmõi ipis intense ee nesciunt tale subm, nec de pte abta pnt é alibi nisi in tali subo, & non sunt intense, & ideo si non pnt augeri sec sent terminum

Ad ors. Ri q intensio non est modus essendi in ei & sic se, etiã sic se non postat esse tantam, l. tantam intensionem, sed é modus essendi ut in dui duatq; at q; ita se individua tñ addunt effectus accentis s esse, since est ipsi sub eadem specie creata multiplicari in individua in infinitum, sic etiã eadem specie essentiæ pt recipi in infinitum maiorem, & maiorem intensionem accentis saltem q pte abtæ Dei, & imo & sub eodem gre

pt

pt Deꝯ infinite multiplicare sed maioris & maioris p fectionis & ẽsse tionis in infinitũ.

Ad 2. R. 1. q multe sunt in gg non pt dari maꝯ & pt dari minꝯ ut pz in numeris in gg pt dari minimꝯ s. binarius, at ō repugnat dari maꝯ numꝯ ut pz. 2. R. 2. nego cẽ dabꝫ minimam sanitatem nam quacunq; data pt dari minor st in alijs qualitatibꝫ quas p mensurã & sunt gradꝰ latitudinis intensiue repugnat dari minimus, st. n. non incipiunt p esse ut pz in calore sic nec dari minꝯ

Ad 3. R. non sequit ex eo q possit Deꝰ in infinitum aliqd augere esse intensiue q simul possit esse q in numeris quos Deꝰ pt in infinitum augere, & tñ nunq dabꝫ numerꝰ infinitꝰ, Aut dico q eum dicimꝰ posse augeri infinite successiue, non ẽ sensus q Deꝰ possit facere successiue infinitam in actu, sed sensus ẽ. q citra infinitam in actu pt quancunq facere, & ultra finitam & cui maiorem & maiorem facere.

Ad 4. R. Deum non cognoscere ultimum & infimum gradum scitiæ quez pt producere qz nullꝰ talis ẽ habilis sic ut eundem quacunq signatã pt maiorez producere, sed eadez ratõ non pt cognoscere minimam partẽ sibi nec determinati, cuilibet indeterminate bene pt cognoscere, sc tñ. non sequitur q cognitio possit trahi ad aliqd indeterminatum, q non tñ quelibet qz eius productio dz ẽ necessario ad aliqd determinatum & certum

Contra arguis. 1. Deꝰ cognoscit ẽ sanitatẽ possibilez finitam, l. infinitam, Dico, non cognoscit infinitam in actu, qz talis non possibilis sed neq; determinate finitam qz de possibili sit sermo, nam quacunq; data. l. signata, pt dari. l. signari maior & maior infinite de quelibet. c. p. q. 7. & cq.

Ad 5. R. habitꝰ ẽ q voluntas & intellectꝰ pt cooperari habitibꝰ & virtutibꝰ efficere actum magis & magis perfectum in infinitum ea q ipsi potentiæ respiciunt obiectum ultimum seu infinitam latitudinem attingibilez in infinitum per actus sanitatis quos. Vel dico q habitus actus sunt finiti & limitati, si attendamus virtutes sanitatis quas generant, quæ finita, & limitata st, sin autem attendamus eas ut ẽ obedientiales, l. innatas in ordine ad Deum & ad eius auxilium quo mouetur ad actus suos pt in infinitum augeri, Ad 6.

M. Mendoça

Ad 6. R. ex 1. 2. v. 3. rad. ult. Ad Confl. R. ex ea tm sequi
q charitas re vera est finita in seipsa et nunq pt esse infa in actu. Sec
v. e. ~~singulare~~ sincategorem. j. non tantam quin maiorem possedari
Ad 7.m R. q motus et accessus ipse ad Deum e. ipsamet dilectio et sic si
crescit motus in Deum in infinitum etiam dilectio et consequenter charitas crescent, quam
ipsa charitas auget suis actibus dilectionis.
Ad 8.m Cum sua confirmatione Rondeli dubijs sequentibus
Ad autores v. in oppm Dico eos penitus falli in hac parte, unde existimo
eorum sniam vix noie opinionis dignam esse, nam oio nobis vr, et videri
oibus dz improbabilis. et hactenus de hoc dubio.

C. 4.m Dub. An possit charitas viae adeo augeri ut de potentia ordinaria adequet. l. super et charitatem patriae?

R. ad Dubitandi e. qa ex una parte stat D. T. R. ad 3. dicens non posse
immo hoc ipsum colligi aperte vr ex locis ss. Nam Paulus 1. corinth.
13. charitatem viae comparat pueritiae, et charitatem patriae virilitati, et
etiam notat D. T. s. Paul. 1. cum essem parvulus etc. et etiam comparat charitas
viae luci matutinae, charitas v. patriae, ut observat D. Hieronymus super
illud Proverb. 4. Justorum semita quasi lux splendens crescit usque
perfectum diem. Sed sci e. q status pueritiae et lucis matutinae quan
tumvis crescant, et augeant intra tros talium statum nunq pnt
pvenire ad perfectionem virilitatis et meridiei. Siquidem nunq
pnt exuere, et a se repellere in illo statu eam imperfectionem, quae
includr in ipsa luce matutina, et pueritia, ergo similiter charitas viae
quantumvis crescat, et augeat tn quandiu manet intra limites
charitatis viae nunq pveniet ad perfectionem charitatis patriae
et hoc aptius insinuat Paulus 1. cum venerit quod perfectum est, evacua
bitur quod ex parte est, j. adveniente charitate patriae tollet imperfectio
quae intime involvit in charitate viae. Hoc demum sibi voluit Ex
M. Matthaei 11. ubi cum plurimum comendasset et extulisset

B. Johan

D. Jo. Baptistam, subdidit. qui aut minor é. in regno celor maior. Ille, quem locu⁹ Chrisost. Hesychius & Caiet. intelligant de ipsomet Xpo, qui in sac. ecclia sua vita, quæ m. ss. appellat regnum cælor, fuerit minor ppter sumi excitatem, & ita maior Johanne Bapt.o tñ innumeri alij intelligunt de minimo beator, qui in cælis regens fuerit maior Joh.e Bapt.e interris degente, atq; adeò q. Caritas cuiusq; beati sit maior quacunq; caritate, etiã maxima cuiuslibet viatoris, & si q. ei non possit æquare illam. ita exponunt illum locum Hieron. Gla. Lyra. & Abulen. & Matth. 11. &. D. Aug. & Ambr. & alij multi. & alia parte stat veritas ut ſ. patebit

Dico 1.o Car.a viæ non ét de lege cui aquare perfectionem Caritatis patriæ hoc probat ob. rac.e allata, qq. adde q. Car.a in pria desit & in amissibilis & semp. in actu.o, & nullam usq; admittit interruptionem, & multo minus pecc.m etiã veniale, quod nullum stat cum Car.a viæ, item qa caritas pria é. in gria contra. & trio, & in statu suo nati, stat n. ipsum & omnem suum, q. totaliter quærit & diligit, in via aut é. car.a in statu quasi filiornati. 2. cor. 5. quádiu sumus in hoc corpe peregrinamur a Dno, per fidem. n. ambulamus & non per speciem. Ita Aug. & Thom. & alij.

Dico 2.o Nullus stat in gria intensiorem statum caritatis, q. fuerit in via, etiã qa in pria non stat ejus aut status augendi caritatem, sed unusquisq; eam sedit & sm. q. illam in hac vita tulerit. Eccli. 11. Ubi ceciderit lignum ibi erit. Nec obstat q. aliter dr. Deum præmiare ultra condignum, qa id intelligitur quantum de se suam miam ordinavit dare pbonis operibus & gratia factis gliam, i. visionem beatam, quam ei ipsa opa ex se i. mguánt sunt à libero arbitrio, imo nec in quantum sunt ex gratia Dei mirime ymerebant nisi Deus ex mia sua ita ordinasset visionem sui in præmium taliumopum, quamuis hæc ordinatio sit ex opib⁹ illis ymerabilibus dignis

Dico 3.o Car.a viæ stat quoad status de intensior, q. car.a alicuius beati unde B. Virgo dumerat in via non dubium é. quin fuerit status caritatis intensiorem, q. aliq beati, qui tunc erant in pria, & nunc de facto

p multos sq̃ sunt in via sentq̃ caritatem magis intensam, q̃ plurimi ℣ beatis. ℔ quia cum q̃ veniunt in celum erunt beatior q̃ multi, qui nũc sunt beati, & consequ℔ debent maiorem caritq̃ q̃ sti habuerant in via debant intensiorem caritq̃, ℔ ℈ caritas in pria minime cresc̃at, sed tantaq̃ ℣. quanta fuit in hac vita.

Dico 2º. Cum dr caritas viq̃ non ce tam p̃fecta ſt caritas patriq̃ & caritas priq̃ semp ce p̃fectior ſt & debet intelligi altero ℣ duobq̃ modis. i. quo ad situs, quantum ad aliquas conditiones talium situs, qa. s. hitq̃ caritatis priq̃ e in amissibilis & in statu agrio, & quasi in centro, ut dc. in 1. dicto, aut 2º. quantũ ad actum, ita. s. q̃ nulla dilectio viq̃ quantumuis magna ſt ce tam intensa ſt minima dilectio Dei in patria, cuiq̃ firmitaq̃ & vehementia qua caritq̃ in pria diligit Deum e longe maior, & e. natis, & necessa, & non dependens a voluntate libera, quæ nisi regat in dilectione viq̃. Item ℈ ex una parte Deus clare viq̃ respicit ad se vehementissime volunteq̃ uniq̃ cuiq̃ ℈, & ex alia parte voluntas ipsa e. expedita ab impedimentis carnis & mundi, ℈ in via sepe retardat & sci actu pria q̃ semp ſt intensior

sed dicq̃. Hitq̃ caritates viq̃ e. interdum intensior q̃ priq̃ ut ℈ s. d. & citq̃ actu viq̃ ſt ce intensior, q̃ actu priq̃, q̃ ℈ ſt in pria actu caritis e. ex mensuraq̃ sitq̃ ita ſt in via contingere ut actu sit sm totuq̃ conatum & mensuram, atq̃ adeo intensionem sitq̃ caritatis.

R. q̃ intensio & p̃fectio operationis non tm dq̃ attendi penes fraq̃ l. viritq̃ agendi, sed citq̃ penes subm in quo e talis viritq̃, & citq̃ penes materiam, ut l. ignem ec. qde exercet opa, & citq̃ penes modum quo applicat ignem & sic e. q̃ calor cum ſt in ferro intensiq̃ operatur q̃ cum ſt in stupa & item idem calor intensiq̃ agit in lignum diuncte, q̃ in distans, sitq̃ q̃ eadem caritas melq̃ & intentiq̃ agit in pria ubi e subm p̃sentiq̃, & melq̃ applicatum, & magis coniunctum, & subm. s. voluntaq̃ e. ℣. magis apta & minq impedita q̃ in via.

Sed ℈ adhuc ſt dubiq̃ obijci q̃ ex hoc sequeret actum caritatis in pria excedere in intensione actum a quo procedit, cuiq̃ sit subm e. melq̃ applicatum & subm melq̃ dispositum, ergo, & actu elicitur intensior, q̃

sit ℈

M. Mendoça
738

q̄ sit fr̄. l. virtꝫ agendi, & sine segr̄ ei q̄ actꝰ dilectionis meritꝫ nō ꝓcedat
ꝓnali, & suauiter a ꝑ̄ sequendum ex cedit virtutem ꝙ aliquam, ideo
Dico ꝙ. Cum dr̄ actꝰ charitatis meritꝫ ē intensior actu charitatis via
non fit comparatio fm eandem raōꝫ intensionis, sed diuersam, e. n. quę
dam raō intensionis ꝙ̄ sibi sumit̄ ex ꝑfectione meritꝫ, quo. l. virtutis
agatius, & fm sanc certum est actꝰ charitatis vię interdum ē intensior
& ꝑfectior actibꝰ beatoꝝ, & sic B. Virgo intensiꝰ diligebat deū in via
q̄ oēs Beati, qui tunc erant in patria, qa s. ~~sed~~ meritꝫ agatiꝰ ꝙ̄ s. actꝰ
charitatis maiorem & intensiorem illis sibat, ut sēt D. T. 3. p. q. 27. a. 4.
Alia ꝙ̄. e. intensio quę sumit̄ ex obiecto meliꝰ ꝑ̄ssi, & applicato, & ex subiecto
meliꝰ dispositō, & fm sanc actꝰ meritꝫ, qa habit̄ hom̄ ꝑfens & clare visum semꝫ
e. intensior. s. habit excellentiorem raōꝫ intensionis, quam raōꝫ non est unꝫ
adequare intensio vię, qꝫ e. alterius raōis, sit linea, superficies sint &
tensionꝫ diuersaꝝ raōꝫ, & ita extensio unius non est equare alteram &
sitꝫ querela non est equare veritꝫ & lux matutina meridianam
quantumuis crescant, qꝫ s. sunt ꝑfectionꝫ diuersaꝝ raōis, & sic intendit
D. T. l. d. 3. & sacer⁹ Langst, & Ferrariē & sqꝫ vi ē mens D. Ps.
in Psalm 2. c. 17. ubi dr̄ q̄ ꝑ̄ aliquid viatoris maior est q̄ cari⁹ ipsi⁹ sanctus
ꝙ non ꝓ̄ actu diligat —
Hinc segr̄ eos actꝰ non quidem differre ſ̄ſ̄ subali siquidem ei⁹ dr̄
ſ̄ſ̄ e. dilectio dei in via, & in patria cognoscendi tale ōm̄ sit
diuersꝫ, ut sēt D. T. q. 67. a. 6. ad 2. & ei ipsum & sacer. l. ſ. q. 80. a. 2.
& l. 2. q. 30. a. 3. ad 2. & q. 31. a. 3. ad 2. & alibi. Nihilominus
dicunt ſ̄ſ̄ accēntꝰ & ſ̄ſ̄ c sufficere ut intensio unius non possit equare intensiōꝫ
alterius, si ei⁹ puer & vir eiusdē ſ̄ſ̄ subalis sunt, & in ſ̄ſ̄ ſ̄ſ̄ accentꝰ
diuersꝫ, & ita unus. s. puer quantumuis crescat inter hōꝫ meritꝫ
non est equari alteri: Nobis alia ꝙ̄. s. de certitud̄ actꝰ sui⁹ quę
licet in nr̄o posset crescere nunq̄ attinget ad certitudinē fidei diuinę si
nec certitudo fidei ad certitudinē visionis in patria
Id est dicr̄ sic qꝫ intensio caloris & frigoris ei⁹ ſ̄ſ̄ diuersꝫ ſ̄ſ̄ et
una adequare alteram, & idem intensio amicitię, quę queuit inter pr̄
&

11.

& notitia abstractiua pt cē tanta & tam intensa, q̄ quę q̄uenit & intuitiua, & & re ꝓsenti. ꝓpter hoc & arg̃m Galia ſmō.

Dico. 6. & ult°. Licet frō natę pura, ut calor, albedo &c. non ſcant niſi vnam raōnē intensionis & effectionis ſ. ſm radicaōnē in ſubiecto, tn ſmm aliąs ut actus vitales & ſitę hēnt duplicem vnam exparte ſubiecti & radicationem, aliam ex parte obiecti, in quantum ſ. ſubm ꝓpō magis & melius apꝓpinquat obiecto. Hęcq̄ applicaō obi ad pōm in patria fit p̄ claram viſionem & intimam iunctionem & inde conſurgit ſpc a effectio ſeu intensio dilectionis beatę, quę eſt & collentior & altera vnis, quam effectio dilectionis vię, ac inde non adęquabilis ab hac quantumuis crescat, quia ſpc ſemp hēt ꝛōm oppium, & diſtans & abſens, ſſ q̄ obiecte, nam ſiti in ſuis pt cē q̄ duo ſicq̄ ſeant paꝛ viſionem eque effectam, & conent ęquali intenſiō & parte ſubiecti, l. 2ō, & miſeremini mei ſm ſpc & bene illuminati, videat intensiq̄ alio

Dex ſed ſe q̄ nullum viatorem neq̄ ipſam B. Virg̃ dicat victrix ſuiſſe actum dilectionis, nec potuiſſe dici ę hac parte tam intēſa ſt ſet minimę beatę, q̄d hz intelligi ad actus & ſtati, nec in virtō & quaſi in radice oiō erat maior eſt Paꝛ virginis in via, q̄ Paꝛ cuiuis beati in patria. Huc ſpectat ex 2m q̄ 3d Thaſon ad ducit h & D.T. alterum & 1. p. q. 117. a. 2. ad 3. de ſede magnę arboris q̄d actu & ſtati ſit paruum, tn in virtute ē maiq̄ q̄ multę alię arboq̄. Alterum eſt & q. 9. de verit. a. 4. de pulo equi, q̄ actu minor eſt aſino, tn virtute longe ē maior, ſic & Paꝛ vię .d. q. 8. Virginis hęſm actum ſtatę erat minor, tn ſm virtualeq̄ erat maior oibo q̄ Beatis, & ſic ſ q̄ ad arg̃m nunc poſitum, nam dico intensionem caloris & frigoris de pmto eiusdē raōnis ſm genus & eta vnam poſſe equare alteram, & ſimili intensiō, l. effectio amicitię q̄uenięns in ſuis & obiecto ꝓſenti, l. abſenti non eſt intēſo diuerſę roīs, ſed q̄ aut quę q̄uenit in actibus charitatis ex fide in via, & q̄ clara viſione in patria. Lege Magiſt. h. & Scotum in 1. d. 17. q. 2. a. 3. cc finem

Hęc de ſpc dubio

Dubr 9. An de lege ordinaria sit charitas viatoris terminus aliquem, ad quem pervenire non possit v.g. ad charitatem Christi B. Virginis et Apostolorum etc.

Ratio Dubitandi propter 1. dubio 2. circa finem. Est in sententia dicentium multa esse possibilia sine legem communem, quae sine providentiam, seu praedestinationem Dei fieri non possunt, sed sine legem communem omnes possunt salvari, quia ad id sunt auxilium sufficiens, et omnes possunt damnari, quia omnes sunt libertatem non confirmatam in gratia, tamen supposita peculiari Dei providentia et praedestinatione, nec omnes possunt salvari, neque omnes damnari. quare dicunt isti quod sine legem communem qua omnes possunt proficere dum vivunt nullus est terminus sanctitatis et charitatis, quem non possit unusquisque viator pertingere at vero supposita divina praedestinatione et praedefinitione repugnat aliquem pervenire ad sanctitatem B. Virginis, immo repugnat excedere eamquantum charitatis et gratiae, ad quam unusquisque est iam a Deo praedestinatus.

Alii et hoc sic ipsum alii explicant et dicunt omnem charitatem puri viatoris sive saltem terminum extrinsecum, ad quem etiam sine legem communem pervenire non possit, et is terminus est charitas Christi rei omnis purae creaturae et charitas Virginis rei caeterorum viatorum, tamen intra sos terminos posse quemvis viatorum semper magis et magis proficere de lege communi.

Alii dicunt pro communibus viatoribus s. gratiam apostolorum et B. Joan. Bapt. et Magd. et evangelistarum et fortasis etiam quorundam aliorum qui habuerunt sanctitatem excellentem et heroicam ut gratiam quorundam martyrum s. B. Stephani et Laurentii et 4. ecclesiae doctorum et primorum antiquarum religionum fundatorum ut B. Basilii Augustini et Benedicti. Sunt etiam qui alia via procedant in re hac valde gravi et difficili.

Dico 1. in hoc certum esse debet in primis nullum viatorum posse de lege communi adaequare gratiam et charitatem Christi B. Virginis apostolorum et quorundam aliorum eximiae sanctitatis quantum ad conditiones quasdam itaque de lege nullus potest pervenire ad hoc ut habeat gratiam capitis et

redemptoris q̃ habuit ℞. uel gram mis dei et aduocate omi peccatores ut habuit B. Virgo. uel ad gram et dignit apostolatus et ad primatus m precursus et Bapt ℞. et ot ad dignit priorum euāl maxime rum at q̃ doctor Ett. Et. g hoc nihil derogat statui viat stat. n. g̃ in intens et latitud graduali charit et gr̃ę possit quil bet uiator delege coi q̃ quare charit cuilibet ut statim explicabimus et h. g̃ conditi quasdam accidentales talis charit et gr̃ę quas dam quę magis expectant ad gr̃as quas dat q̃ ad gram gratum faciente ~~ad gratum faciente~~ non posset q̃ quari

Dico. 2. q̃. uiator possit simpr et absolue de lege coi magis et magis ꝑficere in intens charit et gr̃ę sed h. istę ꝑfectus et aug m semper continet intra ter m quendam extin. et negativum ad q̃ non pot. de lege coi pervenire. Pro 1ª con. quoad 1ª partem q̃ d. definitive in Con. Vienens vbi simul definit q̃ de lege coi pot. charitas cuiuscūq viatoris augeri in infinitum. i. non tm. q̃ plus et ot q̃ potum hoc aug m debet ee. intra aliq̃ ter m nam nullus pot. pervenire ad tantam gr̃as q̃ta habuit ℞.

Si quis dicat hę duo non se compatiuntur. optime se compatiuntur nam ter m istę q̃ prefigimus aug m charit m q̃ d. extin sicus et negativus ad q̃. s. nullus pot. pertingere. Cum quo tm. recte stat q̃ de lege coi possit quilibet magis ac magis ꝑficere.

Si vltius fiat instans intensio gr̃ę ℞ pot q̃ non d. infinita et non d. quid fluens et successiuum debet. ee. ad infinitas sit q̃ centum uel mille graduum intentionis iam seq. q̃ di charitas et gr̃a viatoris pot in infinitum augeri possit equare imo et transgredi ter m illius ut centum et ut mille quel libet non pot. equare uel transgredi non debet dici q̃ possit excrescere in infinitum Ad hoc statim dicam.

Dico. 3. q̃. gra et charitas ℞ d. ter. extin sicus et negativus ad q̃ non pot. pertingere gra pręgdeat q̃ de lege. ita gra et charitas B. Virg is et a plus. d. ter minus ad q̃ nullus uiator esse rus pot de lege pervenire. et loquor non tm. de condicionali illis ac de habitibus gr̃ę. sed et q̃ de intens quę q̃ nullus de lege potest gram equę intens intendam Nulli pot. in primis ex B. Virgine ex q̃ deus tenet et tenuit tota q̃ sit a gra et dna hominum et angelorum et in gra et dona de rege eri. post filius et gnd ℞ eodem legem sed expiui legis

specialissima sit gratia ipsam incomparabilem et incensibilem et immensam ut ex prius dictis vidimus. a. precedenti et ibi nunc. D. Tho. 3. p. q. 60. et Albert. de laudibus Virginis. c. 69. et 70. et 72. et 81. de quo late Canisius lib. 3. de Maria Deipara. c. 6. et 8. et 68. 5. c. 4. et ibi Scholastici in. 3. d. 3. De apostolis autem sit ad ephes. 4. et ad 1am. 8. 1. cori. 12. Nos. 1. Apli. primitias spiritus habentes, et quos Deus posuit in ecclia primum quidem Apostolos &c.

Dico. 4°. q. Viatores seu fideles non possint equare intensiones gratiæ aut virginis, aut Apli tanti sunt q. sola differentia essentiali destinati aeterna Dei, imo per quam et lege communi seu per ordinariam Dei. ppa. et dicti dub. 2. cc. 3. ubi resecamus divinam potestatem ab eo quod fieri de lege communi, et pro. q. non tm sed iam Deus predeterminavit, et definitum q. nulli queniat ad sanctitatem gratiæ aut Virginis, neq; etiam statuit nulli dare auxilium sufficiens ad attingendum tales tantas gratiæ imo et si legem eorum non paratus dare auxilium, pro quo auxilium sufficiens includit preparationem, i.e. ipsam preparationem animi in Deo ad dandum efficax, ita. s. ut si Deum non sit quem det, sed Deus nullo modo sit nunc paratus ad dandum alicui viatori auxilium efficax ut queniat ad gratiam aut Virginis, credit. n. in tantum de Virginis non tm q. nulli equet imo q. nec equare possit de lege communi, et oppositum caderet in insanias et deberet excellentissimæ corum gratiæ, si de lege communi nulli sit adeo auxilium sufficiens atq; adeo non sit equare, pro quo id ad quod non sit quis auxilium sufficiens et necessarium non dicatur posse, ideo dico de Apostolis quia eis quamvis non cum tanta certitudine, q. s. de lege communi non sit paratus dare auxilia ut quo queniat ad quantam intensionem et excellentiam eorum. De reliquis vero, s. martyribus doctoribus fundatoribus religionum non posset sine temeritate affirmari, unde existimo dicendum esse et debere quemlibet viatorem posse de lege communi, et per ordinaria quenire ad gradum sanctitatis cuius pro quo, et Deum paratum esse ad dandum auxilium nulli ad tantum auxilium, ita. s. ut si Deus non esset quem finxi ita sanctum, imo et sanctiorem illis

Dico. 5°. Gratia, et charitas et si sit hic extrinsece vel quam

Ita fuit intrinsecus et positivus respectu sui, et idem dico de gratia virginis
itaque Christus D. et B. Virgo non potuerunt de lege communi excedere eam
gratiam quae et charitatem quam fuerunt de facto, neque ad id fuerunt
sufficientes auxilium, imprimis quia de Christo qui ipse non auxit neque augere
potuit propriam charitatem et sanctitatem suis actibus et ita ad id non fuit
auxilium, neque illo indiguit, de B. aut Virgine non est ita certum, cum
non ipsam auxerit de facto suam charitatem per totam vitam, ut quod
potuerit amplius augere, et ita fuerit ad id auxilium sufficiens,
Nihilominus oppositum dicimus probabiliter eo quod B. Virgo semper operata est
sine totam quantitatem auxilij divini, itaque per ipsam non stabat
non operari, aut operari intensius, alio qui non fuisset in perfectio
aliqua in eius actibus si ipsa fuisset auxilium divina ad eos faci
endos meliores et intensiores, et non faceret, praesertim cum posset
facile cooperari toti auxilio siquidem non sibat resistentiam
et contrarietatem passionum et corruptellam peccati, et item quia
omnes dicunt B. Virginem semper fuisse operatam sine totam intensionem situm
gratiae et charitatis quia ita decebat excellentissimum modum operandi ipsius
ut scilicet non deficeret in aliqua gratia Dei et ita operabatur sine totum
conatum sine exigentiam situm scilicet donorum divinorum, quod similiter
operaretur semper sine totam quantitatem auxilij, atque adeo si non
operabatur melius et intensius ex defectu auxilij proveniebat non ex
defectu ipsius, et inter vere dicitur non potuisse de lege communi esse sanctiorem
scilicet meliorem quam fuit sexta quod non vixisset amplius quam vixit, nam si
vixisset non dubito quin esset sanctior et melior quam fuit ut de lege
communi

Et cum Arguis. Gratia nra pt de lege coi crescere in infinitum
Et pt aequare gram illam Christi & Virginis & Aplorum, quae finita est
R. q. hic in infm possit crescere ad sunc sensum q. nunq. dabr tanta,
quim possit dari maior, itaq. postq. pervenerit ad gradum ut. cro, poterit
crescere uno gradu & rursus alio, & alio divisive, tn collective non
poterit ad quencunq. gradu pervenire ppt q. ut dixi. l. interim supve-
niet mors, l. unum aut alterum pecc.m quo potius retrocedat somo q.
procedat & progrediat in pdicto augm.to, aut etiam fragilitas & corruptio n.de

aut v° occassionem. l. tentationem sine qq de lege cōi non pt transigi sup. vitae impedient necess° illud tam magnum aug.m, ita q. ꝑmad.m non pt homo collective vitare de lege cōi oē pecc.m, et implere oē pceptum, etiā p auxi.a Dei, quae s. Deus dat, l. pt paratus dare, p sic statu n.e corruptae, seu gis et legis euangelicae, lz diuisiue bene posset sic etiā non possit de lege cōi ad tantum gis cumulum peruenire, lz diuisiue possit in alterum gradum, et sic in inf.m

Et sunt qui dicant. Deum in tali pcursurum casu, ut fiat aug.m talis gis p partes pportionales. s. semp minores, et sic nunq peruenietur ad illam pras x̄i etc. Verum sic sine fundam.to dr, ut de se constat

N. 8.° V. Charitas in hac vita possit ēe perfecta?

1. Cl.° Charitas neq in via, neq in patria pt ēe perfecta ex parte diligibilis.

2.a Cl.° Charitas ex parte diligentis pt ēe perfecta in patria ubi totum cor spis actuatur, et semp fertur in Deū

3.a Cl.° in via pt ēe perfecta vno duorum modorum. 1.° cum qs omissis oibus alijs vacat Deo soli, et sic pfectio inuenit in quibusdam, quā uis raro. 2.° m° ex parte ꝯrij, cum s. qs ita diligit Deum ut nullum admittat pecc.m mortale, et sic pfectio inuenitur in oibus iustis.

N. 9.° V. Conuenienter distinguant tres gradus Charitatis. incipiens, pficiens, et pfecta?

Cl.° affirmat. cū sos artos v.e D. T. 7. q. 44. a. 6 ubi disserit. An pceptum de dilectione Dei possit in hac vita impleri. D. n. disputat de pfectione charitatis in via et in patria v.e

etc

v. etiam q. 184. a. 2. ubi agit de eadem charitatis perfectione & q. 183. a. 4. ubi agit de ipsis statibus charitatis s. incipientium, proficientium, & perfectorum. Sunt vero qui hic disputent an charitas viae & patriae differant specie, aut saltem actus charitatis viae & patriae cum sequantur diversas cognitiones, & unus sit liber, alter necessarius & naturalis sed de hoc agit ex proposito in 1. 2. in materia de beatitudine & disputari solet in 1. p. q. 80. 81. & 82. & in 1. 2. q. 30. & 31. & in materia de virtutibus ad fi. in 1. 2. q. 66. & 67. ubi disputari solet. An diversitas cognitionis variet actus oppositos & de duratione virtutum post hanc vitam, & in illo minus quae sequenti forte redibit sermo de hoc ipso. lege de a. 8. D. Aug. lib. de perfectione Justitiae & alibi saepe. & de a. 9. eund. tit. 5. s. 1. Johannis & D. T. opusc. 61. cc. medium ubi ex D. Ber. distinguit multas alias gradus charitatis

A. 10. Utrum charitas possit diminui?

Ad 1. Negat.

Dubium 1. de Concl. Invera sit?

In quo dubio certum est 1. actum charitatis posse minui & remitti ut constat ex pri. 2. certum est habitum acquisitum charitatis si forte est dabilis, etiam posse minui. sicut minuunt caeteri habitus acquisiti 3. certum est habitus infusos posse quoque minui de potentia absoluta Dei, cum in hoc nulla sit repugnantia. 4. et certum est dicendum non esse quaestionem de diminutione extensiva & ex parte obiecti; iam. n. d. e. s. minimam charitatem & minimam quoque fidem extendere se ad omnia obiecta quae sunt ex charitate diligibilia, aut ex fide creditiva. 5. tandem certum est habitus infusos posse diminui secundum habilitatem & expeditionem

adoperandum, ita s. q. nunc non prorumpant in actus tam ferventem sit antea. Ergo procedit de sitibus infusis et de potentia ordinaria, et de diminutione intensiva, et intrinseca, an s. habitus infusus v. g. charitatis minuatur, seu potius remittatur intrinsece in sua entitate.

Est opinio Altissiodorensis lib. 3. tit. 5. c. 5. quam etiam refert Almain tit. 2. Moral. c. 13. et quam Victoria in 2. p. rel. de aug. charitatis reputat probabilem, quamque mordicus tenet et defendit Dionysius in 1. d. 17. q. 7. quod charitas possit minui modo dicto, et probatur 1°. Nam experimur diminui virtutem alias, l. per cessationem ab actibus, l. per hoc quod sensim subintrant actus aliqua ex parte contrarii, ergo sitis charitas est. Confirmatur quia in suis solet amicitia tepescere, et remitti mille modis, sed charitas est quaedam amicitia ergo. 2° probatur. Peccata venialia sunt proprie peccata et offensae Dei, ergo propter illa, maxime si multiplicentur Deus nos minus diliget quam antea, ergo cum gratia sit quae facit nos obiecta divinae dilectionis sequitur ipsam quoque gratiam minui, et consequenter charitatem. 3° probatur. Impossibile est minui effectum fratrem quin remittatur etiam intensio fidei, sed per peccata venialia remittitur effectus charitatis s. fervor, et firmitas operis ut etiam constat ex pri. ergo et charitas et sit pri minor ex illo Apocalypseos 3. Utinam calidus aut frigidus esses, sed quia tepidus es etc. ubi per caliditatem ardens charitas, per frigus peccatum, per tepidum autem charitas diminuta, et remissa vult intelligi, et etiam ex patribus, quorum loca infra referam, qui aperte dicunt per frequentiam peccatorum venialium plurimum ledi charitatem. 4° et ult°. Contraria nata sunt fieri ut idem, sed charitas sit augeri et intendi, ergo et diminui, et remitti sic quoque spectat illud proverb. 24. Septies in die cadit Justus qui casus non potest intelligi nisi ab intensione, et perfectione Justitiae, et charitatis, nam ab ipsa charitate et Justitia non cadit

septies

septies in die nec semel in die peccare quotlibet die

1. Dubium

Quarto dicitur quod peccata venialia non sunt de materia ordinaria sacramenti poenitentiae, et remittitur intrinseca in sacramento, ita D.T. hic et de malo q. 7. a. 2. Scotus, Ricardus, Albertus, in 4. d. 17. Durandus, Palud. q. 5. Greg. q. 5. a. 2. Gabriel. q. 4. a. 3. dub. 3. Argentina et fere omnes et pro ista ratione D.T. hic quae ideo videnda est in tractatu de poenitentia quaestione 84. ubi additur quia sunt donum Dei, quem Deum non cum Lutheranis negantibus necessitatem poenitentiae, sed cum sanctis Patribus Ambros. Aug. et Crisost. et cum ipsa S. Scriptura debemus accipere quod Deum nunquam peccatum deserat donum suum quod nobis confert, et illa interdum auferat quia necessitatem mereamur, hinc nunquam minuit, quia ad diminutionem nullus ponit in nobis ea demeritum, aut enim tale demeritum est peccatum mortale, et tunc ponit necessitatem totalem destruendi omnem talem donum, aut venialem, et tunc est sequens

2. Dubium

Caritas non minuitur per peccata venialia

Sed contra ratione D.T. quae est hic a. 2. in 2. arg. sed contra quia peccatum veniale diminuit spiritum et gratiam, et inter alia est argumentum, nam purgato peccato veniali sive ex sua natura sive ex obligatorio ipsi homini tantam gratiam quantam habuerat ante peccatum veniale, aliquin enim peccatum veniale meretur poenam aeternam si in perpetuum privaret propter illud aliquo gradu gratiae. Et Concil. Milevit. c. 6. 7. 8. et Trid. Sess. 6. c. 15. ubi definitur peccata venialia non excludi atque adeo nec cedi gratiam et spiritum. Et Vegas li. 11. de Concil. c. 22. et li. 14. c. 4. 5. et 11. impugnat et aliqui Dionysius et Hyperma de Argentina sane rationes nullius ponderis sunt.

Probatur 2° alia ratione eiusdem D.T. quae est in c. Egidij in 4. d. 17. a. ult. in arg. sed contra et quam videtur D.T. ad aliud peccatum in 1. 2. q. 85. a. 2. ratione 8. Nam si peccatum veniale minuit caritatem per quam multiplicatos vetus aboletur aliquo

mortali posset paulatim penitus corrumpi tota charitas cui finita sit
quod tamen est falsum, erroneum, ut patet ex concilijs citatis
Ad sanctum dicit Altisiod. c. singula peccata venialia semper quidem minuere charitatem
nunquam tamen totaliter corrumpere eo quod diminutio fit per partes
non aequales sed proportionales, scilicet semper minores, omne autem quantum
si finitum sit licet dividatur in infinitum per partes proportionales
nunquam absumitur est enim divisibile in semper divisibilia charitas vero
quantum quodam est habens scilicet plures gradus latitudinis intensive
Caeterum haec solutio nihil prorsus valet cum enim secundum peccatum veniale
non sit minus grave quam primum, imo interdum sit gravius nulla est
ratio ob quam minus debeat auferre de charitate quam primum. Unde non
obstat quod Dur. 2. n. 14. dicit Si charitas potest augeri in infinitum
iam sequi quod etiam possit minui in infinitum sine eo quod absu-
matur. Respondeo enim quod cum charitas in illo casu divideretur per partes
aequales tandem consumeretur, nam si per proportionales fortassis
posset minui in infinitum sicut augeri.

Respondeo 2° esse aliam rationem in augmento quam in decremento, nam
cum tendimus ad augmentum est infinita distantia usque ad terminum
ad quem sed in decremento terminus ad quem est non esse charitatis
ad quem terminum posset omnino deveniri per multum decrementum
Victoria quoque ubi supra multas assignat solutiones quomodo
charitas licet minuatur per peccata venialia, nunquam tamen absu-
matur, sed frustra, de quo rursus in solutione ad argumentum
3° pro ratione D. T. R. et est ratio a priori. Nam peccata
venialia cum non versentur circa id quod respicit charitas
charitas enim per se et directe respicit solum finem, peccata
autem venialia sunt de ordinationes circa media, id circo non

Seu minueretur

non contrariant charitati, et consequenter nihilo illam minorem reddunt.

Nec valet dicere quod aliquid peccatum veniale versatur circa finem, ut v.g. odium Dei ex indeliberatione, vel subrreptione. Dico n. quod quamvis hoc peccatum directe versetur circa obiectum charitatis, et circa finem quidem est, atque adeo sit contrarium ipsi charitati, non tamen in perfecte contrario sed admodum imperfecte cum non sit ex plena advertentia et consequenter non deordinat a praedicto fine et obiecto ac proinde nec minuit charitatem.

3a Concl.

Charitas per peccata venialia diminuit uno duorum modorum, quae tamen non est propria diminutio. 1. quantum ad actum et feruorem et 2. quantum ad hoc quod per peccata venialia disponitur homo paulatim ad committendum peccatum mortale, quae funditus destruat charitatem. 1. sententiam explicat D. T. opusculo ex. de malo ubi s. et in 4. d. 17. q. 2. a. 2. q. 1. ad. 1. ~~[illegible]~~ sic n. (ait) pulchritudo faciei non diminuitur puluere supra posito nisi tantum impedire ne appareat, ita charitas per peccata venialia

non minuit ꝛ retardat ne aggreat in actu
2. v. ſt cois ſnia ſrum ſ ſtudiosꝫ ꝛc. optima
analogia de peccatis mortalibꝫ ꝛu fidei ⁊ ſpei, ſt n
fides ⁊ ſpes non ſpei minuunt in nobis ſ. cꝫa pecᵃ
mortalia, cum ſ̄ peccata non attingant rectitudinem ipsa fidei
⁊ ſpei neceant aliquam ꝛrietatem cum ipsis, nec ch ſmt
ſufficiens demeritum ut deꝫ illas virtutꝫ minuat aut auferat
qđ ſit ſm̄ ijsdem fere rasibꝫ qꝫ ꝓbatꝫ 2ª ꝛel; ⁊ miſtom?
tam multa pecᵃ mortalia ſt ſme pecᵃ omittere ut illis de
ſonat admittendum pecᵘᵐ ꝛueniale .i. desperationem, seu
totaliter deſerdat fides ⁊ ſpes, ſit tam multa pecᵃ venialia
ſt ſm̄ admittere ut illis deſonat ſe ad mortale, seu
tollat caritatꝫ. Item ſi alia peccata mortalia non tollunt
firmitates ⁊ certitudinꝫ aliis habitibꝫ fidei ⁊ ſpei, niſi hꝫ
de ꝓpaciant ⁊ remittant feruorem actꝫ ſic pecᵃ venialia
ꝛu caritatis ſue ſpectant cꝫa ss ⁊ ꝓximꝫ actuatꝫ.
leg. ſer. gl. de s. ſ. ſ. Joha. tt. 12. ſ. 1. Joha. tt. 1. regla 108. ad leuitanū. ⁊ s. Ps. 118. ſer. 3. ſ. ſpe ⁊ ad corrꝫ. D. Greg. in past. mali. 3. p. c. 34. ⁊ 35. D. Ber ſer. 1. de con uerſ. Sancti
ſ. pauca neglegit ꝓsultatim decidet.
Ad 1m. R. diuerſam ꝛe rationem de virtutibꝫ acquiſitis, cum n. iſtꝫ
ſeant in nobis ſuſſitꝫ cās sui augm, ita ⁊ de ꝛmanenti; non ſit
mirū actibꝫ augentꝫ ſic eoꝝ cessatᵒ, i. ꝛietatē poterunt minuere
ſ. ſpe ⁊ ad corrꝫ. — Ad 2m. R. pecᵘᵐ venialē ꝓpꝫ miſeriam
in ſei cultꝫ ⁊ offenſe, ſic ait qđ ſtrariari aliquo gradu ꝛietē
magna pena unde negꝫ qđ ſ. pecᵃ venialia ming deꝫ nos diligat
i. n. ſpi ipsa adinet nos dꝫ aliquā penam ſi non ides mi
nuit aliqđ de acceptatiᵒ actꝫ, quare cupabo rectꝫ integra ma
nel ſi ſua ſancta gra. ⁊ ſpe. — Ad 3m. R. q ſt pecᵃ venialia
non minuunt ipsam caritatꝫ, ita vere minuunt eoꝝ feruoꝝ ⁊ eoꝝ
impediunt attentiꝫ ⁊ deuotꝫ unde ſe leat ꝓuenire feruor in alia
caritatis quare iste feruor non ſtingit ſ. actꝫ ipsi ⁊ ipsi ⁊ ſmt
cum interdum ſine ſumma caritatꝫ nullo ſit ſalis feruor in illo ut
deſe contingat, i. ipsi inſurgentꝫ paſſioni, i. ipsi ſtrariō ſs

non

nondum plene destructus et interdum talis fervor causset à conatu et attentione voluntatis potius quam ab ipsa charitate. ille autem locus apocalypsis à nostra explicatur de charitate diminuta, vide D. Bernar. ser. 3. de assumptione. Grego. s. c. 35. Hiero. s. Isai. c. 51. verus sensus est quod tepidum intelligatur superbus et arrogans qui vere vera est malus et sic iactat se esse bonum. ut Phari. Luce 18. is n. ex vera malitia et ex bonitate existimata fit tepidus atque adeo abominabilis — Adultum R. cum D. T. h. ad 1. et explicat Caiet. h. l. R. ita esse quod quantum est ex se charitas potest quidem diminui sed non gradus et latitudinem sed et cetera sunt graduales, et sic sufficit ut contraria, idest augmentatio et diminutio versentur circa idem, licet de potentia ordinaria obstantibus D. T. h. ad 1. diminui non possit. Illud vero Proverb. 24. varie exponitur vide Aug. li. 11. de civit. c. 31. Hieronym. et Bedam h. proverb. 24. D. Tho. de malo q. 7. a. 2. ad 13. Cuius intelligentia est de peccato veniali quod dicitur sic cadere non quidem ab aliquo gradu charitatis nisi tamen à fervore eius ut dictum est.

Et alterum dubium quod sic disputatur an peccatum mortale corrumpat charitatem effective sed quoniam locus eius est artus ultimus huius partis.

A. 11. Utrum charitas semel habita possit amitti?

Et quod Clarissimus affirmatur et est de fide

Quam contra hereticos nostri temporis tractat et probat latissime Doctissimus Belarmin. Lo. 3. controvers. 3. generali li. 1. de Iustificatione c. 14. et 15. ex locis optimis sanctorum et Patrum fundamenta hereticorum sunt quaedam loca sanctae Scripturae cantic. 8. Aquae multae non potuerunt extinguere Rom. 8. quod nos separabit ep. 1. cori. 13. charitas nunquam excidit. 1. Iohan. 3. omnis qui natus est ex deo non peccat nec peccare potest. ipsis vide Belarm. castro v. gra. Iuresi 2. verbo peccatum Iuresi. 9 Soto 3. de N. et G. c. 1. vide D. T. q. un. de charitate a. 12. ad 2. 3. et 4.

A. 12. V. p unum pecc.m m. charitas amitti

ccc.o est affir. & est defini ut p.s x. locis ss. adductis a D. T. h.

Dub.r An pecc.m mortale corrumpat charitatem effective physice, an vero tm de meritorie & moraliter?

Sntia Tomistarum est quod effective physice & probant 1.o qa ita expresse vr tenere D. T. h. & s. a. 10. & 1. 2. q. 113. a. 2. & ita explicat Caiet. b. & h. qd Tomistae ita explicant, dnt q unum contrarium 2.ar pellere aliud effective physice. 1.o directe attingendo essentiam illius eo m.o quo calor expellit frigus & hoc modo dnt pecc.m non destruere charitatem. 2.o indirecte quatenus tollit dispnes necessarias ad conservationem illius, sicut qui tolleret ab aere diaphaneitatem diceret corrumpere effective lumen, non attingendo lumen qa lumen nihil est contrarium sed tollendo dispnes. sic etiam qa aia rationalis non est attingibilis a ca creata, tn qa ad conservationem sui in corpore suo indiget certis dispnibus, ideo qui effective tolleret tales dispnes diceret effective tollere & expellere aiam, & si aia moreretur per egressum a corpore diceret corrumpere illam. sic ergo pecc.m mortale tollit dispnes necessarias ad conservationem charitatis, nam tollit debitam conversionem voluntatis in Deum avertendo eam ab ipso, & convertendo ad bonum commutabile & penitus de ordinando dispnibus contrariis nullo m.o se compatitur charitas. His pt addi tertius modus, quo aliqd corrumpit aliud effective physice s. apponendo impedimentum, l. obstaculum frae, seu potius activitati agentis, l. conservantis talem fram, ut qui clauderet fenestram diceret destruere effective lumen suis aulae sic ergo pecc.m apponendo in volunt.e spis predictum impedimentum de ordinatione pt dici destruere effective splendorem gratiae & charitatis Dei in volunt.e humana. Haec sntia sic explicata est valde explicata. & pri 1 qa dicere q pecc.m mortale corrumpit charitatem solum moraliter, est dicere q solum corrumpit illam de meritorie, at s. T. a. 10. s. & h. dt q non tm de meritorie sed etiam effective, & rursus q pecc.m mortale per se & proprie contrariatur charitati ergo

dimit

q̃ dstruit illam q n̄. rei, alq̃ adeò physicè, Dnon tm moraliq̃ cū
unum contrarium q n̄ rei pellit aliud, ósic ista exemplis adductis
de tollente diaphaneitatē aēris &c. Nec valet dicere q S.T. loqr de effectu
morali, & non physica cum n. peccm m. non dstruat charitatem p
m̄ p̄cipientis consulentis dicantes dq. hoc. n. ē verè moralis
efficientia, ut v.g. qui scipet comburi domum cēt ea efficiens mo
ralis talis combustionis, Sed gr q dum S.T. ait peccm dstruere
efficienter charitatē non intelligit de effectu morali sed q n. rei, &
physica — Et ga dab q nullum cēt meritum, l. demeri
tum in rem n̄, & nullum peccm. l. ex divina ipsa & nulla
q̃ moralitas adsit peccm mort. v.g. odium Dei dstrueret effectiue
charitatem & similr alia peccā mortalia, cum ea participent raōnē
quandam odij Dei, ut fere dt S.T. n̄. ad q. ubi ait nullum peccm
mortale qdē ex parte non contrariet charitati q̃ talis efficientia
non tm̄ sit meritoria & moralis, sed q n̄. rei & physica & sic
ipsum vt̄ indum de reliquis virtutibus q̃ dstruunt effectiue per
peccm mort. p̄sertim primum ut fidē q̃ secundum spem q desse
raōnē &c — 2o. Nam malitia peccati mortalis non con
sistit in denoīe extrinseca, & respectu raōnis, sed in rē reali q
pendit voluntatis conuertentis se ad bm̄ primum raōis, & de
q̃ ex propria & intrinseca raō entitatis sit gratiae & in com
possibilitatem cum charitate sit qui conuertit se ad aridem, l.
claudit oculos dicatur effectiue tollere splendorem rutilij, quē
causabat sol in illo, ipse q conuertit se nō in compossibili cum
tali splendore. Ita cū sent Soto 2. de N. & g. c. 18. & in q. d. 15.
q. 1. a. 2. & alij. Visitomino

spem vt̄ q habeā & inter theologos dig. & ppō. q physica
& q n̄ rei impleat vt̄ q unum actum corrumpi suę voluntatis
acquisitam & sibi infossam, pro ut q infossa non magis pendet
q n̄. rei à dstructione suę voluntatis q acquisitę, q quę q n̄ rei &
physica, nam moralis & demeritoria maior raō est aut corrum
pat infossa q unum actum primum q acquisitę ut pro

17

Conf.r qi neq; vnus neq; plures actus sunt physice destruere situm
nisi ratione alterius habitus contrarij, quem generant, sed sic est quod actus nri
mali non generant situm oppositum et incompossibilem ex natura rei cum
charitate, eo quod charitas potest esse, immo de facto est sepe non cum habitibus vi
tiosis contrarijs ut patet in recenter Justificatis qui sunt gratiam et
charitatem simul cum habitibus pravis relictis ex statu peccati in quo
diu fuerant. Conf.r qi magis repugnat situs habitui quam actus situi
cum tota entitate et inclinatione actus maneat perfectiori modo in habitu
quam si quibus habitus vitiosus potest stare etiam in gradu intenso cum cha
ritate melius poterit actus vitiosus

Confirmatur rursus quia actus charitatis non destruit effecti
ve imo nec vllo modo habitus vitiosos ut dictum est
et patet in recenter Justificato de quo late tractari solet
1.2.a q. 71. ar. 1. ergo nec actus ~~charitatis~~ ~~des~~ peccati des
truet ex natura rei situm charitatis patet consequentia quia eamdem propor
tionem habet actus peccati cum situ charitatis quam habet actus
charitatis cum situ peccaminoso et malo

2.o patet quia charitas non producitur effective nris actibus
ut supra tractatum est et fere definit Concilium Trid. ss. 6 canone
7 sed solus Deus est qui illam effective producit aget conser
vat ergo similiter solus est Deus qui illam effective destruit
nri autem actus solum dispositive et de meritorie se
habebunt ad eius destructionem sicut solum dispositive eam
causant et meritorie eam augent patet consequentia ex Ar.
2.o ethicorum c. 1. vbi ait ex eijsdem et per easdem causas omnium
pi et generari vtiles manet ergo quod effective et ex
natura rei nullam habent causalitatem physicam nri ac
tus sive boni sive mali in ordine ad charitatem sive pro
ducendam et augendam sive destruendam etc.

3.o peccatum mortale non contrariatur charitati
ex natura rei et probo nam ut recte Caiet. 3 p. q. 1 ar. 3. pe
ccatum continetur intra ordinem rerum naturalium charitas
autem intra ordinem et genus rerum supernaturalium et divinarum
autem sub eodem gradu debent versari ipso que proximo

ut

ut pt ex As in post p̄dicamentis

et Confr qz hoc videtr p̄ tinere ad dignitatem et ex scientiam sitiuam diuinorum ut s. illis nihil sit ex n̄a rei et in ordine nli ꝯs et nihil qd ex n̄a rei hat vim p̄ sertim effectiuam destruendi illos

4° actus qui e peccatum solum qz p̄hibitus ut cœnare in die Jajunij ante p̄hibitionem nō corumpebat effectiue charitatem q° nec postea pt nam post nō acquisiuit ali quam entitatem acqz adeo nec actiuitatem phycam et realem qua poset agere aversus charitatem plus quam antea

Confr qz motus i° primi sunt eius d̄ speci phycæ et realis cum actibus deliberatis sed illi nō hnt phycam contrarietatem cum charitate cum illam nō destruant q° nec actus deliberati illam habebunt et sic nec phycice destruunt mā pt qz solum diferunt penes mortalitatem et libertatem nam entitas phyca et nlis eadē in utrisq

Confr. actus qui alioqui eēt malus etiā mortali, tn̄ cum ignorantia inuincibili factus ē bonus in eē moris et est eiusdem speciei physicæ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ cum facto ex ignorantia vincibili, et culpabili, sed ille actus ex ignorantia inuincibili factus non excludit charitatem ex nara rei, et physice, imo neq ullo modo, q° neq factus ex ignorantia vincibili qui est pecc̄m ex pellet physice charitatem nisi tm̄ morali.

5° Totum qd ē in peccato physicum est bonū et non triū charitati qd v° est malum, aut ē priuativū ut tenet Scotus et alij et hoc non poterit ex nara rei efficere aliqd ꝯ charitatem, aut vero est positivum morale, sic aut cum solum in esse moris sit aliqd non poterit in esse physico agere ut corrumpat charitatem

Ult° Non magis pecc̄m comissionis destruit charitatem q pecc̄m omissionis si vtrunq sit pecc̄m mortale sed sic est qz peccm omissionis

Mendoca

non sit nec sit hre realem efficientiam contrariae nisi pure moralem, cum n. omissio nisi reale sit, non poterit reali aliqd efficere, sed ~~[illegible]~~ valet [illegible]

Nec valet qd dnt aliqui. omissionem licet in se nisi sit positivum frale, tn ex parte ca regulr presupponere aliquem actum rao cuius est voluntaria, saltem virtuali et indirecte, et hoc sufficit ut voluntas per illam maneat vere, et reali conversa ad bonum commutabile, et aversa a Deo, et sic ex nara rei incompossibilis cum charitate, hoc inquam licet appareat probabile non satisfacit qa re vera ablata rao morali, quae est in tali omissione s. ra legis et meriti et offensae nisi plus reale sit omissio culpabilis qm omissio pura et culpabilis ut de se patet

NOTA. oes has raones potissimum procedere de peccatis contra alias virtutes qualia sunt homicidium intemperantia, haeresis etc. haec n. non apparet quo ex n. rei opponat charitati, cum sint in aliis propriis et respiciant longe aliud obm qm charitas atque adeo ex n. rei oio impertinenter videant se hre ad charitatem, etn contraria sunt quae ab eod subto mutuo se expellunt et coiter de eis dr qui versant cc idem, qd dixerim, propterea quodium Dei maiori probabilitate pt dici ex n. rei, et physice destruere charitatem qa versat cc idem obm et subm cc qd versat charitas quamvis oppm visu sit nobis probabilius propter raones dictas.

NOTA etiam quod actus peccati actu charitatis effective destruit et ex n. rei sive per fratem contrietatem sive propter physicam incompossibilitatem, etn actus charitatis perfert actuali Deum oi creatae actus vero peccati creaturam Deo, sed haec duo ex n. rei repugnant in actibus non sic in actu et situ ut probatum est. Haec sententia asserit ab Scoto in 2. d. 37. q. un. paulo post initium. et ex ista solutione ad 2. et fere idem habet D. Bonav. in 3. d. 31. a. 1. q. 1. ad 2. Dur. in 1. q. 23. q. 10. Ricar. greg. et alij. et Henri. qd lib. 5. q. 23. et iam inter modernos e. coior et magis recepta

Adlz

Ad 1.m R. NOT. charitatem destrui per peccatum mortale 2.2.q.
non tantum de meritorie sed etiam dispositive, et quasi efficienter 248 a. 12
moraliter, nulla tamen ratione physice et ex propria natura et entitate.
Et tamen ratio dispositionis longe diversa est a ratione meriti ut patet in 1. contrario
quae est ultima dispositio ad gratiam et non meritoria eius et similiter
ratio de meriti sine se diversa est a ratione dispositionis ad destruendam gratiam
Ex quo fit quod peccatum mortale cum sit offensa gravis Dei dispo
nere ad destructionem charitatis eo quod Deus non tantum considerat ut
Judex nec, sic enim peccatum nostrum tantum de meritorie tollit gratiam, et
charitatem in quantum est dignum quod Deus ut Judex tollat in poenam
talis peccati sua dona divina, sed etiam habet se Deus ut amicus
offensus et tunc peccatum mortale habebit vim ~~per se~~ et efficien
tiam per se destructivam quamvis moraliter ipsius charitatis et
amicitiae. Unde si Deus non esset Judex nisi tantum amicus noster
peccatum nostrum dissolveret charitatem idque non de meritorie in
illo casu nisi efficienter moraliter, et hoc est quod D. T. intendit
cum ~~ait~~ maiorem efficientiam tribuit peccato quam per modum
de meriti

Ad alia autem, quae obiiciunt in 1. argumento R. et Tico aliam
esse efficientiam moralem praeter illam, quae est per modum praeci
pientis consulentis etc. s. per modum offendentis etc. et hoc modo
est peccatum causa efficiens moralis destructionis amicitiae divinae
quod vero dicitur peccatum esse contrarium charitati R. ex natura rei et physice non
esse contrarium, cum peccatum sit actus et charitas habitus, et etiam cum peccatum sit
alterius ordinis et generis quam charitas et plerumque sit in alio subiecto
quam sit charitas ut visum est praesertim quod peccatum ex gratia esset essent
contraria, non sunt contraria activa ut frigus et calor ac proinde
non poterunt efficienter se pellere, sed ut plurimum formaliter ut
albedo, et nigredo. Caeterum neque hoc modo ex natura rei sunt contraria